

Giới thiệu Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng trong truyện Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới, anh hùng ở đây lại là một cô gái. Cô được biết đến là một sát thủ rất chuyên nghiệp, vì một người đàn ông mà cô phải phản bội tổ chức.

Lúc tổ chức phát hiện ra cô chính là người phản bội, anh đã cầm dao đâm thấu tim cô...Sống lại một lần nữa cô trở thành hoàng hậu nhưng vẫn còn dư âm những ký ức trước kia.

Một câu chuyện được mở ra, cô vẫn có tư chất là một người rất mạnh mẽ kể cả Hoàng Thượng cũng khó lòng chinh phục được cô. Còn rất nhiều tình huống hấp dẫn trong truyện, chúc quý độc giả có những giây phút thư giãn thật thú vị tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đôi một cường tráng tới đây

Đêm đen gió lạnh, rất thích hợp để giết người!

Long Noãn Noãn bật dậy khỏi giường, túm chặt lấy ngực, sắc mặt trắng bệch.

"Không!" Mồ hôi nhễ nhại, cơ thể run run, tất cả chỉ vì ánh mắt của người đàn ông kia.

Vì người đàn ông đó mà cô đã phản bội tổ chức, còn muốn cùng hắn ta bỏ trốn.

Người đàn ông ấy xách theo vali tươi cười ngoắc ngoắc ngón tay với cô, "Noãn Noãn, lại gần đây, để anh được nhìn em kỹ hơn nào!"

Cô rất thích anh gọi mình là Noãn Noãn, nghe rất êm ái, rất dịu dàng và yêu thương khiến cho cả người cô phải run lên.

Người đàn ông kia là một cực phẩm, cô sống hai mươi ba năm chưa từng gặp qua người đàn ông tuyệt mỹ nào, kết hợp từ vẻ tuyệt mỹ phóng khoáng của Phong Vân Tiểu Yêu “Đệ Nhất Thiếp” trong Thiên Vãn, quyến rũ mê người như Lãnh Dạ Trần, còn có một lòng si tình như Nguyệt Nam Thần. (những tên trên là tên nhân vật trong truyện hay phim đó, mình kg biết có thật hay t/g tự chế nữa ^^)

Cô yêu người đàn ông đó, cho nên đã phản bội tổ chức huấn luyện mình mười lăm năm.

Biết rất rõ cô và hắn vốn không thể rời khỏi Trung Quốc.

Nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện.

Nghe kể mẹ cô cũng là một người phụ nữ như thế.

Đã yêu phải người cha phong lưu đa tình kia.

Nhưng đôi lấy là cả một đời khổ sở, thậm chí cùng đường còn vứt cô vào cô nhi viện.

Mình không phải mẹ, cho nên sẽ không đầu hàng.

Cô cười ngọt ngào hạnh phúc duỗi tay về hướng người đàn ông ấy.

Quần áo của cô từ từ được bàn tay thon dài của hắn cởi xuống.

Nở nụ cười tươi rói, cánh tay quấn lên eo cô, đầu lười cuốn lấy lười cô.

Cảm giác rã rời mất hồn khiến cho cô quỵn luyến nâng lên bàn chân ngọc, hai chân thon dài quấn lên eo hắn.

Hắn từng nói, hắn thích nhất cô ngoài mặt thì biểu hiện ngây thơ, nhưng sau lưng phải nhiệt tình phóng đảng.

Noãn Noãn coi đó như là một mồi nịnh hót.

"Noãn Noãn..." Hắn thở gấp nhẹ nhàng, tiếng nói khê khàng vờn quanh bên tai cô, "Anh không thể đưa em đi được!"

"Hả?" Người con gái gần leo lên tới đỉnh núi chậm rãi mở ra đôi mắt có nốt ruồi ở dưới mí mắt, "Tại sao?"

"Bởi vì anh đã yêu người khác!" Hần thì thầm nói, ngay sau đó, cầm thẳng con dao trong tay vào ngay tim cô.

"Long Noãn Noãn, nếu như có kiếp sau, đừng nên nhẹ dạ cả tin vào đàn ông nữa!"

***

Nhìn quanh khắp bốn phía, Long Noãn Noãn mới xác định mình chưa chết, nhưng sự khác thường của cơ thể khiến cô khó chịu cau mày.

Chẳng lẽ dư âm của người đàn ông kia còn ở trong cơ thể mình chưa tan? Thật là buồn cười! Lặng lẽ ngồi dậy, sắc mặt lộ vẻ nghi hoặc, bốn phía trong tầm mắt là một cung điện cũ nát.

Rõ ràng mới vừa rồi là căn phòng của người đàn ông kia, sao giờ lại ở đây?

Nếu là mơ, tại sao cảm giác đau lòng rõ ràng và mãnh liệt như thế?

Dưới chân là nền đá xanh lạnh buốt.

Trên người là bộ quần áo màu trắng bay bay trong gió lạnh, đôi chân thon dài xinh xắn, quanh người như có tia sáng hút hồn người.

Long Noãn Noãn oằn người lại, từ nhỏ đã bị huấn luyện dùng làm thử độc, cô liền hiểu được sự khác thường của cơ thể mình là do đâu.

Không phải bởi vì bị tên đàn ông kia hại chết, mà cô đã bị trúng thuốc!

Mình đang nằm mơ hay là xuyên không? Nhưng mặc kệ là cái gì, mình cũng sẽ không để cho người hạ được được như ý!

Ngắm nhìn chung quanh, cảnh vật bốn phía bị chìm trong ánh nền u ám có vẻ hơi đáng sợ.

Nơi quái quỷ nào đây!

Long Noãn Noãn gắng gượng chống người đứng dậy, trong đôi mắt đen thoáng qua vẻ suy ngẫm, mình cần phải tìm ra thuốc giải.

Đẩy ra cánh cửa phòng siêu vẹo, nương theo ánh trăng yếu ớt, áo trắng tóc đen, Long Noãn Noãn cảm thấy mình như một u hồn trôi lơ lửng ở cái nơi dị thể này.

Hàng loạt âm thanh sột sột soạt soạt truyền tới, một bóng người màu trắng bạc gọi vào tầm mắt cô.

Đàn ông?

Long Noãn Noãn cười lạnh, nhìn qua người đàn ông vừa tới, trong mắt thoáng qua tia sáng lạnh như máu.

Một gã đàn ông rất đẹp trai.

Áo đơn màu trắng bạc, mái tóc mềm mại uốn lượn thả tự nhiên ra sau, áo bào mỏng nhìn xuyên qua bên trong, bóng lưng thon dài ẩn dưới lớp lụa mỏng rộng thùng thình, làm tăng thêm vài phần yếu ớt.

Mặt trắng môi hồng, tiều tụy đôi mắt sắc bén âm hiểm đã phá hủy vẻ nhu hòa đó.

Người đàn ông này không đơn giản! Long Noãn Noãn cố gắng thở dốc một hơi, nhẫn nhịn sự kích động muốn xông lên. Ánh mắt lướt nhanh bốn phía. Nếu như có người đàn ông thứ hai, tuyệt đối cô sẽ không suy nghĩ đến người đàn ông này!

Đáng tiếc đáp lại cô chỉ có bóng đêm.

Cơ thể rạo rực hanh nóng, cô biết nếu như không phải từ nhỏ mình đã thử qua hàng trăm thứ độc, cùng với ý chí kiên định, sợ rằng lý trí đã sớm bị lạc mất phương hướng rồi.

Người đàn ông kia dừng lại đứng trước mặt cô, híp lại đôi mắt hẹp dài, có phần hứng thú nhìn cô chằm chằm.

Tại thời điểm này, bất kỳ ánh mắt của người đàn ông nào cũng có thể làm cho Long Noãn Noãn muốn phát tác, huống chi còn là một tên đẹp trai như thế. Đường cong dáng người ở dưới chiếc áo mỏng màu trắng bạc kia, hẳn là sẽ rất mát lạnh dễ chịu, mềm mịn gợi cảm, thon thả tròn bóng, đúng lúc có thể giúp mình giải chất độc cháy tim ăn mòn xương cốt này.

Long Noãn Noãn cố gắng kiềm chế ý định rất muốn lao nhanh tới của mình lại, một phát tóm lấy cổ áo của gã đàn ông kia hỏi, "Có thể giúp một chuyện chứ?"

Gã đàn ông ấy nhú nhẹ mày, ánh mắt nham hiểm càng thêm sắc bén, nhưng dưới vẻ nham hiểm đó dường như còn ẩn giấu nét cười hả hê của sự đắc thắng.

Hắn chỉ là công cụ giải độc, mình không cần phải thất vọng nhiều lắm gì!

Long Noãn Noãn vươn một tay kéo gã đàn ông vào bên trong căn phòng cũ nát nọ.

"Không xong rồi, Hoàng thượng vào trong rồi, mau trở về bẩm báo Thất vương gia!" Tại một góc tối bên ngoài phòng, gã áo đen kinh ngạc nói, ngay lập tức có một bóng đen khác chạy đi như bay.

Đem người đàn ông quần lên chiếc giường duy nhất, Long Noãn Noãn thở nhẹ ra một hơi, "Mau cởi quần áo ra, tôi không đợi được nữa!"

Gã đàn ông từ từ ngẩng lên gương mặt tuyệt mỹ, đột nhiên bật cười nhẹ ra tiếng, nét mặt phong tình đó làm cho Long Noãn Noãn không vui híp mắt lại.

Mình chỉ muốn hấn giải độc, hấn cười gì chứ?

"Anh chậm chạp quá!" Nhào tới giống như sói đói vồ mồi, tay vừa vung lên áo cũng rơi ra, trước mặt là một màu trắng lóa mắt.

Chưa từng thấy cơ thể tên đàn ông con trai nào mà trắng đến vậy, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, đôi chân trắng muốt suông thẳng, hoàn mỹ đến không hề có chút khuyết điểm nào, nếu không phải giữa hai chân sờ sờ ra đó, cô còn hoài nghi hấn giả gái.

Gã đàn ông nằm ngửa trên giường tình quái nhìn cô, đôi môi đỏ mọng nổi bật trông càng diêm dúa chói mắt, khiến ai nhìn vào cũng không kìm lòng được muốn cắn lên một cái. Đôi mắt dài nhỏ tuyệt đẹp, mơ màng như thoáng hiện chút tình ý, tổng hợp lại tất cả như một loại thuốc mê cực phẩm, khiến cho người ta khó nén được xao xuyến.

Cũng vào lúc này, bên ngoài phòng ồn ào náo loạn, Long Noãn Noãn nhú nhú mảy chuyển mắt nhìn ra, bên ngoài mới tức thì còn tối om không bóng người, nhưng bây giờ đèn đuốc đã sáng trưng.

Họ đến xem náo nhiệt sao? Tôi biết mình trúng loại thuốc này không đơn giản, nhưng tôi sẽ không để các người thất vọng!

Sắc mặt gã đàn ông nằm trên giường thoáng qua nét hốt hoảng.

"Đừng sợ, chúng ta tiếp tục!" Miễn cưỡng đưa tay điểm nhẹ lên ngực gã đàn ông, lúc rút tay về, trong lòng bàn tay lại có thêm một dấu chấm đỏ.

Gương mặt trắng nõn của gã đàn ông bỗng chốc vọt lên đỏ bừng.

Long Noãn Noãn nhường nhường mảy, tâm tình vô cùng vui vẻ hỏi, "Lần đầu hả?"

Gã đàn ông không nói lời nào, nhưng giữa trán không giấu được vẻ nghi ngờ.

"Đừng lo, ai cũng có lần đầu tiên mà!" Cô tốt bụng an ủi hấn, trong tay đồng thời xuất hiện thêm một con dao.

Con dao này lúc cô tỉnh lại tỉnh cờ nhặt được nó ở trong góc phòng, đúng lúc lại có ích.

Bên ngoài phòng có một nam tử mặc áo tím lạnh lùng đứng đó. Sống mũi cao thẳng cùng với một đôi đồng tử đen như mực, một thân trang phục gọn gàng càng làm cho dáng người cao lớn bề thế. Không nói không rằng chỉ mím mím khóe môi, có vẻ tàn độc như loài rắn đuôi chuông, khí chất quanh thân lạnh lẽo khiến cho mọi người bên cạnh đều cảm như hén.

"Hàn Ngọc, ngươi chắc chứ?" Nam tử từ tốn lên tiếng hỏi, tầm mắt vẫn đang nhìn tới hướng gian phòng đơn sơ nọ. Vẻ lạnh lẽo u ám trong đôi mắt rốt cuộc đã có tia sáng dịu dàng, nhưng cũng rất nhanh liền bị vẻ hung ác trên người thay thế.

"Dạ!" Người áo đen bên cạnh cung kính đáp lại.

Nam tử nọ đột nhiên bước nhanh lên phía trước.

"Gia...." Hàn Ngọc định ngăn cản, nhưng cuối cùng lại đứng im không nhúc nhích.

Sớm muộn cũng sẽ đến ngày này! Gia có thể nhìn đến bây giờ đã là....

Thời điểm nam tử nọ gần bước đến cửa phòng thì cánh cửa bỗng kéo kẹt mở ra....

Hai chân trắng nõn suông dài đưa ra ngoài phòng, tất cả mọi người dường như quên cả thở.

Áo trắng bông bênh, mái tóc đen phát phơ, lười biếng tựa trên cửa phòng, ngón tay xoắn một lọn tóc liếc nhìn đám quan binh bao vây bốn phía, Long Noãn Noãn vung tay lên nói, "Gã đàn ông kia quá tệ, dư độc bốn tiểu thư chưa giải hết, đòi một cường tráng tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Người con gái yêu thương nhất

Beta: mèo mờ

"Hoàng hậu của trẫm, nàng vừa nói gì?" Giọng nói yếu ớt, lạnh nhạt, nhưng cũng có vẻ cố nén đau lòng từ trong phòng vọng ra.

"Tôi nói anh quá yếu, chịu không nổi sự hành hạ của tôi!" Long Noãn Noãn quay đầu lại vỗ tay nói với vẻ khinh thường, nhưng cũng lập tức dờ người ra.

Trẫm? Hoàng hậu? Cô lại quay đầu nhìn những thị vệ mặc khôi giáp cổ đại ở bên ngoài cửa, đàn ông mặc trang phục thời cổ, còn có bộ quần áo màu trắng trên người mình. Long Noãn Noãn dù đang bị xuân độc khổng lồ nhưng vẫn đưa ra được một kết luận, mình chưa chết, hơn nữa còn được xuyên không!

Lúc này, mọi người liếc mắt nhìn nhau, dường như nghĩ tới điều gì, lập tức ngừng đầu lên, chỉ trong nháy mắt cả khuôn viên như bị phần nộ bao trùm.

Chàng trai mặc áo tím đứng lại, mái tóc dài màu đen phát phơ trong gió đêm, từng sợi mảnh sáng như tơ. Trong nháy mắt đôi mắt sâu như mặt biển êm ả bỗng cuộn sóng, lửa giận bùng bùng. Hơi thở hắt phập phồng dưới sông mũi cao thẳng, cố gắng bình ổn con tức trong lòng. Hắn nắm chặt hai quả đấm tiếp tục tiến về phía trước, nhưng trước mặt lại đột nhiên rơi xuống ba bóng người.

Dẫn đầu là một áo đen chàng trai vóc người thon dài, mang trường kiếm. Hắn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi nhưng trên người lại tỏa ra ngạo khí sắc bén. Khi nhìn thấy chàng trai mặc áo tím, cảm thấy hơi cúi xuống, hình như có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn vươn tay ra: "Thất ca, huynh không thể vào đó!"

Hai thiếu niên sau lưng bộ dáng giống hệt nhau, đeo tiều và kiếm. Hai người đứng phía sau chàng trai áo đen, tạo thành thế chân vạc.

"Dựa bằng đệ?" Chàng trai mặc áo tím lạnh lùng giơ tay lên đặt trên cánh tay chàng trai áo đen.

Mười người áo đen sau lưng cũng đồng loạt tiến lên một bước, bao vây ba người.

Sắc mặt chàng trai áo đen hơi thay đổi.

"Nè, khoan hãy đánh nhau đã, nếu có thời gian chi bằng mau giúp tôi giải độc đi!" Vào giây phút đang giằng co giường cung bật kiếm, một giọng nói ngọt ngào lười biếng thật không đúng lúc vang lên.

Mọi người lại nhìn về phía cô gái có vẻ vô cùng lười biếng đang tựa cạnh cửa kia.

Chàng trai mặc áo tím sải bước đến phía trước, lần này chàng trai áo đen do dự một chút, nhưng vẫn nhường đường.

Cả Mộ Dung Vương Triều, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ Nguyên Thánh Vương gia, hắn làm sao dám cản!

"Noãn Noãn!" Chàng trai mặc áo tím tiến lên, bắt được cánh tay của cô: "Muội sao rồi? Có bị cái tên vô lại kia ức hiếp không..."

"Thánh Li, trẫm là Hoàng thượng!" Giọng nói của chàng trai có phần yếu ớt mang theo bất mãn lại truyền ra.

"Bốn vương đã nói, ai dám động đến Noãn Noãn, dù có là ông trời đi nữa, Bốn vương cũng sẽ không nể mặt!" Giọng nói lạnh lẽo của chàng trai vang lên giữa đêm rét lạnh.

"Đừng nói nữa... Anh đã đối với tôi tốt như vậy, không bằng vào luôn đi!" Long Noãn Noãn cảm thấy cứ hạ xuống nhắc lên mãi cũng thật phiền, sống ở đâu thì ở yên đấy, cô mặc kệ người đàn ông này có thân phận gì, chỉ cần có thể giúp cô giải độc là tốt rồi!

Chàng trai mặc áo tím ôm Noãn Noãn, trong đôi mắt giận dữ chợt lóe lên vẻ dịu dàng, "Muội không hối hận chứ?"

Làn da màu đồng cổ dưới lớp áo tím như ẩn như hiện, Noãn Noãn rõ ràng nghe được mình tiếng nuốt nước miếng, "Chỉ cần anh đừng hối hận là được!"

Một tay cô kéo người đàn ông kia vào, nhưng khi thấy tình cảnh bên trong phòng hắn ngăn ra, sau đó nở nụ cười âm trầm.

"Hoàng thượng, mùi vị thế nào?" Mộ Dung Thánh Li đi đến trên giường, chăm chú nhìn vết thương trên cổ tay chàng trai, đưa cột nâng lên, vết thương năm cm này đã hở miệng hiện ra trước mặt người đàn ông kia.

Mặt chàng trai tái nhợt như tờ giấy trắng, ánh mắt âm u càng càng thêm thâm trầm, hắn nhỏ giọng nói, "Thánh Li, đây là hoàng cung của trẫm, người con gái trước mặt đệ là Hoàng hậu của trẫm!"

Trong mắt Mộ Dung Thánh Li chợt lóe lên vẻ cuồng vọng, "Hoàng thượng, lời này huynh đã nói ba năm rồi!" Hắn rũ mắt xuống, vẻ cuồng vọng nhanh chóng bị nét đau lòng thay thế, "Nếu như huynh không phải là Hoàng thượng, nếu như không có di chiếu của phụ hoàng, huynh cho rằng..."

Mộ Dung Thánh Li đè nén khí thế ngông cuồng lạnh lùng kia, vị hoàng đế đang bị trói trên giường như chiếc bánh chưng kia đột nhiên nở nụ cười, cười đến ngây thơ, quý dị như vậy.

"Ta muốn giải độc!" Đang lúc hai người đàn ông này còn đang thâm trầm lặng lẽ đối chọi, giọng nói không kiên nhẫn của Long Noãn Noãn lại vang lên.

Quanh năm nghiên cứu độc dược, trùng xuân độc đương nhiên cũng sẽ có cách giải khác, chỉ có kẻ ngu mới dùng đàn ông giải độc. Nếu Long Noãn Noãn không chết mà sống lại, vậy cô sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ không bao giờ động lòng với một người đàn ông nào nữa! Cũng sẽ không tùy tiện trao thân, trừ phi cô là cô tự nguyện!

"Được!" Chàng trai mặc áo tím chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt cô, quyền luyện vuốt ve cầm cô giống như vuốt ve đồ sứ thượng hạng: "Noãn Noãn, ta ở ngay đây, nàng tới đi, nhưng có thể dùng dùng phương thức tàn nhẫn như vậy không?"

Hắn nói xong, đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi Noãn Noãn.

Độc tính xuân dược trong cơ thể thật vất vả mới khắc chế được lại bị nụ hôn này đẩy lên lần nữa. Long Noãn Noãn không khống chế được "um" một tiếng, không tự chủ được nghiêng người về phía hắn.

"Mộ Dung Thánh Li, đây là hoàng cung của trẫm, người đệ ôm là Hoàng hậu của trẫm!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo yếu ớt vang lên.

Mặc dù nội dung giống nhau, nhưng lần này trong giọng nói ấy lại mang theo vẻ uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Cùng lúc đó, chàng trai áo đen ngoài cửa xông tới, dùng kiếm cắt dây thừng trên người hắn.

Long Noãn Noãn cuối cùng cũng bừng tỉnh khỏi kiểu diễn người đàn ông kia, thân thể cô lùi về phía sau, không cần suy nghĩ đã vung tay hung hăng tát bốp lên mặt Mộ Dung Thánh Li.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Không phải vì khiếp sợ Thánh Nguyên Vương gia hôn Hoàng hậu ở trước mặt Hoàng thượng, mà là vì cái bạt tai đó của Hoàng hậu!

Thánh Nguyên Vương gia bị đánh!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người theo trực giác lùi về phía sau một bước, bao gồm cả kẻ có vóc người thon gầy vừa đi giải cứu kia, anh ta nhanh như chớp trốn sau Hoàng đế Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Li nhìn cô gái, không có sự phẫn nộ như trong tưởng tượng, trong cặp mắt lạnh lùng chỉ có sự nghi ngờ và kinh ngạc.

"Rốt cuộc cô là ai?" Hắn chợt bắt lấy cổ tay cô, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng Noãn Noãn.

Cô không phải Noãn Noãn của hắn, chắc chắn không phải!

Tiêu rồi! Noãn Noãn than thở xong đời rồi, tên Vương gia này dám ở trước mặt Hoàng thượng công khai cợt nhả Hoàng hậu, nói không chừng là một kẻ công cao chán chủ. Cô lại nhìn Hoàng đế, chỉ thấy hắn yếu đuối, ngu ngốc, cũng chỉ được cái vẻ ngoài đẹp mắt mà thôi, hoàng cung của mình còn không thể làm chủ, quả đúng là một tên vô dụng...

Sư phụ từng nói, trên thế giới này có một loại kiếm sắc giết người vô hình, đó chính là 'Tiểu Lý Tàng Dao'!

[*]Tiểu Lý Tàng Dao: Bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác

Noãn Noãn đột nhiên cười quyền rũ, dịu dàng khác thường. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thánh Nguyên Vương gia dịu dàng nói, "Muội chính là Noãn Noãn mà!"

"Thánh Li, đến ngay cả người con gái mình yêu nhất mà đệ cũng không nhận ra sao?"

Long Noãn Noãn chợt quay đầu lại, rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ ánh mắt trong đêm đó của hắn. Đôi mắt ấy rất sâu, âm u không thấy đáy. Trong đôi ấy có ánh sáng mơ hồ lóe lên, rất nhiều cảm xúc phức tạp, hình như muốn nhấn nhủ điều gì đó. Nhưng về mặt lại lạnh nhạt không biến sắc.

Rất lâu về sau, Long Noãn Noãn mới hiểu ra người đàn ông này chỉ giả heo ăn cỏ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bí mật mờ ám

Edit: Kimio

Beta: mèo mờ

Có lẽ vẻ mặt và giọng nói của Long Noãn Noãn lúc này rất giống với Noãn Noãn ở thế giới này, khuôn mặt lạnh lẽo của vị Thánh Nguyên Vương gia kia trong nháy mắt đột nhiên trở nên nhu hòa. Hắn rũ mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm đôi chân cô, cánh tay đột nhiên dùng sức, Noãn Noãn cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng, cô đã bị Thánh Nguyên Vương gia ôm vào trong ngực.

Ngoài cửa phòng vang lên một tràng âm thanh kinh ngạc.

Thánh Nguyên Vương gia mặc dù vẫn bất hòa với Hoàng thượng, nhưng vì có chung một mục đích nên ngoài mặt hai người vẫn duy trì hòa bình. Nhưng hôm nay trước mặt công chúng, Thánh Nguyên Vương gia lại dám ôm Hoàng hậu nương nương vào lòng...

"Thánh Li!" Mặt phượng tình tề mà lạnh lùng mang theo sự tức giận không kìm chế được, ngay cả giọng nói đậm đặc cũng tràn đầy sự hiểm độc và uy nghiêm.

Noãn Noãn có thể cảm nhận được lần này vị Hoàng đế kia thật sự nổi giận!

Thánh Nguyên Vương gia ngước mắt, trong con mắt sắc rõ ràng hiện lên một tia khiêu khích công khai. Hắn đột nhiên cúi đầu, một lần nữa áp môi lên môi Noãn Noãn.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy đôi môi này thật lạnh lẽo. Cô theo bản năng quay đầu né tránh, môi chàng trai lướt qua môi cô, trực tiếp ngậm chặt vành tai bên phải của cô.

Dường như chỉ trong nháy mắt, Noãn Noãn như bị điện giật, một cảm giác khó diễn tả thành lời nhanh chóng lan đến tứ chi.

Tai là điểm mẫn cảm của cô, điều bí mật này chỉ có tên đàn ông phản bội cô mới biết!

Vị Thánh Nguyên Vương gia này....

Làn da trắng nõn phủ một tầng mờ ám.

"Người đâu!" Nam nhân trầm thấp hô to một tiếng khiến Long Noãn Noãn bừng tỉnh khỏi sự rối rắm trong lòng. Cô ngước nhìn chàng trai có đôi mắt nam hiểm lại đang cười vô cùng rạng rỡ, "Mau đi mời ngự y tới khám cho Hoàng hậu nương nương!"

Long Noãn Noãn cảm thấy sau khi Mộ Dung Thánh Li nghe thấy câu này, hai cánh tay đang ôm cô đột nhiên buông lỏng.

"Chờ ta, Noãn Noãn!" Bốn chữ vô cùng nhẹ nhàng lại mang theo quá nhiều khổ sở và nhớ nhung chậm lướt qua tai Noãn Noãn.

Trong đầu Noãn Noãn đột nhiên nhớ đến câu nói vừa rồi của vị Hoàng đế âm hiểm kia.

Cô gái cũng tên Noãn Noãn là người Thánh Nguyên Vương gia yêu!

Chỉ đáng tiếc.....Noãn Noãn đột nhiên cười lạnh, yêu? Trên thế giới này còn có đàn ông thể dựa vào sao?

Cô ngước mắt, muốn cười lạnh nhưng không muốn tiếp tục khiến vị Thánh Nguyên Vương gia này sinh nghi, chỉ phải lạnh lùng mím môi.

Ánh nền trong phòng chiếu lên người Thánh Nguyên Vương gia, phủ lên khuôn mặt như điêu khắc kia một tầng dịu dàng.

Khi nét nam hiểm trên khuôn mặt hắn tan biến, Long Noãn Noãn mới phát hiện Thánh Nguyên Vương gia là một chàng trai tuấn tú. Vẻ đẹp của hắn không từ ngữ có thể hình dung được, tóc dài màu đen như thác nước tùy ý buông xõa, sau về lạnh lùng xa cách khiến người ta sợ hãi sự, lại thỉnh thoảng toát ra sự dịu dàng hiếm có.

"Hoàng thượng, ngự y đến rồi!" Chàng trai áo đen lưng đeo trường kiếm đứng ở cửa, nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt lo lắng của chàng trai áo đen đó.

Mộ Dung Thánh Li quyền luyến đặt Long Noãn Noãn xuống. Hắn giương mắt nhìn về Hoàng đế, vẻ dịu dàng lúc này đã biến mất, trong giọng nói có vẻ không kiên nhẫn, "Sự kiên nhẫn của bốn vương có hạn!"

Hoàng đế kia không nói lời nào, chỉ đứng như cũ, nhẹ nhàng mờ mịt như mây khói, khóe hán môi khẽ cong lên nở nụ cười như có như không.

"Đi!" Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng xoay người đi thẳng. Trong nháy mắt, người bên ngoài lãnh cung dường như đi mất bảy phần, chỉ còn lại mười tên thị vệ.

Thì ra là phần lớn là người của Thánh Nguyên Vương gia, trong hoàng cung này hình như thế lực của Thánh Nguyên Vương còn lớn hơn Hoàng đế nhiều!

"Ha ha!" Đột nhiên, Noãn Noãn nghe thấy tên Hoàng đế kia cười khế. Cô quay ra nhìn hắn, nụ cười của hắn quyền rũ như tiếng đàn lại trong suốt như ánh trăng, đồng thời cũng là thanh đao thuần khiết nhất trong một linh hồn tà ác nhất.

Noãn Noãn chưa từng thấy đôi mắt nào thâm trầm đến thế!

"Hoàng thượng, ngài bị thương?" Ngự y đi vào, thấy tay Hoàng thượng còn đang rỉ máu.

"Đi xem Hoàng hậu trước!"

Noãn Noãn nghe thấy sự giấu cợt trong giọng nói của hắn.

"Hoàng hậu người..." Ngự y vội vàng xoay người lại.

"Không cần, tự tôi có thể giải quyết!" Long Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng.

Cô dùng chính phương pháp của mình đã có thể giải một nửa độc, tất nhiên cũng không thể bỏ dở nửa chừng.

Cô xoay người lại, lạnh lùng liếc nhìn chàng trai áo đen lưng đeo trường kiếm, Long Noãn Noãn nhẹ giọng nói, "Ta muốn một chén máu của người!"

"Hả?" Về lạnh lẽo trên mặt chàng trai áo đen dường như không duy trì nổi nữa.

"Cho nàng!" Giọng nói trầm tĩnh của Hoàng đế vang lên, còn mang theo chút ý cười, chỉ là ý nghĩa của nụ cười kia rất phức tạp.

"Cần phải cởi hết quần áo. Trời lạnh, anh phải vận công tránh rét, như vậy máu của anh sẽ chảy nhanh hơn, hiệu quả của thuốc giải độc đương nhiên sẽ tốt hơn!" Long Noãn Noãn miễn cưỡng bổ sung thêm một câu.

Nụ cười bên khóe môi Hoàng đế khẽ run, hắn rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân mình bị lột sạch.

"Hoàng huynh!" Trên mặt chàng trai áo đen thoáng hiện nét ngượng ngùng, đơn thuần, rất đáng yêu.

"Nàng biết giải độc?" Hoàng đế lại hỏi Noãn Noãn.

"Biết một chút!" Noãn Noãn thân nhiên nói: "Nhanh lên đi, lát nữa bản tiểu thư khỏi rồi, còn phải tìm kẻ hạ độc tính sổ!"

Ở trước mặt độc y cô múa rìu qua mắt thợ, cô sẽ khiến hắn sống không bằng chết!

Vị hoàng đế kia đột nhiên nở nụ cười khó hiểu, hắn nói với chàng trai áo đen, "Thánh Khuyết, cho nàng!" Nói xong, hắn chậm rãi tiến lên trước, nhỏ giọng nói bên tai Noãn Noãn, "Hoàng hậu, sau khi thân thể khỏe lại thì nàng hãy trở về cung Linh Thứu đi!"

"Được!" Noãn Noãn đồng ý theo phản xạ.

Sắc mặt của Hoàng đế hơi thay đổi, hắn sững sờ nhìn Noãn Noãn thật lâu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại hiện lên chút ý cười, nhưng đôi mắt lại càng thêm âm u thâm trầm.

※

Trong Ngự Thư Phòng, Mộ Dung Thánh Anh yên lặng đứng giữa tranh tối tranh sáng.

"Hoàng thượng...." Hai thiếu niên lưng đeo tiêu cầm bước vào.

"Lãnh Cẩm, Hàn Tiêu, người phụ nữ kia không phải Hoàng hậu!" Giọng nói Mộ Dung Thánh Anh mang vẻ lạnh lùng nói không nên lời.

"Cái gì?" Hai thiếu niên mặt ngọc hiển nhiên vô cùng ngạc nhiên.

"Trầm chắc chắn! Chỉ là không biết nàng dùng cách gì lừa gạt được Thánh Li!"

Khi cô gái ấy tát Mộ Dung Thánh Li, hắn ta đã bắt đầu hoài nghi, nhưng tại sao cuối cùng lại tin tưởng?

"Vậy Hoàng hậu thật đã đi đâu? Tại sao người phụ nữ kia lại giống Hoàng hậu tới vậy?" Lãnh Cẩm vội vàng mở miệng, có thể thấy cá tính của hắn tương đối gấp gáp nóng nảy.

"Nếu thật sự không phải thì tốt, Vương triều Mộ Dung được cứu rồi!" Hàn Tiêu sâu xa mở miệng.

Con mắt sắc của Mộ Dung Thánh Anh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Chỉ mong ông trời phù hộ hoàng triều!

※

Từng đội ngũ lần lượt ra khỏi cửa cung, nhưng khi thị vệ canh giữ cửa cung nhìn thấy đi đầu là chàng trai mặc áo tím liền quỳ xuống, đầu cũng không dám nâng lên.

"Gia, hôm nay Long tiểu thư hình như rất kỳ lạ!" Hàn Ngọc rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

Người của Thánh Nguyên vương phủ chưa bao giờ xưng hô Long Noãn Noãn là Hoàng hậu, đây là quy định! Trừ phi có một ngày, người ngồi lên ngôi vị Hoàng đế chính là Thánh Nguyên Vương gia!

Tay Mộ Dung Thánh Li khẽ siết chặt dây cương, nhưng rất nhanh thoải mái mà cười, "Là nàng ấy, không sai!"

Trên tai nàng có nốt ruồi màu đỏ mà chỉ mình hấn biết, nàng từng thích nhất là để cho hấn cắn nhẹ như vậy, đó là bí mật mập mờ nhất giữa bọn họ.

Chắc chắn không sai!

"Nhưng..." Hàn Ngọc vẫn cảm thấy là lạ, nhưng ngay cả gia mà nàng ta cũng dám đánh!

"Có thể nàng lại muốn chơi gì đó!" Trong giọng nói của Mộ Dung Thánh Li âm trầm đầy sự cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cấm kỵ trong cung

Edit: Kimio

Beta: mèomỡ

Thấy ba chữ Cung Phượng Vũ to đùng, Long Noãn Noãn hơi nhíu mày. Mặc dù bây giờ cô vô cùng mệt mỏi, nhưng thính lực của cô chắc chắn không có vấn đề. Cô đã nghe vị hoàng đế kia nói là cung Linh Thửu, sao lại đưa cô đến Phượng Vũ cung?

"Này, đi nhầm chỗ rồi phải không?" Long Noãn Noãn không vui mở miệng, hiện tại cô vô cùng mệt mỏi, muốn nằm trong chăn nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó sẽ cố gắng suy nghĩ về những chuyện kỳ quái đang xảy ra với cô.

Mộ Dung Thánh Khuynh hơi nhíu mày nghi ngờ, "Chính là chỗ này mà, đây không phải là tẩm cung của Hoàng tâu sao?"

Là cung Phượng Vũ? Con mắt sắc bén của Long Noãn Noãn lạnh lùng, trong đầu lập tức bày ra bộ dạng giống như thỏ trắng vô hại, cười dịu dàng lạ thường, nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác nham hiểm, thẳng thóc Hoàng đế kia chẳng lẽ có ý thử cô?

Cô để lộ dấu vết sao?

"Cung Linh Thửu là tẩm cung của ai?" Long Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Khuynh thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, hấn giật mình nhìn Noãn Noãn, không hiểu mở miệng, "Hoàng tâu, người làm sao vậy?" Hấn lại ngẩng nhìn bốn phía lần nữa, "Trong hoàng cung cung Linh Thửu là tối kỵ không được nhắc đến, chẳng lẽ hoàng tâu quên rồi sao?"

Noãn Noãn sửng sốt, xem ra Hoàng đế thật sự nghi ngờ cô. Như vậy cũng tốt, dù sao độc của cô cũng đã giải, nhân cơ hội rồi đi thì tốt hơn. Chỉ là..... cô nhìn về phía lầu cao điện ngọc trong màn đêm, sợ rằng muốn rời khỏi cung phải chờ ngày mai, cô chưa quen cuộc sống nơi đây, vẫn cần một chút lộ phí.

"Không nhắc tới thì không nhắc tới, vậy tôi đi nghỉ, anh tự trở về nhé, không tiễn!". Miễn cưỡng khoát khoát tay, Noãn Noãn bày ra bộ dáng tùy ý, mấp máy bay lên, tùy hứng phát phối trên không trung, lập tức tiến vào cung Phượng Vũ.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngờ ngác đứng nhìn, cổ tay hơi đau. Hấn không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ là hấn hoa mắt nhìn lầm, Long Noãn Noãn này sao có thể thoải mái bước vào cung Phượng Vũ như vậy? Ngày đó nàng ta và Hoàng thượng tranh chấp, những lời nàng ta nói vẫn còn vang vọng bên tai. Nàng ta từng nói, nàng ta thà chết ở lãnh cung cũng sẽ không trở về cung Phượng Vũ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong Phượng Vũ cung, nô tài quỳ đầy đất.

"Hoàng hậu nương nương, cuối cùng người cũng trở lại!" Một ma ma có gương mặt già nua đập đầu với Noãn Noãn.

"Bà là ai?" Cô đôi bưng, vừa nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh bàn cầm bánh ngọt lót dạ, vừa miễn cưỡng nằm ở trên giường cất tiếng nhân nhặt hỏi.

"Nương nương, người làm sao thế? Sao đến cả nô tỳ người cũng không nhớ, nô tỳ là Quế ma ma đây, Quế ma ma từ nhỏ phục vụ nương nương đây!" Quế ma ma kia hoảng sợ, nước mắt càng chảy nhiều.

Noãn Noãn phiền não phát tay một cái, hiện giờ cô không muốn quản Quế ma ma, Dung ma ma gì cả. Cô chỉ muốn ngủ, thật sự rất buồn ngủ !

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, ảm ỉ quá...", tất cả đi ra ngoài đi, tôi muốn ngủ!" Vỗ vỗ vụn bánh trên tay, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới, Long Noãn Noãn trực tiếp lật người ngủ.

Đám nô tài quỳ đầy đất ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đang không biết làm sao lại nghe thấy tiếng ngáy rung trời vang lên.

Mọi người sững sờ, lúc này mới nhận ra được tiếng ngáy đáng sợ này phát ra từ Hoàng hậu nương nương đang ngủ say. Vì vậy Quế ma ma ra dấu, tất cả mọi người lặng lẽ lui ra ngoài.

Quế ma ma đóng cửa phòng, lắc đầu một cái, thầm nghĩ nói, "Nương nương cô đã lâu rồi không có ngủ say như vậy, kể từ lúc vào hoàng cung này...." Bà đảo mắt nhìn chung quanh, an vị ở trước cửa, trông chừng Long Noãn Noãn ngủ say bên trong.

Chẳng biết lúc nào, trong phòng đột nhiên có thêm một bóng người. Hắn lảng lảng đứng ở trước giường Noãn Noãn, nghe tiếng cô ngủ say, trong ánh mắt thâm trầm đột nhiên xuất hiện chút không hiểu.

Cô gái này rốt cuộc là ai? Rõ ràng là đáng vẽ của Long Noãn Noãn, nhưng....Hắn nhìn giày thêu trên đất, Long Noãn Noãn trước kia rất sạch sẽ, trong cung này không cho phép có một chút bừa bộn, một chút bẩn thỉu, mà nàng ta....

"Ai?" Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng bao năm tôi luyện tính cảnh giác khiến cô bật dậy trong nháy mắt.

Dưới nền Long Đàn Hương, vị hoàng đế kia đứng trước mặt cô, trong đôi mắt đen láy tình mạch hiện lên chút cân nhắc, "Hoàng hậu thật đúng là cảnh giác, trẫm đã cố ý đề thấp hồ hấp mà Hoàng hậu còn cảm nhận được?"

Noãn Noãn sững sờ, có chút nhức đầu, theo trực giác đưa tay ấn vào Khúc Trì, Hợp Cốc và Liệt Khuyết, chỉ tiếc không có ngân châm nên hiệu quả hơi kém.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn động tác kỳ quái của Noãn Noãn, khỏe môi tình tề đột nhiên vô cùng hứng thú cong lên.

Lúc Noãn Noãn ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Môi của hắn hơi mỏng, điều này làm cho hắn vừa có vẻ yếu đuối vừa có chút âm trầm và giả dối, nhưng khi chất trên người đàn ông này lại vô cùng dịu dàng.

"Ta buồn đi tiểu!" Long Noãn Noãn vô thức nói.

"Ha ha!" hoàng đế kia đột nhiên cười khẽ một tiếng, mắt phượng lưu chuyển, còn mang theo một chút lạnh lẽo.

Mắt cô tối sầm lại, Long Noãn Noãn biết mình lại mắc bẫy tên hoàng đế này rồi. Nếu hắn đã sớm hoài nghi cô, cô cần gì phải che giấu. Đang chuẩn bị ngã bài, đột nhiên tên Hoàng đế vừa một khắc trước còn cười đến lạnh lùng chợt ngã xuống đất, thân thể run rẩy.

Long Noãn Noãn hoảng sợ, một tay đặt lên mạch của hắn, kinh ngạc nói, "Anh trúng độc? Hơn nữa độc này không phải mới một ngày hai ngày!"

Mặc dù cả người đau đớn nhưng trong đôi mắt của Mộ Dung Thánh Anh lại có chút kinh ngạc, "Có thể chữa được không?"

"Dĩ nhiên!" Cô vô thức trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đắc ý, "Loại độc vật vĩnh này không làm khó được tôi, chỉ là tôi cần có thời gian điều chế thuốc giải!" Vừa lấy tay ấn lên huyệt đạo của hoàng đế giảm bớt nỗi đau cho hắn, vừa chờ độc tính phát tác qua đi.

"Nhưng tôi cũng sẽ không giải không công, anh phải đồng ý với tôi một chuyện!" Đây là quy định của tổ chức bọn họ, không ai được vi phạm.

"Được!" Mộ Dung Thánh Anh gật đầu.

"Nương nương!" Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Quế ma ma nhìn tình cảnh trước mắt trong mắt lóe lên một chút hoảng sợ. Bà tiến lên, kéo Long Noãn Noãn dậy, "Nương nương người làm cái gì vậy?"

"Giải độc cho hắn!" Long Noãn Noãn đáp tựa như rất hiển nhiên.

Sắc mặt Quế ma ma run lên, kéo Noãn Noãn sang một bên nói, "Nương nương người làm sao thế? Độc này do Thánh Nguyên Vương gia hạ mà!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lá thư kỳ lạ

Edit: Kimio

Beta: mèo mỗ

Long Noãn Noãn nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái. Thế lực của Thánh Nguyên Vương gia rốt cuộc lớn đến đâu mà ngay cả Hoàng thượng cũng dám hạ độc? Hơn nữa..... Cô ngoái đầu nhìn Hoàng đế kia, chỉ thấy hắn té xuống đất, nhìn cô, khóe môi cũng nhếch lên còn mang theo chút ý cười không rõ hàm nghĩa.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô sao lại quên mất vị Hoàng đế này nhìn bề ngoài dịu dàng dễ nói chuyện, thật ra bên trong lại âm trầm gian xảo. Hắn ở trong lãnh cung thử dò xét cô chính là chứng cứ. Hiện tại biết rõ là Thánh Nguyên Vương gia hạ độc, lại cố tình bảo cô giải độc....

Còn nữa, Quế ma ma này nói chuyện cũng rất kì lạ, Thánh Nguyên Vương gia hạ độc tại sao không thể giải?

Long Noãn Noãn hơi trầm ngâm, cô biết tất cả những khúc mắc này đều cần cô giải quyết, nhưng hiện tại cô vừa mới tỉnh lại, còn chưa hiểu rõ ngọn ngành. Cô cần phải tỉnh táo, cần phá giải bí ẩn mới có thể xác định được bước tiếp theo mình phải làm gì. Dù sao hiện tại cô đã không còn là sát thủ hiện đại Long Noãn Noãn, mà là Hoàng hậu Long Noãn Noãn.

"Hoàng hậu?" Mộ Dung Thánh Anh gọi cô.

Quế ma ma lo lắng nhíu mày, nhắc nhở Long Noãn Noãn vẫn còn đang do dự, "Nương nương, Hoàng thượng....Hoàng thượng đang gọi người!"

Long Noãn Noãn phục hồi lại tinh thần, xoay người đi tới trước mặt Mộ Dung Thánh Anh, xem mạch thêm lần nữa. Hiện tại mạch tượng của hắn đã bình thường, độc kia đã qua thời gian phát tác.

"Hoàng thượng vừa mới nói, chỉ cần tôi có thể giải độc, anh sẽ đáp ứng tôi một chuyện, chuyện gì cũng có thể sao?" Noãn Noãn thu tay, ngồi xổm trước mặt Hoàng đế, bắt đầu đàm phán.

Mộ Dung Thánh Anh đã thoát khỏi cảnh chật vật lúc nãy, khôi phục bộ dáng dịu dàng vô hại, chỉ có đôi mắt kia hình như càng thêm thâm trầm.

"Hoàng hậu muốn trăm đổi ý chuyện gì?" Hắn nói xong, lại còn vươn tay ra nắm tay Noãn Noãn, thân thể cũng nghiêng đến gần.

Noãn Noãn sửng sốt, tay tên Hoàng đế này vô cùng lạnh lẽo, lạnh tới mức dường như không có nhiệt độ. Mà trên người hắn lại có mùi thơm nhàn nhạt của hoa mai khiến người ta cảm thấy như đang ở trong vườn mai ngày tuyết.

"Nương nương!" Quế ma ma lại gọi, hình như Hoàng đế nắm tay Hoàng hậu, bà còn lo hơn Hoàng hậu.

"Bây giờ còn chưa nghĩ xong!" Noãn Noãn rút tay về. Cô không thể tùy tiện yêu cầu muốn xuất cung. Trước khi làm rõ tình thế trước mắt, cô tốt nhất không nên manh động."Hơn nữa độc này cũng cần thảo dược, tôi tìm trước đã, điều chế xong thuốc giải rồi sẽ nói với anh sau, được không?"

Hoàng đế đột nhiên mỉm, đôi mắt phượng âm trầm cũng híp lại, hình như cười càng dịu dàng hơn, nhưng vẻ âm trầm kia cũng nặng nề hơn.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy mình đã phạm vào một sai lầm cơ bản. Đây chính là hoàng cung cổ đại, không phải hiện đại của cô. Ở trong hoàng cung cổ đại vị Hoàng thượng này chính là trời, một câu nói có thể khiến người ta chết không toàn thây. Dù cô có võ công, nhưng không có súng, muốn xông ra khỏi hoàng cung này cũng khó!

Long Noãn Noãn âm thầm đề phòng, bây giờ tuy không phải là lúc trở mặt với Hoàng đế, nhưng cô cũng không phải loại dễ chọc.

Vị Hoàng đế kia đột nhiên vươn tay ra, bàn tay đặt trên vai của cô. Noãn Noãn âm thầm ngước mắt, liếc xéo bàn tay trắng quá đáng kia.

Mộ Dung Thánh Anh cảm thấy cô gái này đang căng thẳng.

"Ha ha...." Hắn cười khẽ một tiếng, "Tốt, đã như vậy, Hoàng hậu vì trăm tìm thảo dược làm thuốc giải đi. Đêm đã khuya, Hoàng hậu cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi!" Cuối cùng hắn cũng thu tay lại, đứng lên.

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn hắn đi về phía cửa phòng.

Áo bào của hắn mỏng nhẹ vừa vặn, bóng lưng gầy thẳng tắp bị tơ lụa to lớn bao quanh thoát nhìn hình như có chút yếu đuối.

Giống như cảm nhận được ánh mắt Noãn Noãn, hắn đứng ở cửa phòng, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại mà cười.

Nụ cười tuyệt mỹ dưới ánh nến khiến Noãn Noãn hoảng hốt, giống như ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên mặt nước trong vắt.

"Nương nương!" Quế ma ma đột nhiên tiến lên chắn tầm mắt Noãn Noãn, kéo Noãn Noãn đất lên, "Nương nương không sao chứ?"

Lúc Noãn Noãn đứng lên, cửa cung đã không còn bóng dáng người đàn ông kia.

"Không ao!" Noãn Noãn đáp lời, ngồi xuống giường, "Quế ma ma, bà cầm gương đây cho tôi!"

Mặc dù mệt mỏi, nhưng bị người đàn ông kia quấy nhiễu, Long Noãn Noãn lúc này đã không còn buồn ngủ, hiện giờ cô chỉ muốn nhìn xem cô biến thành bộ dáng gì.

Quế ma ma hình như rất giật mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy gương đồng ra.

Trong gương đồng phản chiếu ra gương mặt tuyệt mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt ngọc mây ngài, sống mũi thẳng tắp, nhất là cặp mắt mà màu hổ phách xinh đẹp xuất thần khác hẳn người thường kia.

Áo trắng, tóc dài như thác nước, mặc dù trên người không có trang sức nhưng lại giống như là một viên bảo thạch tinh khiết, thần bí mà cao quý.

Long Noãn Noãn tiu nghỉu, xem ra cô thật sự xuyên không rồi, xuyên vào thân thể của một cô gái trùng tên trùng họ, nhưng khuôn mặt không phải cô!

"Nương nương nhìn thấy Thánh Nguyên Vương gia rồi sao?" Quế ma ma trầm ngâm một chút, hình như hạ quyết tâm, mở miệng hỏi.

"Gặp rồi!" Noãn Noãn chán nản trả lời, cô không phải Long Noãn Noãn ban đầu, cho nên chẳng thèm quan tâm tới Thánh Nguyên Vương gia, hiện tại cô chỉ muốn cố gắng sống tiếp.

"Mục đích của nương nương còn chưa đạt được, sao đã trở lại?" Quế ma ma chần chừ do dự, trong mắt lại chứa biết bao nghi vấn.

Mục đích? Long Noãn Noãn bị biếm tới lãnh cung là có mục đích? Mục đích gì? Ai nha, rối loạn quá!

"Quế ma ma, tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, tôi bị người ta bỏ thuốc, sau đó Hoàng thượng tới, Thánh Nguyên Vương gia cũng tới, cuối cùng rối loạn, hiện tại trong đầu tôi trống rỗng..... không nghĩ ra được cái gì cả!" Đây mới là trọng điểm!

Quế ma ma sững sờ, "Nương nương gọi Thánh Nguyên Vương gia?"

"Sao? Vậy tôi nên gọi anh ta là gì? Tôi đã nói với bà rồi Quế ma ma, tôi quên hết rồi!" Long Noãn Noãn sắp phát hỏa rồi.

"Nương nương, nương nương!" Quế ma ma hình như cũng luống cuống tay chân, "Nô tỳ biết nương nương chịu uất ức, nương nương nghỉ ngơi trước, chờ ngày mai tỉnh lại sẽ nhớ ra mọi chuyện, nương nương mau nghỉ ngơi đi!"

Sắc mặt Quế ma ma có chút trắng xanh, hình như rất sợ hãi.

Cũng tốt, ngày mai tỉnh lại tìm một người biết rõ nội tình hỏi một chút cũng được, tránh như hiện tại nói cái gì cũng sai!

"Tôi nghỉ ngơi, bà đi ra ngoài đi!" Noãn Noãn lạnh giọng phân phó.

Quế ma ma lập tức lui ra ngoài, trong phòng lớn chỉ còn lại một mình Noãn Noãn.

Tay cô xoa xoa trái tim, dường như một khắc trước còn có thể cảm nhận được mùi vị của cái chết, lúc này lại ở trong thân thể của một cô gái khác, tất cả những chuyện này đều vô cùng kỳ lạ!

Nhắm mắt lại, cố gắng ép mình bình tĩnh. Trong lúc mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên một tiếng động nhẹ vang lên khiến Long Noãn Noãn đột nhiên mở mắt.

Cô ngồi dậy, nhìn bốn phía, lại phát hiện cửa sổ đã bị mở ra, trên bàn còn có một phong thư

"Gặp ở cung Linh Thứu!" Bên trên bức thư chỉ có bốn chữ, không đề tên.

Cung Linh Thứu? Noãn Noãn nhú nhú mày, cô nhớ Vương gia áo đen đã nói đó là cấm địa trong hoàng cung, là ai hẹn cô tới cung Linh Thứu?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Vương gia háo sắc

Edit: Kimio

Beta: mèo mờ

Long Noãn Noãn duỗi lưng một cái, đặt lá thư về chỗ cũ, nằm xuống ngủ coi như chưa nhìn thấy.

Sát thủ do tổ chức Thiên sứ huấn luyện có ưu điểm lớn nhất chính là không hiếu kỳ, bởi vì tò mò sẽ phải trả cái giá rất lớn!

Sau khi giải quyết xong, Long Noãn Noãn liền ngủ đến sáng, tỉnh dậy lại phát hiện không thấy bức thư trên bàn đầu nữa. Quế ma ma nghe tiếng động, liền sai bốn cung nữ bưng dụng cụ rửa mặt đi vào.

Cả đêm kinh hồn, hơn nửa ở lãnh cung kia không được sạch sẽ cho lắm, Long Noãn Noãn chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy, muốn tắm rửa thoải mái. Vì vậy sau khi rửa mặt chải đầu sơ qua cô liền nói với Quế ma ma. Quế ma ma lập tức đáp, "Nương nương chờ chút, nô tỳ đi chuẩn bị ngay."

Lát sau, Quế ma ma nói nước nóng đã chuẩn bị xong, mời Long Noãn Noãn đi giá Thiên Điện.

Đẩy cửa phòng ra, một tầng khí nóng mờ mờ lan đến, thì ra Thiên Điện chính là một cái hồ tắm, chỉ có diện tích hơi lớn một chút. Bên hồ có bậc thang đi xuống, bốn phía là màn lụa màu xanh phấp phới. Hơi nước mờ mờ trong hồ đượm mùi thơm của hoa, làm cho Noãn Noãn nhớ lại Dương quý phi tắm ở Hoa Thanh Trì trong phim truyền hình ảnh, đúng là rất giống!

"Nương nương xin cởi quần áo!" Đang cảm thán hồ tắm xa hoa, Quế ma ma từ sau lưng vươn tay ra, muốn cởi váy của Noãn Noãn ra.

Cô giật mình nhảy sang bên cạnh, mắt tự nhiên cười với Quế ma ma còn đang kinh ngạc, "Tôi tự làm được rồi, bà ra ngoài đi!"

Quế ma ma không biến sắc gât đầu, hành lễ rồi lui ra ngoài, lúc đóng cửa phòng lại nhìn Long Noãn Noãn như có điều suy nghĩ.

Long Noãn Noãn tiếp tục duy trì vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn chằm chằm Quế ma ma.

Sau khi mọi người ra ngoài, Long Noãn Noãn cởi bộ đồ trắng trên người đặt bên cạnh hồ, bước theo bậc thang ngọc thạch trắng đi xuống. Cô bỗng nhảy xuống nước, vừa bơi vừa tắm vô cùng thỏa mãn.

Bơi đến mệt liền dựa người vào vách hồ, ngửa đầu, vừa lòng nhắm mắt lại, mặc cho tóc xỏa trên sống lưng, bồng bềnh trong nước. Giọt nước trong suốt trượt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, rơi lên xương quai xanh khéo léo mà kêu gọi, sau đó trượt vào trong nước.

Trong hơi nước lượn lờ, nhũ hoa màu hồng trên bộ ngực tuyết trắng như ẩn như hiện, trêu chọc giác quan người ta.

"Ai?" Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy khác thường, nhanh chóng mở mắt. Khuôn mặt người đàn ông đập vào mắt, lúc này trong con ngươi màu đen khắc họa tính cách lạnh lùng của chủ nhân kén chọn sự hấp dẫn trí mạng như anh tức vì khao khát dục vọng mãnh liệt, mà càng thêm nguy hiểm, càng thêm mê người!

Là Thánh Nguyên Vương gia Mộ Dung Thánh Li!

Noãn Noãn nhanh chóng hạ người xuống, một tay hất nước về phía người đàn ông kia, một tay nhanh chóng đưa ra muốn túm lấy quần áo bên cạnh hồ.

"Noãn Noãn, nàng đang chơi lạt mềm buộc chặt sao?" Mộ Dung Thánh Li tránh được, để nguyên quần áo tiến vào trong hồ nước, lập tức ôm lấy Noãn Noãn, đè cô vào thành hồ, chỗ nào đó trên thân thể đã rục rịch chộn rộn cứng ngắt chia vào cô.

"Lạt mềm buộc chặt cái chết tiệt!" Long Noãn Noãn không thoải mái, vô cùng không thoải mái, trong nháy mắt nâng bắp đùi, đầu gối hung hăng thụi vào chỗ cứng ngắt kia, thừa dịp hấn khom người, cùi chỏ hung hăng đè lên sống lưng hấn.

Nàng thừa sức đối phó với loại háo sắc!

Người đàn ông rên lên một tiếng, cúi gập người xuống. Noãn Noãn nhân cơ hội muốn leo lên bờ, cổ chân bạch ngọc lại bị người ta túm lấy, lập tức kéo cô trở lại, thuận thế ôm vào trong ngực.

Noãn Noãn trần truồng như đóa hoa sen mới nở quấn vào phần eo hấn, thân thể dán chặt, thân mật không chút khe hở. Tư thế vô cùng mập mờ.

"Noãn Noãn, đủ rồi!" Đôi mắt đen của chàng trai mơ hồ có vẻ không vui, hấn nhỏ giọng nói, nhưng trong giọng nói kia nhưng vẫn mang theo vẻ cung chiều, "Ta nghe Hắc Ngọc bẩm báo nàng bị đẩy vào lãnh cung liền lập tức từ biên cương trở về, cũng là bởi vì lo lắng cho nàng... Mà nàng vừa bạt tai, vừa chơi lạt mềm buộc chặt, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"

Đôi môi mỏng của hấn hôn vào trước ngực Noãn Noãn, "Có phải vẫn còn giận ta không? Giận ta không thực hiện lời hứa?"

Long Noãn Noãn lạnh lùng nheo mắt, đừng nhắc đến lời hứa gì với cô!

Trong nháy mắt, hai chân đang quấn ở eo hấn dùng sức giãy giụa, hai tay đẩy lồng ngực đã ướt đầm của hấn, thân thể mềm mại không xương khê cong, hai chân từ kim chuyển sang đá. Long Noãn Noãn ngã tùm vào trong nước, giữa làn nước bắn tung tóe cô như một mỹ nhân ngư bơi đi. Lúc chân chạm được bậc thang, cô nhanh chóng nhảy vọt lên, xé màn che màu xanh quấn lấy thân thể, sau đó lạnh lùng đứng trước mặt người đàn ông kia, từ trên cao lạnh lùng nhìn hấn.

Trong đôi mắt lạnh lùng của hấn chứa đầy vẻ khó hiểu. Hấn sững sờ nhìn cô gái đứng ở trên bờ hồ, trong nháy mắt hoảng hồn.

Đó là Long Noãn Noãn mà hấn chưa thấy bao giờ, lạnh lùng, cao ngạo, toàn thân tỏa ra sự ngoan tuyệt xa cách, hoàn toàn bất đồng với quá khứ....

"Mộ Dung Thánh Li phải không?" Long Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, "Nơi này là hoàng cung, tôi là Hoàng hậu, anh là Vương gia, với thân phận em

chồng và chị dâu, anh muốn nhắc đến lời hứa gì với đôi?"

Đôi mắt Mộ Dung Thánh Li tối sầm lại, nhắc chân lên bước lên bậc thang hình như muốn giải thích cái gì.

"Người đâu!" Long Noãn Noãn đột nhiên lớn tiếng quát lên, ánh mắt nhìn người đàn ông kia mang theo vẻ châm chọc và đắc ý.

Cô không tin như vậy hẳn còn không đi!

Mộ Dung Thánh Li kinh ngạc nhìn cô, vừa muốn mở miệng, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân. Hắn lắc mình trốn, lập tức biến mất sau màn che.

Long Noãn Noãn nhướn mày cười lạnh. Cô cũng mặc kệ thân thể này lúc trước có có quan hệ gì với người đàn ông kia. Chỉ cần cô không thích, không ai có thể ép buộc cô! Huống chi kiếp trước cô bị đàn ông lừa gạt đủ rồi!

"Nương nương sao vậy?" Quế ma ma mang theo bốn cung nữ đi vào.

"Bà nói xem? Ta tắm xong tại sao không có quần áo để thay?" Quét mắt về phía bốn cung nữ nâng quần áo, cô cầm lấy ra sau màn thay. Long Noãn Noãn lạnh lùng nhướn mày, "Vừa rồi lúc tắm rửa phát hiện một con chuột, Thiên Điện này thật không sạch sẽ. Quế ma ma, bà cho người quét dọn sạch sẽ một chút, nếu như phát hiện hang chuột thì phải bịt kín. Lần sau còn để tôi bị giật mình nữa, các người cứ chờ ăn roi mây đi!"

Quế ma ma sững sờ, sau đó nhanh chóng dạ vâng, lập tức ra lệnh cho cung nhân kiểm tra toàn bộ điện Bích Khe.

Tóc đen vẫn hời, Long Noãn Noãn mặc áo trắng vênh váo tự đắc, ngẩng đầu rời đi.

Sáng sớm hôm nay lá thư kia biến mất, còn có sự xuất hiện bất ngờ của Thánh Nguyên Vương gia, cô tin chắc Quế ma ma này nhất định không đơn giản, nói không chừng bà ta là người của Thánh Nguyên Vương gia. Cô là cô, Hoàng hậu trước đây là Hoàng hậu trước đây, nếu cô đã sống lại cô cũng sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà sống nữa, nhất định phải tự mình thực hiện danh ngôn của tổ chức Thiên sư: Người không vì mình trời tru đất diệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thủ cung sa

Edit: Kimio

Beta: socfsk

Lười biếng tựa người trên giường êm, cảm lược gỗ đàn hương chải mái tóc đen nhánh, Long Noãn Noãn càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, đứng dậy tỉ mỉ nhìn gương mặt Hoàng hậu lạnh lùng, cao quý trong gương, cô thật không hiểu nổi vị Hoàng hậu này trước kia là người như thế nào!

Có mối tình nồng thắm với Thánh Nguyên Vương gia ư? Vậy tại sao muốn vào cung làm Hoàng hậu?

Đang suy nghĩ, ngoài cửa phòng vang lên tiếng của Quế ma ma, "Nương nương, nô tỳ có thể vào không?"

"Vào đi!" Ngồi bất động ở trước bàn trang điểm, Long Noãn Noãn mở miệng nói.

Trước khi biết rõ mọi chuyện, cô chỉ có thể án binh bất động, chờ đợi thời cơ, tránh cho nói nhiều sai nhiều, lộ chân tướng!

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa phòng, Quế ma ma đi vào, "Để nô tỳ giúp nương nương trang điểm!"

Noãn Noãn đưa chiếc lược cầm trong tay cho bà, vừa đứng cô không biết mấy kiểu tóc cổ đại lại phức tạp đến thế.

Tay Quế ma ma rất khéo, rất nhanh đã vấn được mái tóc mây, sau đó cài châm phượng lên đầu, còn đeo đồ trang sức lên cho Noãn Noãn.

"Được rồi, nương nương nhìn một chút xem có thích không?" Quế ma ma rút cuộc thu tay, nhỏ giọng hỏi.

Noãn Noãn nhìn vào trong gương, cô gái trong kính kia mắt ngọc mảy mai, da thịt như tuyết, tuyết sắc khuynh thành, chỉ là trên trán lại có một vết mờ mờ, hình như là vì cau mày một thời gian dài.

Một nữ tử xinh đẹp đứng đầu hậu cung còn có chuyện gì phải mặt ủ mày chau?

"Nương nương..." Quế ma ma rút cuộc không nhịn được nhỏ giọng lên tiếng, "Thật sự muốn bịt kín cửa ngấm trong điện Bích Khê lại sao? Đây chính là lối đi duy nhất để Thánh Nguyên Vương gia vào cung gặp nương nương mà!"

Thì ra điện Bích Khê chính là chỗ gặp riêng của Hoàng hậu nương nương cùng Thánh Nguyên Vương gia!

"Quế ma ma, trước kia Hoàng hậu có phải rất thích Thánh Nguyên Vương gia?" Noãn Noãn lạnh giọng hỏi.

"Cái gì? Nương nương sao lại hỏi như thế? Vương triều Mộ Dung có người nào không biết nương nương cùng Thánh Nguyên Vương gia là thanh mai trúc mã, hai người vô cùng đẹp đôi, chỉ là trời cao chọc ghẹo, Hoàng thượng cố chấp che rẽ uyên ương, ba năm này nương nương nhẫn nhục sống trong cảnh chờ đợi Vương gia...." Quế ma ma nói đồng điệu.

Long Noãn Noãn miễn cưỡng ngoáy ngoáy lỗ tai, trong đầu đột nhiên lóe ra vị Hoàng đế mỉm cười dịu dàng lại phúc hắc kia. Cô dám khẳng định, vị Hoàng đế kia tuyệt đối không đơn giản, tại sao lại có thể dễ dàng tha thứ cho Hoàng hậu của hắn cùng Hoàng đế gặp gỡ riêng tư? Hơn nữa lời nói của Quế ma ma cho thấy bà ta cũng không coi Hoàng đế ra gì, có thể thấy thế lực của Thánh Nguyên Vương gia rất lớn!

"Thánh Nguyên Vương gia muốn làm Hoàng đế?" Câu hỏi của Long Noãn Noãn khiến Quế ma ma ngẩn ra, bà nhanh chóng nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi lần nữa, "Nương nương, người sao vậy? Cả kế hoạch này người cũng không biết sao?"

Long Noãn Noãn rút cuộc biết hiện tại mình đã trôi vào một hồ nước đục, lại thêm cái danh hồng hạnh vượt tường, vị Hoàng hậu này đã tâm không nhỏ nha! Sao cô có thể xuyên không vào người một nữ nhân như vậy chứ? Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy bộ đồ trắng trên người vô cùng chướng mắt.

Trong tổ chức sát thủ Thiên sứ, không có ai mặc đồ trắng, màu này rất trong sáng, thật quá dễ dàng khiến người ta bại lộ, người chị em tốt của cô Lam Thủy Dao thích đồ màu hồng nhất, yêu mị quyến rũ, mà cô lại thích quần áo màu tím nhất, thần bí tĩnh mịch, bởi vì thứ cô giỏi nhất là hạ độc người khác trong lúc không ngờ tới, không giống Thủy Dao trực tiếp lấy tính mạng người ta.

"Quế ma ma, tôi muốn thay quần áo, lấy cho tôi một bộ màu tím!" Long Noãn Noãn không vui mở miệng, trực tiếp coi bộ đồ trắng ra.

Một đóa hoa mai màu đỏ, giống như hình cái bốt đột nhiên xuất hiện trên ngực.

"Đây là cái gì?" Long Noãn Noãn sờ sờ, lúc này tắm rửa cũng không có phát hiện.

"Nương nương, đó là thủ cung sa của nương nương, ngay cả cái này nương nương cũng quên rồi sao?" Quế ma ma nhìn Long Noãn Noãn ánh mắt càng thêm ngạc nhiên.

Thủ cung sa? Đây Long Noãn Noãn vào cung ba năm, lại hồng hạnh vượt tường, cùng hẹn hò với Thánh Nguyên Vương gia, còn có thủ cung sa ư? Thật là kỳ quái! Đợi chút, như vậy đêm đó nàng bị người ta hạ độc, hơn nữa vừa đúng lúc tên Hoàng thượng phúc hắc đi bộ ở ngoài lãnh cung, chẳng lẽ là....

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy đây không phải là trùng hợp!

Xem ra cô phải nhanh rời khỏi chỗ đây thị phi này mới được!

"Quế ma ma, phòng thuốc ở chỗ nào?" Thay một bộ đồ màu tím, bỏ châm phượng trên đầu xuống, Long Noãn Noãn nhất thời cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Từ giờ trở đi, Long Noãn Noãn cô sẽ phải dùng thân thể này sống tiếp, chỉ là sống như thế nào là do chính cô định đoạt!

"Nương nương muốn tìm phòng thuốc làm gì?" khuôn mặt Quế ma ma khẩn trương.

"Bà quản nhiều quá đấy!" Lạnh lùng liếc nhìn bà một cái, Long Noãn Noãn trực tiếp chạy ra ngoài, Quế ma ma kia phải đuổi theo.

"Bà ở lại đây đi, để hai người họ dẫn tôi đi!" Noãn Noãn chỉ vào hai cung nữ vẫn đứng tại cửa ra vào, xem ra có vẻ đáng hoàng, hỏi, "Tên của hai người là gì?"

"Nô tỳ Thục Dược!"

"Nô tỳ Dạ Đàm!"

Hai cung nữ quỳ gối đáp.

"Rất tốt, hai người đưa tôi đến phòng thuốc!" Noãn Noãn lạnh lùng nói, thái độ kiên định chân thật, xoay người ra khỏi Phượng Vũ cung. Hai cung nữ trong lòng thấp thỏm nhìn Quế ma ma một cái, cuối cùng vẫn là đi theo.

"Thục Dược, Dạ Đàm, Hoàng hậu.....Ý tôi là trước kia tôi là người như thế nào?" Ngồi ở trên xe phượng, Long Noãn Noãn không quên thám thính tin tức.

Thục Dược cùng Dạ Đàm hai người liếc nhìn nhau, không nói.

"Thế nào?" Noãn Noãn nghiêng đầu nhỏ cười dịu dàng nhìn họ, trong con ngươi kia mang vẻ uy hiếp, "Không nói hậu quả rất nghiêm trọng! Không thật lòng nói, hậu quả càng nghiêm trọng hơn!"

Thược Dược với Dạ Đàm đồng thời lạnh run cả người, vội vàng quỳ xuống, "Nương nương bớt giận, ngày thường nương nương không thích nói chuyện, không có qua lại gì với người trong cung, nhưng mà đối với người hầu cực tốt, chưa bao giờ đánh chửi...."

Thược Dược và Dạ Đàm vẫn chưa nói hết, chỉ thấy Quế ma ma run rẩy đuổi theo, quỳ xuống, "Nương nương, Thừa Tướng đại nhân cầu kiến!"

Long Noãn Noãn sững sờ, Thừa Tướng đại nhân? Gặp cô làm gì?

"Không gặp!" Cô lạnh lùng nói, "Nói cho hắn biết, tôi rất bận!"

Quế ma ma cả kinh, hình như có chút không thể tin được, lần nữa nhỏ giọng nói, "Nương nương.... Thừa Tướng đại nhân là phụ thân nương nương, phụ thân mà, nương nương không gặp sao?"

Noãn Noãn cả kinh, nhưng là vẫn cố ra vẻ trấn định, "Để cho ông ấy chờ đi, tôi đến phòng thuốc tìm thảo dược đã!"

Quế ma ma sững sờ đứng tại chỗ, nhìn theo xe phượng xa dần, trên khuôn mặt già nua hiện lên vẻ suy nghĩ, bà lạnh lùng vỗ tay một cái, trong bụi cỏ liền lộ ra khuôn mặt nam nhân.

"Nhanh đi bẩm báo Vương gia, nói tiểu thư có vẻ khác thường, xin người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng!"

"Dạ!" Nam nhân kia đáp, nhanh chóng rời đi.

Chỉ mong tiểu thư chỉ là đêm đó bị kinh sợ hù dọa, vẫn chưa khôi phục, nếu không...

Vào phòng thuốc tìm rất nhiều thảo dược, sau một canh giờ, Long Noãn Noãn thỏa mãn quay về.

Cô nhất định phải giúp Hoàng đế phúc hắc kia giải độc, mới có thể cò kè mặc cả xuất cung, hơn nữa thuận tiện chuẩn bị một số thứ cần dùng gấp.

Bước vào Phượng Vũ cung, một nam nhân trung niên mặc quan phục màu đen liền quỳ trên mặt đất, "Thần tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương an khang!"

Con mắt sắc của Noãn Noãn tối sầm lại, đây chính là thừa tướng, phụ thân Hoàng hậu? Vì vậy lạnh nhạt nói, "Ngồi đi!"

Long Chiêu An nghe vậy, ngược mắt cẩn thận nhìn Noãn Noãn, hồi lâu sau mới nhú chặt lông mày ngồi xuống một bên.

Lúc này, Quế ma ma tự động dẫn hạ nhân rời đi, căn phòng lớn như thế cũng chỉ còn lại có Noãn Noãn cùng Long Chiêu An.

"Nương nương, tại sao người lại trở về Phượng Vũ cung?" Long Chiêu An do dự hồi lâu, rốt cuộc nhỏ giọng hỏi, chỉ là trong giọng nói kia tất cả đều là ý trách cứ !

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bóng đen trong thâm cung

Long Noãn Noãn không vui nhú mày, chẳng lẽ lão Thừa Tướng này cũng ủng hộ Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên Vương gia loạn luân? Làm quốc trọng còn không thỏa mãn sao? Còn muốn làm cái gì?

Long Noãn Noãn nhẹ nhàng cười, "Thừa Tướng đại nhân nói lời này rất kỳ quái, Bồn cung không trở về Phượng Vũ cung, chẳng lẽ ở lại trong lãnh cung bốn bề lạnh lẽo đó sao?"

Thừa Tướng cả kinh, mặc dù Quế ma ma có nhắc với ông ta trước, Hoàng hậu nương nương bây giờ với trước đây không giống nhau, ông ta còn không tin, bây giờ nhìn lại, hình như là thật...

"Noãn Noãn, rốt cuộc con sao vậy? Con..." Long Chiêu An theo trực giác vươn cánh tay, hình như muốn xác nhận Long Noãn Noãn có phải đang sốt hay không.

Long Noãn Noãn nhanh như chớp tránh thoát, miễn cưỡng vịn vào sọc tóc, khoe môi mỉm cười cũng không giận, "Thừa Tướng đại nhân, Bồn cung không có bệnh, cũng biết mình đang nói cái gì, làm cái gì!"

Cánh tay Long Chiêu An dừng giữa không trung, khó giấu được sự lúng túng.

"Dạ, Hoàng hậu nương nương!" Ông ta gật đầu, thái độ cung kính.

"Thìra Tướng đại nhân tìm Bồn cung có chuyện gì?" Long Noãn Noãn nhân nhạ mở miệng, thói quen bắt chéo chân.

Nếu như cổ đại có thuốc lá thì tốt biết bao, cà phê cũng được!

Long Chiêu An nhìn cô nương đang vắt hai chân, trong ánh mắt có sự nghi ngờ, ông ta nhân nhạ, không làm rõ mục đích tới đây lần này, chỉ nói: "Mẫu thân người vô cùng nhớ nhung người, nếu như có thể, xin nương nương nói một chút với Hoàng thượng, trở về phủ thăm người thân?"

Có lẽ Noãn Noãn của ông ta có điều gì khó nói nên lời cũng không chừng!

"Được!" Noãn Noãn nhân nhạ đồng ý.

Long Chiêu An ngồi một lúc, chỉ quan sát Long Noãn Noãn, cũng không có nhìn ra sơ hở gì, nhưng lại có cảm giác kì quái, vì vậy liền cáo từ, mau chóng rời khỏi Phụng Vũ cung.

Bên ngoài Phụng Vũ cung, Long Chiêu An nói khẽ với Quế ma ma: "Ngươi nhất thiết phải chú ý mọi hành tung của nương nương, nếu như có gì khác thường liền lập tức bẩm báo với ta, biết không?"

Quế ma ma lập tức gật đầu một cái.

Xuyên qua cửa sổ đang mở, lạnh lùng nhìn hai người ở cửa cung đang bàn luận, Long Noãn Noãn cười lạnh thành tiếng. Xem ra cô phỏng đoán không sai, Quế ma ma này quả thật chính là người giám thị cô! Lạnh lùng ngắm nhìn cung đình hoa lệ, khắp nơi đều là âm mưu quỷ kế, cô bủ bủ môi, lập tức trở về phòng. Cô phải nhanh chóng chế ra thuốc giải, cò kè mặc cả với Hoàng đế, mau chóng rời đi mới đúng.

Ngự Thư Phòng Hoàng đế .

Một nam tử vận trang phục màu trắng, tóc đen dùng mũ vàng thắt, ánh mắt như ngưng đọng cả bầu trời đêm ngàn năm, hờ hững để lộ tia sầu lo. Hắn đứng ở dưới cửa, bóng lưng gầy tuyệt đẹp bị ánh trăng kéo vô cùng dài, đường cong hoàn mỹ càng không thể bắt bẻ, đó là một vẻ đẹp thuần túy mà đơn giản. Ánh trăng nhân nhạ, thậm chí có thể nhìn ra vẻ tái nhợt, mạch máu như tơ gần như trong suốt trên da thịt, tinh xảo đến không gì sánh kịp, mơ hồ lộ ra sắc thái có bệnh.

"Độc của Hoàng huynh hôm qua lại phát tác?" Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng mở miệng hỏi.

Nam tử mặc đồ trắng chậm rãi gật đầu một cái.

"Độc này phát tác tần suất càng ngày càng cao, Hoàng huynh, chúng ta phải nghĩ ra kế sách vẹn toàn!" Giọng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh có chút gấp gáp nóng nảy.

Ba năm, Hoàng thượng lên ngôi ba năm, nhưng cũng bị độc này hành hạ ba năm.

"Có thể có biện pháp gì? Trẫm chính là một con cò bị chi phối, giang sơn Vương triều Mộ Dung, sớm muộn...." Hắn bỗng nhiên dừng lại, không có nói tiếp, mà ho nhẹ hai tiếng.

Mộ Dung Thánh Khuynh đang muốn nói nữa, chỉ thấy Hoàng thượng âm thầm nháy mắt với hắn, hắn liền dừng lại.

Cửa phòng bị gõ vang năm lần.

"Là Cầm nhĩ!" Mộ Dung Thánh Khuynh thở phào nhẹ nhõm, tiến lên mở miệng.

Thiếu niên mặt ngọc lác mình đi vào, cung kính quỳ gối trước mặt Hoàng đế, "Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu lại đến điện Bích Khê, chỉ là nương nương nói bên trong có con chuột, sai người tới bắt chuột!"

"Hả?" Trên mặt Hoàng đế đột nhiên hiện lên hứng thú, "Bắt chuột? Thú vị thú vị!"

Mộ Dung Thánh Khuynh không hiểu nói, "Bắt chuột có gì thú vị chứ!"

Hoàng đế trầm mặc, chỉ là cười không nói, trầm ngâm hồi lâu, hắn dịu dàng cười nói, "Đã như vậy, Thánh Khuynh, ngươi tự mình dẫn người đến điện Bích Khê lục soát một lần, nhớ, lục soát cẩn thận một chút, nếu như phát hiện hang chuột ... Cửa ngấm, lập tức phong kín!"

Mộ Dung Thánh Khuynh kêu lên một tiếng sợ hãi, rốt cuộc hiểu rõ, lập tức lên tiếng, "Dạ, Hoàng thượng!"

"Để tránh đêm dài lắm mộng, hãy đi ngay bây giờ!" Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười nói, khuôn mặt trắng nhìn có chút bệnh tật lộ ra ánh sáng nhạ kỳ dị, "Ngăn vạ lần không được khiến con chuột quấy rầy Hoàng hậu nữa."

"Dạ!" Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức lĩnh mệnh ra cửa.

Mộ Dung Thánh Anh ngoái đầu nhìn lại, nhìn vàng trắng kia, khóe môi lần nữa nở nụ cười dịu dàng mà thanh khiết.

Chuyện càng ngày càng trở nên thú vị!

Đêm đến, Long Noãn Noãn không tài nào ngủ được, vừa nghĩ tới tình cảnh của mình phức tạp như thế, cô lại thấy không buồn ngủ.

Đứng dậy, đứng ở phía trước cửa sổ, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới phong thư quý quái xuất hiện tối hôm qua, đẩy ra cửa sổ, nhòai người ra ngoài nhìn mới phát hiện ngoài cửa sổ nối liền với hoa viên. Đầu mùa đông, trong hoa viên hoa đã điêu tàn, chỉ còn lại vài gốc cây trường thành, vài chiếc đèn lồng màu đỏ ở trong hành lang đứng đờ, mà thị vệ đi tuần hình như cũng không dám tới gần nơi này, chỉ ở ngoài hoa viên trăm mét rồi nhanh chóng vụt qua.

Long Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy kích động muốn chạy trốn, có lẽ vì ở gian phòng bị đè nén quá, vừa nghĩ tới Quế ma ma giám thị cô, cả người liền cảm thấy khó chịu.

Áo tím vụt bay, Long Noãn Noãn thi triển khinh công nhanh chóng biến mất ở hành lang.

Vừa đúng lúc cô cũng muốn tìm một chỗ, xem xem võ công còn có thể tăng lên mấy bậc, như vậy xuất cung mới có thể sinh tồn.

Dễ dàng tránh thoát được bọn thị vệ, đi vào một vườn hoa bỏ hoang, xuyên qua vườn hoa này, Long Noãn Noãn thấy giống một lầu viện đã bị bỏ hoang từ lâu.

Viện này trong vòng trăm thước không có một bóng người, đồ nát cũ kỹ, cạnh cửa giật tung trong gió.

Long Noãn Noãn đứng ở trước cửa, quan sát bốn phía, quyết định nơi này chính là chỗ về sau cô còn phải tới, vươn tay, thử dò xét định đẩy cửa gỗ dày cộm nặng nề, một tiếng cọt kẹt, cửa kia thế mà tự mở ra.

Nhờ ánh trăng, Long Noãn Noãn thấy rõ địa thế trong viện, chỉ thấy nơi nơi là cỏ hoang, gió vừa thổi, tiếng sột soạt vang lên, giống như đã rất lâu không có người ở.

Chân bước vào viện, một miếng biển gỗ màu đen không trơn vện để ngang trên đất, phía trên chữ đã không thấy rõ, chỉ có chữ ở giữa kia mơ hồ khó phân rõ —— thứ! Chỉ là Long Noãn Noãn chỉ lo hưng phấn, nhưng không lưu ý.

Mặc dù hoang vu, nhưng là Noãn Noãn cũng rất hài lòng, tự do hít thở không khí, rốt cuộc có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Xác định không ai theo sau, liền xoay người đóng cửa phòng lại.

Tư thế chuẩn bị đã xong, từ từ bật hơi, luyện công. Long Noãn Noãn ngạc nhiên phát hiện những chiêu thức kia chẳng những không mất đi, mà bây giờ lúc cô thi triển hình như càng có thêm nhiều hơn một loại sức mạnh không thể miêu tả, hình như....

Con mắt sắc của Long Noãn Noãn chợt lóe nghĩ ngợi, dù là ở chỗ tối tăm vẫn khó che giấu được ánh mắt sáng ngời.

"Không ngờ trong hoàng cung Vương triều Mộ Dung này còn có cao thủ!" Đột nhiên, một tiếng cười khê của nam tử truyền đến, một bóng đen trong nháy mắt đánh về phía Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đôi mắt thần bí

Còn chưa kịp nghĩ đến ý tứ trong lời nói của nam tử kia, Noãn Noãn liền ra tay đánh trả. Rõ ràng là những chiêu thức bình thường của võ công hiện đại, lại chợt cảm thấy có một loại sức mạnh từ trong đan điền phóng ra, hoàn toàn không chịu sự khống chế của cô.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, một luồng khí tức sắc bén mang theo màu tím cùng khí mây trắng của nam tử đánh thẳng vào một chỗ.

Long Noãn Noãn nhất thời cảm thấy khí tức trong lồng ngực quay cuồng, cũng đồng thời theo bản năng xoay ngược thân thể lại. Áo tím phiêu đảng, tay áo rộng tựa như mây bay, lúc này độc được giấu ở trong tay áo trong nháy mắt bật ra.

Luận võ công, trong tổ chức sát thủ cô chẳng là gì, nhưng bản lĩnh dụng độc lại là Thiên hạ vô song. Hôm đó cô tới phòng thuốc, phát hiện Mạn Đà La trắng (mạn đà la = cà độc), còn gọi là hoa Tô Tinh, sau khi đặc chế thì có tác dụng gây mê. Trôi sinh cô thích độc cho nên tiện tay cầm đặt ở trong tay áo phòng thân, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ.

Nam tử kia hình như chỉ chú ý tới khí lực trên người cô nhưng không ngờ ở trong tay áo lại vẫn giấu ám khí, trong miệng nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, thân thể kia lập tức né tránh.

Cũng trong lúc này, Noãn Noãn thấy rõ nam nhân kia.

Nói thấy rõ, thật ra cũng không đúng lắm, bởi vì bóng dáng nam tử kia quay ngược lại rất nhanh và chuẩn, tựa như chim điêu, trước mắt chỉ còn là một

phiến tuyết trắng.

Noãn Noãn chưa từng gặp qua kinh công nhanh như vậy, chỉ sợ sát thủ giỏi nhất trong tổ chức cũng không theo kịp, nam nhân kia, thân thủ mau lẹ tới mức chỉ có thể bắt được một chút tàn ảnh, khi nhìn lại, thì hắn đã giống như một tiên tử, lẳng lặng đứng ở trăm mét bên ngoài.

Cả người màu trắng, tóc đen bồng bềnh, Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy có cái gì sáng ngời.

Dưới ánh trăng, kim quang chói mắt từ trên mặt nam nhân khúc xạ xuống.

Hoàng kim được chế thành một nửa mặt nạ, che nửa gương mặt nam nhân, không thấy rõ ngũ quan của hắn, nhưng lại cảm nhận được vẻ gầy gò, cảm giống như một lưỡi đao tuyết trắng tỏa sáng, cặp mắt ẩn dưới mặt nạ vàng giống như hai hồ nước lạnh băng, thanh tịnh mà sâu không thấy đáy.

Không biết vì sao, khoảnh khắc bị nam nhân đó nhìn, toàn thân sẽ rét run!

Long Noãn Noãn lạnh lùng ngẩng mặt lên, "Tôi với anh không thù không oán, tại sao muốn đánh lên tôi?"

Áo bào không có gió mà khẽ lay động, hồi lâu, Long Noãn Noãn mới phát hiện nam nhân kia lại đang cười, chỉ là nụ cười thật lạnh lẽo, thậm chí chẳng tới đáy mắt, chỉ có cái cằm gầy gò giống như lưỡi đao, kiêu ngạo ngẩng lên.

"Linh Thửu cung, kẻ xông vào đều phải chết!" Giống như là âm thanh từ địa ngục, không phân rõ được phương hướng, quanh quẩn ở chung quanh Noãn Noãn.

Noãn Noãn kinh ngạc giờ gương mặt, đây là lần thứ ba cô nghe tới cái tên này —— Linh Thửu cung, chẳng lẽ chính là chỗ này?

Đêm khuya yên tĩnh, gió lạnh sương rơi.

Nam tử kia đứng nghiêm dưới ánh trăng, lúc này toàn thân bao phủ trong vẻ lẳng lặng thanh mát. Đột nhiên hắn chuyển động, chậm rãi nâng cánh tay lên. Noãn Noãn cũng đồng thời tận mắt thấy mặt nạ vàng dưới mắt của hắn từ từ biến thành màu tím. Đúng, màu tím, màu sắc Noãn Noãn thích nhất, lộ ra yêu dị, lộ ra thần bí, còn có một loại mỹ hoặc không nói thành lời!

Một luồng khí cực lớn mang theo khí trắng nhẹ nhàng bật ra từ trong lòng bàn tay của hắn.

Noãn Noãn cảm thấy sát khí ấy vô cùng mạnh mẽ.

Từ lúc năm tuổi vào tổ chức, mười ba tuổi bắt đầu nhận nhiệm vụ, trong mười năm qua, Long Noãn Noãn chưa từng cảm thấy sợ hãi, trừ một lần duy nhất là khi tên nam nhân kia mỉm cười cầm con dao vào trái tim cô...

Lần này, Long Noãn Noãn lại cảm nhận được sự sợ hãi một lần nữa, cô như nghe được nhịp tim, từng chút từng chút.

Sát khí sắc bén đã đánh tới mặt....

"Hoàng hậu nương nương!" Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Mộ Dung Thánh Khuynh, cũng vào lúc này, Long Noãn Noãn trở mắt nhìn nam tử trước mặt gào thét.

Sát khí ừn ừn kéo đến hoàn toàn bao lấy Long Noãn Noãn. Noãn Noãn chỉ cảm thấy đôi tay hình như bị trời chặt, mất đi sức lực.

Thời điểm Noãn Noãn cho là mình sẽ chết ở dưới tay nam nhân kia, đột nhiên, từ đan điền của cô bay ra một hơi thở kỳ quái, giống như là một thanh kiếm sắc, từ trong sát khí đang ừn ừn kéo đến đã tìm được một khe nhỏ rồi phóng ra.

"Ah?" nam nhân kia lần nữa kêu lên một tiếng kinh sợ, hơn nữa trong nháy mắt còn lập tức thu hồi hai chương đang đánh về phía Long Noãn Noãn.

"Người còn có Hộ Long ngân quang? Không thể nào, không thể nào!" Hắn đứng cách mười mét, lạnh lùng quan sát Long Noãn Noãn.

Noãn Noãn hoàn toàn không biết hắn đang nói gì, chỉ là kẻ một khắc trước còn muốn liều mạng lấy mạng cô, cô tuyệt đối sẽ không khách khí.

Thi triển toàn lực, ngay tiếp theo là độc phần trong tay áo, Long Noãn Noãn tựa như một thanh kiếm đánh về phía nam tử áo trắng.

Cũng liền trong nháy mắt, nam tử kia đột nhiên lác mình lui về phía sau lần nữa, chỉ là lần này, hắn lui về phía sau thân thể không hề dừng lại mà nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Long Noãn Noãn thu hồi thế tấn công, trên trán đã đổ mồ hôi hột, cô biết mình không phải là đối thủ của hắn!

"Hoàng hậu...." Ngoài cửa, tiếng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh ngày càng gần, hắn bước nhanh đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Noãn Noãn trong cửa mà thất kinh.

"Người mau ra đây, mau!" Âm thanh của Mộ Dung Thánh Khuynh cũng thay đổi, gương mặt non nớt trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Không cần hắn nói, Noãn Noãn cũng muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Noãn Noãn một bước ra cửa, bàn tay nhỏ bé liền bị Mộ Dung Thánh Khuynh nắm lấy, chạy như điên ra ngoài, nhanh chóng rời đi, giống như phía sau có quỷ đuổi theo .

Rốt cuộc chạy ra hành lang của hoa viên, lúc này Mộ Dung Thánh Khuynh mới dừng lại, cong người, thở hổn hển. Nhìn thấy hàng lông mày trầm tư của Long Noãn Noãn, hần đột nhiên lạnh lùng nói, "Người không muốn sống nữa à? Nơi nào không tới lại tới chỗ này? Người...." Hần đột nhiên dừng lại, rất thần bí nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói, "Người nhìn thấy cái gì ở chỗ đó?"

Nhẹ nhiu hàng mi thon dài, kiềm chế ánh mắt trong bóng tối, trong mắt Noãn Noãn rất nhanh hiện lên vẻ tinh nhuệ.

"Tôi nên nhìn thấy cái gì?"

Mộ Dung Thánh Khuynh rất rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, "Cũng đúng, nếu như người đã nhìn thấy, bây giờ hẳn người đã là một xác chết rồi !"

"Ồ trong đó có thứ gì đáng sợ đến thế sao? Tôi nhớ anh từng nói, đó là cấm địa trong hoàng cung, thật sao?" Noãn Noãn nở nụ cười nhạt nhòa, "Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?"

Mộ Dung Thánh Khuynh xoay người lại nhìn sắc trời, "Đêm đã khuya rồi, Hoàng hậu nương nương hồi cung đi!" Nói xong, trực tiếp đi về phía Phụng Vũ cung.

Rõ ràng hẳn cũng không muốn nhiều lời.

"Anh biết cái gì là Hộ Long ngân quang không?" Long Noãn Noãn đuổi theo.

Trong hoàng cung này, cũng chỉ có tên Mộ Dung Thánh Khuynh này nhìn bề ngoài kiêu khí, thật ra thì bên trong không có tâm kế, có lẽ có thể hỏi ra chút gì đó.

"Hộ Long ngân quang? Người nghe ai nói?" Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức xoay người lại, đôi mắt đều sáng lên, hình như vô cùng kích động, "Đó là truyền thuyết Viễn Cổ Thời lưu truyền lại, nghe nói hiện tại chỉ có Hộ Long điện Long Khê Điện hạ mới có Hộ Long ngân quang!"

"Truyền thuyết?" Noãn Noãn giả bộ rửa tai lắng nghe.

Mộ Dung Thánh Khuynh hắng giọng một cái, trong mắt vô cùng hài lòng, "Nghe nói tổ tiên ngũ quốc đã từng là Thiên Đình Hộ Long đại tướng quân, sau lại bị giáng chức hạ phẩm, làm Hộ Long điện chủ nhân, đời sau của hắn chia ra thành lập ngũ quốc, các quốc gia còn xây lập Hộ Long đường, phụ tá các Đế Hoàng. Vì vậy ngũ quốc tu luyện người có võ công, liền chia làm 5 đẳng cấp, Thanh Long Vũ Sĩ, Hoàng Long tiên phong, Tử Long Tướng quân, Bạch Long Đế Hoàng, Kim Long thiên tử, chỉ là Tử Long ở trên, muốn tu luyện Bạch Long Đế Hoàng, sẽ phải có thiên phú, cũng chính là có Hộ Long ngân quang mới có thể tu luyện. Mà Kim Long thiên tử, thiên hạ chỉ có thể có một người, có Hộ Long kim quang, thống nhất thiên hạ, thân phận tự nhiên ở ngũ quốc cùng Hộ Long trên điện, chỉ là hiện tại người này còn chưa xuất hiện!"

Noãn Noãn nhẹ nhàng ồ một tiếng, cô không thích chơi trò chơi, đối với mấy cái này thật vẫn không hiểu lắm, vì vậy thuận miệng hỏi một câu, "Vậy thì anh có đẳng cấp gì?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nụ hôn của Hoàng Đế

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuynh biểu hiện rõ sự hưng phấn, trong con mắt khó nén nổi tự hào, "Ta là Hoàng Long tiên phong!"

"Nha.....Cũng chỉ là tiên phong thôi sao!" Noãn Noãn miễn cưỡng ngoắc ngoắc môi, lơ đãng.

"Người biết cái gì!" Mộ Dung Thánh Khuynh bất mãn tròn mắt nhìn nàng, lúc này, hắn hình như quên mất thân phận Noãn Noãn, cánh tay vung lên, đồng dục, "Chỉ có Hộ Long đường cùng ngũ quốc hoàng tộc mới có thể có đẳng cấp này, ta năm nay không tới hai mươi tuổi, cũng đã là Hoàng Long tiên phong, đã là một đóa hoa tuyệt thế Vương triều Mộ Dung rồi, trừ trừ...." Mộ Dung Thánh Khuynh hình như không tình nguyện nói, nhưng là vì đề cho Noãn Noãn tin phục, sùng bái, hắn khề cần rằng, "Trừ Thất Hoàng huynh là Tử Long Tướng quân bên ngoài.....Nhưng Thất Hoàng huynh là kỳ tài trăm năm khó gặp của Vương triều Mộ Dung, ngay cả phụ hoàng cũng nói, chỉ cần nhiều hơn ngày giờ, Thất Hoàng huynh nhất định sẽ trở thành Bạch Long Đế Hoàng, nói không chừng tương lai còn là Kim Long thiên tử!"

"Ha ha!" Noãn Noãn cười khề một tiếng, cố ý bỏ qua một ít đoạn về Thánh Nguyên Vương gia, "Vẫn là lần đầu tiên nghe có người tự xưng mình là một đóa hoa tuyệt thế đấy!"

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Thánh Khuynh hơi đỏ hạ thấp, cúi đầu lầm bầm một câu, "Vốn là như vậy mà! Thất Hoàng huynh là bởi vì có kỳ ngộ, nếu không hẳn cũng không thể...."

Cuối cùng hắn khẽ cắn răng, vẫn không nói tiếp, nhưng trong giọng điệu kia rõ ràng tỏ sự khinh thường đối với Thánh Nguyên Vương gia.

"Anh là Hoàng Long, Thánh Nguyên Vương gia là Tử Long, vậy Hoàng thượng là cái gì?" Noãn Noãn dường như thuận miệng mà hỏi.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt kinh ngạc, "Người không biết?"

Noãn Noãn miễn cưỡng nhướn nhướn mày, "Ta nên biết cái gì?"

"Không phải là vì từ nhỏ thân thể Hoàng thượng yếu đuối, không thể tập võ, người mới ghét bỏ Hoàng thượng, không thích Hoàng thượng sao? Không phải người luôn luôn sùng bái nam nhân có võ công cao cường nhất sao?" Mộ Dung Thánh Khuynh hình như kinh ngạc hơn.

"Thật sao?" Noãn Noãn lơ đãng, "Tôi quên rồi, kể từ sau khi ra khỏi lãnh cung, rất nhiều chuyện cũng quên mất!"

"Không trách được!" Mộ Dung Thánh Khuynh làm bộ đáng chột hiểu ra, "Ta nói nha, Hoàng hậu trước kia sẽ không nói chuyện phiếm với ta đâu. Nàng ấy à, mắt cao hơn đầu, là người lạnh lùng lại ích kỷ, trong mắt cũng chỉ có Thất Hoàng huynh, rõ ràng là Hoàng hậu cũng không giữ nữ tặc...."

Ý thức được Noãn Noãn nhìn hắn, hắn đột nhiên dừng lại, cười khan hai tiếng, lúng túng rũ mắt xuống.

Hắn hôm nay làm sao vậy, sao lại nói với nữ nhân này nhiều như thế? Không phải trước kia hắn rất xem thường nàng sao?

Thấy Noãn Noãn không nói lời nào, Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt lên liếc mắt nhìn Noãn Noãn, chỉ thấy nàng dường như vô cùng nhàn nhã, thảnh thơi sẽ ngược mắt ngắm trăng, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên da thịt trắng nõn có chút trong suốt, cổ đường cong dưới cổ dọc theo người đi xuống, chập chờn tế nhị, như ngọc bích không tỳ vết, hồng hào ẩn giấu. Áo tím bông bênh, tóc đen bay bay, phong hoa tuyết thế, thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ Vương triều Mộ Dung ....

Mộ Dung Thánh Khuynh cảm thấy trong lòng khẽ động, trên trán bỗng chốc nóng lên, nghĩ thầm, hắn sao có thể cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp, trước kia nàng bướng bỉnh ngang tàng khiến hắn vô cùng ghét, tối nay nhất định là gặp quý!

Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức đuổi theo, cũng không nói gì nữa, hộ tống Noãn Noãn hồi cung.

"Anh trở về đi, tôi đi vào từ cửa sau, nếu không Quế ma ma lại dài dòng!" Noãn Noãn đột nhiên dừng lại, Mộ Dung Thánh Khuynh không có phòng bị, thiếu chút nữa đụng vào trên người nàng, vì vậy trên mặt cũng có chút nhếch nhác.

"Ha ha!" Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại cười khê, ánh mắt chế nhạo.

"Được được!" Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đáp lời, mượn cơ hội hóa giải lúng túng.

Noãn Noãn nhìn người đàn ông có khuôn mặt tuấn tuyệt, ánh mắt chột lóe, đột nhiên vươn bàn tay nhỏ, nắm quai hàm của hắn, "Tiểu Soái Ca, anh thật đáng yêu biết không?"

Mộ Dung Thánh Khuynh nghiêng người, quai hàm bị Noãn Noãn kéo dài ra, rất nhanh hắn giơ tay lên, muốn vuốt ve tay Noãn Noãn, cô nhanh chóng tránh ra.

"Người hãy tự trọng!" Mộ Dung Thánh Khuynh tức giận tròn hai mắt, thở hỏn hển, "Lúc này ta còn cảm thấy người thay đổi rồi, thì ra là ghê tởm hơn rồi. Hừ!"

Hắn nói xong, thế nhưng thở phì phò phát tay áo là được rồi.

"Xi!" Noãn Noãn cười khê một tiếng, "Như vậy không nhịn được muốn trêu chọc!"

Cô lười nhác xoay người lại, mắt cười trong một giây kế tiếp miễn cưỡng thu lại, áo tím bay lên, lư loát nhảy vào gian phòng.

"Đi ra đi!" Cô nhỏ giọng nói, lười biếng ngồi ở trên ghế tròn, hơi chau chau mày.

Cửa sổ bị động qua, lúc cô đi có kẹp một mảnh lá cây ở dưới cửa, người bình thường rất khó lưu ý, nhưng bây giờ không thấy, nhất định có người mở cửa sổ, nhảy vào bằng đường đó.

Một cánh tay áo nền trắng thêu hoa văn tinh xảo rủ xuống ở màn che, sau đó, một người bước ra.

Một thân áo trắng chói mắt, điểm tuấn tuyệt nhất của khuôn mặt cũng chính là đôi mắt trắng sáng chói mắt, tóc đen nhẹ bó, sợi tóc trầm xuống, càng thêm mấy phần yếu đuối. Nhưng nam tử ấy cũng đang mỉm cười, nụ cười kia vô cùng dịu dàng, chỉ là con mắt thâm trầm, vừa mê hoặc lòng người vừa làm cho người ta không nhịn được đau lòng.

Đề khoác da sói! Noãn Noãn nhất thời có cái cảm giác này.

"Anh trốn ở trong phòng tôi làm gì?" Noãn Noãn miễn cưỡng nhướn nhướn mày, một chút cũng không có cảm giác tội lỗi Hoàng hậu nửa đêm xuất cung bị người ta bắt tại chỗ.

"Nàng quyến rũ nam nhân như vậy sao? Từ lúc nào thì tiểu đầu tử Thánh Khuynh cũng lọt vào mắt của nàng?" Nam tử kia cười, lời nói ra vô cùng cay nghiệt.

Hắn nhất định là mới vừa thấy được màn đùa giỡn với Mộ Dung Thánh Khuynh!

Noãn Noãn lười phải giải thích, chỉ là nhú mày nhìn hắn.

Hắn cười vẫn dịu dàng như vậy, chỉ là ánh mắt, làm cho người ta rét run cả người.

"Tôi quyến rũ đàn ông cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi, không phải anh cũng một mắt nhắm một mắt mở hay sao?" Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, hai chân bắt chéo, rung rung không đứng đắn.

Cô tin rằng người đàn ông này không đơn giản, vị Hoàng hậu kia cùng Thánh Nguyên Vương gia tất cả sẽ không qua được mắt của hắn!

Mộ Dung Thánh Anh nhìn chằm chằm nàng không ngừng lay động hai chân, đột nhiên động đậy khoe môi, mỉm cười vô hại, "Trẫm chỉ là muốn hỏi Hoàng hậu một chút, Hoàng hậu cũng có cảm giác hứng thú với Trẫm từ lúc nào?"

Hai chân đang lay động của Noãn Noãn bỗng dừng lại.

Người đàn ông này muốn mời cô quyến rũ hắn sao?

Ngước mắt, chống lại một đôi mắt đàn ông nóng bỏng, ánh sáng và nhiệt độ trong đôi mắt kia đủ phá hủy tất cả.

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt cô, đôi mắt nóng rực nhìn chằm chằm cô, sau đó chậm rãi cúi người xuống, gương mặt tuấn tuyệt của hắn ở trước mặt cô phóng đại vô hạn.

Noãn Noãn không biến sắc nhìn hắn, cô cũng rất muốn biết, tên đàn ông giỏi ngụy trang này, rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn đưa hai cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo Noãn Noãn, dịu dàng ôm cô ở trong ngực.

Hơi thở của hắn lạnh lẽo hương mai, quanh quẩn ở chung quanh cô, nhàn nhạt vây quanh cô giống như là cánh tay của hắn, rất nhẹ, cũng rất dịu dàng.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Cả hai chạm nhau trong phút chốc cô cảm thấy cơ thể hắn cứng ngắc, cùng lúc đó, trong lòng cô cũng sinh ra một cảm giác khác.

Mặt của hắn đến gần lần nữa, ánh mắt nóng bỏng, hương mai, mâu thuẫn rồi lại hài hòa khác thường hoàn toàn vây hãm Noãn Noãn.

Môi của hắn, đặt lên môi cô, trong nháy mắt, Noãn Noãn giống như thấy được tuyết trắng áp mai, hồng mai nở rộ....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sói đội lột cừu

Cánh tay vung lên, nhưng lần này tăng thêm chút sức, bởi vì Noãn Noãn cảm thấy người đàn ông này chắc chắn sẽ không yếu đuối như bề ngoài!

Bóng dáng màu trắng chọt bay ra ngoài, đập mạnh vào tấm bình phong màu ngọc, sau đó lại lăn lông lốc xuống, nằm luôn trên đất.

Long Noãn Noãn tận mắt thấy tấm bình phong đổ ầm xuống đất.

Nam nhân kia nằm trên mặt đất, thất lung gập lại vì đau, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Hắn thật sự không biết võ công! Noãn Noãn kinh ngạc.

Cũng vào lúc này, Quế ma ma ngoài cửa nghe thấy tiếng động, mang theo thị vệ vọt vào, lớn tiếng la lên, "Có thích khách, có thích khách!" Sau đó bao vây Mộ Dung Thánh Anh.

"Hoàng thượng?" Quế ma ma khi nhìn rõ khuôn mặt của nam nhân đang vịn vịn, dẫn thị vệ quý trên mặt đất, sau đó len lén chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Noãn Noãn.

Noãn Noãn miễn cưỡng nhướng nhướng mày, lơ đãng.

Cùng lắm thì cô trở lại lãnh cung đó, nói không chừng có thể nhân cơ hội chạy trốn. Cái hoàng cung này, hiện tại khiến cô cảm giác càng ngày càng quý dị, khắp nơi đều lạnh lẽo.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã phát chán những nơi âm u lạnh lẽo như thế này rồi, thật muốn chạy trốn!

Thật lâu, Mộ Dung Thánh Anh rốt cuộc nghiêm mặt bò dậy từ dưới đất, cả người trắng như tuyết nhanh chóng trở nên nhếch nhác, tóc cũng lộn xộn nhưng ngũ quan đó vẫn tuần mỹ như cũ.

"Không sao, trầm với Hoàng hậu đùa giỡn thôi, đứng không, Hoàng hậu?" Hắn đứng dậy, chân khập khiễng, đi tới trước mặt Noãn Noãn, không để ý nàng đang giãy giụa, vươn cánh tay, nắm eo thon của nàng, trong tròng mắt đen đều là cung chiêu, "Hoàng hậu, thân thể trầm yếu đuối, lần sau ra tay nhẹ một chút!"

Quê ma ma giật mình nhìn hai người đang tựa vào nhau, một trắng một tím, thế nhưng cực kỳ hài hòa.

"Còn nhìn cái gì, còn không mau lui xuống?" Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt phát tay một cái, dịu dàng nhìn về phía Noãn Noãn, "Trầm muốn hàn huyên với Hoàng hậu một chút, các người đừng tới quấy rầy!"

Về mặt Quê ma ma càng thêm kỳ quái, bà vội vã nhìn Noãn Noãn một cái, thấy Noãn Noãn không phản đối cũng chỉ có thể đi ra ngoài, không cam lòng khép cửa phòng lại.

Noãn Noãn lạnh lùng hất tay nam nhân ra, "Diễn đủ chưa?"

Mộ Dung Thánh Anh không nói lời nào, chỉ là chợt gặp người, trên trán có giọt mồ hôi lạnh chảy ra.

Noãn Noãn khẽ động lòng, vạt áo bào của hắn lên, chỉ thấy trên sống lưng đã xuất hiện một mảng tím bầm, nhất định là vừa đụng vào bình phong lúc này...

Noãn Noãn lập tức đi lấy thuốc, nhỏ giọng nói, "Lên giường nằm xuống, tôi bôi thuốc cho anh!"

Mộ Dung Thánh Anh lập tức khẽ nhấp môi, đôi mắt thâm trầm đột nhiên bùng sáng, dịu dàng cười một tiếng rồi lập tức ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Tay chọn cao trắng, Noãn Noãn nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Nam nhân nằm ở trên giường thoải mái nhắm mắt lại, dịu dàng nói, "Noãn Noãn, trên giường đều là mùi hương của nàng, thật thơm!"

Noãn Noãn sửng sốt, tay kia chợt dùng lực, nam nhân liền hét thảm một tiếng ai nha, đường cong gợi cảm của sống lưng lập tức dựng thẳng.

Nam nhân ngồi dậy, nửa áo lộ ra da thịt tinh tế trắng sáng, vô tội và đáng thương nhìn cô, đôi mắt mờ thật to, trong đó vẫn chứa một tia sáng long lánh.

"Đau!" Hắn thấp giọng mở miệng, khẽ bấu môi, cời áo khoác xuống, giống như đứa trẻ con làm cho người ta liếc mắt nhìn liền muốn nhào tới hung hăng giày xéo.

Noãn Noãn không kiên nhẫn tron mắt một cái, đẩy ngã Mộ Dung Thánh Anh ở trên giường lần nữa, không nói hai lời, đồ toàn bộ cao trắng lên sống lưng của hắn.

Cao trắng là Thánh phẩm chữa thương, nhưng đồ nhiều như vậy, thực sự là khá lạnh! Chỉ thấy nam nhân khẽ co rúm người lại, nghiêng mặt nằm ở trên giường, dịu dàng cười, "Cảm ơn nàng!"

"Không cần khách khí!" Noãn Noãn đang muốn khiến người đàn ông này cút đi, chỉ thấy hắn thuận thế nằm nghiêng xuống, mặt mũi nhắm hai mắt lại.

"Này, đây là phòng của tôi!" Noãn Noãn sửng sốt, dùng một đầu ngón tay chợt chợt hắn.

Hắn nhắm chặt mắt, lông mi thon dài dày đặc chớp chớp, nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhưng vẫn bất động.

"Anh còn không đi tôi cũng sẽ không khách khí nữa!" Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, thế nhưng quên mất nơi này là hoàng cung, mà nam nhân nằm ở trên giường cô chính là Hoàng đế!

Nam nhân rốt cuộc mở mắt ra, mơ màng nhìn cô, đột nhiên ngồi dậy, cứ như vậy lỗ mũi hướng về phía lỗ mũi, mắt hướng về phía mắt, tỉ mỉ quan sát cô.

Ánh mắt của nam nhân không sắc bén, ngược lại có chút dịu dàng nhưng lại khiến lòng Noãn Noãn dâng lên tia rét lạnh.

"Anh nhìn cái gì?" Noãn Noãn thật thấp giọng mở miệng.

Hắn đột nhiên cười dịu dàng, "Ta thích nàng như bây giờ!"

Noãn Noãn sửng sốt, đã sớm biết hắn hoài nghi, chỉ cảm thấy kỳ quái khi nghe hắn nói câu nói này.

"Anh của quá khứ hay hiện tại tôi đều không thích!" Ăn miếng trả miếng, Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, trực tiếp đến trên giường nằm xuống, thuận tiện một cước đạp hất xuống giường, "Mau trở lại tấm cung của anh đi, tôi mệt mỏi, muốn ngủ!"

Mộ Dung Thánh Anh ngồi ở dưới giường, ngoái đầu nhìn lại nữ nhân đang nhắm mắt giả bộ ngủ, sau đó hạ mắt nhìn tình cảnh của mình, không giận, ngược lại cười khê, đôi mắt sắc dịu dàng, "Vậy nàng đi ngủ sớm một chút, ngày mai trầm trở lại thăm nàng!" Hắn sửa sang lại áo, đứng dậy, cười híp mắt xoay người đi ra ngoài.

Noãn Noãn đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng gầy gò của người nọ.

Cô là sát thủ của tổ chức thiên sứ, từ tiểu học nhiệm vụ đầu tiên của cô chính là khám phá về nguy trạng của người khác. Người đàn ông này, mặc kệ ngoài mặt cười dịu dàng cỡ nào, nhưng thực chất bên trong rét lạnh không thể khinh thường, đôi mắt âm u kia dù dịu dàng nhìn người cũng sẽ lộ ra tia rét lạnh.

Sói đội lốt cừu!

Noãn Noãn lần nữa nghĩ tới sự so sánh này, sau đó xoay người ngủ thật say.

Ngoài cửa sổ, nhanh chóng thoáng qua một bóng đen, Quế ma ma lo lắng nhìn bóng người trong phòng, cuối cùng vẫn cột vào trên bờ câu đưa tin một phong thư, thả đi.

Chim bồ câu bay lượn trong bóng đêm, lại chính xác bay vào một đại viện rộng lớn, chọn hạ cánh trên đầu cửa, bốn chữ thiếp vàng to —— Thánh Nguyên Vương phủ!

Trong thư phòng, Mộ Dung Thánh Li nhận lấy tờ giấy trong tay Hàn Ngọc, sau khi nhìn qua nội dung bên trong, thân thể cao lớn rần rori hơi lay động.

Nữ nhân kia không phải Noãn Noãn của hắn, mặc dù bên tai có nốt ruồi nhỏ, mùi hương của nàng không có thay đổi, nhưng trong đôi mắt kia không còn lưu luyến si mê hắn, thậm chí còn có cả phòng bị cùng chán ghét. Rốt cuộc nàng là ai? Mộ Dung Thánh Anh đã đưa Noãn Noãn của hắn đi nơi nào?

"Hàn Ngọc, ngày mai vào cung!" bốn chữ ngắn gọn lại không cho phép chối từ được thốt ra từ miệng nam nhân.

"Dạ!" Hàn Ngọc vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Vương gia muốn vào cung, tuyệt đối không đơn giản chỉ là vào triều như vậy.

Nhớ lần trước Vương gia vào triều là ba năm trước đây, khi đó tân hoàng lên ngôi, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu mở tiệc mời quần thần. Trước mặt quần thần Vương gia muốn dẫn Hoàng hậu đi, lại bị tiên hoàng ngăn cản.

Hôm nay tiên hoàng đã băng hà hai năm, trong triều cũng không còn người có thể ngăn cản Vương gia

Ngày mai....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thái hậu quý quyết

Phượng Tê cung, tấm cung Thái hậu Vương triều Mộ Dung.

Trước một tấm gương bạc, một nữ tử cả người sắc đỏ thắm yêu mị nhìn gương trang điểm, tóc đen như mực, mềm như tuyết trắng, um tùm rậm rạp, chỉ một bóng lưng đã là khuynh quốc khuynh thành.

"Thái hậu nương nương!" giọng tiểu thái giám khẩn thiết vang lên, xuyên qua cửa cung, trực tiếp quỳ gối dưới chân nàng.

Ở bên trong gương bạc, nữ tử dùng động tác trang điểm, chậm rãi xoay người, dung nhan tuyệt thế đột nhiên hiện ra dưới ánh mặt trời, chói mắt.

Đó là một kiểu ương ngạnh đến mức tận cùng, vẻ đẹp mị hoặc đến mức tận cùng, màu da giống như bạch ngọc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, đôi mắt màu nâu nhạt, dường như sinh ra một loại sức mạnh mê người, chỉ liếc mắt một cái, tâm trí của người như bị nàng hoàn toàn quyến rũ hút vào, không thể tự thoát ra được.

"Làm sao vậy?" Nữ tử ở trên cao nhìn xuống tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, quần đỏ bông bênh, giống như quần lâm thiên hạ.

"Thái hậu nương nương, tối hôm qua Hoàng thượng đến Phượng Vũ cung, rất khuya mới ra ngoài! Theo nô tài lấy được tình báo, hai người chung đụng hòa hợp..." Tiểu thái giám dốc sức ép người ở trên đất, càng nói âm thanh càng nhỏ, cuối cùng lại tự động giảm âm thanh.

Cả Phụng Tê cung đều hiểu điều này có ý như thế nào!

"Ha ha!" Nữ tử đột nhiên cười khẽ, âm thanh kiều mỹ, phong tình vạn chủng, lại làm cho người ta kinh hãi run sợ lạnh lẽo.

Thân thể tiểu thái giám cơ hồ toàn bộ dính vào trên sàn nhà rồi.

"Kéo hẳn đi xuống, đánh tới chết!" Tiếng cười đột nhiên dừng lại, nhẹ nhàng nói ra bảy chữ giống như không chút để ý, tiểu thái giám nằm trên mặt đất đã sợ đến ngất đi.

Có thị vệ tiến đến, kéo tiểu thái giám ra ngoài.

Nữ nhân kia xoay người lại, tiếp tục ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn gương trang điểm, giống như không có gì xảy ra, bên ngoài cung lại vang lên tiếng tiểu thái giám kêu thảm thiết.

"A Sừ!" Đột nhiên, nữ nhân lạnh lùng kêu một câu.

Sau màn che lộ ra một đôi giày mờ mịt, một giọng nữ khàn khàn trả lời, "Nương nương!"

"Biết tiểu thái giám kia tại sao phải chết không?" Nữ nhân vẫn không ngừng động tác dùng lược.

"Bởi vì hắn mang tin tức xấu đến cho nương nương!" Giọng nữ lần nữa thật thà trả lời.

"Sai!" Nữ nhân miễn cưỡng lắc đầu một cái, màu nâu nhạt trong con mắt đột nhiên có hồng quang khát máu, "Tin tức như thế nào, hắn không thể nắm trong tay, thế nhưng hắn lại vội vàng hấp tấp chạy tới, người như vậy, sao có thể làm được đại sự?"

"Nương nương, nô tỳ đã biết!" Giọng nữ kia lần nữa khàn khàn vang lên.

"Lần này bản cung bỏ qua cho người, nhưng là người nhớ, chỉ có lần này!" Giọng của nữ nhân lạnh nhạt, nhưng là cô nương A Sừ lại tự biết uy lực những lời này, lập tức liền quỳ xuống.

"Tốt lắm, người đứng lên đi!" Nữ nhân kia hình như rất cuộc hài lòng với dung nhan của mình, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, lười biếng vươn tay trắng mịn.

Lập tức có cung nữ tiến đến, cúi đầu, đỡ bàn tay này.

"Hoàng hậu trở về từ lãnh cung, cũng coi là chuyện vui, hôm nay Bản cung phải đi gặp một chút!" Nàng mệt mỏi nói, A Sừ quỳ gối sau lưng lại run cầm cập một chút.

"Ha ha...." Nữ nhân cười híp mắt ra khỏi Phụng Tê cung, chỉ để lại A Sừ quỳ gối trong góc.

Trong cung Phụng Vũ, Noãn Noãn cho tất cả những người liên can đi ra ngoài, một mình trốn ở trong phòng nghiên cứu thuốc giải. Hiện tại cô đã vét được rất nhiều món bảo vật trong cung, đến lúc đó dùng thuốc giải làm điều kiện trao đổi, dù là ở bên ngoài cung cũng có thể sống thuận buồm xuôi gió.

"Thái hậu nương nương giá lâm!" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, Noãn Noãn cả kinh dừng lại động tác trong tay.

Thái hậu nương nương? Cô nhanh chóng giấu phương thuốc cùng thảo dược ở trong đệm chăn, lập tức đứng dậy đi xuống.

Quế ma ma vội vàng chạy vào, gấp giọng nói, "Nương nương, Thái hậu tới, người cần phải nhớ nhất định phải bớt nói, Thái hậu nói gì, người chỉ cần đồng ý là được!"

Noãn Noãn gật đầu, cô muốn ra cung, cũng không cần thiết trêu chọc càng nhiều người, chỉ cần người nọ đừng đến trêu chọc nàng!

Đang suy nghĩ, màn che đã bị vén lên, đầu tiên một thân y phục đỏ chói mắt đập vào tầm mắt Noãn Noãn.

Chân mày Noãn Noãn cau lại, Thái hậu nhiều tuổi như thế còn thích màu đỏ... Đang suy nghĩ, gương mặt tuyệt sắc lộ ra từ sau màn che.

Noãn Noãn khó nén kinh ngạc, trước không nói nữ nhân này yêu mỹ đẹp dễ như thế nào, chính là không nhìn ra số tuổi, mặt cũng đủ trẻ....Nếu như không phải là nàng ta tự mình đến, Noãn Noãn dù là thấy, tuyệt đối cũng không tin, nữ nhân trẻ tuổi như vậy là lão Thái hậu trong phim truyền hình!

Thái hậu đứng ở đằng kia, ánh mắt chậm rãi quan sát Long Noãn Noãn, đôi mắt màu nâu nhạt thoáng có ánh sáng sắc bén, nhưng lại rất nhanh bị âm thanh kia che giấu.

"Tham kiến Thái hậu nương nương!" Quế ma ma thấy Noãn Noãn chậm chạp không hành lễ, chỉ đành phải lặng lẽ kéo cô, quỳ trên mặt đất.

Noãn Noãn lạnh lùng nhú nhú mày, cô thật sự không thích quỳ trước mặt một nữ nhân trẻ như vậy, nhưng Quế ma ma lại đề cô xuống, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại cô không thể đẩy Quế ma ma ra.

Sau lưng nô tài Phụng Vũ cung cũng quỳ một lượt.

Ở bên trong căn phòng, Thái hậu xinh đẹp kiều căng đứng đó, trong mắt chăm chọc cười, lạnh lùng xẹt qua đỉnh đầu Noãn Noãn.

"Nghe nói Hoàng hậu trở về từ lãnh cung, Bồn cung đặc biệt tới chúc mừng một tiếng!" giọng nói lười biếng mà kiều mỵ vang lên, bước đến giường êm, lười biếng tựa vào, nằm nghiêng ở trước mặt của Noãn Noãn đang quỳ, lại càng không có ý để Noãn Noãn đứng lên.

Xem ra vị Thái hậu này là kẻ thù của Hoàng hậu! Chỉ là muốn cô cứ quỳ như vậy, không thể dễ dàng như thế! Noãn Noãn âm thầm suy đoán rồi đột nhiên nghiêng người một cái, lập tức té lún trên đất, Quê ma ma muốn đỡ nhưng cũng không dám.

Noãn Noãn ngã lệch ở một bên, nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: "Hồi bẩm Thái hậu, Noãn Noãn mấy ngày trước đây ở lãnh cung bị lạnh, đầu gối vô cùng đau, hiện tại không có quỳ được...."

Thái hậu lạnh lùng nhướn mi, nhìn về phía Long Noãn Noãn về mặt càng thêm ngạc nhiên, chỉ rất là nhanh, nàng kín đáo cười, dịu dàng nói, "Là Bồn cung nghĩ không chu đáo rồi, sao có thể khiến Hoàng hậu quỳ, Hoàng hậu nhanh ngồi đi!"

Noãn Noãn cũng không khách khí, trực tiếp đứng lên ngồi ở một bên bông vải tròn trên ghế, thói quen vắt hai chân lên.

Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt sắc bén quét qua hai chân cô, nhưng cô lại lơ đãng nhướn nhướn mày.

Thái hậu này rõ ràng là có ý đến tra, mặc kệ trước kia người đó ứng phó với Hoàng hậu như thế nào, nhưng cô sẽ không đi vào khuôn phép. Từ lúc mười mấy tuổi có thể đơn độc thi hành nhiệm vụ tới nay, toàn bộ những kẻ dám can đảm khi dễ cô đều bị biến thành từng thi thể cứng ngắt.

Đây là đạo lý sống cơ bản!

Quê ma ma ngày thường ngay cả thấy Hoàng đế đều chỉ hờ hững cúi đầu, giờ phút này đang quỳ trên mặt đất lạnh phát run, đã sớm không ương ngạch như ngày thường.

Thục Dược cùng Dạ Đàm, càng thêm giật mình, cũng muốn quỳ rạp trên đất.

Noãn Noãn nhàn nhạt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lên, liếc nhìn về điểm lệ không gì sánh được của Thái hậu, chẳng lẽ Thái hậu này thật sự đáng sợ như thế?

Noãn Noãn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, hơn mười giờ sáng ánh mặt trời đứng lúc chiếu lên trên người của cô, da thịt trắng như tuyết dưới ánh mặt trời phát ra ánh trong suốt. Đôi mắt rực sáng, cả người màu tím đơn giản, buộc vòng qua thân thể, hấp dẫn người nhất không phải là dung mạo cô, mà là phong thái thanh nhã lười biếng, cứ ngồi lơ đãng như vậy, giống như không tranh quyền thế, nhưng trong đôi mắt lại có một tư thái nghiêm nghị.

Nữ nhân này không giống trước! Dung Yên Nhi lạnh lùng nhìn nàng, chợt siết chặt ngón tay, một loại hận ý trong xương tỏa ra.

Noãn Noãn đột nhiên cau mày, sát khí, sát khí sắc bén, mặc dù Thái hậu cười tuyệt mỹ khuynh thành, nhưng cô vẫn cảm nhận được sát khí bén nhọn.

Thật không biết Hoàng hậu đã làm chuyện gì đắc tội với Thái hậu, thậm chí còn muốn giết cô!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người nhìn nhau như vậy, giằng co thật lâu cũng không lên tiếng.

Tất cả nô tài cũng nín thở, chỉ sợ sơ ý một chút có thể mất mạng như chơi.

"Thánh Nguyên Vương gia đến!" Đột nhiên, bên ngoài cung một âm thanh lạnh trầm vang lên, cùng lúc đó, một người đàn ông dùng tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh quý quyết này.

Trên mặt Thái hậu Dung Yên Nhi đột nhiên thoáng qua vẻ hưng phấn, chỉ là con mắt nàng nhìn về Noãn Noãn càng thêm lạnh nhạt.

Một hơi thở nam tử xâm nhập vào trong tầm cung, phá vỡ sự quý dị giữa hai nữ nhân.

Một thân áo bào màu đỏ tía, vóc người cao lớn tuấn lãng như thần điêu, một loại tuấn mỹ ngũ quan, đôi mắt lạnh lùng khi thấy Noãn Noãn dịu dàng hơn một chút, nhưng lại rất nhanh thu lại.

Mộ Dung Thánh Li đi vào, cũng không nói gì, chỉ là lạnh lùng đứng, mới vừa trong không khí âm y càng thêm đè nén.

"Li, sao hôm nay lại vào cung? Tính ra, ngươi đã ba năm không vào cung rồi!" giọng nói Dung Yên Nhi mềm mại phá vỡ yên lặng.

"Tham kiến Thái hậu nương nương!" Mộ Dung Thánh Li lúc này mới hơi khoát tay, coi như hành lễ với Thái hậu.

Dung Yên Nhi không để tâm, ngược lại trong đôi mắt hiện lên vẻ nhu tình, nhàn nhạt mà gật gật đầu, miễn cưỡng đứng dậy, "Li, có thời gian tới Phụng Tề cung một chút!"

Nói xong, Dung Yên Nhi như có điều suy nghĩ nhìn Long Noãn Noãn một cái, áo đỏ chợt xoay người, lúc đi ngang qua nam tử, nàng đột nhiên đưa tay

ra, nhẹ nắm tay của nam tử.

Tất cả nô tài cũng thu mắt cúi đầu, chỉ có mắt một người vẫn đang nhìn bọn họ, đó chính là Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hoàng hậu hiền đức

Trong mắt Mộ Dung Thánh Li nhanh chóng xẹt qua tia chán ghét.

Trâu già gặm cỏ non? Noãn Noãn đá mày, chột huyết sáo một tiếng, dù tiếng không lớn lắm nhưng lại khiến Thái hậu kinh động rút tay về.

Ánh mắt Dung Yên Nhi đột nhiên tối sầm lại, đôi mắt lạnh lùng trừng về phía Long Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Li cũng nhanh chóng chuyển tầm mắt, chỉ là trong ánh mắt lại như có điều gì không thể nói rõ thành lời, có nghi ngờ, cũng có lo lắng.

Noãn Noãn nhàn nhã ngồi ở trên cái ghế tròn, như chưa từng có gì xảy ra, trên mặt mang theo nét cười thanh nhã nhìn thẳng về phía hai người bọn họ.

Một Thái hậu, một Vương gia, bọn họ cũng không sợ bị lan truyền mắt mặt thì cô còn sợ cái gì?

"Đi!" Thái hậu lạnh lùng nói, trực tiếp ra khỏi Phòng Vũ cung.

Trong phòng đám nô tài quỳ đầy đất, không dám thở mạnh, chỉ còn lại Mộ Dung Thánh Li và Noãn Noãn mắt to trừng mắt nhỏ.

"Các người lui xuống đi!" Rốt cuộc, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng.

"Dạ!" Quê ma ma vội vàng đáp, mang theo đám nô tài đi xuống, hơn nữa còn đặc biệt chu đáo đóng cửa phòng lại.

Noãn Noãn cười lạnh, "Quê ma ma rất nghe lời anh nha!"

Mộ Dung Thánh Li không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn cô, hồi lâu sau hẳn mới nhỏ giọng nói, "Muội có biết muội vừa mới chọc giận Thái hậu?"

Noãn Noãn giả bộ không hiểu, "Chọc giận? Không thể nào, tôi chỉ ngựa miệng, huyết sáo một chút thôi mà!"

Sắc mặt lạnh lùng của Mộ Dung Thánh Li có chút thay đổi, nhưng vẫn tiến lên, vươn tay nhẹ nhàng vịn về vành tai cô, đụng vào nốt ruồi nhỏ mới có thể khiến sự hoài nghi của hắn tạm thời bình tĩnh lại.

Người có thể dịch dung, nhưng chẳng lẽ nốt ruồi nhỏ trên người cũng có thể sao? Không, đây là Noãn Noãn của hắn, chỉ là.....Hắn nhỏ giọng nói, "Noãn Noãn, đừng tùy hứng, cũng đừng gây chuyện nữa, muội đã đợi ba năm, cũng không còn mấy tháng nữa!"

Noãn Noãn nhanh chóng quay mặt đi, để vành tai nhạy cảm tránh khỏi bàn tay của đàn ông, nhưng nhiệt độ nóng bỏng khiến cô không nhịn được căng thẳng trong lòng.

"Tôi không hiểu anh đang nói gì!" Mỗi lần thấy Thánh Nguyên Vương gia, Noãn Noãn đều sẽ sợ hết hồn hết vía, có lẽ thân thể này cũng quen với sự đụng chạm của người đàn ông này nên rất nhạy cảm!

Mộ Dung Thánh Li chưa từ bỏ ý định nắm chặt lấy bả vai của cô, "Noãn Noãn, rốt cuộc muội muốn ta làm thế nào? Hôm nay, ta vốn muốn đàm phán với Mộ Dung Thánh Anh, nhưng nghe nói Thái hậu tới nơi này, ta liền lập tức chạy tới, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ sao? Muội đã nói sẽ chờ ta, chẳng lẽ chán ghét ta rồi sao?"

Noãn Noãn ngược mắt nhìn đôi mắt tha thiết của người đàn ông, lúc này tất cả trong mắt đều là buồn rầu khổ não.

Noãn Noãn cười lạnh, người đàn ông này có tình cảm với Hoàng hậu thật sao? Chỉ là thật hay không thật đều không quan trọng, bởi vì vị Hoàng hậu kia đã chết, còn người sống là cô, Long Noãn Noãn!

Noãn Noãn lạnh lùng đứng dậy, thoát khỏi dây dưa với đàn ông, cô biết thế lực Thánh Nguyên Vương gia rất lớn, chỉ sợ ngay cả vị Hoàng đế kia cũng kiêng kỵ, hiện tại cô không cần thiết chọc giận hắn.

"Anh trở về đi, bây giờ tôi rất ổn, chỉ hi vọng ngài có thể cho tôi chút thời gian yên tĩnh." Noãn Noãn nhỏ giọng nói, trì hoãn thời gian mới là thượng sách, đợi cô xuất cung, có được tự do, không còn là Hoàng hậu, người đàn ông này cũng sẽ không thể lại làm phiền cô được!

"Noãn Noãn!" người đàn ông khế lên tiếng, hình như vẫn không tỉnh ngộ.

Long Noãn Noãn trực tiếp tiến lên mở cửa phòng, "Nơi này là Phượng Vũ cung, Vương gia thân phận đặc biệt, vẫn không nên ở lại lâu, mời!"

Mộ Dung Thánh Li nhìn gương mặt tuyệt tình, trong lòng chua xót, chẳng lẽ nàng tức giận vì chuyện của Thái hậu sao? Rõ ràng đã sớm biết rõ mọi chuyện, chẳng lẽ nàng vẫn để ý sao?

"Được, ngày khác ta trở lại thăm muội!" Mộ Dung Thánh Li cảm giác đã không níu giữ được trái tim của nữ nhân rồi, hiện tại hắn chỉ có thể lui một bước, nhưng ít nhất, hắn càng chắc chắn nữ nhân này là Noãn Noãn, về phần tại sao không giống nhau....

Cửa phòng Phượng Vũ cung, hai người cứ như vậy nhìn nhau, giằng co.

Phía sau ngọn núi phía xa, tuyết trắng cùng tường vi trên tường hòa thành một mảnh, bóng dáng dưới ánh mặt trời, giống như hình bóng trong ảo giác, không thật một cách khác thường.

"Hoàng thượng, Thái hậu đã đi rồi!" Một ám vệ lặng lẽ từ trong mật đạo trong ngọn núi giả ra ngoài, nhỏ giọng bẩm báo.

Bóng dáng màu trắng chợt nhếch môi cười, chỉ là nụ cười kia lại cực kỳ lạnh lẽo, xem ra đã có người giúp nàng giải vây!

Nam nhân xoay người, biến mất trong đầu đông lạnh ghê người.

Ám vệ lần nữa ẩn ở trong núi giả, tất cả, giống như không có gì xảy ra.

Ở nơi xa, Mộ Dung Thánh Li rút cuộc cũng bước khỏi cửa phòng, mà cánh cửa sau lưng một giây sau lập tức đóng lại.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng đứng đó, hai mấy năm qua, lần đầu tiên cảm thấy bối rối.

Tất cả thay đổi từ đêm trong lãnh cung kia, một đêm kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hắn không biết?

"Gia, chúng ta vào triều hay là...." Hàn Ngọc thấy sắc mặt chủ tử ảm đạm, nhưng vẫn tiến lên hỏi.

"Đi Phượng Tê cung!" Âm thanh của nam nhân hình như phát ra từ trong cổ họng.

Hàn Ngọc sững sờ, Phượng Tê cung? Gia người....

Không đợi hắn ngẫm nghĩ, nam nhân đã trực tiếp đi về phía Phượng Tê cung, Hàn Ngọc chỉ có thể đuổi theo.

Mộ Dung Thánh Li từng nghĩ, hoàng cung này đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, trừ một người có thể giờ thủ đoạn trước mắt hắn, đó chính là....

Phượng Tê cung ba chữ thiếp vàng to lớn, trải qua phong vũ tiêu tan, nhưng vẫn sáng chói như vậy, giống như là nữ nhân kia, rõ ràng đã là bốn mươi tuổi, nhưng vẫn còn trẻ như vậy.

"Gia, chúng ta vào thật sao?" Hàn Ngọc nhỏ giọng nói, sắc mặt cũng thay đổi.

Hàn Ngọc từ nhỏ theo bên người Mộ Dung Thánh Li, có thể nói là cùng nhau lớn lên, những việc làm của lão bà trong Phượng Tê cung, hắn chỉ nghĩ thôi đã thấy toàn thân lạnh đến buồn nôn. Nhất là mấy năm này, sau khi Tiên hoàng băng hà, bà ta càng thêm tệ hại hơn, mặc dù Phượng Tê cung đêm xuống không người nào dám đến gần, nhưng tiếng cầu xin của những nam đồng vẫn truyền ra cực xa....

"Hàn Ngọc, mười năm trước bà ta không chiếm được ta như thế nào, mười năm sau càng không thể!" Mộ Dung Thánh Li nâng đao tước lên tựa như nâng hai hàng lông mày, ngũ quan ảm đạm về ngóng cuồng, "Ta không phải tên Hoàng đế phế vật kia!"

Hàn Ngọc vội vàng cúi đầu, trong ánh mắt thấy nam tử đẩy phiến cửa lớn màu đỏ đậm ra.

Một hồi gió lạnh thổi đến, Hàn Ngọc nhún vai.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhíu mày, "Hàn Ngọc, ngươi là ám vệ lợi hại nhất do ta huấn luyện, ngay cả cửa ngươi còn không dám vào, về sau sao có thể đi theo ta kiến công lập nghiệp?"

Hàn Ngọc chợt thò cổ dài ra cắn răng đi theo phía sau nam nhân bước chân vào cửa cung.

Cửa lớn màu đỏ một tiếng cọt kẹt đóng lại.

※

Phượng Vũ cung, cuối cùng Noãn Noãn cũng đuổi được Quế ma ma ra ngoài.

"Dạ Đàm, người lại đây!" Noãn Noãn tựa vào trên giường êm vậy bàn tay nhỏ.

Dạ Đàm nghe lời quỳ trên mặt đất.

"Đứng lên đi!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ý bảo cô ngồi.

Dạ Đàm lập tức có bộ dạng thụ sủng nhược kinh.

"Dạ Đàm, tôi hỏi cô, Thái hậu là mẹ ruột của Hoàng đế sao?" Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Có một số việc, cô nhất định phải biết. Cũng có thể chuẩn bị tốt hơn.

Dạ Đàm lắc đầu một cái, "Không phải ạ!" Cô nhìn chung quanh một chút mới nhỏ giọng nói, "Thái hậu không có con cháu, chỉ là Hoàng hậu hiền đức được tiên hoàng ngự tứ, mẹ ruột của Hoàng thượng và Thánh Nguyên Vương gia đều chết sớm, không ai có thể sánh ngang với Thái hậu, cho nên Hoàng hậu hiền đức được tôn làm Thái hậu!"

"Hoàng hậu hiền đức?" Noãn Noãn lắc đầu một cái, khoe môi châm chọc, người như Thái hậu đúng là làm nhục danh xưng này !

"Dạ Đàm, cô dẫn tôi đến lãnh cung xem một chút!" Noãn Noãn lười biếng đứng dậy.

Hôm nay thấy Thái hậu giá lâm, nói không chừng Hoàng hậu chết đi có liên quan tới Thái hậu, cô phải đến lãnh cung xem một chút, không biết chừng có thể tìm ra dấu vết, về sau cũng có phòng bị tốt.

"Dạ!" Dạ Đàm vội vàng đón, đang chuẩn bị kêu người, Noãn Noãn ngăn cô lại, "Hai chúng ta đi thôi!"

Dạ Đàm sững sờ, nhưng vẫn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Môi đỏ mê người

Rõ ràng đang là buổi trưa, bên ngoài nắng chiếu ấm áp, thế nhưng trong Phụng Tê cung lại vô cùng lạnh lẽo!

Cung điện màu đỏ thắm, đỉnh mái màu đen dựng thẳng, dưới mái hiên là một hàng chuông gió, đung đưa dập dờn trong gió, từng hồi chuông vang lên giống như câu hồn.

Tóc đen tung bay, y phục màu đỏ tía cũng theo gió nhẹ bay, nam tử dáng người cao ráo kiên cường đứng ở trong viện, trong lòng đột nhiên hoảng hốt.

Hàn Ngọc càng cảm thấy cả người rét run, hần nghĩ phải theo sát chủ tử, lại đột nhiên cảm thấy rõ ràng một khắc trước gia vẫn còn ở trước mắt, trong nháy mắt liền lọt vào một mảng sương khói, khiến hần nhìn không rõ lắm.

"Gia!" Hàn Ngọc chợt kêu to lên, chung quanh mờ mịt.

Chỉ cách có nửa thước, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại phía Hàn Ngọc.

"Hàn Ngọc!" Hần lên tiếng, lại chợt cảm thấy âm thanh của mình giống như trong mộng, vô lực mà phiêu đăng.

Sau lưng Hàn Ngọc hình như không nghe thấy, chung quanh kinh hoàng mờ mịt.

Cũng vào lúc này, cửa điện màu đỏ thắm đột nhiên mở ra, một tấm rèm ngăn cách trong ngoài, một bóng người mờ lung đứng ở sau rèm cửa, bộ ngực lớn quá đổi gợi cảm.

Mộ Dung Thánh Li nắm chặt ngón tay, nặc cho rèm lụa không tiếng động đẩy ra, phần sa bông bành bên trong, mảnh trướng dập dờn, tràn ngập mùi rượu, bóng dáng đầy khiêu gợi đó lại là nữ tử đang cười đầy mỉa mai hoặc, tiếng cười lạnh lạnh, một màu đỏ chói mắt, tóc đen mê hồn, càng thêm làn da trắng muốt.

Dung nhan khuyên thành ngẩng lên, khoe mắt khiêu khích, phong tình vạn chủng, làn môi đỏ mọng cười nhẹ cũng đủ câu hồn.

Mộ Dung Thánh Li cảm giác lâm vào trong hỗn độn, tâm trí bể tắc, chợt bên tai như có tiếng hát của nữ tử bay qua, khắp người như đắm chìm trong rừng đào, hoa cỏ nở rộ, hoa rơi nước chảy, như thiên đường giữa nhân gian.

Trong ngực đột nhiên tỏa ra hơi nóng, ngón tay không nhịn được đưa về phía dây lưng có hoa văn màu đỏ tía, nhưng đứng vào lúc ấy, đột nhiên khựng lại.

Bên tai tiếng hát của nữ tử trong nháy mắt trở nên vang dội, uyển chuyển, hình như không thể chờ đợi. Mộ Dung Thánh Li ấn tay ở trên đai lưng, trên mặt

gân xanh nổi lên, hơi gấp eo, trong miệng đột nhiên niệm niệm âm.

"Yết Đê Yết Đê. Ba La Yết Đê. Ba La Tăng Yết Đê. Bồ Đề Tát Bà Ha...." Nam tử ngưng mắt, đột nhiên chấp tay trước ngực, thần chí rơi vào trong đó, không chịu ảnh hưởng từ tiếng hát kia nữa.

Nữ nhân dựa người ở trên giường êm, y phục đỏ hồng hồng bình, sợi tóc rủ xuống, ngũ quan tuyệt mỹ thoáng hiện lên vẻ độc ác.

Hắn lại có thể thoát khỏi ảo ảnh của bà ta, mấy năm không gặp, người đàn ông này quả nhiên trưởng thành lên rất nhiều!

"Gia!" bên tai truyền tới giọng nói vui mừng của Hàn Ngọc, Mộ Dung Thánh Li lúc này mới dừng niệm kinh.

Ngước mắt, trước mắt vô cùng rõ ràng, trong ánh nắng ấm áp, một nữ tử mị hoặc yếu ớt cười nhìn bọn họ, mà cảnh bọn họ thấy lúc này, dường như thật sự là ảo ảnh.

"Tham kiến Thái hậu nương nương!" Mộ Dung Thánh Li không biến sắc, hơi khom người.

Dung Yên Nhi nhẹ giọng cười, "Thôi thôi, Li, người tới, Bồn cung rất vui!" bà ta chuyển mắt, nhỏ giọng nói, "Ban thường ghé ngồi!"

Dứt lời, từ sau màn che xuất hiện bốn cung nữ áo trắng, mang chiếc ghế gỗ điêu khắc, đưa đến trước mặt Thái hậu.

Mộ Dung Thánh Li bước nhanh đến phía trước, bước vào cửa điện, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đối mặt với Thái hậu, cách nhau không quá nửa thước.

Hàn Ngọc không dám tới gần, chỉ có thể tiếp tục canh giữ ở ngoài điện.

"Li thật là hiếm có nha, nhanh như vậy đã đến Phượng Tê cung gặp Bồn cung!" Dung Yên Nhi cười khê, đưa chân trắng ngọc từ dưới y phục đỏ hồng, đột nhiên sờ nhẹ đầu gối nam nhân.

"Thái hậu nương nương, Thánh Li đến đây, là có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Thái hậu ngài!" Mộ Dung Thánh Li nghiêm mặt nói, co rút đầu gối về sau, chân Dung Yên Nhi vô hệt, đành phải ngưng ngừng thu về.

"Nói đi!" Dung Yên Nhi lạnh lùng cười, ánh mắt sắc trầm thấp, một ngón tay ngọc lộ ra từ cánh tay áo lớn, đầu ngón tay thoa son móng tay đỏ tươi.

"Thái hậu nương nương có biết, trên thế giới này có loại thuốc làm cho người ta quên quá khứ, hoàn toàn biến thành một người khác không?" Thánh Li trầm thấp lên tiếng, mắt nhìn thẳng.

Nữ nhân chậm rãi cong ngón tay bạch ngọc lên, đầu ngón tay hơi vểnh, vô cùng diêm dúa lắng lơ, "Cái này à, Bồn cung không biết! Chỉ là Bồn cung muốn biết, là ai đã thay đổi? Long Noãn Noãn?"

Nữ nhân lúc nhắc đến 3 chữ Long Noãn Noãn, cặp mắt màu nâu nhạt đột nhiên trở nên khát máu mà lại giễu cợt.

"Không phải, Thánh Li chỉ cảm thấy tò mò!" Mộ Dung Thánh Li nghe tới Long Noãn Noãn, lòng hơi trùng xuống, hắn ngước mắt, đột nhiên nhìn chằm chằm nữ nhân, "Thái hậu còn nhớ con Tuyết Hồ mười năm trước không? Thánh Li rất thích nó, nhưng Thái hậu lại không thích, cho người đem Tuyết Hồ lột da nấu canh cho Thái hậu, Thái hậu có còn nhớ rõ Thánh Li năm đó đã làm gì không?"

Dung Yên Nhi xoa nhẹ cánh tay, phía trên kia còn có hai hàng dấu răng thật sắc, mặc dù đã kết vảy, nhưng thời thời khắc khắc nhắc nhở bà ta.

Bà ta thích hai người đàn ông này nhất, bà ta nhất định phải chiếm được, nhất định phải đùa bọn.

"Bây giờ Thánh Li đã trưởng thành rồi, nhưng tính tình không hề thay đổi, Long Noãn Noãn là người Thánh Li yêu thích, ngàn con Tuyết Hồ năm đó đều không bằng một đầu ngón tay út của Noãn Noãn!" Mộ Dung Thánh Li dừng lại, sâu kín mà cười, đột nhiên lấn người, "Thánh Li cáo từ!"

Dung Yên Nhi nhìn bóng dáng nam tử mạnh mẽ rần rở, có si mê cũng có ghen ghét, bà ta hung hăng siết chặt đôi tay, gương mặt yêu dị vằn vẹo biến hình.

"A Sứ!" giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau màn che có một người nhanh chóng quỳ xuống.

"Đây chính là hậu quả do người làm việc bất cẩn tạo thành, Bồn cung sẽ cho người một cơ hội cuối cùng!" Dung Yên Nhi nói cộc lốc, chột cười lạnh, "Li, người cho rằng như vậy là có thể cứu được nữ nhân kia? Cũng được, để cho Bồn cung nhìn một chút bản lĩnh mấy năm nay của người đi!"

Bóng người sau màn che đi xa khỏi nụ cười nham hiểm của nữ nhân.

※

Lãnh cung.

Dạ Đàm lo lắng xoa xoa đôi bàn tay, đi theo sau lưng Long Noãn Noãn, thận trọng vừa đi vừa nhìn quanh.

Noãn Noãn chăm chú nhìn cảnh vật chung quanh, không buông tha bất kỳ dấu vết gì.

Một tiếng cọt kẹt, đẩy cửa phòng ra, Noãn Noãn nhìn trong phòng tất cả đều rách loạn, dòng suy nghĩ trở lại buổi tối hôm cô xuyên không tới.

Cô nhớ khi tỉnh lại đã bị đục hỏa đốt người, vậy thuốc đâu rồi. Nếu như có người bỏ thuốc cô, nhất định là hạ ở trong thức ăn hoặc là trong nước trà, lãnh cung từ sau ngày đó vẫn không có ai tới qua, dụng cụ hạ độc chắc vẫn còn!

Noãn Noãn vừa đi, bên chân đột nhiên đá phải một vật, ngồi xỏm xuống, trên mặt đất tràn đầy rom rạ, một chiếc ly ngọc lẳng lẳng nằm đó, hoàn toàn không thích hợp với lãnh cung tan hoang.

Cúi đầu, đang muốn ngửi, bên tai xuyên qua một tràng tiếng gió xé, Noãn Noãn theo trực giác xoay người tránh thoát, một bóng dáng màu đen vụt qua.

"Có thích khách, có thích khách!" Dạ Đàm ở ngoài phòng sợ đến thét chói tai.

Kiểm phong của bóng đen kia chuyển hướng về phía Dạ Đàm đang hét, mà Noãn Noãn nhân cơ hội lập tức kéo mắt cá chân của bóng đen kia lại.

Bóng đen kia đột nhiên quay đầu lại, Noãn Noãn lúc này mới thấy rõ thì ra là một người áo đen che mặt, chỉ là cặp mắt kia....

Không đợi Noãn Noãn cẩn thận suy nghĩ, ánh kiếm chĩa vào mặt lần nữa.

Một cổ khí tức kỳ quái trong thân thể này lại tỏa ra, Noãn Noãn tiến lên nghênh kiếm, thân thể dường như không hề bị khống chế.

Bóng đen bỏ nhào té lăn trên đất, vết máu phun ra trên khăn che mặt.

Bóng đen chuyển mắt, trong cặp mắt kia tất cả đều là ngạc nhiên.

Noãn Noãn cười lạnh, đang muốn bước nhanh đến phía trước, lại thấy bóng đen kia đột nhiên nhảy lên, bay qua tường viện không thấy đâu nữa.

"Nương nương, người không sao chứ?" Dạ Đàm kinh hoàng từ bên ngoài chạy vào.

"Không sao!" Noãn Noãn vỗ vỗ tay, nhặt ly ngọc lên dùng khăn gấm bọc lại, nhanh chân ra khỏi lãnh cung.

Xem ra ly ngọc nhất định có bí mật, lần này cô tới đây là chính xác rồi!

Ra khỏi phòng, đang định bước ra cửa lãnh cung, Noãn Noãn đột nhiên dừng lại, sau đó chậm rãi xoay người.

Trên ngói xanh, một bóng người lẳng lẳng đứng đó, áo trắng bông bênh, tóc đen tung bay, mặt nạ màu vàng dưới ánh mặt trời phát ra kim quang chói mắt.

Đó chẳng phải nam nhân có đôi mắt thần bí đã gặp ở Linh Thử cung hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lệ phi sinh non

Không đợi Noãn Noãn có bất kỳ hành động nào, nam tử ở trên nóc phòng chợt nhếch môi cười, trong phút chốc chẳng còn thấy bóng dáng.

Noãn Noãn đang muốn đuổi theo, liền bị Dạ Đàm kéo tay lại. "Nương nương....Chúng ta trở về đi thôi, nơi này kinh khủng quá!"

Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại một chút, Dạ Đàm bị sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, khễ thờ dài. Xem ra bên cạnh cô cần phải có người đắc lực, không thể ứng phó với những quý khách liên tục biến hóa trong cung này, có điều cũng may cô sẽ không ở lại trong cung quá lâu!

"Được, chúng ta đi thôi!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, chậm rãi ra khỏi lãnh cung.

Muốn tìm kẻ đeo mặt nạ vàng kia, cô tự biết nên đến đâu tìm, vì vậy nhất thời cũng không cần vội.

"Ai nha chủ tử của ta ơi, người đi đâu vậy, nô tỳ đi bưng bát canh liền không thấy bóng dáng người rồi...." Vừa tới gần Phụng Vũ cung, đã thấy Quế ma ma khóc trời gào đất phồng vọt ra, ánh mắt lại cực kỳ ác độc nhìn Dạ Đàm phía sau lưng Noãn Noãn.

Dạ Đàm theo trực giác co rụt người lại một cái.

"Đừng trách Dạ Đàm, là tôi buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, bước thẳng vào Phụng Vũ cung.

"Dạ dạ, nương nương nói đúng, chỉ là nương nương, đêm tối thế này, vẫn là đừng đi loạn trong cung...." Quế ma ma vừa đáp lời, thận trọng nói xong, đi theo sau lưng thao thao bất tuyệt.

Long Noãn Noãn xoay người lại, lạnh lùng liếc xéo Quế ma ma, không nhìn thấu thái độ của cô Quế ma ma rồi cuộc ngâm miệng lại.

"Quế ma ma, bà nên nhớ, tôi là chủ tử của bà, hiểu chưa?" Cô lạnh lùng nói, sau đó xoay người vào phòng, đồng thời bảo, "Tôi không gọi các người chớ vào!"

Quế ma ma kinh ngạc há to miệng, trơ mắt nhìn cửa phòng đóng lại, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn chăm chăm Dạ Đàm.

Dạ Đàm thở phà một tiếng quý trên mặt đất, "Ma ma...."

Còn chưa nói hết, liền bị một tay Quế ma ma bịt cái miệng nhỏ, kéo ra ngoài.

Trong phòng, Noãn Noãn lấy ly ngọc trong khăn gấp đặt lên bàn, cầm ngân châm nhẹ nhàng cạo dọc theo bên trong ly ngọc, quả nhiên ngân châm kia nhanh chóng đổi màu.

Một tiếng thờ đốc nhẹ nhàng khiến Noãn Noãn ngừng phát đầu, hần đến đây từ lúc nào?

Mộ Dung Thánh Anh, một thân trắng tuyết, mái tóc đen tùy ý dùng kim quan thắt lại, cứ như vậy nhàn nhã lười biếng ngồi ở trên bệ cửa sổ, sau lưng là một vầng trăng sáng, nụ cười kia càng thêm dịu dàng lạnh nhạt.

"Sao vậy? Nhìn ra là độc gì rồi?" Hần trêu chọc, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ, chỉ là trong đôi mắt đen lại thoáng có tia sáng không dễ phát giác.

"Vẫn chưa, điều kiện nơi này có hạn, cần có thời gian!" Nếu đã bị hần nhìn thấy, Noãn Noãn liền hào phóng thừa nhận. Chỉ là hôm đó lúc cô tỉnh lại, vị Hoàng đế này lại vừa đúng lúc một mình đi dạo ở ngoài lãnh cung, không biết là trùng hợp hay là....

Noãn Noãn lạnh lùng nhếch khóe môi, liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh, "Gần đây sao rồi? Độc có phát tác không?"

Nam nhân lười biếng buông tay, nhảy xuống từ trên cửa sổ, chậm rãi đi tới trước mặt cô, từ trên cao nhìn cô, đột nhiên vươn cánh tay, nhẹ nhàng nắm lấy cổ cô, hương mai mát lạnh lần nữa vây quanh cô.

Hần cúi người xuống, đến gần cô, môi bạc cách môi cô chỉ có vài xentimet ngăn ngừa, "Hoàng hậu trở nên quan tâm trầm như vậy từ khi nào rồi hả ? Chẳng lẽ là thật sự muốn giúp trẫm giải độc?"

Hơi thở đàn ông thổi tới trên mặt Noãn Noãn, dung nhan tuyệt mỹ phía trên đủ khiến người ta bị mê hoặc. Noãn Noãn cười lạnh, vung tay tát một cái lên khuôn mặt người đàn ông, đẩy hần ra.

Rõ ràng không dùng quá nhiều sức, nhưng hần lại thụt lùi phía sau tới mấy bước, thiếu chút nữa va vào chiếc ghế sau lưng trật chân té, trông rất là nhếch nhác.

Chẳng lẽ tên Hoàng thượng này thật sự không biết võ công? Nhưng tại sao mỗi lần hần đến gần cô, cô luôn cảm thấy gã đàn ông này không đơn giản vậy?

"Sức lực Hoàng hậu ghê gớm thật! Hoàng hậu tu luyện qua võ công?" Mộ Dung Thánh Anh rút cuộc trụ lại cơ thể, nhỏ giọng hỏi.

"Ai cần anh lo?" Noãn Noãn không để ý tới hần, nếu hần muốn giả bộ, vậy thì cứ tiếp tục đi!

Mộ Dung Thánh Anh cười nhạt, cũng không để ý, chỉ là ngồi xuống trên ghế, nhìn cô thử độc.

Tâm tình Noãn Noãn không hăng hái bằng kẻ kia, lạnh lùng chau chau mày, "Nửa đêm không ngủ, anh chạy tới đây làm gì?"

"Ý của nàng là muốn ta quang minh chính đại tới?" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên mập mờ cười thành tiếng.

Noãn Noãn đang muốn mắng hần mấy câu, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng Quế ma ma vội vàng gõ cửa, "Nương nương không được rồi, Lệ phi nương nương sinh non rồi !"

Noãn Noãn sửng sốt, Lệ phi nương nương là ai ? Cô ta sinh non thì liên quan gì tới cô? Lệ phi là phi tử của Hoàng đế, phải nói thì cũng nên nói với Hoàng đế chứ?

Noãn Noãn nhanh chóng quay đầu nhìn Mộ Dung Thánh Anh, lại thấy hần giống như không nghe được gì, chỉ là thản nhiên rót trà uống..., đôi mắt lại nhìn chăm chăm ly ngọc tinh xảo bất động, giống như căn bản không hề lắng nghe .

"Ai, phi tử của anh sinh non rồi, không phải anh nên đi xem một chút sao?" Noãn Noãn nhỏ giọng nhắc nhở hần.

Đứa bé sinh non không phải con hần sao? Người đàn ông này sao lại tuyệt tình đến vậy, ngay cả đứa bé của mình cũng không đau lòng sao?

Mộ Dung Thánh Anh ngừng mặt lên, nhếch khóe môi đột nhiên châm chọc một câu, "Chẳng lẽ đến cả muội muội tốt của mình nàng cũng quên rồi sao?"

Quên nàng vào cung, cũng là vì Lệ phi sao?"

Noãn Noãn ngẩn ra, Lệ phi? Muội muội? Hoàng hậu là bởi vì Lệ phi mới vào cung hay sao?

"Trà này quả không tồi, là trà Lệ Giang, màu sắc nhẹ, hương vị thuần khiết, quan trọng nhất là, dù đã pha qua mười lần nước, vị trà vẫn nồng đậm như cũ!" Nam nhân chậm rãi mở miệng, uống một hơi cạn sạch trà thơm.

Hắn vẫn còn có ý định thưởng thức trà?

"Nương nương, người nghe thấy không? Lệ phi nương nương sinh non rồi, người...." Ngoài cửa, Quế ma ma càng ngày vội vã.

"Tôi biết rồi, lát nữa sẽ tới!" Noãn Noãn cao giọng quát, xem ra cô nhất định phải tới xem một chút người có thể khiến Hoàng hậu từ bỏ người đàn ông mình yêu thương để tiến cung rồi!

Ngoài đầu nhìn lại, thấy Mộ Dung Thánh Anh vẫn không hề di chuyển uống trà, giống như trà này là rượu ngon, vừa uống vừa khen không dứt miệng.

Không muốn tiếp tục đối co với gã đàn ông này, Noãn Noãn cầm áo choàng, nhanh chóng lách mình đi ra ngoài, ngoài cửa Quế ma ma đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Nương nương, người...."

"Đi thôi!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ngoài đầu nhìn lại nhìn gian phòng một cái, vội vã ra khỏi Phụng Vũ cung.

Trong phòng, nam nhân chậm rãi đặt ly trà xuống, ánh mắt liếc nhìn ly ngọc tinh xảo bên cạnh bàn, cười lạnh, một luồng sáng trắng bắn ra từ trong ngón tay của hắn, ly ngọc kia lăn xuống mặt đất bể tan tành.

Âm mưu trong hậu cung há có thể từ một ly ngọc nhỏ nhỏ là có thể tháo dỡ, Long Noãn Noãn, trò chơi giờ mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Còn có thể yêu ai

Trước Lệ Cảnh cung thái giám không ngừng ra ra vào vào, mọi người thấy Noãn Noãn đều cung kính quỳ xuống.

Noãn Noãn được Quế ma ma trực tiếp đưa vào Lệ Cảnh cung. Noãn Noãn như có điều suy nghĩ, nhìn về mặt lo lắng của Quế ma ma, hình như Quế ma ma rất quan tâm tới Lệ phi nương nương này.

Trên đường tới đây, Noãn Noãn đã biết thêm một chút từ trong những lời thao thao bất tuyệt của Quế ma ma. Thật ra thay vì nói Quế ma ma lâu bầu, không bằng nói là bà ta dường như sợ Noãn Noãn quên mất, nói cho cô nghe mà thôi. Có lẽ Quế ma ma đã biết chuyện Noãn Noãn mất trí nhớ.

Lệ phi tên là Long Lệ Lệ, là thứ nữ của phủ Thừa Tướng, nhưng địa vị trong phủ Thừa tướng rất cao, không phải vì mẫu thân của cô ta được sủng ái, mà bởi cô ta chính là kỳ tài trăm năm khó gặp của Vương triều Mộ Dung Hộ Long. Lúc mười ba tuổi đã là Hoàng Long tiên phong, tất cả mọi người đều cho rằng trước năm 16 tuổi cô ta sẽ đạt tới Tử Long Tướng quân, nói không chừng tương lai còn có thể là thủ lĩnh của Long Đường, nhưng đến nay đã mười chín tuổi, vẫn không thấy có chút tiến bộ nào.

Ba năm trước, Long Lệ Lệ nản lòng thoái chí tiến cung, mà cùng vào cung còn có Long Noãn Noãn.

Nghe giọng của Quế ma ma, hình như Long Noãn Noãn lúc ở phủ Thừa Tướng cũng không có vẻ gì là xuất sắc, có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, tất cả đều bởi vì ý nguyện của tiên hoàng. Về phần tiên hoàng tại sao coi trọng Long Noãn Noãn như vậy, thì không ai biết được!

Noãn Noãn vừa đi vào trong cung vừa suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Quế ma ma. Trước kia Long Noãn Noãn biết chút võ công, nhưng là cũng chỉ là cơ bản mà thôi, trong ba năm gần gũi này, tại sao lại lên cấp nhanh như vậy? Ngay cả Long Lệ Lệ được Hộ Long đường coi trọng như vậy cũng vẫn đậm chân tại chỗ, mà chỉ có cô là tấn thăng nhanh như vậy?

"Nương nương, Lệ phi nương nương đang ở bên trong!" Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy Quế ma ma nhẹ giọng nhắc nhở cô.

Noãn Noãn gật đầu một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, chậm rãi đi vào phòng.

Trong phòng ngự y đang kê đơn thuốc, thấy Noãn Noãn đi vào liền quỳ đầy đất.

Người trên giường nằm ở sau màn che, chỉ lộ ra một phần cánh tay tái nhợt.

"Mấy người đứng lên đi!" Noãn Noãn nhàn nhạt nói, ngồi ở trước giường, đưa tay đặt lên trên cánh tay của Lệ phi, chắn mạch.

"Tỷ tỷ, đứa bé của muội không còn nữa rồi...." Màn che đột nhiên mở ra, một giọng nói mơ hồ, phiêu dật từ sau rèm vang ra ngoài, từ từ, mấy ngón tay xanh xao bầu vịu dọc theo rèm tím, chậm rãi hướng tới bên cạnh, sau đó là một đỉnh đầu đen cúi thấp, chậm rãi từ trong màn bước ra, tiếp nữa là thân thể gầy trơ xương....

Tuy là Noãn Noãn lớn mật, nhưng vẫn bị người trên giường dọa sợ hết hồn, Lệ phi này, thật là có chút tư vị của trinh tử!

"Tỷ tỷ...." mấy ngón tay chợt bắt được cánh tay của cô, giống như là kèm kẹp lại, rất đau.

"Cô khoan đừng nóng vội, để tôi xem xét tình hình!" Long Noãn Noãn theo trực giác hất cánh tay lạnh lẽo kia ra.

Lệ phi không nói, chỉ là dùng cặp mắt trắng dã lặng lẽ nhìn cô chăm chăm.

Mùa đông sắp tới trong tĩnh lặng, càng tăng thêm cảnh tiêu điều cô đơn lạnh lẽo.

Gian phòng kia thật quá lạnh rồi !

Noãn Noãn thở dài, ngón tay đặt trên mạch, yếu đuối như thể không có mạch để cho cô xem, khiến cô nhú mảy thật chặt.

Lệ phi nhất định là đã dùng loại thuốc gì, cho nên mới thành người không ra người quỷ không ra quỷ, đến đứa bé cũng mất rồi, chỉ là do chính cô ta tự dùng hay là....

Phương thuốc của ngự y bốc , cũng chỉ là một chút thuốc bổ, trị ngọn không trị được gốc.

"Tỷ tỷ...." Tiếng Lệ phi vang lên lần nữa , "Tỷ từ khi nào nào biết xem bệnh rồi hả ?"

Noãn Noãn không trả lời cô ta, chỉ là viết thêm ở trên phương thuốc đó thêm hai vị thuốc bắc, có thuốc này, Lệ phi có thể nhanh chóng cải thiện thể hàn, nếu tiếp tục như vậy nữa, chắc cô ta sẽ biến thành quỷ!

Ánh mắt Lệ phi nhìn động tác của Noãn Noãn chăm chăm không chớp, cánh mũi hít hà.

Lúc Noãn Noãn đem phương thuốc giao cho ngự y, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nam tử lạnh lạnh, "Hoàng thượng giá lâm!"

Noãn Noãn nhàn nhạt nhướng nhướng mày, tên đàn ông này rốt cuộc đã tới! Cũng may cô không phải Hoàng hậu thực sự, tỷ muội chung chồng, không thấy khó xử sao?

"Hoàng thượng tới rồi?" Lệ phi mới vừa còn nửa chết nửa sống đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, "Hạnh nhi, trân vàng của ta, quần áo của ta, phấn của ta, ai nha, tỷ tỷ, hiện tại ta xấu lắm phải không ?"

Lệ phi chân trần chạy về phía Noãn Noãn, một ngón tay cơ hồ muốn bấm vào trong da thịt của cô.

Noãn Noãn nhin đau, nhỏ giọng nói, "Lệ phi, cô cần nghỉ ngơi!"

Lệ phi đột nhiên nhìn cô, từ từ yên tĩnh lại, nhưng tay kia lại càng bấm càng sâu, "Ta biết rõ tỷ không yêu Hoàng thượng, bởi vì trong lòng tỷ có Thánh Nguyên vương gia. Tất cả mọi người đều biết, Vương triều Mộ Dung sớm muộn đều sẽ là của Thánh Nguyên vương gia. Thánh Nguyên vương gia anh dũng thiện chiến, mà Hoàng thượng là cá mang bệnh, gió vừa thổi là có thể ngã, cho nên tỷ không xem trọng Hoàng thượng. Nhưng tại sao? Nếu tỷ không thích người, tại sao lại muốn người yêu tỷ? Người yêu tỷ, luôn chẳng thêm ngó ngang tới ta, ta ở trong thâm cung này, có thể gặp người một lần khó như lên trời, nhưng tỷ lại coi người chỉ như cỏ rác! Hôm nay, hôm nay ta cho Đào nhi đi tìm Hoàng thượng, Hoàng thượng không chịu, nhưng tỷ vừa tới người đã tới rồi. Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của ta, phải chăng ta nên cảm tạ tỷ?"

Tóc đen quán quanh bên trong, nữ nhân sắc mặt tái nhợt lộ ra vẻ điên cuồng.

Noãn Noãn nhú nhú mảy, cô có thể cảm thấy hận ý của Lệ phi đối với Hoàng hậu! Đã từng có một người phụ nữ hận cô như vậy, nói cô đoạt người đàn ông của cô ta, nhưng đến cuối cùng, cô lại chết ở trong ngực người đàn ông mà cô giành được.

Noãn Noãn xoay mình cười lạnh, những thứ âm u rét lạnh trong quá khứ, cô đã rất lâu không nghĩ tới, hôm nay ở nơi này dưới sự kích thích của Lệ phi, bất chợt toàn bộ đều hiện ra ngoài.

Noãn Noãn kéo tay của nữ nhân xuống khỏi cánh tay mình, cô lạnh lùng nhìn chăm chăm Lệ phi nổi điên, lạnh nhạt nói, "Lệ phi, cô nghe đây, Hoàng thượng yêu tôi, không phải lỗi của tôi. Hắn không thương cô, đó là vấn đề giữa cô với hắn, cô không có quyền tới chất vấn tôi! Tôi yêu người nào là chuyện của mình tôi, cô hiểu chưa?"

Lệ phi sửng sốt nhìn Noãn Noãn nổi đóa, dường như không dám tin, đây là tỷ tỷ thương nàng nhất sao? Đây là người vì giúp nàng vào cung, cam nguyện vứt bỏ Thánh Nguyên vương gia sao? Tại sao xa lạ như vậy?

Mặc dù Quế ma ma đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng nhìn đến choáng váng. Dù sao Lệ phi đối với nương nương mà nói là một người vô cùng đặc biệt, nàng đã từng nói, coi như cả đời này không thể ở bên Thánh Nguyên vương gia, nàng cũng muốn thành toàn cho Lệ phi, bởi vì....

Nhưng mà bây giờ....

"Thân là Hoàng hậu, nàng trừ yêu trẫm còn có thể yêu người nào?" Đột nhiên, một giọng nói lãnh trầm vang lên, nam tử mặc áo trắng lạnh lùng đứng ở nơi cửa phòng, sau lưng bốn thái giám đứng thẳng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Trên mặt nam nhân đã sớm không còn nụ cười dịu dàng lúc trước, chỉ còn dư lại vẻ hung ác nham hiểm cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trùng phạt

Noãn Noãn kinh ngạc chau mày, đây là lần đầu tiên cô thấy tên Hoàng thượng này tức giận như vậy, hoặc là đây mới là phản ứng chân thật của hắn?

Lệ phi đột nhiên luống cuống tay chân sửa sang lại tóc tai lộn xộn, lôi kéo những nếp quần áo nhăn nhúm, nhưng sau đó lại ý thức đến một vấn đề, đó là từ khi Hoàng thượng đi vào, từ đầu đến cuối cũng không nhìn qua cô ta một cái, ánh mắt Hoàng thượng vẫn chỉ đặt trên dáng người mỹ lệ như tiên tử của Long Noãn Noãn.

Nóng nảy vội vàng, hai chân Lệ phi đột nhiên mềm nhũn, té quỵ dưới đất, Noãn Noãn tiến lên giang hai cánh tay, đỡ lấy thân thể cô ta.

Mộ Dung Thánh Anh từ đầu chí cuối cũng chẳng di chuyển lấy một bước, cho đến khi Lệ phi yếu đuối nằm ở trên bả vai Noãn Noãn, ánh mắt nguy hiểm của hắn lúc này mới lạnh lùng liếc cô ta.

Nữ nhân nhũn chặt mày, cả người tràn đầy căm hận cùng bi thương.

Mộ Dung Thánh Anh nhếch môi châm chọc, phát phát tay, sau lưng bốn gã thái giám lập tức tiến lên, đỡ lấy Lệ phi trong ngực Noãn Noãn, dìu cô ta lên giường.

"Tham kiến Hoàng thượng!" ngư y quỳ gối một bên lúc này mới dám bước lên, nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng, Lệ phi nương nương thân thể quá mức suy nhược, long tử không giữ được!"

Đường cong trên khóe môi của Mộ Dung Thánh Anh lớn hơn, vẻ châm chọc cũng càng sâu.

"Không sao, trẫm còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội, các người tất cả lui xuống đi, để Lệ phi nghỉ ngơi cho khỏe!" Mộ Dung Thánh Anh miễn cưỡng mở miệng, trong giọng nói hơi hột khiến khuôn mặt Lệ phi tái nhợt như người chết càng thêm xanh mét kinh người.

Noãn Noãn tức giận quay mặt, gã đàn ông này sao có thể máu lạnh như vậy, đây là đứa bé của hắn, Lệ phi dù gì cũng là thê tử của hắn, sao hắn nỡ nói như vậy?

"Mộ Dung Thánh Anh, tại sao trái tim anh có thể tàn ác như vậy, đứa bé này là máu mủ ruột thịt của anh, hử dừ còn không ăn thịt con!" Nhịn lại nhịn, nhưng là cuối cùng vẫn không thể nén được cơn tức, Noãn Noãn nhảy dựng lên.

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên, ngón tay trắng nõn thon dài sạch sẽ hung hăng nắm lấy cổ cô, gương mặt tuấn tú cúi xuống, môi bạc cơ hồ muốn dán lên môi Noãn Noãn, từng câu từng chữ lạnh lùng lên tiếng, "Trẫm chỉ muốn có đứa bé của Hoàng hậu, những người khác, không có tư cách sinh hạ long tử cho trẫm!"

"Anh!" Noãn Noãn lạnh lùng dõi theo hắn, đột nhiên nhìn thấy trong mắt hắn là trò đùa tác quái, chẳng lẽ người đàn ông này là cố ý hay sao? Cố ý nói những lời khiến Lệ phi càng hận cô hơn? Tại sao?

Mộ Dung Thánh Anh một tay giữ chặt cổ Noãn Noãn, một tay ôm lấy eo cô, giãy kè tiếp, hắn đột nhiên cười yêu mị, lông mi đen thon dài chớp chớp vô tội, "Hoàng hậu, trẫm dám cam đoan, Đại hoàng tử của trẫm, nhất định sẽ do Hoàng hậu nàng sinh ra!"

Hắn đây là cố ý gì? Chẳng lẽ.....Noãn Noãn theo trực giác quay mặt sang, vừa đúng lúc đối diện với gương mặt xanh mét của Lệ phi, ánh mắt tuyệt vọng khiến lòng cô nhói lên.

Không phải cô thương hại Lệ phi, người trong tổ chức Thiên sứ, tâm can kiểu gì cũng có, trái tim tham lam, trái tim ích kỷ, trái tim lạnh lùng, nhưng chỉ thiếu một dạng, đồng cảm! Đối với những người hận cô, cô sẽ chỉ tránh đi thật xa, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng mà đối với kẻ rõ ràng đang cố ý châm ngòi thị phi như Mộ Dung Thánh Anh....

Siết chặt ngón tay, thật muốn tung phẫn độc giữa ngón tay vào mặt gã đàn ông này, đáng ghét lúc này mà hắn còn cười dịu dàng đến vậy, khuyên quốc khuyên thành!

"Tỷ tỷ!" Đột nhiên, Lệ phi bò dậy từ trên giường, lập tức ngã xuống dưới giường, sau đó lại lao đảo quỳ gối trước mặt Noãn Noãn.

"Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, van cầu người để cho ta sinh hạ một đứa bé cho Hoàng thượng đi, đây là thứ duy nhất trong cung muội có thể dựa vào!" Lệ phi nói xong, khuôn mặt tái nhợt ép xuống, dập đầu thật sâu trước Noãn Noãn.

Long Noãn Noãn sau khi sững sốt, lập tức nhếch đôi môi đỏ mọng châm chọc, đây là tiết mục gì? Rõ ràng là chuyện giữa Hoàng đế sói đội lột cừu này với Lệ phi, tại sao lại liên lụy đến cô? Vừa nghĩ tới thủ cung sa trên người Hoàng hậu, Long Noãn Noãn đột nhiên đã hiểu ra điều gì.

Suy nghĩ một chút thấy Hoàng hậu này thật rất khó, nếu quả thật giống như Quế ma ma nói, cô vô cùng yêu thương muội muội Long Lệ Lệ này, không tiếc vào cung vì Long Lệ Lệ, lại không quên được tình yêu với Thánh Nguyên vương gia, ở trong cung ba năm, cự tuyệt phu quân của mình, thà vào lãnh cung cũng không chịu hoan hảo cùng Hoàng thượng, thậm chí có thể còn đang giúp Thánh Nguyên vương gia soán vị....

Vị Hoàng hậu này, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Có thể chí tình chí nghĩa, trong mắt hạ nhân lại vô cùng thanh cao lạnh lùng.

Ha ha, Noãn Noãn giễu cợt cười, Hoàng hậu này để lại cục diện rối rắm, thật là đủ cho cô dọn dẹp mà!

Mộ Dung Thánh Anh tựa hồ đang chờ đợi Long Noãn Noãn trả lời, giống như lý do hôm nay hấn đi chuyến này chính là muốn xem kịch hay!

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!" giọng điệu Lệ phi u oán mà vô lực, thế nhưng ngón tay khô gầy lại đâm vào làm đau Noãn Noãn.

"Lệ phi, cô cầu xin làm người rồi, người cô phải cầu là hấn, không phải tôi!" Noãn Noãn lạnh lùng gạt tay Lệ phi, đưa nó đặt lên trên người Hoàng thượng đang xem kịch hay, sau đó miễn cưỡng lui về phía sau hai bước.

Tay Lệ phi đặt trên cánh tay của Mộ Dung Thánh Anh, toàn thân tựa hồ đang sợ, hơi run rẩy.

Trên mặt Mộ Dung Thánh Anh vẫn duy trì nụ cười ý vị sâu xa, hấn nghiêng đầu, nhìn Noãn Noãn, nụ cười kia càng ngày càng sâu, dường như là lan đến tận khóe mắt.

"Lệ phi nương nương xuất huyết!" Quế ma ma thét một tiếng kinh hãi, rốt cuộc phá vỡ không khí quái dị bên trong phòng.

Mắt Noãn Noãn tối sầm lại, quả nhiên trông thấy phía dưới Lệ phi một mảng máu lớn, mà hình như cô ta đã hôn mê, từ từ ngã xuống dọc theo thân thể thon dài cao lớn của nam nhân.

Ánh mắt nam nhân từ đầu chí cuối cũng không nhìn qua cô ta một cái.

Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy tức giận, Mộ Dung Thánh Anh tuyệt tình đối với Long Lệ Lệ khiến cô nghĩ tới gã đàn ông ác độc cắm dao vào trái tim của cô. Chẳng lẽ yêu một người sẽ phải chịu đựng nhiều tổn thương như vậy sao? Cô chột tiền lên, ôm Lệ phi vào trong ngực, từ trong tay áo lấy ra cái túi, lấy một viên thuốc đặt ở trong miệng cô ta.

Đó là chính thuốc cầm máu cô len lén luyện, nghĩ tới về sau có thể dùng tới, hôm nay, lại cho Lệ phi dùng.

Nhìn động tác của Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Anh như có điều suy nghĩ, nụ cười lan rộng thêm nữa, chỉ là đôi mắt âm trầm kia cũng càng ngày càng lạnh.

※

Từ Lệ Cảnh cung đi ra đã là rạng sáng, Long Noãn Noãn khoác áo choàng màu trắng, đi từ từ dọc theo đường đá xanh trong cung, sáng sớm gió lạnh lạnh làm cô càng thêm cảm giác lạnh lẽo.

Lệ phi đã không còn đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, nhưng tới hôm qua thái độ của Mộ Dung Thánh Anh khiến cho lòng cô không thoải mái.

Nếu như không thích Lệ phi, tại sao còn muốn lên giường với cô ta? Đứa bé không còn, sao gã đàn ông kia còn có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy?

Quế ma ma thấy sắc mặt Noãn Noãn không tốt, nên cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng ở phía sau, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ Lệ phi, lòng bà ta liền thắt chặt.

Nghiệp chướng!

Xuyên qua Ngự Hoa Viên, đột nhiên thấy Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mang theo ngự y chạy về phía điện Càn Khôn.

Thời điểm chạm mặt Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Khuynh há hốc mồm, hình như muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ oán hận trợn mắt nhìn Noãn Noãn một cái.

Nếu như là thường ngày, Noãn Noãn có lẽ sẽ đi theo Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn một chút, chỉ sợ là độc của gã đàn ông kia lại tái phát!

Nhưng hôm nay, Noãn Noãn lạnh lùng hơi nhếch môi, trực tiếp rời đi.

Nam nhân tuyệt tình, cũng nên bị trừng phạt một chút!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ác mộng

Trong tấm cung điện Càn Khôn, sắc mặt nam nhân tái nhợt thậm chí còn trắng hơn so với áo trắng trên người, cả người giống như một con tôm lớn cong mình nằm trên mặt đất, hàm răng cắn chặt lại, bên trán bởi vì cổ nện đau đớn mà toát ra mồ hôi lạnh.

Tóc đen tán loạn, kim quan sớm đã rơi sang một bên, sợi tóc quấn quanh ở trên cổ nam nhân giống như tơ nhện.

Cung nữ và thái giám mười mấy năm qua đã thành thói quen với bệnh tình Hoàng thượng như thế, không cần bất cứ phân phó nào, bọn họ cũng canh giữ ở bên ngoài cung, không người nào dám đi vào.

Một bóng dáng màu đỏ thướt tha đứng sau cách tấm bình phong không xa, lạnh lùng nghe động tĩnh trước tấm bình phong.

"Ừ...." nam nhân không nhìn được, cất tiếng khàn khàn, thân thể bởi vì không chịu nổi cơn đau mà tê cứng co quắp.

"Anh, ngươi tội gì phải như vậy?" âm thanh kiều mi của nữ nhân chậm rãi vang lên, ngay sau đó khẽ thở dài một cái, "Ngươi đã trưởng thành, cũng không còn nghe lời nữa, Bồn cung thật nhớ bộ dạng láu lỉnh lúc bé của ngươi!"

Mộ Dung Thánh Anh đang nằm cong trên mặt đất, lúc nghe thấy lời nói của nữ nhân kia trên nét mặt trông càng thêm đáng sợ, gân xanh trên trán lòi ra dữ dội, gương mặt vụn vỡ cùng bắp thịt đang co quắp mãnh liệt, hai mắt càng thêm lửa giận hừng hực, thiêu đốt ánh sáng tà ác và ngoan tuyệt.

Khi còn bé... nam nhân đột nhiên ngừng đầu, một hộp máu đen phù một tiếng phun ra, nhuộm đen cả áo trắng.

Nữ nhân lại lặng lẽ thở dài một cái, "Nếu Bồn cung là ngươi, liền ngoan ngoãn nghe theo lời Bồn cung, Bồn cung sẽ bảo vệ giang sơn vững chắc, chỉ đáng tiếc, ngươi căn bản luôn thích đối nghịch với Bồn cung!"

Nam nhân oán hận nhắm mắt lại, khỏe môi lại quật cường cong lên.

Tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp lần nữa, tuyệt đối không để cơn ác mộng hồi bé được tiếp tục!

"Hoàng huynh...." Ngoài cửa vang lên âm thanh lo lắng Mộ Dung Thánh Khuynh, bóng dáng sau tấm bình phong trong nháy mắt biến mất không còn tung tích, chỉ để lại cả phòng mùi thơm của hoa Mạn Đà La.

Cửa phòng bị đẩy ra, Mộ Dung Thánh Khuynh dẫn theo ngự y đi vào gian phòng, thấy tình cảnh trước mắt, cũng không dám tiến lên, chỉ yên lặng nhìn, để cho độc của nam nhân phát tác qua đi.

Một khắc sau, khi nam nhân đau đến ngất đi, Mộ Dung Thánh Khuynh mới đỡ nam nhân dời lên giường, để ngự y bắt mạch.

Nhìn thấy ngự y lần nữa lắc đầu, Mộ Dung Thánh Khuynh liền hận nghiền răng nghiền lợi, hần nhỏ giọng hét lên, "Các ngươi đám rác rưởi này, một ngày nào đó ta sẽ phá hết Ngự Y Viện của bọn ngươi, một chút bệnh cũng không xem được!"

Đám ngự y thu mất cúi đầu nghe, kê một phương thuốc như cũ rồi lui ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn nam nhân hôn mê trên giường, hung hăng cắn răng, đột nhiên đứng dậy, đang chuẩn bị đi tìm nữ nhân kia đòi thuốc giải, vạt áo của hắn chợt lập tức bị nam nhân bắt được.

"Hoàng huynh, người tỉnh rồi?" Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng quay đầu lại, quan tâm nhìn nam nhân trên giường.

Mộ Dung Thánh Anh yếu đuối mở hai mắt ra, vốn là cặp mắt đen nhánh lúc này đã hoàn toàn u ám không ánh sáng, hắn tóm lấy y phục Mộ Dung Thánh Khuynh, lắc đầu một cái, "Đừng đi.... Ta không thể để cho đệ bước theo gót ta!"

Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói, "Hoàng huynh, chẳng lẽ đệ cứ phải nhìn huynh chịu khổ sở như vậy sao?"

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái, giọng nói cứng rắn lại có một tia van xin, "Ta đã quen rồi, Khuynh, đừng đi!"

Thánh Khuynh cuối cùng gạt đầu một cái, "Đệ biết rồi! Hoàng huynh, người cố gắng nghỉ ngơi!"

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng hình như còn có chút không yên lòng, nắm thật chặt tay Mộ Dung Thánh Khuynh.

Chờ nam tử ngủ say, Mộ Dung Thánh Khuynh rút tay của mình về, dứt khoát ra khỏi điện Càn Khôn.

Hắn biết Mộ Dung Thánh Anh luôn luôn đối với hắn rất tốt, càng như vậy, hắn càng muốn làm chút việc cho hắn.

Đứng ở bên ngoài Phượng Tê cung, Mộ Dung Thánh Khuynh theo trực giác rút cổ vào trong áo, nhưng vừa nghĩ tới hoàng huynh nằm trên giường, hắn gian nan nuốt nước miếng một cái, trực tiếp đi vào bên trong cửa cung màu đỏ sậm.

Thảm màu đỏ, giường màu đỏ, màn che cũng màu đỏ, bao gồm cả nữ nhân yêu dị mặc y phục đỏ hồng kéo dài trên đất.

Mộ Dung Thánh Khuynh chưa từng cảm thấy màu đỏ chói mắt như thế!

Một bàn tay trắng như tuyết đưa ra, nữ nhân dùng đầu ngón tay nhọn lười biếng phát qua hai mắt, một đôi môi kiều mỵ cùng với hai mắt tham lam quét qua nam tử có vóc người tuấn tú cao lớn và gương mặt tuấn mỹ như ánh mặt trời.

Dưới ánh mắt của nữ nhân, Mộ Dung Thánh Khuynh co rúm cả người lại.

"Người chính là con trai của Ngọc phi? Không ngờ mấy năm không gặp, mà cũng trở mã như ngọc thụ lâm phong rồi, Ngọc phi trên trời có linh, cũng được an ủi!" Giọng của nữ nhân chậm rãi vang lên, mê hoặc lòng người.

"Là Thánh Khuynh bất hiếu, chưa tới thăm Thái hậu nương nương!" Mộ Dung Thánh Khuynh nhin rùng mình trong lòng, cung kính nói.

"Hiện tại cũng không muộn! Ha ha!" Nữ nhân xinh đẹp đột nhiên cười lên, tiếng cười khiến người ta phải hoảng sợ.

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, đang muốn ngoái mắt, đột nhiên, một mùi thơm lạ lùng đem hắn vây lại, một bàn tay lạnh lẽo mang theo mùi thơm lạ lùng đột nhiên nắm chặt cổ hắn, ép buộc hắn ngẩng mặt lên.

Nữ nhân mặt quỷ dị vừa đứng nhìn thẳng hắn.

Mộ Dung Thánh Khuynh muốn lui về phía sau, cảm lại bị tay của nữ nhân giữ chặt, ánh mắt hắn lay động, trơ mắt nhìn mặt của nữ nhân ở trước mặt hắn phóng đại vô hạn, đôi môi đỏ tươi, như uống máu của trẻ con, cơ hồ muốn in lên hắn.

"Thái hậu.....Nương nương...." Mộ Dung Thánh Khuynh nỗ lực tìm về giọng nói của mình.

"Nói đi, ngươi muốn gì?" Nữ nhân giống như dục vọng tà ác, ngón tay lạnh lẽo chậm rãi từ cổ nam nhân lướt đến trước ngực nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh nuốt nước miếng ừng ực một cái, trơ mắt nhìn bàn tay không an phận vào trong vạt áo của hắn.

"Nói mau, thừa dịp hiện tại Bồn cung có hứng thú!" Nữ nhân chậm rãi gần sát hắn, môi đỏ mọng tỏ bên tai hắn thổi thổi.

Mộ Dung Thánh Khuynh khẽ cắn răng, "Thánh Khuynh muốn cầu xin Thái hậu nương nương bỏ qua cho Hoàng thượng!"

Nữ nhân đang vuốt ve bộ ngực của hắn tay hơi dừng lại, đột nhiên, một tiếng cười sắc xảo mà quỷ dị bật ra từ đôi môi như máu.

"Ha ha ha, thật đúng là buồn cười, ngươi cho rằng dựa vào tư chất của ngươi, có thể thay thế Thánh Anh sao? Hắn là nam nhân mà Bồn cung muốn có nhất!" Á dùng lực mạnh lạnh lùng kéo quả hồng vênh lên trên ngực nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh đau đến gấp người.

"Chỉ là ngươi cũng coi như cao cấp, nếu đưa tới cửa, cũng không thể lãng phí, nhưng ngươi yên tâm, Bồn cung sẽ không động tới ngươi, bởi vì ngươi là giới hạn thấp nhất của Thánh Anh! Chỉ là giáo huấn nho nhỏ cũng cần thiết!" Nữ nhân cười lạnh, đột nhiên liếc mắt lạnh lùng phân phó, "Lãnh Hương, Lãnh Bích, ra ngoài!"

Âm thanh nữ nhân chưa dứt, từ sau tấm bình phong hai nữ nhân mặc áo xanh liền ra ngoài, hai người nhìn về phía Mộ Dung Thánh Khuynh trong ánh mắt đầy tà ác cùng dâm tà.

"Tên nam nhân này giao cho các ngươi, nhớ, trừng phạt một chút là được rồi, thân thể Thánh Anh Bồn cung còn chưa chơi đủ!" Nữ nhân lười biếng nhấc ngón tay như tuyết, trên ngón tay sơn móng tay màu đỏ.

"Dạ!" Hai lục y nữ tử dâm tà cười một tiếng, tiến lên một tả một hữu kéo cánh tay Mộ Dung Thánh Khuynh.

"Các ngươi buông ta ra!" Mộ Dung Thánh Khuynh đang muốn giãy giụa, trên lưng đột nhiên đau xót, trước mặt tối sầm lại liền hôn mê bất tỉnh.

Nữ nhân kéo áo trên của nam nhân xuống, lộ ra lồng ngực tinh trắng gầy gò, chợt cười ha ha, "Đi đi! Lần này tiện nghi cho hai người các ngươi rồi!"

Hai nữ nhân sau khi cung kính gập đầu, lập tức không kịp chờ đợi lui xuống...

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cái chết của Dạ Đàm

Noãn Noãn trở về phòng, nhốt tất cả mọi người ở ngoài cửa.

Mộ Dung Thánh Anh tuyệt tình đối với Lệ phi khiến cô nghĩ tới nỗi đau của kiếp trước. Cô ngoái đầu nhìn gói thuốc trên giường, đó là thuốc giải ché cho Mộ Dung Thánh Anh, đã thành công một nửa. Cô bước lên, siết chặt tay, muốn vứt luôn xuống đất nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Cô chế thuốc giải này vốn chỉ vì để giúp mình có thể xuất cung, cho nên Mộ Dung Thánh Anh là người đàn ông xấu xa thế nào thì liên quan gì tới cô? Giữa cô và hắn cũng chỉ là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng!

Tâm tình từ từ bình tĩnh lại, Noãn Noãn thở phào nhẹ nhõm, đặt gói thuốc ở cuối giường, vuốt ve bụng, lúc này mới nhớ tới cô bận rộn cả đêm, giờ đã thấy đói bụng!

"Dạ Đàm!" Mở cửa phòng, Noãn Noãn cao giọng gọi.

Ngài ngoài cửa chỉ có mấy cái cung nữ coi chừng, Quế ma ma hẳn là đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Mấy cung nữ nghe thấy tên Dạ Đàm, sắc mặt tái nhợt, tất cả đều thu mắt cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

"Thục Dược, Dạ Đàm đâu?" Noãn Noãn dùng ánh mắt lạnh lùng quét về mặt của một cung nữ phía sau cùng.

Thục Dược lập tức quỳ trên mặt đất, những cung nữ kia cũng theo sát quỳ trên mặt đất, nhưng vẫn không có ai mở miệng.

"Thục Dược, Bọn cung hỏi người, nói!" Mặc dù không nghĩ tới bày ra dáng vẻ Hoàng hậu, nhưng mà lần này không dùng không được.

Thục Dược đột nhiên khóc thút thít lên tiếng, về mặt chúng cung nữ cũng đều vô cùng buồn bã.

Vừa nghĩ tới tối hôm qua từ lãnh cung trở lại, ánh mắt oán độc của Quế ma ma khiến lòng Noãn Noãn lại thấy lạnh lẽo.

"Thục Dược, đưa Bọn cung đi tìm Dạ Đàm!" Noãn Noãn đi ra khỏi phòng, một tay kéo Thục Dược lên.

Thục Dược co rúc ở trước người Noãn Noãn, cả người run rẩy, nhỏ giọng nói: "Nương nương....Dạ Đàm....Chết rồi...."

Noãn Noãn nắm tay Thục Dược mà căng thẳng, không dám tin trọn to hai mắt, hồi lâu, cô hỏi lại lần nữa, "Người nói cái gì?"

Thục Dược đã khóc không thành tiếng.

Đôi mắt sắc của Long Noãn Noãn tối sầm lại, nhất định là Quế ma ma! Tối hôm qua cô đã cảnh cáo bà ta, nhưng bà ta không coi lời cô nói ra gì, rốt cuộc ai mới là chủ tử của Phụng Vũ cung này!

"Đưa tôi đi tìm Quế ma ma!" Noãn Noãn lạnh lùng nói.

Tất cả cung nữ đều sợ hết hồn, lập tức quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ, "Hoàng hậu nương nương, ngài tạm tha qua tội nô tỳ đi, Quế ma ma nói rồi, ở chỗ nương nương chỉ có ma ma mới có thể hầu hạ, tội nô tỳ mệnh tiền dơ tay, không xứng hầu hạ nương nương!"

Long Noãn Noãn lạnh lùng nhún lông mày, Quế ma ma đâu có nói các cô mệnh tiền dơ tay, rõ ràng là muốn giam cầm cô ở trong tay bà ta!

Khí thế lạnh lùng từ Noãn Noãn trên người tản mát ra, các cung nữ quỳ trên mặt đất mặc dù sợ đến cả người run rẩy nhưng so với Quế ma ma ác độc, họ thà cãi lời Hoàng hậu.

"Nương nương tìm nô tỳ?" Xa xa, Quế ma ma chân nhỏ chạy như bay tiến đến, phía sau của bà ta còn có tên tiểu thái giám, rõ ràng đã đi báo tin cho bà ta.

"Bà tới vừa đúng lúc!" Noãn Noãn lạnh lùng nói, đi đến trước mặt của Quế ma ma, lạnh lùng nói, "Tôi hỏi bà, Dạ Đàm đâu?"

Mặt Quế ma ma liền biến sắc, theo trực giác nhìn về Thục Dược và chúng cung nữ quỳ trên mặt đất, trong con mắt kia lộ ra vẻ ác độc.

Long Noãn Noãn siết chặt hai quả đấm, không ngờ hoàng cung cổ đại này so với tổ chức sát thủ hiện đại còn đen tối hơn, Dạ Đàm đã làm sai điều gì? Cô ấy chỉ là nghe theo mệnh lệnh mà thôi, cứ như vậy liền giết chết?

Quá ghê tởm!

"Quế ma ma, tôi hỏi bà một lần nữa, Dạ Đàm đâu?" Lời nói lạnh lẽo, tức sát mặt mũi, giống như có tia sáng chói mắt lóe ra từ trong cơ thể cô làm cho

Quế ma ma ngây người, Thước Dực ngây người, tất cả mọi người đều ngây dại.

Trong ấn tượng, ở trong hoàng cung này, Hoàng hậu coi Quế ma ma như tâm phúc, đừng nói là giết chết một cung nữ nhỏ nhỏ, cho dù giết chết toàn bộ, nương nương có lẽ cũng sẽ chỉ cười lạnh mà thôi!

Trừ Thánh Nguyên Vương gia, trừ Lệ phi, trên đời này không còn có kẻ nào khác làm Hoàng hậu lộ vẻ xúc động.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nổi cơn thịnh nộ chỉ vì một cung nữ nhỏ nhỏ !

Quế ma ma sắc mặt tái nhợt, rất dễ nhận thấy bà ta không ngờ chỉ xử tử một cung nữ nhỏ nhỏ, thế nhưng lại chộc cho Hoàng hậu tức giận như thế. Bà ta chột quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói, "Nương nương, Dạ Đàm không hiểu chuyện, xúi giục nương nương đêm khuya mạo hiểm, nô tỳ phạt cô ta, nếu là nương nương muốn trách cứ, nô tỳ cũng không một câu oán hận!"

Noãn Noãn cười lạnh, "Phạt cô ta? Hình phạt chính là một cái mạng sao? Lại nói lãnh cung là ta muốn đi, liên quan gì tới Dạ Đàm? Quế ma ma, bà thật sự quá ác độc!"

Quế ma ma quỳ trên mặt đất, đôi môi cũng biến thành trắng bệch, ngực giống như có huyết khí cuộn cuộn, lại giống như đang liều mạng duy trì tôn nghiêm.

"Thi thể đâu?" Bước dài đến trước mặt của Quế ma ma, Noãn Noãn xốc cổ áo của bà ta lên.

Quế ma ma mặt mũi cứng ngắt lạnh lẽo, sống lưng thẳng tắp như băng điêu, cắn chặt hai môi không nói.

"Được, bà không nói, tự ta đi tìm, các người ai cũng không cần đi theo, người nào đi theo, liền xử tử kẻ đó!" Noãn Noãn tức giận giọng chân, lạnh lùng phẩy tay áo bỏ đi.

Quế ma ma giương mắt, sau đó lại cúi xuống, cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Giống như lửa thiêu ở trong sân hỗn loạn, Long Noãn Noãn lúc này mới cảm thấy khắp nơi mình đều bị quản chế.

Không trách được Quế ma ma không nói cho cô, viện tử này lớn như vậy, muốn tìm người, còn là người chết, nói dễ vậy sao!

Áy náy đối với Dạ Đàm khiến tâm tình Long Noãn Noãn lại buồn bực, cô bay người lên trên nóc nhà, ngồi ở trên đỉnh lưu ly, lạnh lùng nhìn cái hoàng cung lạnh lẽo này.

Mặt trời mới lên rải xuống người cô ánh sáng vạn trượng, gió thổi áo tím tung bay, tóc đen bông bông.

Nơi xa trên nóc nhà kim quang chột lóe lên.

Noãn Noãn đứng dậy, trong đầu lập tức dần hiện ra một bóng người, kẻ đeo mặt nạ vàng?

Nhanh chóng thi triển khinh công đuổi theo, người phía trước hình như ý thức được cô đuổi theo, thế nhưng cố ý thả chậm bước chân.

Thoáng qua mấy nóc nhà, bóng người kia đột nhiên không thấy.

Noãn Noãn lạnh lùng nhíu nhíu mày, đứng ở trên nóc nhà, nhìn ra xa.

Một tràng tiếng cười của con gái truyền đến, chỉ là không biết vì sao khiến cho người ta không thoải mái.

Noãn Noãn cúi người nhìn xuống dưới.

Một nam tử hình như đã hôn mê, bị hai nữ nhân mặt mày đậm đường một trái một phải kéo đi, hướng về một chỗ viện đi tới.

"Mộ Dung Thánh Khuyết?" Noãn Noãn kinh ngạc lông mày, một thân áo màu đen nàng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, trên lưng hắn còn có kiếm. Chỉ là hiện tại....

Mặc kệ như thế nào, hai nữ nhân kia xem ra không có gì là người tốt, trước cứu đã rồi lại nói!

Lãnh Hương cùng Lãnh Bích mặt mày đều quyến rũ xinh đẹp, họ hết sức vừa ý con mồi lần này.

Lãnh Hương đặt nam nhân tựa vào trên người của Lãnh Bích, "Đỡ lấy, ta đi mở cửa!"

Cô ta lấy chìa khóa vừa tra vào khóa ở bên trong, đột nhiên, một mùi thơm Mạn Đà La quanh quẩn ở chóp mũi.

"Lãnh Bích..." Cô ta chỉ kịp kêu một tiếng, ba người cùng lúc ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hoàng đế sói hoang

Áo tím tung bay như bướm bướm, Noãn Noãn bay trực tiếp từ trên nóc nhà đến bên cạnh nam nhân, vươn tay ra kiểm tra hơi thở hắn, xác định hắn không sao, điểm tay một chút, đem đầu cù cô nghiền cứu gần đây bồi lên trên nhân trung của nam nhân.

Mộ Dung Thánh Khuynh tỉnh dậy, vừa thấy khuôn mặt tươi cười của Noãn Noãn có chút nghi ngờ, nhưng vừa nhìn thấy hai nữ nhân nằm ở bên người hắn, hắn chợt lui người về phía sau, giống như hai nữ nhân kia là như bệnh dịch.

"Đi mau!" Mộ Dung Thánh Khuynh kéo tay Noãn Noãn, thi triển khinh công mang theo Noãn Noãn bay lên nóc nhà, giống như phía sau có kẻ đòi mạng, liều mạng chạy, một lúc sau liền nhảy vào cung Càn Khôn.

"Phù!" Mộ Dung Thánh Khuynh thở phào một hơi, lúc này mới ý thức được còn đang nắm tay Noãn Noãn, lập tức trừng mắt, giống như ghét bỏ, hung hăng hất tay Noãn Noãn ra.

Noãn Noãn thoải mái nhíu nhủu mày, dựa vào cây phượng hoàng sau lưng, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Đây chính là thái độ Thánh Khuynh Vương gia đối với ân nhân cứu mạng sao?"

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, hình như có chút dao động, nhưng lại nghĩ tới cái gì, cuối cùng vẫn còn hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về cung Càn Khôn.

"Thập nhất Vương gia, ngài trở lại rồi, ngài không biết Hoàng thượng tình không tìm được ngài vội vàng đến cỡ nào!" Lãnh Cầm chào đón vội vàng mở miệng.

"Hoàng huynh đã tỉnh rồi hả?" Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng hỏi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lãnh Cầm gật đầu một cái, mở cửa điện, ý bảo hắn đi vào.

Noãn Noãn miễn cưỡng tựa lên cây phượng hoàng, chán đến chết nhường nhường mày, trong nội tâm khẽ động, cũng đi về phía cửa điện.

"Hoàng hậu nương nương?" Lãnh Cầm hình như rất kinh ngạc đối với việc Noãn Noãn đến.

"Thế nào? Không thể vào sao?" Noãn Noãn nhẹ nhàng mỉm cười.

Lãnh Cầm hơi có chút do dự.

Mộ Dung Thánh Khuynh đi ở phía trước quay đầu lại, đột nhiên nhỏ giọng nói, "Lãnh Cầm, để cho nàng vào đi!"

Lãnh Cầm lập tức làm động tác mời.

Noãn Noãn đi theo phía sau Mộ Dung Thánh Khuynh vào tầm cung Mộ Dung Thánh Anh

Tầm cung Mộ Dung Thánh Anh không như trong tưởng tượng một mảnh vàng óng ánh, mà chỉ có một màu đen cùng màu trắng, giống như hắn đặc biệt thích quần áo màu trắng, rất ít mặc một kiểu long bào.

Noãn Noãn chậm rãi quan sát bày biện trong phòng, chắc chắn quá trình trưởng thành của gã Hoàng thượng này không giống với các Đế Hoàng khác.

Mộ Dung Thánh Anh hơi ngồi thẳng lên từ trên giường, nhìn thấy Noãn Noãn không có kinh ngạc, vẫn là nụ cười nhạt nhòa ôn nhu như cũ, "Hoàng hậu nghĩ thế nào mà tới đây quan tâm thăm?"

Noãn Noãn tỉ mỉ quan sát nét mặt lúc hắn nói chuyện, cô rất chắc chắn, người đàn ông này mặc dù ngoài mặt lạnh nhạt kiệt lực nguy trang, thật ra thì nội tâm đang rối rắm thừa nhận một số chuyện.

Noãn Noãn nở nụ cười nhạt nhòa, tiến lên ngồi ở trên giường hắn, đột nhiên vươn tay ra giữ chặt cánh tay của hắn.

"Người làm gì đấy?" Mộ Dung Thánh Khuynh ở phía sau giật mình kêu.

Mộ Dung Thánh Anh là vẫn hơi cười, ý bảo Mộ Dung Thánh Khuynh bình tĩnh chớ nóng.

Noãn Noãn nhíu chặt hai hàng chân mày lại, cô nhìn Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, "Lần này không phải độc lần trước, không ngờ trong cơ thể của anh thậm chí có tới hai loại độc!"

Mộ Dung Thánh Anh không để ý thu cánh tay về, nhưng cặp mắt chứa nụ cười kia lại nhiều hơn một tầng sắc bén không dễ cảm thấy. Hắn lười biếng

nằm tựa vào vách đá trên giường, chậm rãi nâng khoe môi, nụ cười kia giống như đứa bé bắt cần cỏi, "Trên đời này, kẻ muốn trầm chết rất nhiều!"

Noãn Noãn sững sờ, thân là Hoàng thượng, không phải là quyền lực lớn nhất thiên hạ sao? Tại sao vị Hoàng đế Mộ Dung Thánh Anh này lại thảm hại như vậy?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh khom người, tựa hồ đang cố nén gì đó.

"Tôi châm cứu cho anh trước, tạm thời giảm bớt đau đớn cho anh!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, không đợi hắn phản đối, trực tiếp lấy ngân châm từ trong gói thuốc tùy thân ra, tay quơ múa thật nhanh, mấy cây châm dài mắt thường khó phân biệt châm trên ngực nam nhân, cái tay còn lại, là đặt trên mạch của hắn.

"Không tồi!" Nàng độc thoại, một tay cầm châm, cái tay còn lại là nhanh chóng cởi bỏ áo khoác Mộ Dung Thánh Anh, bàn tay nhỏ bé lần nữa bay múa.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn động tác thuần thục của cô, trong tròng mắt đen thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Mà sau lưng, Mộ Dung Thánh Khuynh ngơ ngác đứng, cũng tựa như có lẽ đã bị tài nghệ cao siêu kia của Noãn Noãn làm cho sợ ngây người.

Lần nữa đặt lên mạch Mộ Dung Thánh Anh, Noãn Noãn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, "Quả thật giống như tôi tưởng tượng, độc này không khó, chờ tôi phối chút thuốc, là có thể giải hết!"

"Nàng nói cái gì?" Mộ Dung Thánh Anh lập tức bắt được tay Noãn Noãn, nụ cười trên mặt có vẻ rạn nứt.

"Đừng lộn xộn!" Noãn Noãn để lại tay của hắn, để cho hắn ngồi yên.

Đôi môi Mộ Dung Thánh Anh gật gật trắng bệch, nặn ra một nụ cười, nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, nhưng tin tức Long Noãn Noãn nói cho hắn ....

Nàng nói này độc có thể giải! Độc của Lão Vu Bà thật có thể giải sao?

Mộ Dung Thánh Anh nắm chặt ngón tay.

"Không nên dùng lực, trên người của anh còn có ngân châm!" Noãn Noãn nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Nét mặt Mộ Dung Thánh Anh vì lời nhắc nhở của Noãn Noãn từ từ buông lỏng.

"Thánh Khuynh, đi ra ngoài xem!" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, lập tức mở cửa đi ra ngoài, canh giữ ở cửa.

Noãn Noãn không hiểu nhìn Mộ Dung Thánh Anh, không hiểu hắn vì sao đột nhiên trở nên cẩn thận như vậy.

Mộ Dung Thánh Anh lần nữa chậm rãi nâng khoe môi, chỉ là lần này, trong nụ cười kia rõ ràng là tính toán.

"Hoàng hậu...." giọng của hắn trầm thấp mà hấp dẫn, nhẹ nhàng kêu Noãn Noãn, ánh mắt một mảnh trong sáng, "Có thể giải độc cho trẫm không?"

Noãn Noãn gật đầu một cái, "Có thể, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện!"

Nam nhân mỉm cười, hai mắt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, chỉ là lần này nụ cười bên khoe môi lại càng rõ ràng hơn, "Nàng phải xuất cung?"

Noãn Noãn sững sờ, "Làm sao anh biết?"

Nam nhân nhẹ giọng mà cười, trong tròng cười tất cả đều là khổ sở, "Ba năm này, không phải nàng đều trăm phương ngàn kế muốn xuất cung sao?"

Noãn Noãn sững sờ, thì ra là hắn hiểu lầm! Cô xuất cung cũng không phải đi tìm Thánh Nguyên Vương gia, chỉ là muốn tự do mà thôi!

"Thánh Khuynh!" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên cao giọng quát.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhanh chóng mở cửa đi vào.

"Đưa Hoàng hậu hồi cung đi!" Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt giống như cực kỳ mệt mỏi.

Noãn Noãn có chút gật mình.

Nam nhân muốn giải độc tới vậy, cô sẽ không nhìn lầm, tại sao không đợi cô nói xong đã qua loa cự tuyệt?

Mộ Dung Thánh Khuynh ở trên mặt lần nữa hiện ra vẻ khinh bỉ cùng khinh thường, hắn lạnh lùng mở miệng, "Hoàng hậu xin mời!"

Noãn Noãn lạnh lùng đứng lên, nhỏ giọng nói, "Mộ Dung Thánh Anh, anh sẽ phải hối hận!"

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười sáng lạn câu hồn, hấn sâu xa nói, "Long Noãn Noãn, cả đời này, nàng cũng sẽ không thể rời hoàng cung, năng đừng hy vọng!"

Noãn Noãn đột nhiên tức giận muốn đánh người, Mộ Dung Thánh Anh là có ý gì? Giữ một Hoàng hậu không có tình cảm ở lại nơi này ăn thịt người trong hoàng cung, thú vị lắm sao?

Mộ Dung Thánh Khuynh càng thêm quá đáng, hình như quên mất Noãn Noãn là ân nhân cứu mạng của hấn, thái độ nguội lạnh đuổi cô ra cửa.

Khi cửa phòng đóng lại, trên mặt Mộ Dung Thánh Anh nụ cười sáng lạn kia đột nhiên cứng ngắc, hấn nỗ lực ưỡn thẳng lưng, mặt mũi cứng ngắc lạnh lẽo tựa hồ đang nỗ lực duy trì cái gì, sống lưng thẳng tắp như băng điều .

Hấn sẽ không thỏa hiệp, sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hoàng thượng tới rồi

Bên trong Phượng Tê cung, Lãnh Hương và Lãnh Bích hôn mê bị người ta đưa vào.

Dung Yên Nhi lạnh lùng liếc hai người trên giường một cái, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, "A Sừ!"

Sau màn che một kẻ mặc áo choàng màu đen nhanh đi ra, ả tiến lên, đưa tay bắt mạch cho hai người sau đó lại nhanh chóng lui trở về.

"Hai người bọn họ trúng mê hương, chỉ là loại này mê hương khác mê hương trên giang hồ, mặc dù thành phần đều là Mạn Đà La, nhưng mà hiệu quả của dược mạnh ít nhất gấp mười lần, nếu như A Sừ không đoán sai, trong quá trình luyện chế mê hương, người luyện chế dùng phương pháp đặc biệt, nâng cao hiệu quả của dược mê hương, bên trong còn có những thứ không rõ thành phần, khiến Lãnh Hương cùng Lãnh Bích hôn mê lâu như vậy mà vẫn không tỉnh!" A Sừ ở sau màn che, thờ dài mở miệng.

"Trong hoàng cung này ngoài A Sừ người, còn có người nào có độc thuật cao như vậy?" Giọng nói Dung Yên Nhi nghe như sóng nước chẳng xao động, nhưng lại làm cho trong lòng người nghe căng lên.

"Thái hậu nương nương ngài!" A Sừ trả lời thật thấp, "Độc thuật của A Sừ đều là do Thái hậu nương nương ngài dạy!"

Dung Yên Nhi sâu kín cười một tiếng, "Ý của người là không ai biết?"

Rất rõ ràng Dung Yên Nhi và A Sừ cũng sẽ không ra tay.

"Dạ!" A Sừ trả lời, "Có lẽ có, nhưng chúng ta không biết!"

"Làm cho bọn họ tỉnh lại đi!" Dung Yên Nhi miễn cưỡng mở miệng, lông mi thon dài hơi vểnh, môi đỏ mọng mang theo nụ cười quỷ quyết.

Âm thanh còn chưa dứt, sau màn che cánh tay A Sừ run lên một cái, Lãnh Hương cùng Lãnh Bích nằm dưới đất liền tỉnh lại. Vừa thấy được nữ nhân yêu mị mặc y phục đỏ hồng cao cao tại thượng, lập tức bị sợ đến cả người run rẩy, song song quỳ trên mặt đất.

"Các người đã nhìn thấy gì?" Dung Yên Nhi nhẹ giọng hỏi.

Hai nữ nhân quỳ trên mặt đất, thân thể càng thêm run rẩy, ấp úng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu một cái.

"Bị người ta đánh mê, kết quả không nhìn thấy gì cả?" Giọng của nữ nhân đột nhiên lạnh lùng gấp bội.

"Nương nương tha mạng!" Hai nữ nhân đồng thanh nói.

Móng tay son đỏ thắm hất lên, hai người Lãnh Hương với Lãnh Bích liền bị kéo đi, rất nhanh sẽ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đối với kẻ đã làm hỏng chuyện, Dung Yên Nhi từ trước đến giờ thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót.

"Tạ nương nương khai ân!" Sau màn che, A Sừ quỳ xuống.

Lần trước cô ta độc sát Hoàng hậu phải thành, sau lại ám sát không thành, hiện tại sớm đã phải là một đồng xương trắng, Thái hậu không giết, tự nhiên cô ta muốn cảm ơn.

"Có lẽ Bồn cung phải đích thân tới gặp vị Hoàng hậu này rồi!" Dung Yên Nhi cười khẽ, bà ta thật muốn xem, nữ nhân tay trái gà không chặt lắm sao lại

biến thành cao thủ!

Sau màn che, A Sứu cả người mặc đen sau chỉ thu mắt cúi đầu.

※

Trở về phòng, Noãn Noãn ngồi xuống trên giường, cửa phòng lập tức bị gõ vang.

"Nương nương, đồ ăn sáng của ngài!" Thục Dục cúi đầu đi vào, bày thức ăn đặt lên bàn.

Nội tâm Noãn Noãn khẽ lay động, lúc này mới nhớ tới cái ly ngọc kia, đứng dậy tìm kiếm ở trên bàn, nhưng không tìm ra.

"Nương nương tìm cái gì?" Bày thức ăn xong, Thục Dục khom người cung kính hỏi.

"Một ly ngọc, ngài có nhìn thấy không?" Noãn Noãn gấp giọng nói.

Vì cái ly ngọc, ngay cả mạng của Dạ Đàm cũng mất rồi, cô nhất định phải tra ra kẻ hại cô, nếu không thật có lỗi với linh hồn Dạ Đàm trên trời!

"Là ly ngọc tối hôm qua bị Hoàng thượng đập nát sao?" Thục Dục kinh sợ, lập tức nói.

"Bị Mộ Dung Thánh Anh đập nát?" Noãn Noãn sững sờ.

"Dạ, sau khi Hoàng hậu ngài cùng Quế mã mã đi Lệ Cảnh cung, nô tỳ nghe được một tiếng vang nhỏ, không yên lòng tới đây nhìn một chút, chỉ thấy Hoàng thượng vừa đứng lúc từ trong phòng rời đi, chén kia bị quăng xuống đất...." Thục Dục càng nói giọng càng nhỏ.

Noãn Noãn sững sờ, Mộ Dung Thánh Anh là có ý gì? Thật vất vả cô mới tìm được đầu mối, thế nhưng hán lại hủy đi, hay là....

"Mảnh vụn ly kia đâu?" Noãn Noãn gấp giọng hỏi.

Cái ly bể không cần gấp gáp, chỉ cần còn có đầu mối.

"Nô tỳ sợ ghim nương nương, liền quét dọn, vứt hết ra ngoài..." Thục Dục nhìn trời sắc, "Sợ rằng đã sớm bị chôn đi rồi!"

Noãn Noãn đứng dậy, "Đưa tôi đi tìm!"

Thục Dục sững sờ, chỉ đành gật đầu một cái, ở trước mặt dẫn đường.

Vừa ra khỏi Phụng Vũ cung, Quế mã mã liền tiến lên đón, "Nương nương muốn đi đâu?"

Noãn Noãn cười lạnh, "Bỏ cung đi chỗ nào bà dám quản sao?" Chuyển con mắt, cô nhìn thấy Thục Dục ánh mắt sợ hãi, không khỏi nhỏ giọng nói, "Quế mã mã, lần này Bồn cung muốn dẫn Thục Dục đi ra ngoài, lần này bà còn dám động một đầu ngón tay Thục Dục, Bồn cung liền tru đi cửu tộc, bà tin hay không?"

Quế mã mã sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, hình như còn muốn nói gì nữa, cuối cùng ngậm miệng lại.

Thục Dục càng thêm sợ, nhưng bị Noãn Noãn lôi kéo không thể không đi.

Thục Dục nói không sai, đồ bỏ đi đã bị chôn đi rồi, Noãn Noãn nhìn một sân đầy vật linh tinh cảm giác mất mát.

Dạ Đàm chết lãng phí rồi!

Đang thất vọng, Noãn Noãn liền nghe đến một hồi huyền ảo, cô lạnh giọng hỏi, "Người nào?"

Phía cuối viện là một khoảng cỏ dại cùng cây khô, một bóng người màu hồng từ trong bụi cỏ dại bò ra ngoài, trong lòng run sợ quỳ gối trước mặt Noãn Noãn.

"Ngươi là ai? Ở chỗ này làm gì? Ngẩng đầu lên?" Noãn Noãn lạnh giọng hỏi.

Một thân cung y màu hồng, tiểu cung nữ trên đầu búi hai búi tóc khiếp sợ ngẩng đầu lên.

"Dạ Đàm?" Noãn Noãn sững sờ, vui mừng ra tiếng, nhưng là rất nhanh cô liền thất vọng. Mặc dù tướng mạo của cô bé kia giống Dạ Đàm đến tám phần, nhưng phong cách hoàn toàn khác nhau, Dạ Đàm trầm ổn, cô bé kia lại co rúm lại, xem ra có chút nhát gan.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không phải Dạ Đàm, nô tỳ là muội muội của Dạ Đàm, tên là Đạm Cúc, là cung nữ Lệ Cảnh cung Lệ phi nương nương!" Cô bé kia xem ra nhát gan, nhưng lời nói ngược lại rõ ràng, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn rốt cuộc hiểu rõ tại sao Đạm Cúc lại ở chỗ này. Trên đường tới, Thục Dục đã nói, chỗ viện này không biết đã để biết bao đồ bỏ đi của các cung, cung nhân chết oan, cho nên Đạm Cúc nhất định là nghe nói, muốn đến tìm thi thể Dạ Đàm, chỉ là đáng tiếc thi thể kia có lẽ đã sớm bị xử lý rồi!

"Lệ phi nương nương sao rồi?" Noãn Noãn dè xuống phiến muộn trong lòng, thuận miệng mà hỏi.

Này Đạm Cúc quý trên mặt đất trả lời, "Đã khá nhiều, chỉ là nương nương tâm tình không tốt, tình lại cũng không ăn gì, chỉ khóc!"

Noãn Noãn thở dài, bây giờ mọi chuyện lộn xộn lung tung, cô cũng không biết giải quyết từ đâu, chỉ có thể lại kê ra mấy phương thuốc, để Đạm Cúc lấy về hốt thuốc.

Đưa theo Thục Dược trở lại Phụng Vũ cung, chỉ thấy Quế ma ma vội vàng từ trong tấm điện ra đón, sắc mặt lo lắng nói, "Nương nương không xong, Hoàng thượng tới, hơn nữa...."

Noãn Noãn trong lòng hận bà ta, nhất thời lạnh giọng ngắt lời, "Quế ma ma, chú ý nói chuyện đúng mực, đây là hoàng cung, Bôn cung là Hoàng hậu, Hoàng thượng tới, các người cũng nên vui mừng, lại dám nói gì không xong?"

Quế ma ma bị một câu nói của cô chặn họng không thốt nên lời.

Noãn Noãn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào tấm điện, lại thấy người Hoàng đế kia chỉ mặc áo lót trắng nằm ở trên giường cô, thấy cô đi vào, thể nhưng chỉ mỉm cười, "Hoàng hậu, còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hoàng đế sói hoang lừa dối đưa tình

Long Noãn Noãn thân nhiên nhướn mi, cảm thấy Mộ Dung Thánh Anh có chút buồn cười. Một khắc trước hắn đuổi cô ra tấm cung của hắn, một khắc sau lại chỉ mặc áo lót ở trên giường của cô, quảng ánh mắt yêu mị về phía cô, đáng vẻ Tiểu Bạch Thỏ ngoan ngoãn. Rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh muốn làm gì?

Sau lưng, Quế ma ma lặng lẽ núp ở ngoài cửa, vẻ mặt nóng nảy.

Noãn Noãn ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng cười một tiếng, cũng nở một nụ cười ôn nhu, yếu điệu hỏi một câu, "Hoàng thượng, hôm nay là ngày gì?"

Vừa nói xong, liền xoay người lại đóng cửa phòng.

Sắc mặt Quế ma ma lập tức tái nhợt, bà ta vội vàng nhú nhú mày, phát tay một cái, hai cung nữ áo trắng nhanh chóng đến trước mặt, bà ta cúi người nói cái gì, hai cung nữ nhanh chóng đi làm.

Đóng cửa phòng, sau khi xác định Quế ma ma tạm thời rời đi, Noãn Noãn lạnh lùng cong khóe môi, miễn cưỡng xoay người lại, nhìn Hoàng đế lẳng lẳng ngồi nằm trên giường.

"Có chuyện gì thì nói nhanh lên đi, không cần tỏ vẻ kêu gọi!"

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nụ cười trên khuôn mặt dịu dàng thậm chí có chút cứng nhắc, nhưng rất nhanh hắn liền cười khẽ một tiếng, "Chẳng lẽ Hoàng hậu thật quên hôm nay là ngày gì?"

Noãn Noãn ngoáy ngoáy lỗ tai, cảnh cáo hắn không cần nói nhảm.

Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt mà cười cười, để tay ở nút cài áo lót, một nút một nút cởi ra, rất nhanh, một lồng ngực tái nhợt tinh tế liền hiện ra ở trước mặt Noãn Noãn.

"Anh làm gì đấy?" Noãn Noãn lạnh lùng nhìn thẳng hắn, ánh mắt không e dè lạnh lùng quét qua lồng ngực kia có chút đơn bạc.

"Hoàng hậu vào cung đã ước chừng ba năm, Hoàng hậu có còn nhớ rõ ba năm trước đây, thời điểm Hoàng hậu vào cung từng nói cái gì không?" Nam nhân nhẹ nhàng mở miệng, toàn thân cũng cất giấu một vẻ câu hồn đoạt phách.

Noãn Noãn cười lạnh, ba năm trước đây vị Hoàng hậu kia nói cái gì, làm sao cô biết được?

"Gần đây trí nhớ Hoàng hậu càng ngày càng kém, nhưng sao ngay cả chuyện quan trọng này cũng quên!" Hoàng đế sói đội lột cừu bày ra bộ dạng buồn bã, đôi mắt quét qua người Noãn Noãn, Noãn Noãn lập tức cảm thấy cả người nổi lên một tầng da gà.

"Trẫm nhớ đêm tân hôn, Hoàng hậu bảo trẫm cho Hoàng hậu ba năm, nếu như ba năm sau, Hoàng hậu còn ở lại trong hậu cung, vậy thì từ đó về sau cùng trẫm làm một đôi Thần Tiên Quyển Lữ, Hoàng hậu có còn nhớ rõ?" Nam nhân dựa nghiêng ở trên giường, nói rất trôi chảy.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy nhức đầu, cô không thèm quản chuyện định ước chó má gì từ ba năm trước, da thịt trắng nõn của người đàn ông này khiến cô hoa mắt!

"Mặc quần áo của anh vào, đừng ở chỗ này ông ọ làm dáng quyền rũ lão nương, lão nương không thèm ăn anh!" Noãn Noãn nắm lấy áo khoác nam nhân khoác lên trên ghế, hung hăng ném về phía hắn.

Nụ cười trong mắt nam nhân trong nháy mắt cứng lại, một hơi dâng lên lại hít xuống, một lúc sau, mới thốt ra mấy chữ, "Hoàng hậu sao lại thô lỗ thế này hả?"

"Thô lỗ hơn còn ở phía sau nữa cơ, lần trước anh bỏ thuốc không được như ý, lần này anh cho rằng Mỹ Nam Kế là có thể dùng được sao?" Mặc dù Noãn Noãn không chắc chắn thuốc mê là do Hoàng đế hạ, nhưng ít nhất cũng thử dò xét.

Mộ Dung Thánh Anh thu lại nụ cười câu hồn đoạt phách, đột nhiên cười đầy thâm ý, "Hoàng hậu đang nói cái gì? Trẫm thật không hiểu!"

"Không hiểu liền hồi cung suy nghĩ, lão nương không phục vụ anh!" Noãn Noãn mở cửa phòng, hạ lệnh đuổi khách.

Ban ngày liền lên giường của cô quyền rũ cô, gã Hoàng đế này đầu óc có bệnh!

Mộ Dung Thánh Anh cũng không giận, chỉ thông thả ung dung cài nút áo lại, sau đó mặc từng chiếc quần áo, chỉ là khoe môi nụ cười lại càng lúc càng lớn, khoe môi cũng càng kéo càng cao.

Rốt cuộc ăn mặc chỉnh tề, Mộ Dung Thánh Anh dường như "Thâm tình" nhìn Noãn Noãn một cái, liền nghênh ngang rời đi.

Hắn dễ dàng đi như vậy, ngược lại làm trong lòng Noãn Noãn có chút mất mát. Cô cẩn thận nghiên cứu thuốc giải, lại nghĩ tới cả quá trình, nhưng nghĩ mãi mà không rõ trong hồ lô của Mộ Dung Thánh Anh rốt cuộc bán thứ thuốc gì!

Lười phải nghĩ, tùy tiện ăn một chút điểm tâm trên bàn, Noãn Noãn liền nằm ở trên giường, có lẽ thật sự mệt mỏi, cứ như vậy dựa nghiêng ở trên giường ngủ.

Không biết khi nào, trong phòng đột nhiên trở nên rất lạnh, Noãn Noãn nhanh chóng thức tỉnh, mắt đối diện với một đôi mắt yêu mị độc ác vô cùng.

Ấy là Thái hậu? Noãn Noãn nhanh chóng tỉnh táo lại, ngồi ở trên giường, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Dung Yên Nhi.

Nụ cười trong mắt Dung Yên Nhi ngày càng đậm, nhưng trong phòng lại càng ngày càng lạnh.

"Long Noãn Noãn, cô thật khiến Bồn cung phải nhìn với cặp mắt khác. Trước kia muội muội cô chỉ ho khê một cái, cô đều coi như bảo bối. Hiện tại cô ta sảy thai rồi, cô cũng không có động tĩnh gì? Là cô thông minh hơn hay là...." Bà ta nở nụ cười lạnh lẽo lạnh lùng quét mắt qua thân thể Noãn Noãn tựa hồ đang xác định một chuyện.

"Nếu đã vào cái hoàng cung chuyên ăn thịt người này, vậy thì nên học cách tự vệ, Thái hậu ngài nhìn xem Noãn Noãn cũng không thể tự vệ, nào còn có thể quan tâm tới người khác!" Noãn Noãn xuống đất, đi giày vào, tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Dung Yên Nhi.

Trên mặt Dung Yên Nhi thoáng qua vẻ kinh dị.

Ba năm qua, Lệ phi chịu một chút xui xẻo, Long Noãn Noãn cũng sẽ nháy ra như gà mẹ che chở con gà con, che chở Lệ phi. Mà bà ta cũng chính là lợi dụng điểm này, khiến Long Noãn Noãn làm rất nhiều chuyện vì bà ta. Chỉ là bà ta chán ghét rồi, muốn trừ khử, lại không nghĩ Long Noãn Noãn hoàn toàn khác trước.

Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở chỗ nào?

Đối mặt với ánh mắt kinh dị của Dung Yên Nhi, Long Noãn Noãn nhận nhặt nhướn nhướn mày, vị Hoàng hậu này hình như bị người khác khống chế đã lâu rồi, rốt cuộc có cảm giác hãnh diện.

"Thánh Nguyên Vương gia đến!" Đột nhiên, giọng Quế ma ma vang lên, hình như còn có cảm giác vội vàng.

Noãn Noãn nhìn Dung Yên Nhi, nhắc tới cũng kỳ, hình như mỗi lần Thái hậu tới, Thánh Nguyên Vương gia cũng tới thờ một chân vào!

Trên mặt Dung Yên Nhi đột nhiên xuất hiện nụ cười cổ quái, miễn cưỡng đứng lên nói, "Xem ra nơi này của Hoàng hậu vẫn rất náo nhiệt, đã như vậy Bồn cung đi về trước rồi có rảnh rồi tán gẫu tiếp!"

Nói xong, bà ta trực tiếp xoay người rời đi.

Cửa phòng, Dung Yên Nhi sai bước vừa đứng dừng Mộ Dung Thánh Li chạy tới. Bà ta thốt tha dừng lại, cười nhìn Mộ Dung Thánh Li, "Li, mấy ngày nay số lần người vào cung so với ba năm qua còn nhiều hơn!"

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhíu nhíu mày, không trả lời ..., chỉ hơi hơi khom người, một bước vào trong phòng, bắt lấy tay Noãn Noãn, gương mặt tuần tú lộ vẻ xúc động nói, "Muội không sao chứ? Mộ Dung Thánh Anh không làm gì muội chứ?"

Noãn Noãn ngẩn ra, muốn tránh khỏi hắn, lại bị hắn giữ ở trong ngực nhỏ giọng nói, "Noãn Noãn, ta không thể đợi rồi, hôm nay ta dẫn muội xuất cung!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hấn thắng

Bước chân chậm rãi dời đi của Dung Yên Nhi đột nhiên dừng lại, khóe môi đỏ tươi lạnh lùng nhếch lên nụ cười quỷ quyết, sau đó liền đi thẳng.

Kịch hay rốt cuộc đã bắt đầu, bà ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi!

Bên trong Phụng Tề cung, nữ nhân lười biếng vùi mình trên giường êm, ngón tay đưa ra, có cung nữ đang sơn móng tay đỏ tươi cho bà ta, trong hương khói bay lượn lờ, cả tòa tẩm điện bao phủ ở trong một mùi thơm đáng ngờ.

"Thái hậu nương nương...." Có cung nữ chậm chậm đi vào, quỳ trên mặt đất, nặng nề dập đầu, "Nô tỳ đi mời Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng nói có chuyện quan trọng cần giải quyết, không phân thân ra được!"

Tay của nữ nhân chỉ hơi cứng đờ, tay cung nữ thoa sơn móng tay run một cái, không cẩn thận liền làm sơn đỏ tươi vấy trên da thịt.

"Nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai!" Cung nữ này vội vàng quỳ xuống cầu xin tha mạng

Dung Yên Nhi ngoái đầu lạnh lùng nhìn vết sơn đỏ trên ngón tay, đột nhiên tàn nhẫn cười lạnh, "Kéo xuống!"

"Dạ!" Có thị vệ tiến lên, lập tức kéo cung nữ đi, mà cung nữ lúc trước tới báo tin lúc này cũng run rẩy cả người.

"Chuyện quan trọng? Cũng đúng, dù sao không lớn hơn chuyện bức vua thoái vị, cũng tốt, hắn không thấy quan tài không đổ lệ, Bồn cung sẽ chờ, chờ hắn tự mình bò đến dưới chân ta, cái ngày hắn trần truồng cầu xin ta!" Dung Yên Nhi lạnh lùng nói, đột nhiên ngẩng đầu cười ha ha, "A Sừu, lần này người lưu lại nữ nhân kia một cái mạng coi như là đúng rồi!"

Sau màn che, A Sừu chột sợ hãi run rẩy cả người.

Lão Vu Bà đáng sợ ở chỗ, người vĩnh viễn không biết bà ta thật sự muốn biểu đạt cái gì, một khắc trước vẫn còn khen người, sau một khắc nói không chừng sẽ mất mạng!

※

Bên ngoài cung Phụng Vũ, trời u ám, thời tiết mới vừa còn trong sáng, lúc này lại là một mảng âm u, mưa gió sắp kéo đến.

"Anh nói cái gì?" Noãn Noãn không dám tin nhìn nam nhân trước mặt, hắn nói đưa cô đi? Nơi này chính là hoàng cung, hiện tại cô là Hoàng hậu, mặc dù cô vô cùng khao khát chạy trốn khỏi đây, muốn quang minh chính đại đi ra ngoài, nhưng nếu như là bị Thánh Nguyên Vương gia mang theo rồi đi....Có chút quý quái, có chút không thích hợp?

"Ba năm, ba năm nay cả ngày lẫn đêm ta đều đau khổ, ta đi biên quan, lãnh binh đánh giặc, liều mạng lập công, liều mạng phát triển thế lực, vì chính là có một ngày ta có thể đường đường chính chính dẫn muội rời đi! Noãn Noãn, ta không thể đợi thêm nữa, dù là trời sập xuống, ta cũng muốn dẫn muội rời đi!" Mộ Dung Thánh Li nắm thật chặt bả vai Noãn Noãn, từng câu từng chữ mang theo kiên quyết cùng tự tin.

Noãn Noãn có chút giật mình, ánh chiều tà bao trùm lên tất cả, từng tia từng sợi giống như ràng buộc quấn quanh giữa hai người không cách nào cởi trói.

Noãn Noãn đột nhiên bật cười, có chút hâm mộ vị Hoàng hậu này, có một người đàn ông chịu vì cô ta làm nhiều việc như vậy, nhưng cô thì sao? Cô chẳng qua chỉ là một linh hồn bị một người đàn ông lừa gạt sau đó tàn nhẫn giết chết...

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn nam nhân, vóc người nam nhân vốn cao lớn tựa hồ lúc này càng thêm cao lớn, chỉ là đáng tiếc....

Noãn Noãn khẽ ngửa đầu, trong mắt ánh sáng nhạt chột lóe, vẽ ra một đường vòng cung nồng đậm mà cũng không mãnh liệt, như sen tàn cuối thu thoáng qua rồi biến mất. Cô ngẩng đầu vuốt sợi tóc có chút rối loạn, dùng một giọng nói cực kỳ tinh táo gần từng chữ, "Thánh Nguyên Vương gia, anh vượt quá giới hạn rồi!"

Cả người Mộ Dung Thánh Li khẽ cứng ngắc, ánh mắt hắn run lên, có chút không dám tin nhìn Noãn Noãn, "Noãn Noãn, không cần giận, ta đã an bài tất cả, ba vạn binh mã tụ hợp ở ngoài cung, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đừng nói dẫn muội rời khỏi hoàng cung, nếu như muội thích, ngôi Hoàng hậu này vẫn là của muội, chỉ là Hoàng đế sẽ đổi chủ!"

Nam nhân nói chắc chắn, hình như muốn hết sức thuyết phục Noãn Noãn tin tưởng, hắn đã an bài tốt, cô không cần lo lắng, chỉ cần đưa tay cho hắn là tốt rồi!

"Tôi sẽ không đi cùng anh!" Noãn Noãn xoay người sang chỗ khác, thậm chí có chút không nhẫn tâm nhìn cặp mắt si tình kia.

"Tại sao?" Mộ Dung Thánh Li bắt được cánh tay của cô từ phía sau, "Ta có thể đưa Lệ phi cùng đi, Lệ phi được giải thoát, muội còn có lý do gì ở lại chỗ này?"

Noãn Noãn bị hấn kéo lấy người, từ trong lòng bàn tay hấn, có thể cảm nhận được mong đợi của nam nhân.

"Thánh Nguyên Vương gia!" Noãn Noãn nhàn nhạt xoay người lại, "Có lẽ tôi nên nói cho anh biết, tôi đã không phải Long Noãn Noãn trước kia. Anh cùng Lệ phi, đối với tôi mà nói đã là người xa lạ! Tôi chỉ muốn một cuộc sống mới, tôi nói như vậy anh hiểu chưa? Tôi sẽ không đi cùng anh!"

Tay của nam nhân không hề buông ra, ngược lại lại càng thêm giữ chặt. Hấn chợt tách ra, kéo nữ nhân vào trong ngực của hấn, bàn tay giữ chặt cảm cô, ép buộc cô giương mắt nhìn hấn, "Muội, lặp lại lần nữa!"

Noãn Noãn thấy được khuôn mặt nam nhân tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, thấy được ánh mắt của hấn, một loại sợ hãi, một loại tức giận, bị đè nén thật sâu.

Noãn Noãn lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác áy náy, bởi vì chiếm cứ thân thể này, bởi vì trước ánh mắt nhu tình của nam nhân!

"Muội yêu hấn sao?" Đột nhiên, trong miệng nam nhân thốt ra một câu nói, "Có phải muội đã thay lòng hay không? Muội yêu Mộ Dung Thánh Anh cái tên ngụy quân tử?"

Noãn Noãn cau mày, bởi vì hấn đột nhiên thô bạo.

Mộ Dung Thánh Li biết hấn làm đau cô, nhưng không cách nào khác chế lửa giận cùng ghen tỵ đốt cháy hấn, cơ hồ sẽ phải mất đi tất cả lý trí, hấn không cách nào gắng giữ tỉnh táo.

Ngôi vị Hoàng đế, giang sơn, hấn có thể không cần, hấn chỉ là muốn Noãn Noãn, tại sao? Tại sao không thể là hấn?

"Mộ Dung Thánh Li!" Long Noãn Noãn thở phào một cái, không cho phép mình còn như vậy bị động đi xuống, "Anh tỉnh táo một chút, nghe tôi nói có được hay không?"

"Muội nói!" Nam nhân hung hăng bắt được cổ tay của cô, con ngươi đã nhuộm một màu đỏ hồng.

"Tôi sẽ rời khỏi hoàng cung, nhưng không phải rời đi như vậy, Mộ Dung Thánh Li, chẳng lẽ anh cam chịu vì một nữ nhi mà trở thành loạn thần tặc sao?" Nhịn cơn đau, Noãn Noãn cố gắng thuyết phục hấn.

"Noãn Noãn, ta quan tâm ư? Nếu như quan tâm cũng sẽ không cảm trọng binh nhập quan!" Nam nhân cười lạnh mở miệng, giữa mắt cuồng vọng cực hạn, ngạo nghễ thiên hạ.

"Nhưng tôi đề ý!" Noãn Noãn nặng nề thở dốc một hơi, "Tôi chỉ là một nữ nhân, không muốn đề tiếng xấu muôn đời là nữ nhân xấu xa, không muốn làm giống như Bao Tự, Đắc Kỷ "

Giữa hai lông mày nam nhân cuồng vọng trong nháy mắt tan rã, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu trên mặt hấn, ngũ quan hấn mơ hồ. Trong nháy mắt đó, nhìn hấn sao mong manh, mặc dù bề ngoài thoát nhìn sắc bén như vậy, thậm chí có chút xinh đẹp.

"Noãn Noãn, ba năm trước lúc muội vào cung, muội không nói như vậy!" Mộ Dung Thánh Li đột nhiên cười lạnh, "Tại sao muội luôn hết lần này tới lần khác kiểm cố, cho ta hi vọng rồi lại đập tan nó đi?" Hấn chậm rãi buông lỏng tay của nữ nhân, đáy mắt cuồng ngạo dần dần tàn đi, chỉ còn lại một chút ánh sáng yếu ớt, tuyệt vọng như nước biển lạnh muốn nhấn chìm hấn.

Hấn chợt miệng thở dài một hơi, đôi môi trắng bệch, nỗ lực ưỡn thẳng sống lưng, thẳng tắp như băng điều, mặt mũi cứng ngắt lạnh lẽo, tựa hồ đang duy trì tự ái cuối cùng.

"Muội đừng hối hận!" Hấn thấp giọng, đột nhiên quyết tuyệt rời đi.

Noãn Noãn nhìn bóng lưng cao lớn của nam tử từ từ đi xa, đột nhiên lập tức tê liệt ngã xuống trên mặt đất, há mồm thở hỗn hển.

Cô sẽ không hối hận, bởi vì cô biết, nam nhân kia không yêu cô, mà là Hoàng hậu đã biến mất!

[Truyện được đăng chính thức tại diendanlequydon.com]

Khúc quanh ra nội điện, một nam tử áo trắng lẳng lặng đứng ở nơi đó hồi lâu.

Tay áo bị gió nhẹ nhàng thổi lên, lộ ra hai nắm đấm đang bị nắm chặt, ngọc trắng trên da thịt, nổi gân xanh.

Đợi sau khi Thánh Nguyên Vương gia rời đi, hai quyền chậm rãi buông ra.

Khóe môi nam nhân chậm rãi nâng lên mỉm cười.

Hắn thắng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cái giá của việc bị lợi dụng

Sau lưng có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, nam nhân xoay người lại, ý bảo người tới không cần nói gì, trực tiếp rời Phụng Vũ cung, xác định không ai có thể nghe lén, lúc này mới dừng bước.

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng, tựa như đã nhìn thật lâu, "Hoàng huynh, thật như người dự liệu, ngoài thành ba vạn binh mã của Thất Hoàng huynh lui binh rồi!"

Nam nhân bất động thanh sắc vẫn như cũ, chỉ là đứng trong đình hồi lâu, ánh mắt nhìn về trong Bích Ba hồ.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên nuốt nước miếng một cái, bọn họ sao lại tới chỗ này? Bích Ba hồ này hai mươi năm trước đã bị lấp, phía sau Bích Ba hồ chính là cấm địa hoàng cung Linh Thửu cung. Thường ngày nơi này người rồi rãnh không được đến gần, chỉ có lúc tâm tình Hoàng thượng không tốt, mới tới đây đứng, vừa đứng là đứng liền một ngày. Hôm nay nguy hiểm qua đi, không có hao phí một binh một tốt nào, Hoàng thượng nên vui mừng mới phải, vì sao....

Mặc dù Mộ Dung Thánh Khuynh lòng đầy nghi hoặc nhưng vẫn không dám quấy nhiễu nam nhân, chỉ là yên lặng coi chừng ngoài đình.

Lúc này trong Phụng Tê cung đã là máu tanh một mảnh, tất cả cung nhân cũng ôm đầu quỳ trên mặt đất, máu bên mặt vẫn còn độ ấm, có dấu hiệu trở thành từng cỗ thi thể mất đi sinh mệnh, trước một khắc vẫn còn là bạn cùng phòng hoặc là bạn tốt.

Đáng sợ hơn cái chết chính là chờ đợi cái chết, bởi vì người không biết, lúc nào thì cặp môi xinh đẹp yêu dị kia sẽ cắn lên cổ của người.

Khi nữ nhân lần nữa nắm cổ một cung nữ, A Sữu núp ở trong góc rút cuộc vọt ra, lập tức quỳ gối trước mặt nữ nhân, "Nương nương, không cần giết nữa, mỗi hận trong lòng ngài, nô tỳ thay ngài giải quyết rồi!"

Nữ nhân chậm rãi dừng lại động tác, môi đỏ tươi khát máu cười, chậm rãi chuyển sang a Sữu, "Có thật không?"

A Sữu quỳ trên mặt đất chột dạ gật đầu.

Không phải cô ta thấy đáng thương cho những cung nhân chết oan kia, chỉ không muốn tránh trong góc chờ đợi cái chết, biết rõ ràng người tiếp theo có lẽ chính là mình, mùi vị đó....

"Đi đi!" Nữ nhân đột nhiên nở nụ cười yêu tà đến mức tận cùng, dùng bàn tay dính đầy máu tươi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai A Sữu.

Cả người A Sữu đột nhiên cứng đờ.

**

Phụng Vũ cung, Noãn Noãn dần bình tĩnh.

"Nương nương!" Thục Dược thần thần bí bí mở cửa đi vào.

"Sao rồi?" Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi.

Mặc dù tin tưởng lời nói kia đủ để cho Thánh Nguyên Vương gia chết tâm, nhưng cô vẫn muốn xác định thêm lần nữa.

"Trong cung thật yên bình, cũng không có chuyện gì!" Thục Dược nhỏ giọng bẩm báo rồi lại mang theo một tia không hiểu, "Nương nương rốt cuộc muốn nô tỳ hỏi thăm cái gì?"

Noãn Noãn đột nhiên cười nói, "Không sao, Thục Dược, người làm rất tốt, từ hôm nay trở đi người chính là này đại cung nữ Phụng Vũ cung!"

Thục Dược sững sờ, không có quỳ xuống tạ ơn, ngược lại trên mặt vẻ mặt hình như bị kinh sợ, hồi lâu sau, rút cuộc quỳ trên mặt đất, "Nương nương, Thục Dược không muốn làm cái gì đại cung nữ, Thục Dược chỉ muốn sống bình an!"

Noãn Noãn giữu cột nâng lên khóe môi, vị Hoàng hậu này thật đáng thương, xem ra phong quang vô hạn, ngay cả lời Hoàng đế nói cũng dám không tuân, thật ra thì sống còn thảm hơn kẻ khác!

"Được rồi, Bồn cung sẽ theo tâm nguyện của người!" Noãn Noãn không thèm để ý nói, xoay người đi, nhìn ngoài cửa sổ.

Thược Dược quỳ trên mặt đất nhìn bóng lưng nữ nhân, hung hăng cắn môi, hình như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng không nói ra khỏi miệng.

Dạ Đàm chết đi chính là bài học, sẽ không ai dám theo gót.

Thược Dược ra khỏi tẩm cung, đóng cửa phòng, hướng về phía nữ nhân ngoài cửa cung kính, "Ma ma, Thược Dược làm tốt không?"

Quế ma ma cười lạnh một tiếng, "Người rất thông minh, đi làm việc đi!"

Thược Dược lập tức vui mừng, lui xuống.

Quế ma ma nhìn cửa phòng đóng chặt, nhú chặt chân mày, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, đang muốn xoay người lại, chỉ thấy một cung nữ vội vàng chạy tới.

Quế ma ma vừa thấy cung nữ này, lập tức vui mừng, thật là tâm tưởng sự thành, cung nữ thân cận của Lệ phi Tiểu Nhu tới, vậy xem chừng Lệ phi chắc chắn lại xảy ra chuyện gì, có lẽ Lệ phi kích động có thể khiến cho nương nương trở lại ban đầu, dù sao đối với nương nương mà nói Lệ phi đã từng là một vô cùng người quan trọng.

"Quế ma ma, nương nương có ở đây không? Lệ phi nương nương không xong rồi, sợ rằng không qua nổi hôm nay rồi!" Tiểu Nhu bắt được tay Quế ma ma, tiếng khóc nức nở.

Quế ma ma có ý lên giọng, "Người nói cái gì? Lệ phi nương nương không ổn?"

Khóe mắt quét cửa phòng, thấy cửa phòng mở ra, Quế ma ma không biến sắc cong khóe môi, lớn tiếng nói, "Ta sẽ đi bẩm báo nương nương!"

"Không cần!" Noãn Noãn đứng ở trước người bà ta, lạnh nhạt nói, "Người lớn tiếng như vậy, không cần bẩm báo ta cũng nghe được!"

Quế ma ma ngẩn ra, trên mặt hình như có chút lúng túng.

Noãn Noãn quay sang Tiểu Nhu, "Người nói Lệ phi không xong? Không thể nào, nếu như cô ta dùng đơn thuốc tôi kê...."

"Nương nương từ ngày đó một hộp thuốc cũng không có uống..., một hột cơm cũng không có ăn vào, nương nương nhớ tới Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại không đến, Hoàng hậu nương nương, ngài hãy cứu lấy nương nương chúng ta đi, ngài giúp nương nương nhiều lần như vậy, hãy giúp nương nương lần này đi!" Tiểu Nhu nói xong, quỳ trên mặt đất dập đầu.

Noãn Noãn cười lạnh, Hoàng đế lang sói không ngó ngàng tới phi tử, liên quan gì đến cô? Đừng tưởng rằng cô sẽ tin Hoàng đế lang sói sẽ yêu thương cô thâm thiết, nói láo, người đàn ông kia ngoài mặt cười dịu dàng, hồn nhiên, trong lòng còn không biết tính toán điều gì!

Tiểu Nhu thấy Noãn Noãn không cử động, dùng sức đập đầu lần nữa, "Nương nương hãy đi gặp Lệ phi đi, chỉ cần nương nương đi, Hoàng thượng nhất định đi!"

Noãn Noãn nghe lời này, trên mặt càng lạnh hơn. Trước kia Hoàng hậu đi Lệ Cảnh uyển, Hoàng đế lang sói liền theo đi, đây không phải là thuần túy kích động Lệ phi, hòng ly gián tình cảm tỷ muội giữa Lệ phi và Hoàng hậu sao? Biết rõ ràng trước kia Hoàng hậu rất coi trọng Lệ phi, Hoàng đế lang sói lại cứ có làm như thế, rốt cuộc là có ý gì?

Nhưng mà hôm nay....Noãn Noãn lạnh lùng ngoác ngoác môi, đi tới Lệ Cảnh uyển.

Vị Hoàng hậu kia bị Hoàng đế lang sói lợi dụng lâu như vậy, cũng đến lúc đòi lại chút lợi tức, mặc dù sẽ chọc giận vị Hoàng đế kia, nhưng là ít nhất cho hắn biết, bây giờ Long Noãn Noãn cũng không thể để hắn tùy ý lợi dụng. Tiểu Nhu cùng Quế ma ma vui mừng liếc mắt nhìn nhau, lập tức đi theo.

Vừa tiến vào Lệ Cảnh uyển, chỉ thấy các cung nữ bận rộn, trong đó có muội muội Dạ Đàm là Đạm Cúc.

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương đến rồi!" Tiểu Nhu đi bẩm báo.

Ánh mắt Noãn Noãn tập trung trên người của Đạm Cúc, từ cung nữ khác cô biết Dạ Đàm cùng Đạm Cúc lúc còn rất nhỏ đã vào cung, cha mẹ đã qua đời từ lâu, hai tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau. Bây giờ Dạ Đàm chết rồi...

Ánh mắt Noãn Noãn dời khỏi người Đạm Cúc, theo Tiểu Nhu đi vào nội điện.

Trên giường Lệ phi đã héo khô, vốn là người không ra người quý không ra quý, hiện tại giống như là một quỹ nước mắt. Hai mắt bầm đen, môi tím tái, da lại trắng bệch như tờ giấy, sợi tóc như cỏ khô, làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn, trong lòng cũng run lên.

Noãn Noãn nhú nhú mày, bước tới chẩn mạch cho cô ta, khi chạm vào mạch, Noãn Noãn bắt được cánh tay Lệ phi, "Cái người này mấy ngày lại ăn cái gì rồi hả? Tại sao mạch lại kỳ quái như thế?"

Bộ dạng như quỹ này tuyệt đối không phải suy yếu từ việc chảy máu quá nhiều do sảy thai, Lệ phi nhất định vẫn còn tiếp tục dùng loại thuốc trước đây.

"Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn trách ta sao?" Lệ phi không trả lời, ngược lại dùng cánh tay như xương khô bắt được cánh tay Noãn Noãn.

Noãn Noãn bị cô ta làm đau, lập tức rút tay ra ngoài, lại kỳ quái phát hiện chỗ mới vừa rời bị cô ta nắm, có hương thơm giống như là....

Không đợi Noãn Noãn ngẫm nghĩ, liền nghe được cung nữ ở ngoài điện kêu to, "Trời ạ, ong vò vẽ ở đâu mà nhiều như vậy?"

Noãn Noãn sửng sốt, rốt cuộc nhớ lại mùi vị này thì ra là vị hoa nước ong vò vẽ thích nhất, trước kia lúc nghiên cứu độc được cô có dùng qua, chẳng lẽ Lệ phi là muốn....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hoa Mạn Châu Sa màu máu

Ngước mắt, trông thấy khuôn mặt buồn bã của Lệ phi, hình như không có gì thay đổi, giống như cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ Lệ phi cũng không biết nước hoa này có thể khiến ong vò vẽ đốt? Hiện tại chính là mùa sinh sôi nảy nở của ong vò vẽ, lực công kích rất cao, một khi đốt người sẽ gây ra triệu chứng tim đập nhanh, hô hấp suy kiệt, sau trái tim là buồng phổi, thận, gan chờ xảy ra suy kiệt. Ở nơi cô đại này, điều kiện có hạn, bị ong vò vẽ đốt chính là chết!

"Có ai không, cứu mạng, có rất nhiều ong vò vẽ!" cung nữ phía ngoài đã loạn cả lên, nhưng đám ong kia căn bản không vương vãi với bọn họ mà bay thẳng vào trong điện.

Noãn Noãn nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy cây nến trên bàn, nhanh chóng đốt mỗi lửa nhỏ, sau đó cầm nến đứng ở bên cạnh Lệ phi, một mặt đối phó ong vò vẽ tập kích, một mặt là phòng bị bên Lệ phi.

Từ đầu đến cuối Lệ phi chỉ nằm ở trên giường không nhúc nhích, chỉ là vẻ mặt lo lắng nói, "Tỷ tỷ, ong vò vẽ ở đâu ra mà nhiều như vậy!"

Noãn Noãn không nói lời nào, đợi một nhóm ong vò vẽ lại gần, tiện tay nắm một khối băng gạc, dẫn lửa, quăng về phía ong vò vẽ.

Những con ong vò vẽ bị lửa thiêu phải lập tức chạy trốn tứ phía, rất nhanh liền không thấy bóng dáng. Chẳng qua bây giờ là đầu đông, trên đất bình thường cũng đặt thảm hoa, lửa kia rơi trên mặt thảm khiến cái thảm đất giá xuất hiện một lỗ thủng to.

"Có ai không, mau cứu hỏa!" Các cung nữ hét hoảng xông tới, cùng nhau dập, lúc này mới tắt hẳn.

Lệ phi thở phào nhẹ nhõm, dường như là cảm thán còn sống sau tai họa.

Tâm tình Noãn Noãn không tốt bằng, cô sẽ không ngây thơ cho rằng đây chỉ là tai nạn ngoài ý muốn!

Từ chuyện hạ độc ở lãnh cung và bây giờ là ong vò vẽ đốt, cô càng chắc chắn có người trăm phương ngàn kế muốn mình chết, rốt cuộc là ai?

"Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Lệ phi khó khăn chống đỡ, phía dưới chỉ còn lại một tấm thân xương xẩu, giọng nói xa xôi như tới từ địa ngục, làm cho người nghe không rét mà run.

"Không sao, chỉ là bệnh của cô rất nghiêm trọng!" Noãn Noãn ngồi lại ở trên giường cô ta, cách hơn nửa màn che nhìn cô ta, "Nói cho tôi biết, rốt cuộc cô đang dùng loại thuốc nào? Tại sao muốn dùng lại?"

Lệ phi như có điều suy nghĩ nhìn Noãn Noãn một cái, đột nhiên kín đáo cười nói, "Tỷ tỷ, ta hỏi tỷ một chuyện, tỷ trả lời ta...ta sẽ nói cho tỷ biết!"

Noãn Noãn gật đầu một cái, "Cô nói đi!"

"Tỷ có yêu Hoàng thượng không?" Lệ phi chợt khom người, hình như muốn nhưng cuối cùng vẫn không được, chỉ là dùng một đôi mắt bầm đen, trông trắng mắt nhiều, con ngươi ít, quỷ dị nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

Noãn Noãn sửng sốt, trực giác đúng là muốn bật cười, đang muốn trả lời, ngoài điện chợt truyền tới thanh âm lạnh lạnh của thái giám, "Hoàng thượng giá lâm!"

Lệ phi, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy chợt thẹn thùng, nhưng mà lúc nhìn về Noãn Noãn lại thêm sắc bén hơn.

Noãn Noãn cười lạnh trong lòng, nếu như cô là Lệ phi, cả ngày bị chính người đàn ông mình yêu hành hạ như thế, dù cho tình địch là tỷ tỷ của mình cũng có thể rat ay sát hại rồi!

Rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh muốn làm cái gì? Không ép Lệ phi đến điên khùng, không bức tử được Hoàng hậu thì không bỏ qua thật sao?

Noãn Noãn cầm cánh tay gầy như que củi của Lệ phi, nhỏ giọng nói, "Lệ phi, cô nghe đây, ta sẽ không yêu người đàn ông kia, vĩnh viễn sẽ không. Mà cô, muốn có được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải có nhan sắc. Đáng vẻ như quý này của cô người nào thấy cũng sẽ sợ, huống chi là Đế vương có ba nghìn hậu cung! Nếu như cô tin tôi, lập tức ngừng thuốc kia, từ từ khôi phục thân thể, nếu như không tin tôi, tôi cũng không có cách nào!"

Noãn Noãn nói xong, lập tức đứng lên, đột nhiên xoay người hỏi Đạm Cúc phục vụ một bên nói: "Lệ Cảnh uyển có cửa sau không?"

Đạm Cúc theo trực giác nhìn Lệ phi một cái, thấy Lệ phi còn đang sững sờ, sau đó liền gật đầu dẫn Noãn Noãn đi ra từ cửa sau.

Đứng ở bên ngoài Lệ Cảnh uyển, Đạm Cúc cung kính làm lễ, "Hoàng hậu nương nương ngài đi được rồi, Đạm Cúc không tiễn!"

Noãn Noãn gật đầu, nhìn bóng lưng đang dần xa của Đạm Cúc, thực sự quá giống Dạ Đàm.

Nhất định cô sẽ bồi thường cho Đạm Cúc!

Chuyển mắt nhìn sang bốn phía, Quế ma ma cũng chưa ra ngoài, khó có được thời gian nhàn rỗi, vì vậy liền đi bộ, đi tới đi lui, thế nhưng lại đến một chỗ bốn phía bị phong bế.

Xuyên qua hàng rào nhìn về trong hồ, trời chiều với nhiều dấu vết, ánh sáng đỏ ửng chiếu xuống mặt hồ. Hàng liễu xanh ven hồ rũ thấp giờ đã khô héo, cành lá khô gãy rơi trên mặt hồ, một chút lá dài phiêu đảng, giống như sẽ ánh lên màu Bích lục.

Rõ ràng là một cái hồ rất đẹp, tại sao muốn phong bế? Noãn Noãn không hiểu nhủ mảy, đi lên đình bên hồ, xuyên qua mặt hồ, đột nhiên trông thấy đối diện một cửa cung tan hoang.

Cái đó là... Noãn Noãn nhớ tới Kim Điện Nhân, đột nhiên khẽ nói thành tiếng, "Linh Thử cung?"

Linh Thử cung là cấm địa trong hoàng cung ....

Trong đầu đột nhiên nhảy ra lời của Mộ Dung Thánh Khuynh , Noãn Noãn không kiềm chế được xoay người hướng về Linh Thử cung kia.

Cô thật muốn xem trong cấm địa rốt cuộc có cái gì mà thần bí như vậy!

Đẩy cửa cung tan hoang ra, hình như tất cả mọi thứ bên trong cũng không có thay đổi, chỉ là vài rách trải theo cái sân, nơi này rốt cuộc có bí mật gì?

Bước chân chậm rãi, cô khô ở trong gió phát ra âm thanh ào ào, Noãn Noãn rất nhanh liền đi tới giữa sân, liếc mắt chung quanh, chợt bị một mảng Mạn Đà La màu đỏ trong góc tường chặn chôn hấp dẫn ánh mắt.

Mạn Đà La màu đỏ còn gọi là hoa Mạn Châu Sa, được gọi là bông hoa nơi địa ngục. Trên kinh Phật viết, một ngàn năm nở, một ngàn năm tàn, hoa lá không bao giờ gặp nhau. Tình không vì Nhân Quả, duyên nhất định sống chết. Người mê tín có nghe nói nó có thể gọi lại trí nhớ của người chết khi còn sống.

Noãn Noãn đặt mình trong biển hoa màu đỏ, đột nhiên nhớ tới đã từng xem qua một quyển sách, trên sách có nói về một loại đàn tràng thần bí (đàn tràng: nơi làm pháp thuật của thầy tu hay đạo sĩ), chính là dùng loại màu đỏ Mạn Đà La Hoa này tạo thành, về phần có tác dụng gì, nhất thời nhớ không ra.

Chỉ là khắp nơi đều là hoa Mạn Châu Sa, thật sự bộc lộ một loại thần bí cùng mị hoặc, lại như tỏ rõ cái gì.

Noãn Noãn giương mắt, nhìn hoa Mạn Châu Sa phía sân sau, trực giác mách bảo cô bước từng bước đi theo màu đỏ như máu tươi lên phía trước.

"Nếu ta là người, sẽ không lại bước về trước!" Đột nhiên, giọng của một nam nhân vang lên, nhẹ, phiêu đảng làm cho người ta không thể chống lại được uy nghiêm đó.

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn, đột nhiên một nam tử y phục màu đỏ bay tới, bóng dáng mơ hồ, đứng ngược chiều ánh sáng, bên cạnh giống như có hào quang năm màu chạy xuôi, mờ mờ, đan vào như sợi.

Sợi tóc màu bạc như thác nước rủ xuống thất lưng nam nhân, gió thổi trông càng xinh đẹp.

Noãn Noãn dừng bước, lạnh lùng nhìn bóng người kia, trong đầu nhanh chóng hiện ra bóng dáng của Kim Điện Nhân, không đúng, hẳn không phải Kim Điện Nhân!

Thấy Noãn Noãn dừng bước, nam tử kia hình như vô cùng hài lòng gật đầu một cái, chậm rãi xoay người qua.

Noãn Noãn nhìn khuôn mặt nam nhân, cơ hồ quên mất hô hấp.

Đó là một gương mặt cực kỳ đẹp, đẹp đến nỗi không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả, đẹp đến mức chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến cho Noãn Noãn đắm chìm trong đó, giống như có thể vĩnh viễn lưu chuyển không quên...

Chương 26: Sở thích của hoàng đế lang sói

Trên bầu trời màu xanh dương trời chiều chiếu bóng nắng vàng hơi bóng, thân thể nam tử mặc áo đỏ nhẹ nhàng tung bay ở giữa không trung, không giống như kinh công, không có hơi thở lưu chuyển, không có kinh công từ nội lực bắn ra, giống như là tiên tử, giống như đám mây bay đáp hoa thật tự nhiên, lông mày nhỏ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt mềm nhẵn trắng nõn, ánh mắt xinh đẹp như cánh môi của một đóa hoa, nụ cười ngạo nghễ giữa thiên hạ.

Nhưng thứ khiến Noãn Noãn kinh ngạc chính là ánh mắt của hắn. Con ngươi như viên bảo thạch phiếm máu tươi, màu đỏ yêu nghiệt này cùng mái tóc bạc trông như yêu quái, giống như Bì Ngạn Hoa nở rộ như màu máu dưới chân hắn —— một nam nhân tràn đầy yêu khí !

Trong lòng Noãn Noãn lo sợ, vì nam tử tuyệt thế phong hoa, cũng vì nam tử này giống như Bì Ngạn Hoa, một loại khí chất yêu tà.

"Anh là ai?" Noãn Noãn lạnh lùng ngừng đầu lên, nín thở chuẩn bị xông toàn bộ, công lực quanh quẩn ở quanh thân, tản ra đám sương nhàn nhạt.

Nam nhân đột nhiên cong môi khẽ cười, áo đỏ bông bênh, cả người trông vô cùng phiêu du, mỹ lệ, vô cùng tiêu sái bay về phía Noãn Noãn, đồng thời, một mùi hoa thấm vào mũi Noãn Noãn, Noãn Noãn sững sờ, lập tức nín thở.

Cô giỏi về dụng độc, tự nhiên cũng phòng bị người khác dụng độc.

Khi toàn thân Noãn Noãn đề phòng, phòng ngừa nam nhân dụng độc hoặc là tập kích, thân thể nam tử phiêu dật đột nhiên run lên, ngay sau đó liền xuất hiện cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy nam tử tuyệt mỹ trước mặt hơi co quắp, cả người hươ tay múa chân, môi anh đào mở thật to, phát ra tiếng kêu sợ hãi chói tai khó nghe, sau đó lạch cạch...

Noãn Noãn không biết có chuyện gì xảy ra, may là nàng có nhiều năm kinh nghiệm đối địch, cũng không để ý sự thật trước mặt .

Đầu nam tử cúi xuống , cái miệng chổng lên, trông rất nhếch nhác, tiếp đất bằng tư thế khó coi nhất, chỉ là mỹ nam chính là mỹ nam, dù cho áo đỏ uốn nếp, tóc bạch kim ngổn ngang, để lộ quần lót màu đỏ, đáng vẻ cái miệng chổng lên cũng khá hấp dẫn.

Phù một tiếng, tiếng vật nặng rơi xuống đất, nam tử ôm đất.

"Anh... Không có sao chứ?" Noãn Noãn sau khi khước miệng co quắp mãnh liệt, rút cuộc phản ứng lại, cúi đầu nhìn hắn, tốt bụng hỏi.

Người đang rạp đầu xuống đất không trả lời, trên nóc phòng lại có hai người nhảy xuống, đều mặc áo xanh đỏ, ăn mặc trông thật bắt mắt, ngũ quan tuấn mỹ càng làm cho người ta khó quên. Noãn Noãn luôn cho là Lãnh Cẩm và Lãnh Tiêu bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh đã là công tử như ngọc, nhưng so với hai người kia quả thực không đáng nhắc tới, nhưng hình như con người của hai người tuấn mỹ nay....

"Công tử, xin lỗi..., tạo hình ngài muốn thật sự là quá khó khăn, ta với Tiểu Lục từ liều mạng cũng không kéo ngài lại được!" Một đôi mắt tròn to cười khổ nói.

Người gọi là Tiểu Lục từ kia càng thêm thẳng thắn, "Công tử, ngài nên giảm cân!"

"Phụt!" Noãn Noãn phá công triệt để, lại quên mất đề phòng.

Người mặc áo đỏ nằm trên mặt đất, run rẩy giơ lên một đôi tay trắng như ngọc có thể nói là nghệ thuật, không kiềm chế được run run, không biết là tức hay là....

Noãn Noãn tốt bụng ngồi xổm người xuống, chỉ là đáng tiếc mặt của hắn cũng tiếp xúc với đất, không nhìn rõ tình hình. Noãn Noãn thật sự vẫn lo lắng cho khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ.

"Cần tôi giúp một tay không?" Noãn Noãn háng giọng, cố gắng để giọng mình nghe chân thành tha thiết vô cùng, đáng tiếc cũng không thể giấu được nụ cười kia.

Hai tay giơ lên cao ngưng run rẩy, tựa hồ đang do dự, cuối cùng khoát khoát tay.

"Vậy cũng tốt!" Noãn Noãn đứng dậy, vỗ vỗ tay, "Vậy tôi đi trước đây, có duyên gặp lại!"

Tay kia không nhìn được xua xua, hình như là đuổi Noãn Noãn rời đi.

Noãn Noãn bắt đầu dĩ nhún vai một cái, xoay người, đang định rời đi, cuối cùng vẫn là ngồi xổm người xuống, hái hai đóa Mạn Đà La đỏ.

Cô phải đi về kiểm tra một cái thành phần của những thứ này, xem một chút rốt cuộc có ích lợi gì!

Cô gái áo tím phiêu dang tay nâng đóa hoa trực tiếp rời đi.

Hồi lâu, người áo đỏ đầu rạp xuống đất mới chậm rãi nâng khuôn mặt tuyệt thế khuyếch thành lên, nhưng kỳ quái là phía trên thế nhưng không có dính một chút xíu bụi đất, còn đẹp như thế, tươi đẹp như vậy, chỉ là....

"Hai con thỏ chết bầm kia, xem Bản công tử làm sao chinh các ngươi!" Hồng Ảnh tăng vọt, lợi kiếm đánh về phía sau lưng hai người áo xanh đỏ.

Ba đạo bóng dáng nhanh chóng biến mất ở chân trời, mau lẹ, giống như sao băng.

Cầm Mạn Đà La đi dọc đường, tất cả cung nhân đều giống như như bệnh dịch tránh né, hình như trong tay Noãn Noãn cầm lấy chính là ma quỷ.

"Nương nương, người đã trở lại?" Vừa vào cửa cung, Quế ma ma thận trọng tiến lên đón, nhưng vừa nhìn thấy Mạn Đà La trong tay Noãn Noãn, sắc mặt lập tức sợ đến không còn huyết sắc.

"Nương nương người..." Bà ta theo rục giác nhìn bốn phía một chút, một tay kéo lấy Noãn Noãn vào đại điện, "Nương nương tới Linh Thửu cung rồi hả?"

Noãn Noãn miễn cưỡng gạt đầu một cái, "Thế nào? Không thể được sao?"

Quế ma ma nghe xong lời này, thế nhưng sợ đến cả người run rẩy, "Nương nương, người có biết...."

"Là cấm địa, tôi biết rồi!" Noãn Noãn nhìn dáng vẻ run sợ của Quế ma ma, trong lòng vô cùng sáng khoái, "Bà giết người không sợ lại sợ những tin đồn vớ vẩn kia sao?"

Cô đã đi vào Linh Thửu cung hai lần, lần thứ nhất gặp phải Kim Diện Nhân, lần thứ hai gặp phải cái người áo đỏ thích phô trương thanh thế, trừ hai người đàn ông cũng có vẻ quái dị, cũng không có gì không ổn cả. Cho nên có thể thấy được Linh Thửu cung là cấm địa, là cấm chú, nhưng cũng chỉ là lời đồn đãi!

"Nương nương, nô tỳ biết nương nương giận nô tỳ giết Dạ Đàm, nhưng nô tỳ là vì tốt cho nương nương! Nhưng Linh Thửu cung thật...." Quế ma ma đang nói đến ba chữ Linh Thửu cung, luôn tự động đem hạ thấp giọng.

"Quế ma ma!" Noãn Noãn đột nhiên ngắt lời bà ta, hai mắt như hai viên ngọc đen nhìn thẳng, "Cái chết của Dạ Đàm tôi sẽ tính sổ với bà! Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến bà đi xuống với Dạ Đàm!"

Quế ma ma ngẩn ra, sắc mặt xám trắng một mảnh, bà ta không dám tin nhìn Noãn Noãn, nhỏ giọng nói, "Rốt cuộc cô là ai? Cô không phải là nương nương, không phải Hoàng hậu!"

Bà ta đã nuôi Hoàng hậu nương nương từ nhỏ đến lớn, làm sao có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy?

"Bà cứ nói đi?" Noãn Noãn nở nụ cười tàn nhẫn, "Bà là người tôi muốn giết lúc này nhất."

Quế ma ma ngẩn ra ngay lập tức, ngồi yên ở trên mặt đất.

Không được, bà ta muốn đi tìm phu nhân, không xong rồi!

Trở lại tẩm cung, cầm Mạn Đà La ở trong bình hoa, sau đó Noãn Noãn liền đặt mình lên giường.

Dưới gối đầu có cái gì đó, cô nghiêng người lấy ra, lại là thuốc giải điều chế cho Hoàng đế lang sói.

Vừa nghĩ tới Hoàng đế lang sói ác độc, quý quý, Noãn Noãn có chút không thoải mái, nhướn nhướn mày, tiện tay khẽ ném, ném thuốc giải ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nam nhân kêu rên.

Noãn Noãn chợt ngồi dậy từ trên giường, Hoàng đế lang sói, sở thích leo cửa sổ này thật đáng ghét mà. Ánh mắt tối lại, thấy góc phòng có một chậu nước rửa mặt, không cần suy nghĩ liền dội ra ngoài cửa sổ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Về nhà thăm người thân

Yên tĩnh, yên tĩnh đến ghê người, vốn tưởng rằng nam nhân kia sẽ nổi đóa, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, Noãn Noãn duy trì cái tư thế để phòng cũng mệt, cuối cùng nằm ngù thẳng cẳng.

Ngoài cửa sổ không tiếng động....

Bên trong Càn Khôn điện, Lãnh Cầm không ngừng đưa canh gừng, khăn tay, mà nam tử ngồi ngay ngắn ở trên long ý, cả người cuốn trong áo ngủ bằng gấm, không ngừng hắt hơi, chảy nước mũi.

"Hoàng thượng, đây là...." Hàn Tiêu dâng y phục khô lên.

Mộ Dung Thánh Anh không trả lời, chỉ là theo thói quen nở nụ cười dịu dàng, chậm rãi mở bàn tay, trong lòng bàn tay chính là bình thuốc lúc trước Noãn Noãn ném ra, bên trong là thuốc giải, chỉ đáng tiếc còn thiếu một chút.

"Đây là...." Lãnh Cầm cùng Hàn Tiêu sững sờ, có chút không dám tin trọn to hai mắt, chẳng lẽ bộ dạng nhếch nhác của Hoàng thượng có liên quan tới Hoàng hậu ?

"Đây là thuốc giải Hoàng hậu điều chế cho trẫm, chỉ là hiện tại năng lượng mất rồi, không điều chế cho trẫm nữa. Lãnh Cầm, Hàn Tiêu, các ngươi nói trẫm đối với nàng có phải không đủ quan tâm hay không? Không đủ săn sóc?" Khóe môi nam nhân mỏng manh, vẫn giữ nụ cười không đổi như cũ, chỉ là cặp mắt sắc kia lại từ từ trở nên lạnh lẽo.

Lãnh Cầm cùng Hàn Tiêu liếc nhau một cái, "Hoàng thượng, nếu Hoàng hậu có lòng, không bằng...."

"Các ngươi nói rất đúng, trẫm sẽ đối xử tốt với Hoàng hậu!" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ngừng lên mặt, sắc mặt tái nhợt, hồi lâu, môi của hắn lần nữa nhếch lên một nụ cười hoàn mỹ.

Tỉnh dậy, tinh thần Noãn Noãn tốt lên nhiều, xuống giường, lại đột nhiên phát hiện Mạn Đà La đỏ hôm qua cô hái về không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Quế ma ma?" con mắt sắc của Noãn Noãn tối sầm lại, biết lại là chuyện tốt của Quế ma ma, vì vậy lạnh lùng cao giọng kêu.

"Nương nương!" Thục Dược dẫn cung nữ vội vàng vàng chạy vào, "Bẩm nương nương, sáng sớm hôm nay Quế ma ma đã ra cung, trước khi đi dặn nô tỳ phục vụ nương nương rồi giường!"

Noãn Noãn cười lạnh, "Quế ma ma thật đúng là thật là to gan, nếu là ma ma của Bôn cung, tại sao không nói một tiếng đã đi?"

Đám người Thục Dược cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Ta hỏi các ngươi, Mạn Châu Sa Hoa ta cắm ở trong bình hoa các ngươi người nào cầm?"

Noãn Noãn hỏi, chỉ thấy mấy cung nữ nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, lập tức cùng nhau quỳ trên mặt đất, "Nương nương tha mạng, tui nô tỳ chưa từng thấy qua hoa của nương nương...."

Noãn Noãn hung hăng quét mắt qua từng cung nữ quỳ trên mặt đất, nhưng họ sợ đến mức run lấy bầy, căn bản là không nhìn ra đầu mối.

"Tốt lắm, các ngươi đứng lên đi!" Noãn Noãn lạnh nhạt nói, tiến lên cầm lấy y phục sạch sẽ mặc vào.

Kể từ khi cô bắt đầu mặc áo tím, người trong cung người chuẩn bị rất nhiều quần áo màu tím, cũng rất đẹp.

Đề Thục Dược vấn tóc đơn giản, trang điểm, tùy tiện ăn một chút đồ ăn sáng, đang chuẩn bị đi Linh Thử cung hái một chút Mạn Châu Sa Hoa, vẫn chưa ra khỏi cửa cung, đã thấy Quế ma ma dẫn một vị lão phu nhân vội vàng vào cung.

"Nương nương, lão phu nhân đến thăm ngài!" Quế ma ma cung kính hành lễ nhỏ giọng nói.

Lão phu nhân? Đây là phu nhân của Thừa Tướng Long Chiếu An? Mẹ ruột của Hoàng hậu?

Noãn Noãn đang suy nghĩ, chỉ thấy phu nhân mặc áo hoa run rẩy ôm lấy cô, "Noãn Noãn, nghe nói con bị bệnh, mẫu thân lo lắng gần chết, con rốt cuộc bị bệnh gì?"

Bệnh? Noãn Noãn lạnh lùng liếc Quế ma ma một cái, không hiểu Quế ma ma trong lòng muốn làm cái gì.

"Tôi không có bệnh, chỉ là lần trước ở trong lãnh cung bị một chút kinh sợ, có một số việc không nhớ gì cả mà thôi!" Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, ý bảo Thục Dược đỡ lấy, đoàn người đến đại sảnh.

Noãn Noãn lúc còn rất nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, giống như những đứa bé khác trong tổ chức thiên sứ, tình cảm đối với cha mẹ cũng rất đậm đặc, cho nên đối với người mẹ này cũng không có tình cảm đặc biệt gì.

Nhận ra được Noãn Noãn xa lánh, Long phu nhân vẫn tiến lên nắm thật chặt tay cô, mềm giọng hỏi, "Thật không sao chứ? Con còn nhớ lúc ở nhà mẹ thường để Hồng đại phu xem bệnh không? Y thuật của ông ta giỏi hơn ngự y trong cung rất nhiều, không bằng con nói với Hoàng thượng để cho con về nhà thăm người thân, để Hồng Đại phu xem cho con một chút!"

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lo lắng, cô có thể xác định vẻ lo lắng của phụ nhân này đối với cô không phải là giả, vì vậy cười nhạt nói, "Không việc gì, tự tôi biết y thuật, không cần người khác!"

Long phu nhân cả kinh, "Noãn Noãn con biết y thuật từ khi nào hả?"

Noãn Noãn chỉ nhàn nhạt uống trà, cũng không đáp lời của bà ta..., muốn bà ta biết điều, mau chóng rời đi, cô còn bận đến Linh Thử cung hái hoa Mạn Châu Sa.

Long Noãn Noãn đối với Long phu nhân càng lạnh nhạt, Long phu nhân càng lo lắng. Bà ta nhìn Quế ma ma một cái, lúc này mới nhỏ giọng nói, "Chẳng lẽ lời Quế ma ma nói đều là thật? Con thật không quan tâm Quế ma ma, không quan tâm Lệ Lệ, ngay cả mẫu thân cũng không rồi sao?"

Long phu nhân nói xong, giọng thể nhưng nghẹn ngào, nước mắt làm khuôn mặt trang điểm cũng lem hết.

Noãn Noãn không vui nhú nhú mày, nhưng thấy bà ta khóc đến đau lòng, trong lòng có một chút mềm đi.

Mẹ đẻ vứt bỏ cô cũng từng khổ sở cầu xin cô tha thứ như vậy. Chỉ là lúc ấy cô tức giận đẩy bà ấy ra, bây giờ ở hiện đại cô đã chết, ngay cả cơ hội tha thứ cho mẹ đẻ cũng không có!

"Tôi là quên mất một ít chuyện, phải từ từ mới nhớ lại!" Noãn Noãn mở miệng, ngắt lời bà ta.

"Noãn Noãn, con phải nhớ lại mọi chuyện, tốt nhất là về nhà nghỉ. Tướng phủ là nơi con lớn lên, nhất định con có thể nhớ ra cái gì đó!" Long phu nhân ngẩng mặt lên, trong mắt lóe ra tia hy vọng.

Noãn Noãn lập tức hiểu ý đồ Quế ma ma, có lẽ mấy ngày nay quan hệ của cô với Hoàng thượng quá mức "dung hòa". Quế ma ma đưa Long phu nhân đến là muốn cô xuất cung thăm người thân, chỉ là như vậy cũng tốt, cũng có thể tạm thời thoát khỏi hoàng cung đầy quỷ quyệt này. Mặc dù cô đã đến cổ đại lâu như vậy cũng chưa có đi khắp nơi xem một chút....

"Được, tôi sẽ đi tìm Hoàng thượng nói ngay bây giờ, bà chờ ở đây!" Noãn Noãn lập tức đứng dậy chạy ra ngoài.

"Noãn Noãn!" Long phu nhân lại đuổi theo cô, "Con đi nói, Hoàng thượng không đồng ý cũng không sao, ta sẽ bảo phụ thân ở trên triều nói ra, Hoàng thượng nhất định sẽ nể mặt phụ thân!"

Noãn Noãn gật đầu một cái, đồng thời cũng ý thức được lời nói của Long phu nhân, thế lực của Long Chiêu An ở trong triều rất lớn, nếu không Long phu nhân cũng sẽ không có nắm chắc như vậy.

Noãn Noãn đến Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Khuynh một thân áo lam, lưng đeo trường kiếm, đang trấn thủ cửa điện.

Mộ Dung Thánh Khuynh xa xa thấy Noãn Noãn, trên mặt nhanh chóng thoáng qua vài vẻ kỳ quái. Hiện tại hắn cảm thấy Noãn Noãn rất kỳ quái, đối lại trước kia, hắn đều không để ý nhưng những chuyện xảy ra gần đây khiến cho hắn cảm thấy Hoàng hậu đã không còn như trước.

Đang do dự có nên hành lễ hay không, Noãn Noãn đã đi thẳng tới trước mặt của hắn, giơ đôi tay nhỏ lên, sờ kiếm của hắn một chút, chân mày nhướng lên, dịu dàng nói, "Tôi muốn gặp Hoàng thượng!"

Mộ Dung Thánh Khuynh theo trực giác lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, "Hoàng huynh ngã bệnh, hôm nay ai cũng không gặp, nương nương vẫn là trở về đi!"

Noãn Noãn sững sờ, chợt nghĩ tới điều gì hi hi một tiếng bật cười, "Hoàng thượng ngã bệnh? Có phải hôm qua ban đêm bị gió rét? Lúc này phát sốt chảy nước mũi?"

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, "Làm sao Hoàng tâu biết? Người gặp qua ngự y rồi hả?"

Noãn Noãn cười khuynh quốc khuynh thành, "Tôi chính là đặc biệt tới chữa trị cho Hoàng thượng!"

Nói xong, Noãn Noãn trực tiếp lướt qua Mộ Dung Thánh Khuynh đi vào Càn Khôn điện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Trầm trở về cùng nàng

"Này, người!" Mộ Dung Thánh Khuynh đi theo thật sát.

Noãn Noãn đến đại điện, trực tiếp đẩy cửa đại điện ra, cửa mở ra một thoáng, ngoài cửa ánh mặt trời sáng sớm mới lên rọi vào, chiếu vào hai cơ thể đang rúc vào nhau ở trên giường êm.

Hoàng đế lang sói mặc trường sam trắng đến chói mắt, mái tóc dài đen nhánh tới thắt lưng tung bay trong làn gió vừa khẽ thổi vào đại điện. Gương mặt dịu dàng tuấn mỹ như được điêu khắc tinh tế từ ngọc, lông mi dày miến cường rũ xuống, nhìn về nữ nhân trong lòng, lớp quần áo bên trong đã mở phân nửa, phía trên lồng ngực trắng là một đôi tay nữ nhân son móng tay đỏ tươi, tạo thành đôi lập rờ rệt.

Noãn Noãn lập tức sùng sốt, ngay sau đó chầm chọc cong khóe môi, xoay người lại lớn giọng nói với Mộ Dung Thánh Khuynh vừa theo kịp: "Xem ra bệnh phong hàn của Hoàng thượng khỏi rồi, cũng không cần tôi ra tay nữa!"

Mộ Dung Thánh Khuynh lúng túng cúi đầu, giống như hấn bị người ta bắt gặp làm chuyện tốt, còn kẻ đầu sỏ lại biếng nhác nghiêng mặt sang bên, nhẹ nhàng cong đôi môi. Trong hai con người đen như mực có nụ cười không nói ra, "Thì ra là Hoàng hậu tới!" Sau đó lại rũ mắt hướng về phía cô gái trong ngực nói, "Người lui xuống đi!"

Nữ nhân nằm ở trong ngực nam tử đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt ghen ghét lạnh lùng bắn về phía Noãn Noãn. Noãn Noãn cũng không kiêng dè, cùng cô gái kia tầm mắt chạm nhau, lạnh lùng quan sát.

Cô ta cả người gấm vóc hoa thường, búi tóc Phù Dung Quy Vân rườm rà, xinh đẹp cao quý, lúc này vô cùng không tình nguyện ngồi dậy từ trong lòng nam tử, sửa sang lại y phục, cung kính hành lễ, sau đó ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Noãn Noãn, cho đến khi rời đi.

"Đệ cũng đi xuống!" Những lời này của Mộ Dung Thánh Anh là nhắm vào Mộ Dung Thánh Khuynh sau lưng Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn Noãn Noãn một cái, xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa điện lại.

Ánh mặt trời sáng lạn bị che kín, trong điện lại là vẻ âm u. Mộ Dung Thánh Anh cũng không sửa sang lại áo, cứ như vậy nửa dựa vào trên giường nhìn Noãn Noãn, "Hoàng hậu tìm ta có chuyện gì không?"

Noãn Noãn chậm rãi nở nụ cười hoàn mỹ, "Tôi còn tưởng Hoàng thượng đối với tôi yêu thương thấm thiết, không tiếc tổn thương Lệ phi, nhưng không ngờ Hoàng thượng còn có nữ nhân khác! Đã như vậy, mâu thuẫn giữa tôi với Lệ phi, là Hoàng thượng cố ý dựng lên đúng không?"

Vốn muốn nói chuyện về nhà thăm người thân nhưng Noãn Noãn vừa nghĩ tới Lệ phi, dáng vẻ người không ra người quý không ra quý chỉ phun ngọn lửa ghen tỵ về phía cô trong lòng Noãn Noãn liền thấy căm ghét Hoàng đế lang sói.

"Hoàng hậu hiểu lầm rồi, trẫm cũng là bất đắc dĩ!" Mộ Dung Thánh Anh hơi cong người, nụ cười dịu dàng, "Điều Thực phi vào cung đã hai năm, trẫm chưa từng có lâm hạnh qua nàng ấy, chỉ là gần đây trong triều cầu kết đáng phái, phụ thân Điều Thực phi là Điều Vũ tướng quân, là chúng thần trong triều, trẫm tự nhiên phải gả gũ hơn một chút!"

Noãn Noãn cười lạnh, "Những nữ nhân này đều là phi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng cưng chiều ai là tự do của Hoàng thượng, Hoàng thượng không cần thiết phải giải thích với tôi!"

Nụ cười bên khóe môi Mộ Dung Thánh Anh càng đậm, ánh mắt cũng càng dịu dàng. Hấn ngồi dậy, y phục lòa xòa, cứ đi chân trần như vậy đứng ở trước mặt Noãn Noãn, duỗi ngón tay ra, hình như muốn sờ lên mặt Noãn Noãn, lại bị cô lạnh lùng tránh ra.

Nam nhân cười nhạt mở miệng, "Hoàng hậu sai rồi, bởi vì trẫm để ý Hoàng hậu, mới muốn giải thích với Hoàng hậu. Nếu như Hoàng hậu không thích, trẫm dù nát cả giang sơn cũng sẽ không sùng ái bất kỳ nữ nhân nào khác!"

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông này, nụ cười dịu dàng của hấn khiến người ta phải kiêng dè kinh sợ, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ có được tình yêu của Hoàng hậu quan trọng tới như vậy ư? Lấy được Hoàng hậu, giang sơn có thể vĩnh viễn cùng cô hay là....

Không biết vì sao, Noãn Noãn luôn cảm thấy đằng sau vẻ dịu dàng Mộ Dung Thánh Anh còn cất dấu một bí mật khác.

Cô tuyệt đối sẽ không ngây thơ tin rằng Hoàng đế chung tình với Hoàng hậu bởi vì tình yêu!

"Mộ Dung Thánh Anh, anh cần gì phải khổ cực diễn xuất như vậy? Anh muốn làm gì nói thẳng là được!" Noãn Noãn thở dài, cả ngày đoán tới đoán lui cũng quá mệt mỏi mà, không bằng cứ thẳng thắn với nhau cho thoải mái!

Mộ Dung Thánh Anh cười âm trầm một tiếng, đưa hai cánh tay thon dài ra, lần này mặc cho Noãn Noãn né tránh, hấn vẫn kiên trì kéo Noãn Noãn vào trong ngực, nhếch miệng lên cười nhạt, ánh sáng trong đáy mắt làm loạn cả lòng người, còn hơi lộ ra chút cưng chiều, chút triu mến, chút buồn cười, "Trẫm muốn cái gì, Noãn Noãn không biết sao?"

Noãn Noãn sửng sốt, đây là lần đầu tiên Hoàng đế lang sói mở miệng gọi tên cô, ngày thường đều chỉ gọi danh xưng Hoàng hậu.

Mộ Dung Thánh Anh nói xong, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng tựa đầu lên bả vai Noãn Noãn, "Noãn Noãn là Hoàng hậu của trẫm!"

Giọng điệu mập mờ của nam nhân dường như mềm mại bên bả vai quấn quanh bên người Noãn Noãn, tránh không được kéo không ngừng, dẹt thành từng sợi từng sợi tơ.

Noãn Noãn đột nhiên tránh khỏi cánh tay của nam nhân, lao đảo lui về phía sau ba bước, mà nam tử là bày ra một bộ mặt vô tội, ánh mắt làm bộ đáng

thương nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn cau mày, cô biết bản về tâm cơ cô không phải đối thủ của Hoàng đế lang sói, nếu không bằng, không bằng....

"Tôi mặc kệ anh muốn làm cái gì, mục đích hôm nay tôi tới là nói cho anh biết tôi muốn về nhà thăm người thân!" Noãn Noãn theo dõi ánh mắt vô tội của hắn, lạnh lùng mở miệng.

"Về nhà? Phủ Thừa Tướng sao? Được!" Mộ Dung Thánh Anh cười càng thêm dịu dàng, "Hoàng hậu muốn làm gì, trăm cũng sẽ đồng ý, trừ...." giọng nói chợt dừng lại, đột nhiên cười khuyh quốc khuyh thành, "Rời khỏi trăm!"

Noãn Noãn xoay người lại, thật sự không muốn tiếp tục lòng vòng với Hoàng đế lang sói. Dù thế nào đi nữa hắn đồng ý để cô về nhà thăm người thân là tốt rồi, rời khỏi hoàng cung này lại nghĩ cách khác.

Thấy Noãn Noãn muốn rời khỏi, Mộ Dung Thánh Anh cũng không ngăn, chỉ là dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Noãn Noãn đi xa, cho đến khi trở lại Phụng Vũ cung, Noãn Noãn vẫn còn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Quế ma ma biết tin có thể trở về nhà thăm người thân, lập tức mừng rỡ cười không ngấm miệng lại được, chỉ huy các cung nữ thu dọn. Noãn Noãn nghỉ trước khi rời khỏi hoàng cung, tới Linh Thụ cung hái dưa Mạn Châu Sa khác, mang ra bên ngoài cung từ từ nghiên cứu, nói không chừng có thể phát hiện ra bí mật Linh Thụ cung.

Đang chuẩn bị sau giữa trưa thừa dịp lúc không có người liền đi, Mộ Dung Thánh Anh lại phái người tới thông báo, nói là kiêu liên đã chuẩn bị xong, đang ở bên ngoài cung chờ đợi, nghênh đón Noãn Noãn xuất cung về nhà thăm người thân.

"Nhanh như vậy?" Noãn Noãn sửng sốt, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh tình nguyện để cô về nhà, chẳng lẽ như vậy đối với hắn có lợi gì sao?

"Nương nương, nếu Hoàng thượng cũng bố trí xong, không bằng chúng ta hôm nay trở về đi!" Quế ma ma đã sớm không nhẫn nại được.

"Vậy cũng tốt!" Noãn Noãn miễn cưỡng ngoắc ngoắc khoe môi đồng ý, cẩn thận ngấm lại, có lẽ lần này xuất cung sẽ không nữa trở lại, Linh Thụ cung có bí mật gì cũng chẳng quan hệ gì với cô? Vì vậy tâm tình cũng buông lỏng, trực tiếp ra khỏi Phụng Vũ điện, ngồi bộ liễn tới Tuyên Vũ môn.

Bên ngoài Tuyên Vũ môn, hai hàng ngũ hùng dũng đứng nghiêm chỉnh, kiêu liên hoa lệ huy hoàng, trận thế khá lớn, có đủ phô trương.

Noãn Noãn từ trên bộ liễn xuống, Quế ma ma nâng kiêu liên lên, mở ra màn che đang muốn khom người đi vào, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh từ bên trong xoay đầu lại, nụ cười dịu dàng nhẹ giọng nói, "Hoàng hậu, trăm trở về cùng nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trăm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quan trọng như nhau

Cả người Noãn Noãn đứng thẳng bất động ở trước kiêu liên, không trên không dưới, không trước không sau, sau khi từ từ hiểu ra, đột nhiên bật cười châm chọc.

Không trách được Mộ Dung Thánh Anh sáng khoái đồng ý như vậy, thì ra là bộ ngựa bắt ve, ngoài mặt thương yêu Hoàng hậu, cô muốn gì được đó sau lưng rút cuộc lại như thế, vậy thì thật khó nói.

"Hoàng hậu đang vui mừng sao?" Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng nháy nháy mắt, vươn cánh tay, kéo bàn tay nhỏ của Noãn Noãn, trực tiếp kéo cô lên kiêu liên, kéo vào trong ngực của hắn, "Trăm thật sự đã quen những ngày tháng có Hoàng hậu trong cung, dù sao gần đây cũng không có đại sự gì, không bằng trăm đi phủ Thừa tướng với nàng mấy ngày!"

Noãn Noãn bị hắn giữ ở trong ngực cũng chẳng giãy giụa. Cô biết cô không đầu lại Hoàng đế lang sói rồi, vì vậy cười lạnh một tiếng, liếc xéo nam nhân nói, "Hoàng thượng hình như có chút mâu thuẫn nha, buổi sáng vẫn còn ở trong đại điện nói gần đây triều thần kết bè kết cánh, người vì quốc gia bất đắc dĩ cống hiến thân thể của mình sùng ái Diêu Thực phi, hiện tại còn nói không có sự tình gì lớn, có thể cùng với tôi về nhà thăm người thân. Rút cuộc câu nào của Hoàng thượng mới là lời nói thật? Có lẽ, đều không phải là thật?"

"Đều là lời nói thật!" Mộ Dung Thánh Anh tuyệt không hề tức giận, ngược lại nụ cười càng dịu dàng hơn, hắn vươn tay, vuốt mái tóc đen của Noãn Noãn, nhẹ nhàng cười nói, "Chuyện lớn hơn nữa cũng không bằng chuyện của Hoàng hậu!"

Noãn Noãn chợt quay đầu lại, nhìn hắn chăm chăm. Cô hoài nghi những lời ngon tiếng ngọt trái lương tâm này, Hoàng đế lang sói lại có thể nói mà không chớp mắt, hơn nữa còn nói vô cùng đường hoàng, thật đúng là âm hiểm!

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng vỗ bả vai Noãn Noãn, vô cùng thân thiết mở miệng, "Trẫm biết Hoàng hậu không tin, nhưng cũng không có cách khác, nếu phải về nhà, vậy thì đừng suy nghĩ nhiều, cứ vui vẻ giải sầu là tốt rồi!"

Noãn Noãn trong lòng buồn nôn, thật muốn vung tay đánh tan vẻ giả tạo của Hoàng đế lang sói!

Thấy Noãn Noãn không nói thêm gì nữa, Mộ Dung Thánh Anh cười với thâm ý khác, cất cao giọng nói, "Khởi kiệu đi!"

Cỗ kiệu bị nâng lên, đội quân hùng dũng ra khỏi Tuyên Vũ môn, thẳng hướng phủ Thừa tướng ở phía tây.

Bên ngoài Phủ Thừa tướng, Long Chiêu An cùng Long phu nhân nhận được tin tức, đã sớm mang theo tất cả người nhà người hầu phủ Thừa tướng đứng ngoài cổng chính, ngẩng đầu chờ đợi.

"Tối rồi tối rồi, lão gia phu nhân, kiệu liền của Hoàng hậu nương nương đến rồi!" quản gia Phủ Thừa tướng vội vàng chạy tới.

"Được, đốt pháo!" Long Chiêu An vung tay lên, đồng thời tiếng pháo vang, chiêng trống động trời, quả thật so với đám cưới của nữ nhi năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Xa xa nghe được tiếng pháo cùng tiếng chiêng trống, Noãn Noãn miễn cưỡng nhường nhường chân đầu, lời Long Chiêu An nói với cô lần trước hình như cũng không toàn tâm toàn ý hướng về phía Hoàng thượng, hôm nay nhiệt tình như vậy, phò trương nghênh đón cô về nhà thăm người thân, chẳng lẽ chỉ bởi vì có một nữ nhi là Hoàng hậu thật vinh dự, hay còn bởi vì cái gì?

"Xem ra Thừa tướng quá nhớ nhung Hoàng hậu rồi, năng nghe, tiếng pháo thật vang!" Đối diện, Mộ Dung Thánh Anh trên mặt như cũ duy trì nụ cười lạnh nhạt muôn thuở không đổi.

Noãn Noãn về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi, coi như đáp lại hấn, sau đó chuyển mắt, nhắc màn che nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cũng tới Phủ Thừa tướng, phía trên cánh cửa cao năm mét, hai chữ Long phủ son son thiếp vàng uy vũ, bạch vân thạch thể tạo thành tường viện cao lớn, bên trong lầu các bao la, hành lang liên miên, trên nóc nhà toàn bộ khám pha lê trong suốt, tất nhiên cũng cần phải nhắc tới những mái hiên thâm trầm vô biên, cao quý cao nhã, nghiêm trang uy vũ, chỉ riêng long bàn thiếp vàng trên hắc môn cũng đủ để vượt qua sự cao quý bình thường của phủ Thừa tướng.

Ở cổ đại này chỉ có Đế Vương mới có thể dùng Long, mà trên cửa chính Long Chiêu An công khai khắc Long Vãn, điều này nói rõ....

Không đợi đề Noãn Noãn ngẫm nghĩ, kiệu liền liền dừng lại, lúc này, toàn bộ tiếng chiêng trống tiếng pháo cũng dừng lại. Long Chiêu An dẫn mọi người quỳ gối trước kiệu liền, cung kính hô, "Cung nghênh Hoàng hậu nương nương đại giá!"

Noãn Noãn còn chưa kịp mở miệng, Mộ Dung Thánh Anh trực tiếp cười ha ha bước ra kiệu liền, sau đó Noãn Noãn nghe được bên ngoài là một hồi tĩnh lặng, Long Chiêu An cất giọng, "Không biết Hoàng thượng giá lâm, kính xin chuộc tội!"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Mọi người lần nữa cung kính hô.

"Mau đứng dậy mau đứng dậy, nhạc phụ đại nhân trẫm cùng Hoàng hậu tới, cũng coi như cái trang vi hành, không cần điều động binh lực như thế!" Hấn nói xong, trực tiếp xoay người lại tự mình vén màn che, kéo tay Noãn Noãn, "Hoàng hậu, mau ra đây đi!"

Noãn Noãn cau mày, muốn tránh thoát cánh tay của đàn ông, đứng như hấn sớm dự liệu, bàn tay kia giống như kiềm, hấn nắm thật chặt, muốn vung vẩy thế nào cũng không thoát được.

"Buông ra, nếu không ta liền dụng độc!" Noãn Noãn thấp giọng cảnh cáo hấn.

Mộ Dung Thánh Anh "Thâm tình" nhìn cô mặt mày tức giận, nhẹ nhàng cười nói, "Dù sao trên người ta đã có hai loại độc, có thêm một loại cũng chẳng sao!"

"...." Bị những lời vô lại của hấn làm cho im lặng, Noãn Noãn chỉ có thể đứng dậy theo hấn xuống kiệu liền.

Noãn Noãn tận mắt nhìn thấy nụ cười trên mặt Long Chiêu An rất lúng túng, rất miễn cưỡng.

"Hoàng thượng mời, Hoàng hậu mời!" Long Chiêu An cung kính mở miệng.

"Nhạc phụ đại nhân cũng xin mời!" Mộ Dung Thánh Anh ôn hòa mở miệng, nắm tay Noãn Noãn, cùng Long Chiêu An tiến vào Long phủ.

Bên ngoài Long phủ, Mộ Dung Thánh Khuynh lưng đeo trường kiếm lạnh giọng chỉ huy thị vệ Quân Đạo, "Các người đi chỗ đó, các người đi đằng kia, cửa sau cũng phải trấn thủ, thế chết bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu!"

Noãn Noãn lạnh lùng liếc mắt nhìn, Mộ Dung Thánh Anh đem phủ Thừa tướng thủ vệ giới nghiêm như hoàng cung, chỉ sợ đây là tính toán của hấn sao?

Long Chiêu An đưa Mộ Dung Thánh Anh vào đại đường, sau khi mọi người đều ổn định chỗ ngồi, Long Chiêu An lập tức khách khí nói, "Đa tạ Hoàng thượng tiền Hoàng hậu trở lại, Chiêu An thật là thụ sủng nhược kinh!"

Mộ Dung Thánh Anh từ đầu đến cuối vẫn nắm thật chặt tay Noãn Noãn, lúc này cười nhạt, cất cao giọng nói, "Nhạc phụ đại nhân, trẫm không phải tiến Hoàng hậu trở lại, mà là cùng Hoàng hậu về nhà mẹ đẻ!"

"Cái gì?" Long Chiêu An cùng Long phu nhân đồng thanh mở miệng, tiếng ly trà rơi xuống đất đồng thời vang lên.

Mộ Dung Thánh Anh thú vị dương lông mày, nhìn về phía người làm đổ ly trà, thì ra là Quế ma ma, lúc này đang sợ hãi quỳ trên mặt đất vừa nói nô tỳ đáng chết, vừa thu dọn mảnh vụn ly trà.

"Quế ma ma, người đã già rồi, nên mới để cho người đi theo vào cung hầu hạ nương nương, sao lại động tay động chân như thế? Còn không lui xuống?" Long Chiêu An tức giận nói.

"Dạ dạ, nô tỳ đáng chết!" Quế ma ma vội vàng lui ra ngoài.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh càng đậm, "Nhạc phụ đại nhân hình như rất giận mình, không hoan nghênh trẫm sao?"

Long Chiêu An sững sờ, lập tức đứng lên dập đầu, "Cựu thần làm sao dám, chỉ là phủ Thừa tướng không thể so với hoàng cung thủ vệ uy nghiêm, cựu thần là sợ Hoàng thượng ngộ nhờ có chuyện ngoài ý muốn...."

"Trẫm đã điều Ngự Lâm quân, Thừa tướng yên tâm, phủ Thừa tướng sẽ an toàn không có vấn đề!" Mộ Dung Thánh Anh cười híp mắt chuyển con mắt nhìn về Noãn Noãn, "Dù là trẫm không đến, trẫm cũng muốn điều một nửa Ngự Lâm quân tới đây, ở trong lòng trẫm, Hoàng hậu của trẫm quan trọng như tính mạng của trẫm vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hộ Long thánh nữ

"Dù là trẫm không đến, trẫm cũng muốn điều một nửa Ngự Lâm quân tới đây, ở trong lòng trẫm, Hoàng hậu của trẫm cũng quan trọng như tính mạng của trẫm vậy!" Mộ Dung Thánh Anh thâm tình nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn toàn thân một hồi lạnh đến buồn nôn, theo trực giác lấy tay phẩy phẩy, cũng đang chuyển mắt nhìn về mặt khác thường của Long Chiêu An, có lúng túng, có thất vọng, còn có một sự khác thường không nói ra được.

Nữ nhi nhà mình là Hoàng hậu, có thể được thương yêu như thế Hoàng đế, bình thường làm cha mẹ người không phải nên cảm thấy mãn nguyện sao? Long Chiêu An tại sao lại có vẻ mặt như thế? Chẳng lẽ Long Chiêu An cùng một phe với Thánh Nguyên Vương gia, còn có âm mưu khác?

Lúc này Noãn Noãn mới phát hiện ra, rời khỏi hoàng cung quý quyết, đến phủ Thừa tướng cũng không được an bình, thật ra thì cô vốn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Hoàng đế lang sói!

"Tiểu nữ có thể được Hoàng thượng ưu ái như thế, thật sự là gia môn may mắn, cựu thần khấu tạ long ân Hoàng thượng!" Long Chiêu An dập đầu lần nữa, sau đó liền đứng lên phân phó nói, "Nhanh đi dọn dẹp phòng khách tốt nhất, lấy gấm vóc tốt nhất ra, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ!"

"Nhạc phụ đại nhân!" Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh càng dịu dàng, mỹ lệ, khiến tất cả mọi người đều không thể rời mắt.

"Trẫm ở phòng Hoàng hậu là được rồi, không cần dọn dẹp, trẫm rất muốn hiểu thêm cuộc sống của Hoàng hậu trước khi vào cung!" Nói xong, Mộ Dung Thánh Anh cúi mắt, nâng cánh tay thon dài lên, dịu dàng giúp Noãn Noãn gỡ sợi tóc rối bên tai.

Long Chiêu An lần nữa sững sờ.

Noãn Noãn lạnh lùng ngược mắt nhìn nam nhân, nam nhân cúi mắt nhìn về phía cô cười dịu dàng như hoa, tuyệt mỹ khuynh thành, hết sức... ghê tởm!

"Hoàng thượng, hình như không hợp lý chứ? Nếu như những phi tử kia biết, sợ rằng..." Noãn Noãn đang tìm lý do từ chối, thân thể liền bị Mộ Dung Thánh Anh ôm chặt ôm ở trong ngực, bên tai bị hân mật mờ mờ hà ra hơi, "Hoàng hậu, từ giờ khắc này, chúng ta có thể làm đôi vợ chồng bình thường nhất thế gian này? Noãn Noãn gọi ta là Thánh Anh là được rồi, như thế nào?"

Thấy Hoàng đế cùng Hoàng hậu ân ái ở trước mặt người như thế, Long phu nhân và rất nhiều người trong nhà đều đảo mắt kiếng dè, chỉ có Long Chiêu An nhìn chòng chọc vào hai người.

"Nhạc phụ đại nhân, cứ quyết định như vậy, trẫm từ nhỏ sống ở hoàng cung, còn chưa từng thử qua cuộc sống của người bình thường, mặc dù nhạc phụ đại nhân thuộc Hộ Long đường, thân phận cũng tôn quý, nhưng là chỉ ít cũng ít quý cù hơn trong hoàng cung. Nhạc phụ đại nhân hãy chu toàn cho nguyện vọng này của trẫm đi!" Mộ Dung Thánh Anh cười híp mắt mở miệng, giọng nói rất là thành khẩn.

Từ trong lời nói Mộ Dung Thánh Anh Noãn Noãn nắm được một chút đầu mối, thì ra phủ Thừa tướng là thuộc Hộ Long đường, hình như địa vị tôn quý

không thua gì hoàng cung. Hộ Long đường? Chẳng lẽ có quan hệ với việc phân cấp Bạch Long Tử Long sao?

Long Chiêu An bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi, "Hoàng thượng, việc này thật không hợp lý lắm...."

"Trẫm ở chỗ này, lời của trẫm nói chính là đạo lý, chính là ý trời, nhạc phụ đại nhân, ngài nói xem có đúng không?" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhấn mạnh, nụ cười kia mặc dù hết sức xinh đẹp nhưng là tất cả mọi người có thể nhận ra được sự cảnh cáo ẩn chứa trong đó.

Long Chiêu An cắn cắn môi, "Người đâu, đem đồ đạc của Hoàng thượng đồ dọn vào phòng của Hoàng hậu nương nương!"

"Tạ nhạc phụ đại nhân!" Mộ Dung Thánh Anh di hàm răng trắng nõn, dịu dàng cười.

Long Chiêu An vội vàng hành lễ, "Lão thần hổ thẹn!"

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn nam nhân cười dịu dàng, chậm rãi nâng lên khóe môi đỏ hồng.

Mộ Dung Thánh Anh, tôi lại muốn xem rốt cuộc trong lòng anh muốn làm cái gì!

※

Trong phòng, Long phu nhân lo lắng đi tới đi lui, Long Chiêu An ngồi ngay ngắn ở trên ghế một hồi phiền lòng.

"Ta nói phu nhân, ta đã đủ phiền lòng được rồi, bà còn..." Long Chiêu An phiền não mở miệng.

Long phu nhân vừa nghe, lập tức dừng bước, bước vọt tới trước mặt Long Chiêu An nhỏ giọng nói, "Lão gia, ông nói làm thế nào, hôm nay Noãn Noãn giống như biến thành người khác, lần trước đối với ta rất là lạnh nhạt, hôm nay Hoàng đế này lại đến ở trong nhà, còn có Thánh Nguyên Vương gia.....Loạn hết cả lên rồi!"

Long Chiêu An phát tay một cái, "Những thứ này ta đều biết, ai biết bình an qua ba năm, mất thấy thắng lợi trong tầm mắt sao lại sinh ra nhiều rắc rối như vậy! Cách thời gian gấp Phi Long hội còn có hai năm, đến lúc đó Ngao Long Quyết kiếp này sẽ chọn Hộ Long Thánh nữ mới, Noãn Noãn là nhân tài khó gặp được của Hộ Long đường, hôm nay đã là Tử Long Tướng quân, lại có Hộ Long ngân quang, chắc chắn đợi một thời gian nữa Noãn Noãn nhất định sẽ giống tổ tiên chúng ta trở thành Bạch Long Đế Hoàng, nói không chừng còn trở thành một trong những người tranh đoạt Kim Long thiên tử, coi như không làm được Kim Long thiên tử, dưới một người trên vạn người, Hộ Long Thánh nữ là chắc chắn rồi! Nhưng Thánh nữ phải có tám thân xử nữ, nếu như không phải là vì muốn lấy được bảo bối trong cung, ta sao lại để Noãn Noãn vào cung! Ba năm này, Hoàng đế chưa từng có sủng ái Noãn Noãn quá, ai biết hôm nay lại..."

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, nếu là Long Noãn Noãn lúc trước, Long Chiêu An vô cùng tự tin, nhưng bây giờ Long Noãn Noãn tính tình thay đổi sợ rằng...

"Lão gia, Noãn Noãn chỉ nói vì lần trước ở lãnh cung bị kinh động, quên mất một số việc, không bằng chúng ta nói cho nó biết mối quan hệ lợi hại trong đó, nói không chừng Noãn Noãn có thể nhớ ra một ít, nói cũng không chừng hoàn toàn khôi phục. Như vậy tất cả cũng sẽ được hóa giải!" Long phu nhân suy nghĩ, chậm rãi mở miệng nói.

Long Chiêu An hơi trầm mặt.

Qua nhiều năm như vậy, ông ta vẫn không nói chuyện Long Noãn Noãn biết võ công cho người ngoài. Ở trong mắt người ngoài, thứ nữ Long Lệ Lệ phù Thừa tướng mới là người thừa kế Hộ Long đường tương lai, không có tiếng tăm gì. Mặc dù Long Noãn Noãn là con vợ cả nhưng cũng không bị chú ý quá nhiều. Ba năm trước đây, ông ta tra được Hỏa Long diễm có thể tăng dần công lực xuất hiện tại hoàng cung, cho nên muốn để Long Lệ Lệ vào cung làm phi, tìm được Hỏa Long diễm giúp Noãn Noãn tăng công lực. Nhưng ông ta cũng không nghĩ đến tiên hoàng nói ra yêu cầu, nếu như Long Lệ Lệ vào cung phải có Long Noãn Noãn cùng vào cung, hơn nữa muốn vào cung làm hậu!

Long Chiêu An nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ để Long Lệ Lệ tiến cung, dù sao Hỏa long diễm mặc dù trân quý, cũng không bằng Noãn Noãn tiền đồ vô giá, ông ta sẽ tìm kiếm phương pháp khác tăng dần công lực cho Noãn Noãn. Nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng, sau lần đầu tiên Long Lệ Lệ gặp Mộ Dung Thánh Anh lại yêu hấn, liều mạng muốn vào cung, hơn nữa thuyết phục cả Long Noãn Noãn.

Long Noãn Noãn bởi vì trong lòng yêu Thánh Nguyên Vương gia, hơn nữa Long Lệ Lệ trong lòng nằng, so với bất luận kẻ nào cũng quan trọng hơn, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không cùng Long Lệ Lệ giành Mộ Dung Thánh Anh, cho nên ba năm này mặc cho Mộ Dung Thánh Anh đùa bỡn hết thủ đoạn, như cũ vẫn giữ vững tám thân xử nữ. Hôm nay Long Noãn Noãn tính tình thay đổi, cùng Hoàng đế kia càng thêm gần gũi, ngộ nhớ hai người..... Vậy thì thật sự là phí công nhọc sức!

"Lão gia, rốt cuộc làm thế nào? Ông nói một câu xem!" Long phu nhân lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

Long Chiêu An ngẩng đầu lên, mặt mũi kiên quyết, "Làm như lời bà nói đi, hãy nói cho Noãn Noãn biết chân tướng, nếu như nó còn là nữ nhi của chúng ta, tự nhiên hiểu được đạo lý trong đó, biết lấy hay bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Vĩnh viễn không phải dê

Trong phòng, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi quan sát bốn phía, chợt nhíu mày cười một tiếng, "Mặc dù phòng ngủ Hoàng hậu không đủ xa hoa, nhưng rất ấm áp, so với tưởng tượng của trẫm giống nhau như đúc!"

Noãn Noãn miễn cưỡng dựa nghiêng ở một bên, hai chân vắt chéo, thuận tay thả một khóa quả nho vào trong miệng, ghé tòm trợn mắt nhìn thẳng, "Mộ Dung Thánh Anh, đừng đóng kịch nữa, nơi này chỉ có hai người chúng ta, người đeo mặt nạ kia không một mồi sao?"

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi thu hồi ánh mắt, đứng ở cửa sổ, mỉm cười dịu dàng với Noãn Noãn, "Hoàng hậu vẫn cho là trẫm đang diễn trò? Chẳng lẽ trẫm khiến cho Hoàng hậu thiếu tin tưởng như thế sao?"

Nói xong, hắn còn thờ dài một cái, trong đôi mắt u ám còn có vẻ u sầu.

Noãn Noãn lạnh lùng quay mặt sang ngó ra ngoài cửa sổ, thật sự không muốn đấu trí cùng người đàn ông này nữa. Lúc này đã là gần tối, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy gia đình và nha hoàn trong phủ Thừa tướng bận rộn, có phải là vì bữa tối long trọng mà chuẩn bị.

"Quê ma ma!" Noãn Noãn chợt ngồi thẳng người, nhẹ giọng hô.

"Dạ, nương nương, có nô tỳ!" Quê ma ma lập tức vội vã mở cửa phòng, cung kính khom lưng đứng ở trước cửa.

"Nói với bọn họ, bữa tối đưa vào trong phòng là được rồi, không cần kinh động... bọn họ!" Noãn Noãn hơi do dự, một tiếng cha mẹ vẫn còn không kêu ra miệng, cuối cùng chỉ có thể dùng "Bọn họ" thay thế.

Quê ma ma sững sờ, "Hoàng hậu nương nương, Thừa tướng đại nhân nói để tẩy trần cho Hoàng thượng và người..."

Noãn Noãn nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Thánh Anh một cái, "Bà phải đi nói đây là ý tứ của Hoàng thượng, bữa tối đưa vào phòng là được!"

Trước mặt mọi người, đối mặt với Long Chiêu An cùng Long phu nhân, Mộ Dung Thánh Anh không chừng lại muốn biểu diễn một phen, hắn không chê một mồi, Noãn Noãn lại chê hắn những hành động với lời nói ra vẻ thân thiết như thế, sợ mình tiêu hóa không tốt, cho nên vẫn là đơn giản thì tốt hơn!

Quê ma ma theo trực giác liếc nhìn Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Anh lập tức gạt đầu một cái, hình như rất là hài lòng, "Hoàng hậu muốn cùng trẫm ăn một bữa cơm đơn giản ấm áp, phải đi nói như vậy!"

"Dạ!" Quê ma ma vội vàng đồng ý, lập tức lui ra ngoài.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn nam nhân một cái, khoe môi bĩu một cái, "Sói đuôi dài!"

Mộ Dung Thánh Anh trên mặt còn là mang theo nụ cười dịu dàng, chỉ là trong con ngươi xanh đen còn có thêm ý đồ sâu xa.

Một bữa cơm, mặc dù thức ăn vô cùng tinh xảo nhưng bởi vì hai người, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, cho nên hoàn toàn không thường thức ra mùi vị.

Cơm nước xong, Quê ma ma liền cung kính nói, "Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Long phu nhân đang ở đại sảnh chờ, nói là nhớ thương nương nương, muốn cùng nương nương trò chuyện, kính xin Hoàng thượng ân chuẩn!"

Đôi mắt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, nụ cười kia càng thêm dịu dàng, "Nên hàn huyên một chút, Hoàng hậu, mẹ con các nàng khó được gặp mặt, đi đi! Chỉ là nhớ trở lại đó!"

Nói xong, hắn lại mập mờ nắm tay Noãn Noãn, mặt đến gần, như sắp hôn.

Noãn Noãn nhanh chóng thu tay trở về, ngược mắt, bắt gặp trong mắt nam nhân tràn đầy nụ cười ranh mãnh.

"Đi thôi!" Noãn Noãn đứng dậy, mặc kệ hắn, trực tiếp đi theo Quê ma ma ra cửa.

Cô cũng biết, Long Chiêu An cùng Long phu nhân dùng trăm phương ngàn kế đưa cô từ trong cung ra, nhất định có chuyện muốn nói với cô. Đối với những bí mật trên người Hoàng hậu, cô cũng tò mò, không bằng nhân cơ hội này tìm ra lời giải!

Trong đại sảnh, Long phu nhân thấy Noãn Noãn ra ngoài, hành lễ như cũ, nói mấy câu khách sáo rồi mới nói nói, "Noãn Noãn, phụ thân đại nhân đang ở thư phòng chờ con đây, có chuyện quan trọng nói với con!"

"Được!" Noãn Noãn đáp, cùng Long phu nhân đi ra chủ viện, đi về phía Tiền viện.

Bởi vì Hoàng thượng đến, cả phủ Thừa tướng cũng thêm vào thủ vệ, sân to như vậy càng treo đầy đèn lồng chiếu sáng màu đỏ, chiếu rọi cả khu viện lạc sáng như ban ngày.

Thông qua cửa tám góc, tiến vào vườn hoa, Noãn Noãn đột nhiên đánh hơi được một mùi hương kỳ dị, cô ngẩng ra, nhanh chóng lớn tiếng kêu lên, "Nín thở, có độc!" Nhưng là vẫn chậm, Quả ma ma và bốn nha hoàn cầm đèn trước mặt, còn có Long phu nhân bên cạnh cô tất cả đều xui xẻo trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Noãn Noãn nhanh chóng ngậm thuốc giải trong miệng, ngược mắt nhìn lại, bàn đá xanh trên đường phía trước, một bóng người màu đen mờ ảo đứng đó, toàn thân trên dưới là chiếc áo choàng màu đen ôm lấy người, chỉ có con ngươi đang phát ra ánh sáng quỷ dị.

Sát khí liên tục không ngừng tản ra từ trên người áo đen.

Người tới hình như cũng không kinh ngạc Noãn Noãn bình yên vô sự, giống như đã sớm liệu trước đây là việc bình thường, im lặng giờ tay cầm vũ khí lên.

Mượn ánh trăng sáng, Noãn Noãn thấy trên vũ khí có màu xanh lá cây nhàn nhạt.

Có độc! Noãn Noãn cười lạnh, cười người ám sát này múa rìu qua mắt thợ, từ trước đến đây chưa có độc nào là cô chưa giải được!

Âm thầm vận khí công đề phòng, chuẩn bị chờ tên ám sát đến đây sẽ cho hắn một kích nặng nề.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo gào rít lao tới...

"Noãn Noãn cẩn thận!" đột nhiên giọng của Hoàng đế lang sói từ phía sau truyền tới, đồng thời Noãn Noãn bị đẩy ra.

Hoàng đế lang sói vọt tới trước mặt Noãn Noãn, kéo Noãn Noãn ra, bản thân cũng muốn tránh né nhưng vẫn chậm một bước, lưỡi kiếm này làm rách ống tay áo của Hoàng đế lang sói. Lưỡi kiếm sắc bén lướt theo ống tay áo Hoàng đế lang sói vạch một đường, trên lưỡi dao dính máu.

"Ai nha, bắt thích khách!" Hoàng đế lang sói run giọng kêu lên, giống như thật sự bị thích khách kinh sợ đến, vừa gọi, vừa vung về tránh né, thật là nhếch nhác.

Noãn Noãn vốn định đi lên hỗ trợ nhưng vẫn thay đổi chủ ý. Cô thật muốn xem Mộ Dung Thánh Anh rốt cuộc còn phải nguy trang tới khi nào!

Thích khách lao kiếm về phía ngực Mộ Dung Thánh Anh, Mộ Dung Thánh Anh né tránh không kịp, ngồi phịch mông trên mặt đất, hai tay bám về phía sau nhếch nhác đi chuyên, muốn tránh né đường kiếm của tên thích khách kia.

Noãn Noãn rốt cuộc vẫn không nhìn được xông lên phía trước, vẫy tay về phía thích khách.

Thích khách kia sững sờ, nhanh chóng thụt về sau, sau đó hung hăng nhìn Noãn Noãn một cái, lập tức không thấy bóng dáng.

Bốn phía rất nhanh vang lên tiếng bước chân, Mộ Dung Thánh Khuynh dẫn theo thị vệ chạy tới, vừa thấy được Hoàng đế lang sói ngồi bệt trên mặt đất, dáng vẻ chật vật, lập tức quỳ xuống đất nói: "Hoàng huynh người không có sao chứ? Người của chúng ta đều trúng thuốc mê của chúng..."

"Không có việc gì, các người lui xuống đi!" Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng mở miệng, đợi mọi người tan hết, hắn vẫn ngồi ở trên đất, quệt môi, làm ra vẻ đáng thương nhìn Noãn Noãn, "Hoàng hậu, trầm gãy lưng rồi, có thể đỡ trầm dậy không?"

Noãn Noãn không tin nhìn hắn, "Thật sao?"

Mộ Dung Thánh Anh ánh mắt càng thêm vô tội u oán, "Trẫm còn lừa nàng sao, không tin nàng tới nhìn mà xem, không phải nàng biết y thuật sao?" Hắn nói xong, liền âm thầm lăm bầm một câu, "Dầu gì trẫm cũng bị thương vì nàng, sao nàng có thể máu lạnh như vậy?"

Noãn Noãn lạnh lùng tiến lên, "Tôi cho là nên xử lý vết thương của anh trước!"

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nhìn theo ánh mắt Noãn Noãn, lúc này mới phát hiện ra trên ống tay áo bị chém rớt một mảnh, lộ ra dấu vết bị thương. Vết thương không lớn, lại có đen.

"Ai nha, độc!" Mộ Dung Thánh Anh kêu lên, hai mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

Noãn Noãn trở mắt đứng nhìn, thật sự nhìn không được tròn trĩnh mắt, ngồi xổm người xuống, xử lý vết thương đơn giản cho hắn, dễ dàng giải độc.

Khuôn mặt nam nhân có chút tái nhợt, khóe môi hơi rướm, rõ ràng có chút vô tội.

"Xi!" Noãn Noãn nghĩ tới bộ dạng nam nhân mới vừa rồi bị thích khách đuổi giết liền không nhìn được nở nụ cười, nếu như hắn là thật....Noãn Noãn ngẩng ra, đột nhiên ý thức được cái gì, hốt hoảng nhú nhú mày, xoay người đi thẳng tới cửa, hướng về phía thị vệ cách đó không xa là lớn, "Này, Hoàng đế hôn mê, mấy người các người tới đây nâng hắn đi!"

Nói xong, đi thẳng tới trước mặt Long phu nhân, nhẹ nhàng vỗ bà, nhìn bà chậm rãi tỉnh lại cười một tiếng, "Chúng ta đi thôi!"

Đáng tiếc, sói đội lột cừu, vĩnh viễn không phải dê!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người đang hẹn hò với nam nhân khác sao

Thư phòng Long Chiêu An. Long Chiêu An ngồi ngay ngắn ở ghế trên, Long phu nhân đứng ở một bên, không khí trong phòng có chút ngưng trệ.

"Lão gia, thập nhất Vương gia đã dẫn người tới xử lý chuyện thích khách!" Long phu hộ cung kính đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng nói.

"Vết thương của Hoàng thượng thế nào rồi?" Long Chiêu An nhàn nhạt mở miệng, mặc dù mặt có lo lắng, nhưng coi như cũng bình tĩnh.

"Ngự y đã tới xem, còn chưa có tin tức!"

"Lui xuống đi!" Long Chiêu An phất tay một cái, kẻ kia lập tức lui xuống.

Trong phòng lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Long Chiêu An nhìn sang Noãn Noãn, hình như hạ quyết tâm thật lớn, rốt cuộc nhỏ giọng nói, "Noãn Noãn, con có còn nhớ rõ những lời dạy bảo của cha trước khi con vào cung không?"

Noãn Noãn miễn cưỡng tựa người lên ghế, hai chân vắt chéo, nhún vai một cái, "Dạy bảo cái gì?"

Long Chiêu An cùng Long phu nhân theo trực giác nhìn nhau một cái, kinh ngạc nói, "Con thật sự đã quên tất cả?"

"Đúng vậy, đây không phải nguyên nhân hai người gọi tôi về nhà thăm người thân sao, nói đi!" Noãn Noãn nhường nhường mày, giả bộ rửa tai lắng nghe.

Long Chiêu An chỉ có thể chậm rãi nói.

"Thì ra là như vậy!" Noãn Noãn rốt cuộc hiểu rõ thân thể này vốn là tích năng lượng, không trách được Kim Diện Nhân nói cô là Từ Long Tướng quân, thì ra kỳ tài Vương triều Mộ Dung Hộ Long đường trăm năm khó gặp không phải Long Lệ Lệ mà là Long Noãn Noãn. Long Lệ Lệ chỉ là bia đỡ đạn của Long Noãn Noãn mà thôi!

Về phần Long Noãn Noãn ở nơi này trong thời gian ngắn tấn thăng đến Từ Long Tướng quân, hơn nữa có hộ thân ngân quang, là bởi vì tìm được cái Hỏa Long điểm sao?

"Con gái, con là hi vọng của Hộ Long đường chúng ta, là Hộ Long Thánh nữ tương lai, nói không chừng còn là Kim Long thiên tử phu nhân, cho nên con..." giọng nói Long Chiêu An đột nhiên kiên quyết, "Con nhất định không thể động tâm với bất kỳ người nào, mặc kệ là Thánh Nguyên Vương gia hay là Hoàng thượng, bọn họ cũng không xứng với con!"

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, xem ra cô đã đoán đúng, trong lòng Long Chiêu An có dã tâm lớn hơn, làm sao cả Vương triều Mộ Dung có thể chống lại hẳn?

Kim Long thiên tử, Hộ Long Thánh nữ, thật sự rất hư vô mờ mịt!

Long Chiêu An thấy Noãn Noãn chỉ nhàn nhạt cười lạnh, không nhúc nhích chút nào, không nhịn được có chút nóng nảy, "Con gái, con đang nghĩ cái gì chứ? Chẳng lẽ con không vì tương lai Hộ Long đường nữa, không hề phấn đấu vì Hộ Long đường sao? Hay căn bản con không bỏ được Thánh Nguyên Vương gia?"

Noãn Noãn ngược mắt nhìn hai người mặt đầy lo lắng, chậm rãi đứng dậy, "Hôm nay người nói với tôi những chuyện này quá đột ngột, tôi nghĩ mình cần thêm thời gian suy nghĩ, dù sao chuyện đã qua tôi đều đã quên mất!"

Long Chiêu An vội vàng gạt đầu, "Được được, chỉ cần con chịu suy nghĩ, vậy đã nói rõ trong lòng con còn có Hộ Long đường!"

Noãn Noãn không muốn ở lại, hiện tại cô chỉ muốn suy nghĩ thật tốt, chút đột ngột này sinh ra quá nhiều trách nhiệm.

Trách nhiệm? Cái từ ngữ này quá xa lạ với người của tổ chức thiên sứ, họ cũng có trách nhiệm, trách nhiệm chính là khổ cực cố gắng sống sót, vui vẻ, tự do còn sống, trách nhiệm trong lời Long Chiêu An, thật quá xa lạ!

Long phu nhân muốn tiến, Noãn Noãn cự tuyệt. Mặc dù hương mê đã giải nhưng vẫn còn có phản ứng, Long phu nhân với Quế ma ma tất cả đều hai mắt ngốc trệ, cần nghỉ ngơi.

Noãn Noãn đã từng hàng năm nghiên cứu chế tạo độc dược, đã sớm có kháng dược tính, cho nên cũng không lo ngại.

Hai tiểu nha hoàn xách theo đèn cho Noãn Noãn, đi ra từ tiền viện về phía hậu viện.

"Phập phập!" Đột nhiên hai cục đá ném tới, đèn lồng trên tay hai nha hoàn đột nhiên dập tắt.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy trong bóng tối có người ôm cô, hơn nữa cùng một lúc điểm huyết đạo của cô.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, im hơi lặng tiếng, nhanh đến khi Noãn Noãn ý thức được đã quá trễ.

Cả người bị người trong không trung ôm lấy, bên tai chỉ có tiếng gió, cùng với tiếng tim đập của nam nhân kia.

Mùi hương hình như rất quen thuộc thấm vào lỗ mũi Noãn Noãn, Noãn Noãn trong nội tâm khẽ động, trong đầu nhanh chóng nghĩ đến một người.

Mộ Dung Thánh Li? Hắn còn chưa từ bỏ ý định sao? Không đúng, lần trước bọn họ huyền não tan rã trong không vui, lần này Mộ Dung Thánh Li có phải hay không đến báo thù cô?

Vì yêu sinh hận!

Noãn Noãn đột nhiên khẩn trương, âm thầm vận công muốn giải huyết, đồng thời cắn chặt độc dược trong môi.

Là sát thủ am hiểu dụng độc nhất trong tổ chức thiên sứ, Noãn Noãn có thói quen dùng các loại độc bảo vệ mình.

Khi Noãn Noãn còn trầm ngâm đề phòng, nam nhân đột nhiên dừng bước, Noãn Noãn còn chưa kịp xem đây là nơi nào, môi liền bị nam nhân chặn lại.

Hương có mát mẻ, là Mộ Dung Thánh Li!

Sau khi chuẩn bị xong ám độc, Noãn Noãn rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt nam nhân trước mặt, hắn nhắm mắt ngậm môi Noãn Noãn, ánh trăng lạnh lẽo, nét khổ sở trên mặt hắn nhàn nhạt mông lung.

Vừa bắt đầu, động tác của hắn rất thô bạo, chỉ là điên cuồng xâm lược, môi hàm ngậm môi Noãn Noãn, hàm răng đụng hàm răng của Noãn Noãn, điên cuồng chiếm lĩnh mỗi một tác lãnh địa. Dần dần, hắn hình như trầm tĩnh lại, nụ hôn cũng từ từ trở nên dịu dàng.

"Noãn Noãn!" Nam nhân đột nhiên khàn khàn kêu một tiếng, vô lực đem Noãn Noãn ôm lấy.

Noãn Noãn dừng lại động tác cắn vỡ thuốc độc.

Thánh Nguyên Vương gia phong vân một cõi, ngay cả bức vua thoái vị cũng dám làm ra ngoài, lúc này ngược lại bất lực như đứa bé!

"Anh... anh không cần như vậy, buông tôi ra đã!" Rốt cuộc có thể nói chuyện, Noãn Noãn khàn khàn mở miệng.

Mộ Dung Thánh Li chợt ngược mắt nhìn chăm chăm cô, "Thả nàng ra, để nàng trở lại lòng ngực nam nhân kia sao? Ta sẽ không buông ra, vĩnh viễn sẽ không buông ra!"

Noãn Noãn lúc này không biết giải thích với hắn thế nào.

Giọng của Mộ Dung Thánh Li đột nhiên dồn dập, "Noãn Noãn, ta không thể đợi rồi, ta...." Hắn đột nhiên đem Noãn Noãn đẩy ngã, cả người cũng đè lên, môi lần nữa in lên môi Noãn Noãn, chỉ là lúc này, nụ hôn đã bớt tức giận, bớt cả oán giận mà có thêm dục vọng.

Noãn Noãn cảm thấy nguy hiểm, chỉ là cô không gãy gậy, để mặc cho Mộ Dung Thánh Li hôn. Bởi vì trên cổ cô, trên trán tất cả đều là phấn hoa Mạn Đà La, phấn hoa kết hợp với nước bọt nam tử sẽ....

Động tác kích tình của Mộ Dung Thánh Li dần trở nên chậm chạp, Noãn Noãn biết là thuốc kia có tác dụng, chỉ cần một phút nữa, một phút nữa liền....

"Tiểu Lục tử, lần này ngươi phải giữ chắc đấy, nếu không Bản công tử té...." Xa xa, một âm thanh trong suốt vui thích cất lên.

Cái âm thanh này....Noãn Noãn sửng sốt, muốn xác định phỏng đoán của mình một chút, nhưng là bất đắc dĩ, tầm mắt bị Mộ Dung Thánh Li đang từ từ hôn mê ngăn trở....

"Oa ha, có kịch hay, Tiểu Lục tử, bên kia!" âm thanh du dương lần nữa vang lên, đồng thời một hồng ảnh bay tới. Cùng lúc đó, Noãn Noãn chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, Mộ Dung Thánh Li bị người hất ngã xuống một bên, đồng thời một đôi mắt đỏ yêu dị đối diện với mặt Noãn Noãn.

"Ah? Là cô?" nam tử yêu dị mặc áo đỏ rất có hứng thú nhìn chăm chăm Noãn Noãn, tóc dài phiêu dật giống như ánh trăng sáng, rủ xuống bên eo của hắn, thần thái tuyệt đối ngạo mạn, giống như là một vương tôn cao ngạo, hoặc là chúa tể chí cao vô thượng, cánh môi đẹp như hoa anh đào đột nhiên cất lên, "Cô ở đây hẹn hò cùng nam nhân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Tiễn cô về nhà

Lúc này Noãn Noãn mới chú ý tới chỗ cô nằm xuống là trên nóc, chính xác mà nói là nóc nhà, chỉ là nóc nhà này hào hoa hơn nhiều so với những nóc nhà khác, thiết kế cũng tương đối đơn giản, rất thích hợp làm chỗ để nam nữ hẹn hò giống lời nam tử áo đỏ nói, càng thêm thích hợp với loại người cả ngày không có việc gì như hắn, mỗi ngày đứng đưa tới lui nhàm chán.

"Anh lại giả bộ đánh đắm đi ngang qua?" Noãn Noãn nằm trên bề mặt, mặc dù về bên ngoài không tự nhiên bằng nam tử mặc áo đỏ, đối diện với vẻ mặt ngạo mạn của hắn, cảm giác thật tuyệt vời, nhưng lời nói ra cũng đối chọi gay gắt, không có chút khách khí, nào "Làm ơn, không có việc gì đến nơi khác chơi đi, tôi còn rất bận!"

Yêu nghiệt áo đỏ hí con mắt yêu dị màu đỏ, mím đôi môi như cánh hoa anh đào sáng rỡ lại tràn đầy hồn nhiên, sau khi cẩn thận tỉ mỉ quan sát Noãn Noãn, đột nhiên chậm rãi ngồi xổm người xuống, đưa ra này ngón tay trắng mịn mang theo mùi đàn hương nhẹ nhàng đặt trên môi đỏ mọng của Noãn Noãn, giọng nói trong suốt vang lên, "Thú vị, thú vị, chẳng lẽ cô không muốn ta giúp người giải huyết đạo sao?"

Noãn Noãn mơ màng cười, "Anh chịu sao?"

Yêu nghiệt áo đỏ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, sóng mắt chuyển một cái, mỉa mai cười một tiếng, "Cô biết ta không chịu, cho nên cố ý khích ta giận?"

Noãn Noãn nhin xuống kích động tròn mắt. Cô cũng không phải có ý khích giận hắn, chỉ là không thích khi cô chặt vật nhất lại có một cặp mắt xinh đẹp cứ đăm đăm nhìn mình, nhịp tim dừng lại, hồn phách đều mất, Nhân Thần Cộng Phẫn thậm chí có chút ghê tởm nam nhân xem náo nhiệt mà thôi! Noãn Noãn cũng có tự tôn!

"Bình thường Bản công tử có chút háo sắc, cô càng không cầu ta... ta liền cứu cô. Nếu như cô ở đó cầu xin ta, nói không chừng hiện tại ta thật sự đến nơi khác chơi!" Hai cánh tay hắn ôm ở trước ngực, vẻ mặt lạnh nhạt phiêu dật, xinh đẹp giống như bức tranh thủy mặc.

Thì ra là mỹ nam này thích bị coi thường! Noãn Noãn không lên tiếng, thức thời giả tuấn kiệt, trong lòng len lén có kết luận nói.

Noãn Noãn nằm ở trên đất lạnh lẽo đợi mỹ nam giải huyết, ai biết đôi mắt yêu dị của mỹ nam chăm chú nhìn đi nhìn lại, rốt cuộc thanh nhã lên tiếng hỏi, "Huyết vị ở nơi nào?"

Xiu! lúc này tứ chi Noãn Noãn không thể động, nhưng mắt vẫn động được, chớp chớp, khóe miệng méo xệch, chỉ thiếu miệng sùi bọt mép.

Cho tới bây giờ cũng chưa có gặp qua kẻ nào như vậy, so với Hoàng đế lang sói thật là ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác!

Yêu nghiệt áo đỏ hình như vô cùng không hài lòng với việc Noãn Noãn tròn trĩnh mắt, đôi tay lười biếng bắt chéo ở trước người, đôi mắt sáng sủa dập dềnh nhìn chăm chăm, trông vô cùng kiêu căng sáng chói, "Nét mặt này của cô có ý gì vậy, cô có biết Bản công tử là ai không? Mặc dù bản công tử không biết giải huyết, nhưng có thể mang cô về nhà!"

Đưa về nhà? Không đợi Noãn Noãn kịp hiểu, yêu nghiệt áo đỏ đã rất hào phóng phát tay một cái về phía xa xa, hai bóng người nhanh chóng tới, chính là hai thiếu niên mặc áo xanh đỏ hôm đó. Hai người tiến lên, phân công xong, liền hợp tác, một người khiêng Noãn Noãn, một người khiêng Thánh Nguyên Vương gia, còn nhân tiện dùng một tay kéo dây thừng, treo ngược yêu nghiệt áo đỏ phiêu dật tuyệt mỹ, bề ngễ thiên hạ, đi về phía phủ Thừa tướng.

"Này..." Noãn Noãn bị thiếu niên mặt ngọc khiêng, một đường lác lác, trong miệng nói không ra lời, đợi đến lúc nàng rốt cuộc có thể hít thở, chợt nghe được giọng nam nhân, "Người nào?" Liên bị thiếu niên mặt ngọc quăng xuống đất.

"Nương nương?" Nam nhân kia mở miệng lần nữa, lần này Noãn Noãn rốt cuộc xác định là giọng nói của Long Chiêu An, đang muốn ngẩng đầu lên, bên cạnh phủ phù một tiếng, lại rơi xuống một kẻ khác.

Là Thánh Nguyên Vương gia, trúng hương mê của Noãn Noãn, dù là võ công cao hơn nữa, chưa qua hai canh giờ chưa thể tỉnh!

Mặt Noãn Noãn lúc này đầy vạch đen, cô cùng Mộ Dung Thánh Li bị trả lại như vậy không cần phải nói cũng biết chuyện gì xảy ra rồi!

Im ắng yên tĩnh, không khí ngưng trệ, Noãn Noãn thở dài, bình đến tương cận, rốt cuộc thử giương mắt.

Trên đại sảnh Long phủ, Mộ Dung Thánh Anh, Long Chiêu An, Long phu nhân, hơn nửa đêm không ngủ ngồi ở sảnh đường làm gì? Nhìn nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt của Mộ Dung Thánh Anh, lần này thì hay rồi, bất kể thông dâm tại trận?

"Người đã đưa về, xin cáo từ!" Hai thiếu niên mặt ngọc cùng yêu nghiệt áo đỏ không đứng đắn, ôm quyền, nhanh chóng biến mất.

"Này..." Noãn Noãn muốn gọi hắn lại, bắt đắc đi hai tiểu tử chạy quá nhanh.

"Này này chuyện này...." Long Chiêu An rót cuộc tỉnh táo lại, cả người run rẩy đứng lên, hướng về phía nữ nhi bảo bối nằm dưới đất cùng Thánh Nguyên Vương gia nói không ra lời, sau đó lại len lén liếc Mộ Dung Thánh Anh một cái.

Mộ Dung Thánh Anh khoe môi mỉm cười, chậm rãi đi tới trước người Noãn Noãn, khẽ nhủ mảy, "Hoàng hậu thật hăng hái, trẻ như thế còn cầm tay Thánh Nguyên Vương gia đi du ngoạn? Hoàng hậu nhớ lần sau kêu trẫm đi cùng, nếu không người ta sẽ hiểu lầm, ảnh hưởng tới thanh danh Hoàng hậu không tốt!"

Noãn Noãn bị hấn cười làm cho rợn cả tóc gáy, vội vàng nói, "Anh mau giải huyệt cho tôi, tôi muốn giải thích một chút!"

Mộ Dung Thánh Anh bất chợt cười mập mờ, "Hoàng hậu cứ để như vậy đi, như vậy cũng có thể giải thích!" Hấn chuyển mắt, đột nhiên cao giọng nói, "Thánh Khuynh, đưa Hoàng hậu trở về phòng, trẫm phải nghe Hoàng hậu giải thích cho kĩ!"

"Dạ!" Mộ Dung Thánh Khuynh từ ngoài cửa đi vào, mắt nhìn thẳng, mặt không chút thay đổi, khiêng lên Noãn Noãn trực tiếp rời đi.

Mộ Dung Thánh Anh mặc áo trắng, lười biếng xoay người lại nhếch môi cười, "Thánh Nguyên phải nhờ nhạc phụ đại nhân chăm sóc rồi!" Nói xong liền xoay người đi theo ở Mộ Dung Thánh Khuynh rời đi.

Long Chiêu An cùng Long phu nhân kinh ngạc đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, về mặt trên mặt vô cùng đặc sắc.

Hồi lâu, Long phu nhân rót cuộc nặn ra một câu, "Lão gia, làm sao bây giờ?"

Tức giận trong lồng ngực Long Chiêu An lập tức bộc phát ra, "Làm thế nào? Bà hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Dù là dựa vào Hộ Long đường, thế nhưng thông gian là tội lớn, Hoàng đế tiểu tử này không biến sắc, không chừng đã có mưu kế gì, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể đi một bước nhìn từng bước!"

Long phu nhân bị Long Chiêu An tức giận mắng mà không thốt nên lời, chỉ có thể yên lặng lau nước mắt.

Noãn Noãn đứa nhỏ này, cũng quá khổ!

※

Trong phòng, Noãn Noãn bị đặt ở trên giường, nằm thẳng tắp, trước mặt là gương mặt tuấn tú của nam nhân.

"Tôi muốn giải thích!" Noãn Noãn kêu to, nam nhân này nhìn thấy vợ mình vượt tường cũng không phát hỏa, cũng quá đáng sợ rồi, vẫn là nên giải thích rõ ràng sẽ tốt hơn.

Mộ Dung Thánh Anh trong mắt lộ ra ánh sáng khác thường, nụ cười bên khóe môi càng thêm mở rộng, "Noãn Noãn vào cung ba năm, cùng Thánh Nguyên hẹn hò vô số lần, lại chưa từng có nghĩ tới cho trẫm một lời giải thích, hôm nay là thế nào? Sao lại muốn giải thích?"

Noãn Noãn ngẩn ra, bị những lời này của hấn làm cho nghẹn họng không thốt nên lời. Thì ra là Hoàng hậu trước cùng Thánh Nguyên Vương gia hẹn hò ở điện Bích Khê hấn đều biết. Người đàn ông này luôn miệng nói yêu Hoàng hậu, điều gì khiến hấn ảm đạm ba năm?

Chẳng lẽ lấy được Long Noãn Noãn lại thật sự quan trọng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Điện hạ Long Khê thần bí

Mộ Dung Thánh Anh đưa ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đặt trên môi Noãn Noãn, trong ánh mắt nụ cười cưng chiều mà uất ức, "Noãn Noãn, trẫm không trách nàng, chỉ trách nàng không gấp trẫm sớm một chút. Nếu như nàng đồng thời gấp trẫm cùng Thánh Nguyên, trẫm tin tưởng, nàng nhất định sẽ yêu trẫm!" Hấn chậm rãi ép người xuống, hương mai lạnh lùng bao vây Noãn Noãn.

Mỗi nam nhân nhẹ nhàng hôn Noãn Noãn, âm thanh trong suốt mà Noãn Noãn, "Chỉ cần Noãn Noãn đừng rời bỏ trẫm, trẫm cũng sẽ không trách Noãn Noãn!"

Noãn Noãn nằm ở trên giường, bất đắc dĩ trốn mắt nhìn thẳng, "Tôi nói này, Hoàng thượng sẽ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi chứ? Biết rất rõ ràng trong lòng tôi có Thánh Nguyên, vừa nói những lời uất ức như vậy, vừa chiếm tiện nghi của tôi?"

Mộ Dung Thánh Anh hôn cơ thể hơi cứng đờ của cô, Noãn Noãn ngẩn ra, cho là hấn tức giận. Chỉ là cô cũng không có biện pháp nào mới phải dùng tới phép khích tướng.

Nam nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, vẫn thanh nhuận mỉm cười, chỉ là cặp mắt đen lại xuất hiện thêm chút thâm trầm gì đó, "Trẫm sẽ không cưỡng ép Hoàng hậu, trẫm sẽ chờ một ngày Hoàng hậu hồi tâm chuyển ý!"

Hắn nói xong, trực tiếp đứng dậy, cất cao giọng nói, "Thánh Khuynh, đệ vào giúp Hoàng hậu giải huyết!" Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Mộ Dung Thánh Khuynh đi vào, ánh mắt quái dị nhìn Noãn Noãn một cái, lạnh lùng giải huyết, cũng rời đi.

Noãn Noãn nhanh chóng đứng dậy, không tin Mộ Dung Thánh Anh tha cho cô như vậy.

Lần trước ở lĩnh cung trùng hương mê, mặc dù cô không có chứng cứ nhưng trực giác lại hoài nghi Mộ Dung Thánh Anh, nếu không sao hắn có thể trùng hợp một mình xuất hiện ngoài lĩnh cung như vậy. Nếu hắn muốn có được Long Noãn Noãn, tại sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

※

Hậu hoa viên Phủ Thừa tướng, ánh trăng lạnh lẽo đem bóng dáng của nam nhân kéo dài.

"Hoàng huynh!" Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đuổi tới, "Hôm nay có cơ hội tốt như vậy, tại sao Hoàng huynh..."

Cánh tay thon dài chậm rãi nâng lên, ngắt lời Mộ Dung Thánh Khuynh.

"Thập nhất, đệ có cảm thấy Long Noãn Noãn khác với thường ngày?" Nam nhân chậm rãi mở miệng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng.

"Đúng là khác, không phải Hoàng huynh sớm cũng nhận ra rồi hả?" Mộ Dung Thánh Khuynh nghi ngờ nhíu nhíu mày, "Nhưng mà có không giống hơn nữa, cô ấy vẫn là Long Noãn Noãn, vẫn nữ nhi của Long Chiêu An, vẫn là..."

Mộ Dung Thánh Anh lần nữa giơ tay lên ngăn hắn nói tiếp, "Năm đó phụ hoàng để Long Noãn Noãn vào cung làm hậu, có thể nói là dụng tâm lương khổ sở, ta không thể phụ kỳ vọng của người!"

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên có biểu cảm kỳ quái, "Hoàng huynh, lời người nói là thật lòng sao? Nếu như Long Noãn Noãn vẫn một nữ nhân giống như trước đây, Hoàng huynh còn có thể nói những lời này sao? Ở lĩnh cung đêm đó, Hoàng huynh biết rất rõ rằng Thái hậu muốn giết Noãn Noãn, nhưng Hoàng huynh không ngăn cản. Nếu là hiện tại, Thái hậu muốn giết Noãn Noãn..."

Mộ Dung Thánh Anh giống như rơi vào trầm tư, áo bào trắng như tuyết theo gió lay động.

"Thật ra đệ không cần hỏi cũng đã biết đáp án rồi!" Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên, trực tiếp đem ống tay áo hắn kéo lên, là vết thương đã băng bó xử lý tốt.

Mộ Dung Thánh Anh nhàn nhạt nhìn về phương xa, hơi nhếch môi cười, "Thập nhất, trăm là vì Vương triều Mộ Dung!"

"Thật sao?" Trong giọng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh đầy hoài nghi, "Chỉ mong người tin phục lời nói của mình!"

Mộ Dung Thánh Anh tròn mắt, cười yếu ớt, "Thập nhất, đệ cho rằng lòng trăm sẽ thay đổi sao?"

Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài, không muốn tranh cãi nữa liền đi xuống, nhanh chóng chuyển đề tài, "Thân phận của hai thiếu niên mặt ngọc vừa rồi đệ đã tra rõ, bọn họ là Tả Hữu Hộ Pháp Ngũ Phụng Phiến và Lục Long Cẩm của Hộ Long điện Long Khê Điện hạ!"

"Là bọn họ?" Nụ cười yếu ớt trên mặt Mộ Dung Thánh Anh hơi cứng ngắc.

"Đúng!" Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, "Lúc đầu đệ cũng không thể tin được, nhưng là hai thiếu niên mặt ngọc này ăn mặc giống hệt như trong truyền thuyết, còn có khinh công của bọn họ đã xuất thần nhập hóa. Đệ mang theo Lãnh Cẩm Hàn Tiêu chỉ đuổi theo nửa dặm, liền không thấy bóng dáng của bọn họ!"

Về mặt Mộ Dung Thánh Anh chợt trở nên nặng nề, thật thấp mở miệng nói, "Thiên hạ ngũ quốc, Mộ Dung, Trọng Lâu, Đại Yến, Yêu quái cùng Nam Khâu, trăm năm qua, bất luận là Hộ Long đường hay là hoàng tộc đều mơ tưởng tu luyện thành Kim Long thiên tử, nhất thống thiên hạ. Kể từ hai mươi năm trước, Hộ Long Điện hạ Long Khê mang theo Hộ Long kim quang ra đời tới nay, người trong thiên hạ tất cả đều cho là Long Khê sẽ nhất thống ngũ quốc, xưng bá thiên hạ Kim Long thiên tử, cho nên Hộ Long đường của các nước dưới sự hiệu của Hộ Long điện cũng từ từ tạo thành một lực lượng, cùng chống lại tất cả hoàng tộc. Mà thống lĩnh lực lượng này chính là Tả Hữu Hộ Pháp!"

"Long Chiêu An mặc dù là Hộ Long đường, nhưng mà ở trong triều hầu như vẫn nghe theo Hoàng huynh!" Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói.

"Đệ cho rằng Long Khê Tả Hữu Hộ Pháp trả Long Noãn Noãn lại là trùng hợp sao?" Mộ Dung Thánh Anh nặng nề mở miệng, "Huống chi trong thiên hạ này, có thể khiến Phụng Phiến cùng Long Cẩm công tử đại giá có thể có mấy người?"

Mộ Dung Thánh Anh vừa nói như vậy, Mộ Dung Thánh Khuynh cũng rơi vào trầm mặc.

Mộ Dung Thánh Anh nói rất đúng, Phụng Phiến cùng Long Cẩm mặc dù chỉ là Tả Hữu Hộ Pháp nhưng thân phận tôn quý còn hơn cả Đế Hoàng. Nhất là mấy năm gần đây, nghe nói Long Khê Điện hạ đã tu luyện tới Bạch Long Đế Hoàng, Hộ Long đường của các nước càng chạy theo như vịt, coi Long Khê như chủ tử. Yêu quái cùng Nam Khê cũng lần lượt quy phục Hộ Long đường, nói cách khác, Hộ Long điện đã có thể bao quát toàn bộ đại lục, tin rằng không lâu nữa, cả đại lục Minh Nguyệt cũng sẽ là thiên hạ của Hộ Long điện!

Phượng Phiền cùng Long Cẩm thân phận cao quý như vậy, sao lại hộ tống Long Noãn Noãn trở về phủ, chẳng lẽ truyền thuyết kia... là thật?

Sắc mặt của Mộ Dung Thánh Khuynh chợt tái nhợt, hần hình như vội vàng muốn nói cho Mộ Dung Thánh Anh, phát tiết cái gì, lại bị nam tử nhân nhậ phát tay ngăn trở.

"Thập nhất, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức!" Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch môi cười, "Chúng ta có thể tra được thân phận của Phượng Phiền cùng Long Cẩm, Long Chiêu An cũng có thể, nếu như trầm phỏng đoán đúng, lúc này khó chịu nhất chính là Long Chiêu An!"

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ giọng cười, đột nhiên xoay người đi về phía phòng ngủ Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Anh nói không sai, lúc này trong phòng, Long Chiêu An lo lắng đang đi tới đi lui, Long phu nhân lo lắng ngồi ở một bên.

"Lão gia, người sẽ không nhìn lầm chứ? Thân phận của Tả Hữu Hộ Pháp tôn quý đến thế nào, làm sao lại tự mình đưa Noãn Noãn trở lại đây? Nhất định là ông nhìn lầm rồi!" Long phu nhân chắc chắn mở miệng.

"Ta cũng hi vọng mình nhìn lầm rồi!" Long Chiêu An nhỏ giọng nói, lập tức vọt tới trước mặt của Long phu nhân, "Phu nhân, bà biết không? Năm ngoái ta đi Hộ Long điện tham gia Hộ Long đại hội, mặc dù cấp bậc của ta không đủ yết kiến hai vị hộ pháp, nhưng có nghe qua giọng nói của bọn họ, tuyệt đối không sai! Ta sợ nhất không phải Tả Hữu Hộ Pháp, mà là ...."

"Thần long thấy đầu không thấy đuôi Hộ Long Điện hạ Long Khê?" Long phu nhân thấp thỏm nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của Long Chiêu An.

"Phải! Hai mươi năm qua không có người nào thấy diện mạo thực của Long Khê, tất cả mọi chuyện đều là Tả Hữu Hộ Pháp xử lý. Nhưng có tin đồn hần không tới hai mươi tuổi đã là Bạch Long Đế Hoàng, lại có Hộ Long kim quang, nhất định tương lai sẽ nhất thống thiên hạ Kim Long thiên tử. Hôm nay hần phá vỡ tình cảm của Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Li, như vậy hai năm sau ứng tuyển Hộ Long Thánh nữ ...." Long Chiêu An vô cùng đau đớn mở miệng, đây là tâm nguyện hai mươi năm của ông ta, lại không ngờ....

"Có lẽ Noãn Noãn chưa từng thấy qua Long Khê Điện hạ, chỉ là vô tình gặp gỡ Tả Hữu Hộ Pháp mà thôi!" Trong lòng Long phu nhân vẫn cố hi vọng.

"Phu nhân, bà cho là có khả năng sao? Tả Hữu Hộ Pháp từ trước đến giờ mặc kệ mọi chuyện, bọn họ có thể tự mình đem trả Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Li, nhất định là Long Khê ra lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lão vu bà

Long phu nhân không dám tin trọn to hai mắt, "Làm sao có thể, Noãn Noãn sao có thể có duyên kỳ ngộ này, nó...."

Long Chiêu An cười lạnh, "Nếu như không có Thánh Nguyên Vương gia, vậy thì còn có thể gọi là kỳ ngộ, nhưng hiện tại chẳng những không phải kỳ ngộ, hơn nữa...." Long Chiêu An phiền não hơi nhíu mày, không muốn nói thêm gì nữa, chỉ mở miệng bảo, "Tất cả hình như đều trạch hướng đi ban đầu, thật không biết tương lai sẽ như thế nào...."

Long phu nhân đứng dậy, đi lên trước, nhẹ nhàng cầm tay Long Chiêu An an ủi, "Lão gia, có một số thứ chúng ta không thể cưỡng cầu, Hộ Long đường bình an hai mươi mấy năm, không phải rất tốt sao? Tại sao muốn...."

"Bà thì biết cái gì!" Long Chiêu An đột nhiên nổi giận, sắc mặt lạnh lùng, "Mặc dù Hộ Long đường có địa vị như hoàng tộc nhưng cũng chỉ như cái đinh trong mắt hoàng tộc. Nếu như có thực lực thì độc bá một phương, tiêu dao khoái hoạt, nếu như không có thực lực, liền chết theo chúng ta, phải bám vào hoàng tộc, nhìn sắc mặt người ta mà sống. Bà cho rằng cuộc sống như thế có thể lâu dài sao? Ân oán một ngàn năm trước giữa Hoàng tộc và Hộ Long tộc cũng làm không rõ ràng lắm, hôm nay lại càng thêm không rõ! Yêu quái cùng Nam khâu, hiện nay Hộ Long đường ở trên, hoàng tộc ở dưới, còn lại tam quốc chẳng lẽ còn chưa thấy được nguy cơ hay sao? Bà cho rằng năm đó tiên hoàng tại sao cố ý muốn Noãn Noãn vào cung, chỉ sợ cũng là đã sớm nghĩ tới chuyện này!"

Long phu nhân ngăn ra, vẫn còn có chút không thể tin được, "Làm sao có thể, Noãn Noãn biết võ công ngoại trừ hai chúng ta, ngay cả Long phủ lão gia nhân cũng không biết, tiên hoàng ông ấy..."

Long Chiêu An vẫn cau mày, "Ta cũng vậy hy vọng là mình quá nhạy cảm, nghĩ quá nhiều!"

"Lão gia, chuyện cho tới bây giờ, con gái lại không nghe chúng ta nói, chúng ta cũng chỉ có thể là đi một bước nhìn từng bước. Ông cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, đêm đã khuya, vẫn là tranh thủ thời gian ngủ đi!" Long phu nhân thở dài, nhẹ giọng an ủi Long Chiêu An.

Long Chiêu An gật đầu một cái, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, mặt ủ mày chau.

Trong phòng, sau khi Noãn Noãn bình tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng, yêu nghiệt áo đỏ đỏ tại sao lại đưa cô về phủ Thừa tướng? Chẳng lẽ hẳn vốn biết thân phận của cô? Nghĩ tới cử chỉ cổ quái của yêu nghiệt, Noãn Noãn liền cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy.

Cửa phòng bị đẩy ra, Noãn Noãn liếc mắt nhìn, Hoàng đế lang sói một thân tuyết trắng, dựa vào ở cửa phòng, khoe môi mỏng manh, cười khuyh quốc khuyh thành.

"Hoàng hậu còn chưa ngủ, là ở chờ trầm sao?" Mộ Dung Thánh Anh cười híp mắt mở miệng, chậm rãi đi vào, đóng cửa phòng.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn hắn, "Tại sao lại trở lại?"

Mộ Dung Thánh Anh cười khê, "Có thể cùng Hoàng hậu chung chăn chung gối là trầm mất nhiều hơi sức như vậy mới có được, trầm làm sao lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?"

"Anh đã nói không cưỡng ép tôi!" Giọng nói Noãn Noãn lạnh hơn.

Mộ Dung Thánh Anh cười ôn nhu, "Hoàng hậu, hiện tại trên người ta có thương tích, lại có hai loại độc, tay trái gà không chặt, căn bản cũng không phải là đối thủ của Hoàng hậu, Hoàng hậu chẳng lẽ còn sợ trầm hay sao?"

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ là cảnh giác nhìn hắn.

Thật ra thì hắn nói rất đúng, cho tới bây giờ, Hoàng đế lang sói chẳng những bị người ta cắt móng tay, phế móng vuốt, hơn nữa không có một chút hơi sức, thậm chí có chút đáng thương, nhưng là không biết vì sao Noãn Noãn cảm thấy hắn rất nguy hiểm.

"Được rồi Hoàng hậu, hôm nay trầm cũng mệt mỏi, không biết Hoàng hậu có thể cho trầm một cái chăn bông, một cái gối không? Trầm muốn nghỉ ngơi rồi!" Mộ Dung Thánh Anh chậm chạp mở cửa, giống như vô cùng mệt mỏi tựa như ngáp một cái.

Noãn Noãn trực tiếp đem chăn cùng gối đầu ném cho hắn.

Mộ Dung Thánh Anh đem chăn trải trên mặt đất, cả người chui vào, cuộn lại cực kỳ chặt, sau đó ngược mắt hướng Noãn Noãn cười một tiếng, "Hoàng hậu, ngủ ngon nhé!"

Nói xong, nam nhân trực tiếp nhắm mắt lại, chỉ trong chốc lát, hô hấp từ từ trở nên sâu dần, hình như thật đã ngủ.

Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh nằm dưới đất nhú nhú mảy.

Trên đất mặc dù trải miến hoa thảm, trong góc cũng có lò sưởi, nhưng bây giờ là đầu mùa đông, vô cùng lạnh, nằm trên mặt đất nhất định là vừa lạnh lại cứng, không ngờ một Đế Hoàng như hắn nhưng thật có thể ngủ.

Noãn Noãn ngồi ở trên giường, nhìn Mộ Dung Thánh Anh trên đất ngủ yên một chút cũng không buồn ngủ. Cô thật không nghĩ ra Mộ Dung Thánh Anh tại sao phải làm như vậy!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Noãn Noãn không biết ngủ từ khi nào, nhưng bị một âm thanh khăn khăn lay tỉnh.

"Lạnh..." Trên đất Mộ Dung Thánh Anh co rúc thành một đống, âm thanh khăn khăn kêu.

Noãn Noãn cũng cảm giác được một trận lạnh lẽo, lò sưởi trong góc đã sớm bị tắt, trời đã bắt đầu sáng lên.

"Mẫu hậu, con lạnh..." Đột nhiên, một âm thanh trầm bật ra từ môi Mộ Dung Thánh Anh.

Noãn Noãn lạnh lùng nhú nhú mảy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chân trần từ trên giường nhảy xuống, tháo chăn gấm của Mộ Dung Thánh Anh ra.

Trong áo ngủ bằng gấm nam nhân lạnh run lấy bầy, trên mặt ửng hồng, ánh mắt mơ hồ rời rạc.

Noãn Noãn khoát tay, cái trán của nam nhân nóng kinh người.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Noãn Noãn bắt được cánh tay của hắn, nam nhân lại giống như bị đau tựa như co rụt lại.

Noãn Noãn ngăn ra, cô nhớ rõ rằng tay trái Mộ Dung Thánh Anh rách một chút da, tay phải. Cô vạch ống tay áo nam nhân lên, có một hàng lỗ kim thật nhỏ, đã chuyển màu đen.

Đây là do kẻ mặc áo đen ngày hôm qua... Noãn Noãn thầm mắng mình một câu, nhanh chóng xoay người lại mang ra hòm thuốc nhỏ tùy thân, chẩn bệnh vì nam nhân.

Ngân châm được phát hiện quá muộn, đã chạy dọc theo máu ở toàn thân nam nhân Noãn Noãn chỉ có thể sử dụng nội lực, đem ngân châm bức ra, sau đó bôi thuốc giải độc.

Từ đầu chí cuối, đầu Mộ Dung Thánh Anh vẫn rũ rập, không ngừng kêu mẩu hậu, giống như là một đứa bé đáng thương bất lực.

Băng bó kỹ, thả ống tay áo nam nhân xuống, Noãn Noãn nhỏ giọng nói, "Được rồi, lát nữa tôi đi làm cho anh chút thuốc hạ sốt, anh uống vào sẽ không sao!"

Mộ Dung Thánh Anh vẫn rũ rập đầu đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt mê ly như cũ, nhưng nụ cười bên khóe môi lại càng lúc càng lớn, "Mẫu hậu, người tới tìm con rồi sao? Đừng bỏ con lại, con sẽ ngoan..."

Noãn Noãn ngẩn ra, đang muốn ngắt lời của hắn, lại bị hắn ôm ở trong ngực, gọi mẫu hậu mẫu hậu.

"Hoàng huynh, người không có sao chứ?" Mộ Dung Thánh Khuynh ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa phòng, nghe được âm thanh.

Noãn Noãn quay đầu, đang muốn mở miệng, chỉ nghe thấy Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên quát to một tiếng, "Lão Vu Bà, người cút ngay, cút ngay!"

Noãn Noãn không kịp chuẩn bị bị hắn đẩy ra, lập tức nặng nề lăn trên đất.

Quay đầu nhìn, Mộ Dung Thánh Anh chui vào cái bàn thấp, sợ đến cả người run lẩy bẩy, trong miệng vẫn kêu "Cút ngay cút ngay!"

Noãn Noãn nhú nhú mày, cô biết hiện tại Mộ Dung Thánh Anh nhất định là bởi vì kịch độc phát tác, phát sốt mê thất tâm trí, như vậy có lẽ sẽ tra được một chút bí mật cô cần bản cũng không biết.

"Mộ Dung Thánh Anh, anh đừng sợ!" Noãn Noãn chui vào dưới đáy bàn, thử dỗ dành anh ta, "Anh nói cho tôi biết, Lão Vu Bà là ai, Lão Vu Bà.....A!"

Noãn Noãn còn chưa nói hết, Mộ Dung Thánh Anh đang nghe ba chữ Lão Vu Bà đột nhiên nổi điên, bất thành linh cắn lên mu bàn tay cô.

Một cảm giác đau tan lòng nát dạ....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Duy nhất

Editor: nhuandong

Beta: Socfsk

Cửa phòng phịch một tiếng bị mở ra, Mộ Dung Thánh Khuynh xông vào, chứng kiến hai người ở dưới gầm bàn, hắn khoanh tay, lạnh lùng nói: "Hoàng hậu, xin lỗi!" Nói xong liền vươn tay, nhanh chóng điểm huyệt vị của Mộ Dung Thánh Anh, kéo hắn từ dưới gầm bàn lên.

Noãn Noãn cũng chui ra theo, thấy Mộ Dung Thánh Khuynh muốn dẫn Hoàng đế lang sói rời đi, lạnh giọng hỏi: "Anh muốn dẫn anh ta đi đâu?"

Mộ Dung Thánh Anh cả người run lẩy bẩy ôm ngực. Mộ Dung Thánh Khuynh lạnh lùng xoay người, trông mắt đen trong suốt, tĩnh lặng như song nước, mơ hồ lan tỏa khí lạnh rét thấu xương, như có như không: "Hoàng hậu không cảm thấy mình quá mức tàn nhẫn sao?"

Noãn Noãn sững sờ, kinh ngạc nói: "Anh nói cái gì?"

Mộ Dung Thánh Khuynh hạ mắt liếc nhìn Hoàng đế lang sói đang vui chặt ở trong ngực hắn: "Người đối với hoàng huynh, thật sự là quá tàn nhẫn!" Hắn dừng lại một chút, nhìn một hồi lâu, rồi cuộc bộc phát: "Người đã vào hoàng cung, đã báai đường với hoàng huynh, thành thân, được phong thành Hoàng hậu. Người chính là thể tử của Hoàng thượng, nên tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận mẫu nghi thiên hạ! Thế nhưng trong ba năm qua, người đã làm được gì? Người cho rằng chuyện tình của người và Thất hoàng huynh, Hoàng thượng không biết sao? Hoàng thượng hiểu hơn bất kỳ ai, nhưng mà người lại nhắm mắt mở một mắt đối với Hoàng hậu người! Hoàng hậu định báo đáp Hoàng thượng như thế nào đây?"

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, ánh mắt rét lạnh chói mắt: "Vừa rồi ở bên ngoài ta nghe rõ ràng, Hoàng thượng bị thương là vì người. Hoàng thượng phát sốt, người lại nhẫn tâm ép buộc huynh ấy. Người có biết hay không, người còn hỏi nữa, Hoàng thượng sẽ chết!" Mộ Dung Thánh Khuynh gần như hét lên: "Coi như người không thương Hoàng thượng, không thích huynh ấy, muốn thoát khỏi Huynh ấy, thoát khỏi thân phận Hoàng hậu này nhưng người có cần thiết ác tâm muốn bức tử huynh ấy như vậy không?"

Noãn Noãn bị người đàn ông này chất vấn không nói được một câu. Cô chưa từng thấy Mộ Dung Thánh Khuynh nổi giận như vậy. Có lẽ những lời này đã để ở trong lòng hắn lâu lắm rồi, rồi cuộc hôm nay đã phát tiết được ra ngoài. Nhưng cô làm gì sai sao? Cô chỉ muốn biết một chút bí mật, thật sự muốn tìm được phương pháp thoát khỏi hiện trạng này mà thôi, cô muốn hại chết Mộ Dung Thánh Anh sao?

"Đừng tưởng rằng đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung Long Noãn Noãn có cái gì đặc biệt. Đừng tưởng rằng người có thể khiến tất cả nam nhân thiên hạ khuyh tâm. Ở trong mắt Mộ Dung Thánh Khuynh ta, người, Long Noãn Noãn, là thiên hạ đệ nhất tiện, nữ nhân giả dối nhất, ngoài mặt giả bộ

thanh cao nhưng nội tâm lại dơ bẩn nhất!” Mộ Dung Thánh Khuynh đưa mắt nhìn sang Hoàng đế lang sói: “Nếu không phải là tiên hoàng ra lệnh, nếu không phải người là người duy nhất đó, hoàng huynh sẽ khổ cực như thế sao? Người.....”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói được nữa, lạnh lùng xoay người, trực tiếp ôm Hoàng đế lang sói rời đi.

Noãn Noãn đứng sững sờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên người Mộ Dung Thánh Anh có cái bí mật gì? Tại sao phải.....

Noãn Noãn chỉ cảm thấy trước mặt là một mớ bong bóng!

Vô tri vô giác cả đêm, trong mộng lại xuất hiện Mộ Dung Thánh Anh hô to cứu mạng. Sau bóng dáng của hắn, lò mờ có một bóng dáng nữ nhân...

Cả người mình đầy mồ hôi ngời dậy từ trên giường, Noãn Noãn nhũn chặt chân mày, trực tiếp xuống giường thay quần áo.

Cô muốn đi tìm Mộ Dung Thánh Anh, xem ra có mấy lời cần phải nói rõ ràng!

Vừa ra cửa phòng, Quế ma ma liền tiến lên đón, đang muốn hành lễ, Noãn Noãn lạnh lùng nói: “Không cần đi theo tôi!” Nói xong trực tiếp rời đi.

Quế ma ma đứng thẳng bất động, trái tim dâng lên một chút mất mát. Bà là bà vú của Long Noãn Noãn, hầu hạ Long Noãn Noãn gần hai mươi năm, hôm nay lại bởi vì một cung nữ nhỏ nhỏ mà bị xa lánh. Chuyện này.....

Mặc dù không biết Mộ Dung Thánh Khuynh mang Hoàng đế đến chỗ nào, nhưng Noãn Noãn đi theo hướng thị vệ dày đặc, quả nhiên, ở sương phòng phía đông, Noãn Noãn thấy Lãnh Cầm và Hàn Tiêu ở bên ngoài.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Thái độ của Lãnh Cầm, Hàn Tiêu vẫn như thường ngày, không có bất kỳ thay đổi.

“Tôi muốn gặp Hoàng thượng!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Lãnh Cầm và Hàn Tiêu liếc nhau một cái, cung kính nói: “Hoàng thượng sáng sớm thức dậy, đã cùng Thập thất vương gia đi hậu Mai viên!”

Noãn Noãn sững sờ, không tin nhìn bọn họ: “Tại sao các anh lại không đi theo?”

Lãnh Cầm và Hàn Tiêu khẽ cười một tiếng: “Là Hoàng thượng muốn chúng tôi canh giữ ở nơi này, nói người sẽ tới đây, chỉ sợ người không tìm được Hoàng thượng!”

Noãn Noãn ngẩn ra, làm sao Mộ Dung Thánh Anh biết được cô sẽ đi tìm hắn?

Mang theo nghi ngờ, Noãn Noãn trực tiếp đi hậu viện.

Hậu viện quả thật có một Mai viên, nhưng mà bởi vì vừa mới lập đông, mặc dù trời khá lạnh, nhưng lại không có tuyết. Người xưa nói rằng, hoa mai đến từ nơi cực lạnh, chưa đến lúc rét nhất khi có tuyết rơi, chắc chắn hoa mai sẽ không nở! Cũng bởi vì hoa mai không nở, cho nên Mai viên có chút vắng lặng, trừ mấy cung nhân quét dọn, không có một nụ hoa. Gió vừa thổi, lá khô xào xạc bay.

Ở trong một khoảng không màu vàng đơn điệu, điểm thêm một màu tuyết trắng cực kỳ chói mắt, hắn cứ lẳng lặng đứng như vậy, như một linh hồn không kiềm chế được gió, phiêu dật tự nhiên, tựa như mây trắng tinh khiết, nhẹ nhàng đậm bạc... Ánh sáng mặt trời chiếu lên sống lưng có chút gầy gò đơn bạc, tóc đen tung bay theo gió.

“Mộ Dung Thánh Anh!” Noãn Noãn nhẹ nhàng gọi tên hắn. Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người lại, theo thói quen giương lên nụ cười nhàn nhạt, ưu nhã không mang danh lợi, dịu dàng điềm tĩnh, xinh đẹp nhìn mà giật mình, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần hắn, lá khô ở dưới chân phát ra tiếng vang kéo kẹt.

“Hoàng hậu tới sớm vậy?” Nam nhân ưu nhã ở miệng, ánh mắt lưu động sâu kín tựa ánh sao, giống như hiểu rõ được tất cả: “Có phải có lời gì muốn nói với trẫm hay không?”

Noãn Noãn ngẩn ra, thấy hắn như thế, những lời nói đã nghĩ từ trước nhất thời trong thời gian ngắn không cách nào nói được.

Hỏi hắn lão vu bà trong miệng hắn ngày hôm qua là ai? Hay là xin lỗi vì hành động của mình ngày hôm qua?

Đang suy nghĩ, một trận hương mai đánh úp đến, hắn đứng ở trước mặt cô, đột nhiên vron tay: “Cho nàng một màn ảo thuật!” Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua đầu cô, lòng bàn tay mở ra, một đóa hồng mai nhẹ nhàng theo gió mà rung động, giọng nói dịu dàng của hắn vang tới bên tai: “Cho nàng!”

“Ở đâu ra?” Noãn Noãn sững sờ, nhìn xung quanh: “Hoa mai đã nở sao?”

Mộ Dung Thánh Anh không nói, chỉ giữ nụ cười dịu dàng như trước, đến gần cô, nhẹ nhàng đem hoa mai cắm lên tóc: “Thích không?”

Noãn Noãn khẽ mỉm cười, khoe miệng nâng lên nụ cười châm chọc: “Mộ Dung Thánh Anh, căn bản anh không thật lòng yêu tôi. Nếu như anh thực sự yêu tôi, tuyệt đối sẽ không đối với tôi như vậy sau khi tôi vướng trộm với người khác. Chỉ lo dụ dỗ tôi vui vẻ, anh với tôi, có liên quan đến cái duy nhất đó sao?”

Nụ cười trên khóe môi nam nhân hơi cứng nhắc, mắt cũng tối lại, quan sát Noãn Noãn. Trong khi Noãn Noãn cho rằng hán còn không hiểu, sắc mặt hán lại tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Là ai nói cho nàng?”

Noãn Noãn bị khí lạnh của hán làm cho hết hồn, chẳng lẽ chuyện tối qua Mộ Dung Thánh Khuynh còn chưa nói cho hán biết sao? Hay là hán làm bộ như cái gì cũng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Địa ngục U minh

Editor: nhuandong

Beta: Socfsk

Ánh mắt của nam nhân dừng lại ở trên mu bàn tay Noãn Noãn, trên đó còn lưu lại dấu răng của hán.

Nam nhân tiến lên một bước, nâng mu bàn tay Noãn Noãn lên, sắc mặt u ám dọa người.

Noãn Noãn nhìn về mặt của hán, hiện tại tin chắc Mộ Dung Thánh Khuynh không nói chuyện tối qua với hán.

“Làm sao lại như thế này?” Hán cúi đầu mở miệng, lấy khăn gắm trong tay băng bó lên vết thương của Noãn Noãn: “Không phải nàng biết y thuật hay sao? Làm sao lại không băng bó? Có lẽ...” Hán đột nhiên yếu ớt cười một tiếng, “Là cố ý để cho ta nhìn thấy, muốn để cho ta đau lòng?”

Noãn Noãn biết mình lại một lần nữa thất bại, lòng người đàn ông này quá sâu, quá lớn, cô không thể đoán được!

“Mộ Dung Thánh Anh, buổi tối anh đến phòng tôi, tôi có đồ cho anh!” Noãn Noãn cúi đầu nói, không muốn đo sức với hán nữa, rồi đi.

Đột nhiên cảm thấy thương xót cho Hoàng đế lang sói, mặc kệ nụ cười của hán trước mặt cô là giả hay thật, cô đều không muốn tiếp tục đo sức với hán nữa. Có lẽ hán lấy được thứ hán muốn, hán sẽ để cô rời đi.

Nhìn bóng lưng cô, Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười cực kỳ lạnh lẽo, ôn hòa và cung chiều trong mắt đều không còn nữa, chỉ có băng tuyết rét lạnh.

Lập đông, tuyết sẽ rơi xuống rất nhanh thôi!

Sau một gốc cây mai cách đó không xa, một nam tử thân màu đỏ tía nhanh chân đi ra, giọng điệu hung ác nham hiểm mà đông lạnh.

“Rốt cuộc mục đích của ngươi đã đạt?” Mộ Dung Thánh Li tiến lên một bước, hung hăng nắm lấy cổ áo nam nhân: “Ngươi rốt cuộc dùng biện pháp gì khiến Noãn Noãn như biến thành người khác? Mộ Dung Thánh Anh, ta thực sự xem nhẹ ngươi, nếu như biết được có ngày hôm nay...”

“Ba năm trước đây ngươi không quay đầu mang theo Noãn Noãn rồi đi phải không?” Mộ Dung Thánh Anh không giãy giụa, mặc cho hán túm cổ áo mình: “Ngươi cho rằng nàng thực sự sẽ có thể rời khỏi sao? Đừng quên, chính nàng cam tâm tình nguyện vào cung đấy!”

Trên mặt Mộ Dung Thánh Li lập tức biến thành vẻ thống khổ, ngón tay hán có chút cứng ngắc. Cũng bởi vì như vậy, Mộ Dung Thánh Anh mới có thể thờ, có thể hô hấp.

“Căn bản ngươi cũng không yêu muội ấy, chỉ là lợi dụng mà thôi! Mộ Dung Thánh Anh, người khác không biết ngươi, nhưng ta thì hiểu rõ. Đã như vậy, tại sao ngươi không thả muội ấy đi? Muội ấy đã bỏ vật muội ấy cần tìm, vậy ngươi để cho muội ấy đi thôi, để cho muội ấy lựa chọn lần nữa!” Mộ Dung Thánh Li lại dùng lực, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

“Buông nàng ấy ra... Ngươi xác định mình có cơ hội... Đi theo ngươi à... Ba năm trước đây... nàng ấy không biết... hiện tại... sẽ càng không...” Mộ Dung Thánh Anh bị ghim không thở nổi, lời nói mặc dù đứt quãng, nhưng giọng khẳng định không thể hoài nghi.

“Đó là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, một tay đẩy hán ra: “Chỉ cần ngươi đồng ý thả muội ấy đi, Phi Long quân ta giao cho ngươi!”

Mộ Dung Thánh Anh ngăn người ra, nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định, cười nhạt: “Không ngờ ngươi đối với nàng tình sâu như vậy, Phi Long quân ngươi khổ tâm xây dựng cũng có thể bỏ qua! Như vậy, trầm càng không thể buông tay, trầm sẽ làm cho Long Noãn Noãn yêu trầm!”

Mộ Dung Thánh Li tức giận tiến lên, túm lấy cổ áo hán lần nữa: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi quá hèn hạ rồi. Thứ ngươi muốn ta đã cho ngươi, ngôi vị Hoàng đế của ngươi ta cũng không tranh nữa, ta chỉ muốn một mình Long Noãn Noãn, tại sao ngươi không thể...”

“Không thể!” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nói: “Trừ phi ta chết!”

Mắt sắc Mộ Dung Thánh Li run lên, hai nam nhân ưu tú lạnh lùng giằng co, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng người.

Mộ Dung Thánh Li ném hấn xuống đất, lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi sẽ hối hận lựa chọn ngày hôm nay!”

Mộ Dung Thánh Anh ngồi dưới đất, nhàn nhạt ngẩng đầu lên: “Sợ rằng người hối hận chính là ngươi, không phải là ta!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng hừ một tiếng: “Vậy chúng ta cứ nhìn xem!” Hấn nói xong, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo kiếm từ bên ngoài vọt vào, thấy Mộ Dung Thánh Anh ngồi dưới đất, lập tức cao giọng: “Hoàng huynh, việc này là...”

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, nhìn trời cao xanh thẳm, ngoắc ngoắc môi, cười: “Trẫm không có việc gì!”

※

Phượng Tê cung, nữ nhân ngồi trên giường hoàng kim vuốt mèo con, lắng lắng nghe A Sừ bẩm báo.

“Ngươi xác định người lần trước cứu Mộ Dung Thánh Khuynh là Long Noãn Noãn?” Dung Yên Nhi miễn cưỡng ngồi thẳng, áo đỏ thắm như máu chảy xuôi xuống.

“Ít nhất người dùng mê hương chính là nàng ta, nàng ta có thể dễ dàng giải hết độc của nô tỳ!” A Sừ cúi đầu mở miệng.

“Thật sao? Nhưng bốn cung không nhớ rõ Long Noãn Noãn biết y thuật hay võ công? Ngươi không phải là muội muội nàng yêu thương nhất sao? Chẳng lẽ ngươi không biết?” Dung Yên Nhi lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn nữ nhân mặc áo đen bên dưới.

Nữ nhân tên A Sừ sững sờ, chợt lui về sau hai bước, cúi đầu thật thấp: “Thái hậu, ở nơi này, nô tỳ chỉ là A Sừ!”

Dung Yên Nhi đột nhiên ngẩng đầu cười ha ha, tiếng cười quỷ quyệt khiến cho người ta sợ hãi,

“Long Thủy Li, ngươi từ bỏ dung nhan, từ bỏ tự do lấy được nam nhân kia thì như thế nào? Ngươi mang thai đứa bé của hấn, hấn cũng chẳng thèm ngó ngang tới ngươi. Thậm chí còn phá con của ngươi đi, đáng giá không?” Nữ nhân chậm rãi giờ móng tay đỏ tươi ra, vừa thưởng thức, vừa châm chọc cười nói.

Nữ nhân mặc đồ đen cứng đờ người, toàn thân bao phủ một tầng hận ý.

“Nữ nhân kia cả ngày nói ngươi là ân nhân của nàng, chỉ vì ngươi, ngay cả Thánh Nguyên cũng buông tha vào cung làm hậu cùng với ngươi, giúp ngươi lấy được Hoàng thượng. Nhưng ngay cả biết võ công và độc thuật cũng không nói cho ngươi biết, Long Thủy Li, bốn cung thực bi ai thay ngươi!” Dung Yên Nhi vừa nói vừa cười run rẩy cả người.

Nữ nhân mặc đồ đen đột nhiên giống như điên vọt ra khỏi Phượng Tê cung.

Dung Yên Nhi dừng tiếng cười quỷ quyệt lại, câu môi châm chọc: “Ngu ngốc, muốn đoạt nam nhân cùng bốn cung, cũng không nhìn mình có bao nhiêu cân lượng! Trên thế giới này, có thể cùng bốn cung tranh người, cũng chỉ có nàng!”

Dung Yên Nhi yêu kiều cười một tiếng: “Tiểu Viêm Từ, hôm nay tâm tình bốn cung tốt, đi thăm nàng một chút. Quá lâu không thấy bốn cung, nàng sẽ không chống đỡ nổi!”

Thái giám đứng ở một bên, sắc mặt tái nhợt khác thường cung kính đi ra nói: “Dạ, Thái hậu nương nương!”

Chậm rãi đứng dậy, tay trắng như tuyết khoác lên tay Tiểu Viêm Từ, nữ nhân lười biếng mà đi, hồng y nhẹ nhàng.

Hậu viện Linh Thửu cung ở sâu trong rừng mai, nơi này từ trước đều rét lạnh, cho nên hoa mai đã sớm nở. Trắng, đỏ, vô luận kiểu dáng như thế nào cũng kém so với nơi vô tận này. Đỏ tươi như máu, hoa Mạn châu sa rơi khắp trên mặt đất

Một mảng hoa Mạn châu sa lớn như vậy, cực kỳ đỏ tươi, giống như màu máu, làm cho người ta không nhận được nhớ tới ý nghĩa của hoa, hoa dẫn đường thông tới địa ngục U Minh.

Ở trong giữa rừng hoa đỏ như máu, một nữ tử tuyệt sắc lẳng lẳng nằm, áo trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước, im hơi lặng tiếng.

“Muội muội, tỳ tới thăm muội đây. Thuận tiện mang máu của tôn tử muội, hoa bi ngạn uống máu nó, như vậy sẽ càng đẹp hơn. Linh hồn của muội cũng tồn tại lâu hơn!” Nữ nhân đem một mảnh vải tẩm đầy máu đỏ tươi phủ lên hoa mạn châu sa, đột nhiên giống như điên cười ha ha: “Muội ngàn vạn lần không được chết sớm như vậy, tỳ còn muốn muội trở mắt nhìn tỳ phá hủy con muội, giang sơn của người muội thích nhất! Tỳ muốn muội chứng kiến!”

Nữ tử tuyệt sắc nằm trong mạn châu sa giống như ngủ thiếp đi, im lặng, không có bất kỳ đáp lại nào.

Gió mát nổi lên, hoa mai bay xuống, không để ý phiêu đảng như thế nào, đều không thể lướt qua được mạn châu sa tới gần được nữ nhân, chỉ quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Kim Diện Nhân tái hiện

Editor: nhuandong

Lần trước thuốc giải bị Noãn Noãn ném ra ngoài cửa sổ, cô xác định là Mộ Dung Thánh Anh nhặt đi. Bởi vì nửa tháng nay, không thấy hắn phát tác. Còn dư lại, chính là một loại độc khác. Độc đó vô cùng hiếm thấy, mặc dù không khó giải, nhưng dược liệu cần thiết thì vô cùng đặc biệt, rất khó tìm.

“Quế ma ma, tôi muốn ra ngoài đi dạo!” Trờ về phòng, Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Quế ma ma sững sờ, vui mừng ngược mắt, giống như không dám tin Noãn Noãn lại chủ động nói chuyện với bà ta. Bà ta dùng vạt áo xoa xoa tay, khổ sở nói: “Nương nương, sợ rằng...”

“Không được sao? Tôi còn tưởng rằng ma ma có biện pháp, đã như vậy, tôi...” Noãn Noãn miễn cưỡng đứng dậy muốn rời đi.

“Không phải vậy nương nương...” Quế ma ma vội vàng ngăn cô lại, suy nghĩ một chút, thật vất vả lắm nương nương mới tin tưởng bà ta lần nữa, bà ta liền cấn cấn môi nói: “Sao nương nương lại muốn ra ngoài?”

“Muốn mua vài món đồ. Tôi tiền cung đã lâu như vậy, khó có thể được ra ngoài một lần, ma ma, rốt cuộc bà có giúp tôi hay không?” Noãn Noãn cúi mắt nhìn Quế ma ma do dự.

“Nương nương có thể đi ra ngoài, nhưng là phải cho gia đình trong phủ đi theo, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn!” Quế ma ma bắt đầu nhượng bộ.

“Nếu điều động như vậy bị Hoàng thượng phát hiện thì làm như thế nào?” Mắt Noãn Noãn sáng lên, lập tức nảy ra ý hay, “Tôi hôm qua Thánh Nguyên chịu khổ, cũng không biết...”

Vừa nhắc tới Thánh Nguyên vương gia, Quế ma ma lập tức tỉnh táo lại. Chỉ cần Long Noãn Noãn chịu gặp Thánh Nguyên vương gia, bà ta không màng đến sống chết mà nguyện ý.

“Nô tỳ phải đi an bài ngay!” Quế ma ma lập tức lui xuống.

Noãn Noãn cười lạnh, cũng không nghĩ tới Quế ma ma ở Long phủ lâu như vậy lại là người của Thánh Nguyên vương gia, thời cuộc này thật phức tạp.

Qua thời gian một nén nhang, Quế ma ma trở lại, hơn nữa đã đổi một bộ quần áo phụ nhân, dùng khăn tay ôm tóc, giơ ra một túi đồ nhỏ: “Nương nương, đây là y phục nô tỳ chuẩn bị cho ngài. Mặc dù đơn giản một chút, nhưng ít nhất là không quá chói mắt. Nương nương uất ức một chút thay đi ạ!”

Noãn Noãn mở túi y phục ra, thấy bên trong là một bộ quần áo màu trắng, mặc dù đơn giản nhưng chất vải là loại thượng đẳng. Có lẽ là trước kia Long Noãn Noãn thường xuyên chuẩn em ra khỏi phủ.

“Tốt!” Noãn Noãn lập tức đi vào sau bình phong thay, Quế ma ma ở ngoài cửa không ngừng nhìn quanh.

Thay quần áo xong, Noãn Noãn nhìn mình trong gương một chút, váy áo đơn giản cũng không làm mất đi vẻ đẹp của bản thân, ngược lại càng nổi bật cả người thanh nhã không tầm thường.

Noãn Noãn miễn cưỡng cười cười, Hoàng hậu này không hổ là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung, dù mặc lên y phục đơn giản, cũng là phong hoa tuyệt đại.

“Nương nương, chúng ta đi thôi!” Quế ma ma nhỏ giọng nói, còn gấp gấp hơn so với Noãn Noãn.

Hai người từ cửa sau đi ra ngoài, đi qua một lối nhỏ, xa xa đã nhìn thấy cửa nhỏ, là nơi phòng bếp thường ngày dùng để đổ nước, rửa chén, ra ngoài mua thức ăn.

Quế ma ma lên trước lấy ra một thỏi bạc, gia đình giữ cửa gật đầu một cái, giống như quen cửa quen nẻo, lập tức mở cửa sau ra.

Noãn Noãn nhanh chóng từ sau bóng cây đi ra, đi theo Quế ma ma ra khỏi cửa.

Cửa sau có một lối nhỏ, ra khỏi đó chính là đường cái phồn hoa. Mặc dù hôm nay không phải là ngày hội, nhưng bởi vì là đô thành cho nên rất náo nhiệt. Cửa hàng hai bên mọc san sát, quán rượu quán trà, tiệm vải, tú phường, tiệm gạo điểm muối, đã sớm bắt đầu một ngày buôn bán. Các loại tiếng rao hỗn

tập ở chung một chỗ, rất là náo nhiệt.

Lúc này, mặt trời từ từ cao lên, từ từ có chút âm áp, người trên phố cũng càng ngày càng náo nhiệt, mãi vai xát gót, cực kỳ náo nhiệt.

Noãn Noãn đứng ở đầu phố, nhìn đường phố cổ đại, trong lòng càng thêm cảm thán. Xuyên qua, ở trong hoàng cung ngươì lữ ta gạt chính là một giấc ngủ không thực tế. Hôm nay được hít thở không khí bên ngoài, tư tưởng dần dâng trào. Nếu trời cao cho cô cơ hội sống lại, cô nhất định phải sống đặc sắc, tuyệt đối không cam tâm làm con cò của người khác!

“Nương nương, chúng ta mau mau đi thôi, đừng để cho Thánh Nguyên vương gia đợi lâu!” Quế ma ma ở phía sau thúc giục.

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người, nhấc ống tay áo hướng về phía Quế ma ma. Quế ma ma hoảng hốt, liền té trên mặt đất.

Vỗ vỗ tay, xoay người, bật nhảy, Noãn Noãn vọt vào trong biển người.

Cô đột nhiên thay đổi chủ ý, tại sao lại phải mất sức như vậy chế thuốc giải trao đổi với Mộ Dung Thánh Anh? Cô giống một con cá nhỏ, bơi vào trong biển rộng sẽ không có người nào phát hiện ra! Dù sao lúc ra khỏi phủ cô đã mang đủ ngân lượng!

Trên nóc quán rượu đối diện, nam nhân đeo mặt nạ hoàng kim, một đôi mắt thâm thúy sắc bén khiến người ta cảm thấy rét lạnh. Chợt, hần miễn cưỡng câu môi, lạnh lùng cười một tiếng. Nhưng, phàm là những người nhìn thấy nụ cười này, khẳng định cả người run rẩy.

Nụ cười của hắn vô cùng tàn nhẫn!

Đầu tiên Noãn Noãn đi vào một tiệm may, khi ra đã trở thành một vị thiếu niên mỹ lệ. Một thân xiêm áo gấm hoa lệ, cùng kết hợp với quạt giấy, thật là không phong lưu uống thiếu niên!

Noãn Noãn một thân nam trang, rất nhanh liền hấp dẫn các cô nương chú ý. Chỉ là cô nương cổ đại hàm súc hơn so với hiện đại, chỉ dám nhìn trộm. Thấy Noãn Noãn ngọc diện mỉm cười nhìn mình lại càng xấu hổ, lạnh lánh trốn trốn, rất đáng yêu.

Long Noãn Noãn cười hắc hắc, cảm thấy bản thân có hứng thú thật tệ hại. Nhưng cuộc sống như vậy cũng đã vừa lòng, không vương không víu, một thân nhẹ nhõm. Hai mươi mấy năm qua cô cũng chưa hưởng thụ qua.

Nhưng Long Noãn Noãn biết, Hoàng đế lang sói kia không thể nào dễ dàng thả cô đi như vậy, yên tĩnh trước bão táp, cô hiểu!

Gần đến trưa, đã đói bụng, Noãn Noãn trực tiếp đi vào một tửu lâu lâu đời, gọi hai đĩa đồ ăn chiều bài*, một bát com, đầy bụng rồi tính tiếp!

*Chiều bài: món ăn bằng hiệu.

Ghế đối diện bị người đẩy mạnh, vạt áo ngân bạc tạo một đường cong ở giữa không trung, một bóng dáng khôi ngô đã ngồi trước mặt cô.

Noãn Noãn hơi nhíu nhíu mày, cảm thấy sát khí bén nhọn, cô miễn cưỡng khua bát com, lạnh giọng kêu: “Tiểu nhị, ta không có thói quen chung bàn với người lạ!”

Tiểu nhị nhìn thấy nam nhân kia, không dám thở mạnh, làm sao còn dám tới đuổi người?

Thờ dài, nghĩ thầm một bữa com ăn cũng không ngon, Noãn Noãn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt đen mênh mông sâu không thấy đáy, tinh mịch hơn cả đêm tối, càng trầm tĩnh hơn so với biển sâu, rồi lại sáng ngời như báo săn, sắc bén như chim ưng, giống như muốn xuyên thấu qua mắt, thẳng vào đáy lòng cô.

Trong ánh mắt, một mặt nạ hoàng kim tỏa sáng lấp lánh, chính là Kim Diện Nhân cô nhìn thấy ở trong hoàng cung!

“Là anh?” Noãn Noãn kinh ngạc mở miệng, nhưng rất nhanh trấn định lại: “Coi như là lão bằng hữu, có muốn gọi tiểu nhị thêm một đôi đĩa?”

Nam nhân không nói lời nào, con ngươi thâm thúy rét lạnh, âm thanh lãnh trầm chậm rãi vang lên: “Ta là tới lấy mạng của ngươi!”

Noãn Noãn sững sờ: “Chúng ta có thù oán?”

Nam nhân không nói.

“Anh yêu tôi?”

Nam nhân vẫn chưa nói, khóe môi hơi co quắp.

“Giữa chúng ta không có thù oán, tại sao anh lại muốn giết tôi?” Noãn Noãn không hiểu mở to đôi mắt mỹ lệ, vô cùng uất ức đứng lên, hơi nghiêng về phía nam tử.

Gió đưa khí lạnh, thổi trên da người dương liễu của cô, thoảng qua một mùi hương thoang thoảng khiến người mê say.

Noãn Noãn đột nhiên cười quỷ dị.

Nam nhân lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên bắt được cổ tay của cô, một tay xoay cô một vòng, cuộn lại trong ngực: “Người cho rằng một chút kỹ xảo kia có thể đối phó được ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kim Ung

Editor: nhuandong

Noãn Noãn cười một tiếng, môi mọng vừa động, một ngân châm trong nháy mắt bay ra. Chỉ thấy Kim Diện Nhân cả kinh, nhanh chóng đẩy cô ra, đồng thời cấp tốc lắc đầu, ngân châm kia cắm vào mặt nạ hoàng kim của hắn, lóe lên ánh lửa.

Khách trong quán rượu phát ra mấy tiếng hét chói tai, liên tục không ngừng chạy ra ngoài, ngay cả chương quỹ cùng tiểu nhị cũng không dám lưu lại.

Không ai thích lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, dù sao tiền tài là vật ngoài thân.

Đôi mắt u ám của nam nhân trở nên thâm trầm, sau đó nhanh chóng biến thành màu tím, mang theo ánh sáng khát máu, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn chằm chằm Long Noãn Noãn không ngừng rung chân.

“Anh phải cảm thấy may mắn rằng bản thân mình xấu xí, không thể gặp người, phải dùng mặt nạ để che. Nếu không, hiện tại anh đã nằm xuống!” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng.

Kim Diện Nhân không nói lời nào, chỉ rút kiếm ra, nhanh chóng đâm về phía Noãn Noãn.

Ánh sáng trắng bạc giống như tia chớp, mang theo lực kinh người đánh về phía Noãn Noãn.

Sát khí kinh người trong tay áo ngân bạch của nam tử, thẳng tắp bay lên.

Bốn phía vang lên một hồi than thở, thậm chí có người vỗ tay kinh công đẹp. Ở nơi công khai sùng bái vũ lực này, cao thủ tỷ thí không phải dễ dàng thấy được!

Mặc dù Kim Diện Nhân không để lộ bất kỳ hơi thở nào nhưng sát khí kinh người này, người luyện võ bình thường không thể có!

Noãn Noãn lẳng lặng đứng ở nơi đó, lực lượng thần bí đó trong cơ thể lại rục rịch ngóc đầu, theo trực giác cô vươn tay, trong lòng bàn tay chậm rãi ngưng tụ từ khí.

Tiếng khen bốn phía đột nhiên bao trùm sợ hãi: “Trời ạ, mau nhìn, chẳng lẽ là Tử Long...”

Noãn Noãn sửng sốt, nhìn xung quanh, trên mặt mỗi người viết đầy hưng phấn. Đột nhiên, Noãn Noãn ngẩng đầu, từ trong đôi mắt như máu của nam nhân thấy được sự đặc ý khi đạt được mục đích... Noãn Noãn cả kinh, nhanh chóng nghĩ tới điều gì, tay cấp tốc rút vào trong vạt áo, từ khí liền không thấy nữa. Cũng vào trong lúc này, bạch quang của nam nhân cũng xông thẳng vào mặt Noãn Noãn.

Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy hối hận về quyết định của bản thân, mặc kệ Kim Diện Nhân này có muốn giết cô thật hay không, nhưng một kiếm này là thực sự!

Gió bén nhọn quét qua trán Noãn Noãn, bàn ghế bên cạnh cô trong nháy mắt vỡ vụn, trên đất xuất hiện một cái hố rất lớn.

“Khụ khụ!” Noãn Noãn bị nghẹn liên tục ho khan.

Một nụ cười quỷ dị hiện lên trên khóe môi của Kim Diện Nhân. Hắn nhanh chóng nhảy lên nóc nhà, biến mất trong tiếng cảm thán của mọi người.

Noãn Noãn ho khan, không ngừng vung tay áo. Đang muốn chạy ra, chỉ thấy mọi người đang vây xem bị người đẩy ra, Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo quân hộ vệ nhìn thấy Noãn Noãn, lập tức nhỏ giọng nói: “Mời nương nương về phủ!”

Noãn Noãn ngược mắt, nhìn nóc nhà trống rỗng, quả nhiên cô đoán không sai, Kim Diện Nhân căn bản không muốn mạng của cô, chỉ buộc cô động thủ, ở trước mặt mọi người lộ ra võ công. Nhưng, hắn làm như vậy có mục đích gì?

Trên lầu hai đối diện với lầu, một cánh cửa sổ rộng mở, một nam tử áo hồng yêu nghiệt nhìn về phía xa, mặt mày như vẽ, khóe môi như hoa, cười quyến rũ mị đời, điên đảo chúng sinh.

“Điện hạ, tại sao người chỉ có hứng thú với nữ nhân kia?” Thiếu niên mặt ngọc sau lưng cúi đầu mở miệng, giọng nói lại già nua khác thường. Nếu không

phải là thấy mỗi hấn động đập thì có đánh chết cũng không tin giọng già nua này lại ở trên người thiếu niên trẻ tuổi.

“Nữ nhân kia đã lập gia đình, tuyệt đối không thể là người chúng ta muốn tìm!” Một thiếu niên mặt ngọc khác cũng mở miệng, giọng nói cũng già nua, nhưng lại khác với giọng nói trước.

Nam tử áo hồng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhướn chân mày, nhìn cô gái trong vòng vây của người, bắt đầu đi vào một hiệu thuốc.

“Nhưng nữ nhân kia xác định là Từ Long tướng quân, hơn nữa còn có hộ long chân quang. Huống chi Long Chiêu An bảo vệ nàng nghiêm ngặt như vậy, nói không chừng đúng là người chúng ta cần tìm!” Ngọc diện đồng tử lúc trước nhỏ giọng nói.

“Ngũ bá bá, Lục thúc thúc, các người đều hiểu lầm rồi. Bản điện hạ chỉ tham luyến sắc đẹp của cô nương kia thôi, không liên quan đến thiên hạ!” Nam tử áo hồng lười biếng mở miệng, trực tiếp ném hai chân gà béo ngày cho hai thiếu niên mặt ngọc, “Hai người theo bản điện hạ cả ngày cũng có chút mệt mỏi, không bằng đi theo lão già làm chánh sự? Cho bản điện hạ một mình đi lại trên giang hồ, cũng thêm nhiều kiến thức!”

Hai vị thiếu niên liếc nhau một cái, ném đùi gà trong tay đi, quỳ gối trước mặt nam tử áo hồng: “Bảo vệ điện hạ chính là nhiệm vụ của chúng tôi. Huống chi Đế hoàng nói rồi, chỉ có điện hạ mới tìm được nữ nhân kia!”

“Hahahaha...” Nam tử áo hồng châm chọc nhướn lông mày, giống như một công tử phóng đảng, miến cưỡng tựa trên cửa sổ, cả người đứng dựa: “Lão già kia đã sắp chết rồi, hồ đồ, lời nói của ông ta các người cũng tin?”

Hai vị thiếu niên mặt ngọc liếc nhau một cái, cùng nói: “Mặc dù năm nay Đế hoàng đã hơn 300 tuổi, nhưng dung mạo tựa như người trung niên, thân thể vững vàng, võ công cái thế, cũng không có gì không ổn. Điện hạ, thuộc hạ biết người từ trước đến giờ phóng đảng không kiềm chế được, nhưng loại đại nghịch bất đạo này vẫn là...”

Nam tử áo hồng liêu mạng móc lỗ tai, đột nhiên chỉ ra cửa phòng: “Nha, lão già người đến rồi?”

Hai vị thiếu niên mặt ngọc vội vàng xoay mặt, cũng vào lúc này, đột nhiên nam tử áo hồng lác mình lao ra cửa sổ, nhanh chóng biến mất không thấy tung tích.

Hai vị thiếu niên mặt ngọc sững sờ, không ngờ đường đường là người bảo vệ điện hạ thế nhưng lại ngậy thơ bị đùa giỡn như vậy. Mặt sắc run lên, lập tức thân hình chuyển một cái, đồng thời đuổi theo.

Cửa phòng đẩy ra, tiểu nhị bung rượu ngon thức ăn ngon hết lớn đi vào: “Ba vị công tử đợi lâu, đây vốn là điểm... Ah, người đâu?”

Tiểu nhị ở trong phòng tìm hồi lâu, xác định là không có ai, hung hăng vung khăn lông trên bả vai: “Con bà nó, đúng là đen như chó, không ngờ ba người đẹp như thế lại nghèo rớt mồng tơi, thế nhưng lại đi ăn chùa. Không có tiền dùng có mà làm tướng công, thật là phí của trời!”

Lúc này trên nóc nhà, áo hồng yêu nghiệt đang ngênh ngang nằm bị tiểu nhị mắng mặt đầy hắc tuyến, lười biếng đứng dậy, cười hắc hắc, lập tức vất một thoi bạc vụn vào cửa sổ.

Sau khi nghe được tiểu nhị hài lòng lắm bầm, nam tử đặt tay ở sau ót, gối đầu lên, nhìn bầu trời xanh, hát lên tiểu khúc.

Rốt cuộc thoát khỏi hai lão già này, cũng đã là lão nhân 70-80 còn giả trang thiếu niên, nhìn thấy liền ghê tởm!

Chỉ là Kim Diện Nhân vừa rồi... Nam tử đột nhiên ngồi dậy, nhăn mày cong, khề trầm ngâm.

Vương triều Mộ Dung là quốc gia thứ ba Hộ Long điện muốn tranh thủ, tuy rằng Hộ Long đường Long Chiêu An của Từ Long tướng quân, nhưng không có Hộ Long ngân quang, căn bản không đáng nhắc tới. Vốn cho rằng nắm lấy vương triều Mộ Dung dễ như trở tay, nhưng vào ba năm trước đột nhiên lại xuất hiện Kim Ưng môn. Môn chủ Kim Ưng môn này rất lợi hại, thủ đoạn làm việc như lời đình, không để lại bất kỳ đầu mối. Hôm nay thế lực của Kim Ưng môn ở vương triều Mộ Dung đã đối kháng với Hộ Long đường, Hộ Long Điện muốn thu phục vương triều Mộ Dung xem ra cần phải phí chút công sức.

Chẳng lẽ Kim Diện Nhân chính là đường chủ Kim Ưng môn? Vừa rồi căn bản hấn chỉ có ý dò xét Long Noãn Noãn, chẳng lẽ mục đích của Kim Ưng môn là thứ duy nhất trong truyền thuyết kia?

Một chút giao hoạt cùng trẻ con hiện lên trên mặt của nam tử áo hồng, hấn chợt vỗ đùi: “Tốt, lần này có chỗ chơi rồi. Kim Ưng, xem người lần này có thể chạy đến đâu, bản điện hạ nhất định sẽ bắt được cái đuôi hồ ly của người!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đàn gảy tai trâu

Trong phòng, Mộ Dung Thánh Khuynh trực tiếp đẩy cửa đi vào, liếc mắt Hoàng đế đang ngồi bên cửa sổ thưởng thức phong cảnh.

“Mang về?” Hoàng đế âm thanh nhàn nhạt, nhưng rõ ràng có thể nghe ra sự lạnh lùng ở bên trong.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, trầm ngâm, như có lời muốn nói.

Hoàng đế đưa mắt nhìn xuống vài trắng băng bó trên cánh tay, khổ sở cười một tiếng: “Trẫm còn tưởng làm nhiều như vậy nàng sẽ cảm động, ít nhất khi rời đi có chút lưu luyến, nhưng trẫm sai lầm rồi! Trước kia trẫm có thể dùng Lệ phi, dùng Hòa Long điểm lưu nàng lại, hiện tại...” Hoàng đế cười khổ một tiếng: “Không biết có thể sử dụng cái gì để lưu lại nàng!”

Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt nhìn hắn: “Hoàng huynh, qua nhiều năm như vậy, huynh đều vì vương triều Mộ Dung mà sống, huynh có thể nghĩ tới mình không? Huynh hỏi trái tim mình một chút, có phải muốn lưu nàng lại hay không? Hay chỉ đơn thuần là vì cái thứ trong truyền thuyết kia?”

Mộ Dung Thánh Anh trầm mặc không nói.

“Nếu như hoàng huynh vẫn kiên trì ý tưởng ban đầu, như vậy ta tình nguyện giống như Hoàng hậu bây giờ, nghĩa vô phản cố* rời đi!” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên nhấn mạnh.

Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm về mặt nghiêm nghị của Mộ Dung Thánh Khuynh, xoay mình cắn môi, nụ cười lạnh lẽo quý dị: “Thập Nhất, đệ đã động lòng với nàng?”

Mộ Dung Thánh Khuynh biến sắc, đột nhiên một gối chống đất: “Hoàng huynh, huynh nghĩ quá nhiều!”

Mộ Dung Thánh Anh dần dần thu hồi mắt lại, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lạnh cười một tiếng: “Cũng chỉ mong là trẫm nghĩ nhiều!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói lời nào, theo trực giác nhấn mày lại.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Long Noãn Noãn sẽ trở thành ngăn cách giữa hắn và Hoàng thượng, là vì nàng bất đồng sao?

Chợt hiểu ngẩng đầu, thấy bóng lưng thướt tha cúi đầu bên cửa sổ, Mộ Dung Thánh Khuynh mới nhận thấy mình bất tri bất giác đi vào hậu viện Hoàng hậu.

“Trẫm còn tưởng rằng làm nhiều như vậy, nàng sẽ cảm động, ít nhất khi rời đi có chút lưu luyến, nhưng trẫm sai lầm rồi!” Trong đầu đột nhiên thoáng hiện lời của Mộ Dung Thánh Anh, Mộ Dung Thánh Khuynh hơi cau mày, nàng thật sự không lưu luyến sao? Tâm ác như vậy sao? Mặc kệ hoàng huynh thật lòng hay không, vì cứu hắn, ngay cả mạng cũng không cần, nàng thực sự không quyến luyến chút nào sao?

Nhưng khi bắt được nàng ở trong tử lâu, ngược lại nàng rất thân thiện, không hề giống như lời của hoàng huynh muốn chạy trốn, hơn nữa còn đi vào trong tiệm thuốc, nói là vì làm thuốc giải cho hoàng huynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh nặng nề thở một hơi dài, thật ra thì từ ba năm trước, trong phút giây Long Noãn Noãn vào cung kia, hắn đã biết, nữ nhân này có thể mang đến hi vọng cho vương triều Mộ Dung, cũng có thể mang đến sự hủy diệt, hi vọng và hủy diệt, chỉ là một ý niệm!

Noãn Noãn dưới cửa, tựa hồ chú ý đến nam tử, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn nam tử một thân áo lam gấm đứng ở xa xa.

Ánh hoàng hôn mờ nhạt mỏng manh chiếu lên mặt hắn, khiến cho ngũ quan sinh động hoạt bát phủ thêm một tầng sương mù.

Noãn Noãn nhíu nhíu mày, thì ra Mộ Dung Thánh Khuynh đơn thuần cũng có tâm sự.

“Hoàng hậu!” Đang suy nghĩ, Mộ Dung Thánh Khuynh liền đi tới gần, xuyên thấu hành lang, ở bên ngoài nhìn cô.

“Chuyện gì?” Noãn Noãn làm bộ như không để ý lăm mồm miệng.

“Có thực sự là người muốn rời khỏi hoàng cung không?” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng hỏi.

Noãn Noãn ngược mắt gật đầu một cái.

“Là vì Hộ Long đường hay là Thất hoàng huynh?” Mộ Dung Thánh Khuynh sắc mặt có chút nguội lạnh.

Noãn Noãn cười lạnh: “Vì mình!”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, rất rõ ràng là không tin.

Noãn Noãn không muốn nói thêm, chỉ lẳng lặng nghiên cứu chế tạo thuốc giải.

Thật ra thì khi Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo quân hộ vệ đến tử lâu, nếu như cô muốn đi, vẫn có cơ hội. Mộ Dung Thánh Khuynh không phải là đối thủ của cô, nhưng mà ở trong một khắc kia, cô lại do dự. Trên người Long Noãn Noãn dường như có rất nhiều bí mật, mà hiện tại cô là Long Noãn

Noãn, không muốn đếm xia đến rất khó! Giống như Kim Diện Nhân đó, cô vừa rời khỏi phủ thừa tướng, hân liên xuất hiện, giống như là có ý ngăn cản cô rời đi.

Hồi lâu, chờ tới khi Noãn Noãn ngẩng đầu, ngoài cửa sổ đã không còn ai, chỉ còn lại vài chiếc lá khô đang đập chòn trong gió đông.

Cúi đầu nhìn thuốc giải trong tay, không sai biệt lắm, sắc trời cũng tối, không ngờ cô đi ra ngoài lượn một vòng, cuối cùng vẫn trở lại đây cùng Hoàng đế lang sói!

Bữa tối, sắc mặt Quế ma ma rất khó coi, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì, lui ra ngoài.

Ngồi ở trên bàn, Noãn Noãn nhìn viên thuốc giải kia. Mặc dù không thể giải toàn bộ độc trên người Mộ Dung Thánh Anh, nhưng ít nhất cũng có thể ức chế độc tính, trong thời gian ngắn sẽ không phát tác, còn một loại rễ nữa cô chưa nghĩ ra là cái gì!

“Hoàng hậu đang suy nghĩ gì?” Giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên, Noãn Noãn giật mình, thấy Hoàng đế lang sói một thân áo trắng đứng trước bàn, hứng thú nhìn cô chăm chăm.

Người đàn ông này không có võ công, bước chân làm sao lại nhẹ như vậy? Trong tổ chức sát thủ cô đã luyện thành tính cảnh giác, không có lý do gì cô không phát hiện được hắn đến gần!

“Anh tới từ khi nào? Tại sao không nghe được một chút âm thanh?” Noãn Noãn nhỏ giọng chất vấn.

“Là Hoàng hậu suy nghĩ quá chuyên tâm, trầm gọi nàng mấy tiếng, nàng đều không phản ứng!” Mộ Dung Thánh Anh ngồi xuống trước mặt cô, nhìn một bàn đầy thức ăn: “Tối nay Hoàng hậu mời trẩm, không phải chỉ đơn giản là ăn cơm chứ? Nghe nói hôm nay Hoàng hậu tự mình xuất phủ, không phải là có liên quan gì tới trẩm chứ?”

Noãn Noãn cười lạnh, Hoàng đế lang sói này thật biết giả bộ, rõ ràng tất cả đều trong lòng bàn tay hắn, còn làm bộ cái gì cũng không biết!

“Mộ Dung Thánh Anh, hôm nay gọi anh tới, là vì tôi muốn ngả bài với anh!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, thật sự là chán ghét cuộc sống nguoi lừa ta gạt này. Hoàng đế lang sói dịu dàng cười tuyệt mỹ, dần dần ép cô sinh khí.

“Hả? Ngả bài?” Mộ Dung Thánh Anh cười càng thêm dịu dàng, “Hoàng hậu muốn cùng trẩm nói cái gì?”

Noãn Noãn đẩy thuốc giải trên bàn đến trước mặt hắn: “Đây là thuốc giải, có thể giải một loại độc trên người anh, chỉ là còn một loại thuốc, nhưng tôi suy nghĩ rất nhiều vẫn chưa biết là cái gì. Trước anh ăn cái này đi, tôi sẽ lại đi tìm.”

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thánh Anh vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt rõ ràng lóe sáng: “Trẩm biết vị thuốc dẫn kia là gì?”

“Cái gì?” Noãn Noãn sững sờ, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh biết được phương thức chế thuốc, tại sao hắn không tự chế thuốc giải?

“Chỉ là đáng tiếc thuốc dẫn này cực kỳ khó tìm được!” Hắn khỏ sở cười một tiếng, ngược mắt nhìn Noãn Noãn: “Nói đi, nàng muốn cái gì? Trừ việc rời khỏi trẩm, rời khỏi hoàng cung, cái gì trẩm cũng có thể đáp ứng nàng!”

Noãn Noãn nổi đóa, trừ hai thứ này, cô còn có thể yêu cầu cái gì? Còn không phải là phí sức?

“Mộ Dung Thánh Anh, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi không phải là Long Noãn Noãn trước kia. Hơn nữa không phải anh đã sớm hoài nghi rồi sao? Nếu như tôi không phải là Long Noãn Noãn, như vậy không có bất kỳ quan hệ nào với anh, với vương triều Mộ Dung, có thể để cho tôi rời khỏi không?”

“Đây chính là nội dung nàng muốn ngả bài với ta?” Mộ Dung Thánh Anh vẫn mỉm cười nghe Noãn Noãn nói, cuối cùng nhẹ nhàng thở một cái: “Hoàng hậu, trẩm yêu nàng như thế, làm sao nàng có thể nhẫn tâm muốn rời khỏi trẩm như vậy?”

Noãn Noãn thật muốn vung một cái tát lên mặt nam nhân cười dịu dàng này.

Cô đúng là đàn gảy tai trâu rồi!

Noãn Noãn hô một tiếng đứng lên: “Anh rút!”

Ngược lại Mộ Dung Thánh Anh không buồn bực, chỉ nở nụ cười nhạt, cầm thuốc giải, xoay người rời đi.

Một âm thanh giết gà vang lên khi hắn đóng cửa phòng lại, đồng thời trong phòng vang lên âm thanh rơi vỡ của chén bát.

Nụ cười trên mặt nam nhân càng thêm ôn nhu, hắn nhìn viên thuốc trên tay, lập tức nuốt xuống.

Chẳng biết tại sao, trực giác hắn tin tưởng Long Noãn Noãn, cô sẽ không dụng chàm ở trong được.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng tiến lên đón: “Là thư của nữ nhân kia!”

Nụ cười trên mặt nam nhân đột nhiên cứng ngắc.

Chương 41: Giày vò

Edit: Thiên Kết

“Hồi cung?” Long Chiêu An rất kinh ngạc, mấy ngày nay ông ta giảng giải cho Long Noãn Noãn không hề tiến triển, hơn nữa chuyện hôm qua Long Noãn Noãn đánh ngất Quế ma ma, trong lòng Long Chiêu An không yên. Sáng sớm ông ta đã kiểm một đại phu đến để xem bệnh cho Long Noãn Noãn, đại phu này còn chưa xem xong bệnh thì bất ngờ Hoàng thượng nói phải hồi cung.

“Trong cung còn có nhiều chính sự cần phải giải quyết.” Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt lạnh lùng âm trầm không để cho người khác có khả năng thương lượng.

Long Chiêu An cùng Long phu nhân đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể nói: “Dạ vâng, cừu thần sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Long Chiêu An cùng Long phu nhân lui xuống, trong đại sảnh chỉ còn lại có hai người là Mộ Dung Thánh Anh và Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Hoàng huynh, nữ nhân kia, bà ta có thể làm hại mẫu hậu hay không?” Một hồi lâu sau Mộ Dung Thánh Khuynh mới cất tiếng.

Mắt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, cả người bao phủ không khí lạnh lẽo.

“Trên thế gian này chẳng lẽ không có cách nào để xử lý nữ nhân kia sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên trở nên cực kỳ tức giận.

Mộ Dung Thánh Anh đứng dậy đề hấn hạo, ý bảo hấn bình tĩnh chớ nóng nảy.

“Thập Nhất, nếu như nữ nhân kia muốn giết chết mẫu hậu thì hai mươi năm trước đã ra tay rồi. Chết không đáng sợ, đáng sợ phải là sống không bằng chết.” Mộ Dung Thánh Anh cất giọng trầm thấp, từng đường gân xanh hiện trên mặt giống như đang ẩn nhẫn, chịu đựng một cái gì đó.

“Hoàng huynh, huynh.....đừng suy nghĩ nữa, chúng ta hồi cung thôi.” Mộ Dung Thánh Khuynh hạ quyết tâm.

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, nhìn sắc trời âm đạm bên ngoài đột nhiên nhếch môi cười: “Tuyệt rồi rồi, Thập Nhất.”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên có những bông tuyết thật nhỏ là tả bay nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất rồi tan biến.

Trong xe ngựa, Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh một cách quái dị, lúc này đây hấn cố gắng không nói lời nói, chỉ yên lặng ngồi một bên, về mặt lạnh lùng.

Thường ngày hấn đều nói lời ngọt ngào cộng với đáng vẻ đen tối mà bây giờ lại trầm tĩnh làm cho Noãn Noãn có chút không thích nghi kịp. Cô nhìn bông tuyết đang bay ngoài trời nhâm chán không có việc làm bên nói băng quơ: “Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, tuyết đã rơi, hoa mai mới nở sao anh lại muốn về cung sớm vậy?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Trong hoàng cung cũng có hoa mai.”

“Thật sao?” Noãn Noãn suy nghĩ hồi lâu cũng không có nhớ rằng trong cung có hoa mai.

“Ở Linh Thử cung.” Người đàn ông bên cạnh khẽ nói.

Linh Thử cung? Noãn Noãn ngăn người ra, nhớ tới có lần nửa đêm trong tâm cung của cô xuất hiện mảnh giấy kì lạ kia. Tờ giấy đó chính là hện cô gặp mặt ở Linh Thử cung, trong Linh Thử cung đó còn có hoa Mạn Châu Sa đỏ một cách quý dị.

“Nghe nói Linh Thử cung là nơi cấm kỵ trong cung...” Noãn Noãn thử cất lời.

Mộ Dung Thánh Anh chợt mỉm môi cười một cái: “Ở trong mắt nàng hoàng cung đâu phải là hoàng cung thì còn có cái gì gọi là nơi cấm không được nhắc đến?”

Noãn Noãn ngăn ra, vô duyên vô cớ bị hấn trách móc, cô đang định muốn cãi lại thì đột nhiên xe ngựa dừng lại.

“Hoàng huynh, đã đến Tuyên Vũ môn.” Bên ngoài xe ngựa tiếng Mộ Dung Thánh Khuynh vang lên có chút nặng nề.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi gật đầu một cái: “Vào đi thôi.”

Hoàng cung giống như là nơi có thú dữ.

Noãn Noãn ngược mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cả xe ngựa ngập đầy mùi hoa mai lạnh lùng của đàn ông, vô cùng lạnh.

Không biết vì sao mà Noãn Noãn cảm thấy như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Xe ngựa trực tiếp đi qua cửa cung, Mộ Dung Thánh Anh bước xuống xe rồi đi còn xe ngựa vẫn tiếp tục đưa Noãn Noãn trở về Phụng Vũ cung.

“Nương nương, đã đến nơi.” Quế ma ma vén mà xe cho Noãn Noãn.

Trên mặt đất Phụng Vũ cung lúc này đã trắng xóa một màu, cách đó không xa có một nữ nhân gầy yếu trên người mặc áo lông cáo màu trắng, theo sau là bốn cung nữ.

Thấy xe ngựa dừng lại, nữ nhân đó tiến lên đón: “Tỷ tỷ, người đã trở lại.” Giọng nói của cô gái yếu ớt vang lên, đồng thời vron cánh tay khô gầy ra muốn đỡ lấy Noãn Noãn.

“Lệ phi không cần.” Noãn Noãn cười lạnh, cũng không dám tin tưởng Lệ phi một khắc trước còn muốn mình chết bây giờ sẽ đơn thuần tới chào đón cô.

“Tỷ tỷ vẫn không chịu tha thứ cho muội sao?” Thân ảnh gầy yếu trong chiếc áo lông cáo bước tới, trên khuôn mặt là đôi mắt cực kỳ to đang nhìn chăm chăm Noãn Noãn.

Noãn Noãn cười nhạt: “Chỉ cần Lệ phi không trách bốn cung là tốt rồi.”

Lệ phi im lặng nhìn Noãn Noãn một hồi rồi cuộc cũng từ bỏ, thu cánh tay gầy gò lại, cứ vậy nhìn Noãn Noãn xuống xe.

Quế ma ma ở bên cạnh lên tiếng: “Hai vị chủ tử đừng nên đứng ở ngoài này nữa, ngoài này tuyết lạnh, đi vào trong phòng cho ấm.”

Noãn Noãn không đợi nói hết câu đã bước vào trong. Bên ngoài vốn dĩ đã vô cùng lạnh lại bị Lệ phi trong bộ dạng người không ra người quý không qua quý nhìn chăm chăm nên cô càng có cảm giác lạnh lẽo.

Lệ phi cũng đi theo sau vào, quan sát tầm cung của Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Phòng của tỷ tỷ thật ấm áp, dù không có người ở đây nhưng lò sưởi vẫn được đốt, Hoàng thượng đối với tỷ tỷ thật tốt.”

Noãn Noãn không ngừng day huỵt vị trên trán, cô thật sự không biết vị Lệ phi quái gở này rốt cuộc là muốn gì, chẳng lẽ trong lòng cô ta vẫn còn ý định tranh giành Mộ Dung Thánh Anh? Thật sự là cô không muốn tranh giành, chỉ là người đàn ông kia dù có đuổi đi cũng không chịu đi.

“Ba năm, Hoàng thượng đối với tỷ tỷ vẫn tốt như vậy, vậy mà tỷ tỷ lại không hề động lòng chút nào, muội thật bội phục tỷ.” Lệ phi vẫn không ngừng nói.

Noãn Noãn không nói lời nào, cô xem Lệ phi bây giờ giống như bệnh nhân bị tâm thần, người như thế này tốt nhất đừng nên chọc vào.

“Nhưng muội muội thật đau lòng, nghĩ tới Hoàng thượng phải khổ sở như vậy, bị bà già đó giày vò, trong lòng muội liền...” Giọng nói Lệ phi chột cao lên.

Noãn Noãn ngây ngẩn ra, bà già? Giày vò?

“Tỷ tỷ, muội sai rồi, muội vẫn cho tình địch lớn nhất của mình là tỷ, nhưng lại không có nghĩ tới là còn người khác, bà già kia quả thật quá là ác độc, quá đáng sợ, bà ta vậy mà...” Lệ phi càng nói càng trở nên kích động, mà lại dừng ở chỗ quan trọng nhất.

“Lệ phi, cô nói rõ ràng cho tôi xem.” Noãn Noãn đứng dậy: “Cái gì mà bà già?”

“Haha.” Lệ phi đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng: “Sao hôm nay tỷ tỷ lại quan tâm đến Hoàng thượng như vậy? Có phải do muội đoán bừa, tỷ tỷ, tỷ thích Hoàng thượng?”

Noãn Noãn nhìn Lệ phi ngây ngây dại dại trước mặt mà bất đắc dĩ lắc đầu, cô gái này tự giày vò bản thân mãi thì có kết cục tốt sao?

“Quả thực Hoàng thượng đúng là làm cho người khác đau lòng nha, vừa nghĩ tới Hoàng thượng phải chịu đựng loại hình phạt đó mà lúc sau vẫn tỏ ra như không có gì cũng sẽ làm cho người khác trong lòng sinh ra một loại cảm giác muốn ôm người vào lòng an ủi, thuận tiện.....” Lệ phi chột ngừng lại rồi giọng lại cao vút lên: “Tiếp tục giày vò, nhìn thân thể trắng nõn gầy yếu từ từ run rẩy.....Haha.”

Mặt Noãn Noãn hiện ra mấy vạch đen, xoay người lạnh lùng nói: “Quế ma ma, tiễn khách.”

Quế ma ma cũng giật mình về thái độ không bình thường của Lệ phi, nhỏ giọng nói: “Lệ phi nương nương mời về.”

Lệ phi lạnh lùng không cười nữa, đôi mắt âm trầm nhìn chăm chăm Long Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, ngươi không phải là cao thủ võ công sao? Ngươi không phải là Hộ Long đường kỳ tài hiếm thấy sao? Ngươi không phải muốn Hộ Long đường ngày càng phát triển hơn sao? Ngươi đi giết chết nữ nhân kia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Nàng yêu ta sao

Edit : Thiên Kết

Vừa nghĩ tới biểu hiện sợ hãi của tên Hoàng đế lang sói vào đêm hôm ngã bệnh, Noãn Noãn bất giác mở miệng: “Nữ nhân kia là ai?”

“Dung Thái hậu.” Lệ phi xanh mặt, đôi môi run rẩy, ở nơi này trừ Long Noãn Noãn ra tất cả những người còn lại cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Lệ phi người không nên nói bậy, rốt cuộc người đến là có mục đích gì? Muốn làm cho Hoàng hậu nương nương cùng Thái hậu xảy ra xung đột sao? Dù gì Hoàng hậu cũng là người thân của người, thế nhưng người...” Quế ma ma không nhịn được lớn tiếng la lên.

“Haha.” Lệ phi cười càng thêm lạnh lùng: “Quế ma ma, nơi này thì lúc nào đến phiên bà nói chuyện rồi? Những lời ta nói đều là sự thật.” Nàng ta đem ánh mắt nhìn về phía Noãn Noãn, đôi mắt to tròn càng làm cho không khí có chút quỷ dị.

Noãn Noãn không nói gì, cô biết Lệ phi mắc bệnh thần kinh nên những gì cô ta nói đều không thể tin, huống chi trước đây cô ta từng muốn mình chết. Mà cách đơn giản nhất chính là làm cho cô tự mình đi chọc giận lão Thái hậu ghê tởm kia. Cô chỉ cần liếc qua là đã đoán được. Ngay cả Thánh Nguyên vương gia, người có quyền lực khuyhnh đảo, dám đứng ra đối đầu với Hoàng thượng cũng bị lão thái bà kia nhúng chàm. Còn tên Hoàng đế kia ngoài mặt thì nhu nhược, lúc nào cũng cười giống như một tên vua ba phải, bên ngoài khoác một tấm da dê nhưng bên trong lại là một con sói.....

Trong lòng Noãn Noãn càng thêm lo lắng, mới vừa rồi trên đường từ phủ Thừa tướng về, rõ ràng tên Hoàng đế lang sói kia không giống với ngày thường, nghĩ lại thấy bộ dáng hần vừa nghe đến cửa cung liền sợ hãi, chẳng lẽ.....

Noãn Noãn đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Nương nương.” Quế ma ma bất lấy cánh tay Noãn Noãn, phịch một cái liền quỳ gối trước mặt cô: “Nương nương, mặc kệ người nghĩ nô tỳ to gan, mặc kệ người nghĩ nô tỳ là nội gián, nô tỳ chỉ muốn van người không nên đi, ngàn vạn lần không thể đi.”

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn gương mặt khẩn thiết của Quế ma ma nhũn mỳ: “Tránh ra.”

Quế ma ma càng thêm hung hăng ôm chặt lấy hai chân Noãn Noãn không chịu buông.

Một bóng người tiến tới, Quế ma ma đột nhiên ngắt xiú dưới chân Noãn Noãn.

Noãn Noãn lạnh lùng ngược mắt nhìn khuôn mặt âm u xanh xao của Lệ phi.

“Chỉ có tỳ mới có thể cứu được chàng.” Lệ phi cất giọng nói, trong ánh mắt còn hiện lên vài tia chân thành.

Noãn Noãn hơi do dự rồi nhanh chóng rời khỏi.

Trước cửa Phụng Tê cung, Mộ Dung Thánh Khuyh một tay ôm kiếm phiến nào đi tới đi lui, rõ ràng là mùa đông vừa rồi lại có một đợt tuyết rơi, tuyết còn chưa kịp tan mà sao hần thấy đầu đồ đầy mồ hôi lạnh.

Noãn Noãn đi về phía Mộ Dung Thánh Khuyh.

Mộ Dung Thánh Khuyh ngược mắt nhìn thấy Noãn Noãn thì sững sờ, trên mặt biểu hiện tâm tình phức tạp. Hần nhìn chăm chăm Noãn Noãn một hồi lâu rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Mộ Dung Thánh Anh đâu?” Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi, giờ phút này cô thà tin tưởng rằng Lệ phi nói dối.

Mộ Dung Thánh Khuyh ngoái đầu nhìn Phụng Tê cung một cái nhưng rất nhanh hần liền lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Người mau rời khỏi nơi này đi, huynh ấy không có ở đây.....”

Noãn Noãn nhanh mắt nhìn thấy được ánh mắt của hần, trong lòng cô không biết lấy đâu ra dũng cảm trực tiếp đẩy cánh tay của người đàn ông đang cản trước mặt đi về phía Phụng Tê cung.

Mộ Dung Thánh Khuyh sững sờ, ngơ ngác, không tin được vào mắt mình.

Mới vừa rồi.....rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Long Noãn Noãn nhìn thanh cao thể nhưng lại biết võ công mà võ công chắc chắn là không kém hần.

Noãn Noãn tiến vào cửa Phụng Tê cung, ngoài dự liệu của cô, Phụng Tê cung bên ngoài rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả một tên lính hộ vệ cũng không có. Có lẽ là do lão bà đó quá mức tự tin, cũng có lẽ... đột nhiên một tiếng rên rỉ, xen lẫn khổ sở theo gió lạnh bay vào tai Noãn Noãn.

Noãn Noãn đứng ở trong sân tuyết trắng xóa, cẩn thận xác định chỗ phát ra âm thanh đó, rất nhanh cô xác định đó là ở gian phòng lớn nhất—tâm cung của Dung Thái hậu.

Âm thanh rên rỉ nhỏ càng ngày càng trở nên rõ ràng, càng lúc càng trở nên khỏ sở làm cho đáy lòng người khác không nhận được mà co rút.

Đang xác định âm thanh là từ trong căn phòng đó truyền tới, Noãn Noãn đưa ngón tay ngậm vào trong miệng, sau đó chậm rãi chọc lên cánh cửa nhìn vào trong.

Trong phòng là một khoảng màu hồng thật là chói mắt, cũng bởi vì toàn màu hồng cho nên một thân thể trắng nõn nằm co rúc trên mặt đất nhìn cực kỳ chói mắt.

Noãn Noãn nheo mắt nhìn người đàn ông bị tình dục không chế, quả nhiên đó là tên Hoàng đế lang sói.

Hoàng đế lang sói toàn thân toát ra mùi hôi lạnh, tóc đen giống như tơ lụa mềm mại quấn quanh cổ hắn, khuôn mặt càng thêm tái nhợt, đôi môi nhẹ nhàng run rẩy. Thân thể hắn co ro trên tấm thảm đỏ chói dưới đất, âm thanh khỏ sở rên rỉ bật ra khỏi miệng.

Một bộ quần áo màu đỏ đang đứng trước mặt hắn, Noãn Noãn nhìn lên trên thì nhìn thấy một đôi mắt hết sức quý quyết lẫn yêu tà đang lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Cũng đồng thời lúc đó, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Noãn Noãn không kịp né tránh nên đối mặt với ả đàn bà kia.

Nằm giữa hai người nữ nhân là tên Hoàng đế lang sói kia đang co ro nằm trên sàn nhà.

Mộ Dung Thánh Anh chợt nâng hai mi mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo bị tình dục không chế điên cuồng.

Một loại không khí quý dị bao trùm lấy ba người.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn nhau chăm chăm.

“Đi.” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh gào lên, cả khuôn mặt trở nên đỏ, đôi mắt trong phút chốc lại mất đi không chế.

Noãn Noãn biết hắn đã không chịu đựng nổi được nữa.

Áo tím tung bay, trong nháy mắt Noãn Noãn giờ tay bắt lấy Mộ Dung Thánh Anh, nhanh chóng bỏ một nửa viên thuốc giải cho vào miệng hắn, để cho hắn nuốt xuống.

Mặc dù là thuốc giải chưa hoàn chỉnh nhưng chí ít cũng có thể áp chế độc tố trên người hắn.

Một cơn gió lạnh bất chợt quét qua căn phòng, áo đỏ của Dung Yến Nhi bay bay, khóe môi lạnh lùng nhếch lên nhìn hành động của Noãn Noãn.

Mộ Dung Thánh Anh cao chừng 1m85 lúc này đang dán chặt lên người Noãn Noãn tìm về được chút lý trí hắn chợt nắm tay Noãn Noãn: “Nàng đi đi, đi mau đi.”

Noãn Noãn khẽ cười nhìn hắn: “Đây mới đúng là Mộ Dung Thánh Anh chứ.”

Người đàn ông sững sờ, chợt nhếch môi cười, ánh mắt không nghiêm túc nói: “Nữ nhân ngu ngốc, nàng cho rằng nàng là ai, cứu chủ sao? Trẫm cần nàng cứu hay sao? Chẳng lẽ đến điểm này nàng cũng không nhìn ra được hay sao?” Hắn nặng nề thở một hơi, khóe môi càng ngày càng nhếch lên, đáy mắt ánh lên một tia sáng: “Nàng bao giờ thì đã học được cách xen vào việc của người khác rồi hả? Chẳng lẽ nàng yêu ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hoàng đế lang sói nhảy xuống hồ

Edit: Thiên Kết

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thánh Anh, cô biết người đàn ông này muốn cô rời khỏi nơi đây, nhưng nếu như cô đã tới thì cô nhất định sẽ không bỏ mặc hắn ở đây một mình. Trừ khi hắn cam tâm tình nguyện trở thành đối tượng để cho bà già này giày vò, nhưng từ lần phát bệnh trước cô đã khẳng định Mộ Dung Thánh Anh không phải là loại người tình nguyện đó.

Cô đỡ người hắn lên, nhỏ giọng nói: “Nếu tin tưởng ta thì câm miệng lại.”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, hết sức ngạc nhiên nhìn Noãn Noãn, ánh mắt cô lúc này lạnh lẽo như biển khơi, mà bình tĩnh, sâu không thấy đáy. Trong mắt dường như ẩn chứa rất nhiều đợt sóng ngầm.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đứng thẳng người, khoe môi hơi nhếch lên, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nhạt, sau đó lại giống như một con cừu non, áp cả người sát vào nữ nhân bên cạnh. Hắn dường như đã hoàn toàn giao bản thân mình cho Noãn Noãn.

Noãn Noãn sững sờ không nghĩ tới sự thay đổi của hắn, khoe miệng hung hăng co quắp mấy lần, cảm giác như mình đang bị lừa.

“Long Noãn Noãn, ngươi thật là không biết trời cao đất rộng, Phượng Tê cung mà ngươi cũng dám xông vào?” Âm thanh lạnh lẽo vang lên, Dung Yến Nhi lạnh lùng nhìn Noãn Noãn, khoe miệng xinh đẹp vẽ ra đường cong châm chọc: “Xem ra ngươi đã quên mất thân phận của mình rồi.”

“Chỉ sợ bà mới là người quên thân phận.” Noãn Noãn chậm rãi xoay người lại đối mặt với Dung Yến Nhi, đôi mắt trở nên lạnh buốt như dao kiếm, mở miệng.

Sắc mặt Dung Yến Nhi thay đổi, yêu tà trong đôi mắt lóe lên. Trong hoàng cung này không có người nào dám nói với bà ta như vậy, không có một ai.

Mộ Dung Thánh Anh đang dựa vào người Noãn Noãn ánh mắt chợt lóe lên có chút kinh ngạc nhìn cô.

Hắn có thể cảm nhận đôi tay ấm áp của cô đang nắm lấy tay hắn nhưng mà khi đối diện với Dung Yến Nhi lại trở nên lạnh lùng như vậy. Cô giống như Bô tát từ bị cứu nạn, mà lại giống như Tu La tức giận. Hai loại cảm xúc hòa quyện trên người cô, giống như có một luồng ánh sáng chói mắt tỏa ra từ trên người cô.

“Ngươi nói cái gì?” Dung Yến Nhi lạnh lùng mở miệng, con ngươi khát máu chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ.

“Bà còn nhớ mình là Thái hậu nương nương sao? Bà còn nhớ Mộ Dung Thánh Anh là con trai bà sao? Dù cho không phải là con ruột nhưng hành động xấu xa ti tiện như vậy bà cũng có thể làm ra được, bà không sợ bị trời phạt sao?” Noãn Noãn mở giọng chửi mắng, sắc mặt Dung Yến Nhi trở nên xanh mét, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt.

Một loại cảm xúc khó hiểu hiện lên trong mắt Mộ Dung Thánh Anh.

Thân ảnh màu hồng muốn động thủ, Noãn Noãn đột nhiên la lớn: “Bà muốn giết người diệt khẩu sao? Nếu tôi dám tới đây một mình thì đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi.”

Dung Yến Nhi dừng lại, quát khê: “Ngươi chuẩn bị cái gì?”

“Tôi đã viết tất cả chuyện xấu xa của bà thành một bài hát đồng dao, đưa cho người ta. Nói cho bà biết nếu hôm nay trước khi mặt trời lặn không thể ra khỏi cung gặp người đó thì sáng sớm ngày mai, cả Mộ Dung vương triều từ trên xuống dưới sẽ biết Thái hậu bà là một người háo sắc. Trong hoàng cung bà có thể một tay che trời, nhưng bà có thể che được miệng thế gian sao?” Noãn Noãn bình tĩnh, thản nhiên mở miệng.

Ánh mắt Dung Yến Nhi lóe lên hung dữ. Người trong thiên hạ này nói gì bà ta không quan tâm, nhưng nếu như bị người kia biết được thì nhất định sẽ đoán được bà ta chính là Ngọc Diện hồ ly ngày đó chạy trốn được. Nếu như bị hắn bắt lại...

Móng tay đỏ thắm đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

“Cho nên cầu xin Thái hậu nương nương để cho tôi dẫn Hoàng thượng đi, tôi có thể bảo đảm chuyện hôm nay sẽ không tiết lộ ra ngoài nữa lời.” Noãn Noãn vừa nói vừa ôm eo người đàn ông bên cạnh bước lùi về phía sau.

Dung Yến Nhi lạnh lùng đứng trước giường, quần áo màu đỏ tung bay, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, cuối cùng bà ta cũng không ra tay.

Một nén nhang sau Noãn Noãn dìu Mộ Dung Thánh Anh tập tễnh đi ra khỏi cửa chính Phượng Tê cung.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh vui mừng chạy lại.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đứng thẳng lên nhìn bàn tay Noãn Noãn đang đặt ở eo hắn lạnh lùng nói: “Buông ta ra.”

Noãn Noãn ngẩn người ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ánh sáng hoàng hôn nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt của hắn làm cho người khác cảm thấy gần như trong suốt, hàng long mi dài đen nhánh che phủ đôi mắt, thân thể hắn ở trong lòng bàn tay cô bắt chợt khẽ run rẩy.

“Anh...” Noãn Noãn tỏ ra không hiểu nhìn hắn.

“Ta nói buông ra.” Giọng hắn trở nên lạnh lẽo, đầy mất tinh thần: “Long Noãn Noãn, ta nói rồi. Ta không cần nàng cứu, nàng đang xen vào chuyện của người khác.”

Trong lòng Noãn Noãn như có lửa đang bốc cháy. Tên đàn ông này thật không biết điều, cô mạo hiểm như vậy để cứu hắn ra ngoài, hắn thế nhưng...

“Được, uống công tôi làm người tốt.” Một tay Noãn Noãn hung hăng đẩy hắn ra, thân thể gầy gò lao đảo trong gió lạnh, rốt cuộc cũng được Mộ Dung

Thánh Khuynh đỡ lấy.

“Sớm biết anh không biết điều như vậy tôi đã để cho bà già đó ăn anh, có lẽ đó chính là tâm nguyện của anh chẳng? Là Long Noãn Noãn tôi nhiều chuyện xen vào việc của người khác.” Cả người Noãn Noãn bị tên đàn ông này chọc giận đến mức muốn nổ tung, cô không biết bị trúng phải thuốc mê bùa lú gì mà đi xen vào chuyện của người khác? Cô thật buồn cười khi tội nghiệp cho tên đàn ông này. Mặc dù hấn nguy hiểm, lòng dạ thâm sâu, không dám để cho ai đến gần, nhưng xem ra hấn ản ản như vậy cũng có lúc cảm thấy hấn không khuất phục. Nhưng hiện tại, cô sai rồi.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh lạnh lẽo, khóe môi từ từ hé ra nụ cười tàn khốc: “Nàng chính là đang xen vào việc của người khác.”

Noãn Noãn chợt xoay người, không quay đầu rời đi. Nếu như cô còn nhiều chuyện xen vào chuyện của tên đàn ông này nữa thì cô không phải là Long Noãn Noãn.

Sau lưng Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Anh bộ dáng ngọc thụ lâm phong nhìn bóng dáng cô đi mất chợt rũ xuống, ánh mắt lạnh lùng chợt tan rã. Hấn mệt mỏi nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Thập Nhất, đỡ ta đến hồ Ngọc Bích.”

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đáp lời, đỡ người đàn ông đi về phía hồ Ngọc Bích.

Nắng chiều kéo bóng dáng hai người đàn ông thật dài.

Trong lương đình bên hồ Ngọc Bích, Mộ Dung Thánh Khuynh do dự mở miệng: “Hoàng huynh, huynh vừa rồi.....”

“Đệ đi đi.” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng giỡn hàng long mi xinh đẹp giống như một đóa hoa đang nở rộ, mỹ lệ tinh khiết khiến lòng người nhói đau: “Trầm cần yên lặng một chút.”

Khóe môi hấn tràn ra nụ cười lạnh lẽo.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái: “Đệ chờ ở bên ngoài, huynh nếu có gì thì kêu đệ một tiếng.”

Mộ Dung Thánh Khuynh lui ra ngoài.

Người đàn ông chậm rãi đi ra ngoài đình, dưới chân là nước hồ mát lạnh, bong bóng cao ráo in bóng trên mặt nước.

Ánh mắt hấn trở nên âm u, một loại cảm giác làm cho người ta cảm thấy ngột thở.

Àm một tiếng, cả người Mộ Dung Thánh Anh nhảy vào trong hồ.

Trên mặt hồ gợn sóng, mặt hồ Ngọc Bích nhiễm ánh chiều tà.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh hô to một tiếng, cũng muốn nhảy xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trùng phạt bản thân

Edit: Thiên Kết

“Hoàng huynh.” Giọng Mộ Dung Thánh Khuynh khàn khàn, mờ mịt nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng, chính hấn cũng muốn nhảy xuống.

“Ào.” Nơi xa truyền đến tiếng khuấy nước, Mộ Dung Thánh Khuynh vui mừng nhìn thấy một thân màu trắng trôi lững lờ trên mặt hồ, hấn không lo lắng nữa.

“Hoàng huynh, huynh làm đệ sợ muốn chết.....” Mộ Dung Thánh Khuynh lớn tiếng kêu lên, lại đột nhiên dừng lại.

Bờ hồ bên kia bóng dáng áo trắng đã lên tới trên bờ.

Đây là mùa đông, gió lạnh thổi ào ào, sắc trời cũng nhanh chóng tối dần.

Người đàn ông tóc đen đứng trong gió đêm, khuôn mặt hấn không có bất kỳ một biểu cảm gì, hấn yên lặng đứng trước Linh Thử cung, thân thể giống như bị đóng băng, giống như tượng điêu khắc không hề nhúc nhích.

“Hoàng huynh.” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên hô khẽ, hấn cũng dường như hiểu ra hành động Mộ Dung Thánh Anh nhảy xuống hồ không phải là tự sát mà là hấn đang tự trừng phạt bản thân mình.

Đáy lòng Mộ Dung Thánh Khuynh dâng lên một tầng chua xót.

Mười mấy năm qua mọi người bên ngoài chỉ nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh trong thân phận Hoàng tử, Thái tử, Hoàng đế vinh quang, lại hiếm có người nhìn thấu được con người hần, hoàng huynh, hần.....

Ngước mắt lên nhìn, bóng dáng bên bờ hồ bên kia đã dần dần biến mất trong đêm tối.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên lo sợ, hần biết hoàng huynh sẽ vẫn ngồi đó cho đến khi trời sáng. Nhưng thân thể hần yếu đuối, đừng nói là thân thể hoàn toàn ướt sũng, chính là hần sợ cũng không chịu nổi từng đợt từng đợt gió lạnh lẽo như thế này.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên quay người, thi triển khinh công hướng về phía Phượng Vũ cung.

Trong Phượng Vũ cung, Noãn Noãn vừa mới từ bên ngoài trở về, diễn trò đã đủ bà già đó còn phải người theo dõi cô, quả nhiên không làm cho cô thất vọng.

Quế ma ma tiến lên giúp Noãn Noãn cởi áo lông bị tuyết phủ trắng, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người làm như vậy có đáng giá không? Người. ....”

Noãn Noãn hướng con mắt nhìn về Quế ma ma, bà ta cắn môi, ngậm miệng lại.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cũng nữ kinh ngạc hô lên, sau đó cửa phòng liền bị đá văng ra. Mộ Dung Thánh Khuynh xông vào trực tiếp đi đến chỗ Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Long Noãn Noãn người đi theo ta.”

Noãn Noãn ngăn người ra còn chưa kịp phản ứng thì Quế ma ma đã lớn tiếng kêu: “Lớn mật, lại còn dám xông vào tẩm cung của Hoàng hậu nương nương.”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn Quế ma ma đang hô to gọi nhỏ một cái, đột nhiên con mắt chăm chú nhìn về phía Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, giờ khắc này ta không có xem người là Hoàng hậu, ta xem người như..... bằng hữu, hãy giúp ta một lần. Hãy giúp hoàng huynh.”

Trên mặt Quế ma ma xuất hiện những biểu cảm phức tạp, đang muốn nói gì thì thấy Long Noãn Noãn vung tay lên: “Quế ma ma, nơi này không có chuyện của bà.”

Quế ma ma không cam tâm mà lui xuống hai bước.

Mộ Dung Thánh Khuynh giống như lấy được thêm can đảm hần nắm chặt lấy cánh tay Noãn Noãn: “Theo ta.”

Noãn Noãn nhàn nhạt nhìn hần, vẻ mặt trấn định: “Anh dựa vào cái gì mà chắc chắn tôi sẽ giúp anh?”

Mộ Dung Thánh Khuynh ngăn người ra, giọng trầm thấp: “Người cứu hoàng huynh từ tay bà già đó, chỉ bằng chuyện này ta liền có thể xác định người đã không còn phải là Long Noãn Noãn trước kia, người nhất định sẽ giúp ta, giúp hoàng huynh.”

Trong lòng Noãn Noãn vẫn còn du dự, cô không phải là người thích chõ mũi vào chuyện của người khác, huống chi thái độ của Mộ Dung Thánh Anh.....

“Long Noãn Noãn đừng do dự nữa, người xông vào Phượng Tê cung cứu người ra thì đã không thoát được có can dự rồi.” Mộ Dung Thánh Khuynh quát lớn, lôi kéo Noãn Noãn đi ra ngoài.

Noãn Noãn thờ dãi, coi như cô rảnh rồi, cô không phải cũng đang chìm trong nơi toàn âm mưu quỷ quyệt không thể thoát ra được sao? Đã như vậy thì chỉ bằng vui vẻ nghe theo lời trái tim mình đi.

Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Khuynh đi tới trước cửa Linh Thử cung, quả nhiên thấy Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn đứng ở đó, trên người quần áo ướt đẫm, có chỗ đã sắp kết thành băng. Khuôn mặt người đó tái nhợt mất hồn, khóe môi không lộ ra chút biểu cảm. Cả người giống như muốn tan biến vào trong gió đêm.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn nhẹ nhàng kêu tên người đàn ông đó.

Người đàn ông chậm rãi quay về phía cô, khóe môi chậm rãi giương ra nụ cười mỹ lệ thê lương. Nhất thời Noãn Noãn cảm thấy mình bị thôi miên. Xung quanh tối đen như mực chột chột phủ một chút sương mù trắng nhạt.

Mộ Dung Thánh Khuynh không biết đã rời đi lúc nào, trong sương mù lượn lờ chỉ còn lại hai người.

Người đàn ông đột nhiên đi về phía cô, giống như cả một thế kỷ, hần đứng trước mặt cô, từ từ vươn cánh tay, dùng ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Noãn Noãn.

Lạnh lẽo. Noãn Noãn nhú mày, cô đang muốn khuyên hần rời cung nghỉ ngơi, đột nhiên bị người đàn ông ấy ôm chặt ở trong ngực.

Hương hoa mai lạnh lẽo dần dần thấm thấu vào từng góc ngách trên cơ thể cô.

Môi của hắn rất lạnh, vôi vàng tìm kiếm ấm áp ở môi cô.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn đẩy hắn ra, lạnh lùng ngược nhìn người đàn ông âm trầm trước mặt: “Tôi tới chỉ để khuyên anh nên hồi cung. Anh đã là cam tâm tình nguyện vậy tại sao còn bày ra bộ dáng đáng thương?”

Người đàn ông đột nhiên cười, sương trắng giăng đầy trong đêm, nụ cười của hắn hoảng hốt mà thê lương: “Long Noãn Noãn, trăm đã từ bỏ nàng, vậy tại sao nàng lại cho trăm một tia hy vọng rồi sau đó lại tự tay phá hủy nó?”

Noãn Noãn ngẩn người không hiểu ý tứ trong lời của người đàn ông này, cô nhỏ giọng nói: “Hy vọng cái gì, phá hủy cái gì?”

Mộ Dung Thánh Anh nhìn cánh cửa màu đen mờ toang của Linh Thử cung đột nhiên không lên tiếng mà cười: “Là trăm quá ngây thơ rồi, cứ nghĩ là sẽ thay đổi nhưng lại không hề nghĩ đến...” Đột nhiên hắn chuyển con mắt nhìn Noãn Noãn chăm chú, khóe môi chợt nhếch lên, giống như là vừa mới đưa ra một quyết định lớn lao sau đó mới yếu ớt nói: “Nàng cũng cảm thấy trăm...bần sao?”

Noãn Noãn là lần đầu tiên nghe thấy đàn ông nói mình bần. Trong đầu đột nhiên lóe lên hình dáng hắn ả nhẵn chịu đựng, chẳng lẽ là nói bà già kia...

“Nàng đi đi.” Mộ Dung Thánh Anh chợt lên giọng, hắn lão đảo thân thể hình như muốn đi vào Linh Thử cung.

“Mộ Dung Thánh Anh.” Noãn Noãn tiến lên ngăn hắn lại, thân thể nóng rực của hắn làm cho cô bất giác nhíu mi lại.

Mới vừa rồi còn lạnh lẽo kinh người, bây giờ lại giống như có lửa đốt, Mộ Dung Thánh Anh bị lên cơn sốt.

Noãn Noãn hướng về cái ót của hắn đánh một cái, mắt nhìn hắn hôn mê bất tỉnh.

Có lẽ làm như vậy mới khiến cho hắn bình tĩnh lại được.

Mộ Dung Thánh Khuynh không biết đã đi tới từ lúc nào.

“Đưa anh ta trở về thôi.” Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Mời ngự y.”

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, trực tiếp đỡ lấy Mộ Dung Thánh Anh, thi triển khinh công bay về phía trước.

Noãn Noãn thờ dài, trong đầu không ngừng nhớ tới ánh mắt đen tinh mịch của Mộ Dung Thánh Anh.

Bần? Cam tâm tình nguyện mới có thể gọi là bần. Nếu như là bị bắt buộc.....nội tâm mềm mại của Noãn Noãn bất giác bị đâm một cái thật mạnh.

Nếu như Hoàng đế lang sói thật sự bị bà già đó giầy vò qua tới nay.....Gió đêm lạnh ủa tới, Noãn Noãn bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cho mọi người chỉ trích

Edit: Thiên Kết

Xa xa bên ngoài Càn Khôn điện, hơn mười ngự y không ngừng ra ra vào vào làm cho Noãn Noãn nhàu chặt mày.

Chẳng lẽ bệnh tình của Mộ Dung Thánh Anh thật sự nặng đến thế sao? Tại sao mấy ngự y kia đều bộ dáng mặt ủ mày chau như thế?

Mộ bóng trắng yếu ớt đến gần Càn Khôn điện, là Lệ phi. Noãn Noãn xoay người rồi đi, thời khắc này cô không muốn nhìn thấy Lệ phi.

Mặc kệ trước kia Long Noãn Noãn thiếu Long Lệ Lệ cái gì, hiện tại Noãn Noãn cũng không muốn thay cô để trả. Một kiếp ở hiện đại kia, cô không nợ bất kỳ kẻ nào, ngay cả sư phụ cô cũng đã đền đáp, cả đời này.....trong đầu chợt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, Noãn Noãn thờ dài, cô đúng là vẫn còn có lỗi với một người.

Đột nhiên một âm thanh u oán, thê thảm giống như từ Tu La địa ngục vang vọng sau lưng Noãn Noãn.

“Cảm ơn tỷ.” Lệ phi yếu ớt mở miệng, khóe môi tái nhợt kéo ra thành nụ cười khiến cho mọi người cảm thấy ớn lạnh.

Noãn Noãn đang muốn mở miệng thì Lệ phi lại đột nhiên lên tiếng: “Nhưng là bây giờ ta lại hận tỷ hơn, tỷ cứu người, người sẽ lại càng yêu tỷ hơn, sẽ lại càng không đối xử tốt với ta.”

Noãn Noãn kinh ngạc không kịp phản bác.

Lệ phi chậm rãi liếc mắt về phía Càn Khôn điện: “Ta muốn đi xem Hoàng thượng một chút, ta muốn sau khi Hoàng thượng tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là ta.....”

Giọng nói mơ hồ kinh người, mỗi hành động càng thêm quỷ dị, nhất là lúc này lại đang là đêm khuya ngay cả xách theo lồng đèn cũng không thể nhìn xa quá năm thước. Noãn Noãn nhìn Lệ phi rồi đi, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Mộ Dung Thánh Anh sau khi tỉnh dậy mà nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của Lệ phi sợ rằng sẽ lại bất tỉnh. Rốt cuộc Lệ phi làm như thế nào mà lại ép bản thân mình thành ra như vậy.

Noãn Noãn vừa cảm thán vừa đi về phía Phượng Vũ cung.

Sau lưng là một nữ nhân xinh đẹp, trên người mặc quần áo lộng lẫy, trên tay cầm lồng đèn lạnh lùng nhìn Noãn Noãn.

“Điều Thực phi?” Noãn Noãn gọi tên nữ nhân kia. Có nhớ Hoàng đế lang sói từng sủng hạnh cô ta nhưng lần đó lại bị cô cắt đứt mất chuyện tốt.

“Không ngờ đường đường là Hoàng hậu nương nương cũng có thể nhớ đến một phi tử nhỏ nhoi như ta.” Điều Thực phi lạnh lùng cười, từng bước từng bước tiến tới, rốt cuộc cô ta cũng đến trước mặt Noãn Noãn, một đôi mắt lạnh lợi nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

“Có chuyện gì sao?” Noãn Noãn cảm giác cô gái này tới gặp cô không hề có ý tốt.

“Ta hôm nay tới chính là xem một chút, người tự cho mình là thanh cao, xem thường nữ nhân chốn thâm cung chúng ta tranh thủ tình cảm đã đi đâu mất rồi.” Điều Thực phi lạnh giọng cười: “Hoàng hậu chán ghét Thánh Nguyên vương gia rồi sao?”

Noãn Noãn từng sợ không ngờ tới chuyện Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên vương gia tư tình ngay cả một Điều Thực phi nhỏ nhỏ cũng biết, không rõ là Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên vương gia quá kiêu ngạo hay là.....

Mộ Dung Thánh Anh nhìn ba năm không biết cần phải chịu đựng tới mức nào.

Noãn Noãn không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Điều Thực phi bèn xoay người muốn rời đi.

“Người khoan hãy đi, người nói cho rõ ràng đã, người.....” Điều Thực phi chặn trước mặt Noãn Noãn.

“Cô muốn tôi nói cái gì?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, con người đen láy ánh lên một tia kiêu ngạo: “Muốn tôi nói tôi sẽ không tranh giành tình cảm của Hoàng thượng với cô? Điều Thực phi, cô có quyền gì, có tư cách gì mà yêu cầu tôi làm như vậy?”

Điều Thực phi sững sờ, không dám tin vào sự ngạo mạn của Long Noãn Noãn.

Những ngày tháng Long Noãn Noãn tuyệt tình với Hoàng thượng đã đẩy lên hy vọng cho đám phụ nữ trong hậu cung. Họ thậm chí còn nguyện ý trợ giúp Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên vương gia hẹn hò, bọn họ đều chờ đợi một cơ hội, chỉ là đáng tiếc, trong hậu cung này cho dù phụ nữ có chờ đợi ba năm, lại ba năm nữa cũng sẽ chỉ có một kết quả như vậy.

Long Noãn Noãn cười lạnh: “Đối với trò chơi tranh đoạt đàn ông với các người tôi không có hứng thú. Cô muốn nắm được trái tim của Hoàng thượng thì hãy tự mình đoạt lấy đi, chẳng liên quan gì đến tôi.” Noãn Noãn nói xong trực tiếp quay người rời đi.

Điều Thực phi sững sờ, đột nhiên xoay người hướng về phía Càn Khôn điện.

Xác định Điều Thực phi đã rời đi, Noãn Noãn không kiềm được mà thở dài một cái. Cô đã hoàn toàn trở thành Hoàng hậu để cho mọi người chỉ trích. Trước kia cô có thể sống cuộc sống vô tâm, hiện tại, chỉ sợ rằng.....

Noãn Noãn nằm trên giường ở Phượng Vũ cung mất ngủ cả đêm.

Hoàng đế lang sói vô dụng, Lệ phi thì hận cô, Điều Thực phi thì tỏ ra khiêu khích, tất cả những điều đó làm cho Noãn Noãn có chút lo lắng. Lo lắng đến từ cảm giác cô được từ suốt mười năm làm nghề sát thủ của cô. Cô cảm giác chính mình đã khiêu chiến với nguy hiểm, bắt đầu từ ngày hôm nay.

Đột nhiên Noãn Noãn quay mặt sang lạnh lùng nhìn bóng dáng cao gầy bên cửa sổ.

Là tới giết cô sao? Nhưng... Noãn Noãn lại không nghĩ ra được có một tổ chức nào lại đào tạo ra được một sát thủ kém cỏi như vậy, nghênh ngang dán sát người lên cửa sổ, đến một chút xú bi mật cũng không có.

Noãn Noãn lặng lẽ nắm lấy dây thừng ở trên đầu giường, dây thừng như rắn tung mình hướng về phía cửa sổ, một tiếng cọt kẹt, cửa sổ lập tức bị mở tung ra.

Bóng dáng một người nghênh ngang nhìn cô chằm chằm... cô cũng nhìn hẩn chằm chằm.

Lông mày lá liễu, con mắt như trăng rằm, đôi môi như hoa anh đào, y phục đỏ chói mắt, tên đàn ông này không mở miệng nói chuyện, hẩn đứng im bất động, quả thật đây chính là cực phẩm, nhưng nếu như hẩn cử động.....

“Ah? Làm sao ngươi biết ta ở nơi này?” Tên đàn ông yêu nghiệt áo đỏ hưng phấn chớp chớp con ngươi, nhiệt tình chào hỏi Noãn Noãn: “Thật tốt, không đi nhầm phòng.”

Noãn Noãn kinh ngạc tròn mắt, cử chỉ hành động cùng với vẻ ngoài yêu nghiệt của hắn thật quá mức chênh lệch.

Đối với một cực phẩm như vậy, Noãn Noãn vẫn không biết cách nào để mở miệng.

“Ngươi có thể hỏi ta vì sao lại tìm ngươi.” Tên đàn ông áo đỏ một tay cầm trà nóng, một tay cầm bánh ngọt, động tác của hắn phiêu dật tựa như tiên tử, giọng nói rất sáng khoái, nhưng nội dung thì thật sự là... quá sức nhảm chán, ngu ngốc.

“Xin hỏi tại sao anh lại tìm tôi? Tìm tôi có chuyện gì không?” Noãn Noãn chỉ có thể khiêm tốn tiếp nhận, trong lòng lại mâu thuẫn rối rắm. Cô không biết hắn thực sự như Mộ Dung Thánh Anh khoác da sói bên ngoài hay chỉ đơn thuần là một mỹ nam.

Hoàng đế lang sói là liều chết nguy trang mà vị tiểu bạch thỏ này lại vô tư mà để lộ chân tướng, phá hỏng hình tượng, hai người thật sự là đối tượng không nên đùa giỡn.

Tiểu bạch thỏ mê man híp con mắt đỏ ngầu, nghiêm túc nhăn mày. Dưới ánh trăng từng đường cong trên cơ thể người mặc áo đỏ được phác họa rõ nét. Mái tóc mềm mại rủ xuống qua thắt lưng, một con gió thổi thoảng qua làm tung bay vài sợi tóc.

Noãn Noãn nhú mày, thật sự là có chuyện gì quan trọng? Có liên quan đến Mộ Dung Thánh Anh sao? Cô cố gắng suy nghĩ, cô căn bản cũng không rõ thân phận người đàn ông đưa cô về phủ Thừa tướng, hắn cũng từng xuất hiện ở Linh Thử cung, chẳng lẽ hắn cùng hoàng cung, cùng Mộ Dung Thánh Anh này có quan hệ với nhau ư? Thật ra hắn là ai?

Đang suy nghĩ miên man thì tiểu bạch thỏ chợt lên tiếng: “Cái vấn đề này ta thật chưa có từng nghĩ qua, chỉ cảm thấy gặp ngươi thật vui thì liền tới thôi.”

Phịch một tiếng, Noãn Noãn ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt hiện vài vạch đen, khóe môi co quắp.

Tên đàn ông này...

Trước mặt chợt sáng lên, một đoạn cổ ưu nhã vươn tới, dưới ánh nến trong suốt như ngọc, gương mặt tuấn mỹ tuyệt thế càng thêm câu hồn đoạt phách, môi anh đào mỉm cười càng khiến cho người ta thêm say mê.

“Có phải là quá cảm động hay không?”

Noãn Noãn đẩy tên đàn ông này ra xa tuyệt đối không để tên đàn ông này mị hoặc nữa: “Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, không cần không có việc gì liền tới mê hoặc bà đây.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Sẽ không rời khỏi anh

Edit: Lăng Từ Nhi.

"Câu dẫn sao?" Con mắt của nam nhân lưu chuyển, ổng ẹo làm dáng, rõ ràng là vô cùng quyến rũ nhưng lời nói ra lại cực kỳ hồn nhiên: "Ngươi chẳng thuần khiết chút nào cả!"

Noãn Noãn thật sự rất muốn cời giấy ra gõ lên đầu tên đàn ông này, thấy đầu óc hắn toàn mị với hoặc, còn dám giả bộ ngây thơ nữa không!

Lần đầu tiên Noãn Noãn cảm thấy mình thật bạo lực!

Nhìn dáng vẻ Noãn Noãn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, yêu nghiệt áo đỏ cười ha ha: "Thú vị, thú vị, quả nhiên không khổ công ta đi chuyến này! Ai nha, tường thành hoàng cung này cũng quá cao rồi, ta đứng là bò rất lâu!" Hắn dường như đã ăn uống no đủ, đẩy chén trà ra, vút điểm tâm sang một bên, nghênh ngang vượt qua Noãn Noãn đi về phía giường ngủ, trông mắt hơi híp lại: "Ta mệt rồi, muốn ngủ, đừng quấy rầy ta..."

Noãn Noãn mở to hai mắt nhìn, ngũ cái gì chứ, lại nhìn nam nhân trên giường, hai tròng mắt hắn khẽ khép lại, lông mi dài dài lưu lại bóng mờ khiêu gợi trước mắt, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như nhuộm hết đất trời, đoạt hết đào hoa; hai hàng lông mày đen kịt giống như núi non trùng điệp, xa xăm không nói nên lời; da thịt như ngọc, phong hoa tuyệt đại, nhất là hai phần cánh tay trắng trẻo lộ ra dưới áo bào đỏ tươi, nhẹ nhàng đặt ở chỗ quần áo hỗn độn, quét xuống lồng ngực như ngọc hơi phập phồng, áo đỏ nhẹ nhàng lay động, treu chọc người ta mơ màng vô hạn.

Chưa bao giờ biết nam nhân cũng sẽ bị gọi là báu vật gọi cảm!

Noãn Noãn vô thức vươn cái lưỡi thom liếm liếm đôi môi khô khốc, đột nhiên cảm thấy mình giống như một kẻ hư hỏng đi nhìn trộm, cũng quên luôn

việc nam nhân này đang chiếm giường của cô!

"Này, anh có biết đây là hoàng cung, nơi này là tẩm cung của hoàng hậu không vậy, anh nghênh ngang xông tới như thế, không muốn sống sao?" Noãn Noãn nhảy qua, còn thiếu kéo tai của hắn gọi lớn.

"Người cũng biết đây là tẩm cung của hoàng hậu, cũng biết thân phận của người là hoàng hậu ư?" Yêu nghiệt áo đỏ chậm rãi mở mắt, hé lộ cặp mắt màu đỏ yêu dị xuất chúng, khóe môi nghịch ngợm nhếch lên: "Người kêu lớn như vậy, là sợ người khác không biết người đang giấu nam nhân sao?"

Noãn Noãn ngẩn ra, bị hắn làm cho tức giận nói không ra lời, chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Nam nhân kia chế giễu, thoải mái nhả nhả nhắm mắt lại, tiếp tục bày ra tư thế yêu nghiệt, giống như thật sự đã ngủ.

Noãn Noãn ngồi trước bàn, suy nghĩ về nam nhân trước mặt, càng nghĩ trong lòng càng nghi ngờ, nam nhân này rốt cuộc là ai? Tại sao hắn lại nương nhờ ở chỗ cô không chịu đi? Hắn chắc chắn nhả nhả như thế, nhất định là biết cô sẽ không giao hắn ra, dù sao thân phận của người này cô còn chưa hiểu rõ.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, Noãn Noãn cũng buồn ngủ, nhưng khi nhìn yêu nghiệt áo đỏ trên giường, cô lại miễn cưỡng giữ vững tinh thần. Chưa thăm dò được ý đồ của nam nhân này, cô tuyệt đối không thể ngủ.

Đến nửa đêm, cửa Phụng Vũ cung đột nhiên bị gõ vang, Noãn Noãn ngẩn ra, khẩn trương đứng dậy, một lúc liền nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Thánh Khuynh vang lên: "Hoàng hậu, hoàng huynh sốt cao không giảm, người đến xem một chút đi!"

Ánh mắt Noãn Noãn tối sầm lại, vô thức đưa mắt, thấy nam nhân kia đang bò dậy, đôi mắt đỏ yêu dị u mê, không kiên nhẫn nhíu mày, lầu bầu một tiếng: "Phiền chết đi được!" Nói xong, lại nặng nề ngủ tiếp.

Noãn Noãn thật muốn cười to vài tiếng, rốt cuộc là chuyện gì đây, nam nhân này rốt cuộc là xuất hiện từ đâu, đây là nhà hắn sao?

"Hoàng hậu, người nghe không? Xin người..." Giọng điệu của Mộ Dung Thánh Khuynh rõ ràng rất cung kính.

"Được, tôi sẽ đến!" Noãn Noãn cảm hờn thuốc, mở rộng cửa, nhanh chóng đóng cửa lại, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng chờ ở bên ngoài:

"Hoàng hậu nương nương, hoàng huynh..."

"Đi thôi!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói, ra hiệu cho Mộ Dung Thánh Khuynh đi trước dẫn đường.

Trên đường, Mộ Dung Thánh Khuynh nói đơn giản tình hình của hoàng đế lang sói.

"Ngự y đã kê đơn thuốc hạ sốt tốt nhất nhưng người hoàng huynh vẫn còn nóng, còn gặp phải ác mộng, ta...."

Noãn Noãn nhíu mày, trong lòng đã nghĩ tới một khả năng, nhưng phải nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh mới có thể xác định.

Càn Khôn điện sáng như ban ngày, trong điện đầy áp người, có ngự y, cũng có phi tần, Lệ Phi và Diêu Thực phi cũng ở đây, có vẻ như cả đêm không về.

"Đề các cô ấy trở về đi!" Noãn Noãn nói khẽ với Mộ Dung Thánh Khuynh.

Diêu Thực phi đột nhiên đứng ra: "Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng là phụ quân của bọn muội, hoàng thượng hiện tại đang bệnh nặng, bọn muội sao có thể an tâm canh giữ ở trong cung? Kính xin hoàng hậu nương nương từ bi để bọn muội lưu lại!"

Diêu Thực phi nói xong, cả người liền quỳ xuống.

Noãn Noãn sững sờ, thái độ của Diêu Thực phi này cũng thay đổi quá nhanh rồi, vừa nãy ở trong ngự hoa viên còn là bộ dạng khổ đại cừu thâm (ý chỉ mối thù sâu nặng), chỉ ước gì muốn ăn thịt cô, bây giờ lại chuyển thành cung kính.

Những tần phi kia mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn quỳ xuống, đồng thanh nói: "Xin hoàng hậu nương nương ân chuẩn, để bọn muội cùng nhau ở bên hoàng thượng!"

Đến lúc này Noãn Noãn cũng không biết Mộ Dung Thánh Anh có bao nhiêu nữ nhân, mười lăm hay là hai mươi?

Không muốn lãng phí thời gian cùng bọn họ, Noãn Noãn tiến thẳng vào nội đường.

Diêu Thực phi đứng lên trước, sau đó chúng Tần phi cũng đứng lên, mọi người đều kiêng chân hy vọng.

Bốn năm tên ngự y vây quanh long sàng đến nỗi cả nước chảy không lọt, có châm cứu, có xoa bóp nhưng không cách gì dùng được, cả người Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn nóng sốt.

Chén thuốc được bung lên, ngửi thấy mùi thuốc, Noãn Noãn gật đầu một cái. Phương thuốc không sai, đúng là dược liệu trị phong hàn nhưng Mộ Dung Thánh Anh vẫn sốt cao không giảm, vậy thì chỉ còn một nguyên nhân —— tâm bệnh.

"Các người ra ngoài chờ trước đi, hoàng thượng sẽ do Bồn cung chăm sóc!"

Noãn Noãn nhàn nhạt nói, chân mày vô thức nhíu lại.

Những ngự y kia như được đại xá, lập tức quỳ xuống đất hành lễ rồi lui ra ngoài.

Noãn Noãn nhìn mấy người kia trong đại sảnh thâm nghĩ, nơi này cũng không biết rốt cuộc là có mấy người thật sự quan tâm Hoàng đế lang sói đây!

Ngước mắt, vừa đối diện với ánh mắt u oán của Lệ phi, Noãn Noãn càng thêm cau mày, lập tức khép cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại cô và Hoàng đế lang sói.

Mộ Dung Thánh Anh nhắm mắt thật chặt nằm trên long sàng, trên người chỉ mặc một chiếc trường bào màu trắng, nhẹ nhàng khoác lên thân thể, mơ hồ phác họa đường cong gầy gò, hoàng hốt như ẩn như hiện, không thấy rõ, không nói rõ, như sương sớm, như ánh trăng, rõ ràng ngay trước mắt lại mờ lung, xa xôi khác thường.

Sắc mặt tái nhợt, dưới ánh sáng màu trắng lại có vẻ mỏng manh hơn, lưu ly sáng long lanh, tựa như băng tuyết trong suốt. Tóc đen như những sợi tơ xoắn trên gối đầu màu trắng, gió vừa thổi liền nhẹ nhàng bay lên, từng đợt từng đợt.

Noãn Noãn hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác đau lòng.

Tại sao hắn lại muốn đắm đầu xuống hồ? Tại sao lại toàn thân ướt đẫm đứng trong gió lạnh trước Linh Thụ cung? Mặt ngoài hắn nở nụ cười dịu dàng, rốt cuộc đã giấu bao nhiêu khổ sở, khó khăn không muốn người khác biết?

Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần hắn, cuối cùng khi dừng lại trước giường, đột nhiên cầm lấy bàn tay tái nhợt bên người hắn, nhỏ giọng nói: "Mộ Dung Thánh Anh, tôi biết anh có thể nghe được, anh không muốn tỉnh lại, tra tấn mình như vậy chẳng lẽ có thể xóa bỏ quá khứ sao? Mặc kệ quá khứ xảy ra cái gì, bây giờ anh còn sống, miễn là còn sống thì còn có hy vọng không phải sao?" Cô chậm rãi vuốt ve bàn tay của người đàn ông, tay cô nóng bỏng ở cùng bàn tay lạnh lẽo của hắn lại rất hài hòa, "Tôi chưa từng cảm thấy anh bẩn, ngược lại, khi anh cười lên trông rất tinh khiết, răng của anh rất trắng, mắt rất sáng, nếu như thật lòng mỉm cười, sẽ rất đẹp!"

Noãn Noãn hơi nường mày, đột nhiên hạ quyết tâm, kiên quyết nói: "Nếu bây giờ anh tỉnh lại, được, vậy tôi liền đồng ý với anh, giải độc cho anh, giúp anh đạt được tham vọng của mình, thậm trí..." Noãn Noãn cười một tiếng: "Anh không cho phép sẽ không rời khỏi anh, được không?"

Đột nhiên, hai mắt khép chặt của nam tử mở ra, thẳng tắp nhìn chăm chăm Noãn Noãn, bất động.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Noãn Noãn nổi giận

Edit: Lăng Tử Nhi.

Noãn Noãn vui mừng: "Anh đã tỉnh?"

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch khóe môi băng lạnh, đôi mắt xinh đẹp như tơ: "Đúng, trầm đã tỉnh!" Hắn nhìn một vòng, hơi nhíu mày: "Tại sao chỉ có mình nàng? Trầm xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc hắn không chỉ có mình nàng mới đúng?"

Noãn Noãn sững sờ, vội vàng đáp lại: "Bọn họ đang ở bên ngoài!"

"Bọn họ là ai?" Nụ cười của Mộ Dung Thánh Anh vẫn dịu dàng như vậy nhưng không hiểu tại sao Noãn Noãn lại cảm thấy hơi khác thường.

"Mộ Dung Thánh Khuynh, còn có Lệ Phi và Diêu Thục phi nữa!" Noãn Noãn trầm thấp mở miệng.

"Lệ Phi cũng tới ư?" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên phấn khởi: "Hoàng hậu, nàng cũng mệt rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi, trầm không sao, nàng cho Lệ Phi tiến vào đi, trầm đã rất lâu không nhìn thấy Lệ Phi rồi!"

Noãn Noãn sững sờ nhìn ánh mắt của Mộ Dung Thánh Anh, phát hiện hắn không giống đang nói giỡn, nhưng mà tại sao, tại sao Mộ Dung Thánh Anh lại đột nhiên đối với Lệ Phi...

"Chẳng lẽ Hoàng hậu đang ghen? Trước đây không phải hoàng hậu vẫn thường đuổi trầm đến chỗ Lệ phi sao?" Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhếch môi, vừa gióng làm nũng lại vừa gióng giễu cợt mở miệng.

Noãn Noãn chỉ có thể đứng lên, nhìn chăm chăm Mộ Dung Thánh Anh đang bất động.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn lại Noãn Noãn, con ngươi sáng lên nhưng đôi môi vẫn băng lạnh: "Hoàng hậu mau đi đi!"

"Được, để tôi gọi cô ấy vào!" Noãn Noãn đứng dậy, nhìn thật sâu vào hai mắt Mộ Dung Thánh Anh, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của nữ nhân, nụ cười ở khóe môi Mộ Dung Thánh Anh có chút cứng ngắc, mắt hơi se, ánh mắt từ từ ảm đạm, thật sâu trong trái tim có một chỗ rất đau đớn, có một loại cảm giác nghẹt thở.

Lời của cô hẳn đều nghe được, cô nói —— tôi chưa từng cảm thấy anh bẩn, ngược lại, khi anh cười lên trông rất tinh khiết, răng của anh rất trắng, mắt rất sáng, nếu như thật lòng mỉm cười, sẽ rất đẹp!

Đáng tiếc, hẳn đã mất đi nụ cười thật lòng!

※

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Noãn Noãn ngay lập tức bị Mộ Dung Thánh Khuynh nghênh đón, những phi tần khác cũng không ngoại lệ, vây quanh Noãn Noãn đến nước chảy không lọt.

Lệ phi lại như một u hồn, chỉ đứng đằng xa chứ không tiến vào.

"Như thế nào?" Mộ Dung Thánh Khuynh hỏi, vẻ mặt của nhóm phi tần phía sau hẳn cũng đều rất vội vàng.

"Anh ta tỉnh rồi, anh ta muốn gặp Lệ phi!" Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Dung Thánh Khuynh sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Lệ phi, cùng lúc đó, những phi tần vốn lủi rủ gọi nhau cũng đều nhìn về phía này, dường như dán vào trên người nữ nhân ma quái.

Người nào cũng vô thức xoa xoa cánh tay, nhìn một nữ nhân như vậy, lại còn ở đêm khuya như thế này chắc chắn đều không kìm được cả người rét run.

Lệ phi yếu ớt giương mắt, khóe môi xanh mét tái nhợt nở nụ cười nhìn thấy mà phát hoảng, ánh mắt cũng thế, mặc dù hưng phấn nhưng cũng chỉ là thêm chút ánh sáng nhạt cho khuôn mặt yên tĩnh u ám mà thôi.

"Tỷ nói hoàng thượng muốn gặp muội?" Lệ phi vì một tiếng chạy tới trước mặt Noãn Noãn, móng vuốt như xương khô hung hăng bắt lấy Noãn Noãn.

Noãn Noãn gật đầu một cái, tránh khỏi, cũng không quay đầu lại rời đi.

Cô đột nhiên cảm thấy mình là một đứa ngốc, tại sao lại muốn nói như vậy, là bởi vì thương hại Mộ Dung Thánh Anh hay là thật sự động lòng, Long Noãn Noãn ơi Long Noãn Noãn, mày quên là mày đã chết thế nào ư? Chẳng lẽ mày còn tin tưởng đàn ông ư?

"Nương nương, người đã trở lại, tình hình của hoàng thượng...." Quế ma ma tiến lên đón nhưng lúc này Noãn Noãn chẳng muốn nói gì cả, chỉ phát phát tay, vào phòng rồi lập tức đóng cửa lại.

Dán cả người lên cửa phòng, Noãn Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, yếu ớt thở dài một hơi.

Xem ra cô điên rồi!

Yêu nghiệt áo đỏ! Noãn Noãn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng mở mắt, trong phòng trống trơn không một người, giường đệm vẫn trải ra như khi cô rời khỏi, yêu nghiệt áo đỏ đã chẳng biết đi đâu.

Đi là tốt rồi! Noãn Noãn mệt mỏi xông về phía giường đệm, day day trán, cô chỉ cảm thấy hàng loạt cơn đau đánh tới, cô nằm ở trên giường, muốn ngủ một giấc thật tốt nhưng trong đầu lại rất hỗn loạn, nụ cười kinh hoàng của hoàng đế lang sói vẫn ở trong đầu, còn có lão vu bà áo đỏ và cả cặp mắt kỳ dị kia của Lệ phi.

Mê man thiếp đi.

Sáng sớm, Noãn Noãn bị những tiếng khóc ảm ức trầm thấp làm tỉnh, cô ngồi trên giường, cẩn thận nghe một hồi, sau khi xác định có người khóc thút thút liền lập tức xuống giường đi giầy ra khỏi cửa.

Ngoài cửa có mấy cung nữ đã khóc đến sưng đỏ cả mắt, Quế ma ma cũng đứng đó, tinh thần hoảng hốt.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Noãn Noãn đứng ở cửa thấp giọng hỏi.

Những cung nữ kia thấy Noãn Noãn, ánh mắt có chút tránh né.

"Rốt cuộc thế nào?" Thanh âm của Noãn Noãn cao lên, nghiêm khắc không ít: "Quế ma ma, bà nói đi!"

Quế ma ma nhìn mấy cung nữ một cái, đột nhiên chạy tới trước mặt Noãn Noãn nhỏ giọng nói: "Nương nương, vào trong rồi nói!"

Noãn Noãn nhíu mày, có chút không vui, cho rằng Quế ma ma lại muốn giờ trò nhưng cuối cùng vẫn đi vào.

Quế ma ma cảnh giác khép cửa phòng lại.

"Nói đi!" Noãn Noãn ngồi trước gương trang điểm, chải tóc: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Nguyệt Quý, Thục Dục, Hải Đường, Tô Mi, tất cả bọn họ đều đã chết!" Giọng của Quế ma ma đã run lên.

Cây lược trên tay Noãn Noãn lập tức dừng lại, không dám tin xoay người: "Bà nói cái gì?"

"Tôi qua bọn họ đều đã chết trong phòng ngủ của mình, thất khiếu [1] chảy máu, đầu lưỡi còn bị cắt xuống, trạng thái khi chết rất khinh khủng!" Cả người Quế ma ma đều đang run rẩy: "Bốn người bọn họ hôm qua đều theo nương nương xuất cung, bây giờ chỉ còn lại mình nô tài..."

[1] Thất khiếu: là bảy cái lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Noãn Noãn sửng sốt, đột nhiên hiểu ra ý tứ của Quế ma ma.

Ngày hôm qua vì đề chuyện giống như thật, cô đã dẫn bốn cung nữ và Quế ma ma ra ngoài cung đi dạo một vòng nhưng cũng không làm gì, chỉ phân phó Thục Dục đi mua mấy hộp phấn rồi trở lại, chẳng lẽ....

"Chuyện lớn như vậy, đã bẩm báo kính sự phòng chưa?" Noãn Noãn lạnh lùng nói.

"Đã bẩm báo, nhưng Thái hậu phái ngự y tới, nói bốn người đều là chết bởi bệnh cấp tính, thi thể đã bị kéo ra ngoài hòa thiêu!" Quế ma ma chột tiến lên bắt lấy tay Noãn Noãn: "Nương nương, đến giờ người vẫn chưa rõ sao? Đây là Thái hậu làm, bà ta đang cảnh cáo nương nương! Thái hậu ở trong cung một tay che trời, đừng nói là giết chết bốn cung nữ, kẻ cả giết nương nương cũng có thể nói là dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy, nương nương người đừng đầu vối Thái hậu nữa!"

"Tại sao bà ta không trực tiếp giết tôi đi?" Noãn Noãn nổi giận, phịch một tiếng, bàn tay nhỏ bé vỗ lên bàn trang điểm.

Long Noãn Noãn cô từ trước tới nay chưa bao giờ là đối tượng mặc người chém giết, càng sẽ không ngồi chờ chết, lão vu bà muốn giết cô thì cứ tới là được, tại sao còn muốn lạm sát kẻ vô tội?

Quế ma ma lập tức bật dậy, hình như là muốn che miệng Noãn Noãn, nhưng cuối cùng vẫn không dám, chỉ hốt hoảng nhìn bốn phía: "Nương nương, đừng nói vậy, chúng ta vẫn nên phòng thân, nghĩ biện pháp xuất cung đi!"

"Xuất cung?" Noãn Noãn cau mày, đúng vậy, cô vẫn có ý định này này nhưng trong nháy mắt dao động đêm qua, cô đã đồng ý với hoàng đế lang sói là sẽ không rời khỏi hần rồi, nhưng bây giờ....

"Quế ma ma, trang điểm giúp tôi, tôi muốn đi Càn Khôn điện!" Noãn Noãn lạnh lùng nói, tiếp tục dùng lược chải tóc.

Cô phải mau đến xem xem cái chết của bốn cung nữ kia có đáng giá không!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Thua

Edit: Lăng Từ Nhi.

Quế ma ma tay nghề rất tốt, búi tóc vô cùng xinh đẹp, trang điểm cũng không tệ, đậm nhạt thích hợp, khi lấy quần áo cho cô, bà ta do dự một chút, bỏ qua váy trắng mà lấy váy tím, có thể thấy được trong lòng Quế ma ma đã tiếp nhận Long Noãn Noãn hiện tại.

Noãn Noãn không có tâm tư soi gương, cô chỉ cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, tích tụ trong lòng vội vàng muốn phát tiết.

Noãn Noãn mang theo Quế ma ma đi về phía Càn Khôn điện.

Lúc này trời vừa tờ mờ sáng, không khí âm u, gió lạnh thấu xương. Đá lát trên đất mờ mịt khiến người ta có một loại cảm giác không sạch sẽ.

Xa xa, có một nữ nhân toàn thân váy trắng ra khỏi Càn Khôn điện, dáng vẻ kia, cảm giác kia, Noãn Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Là Lệ Phi! Nàng đi chậm rãi, bốn cung nữ đi theo phía sau, chậm rãi tới chỗ Noãn Noãn.

"Tỷ tỷ...." Lệ Phi yếu ớt gọi một tiếng, nhẹ nhàng tới đây.

Quế ma ma vô thức lui về phía sau một bước.

Luồng khí âm hàn trên người Lệ phi không phải ai cũng có thể chịu được!

Noãn Noãn dừng chân, nhìn nàng ta đi tới trước mặt mình.

Lệ phi có vẻ rất hưng phấn, sắc mặt cũng không còn tái nhợt như trước mà có thêm chút sắc ửng, nhưng bất kể hưng phấn thế nào thì cái loại cảm giác ma quỷ xuất hiện vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

"Mới sáng sớm mà tỷ tỷ đã đi thăm hoàng thượng sao? Hoàng thượng tối qua mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, vẫn chưa tỉnh, đã truyền lời xuống là hôm nay cũng không lâm triều rồi!" Lệ Phi dứt quãng nói xong, âm thanh phiêu miểu nhưng là mặt mày lại có chút ngượng ngùng.

Noãn Noãn đương nhiên biết nàng ta muốn biểu đạt cái gì, vì vậy không biến sắc: "Hoàng thượng vừa khỏi bệnh, đúng là nên nghỉ ngơi một chút!"

Lệ Phi kia âm trầm, trong con mắt có một tia nhõng nhẽo: "Tỷ tỷ chớ bị hoàng

thượng lừa nha, người lúc nào thì khỏi bệnh chứ, tối hôm qua bọn muội còn chơi rất vui vẻ mà!"

Noãn Noãn nắm tay thật chặt.

"Tỷ tỷ, muội không nói nhưng chắc tỷ cũng biết thân thể muội hư nhược, không chịu được giày vò như thế, muội hồi cung nghỉ ngơi đây, tỷ tỷ, tạm biệt!" Lệ phi hết sức phấn khởi đi mất.

Noãn Noãn chăm chọc nhếch môi, rất vui vẻ? Không chịu được giày vò?

Quế ma ma lo lắng nhìn Noãn Noãn: "Nương nương, chúng ta vẫn nên trở về đi!"

"Tôi không tin!" Noãn Noãn lạnh lùng nói, chột bước nhanh hơn. Tối hôm qua, Hoàng đế lang sói muốn cô gọi Lệ Phi vào nhất định là có chuyện gì đó, tuyệt đối không phải là.... Noãn Noãn không biết làm sao, chỉ cảm thấy rất giận dữ, mơ hồ còn có cảm giác bị phản bội!

Nhưng tại sao lại có cảm giác này? Noãn Noãn không biết, cô cảm thấy tất cả thật hỗn loạn, chỉ có thể làm theo trực giác của mình.

Mộ Dung Thánh Khuynh lại vẫn canh giữ ở trước cửa Càn Khôn điện, hình như là cả đêm không ngủ, con mắt đỏ ngầu.

"Hoàng hậu, người...." Thấy Noãn Noãn tức giận đứng đứng đến đây, Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên, hình như muốn chặn lại.

"Mộ Dung Thánh Khuynh, anh nghe đây, nếu hôm nay anh cản tôi thì từ nay về sau anh có xảy ra bất cứ chuyện gì với Mộ Dung Thánh Anh, tôi đều sẽ không

quản!" Lạnh lẽo, từng chữ từng chữ bật ra từ môi mỏng, Noãn Noãn giằng co với Mộ Dung Thánh Khuynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh cười khổ một tiếng, yên lặng tránh ra.

Hắn chưa từng muốn cản cô. Chỉ là sợ đề cô thấy tình huống bên trong....

Một cước đá văng cửa son đại điện, bên trong có một bóng dáng nhỏ bé thút tha từ trên giường văng xuống.

Là Diêu Thực phi, quần áo nàng ta xốc xếch, mái tóc hơi rối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chỉ cần vừa liếc mắt là hiểu vừa mới xảy ra chuyện gì.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Dung Thánh Anh nằm nghiêng trên giường, xem ra hẳn chẳng những đã khỏi mà còn tươi cười rạng rỡ, áo lót tơ tằm trắng nõn xộc xệch, lồng ngực tuyết trắng loã lồ, từng sợi tóc đen khiêu gợi dọc theo gương mặt hắn buông xuống, nét mặt tươi cười như hoa.

"Hoàng hậu tới?" Khóe môi Mộ Dung Thánh Anh hơi nhếch lộ ra nụ cười thuần khiết cực kỳ vô hại: "Hoàng hậu tức giận như vậy là ghen sao?"

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt muốn ăn đòn của nam nhân kia.

"Thực phi, nàng lui ra đi, trăm có chuyện quan trọng muốn nói với hoàng hậu!"

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ngẩng mặt, dùng nụ cười rất ấm áp dịu dàng nói với Diêu Thực phi.

"Dạ, hoàng thượng!" Mặc dù Diêu Thực phi có chút không vui nhưng cũng không dám quá mức can rờ, lập tức hành lễ, xoay người đi về phía Noãn Noãn, ánh mắt bén nhọn vô cùng.

Noãn Noãn vô thức cười nhạo ra tiếng, đây rốt cuộc là tuồng gì? Thật đúng là khôi hài!

"Tất cả các người lui ra đi!" Mộ Dung Thánh Anh tiếp tục nhàn nhạt phân phó.

Tất cả mọi người lui xuống, cửa điện cọt kẹt một tiếng đóng lại.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi ngồi dậy, vạt áo vẫn rộng mở, từng bước từng bước vô cùng mỉm hoặc đi về phía cô nhưng trên mặt lại vẫn cứ treo nụ cười hồn nhiên ngây thơ: "Hoàng hậu giận thật sao?"

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng: "Mộ Dung Thánh Anh, anh cho là chơi đùa tôi rất kích thích, rất buồn cười phải không? Tôi thừa nhận, lần này tôi thua, thua ở chỗ tôi thể nhưng lại đau lòng vì anh! Vừa nghĩ tới những lời nói nhảm của anh khi phát sốt, vừa nghĩ những biểu lộ sợ hãi của anh, vừa nghĩ tới anh đã từng bị lão vu bà chà đạp, giày xéo, tôi thừa nhận, tôi thương anh rồi! Mộ Dung Thánh Anh, anh thắng, không phải là do anh thủ đoạn cao siêu mà là do tôi điên, thể nhưng lại động lòng trắc ẩn với anh!"

Nụ cười của Mộ Dung Thánh Anh càng thuần khiến hơn nhưng đôi mắt lại càng ngày càng tĩnh mịch.

"Mộ Dung Thánh Anh anh nghe đây, tất cả những lời tôi qua tôi nói đều thu hồi, anh sống hay chết đều không có bất kỳ quan hệ gì với tôi, tôi cũng sẽ không quản anh. Còn nữa, nếu anh muốn giải hết toàn bộ chất độc trên người mình thì thả tôi xuất cung đi, anh phải hiểu, trong cái thế giới này người có thể giải được độc của lão vu bà chỉ có tôi, coi như lần này anh may mắn vượt qua kiểm tra nhưng lão vu bà sẽ không bỏ qua cho anh đâu, bà ta sẽ còn tiếp tục hạ độc, nếu anh muốn thoát khỏi bà ta thì thả tôi ra trước đi! Dĩ nhiên, nếu anh bằng lòng để bà lão kia áp bức thì tôi cũng không còn gì để nói, cứ xem như đầu của tôi bị con lừa đá, xen vào việc của người khác!" Nói một hơi, Noãn Noãn đã thoải mái rất nhiều, cô lạnh lùng xoay người lại, định rời đi.

Cánh tay lập tức bị một đôi tay lạnh lẽo kéo lại.

"Noãn Noãn..." Nam nhân khẽ gọi một tiếng bên tai, đồng thời đưa tay ôm Noãn Noãn vào ngực, đôi môi lạnh lẽo mang theo chút run rẩy và do dự hôn lên môi cô.

Hương mai lạnh lẽo lại vây quanh Noãn Noãn.

Noãn Noãn rên lên một tiếng, muốn đẩy nam nhân ra nhưng hai cánh tay hấn lại như đôi gọng kìm, đẩy thế nào cũng không ra.

Không phải hấn không có võ công sao? Làm sao lại... Noãn Noãn không kịp ngẫm nghĩ, chỉ hung hăng cắn chặt hàm răng, rất nhanh, trong miệng cô nổi lên một mùi máu tươi.

Nam nhân kêu rên một tiếng, thân thể cứng đờ, cuối cùng buông cô ra.

Một tơ máu dọc theo khóe môi chảy hấn chảy xuống.

Hai mắt hấn sâu thẳm như có cái gì đó đang nhảy nhẩy, vôi vàng muốn lao ra, nhưng cuối cuối cùng lại thấy hấn nhắm mắt lại, mở mắt lần nữa đã khôi phục sự lạnh nhạt và hung ác nham hiểm trước kia.

Hấn trơ mắt nhìn cô xoay người dứt khoát rời đi.

Nam nhân lẳng lẳng đứng thẳng, đêm đông lạnh lẽo, nơi nơi đều là màu sắc thanh u (đẹp và tĩnh mịch). Gió lạnh tiến vào khi mở cửa điện, tay áo hấn thuận gió vung về phía sau, vẽ ra từng vòng cung mát lạnh, không biết hoa mai ở nơi nào ẩn vào theo gió, lượn lờ bay bay.

Một nam nhân toàn thân xanh đen, lưng đeo trường kiếm đứng ở cửa điện, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Hoàng huynh, tại sao huynh phải làm như vậy? Long Noãn Noãn có cảm giác với huynh, tại sao huynh phải làm như vậy? Tại sao huynh lại phá hư tất cả?"

Nam nhân không nói lời nào, chỉ đứng lẳng lẳng, áo quần mỏng manh.

"Có phải là huynh sợ không? Sợ nếu như mình còn nguy trang nữa, huynh sẽ đắm chìm trong sự dịu dàng của bản thân? Có phải bởi vì Long Noãn Noãn không giống lúc trước, không còn là công cụ lợi dụng của huynh nữa, mà huynh cũng động lòng? Phải hay không?" Trong thanh âm của Mộ Dung Thánh Khuynh tràn ngập tức giận và chất vấn.

Nam nhân nhẹ nhàng ngửa đầu, ánh sáng trong mắt chọt lóe, kéo ra một đường cong nồng đậm nhưng không mãnh liệt, như khoảnh khắc sen tàn cuối thu thoáng qua rồi biến mất, cùng lúc đó, một thanh âm sâu sa vang lên: "Thập Nhất, đệ quân quá nhiều rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trâm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cam tâm tình nguyện sao

Edit: Lăng Tử Nhi.

"Nương nương, phủ thêm áo lông cáo đi!" Quế ma ma thân thiết đi tới, cầm chiếc áo lông cáo Noãn Noãn cởi ra khi tiến vào Càn Khôn điện.

Trong cơn giận dữ, Noãn Noãn lạnh lùng phát tay: "Quế ma ma, bà trở về trước đi, tôi muốn đi một mình!"

Quế ma ma sững sờ nhưng vẫn kiên trì nói: "Nương nương, thời tiết rất lạnh, phải bảo trọng thân thể, thân thể có tốt nương nương mới có thể làm được chuyện mình muốn làm, không phải sao?"

Noãn Noãn hơi rung động, đứng thẫn, nam nhân kia không đáng giá để cô ngược đãi mình như thế, vì vậy cô lập tức đưa tay, để Quế ma ma phủ thêm áo lông cáo cho cô.

Cơ thể lạnh lẽo có một tia ấm áp.

"Thật sự không cần nô tỳ đi cùng sao?" Quế ma ma thận trọng mở miệng lần nữa.

"Không cần, bà trở về đi!" Noãn Noãn lạnh lùng nói, phiền não phát tay, bây giờ cô chỉ muốn thanh tịnh một chút, suy nghĩ xem bước kế tiếp nên đi thế nào!

Quế ma ma muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn rời đi.

Một mình đi bộ không mục đích trong hoàng cung, thái giám, cung nữ đi qua đều hành lễ với Noãn Noãn nhưng Noãn Noãn cũng chỉ lạnh lùng và chán ghét.

Một tiếng hoàng hậu nương nương kia chẳng qua là để nén cô, là một danh hiệu trói buộc cô mà thôi!

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi tới, Noãn Noãn theo trực giác vươn tay nhưng lại bị một bàn tay to nắm chặt.

"Noãn Noãn!" Một giọng nam trầm thấp mà đè nén tức giận vang lên.

Chuyển mắt, nhìn về khuôn mặt tức giận, Noãn Noãn sững sờ: "Mộ Dung Thánh Li? Sao anh lại tới đây?"

Từ lần Noãn Noãn bị ngắt rồi bị yêu nghiệt áo đỏ đưa về phủ Thừa Tướng, Noãn Noãn cho rằng tự tôn đàn ông của Mộ Dung Thánh Li đã bị tổn thương, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, lại không ngờ....

"Ta biết muội không muốn gặp ta nhưng ta lại không thể không tới gặp muội!" Mộ Dung Thánh Li đảo mắt, nhỏ giọng nói: "Đây không phải là nơi để nói chuyện, muội theo ta!"

Noãn Noãn cau mày, không muốn dây dưa với nam nhân này, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng đáng ghét của hoàng đế lang sói, lại nhìn hoàng cung đại nội này, nếu cô muốn xuất cung, muốn có một cuộc sống an ổn thì sợ rằng chỉ có thể mượn lực của người đàn ông này!

Nghĩ đến đây Noãn Noãn lập tức mềm xuống, đi theo Mộ Dung Thánh Li đến sau một hẻm giả sơn.

Chỗ hẻm giả sơn này rất bí mật, đứng bên trong, người bên ngoài rất khó phát hiện.

Mộ Dung Thánh Li rất quen thuộc với chỗ này, đây rất có thể là chỗ hẹn hò trước kia với hoàng hậu.

Noãn Noãn tránh thoát kiềm chế của nam nhân: "Có cái gì thì anh nói đi!"

Mộ Dung Thánh Li nhìn cô, khoé môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, đôi mắt thâm thúy hoang dã phát ra ánh sáng tức giận: "Long Noãn Noãn, ta muốn biết muội rốt cuộc đang làm gì?" Hắn chợt bước từng bước tiến tới gần Noãn Noãn: "Bây giờ ta đã tin muội không phải Noãn Noãn của ta, nhưng ta mặc kệ muội là mất trí nhớ cũng được, thay lòng cũng được, ta vẫn thích muội, bảo vệ muội... Muội không muốn sống, muốn tìm cái chết thì ít nhất cũng quan tâm đến ta một chút, chẳng lẽ muội không biết ta sẽ vẫn cùng muội lên trời xuống đất sao?"

Noãn Noãn sững sờ, bá đạo thô lỗ như vậy thật đúng là lần đầu tiên nghe được. Cô ngẩng đầu nhìn nam nhân đang tức giận, lạnh nhạt nói: "Nếu tôi đã không phải là Long Noãn Noãn ban đầu, anh cũng không cần phải...."

"Muội rốt cuộc muốn như thế nào? Muội thay đổi, muội đối xử với ta xa lạ thậm trí là tàn nhẫn nhưng muội vẫn là Long Noãn Noãn, lỗ mũi của muội, con mắt của muội, môi của muội, còn cả nốt ruồi nhỏ sau tai của muội nữa, tất cả đều không thay đổi. Muội nói đi, muội như vậy, ta sao có thể buông tha, ta sao có thể mặc kệ? Trừ phi muội trả cho ta một Long Noãn Noãn giống hệt ban đầu, một Long Noãn Noãn trong lòng chỉ có ta!" Nam nhân gầm nhẹ, từng bước từng bước ép sát Noãn Noãn, cuối cùng bức cô đến góc giả sơn, con mắt nhìn cô chăm chăm.

Nam nhân mang theo hơi thở tức giận nóng bỏng phun lên mặt cô, Noãn Noãn cắn môi thật chặt: "Thật ra ngay từ đầu trong lòng Long Noãn Noãn đã không chỉ có anh, cô ấy vào cung là vì cái gì chẳng lẽ anh không biết?"

Nếu quả thật yêu người đàn ông này, cho dù là cao bay xa chạy phản bội người thân cũng sẽ không tiếc, sẽ không phải vì một Lệ phi mà đường hoàng tiến cung.

Noãn Noãn thờ dài, rất muốn cười, ngẫm lại Thánh Nguyên Vương gia quyền khuynh thiên hạ chẳng qua cũng chỉ như thế, bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nếu để hắn biết, mục tiêu của Long Chiêu An, thậm chí là của Long Noãn Noãn là Hộ Long Thánh nữ, không biết về mặt của hắn sẽ như

thế nào!

"Muội không cần dùng cái vẻ mặt này, bây giờ muội mất trí nhớ, thay lòng, vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được!" Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nói: "Nhưng trước khi muội khôi phục trí nhớ thì hãy bảo vệ tốt bản thân, ta còn muốn Noãn Noãn của ta trở lại!" Trong mắt Mộ Dung Thánh Li tràn đầy tức giận: "Muội đừng xen vào chuyện của Thái hậu và Mộ Dung Thánh Anh nữa, mà muội cũng không quản được đâu!"

"Thì ra anh là vì chuyện này mà tiến cung?" Noãn Noãn cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân Mộ Dung Thánh Li tức giận như vậy, là hấn lo lắng cô có chuyện, tuy rằng sự quan tâm của hấn với cô là xuất phát từ hoàng hậu trước kia, nhưng ít nhất là không có ác ý với cô, có lẽ, Mộ Dung Thánh Li là người duy nhất có thể trợ giúp cô!

"Muội có biết khi ta nhận được tin muội xông vào Phụng Tề cung, tâm tình của ta như thế nào không? Ta giết những ám vệ kia, chỉ vì bọn họ không cần muội! Cho dù bại lộ thân phận bọn họ cũng phải ngăn muội lại! Muội biết thủ đoạn của Thái hậu ư? Bà ta muốn giết muội còn dễ hơn bóp chết một con kiến, mà muội thế nhưng lại vì Mộ Dung Thánh Anh rước lấy nguy hiểm như vậy, muội...." Mộ Dung Thánh Li tức giận nói không ra lời, hấn không cách nào diễn tả tâm tình lúc đó, lo lắng, sợ hãi, tức giận, không cam lòng, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ đều hiện ra ngoài.

Bởi vì đường tắt để hấn vào cung lần trước đã bị Mộ Dung Thánh Anh phái người chặn lại, hấn chỉ có thể đợi đến hôm nay đi vào từ cửa chính, có trời mới biết hấn đã vượt qua đêm nay thế nào, hấn chỉ mong Noãn Noãn không có chuyện gì, nếu không...

"Mà cho dù muội làm như vậy thì Mộ Dung Thánh Anh sẽ cảm kích muội sao? Hấn là một tên không có tim, vĩnh viễn sẽ không yêu một người nào đâu. Muội nhìn Lệ phi, nhìn những phi tử bị hấn hành hạ trong hoàng cung này thì biết, trong lòng của hấn chỉ có bản thân, chỉ có ngôi vị Hoàng đế thôi!" Mộ Dung Thánh Li chột kêu lớn.

"Không phải vậy!" Không biết vì cái gì, Noãn Noãn vô thức muốn thay Hoàng đế lang sói cãi lại, lập tức thốt ra: "Những gì anh thấy chỉ là mặt ngoài, tôi tin Mộ Dung Thánh Anh không phải người như vậy, hấn thật ra rất khô, luôn dùng nụ cười để ngụy trang mình, hấn thật ra rất đáng thương, đáng thương khiến người ta không bỏ được!"

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Muội thì biết cái gì? Muội có biết trong hoàng cung này đen tối thế nào không? Muội có biết, Mộ Dung Thánh Anh vì muốn đi lên ngôi vị Hoàng đế này mà ngay cả mình cũng bán? Năm đó, là hấn cam tâm tình nguyện bị Thái hậu lừa dối, muội có biết không?"

Noãn Noãn lập tức sùng sốt.

Cách hòn giả sơn đó không xa, có một nam tử áo trắng tóc đen đón gió đứng thẳng, khổ sở nhắm hai mắt lại, môi hấn trắng bệch, toàn thân đều đang run rẩy.

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên rút trường kiếm, kiếm quang sáng quắc kinh động đến Noãn Noãn và Mộ Dung Thánh Li trong hòn giả sơn.

"Thập Nhất, chúng ta đi...." Nam nhân đột nhiên ngăn kiếm trong tay hấn lại, bước chân tập tễnh rồi đi.

"Nhưng hoàng huynh, Thất ca hấn...." Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng.

Nam nhân không nói gì, sắc mặt tái nhợt kéo hấn rồi đi.

Cần Khôn điện, Mộ Dung Thánh Khuynh phiền não bứt tóc, cả người dường như phát điên: "Hoàng huynh, tại sao huynh không đứng ra cãi lại? Tại sao lại để mặc cho lão Thất vũ nhục huynh như vậy... Huynh căn bản không phải là người như vậy, huynh là vì...."

"Thập Nhất..." Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người lại, hơi nhếch khóe môi băng lạnh: "Sự thật chính là sự thật, ta rất bản, đây chính là sự thật!"

"Không! Hoàng huynh, huynh là vì mẫu hậu, là vì đệ còn nhỏ tuổi, nếu không phải lão vu bà lấy tính mạng mẫu hậu và sự trong sạch của đệ ra uy hiếp huynh... Huynh sao lại..." Mộ Dung Thánh Khuynh chột xoay người chạy ra ngoài: "Đệ đi tìm lão Thất, đệ muốn giết cái tên xấu xa này!"

Thân hình thoát một cái, Mộ Dung Thánh Anh đã lạnh lùng đứng trước mặt Mộ Dung Thánh Khuynh: "Thập Nhất, đệ không phải là đối thủ của lão Thất, còn nữa, bây giờ không phải là thời điểm huynh đệ chúng ta tương tàn, kẻ địch của chúng ta là Dung Yên Nhi!"

"Nhưng hoàng huynh, qua nhiều năm như vậy, lão Thất chỉ khuếch trương thế lực của mình, giành thế lực với huynh, giành nữ nhân với huynh, bây giờ hấn công cao chấn chủ, vì một Long Noãn Noãn, hấn có thể mang theo ba vạn tinh binh xông vào Hoàng Thành, trong mắt hấn, trong lòng hấn căn bản là không có hoàng thượng là huynh, sao hấn chịu hợp tác với chúng ta? Hơn nữa Long Noãn Noãn là người duy nhất có thể cứu vớt Mộ Dung Vương Triều, hoàng huynh, huynh sao có thể tặng cho hấn?" Mộ Dung Thánh Khuynh khổ sở mở miệng: "Qua nhiều năm như vậy, lão vu bà hạ độc huynh, bức bách huynh đi vào khuôn khổ nhưng huynh vẫn đối phó với bà ta, bảo vệ mẫu hậu, bảo vệ đệ! Hoàng huynh, đệ hiểu huynh rất vất vả, rất khổ sở, tại sao lại không thể đệ gánh chịu một chút?"

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhỏ giọng nói: "Thập Nhất, lão Thất dù thế nào cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ với chúng ta, ta tin tưởng trái phải rõ ràng trước mặt, hấn nhất định sẽ đứng về phía chúng ta!"

"Được, coi như lão Thất có thể đứng về phía chúng ta, nhưng còn Long Noãn Noãn thì sao? Bây giờ không dễ dàng mới khiến Long Noãn Noãn thay đổi cái nhìn về huynh, hoàng huynh, tại sao huynh lại muốn tự hủy hình tượng? Ít nhất khi lão Thất chửi bới huynh, huynh cũng nên đứng ra nói rõ chứ!" Mộ Dung Thánh Khuynh không cam tâm kêu to: "Huynh mau đi nói cho Long Noãn Noãn, đứa bé của Lệ Phi không phải của huynh, huynh cũng chưa từng cung chiêu Điều Thực phi, càng không cam tâm tình nguyện bị lão vu bà chà đạp, huynh đi nói cho Long Noãn Noãn đi!"

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi cười lạnh: "Thập Nhất, đứa ngốc này, đệ cho rằng chỉ dựa vào những lời này của ta, nàng sẽ thay đổi dự tính ban đầu ở lại đây chiến đấu cùng chúng ta sao? Nàng không phải Long Noãn Noãn trước kia nhưng cũng sẽ không vì Mộ Dung Vương Triều mà lưu lại!"

"Không phải!" Mộ Dung Thánh Khuynh lớn tiếng ngắt lời Mộ Dung Thánh Anh: "Là hoàng huynh hèn nhát mà rút lui, những lời vừa rồi Noãn Noãn nói huynh không nghe thấy ư? Nàng nói huynh..."

"Đủ rồi!" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên lạnh lùng cắt ngang lời của Mộ Dung Thánh Khuynh, cả người bao trùm một loại khí hung ác nham hiểm: "Trẫm không muốn nghe nữa, Mộ Dung Thánh Khuynh, đệ nghe đây, chuyện của trẫm trẫm sẽ tự mình xử lý, không cần đệ phí tâm, bây giờ đệ mau về cung điện của mình đi, mau đi!"

Mộ Dung Thánh Khuynh uất ức chu môi, vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng khi thấy vẻ mặt đáng sợ của nam nhân kia, hẳn chỉ có thể không cam tâm rồi đi.

Căn Khôn điện lớn như vậy chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thánh Anh.

"Mộ Dung Thánh Anh không phải người như vậy, thật ra hẳn rất khổ, luôn dùng nụ cười để ngụy trang mình, hẳn thật ra thì rất đáng thương, đáng thương khiến ta không bỏ được!" Từng lời nói của Long Noãn như đập vào trái tim hắn, Mộ Dung Thánh Anh sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhếch môi cười khổ.

Phía sau hòn giả sơn, Noãn Noãn vẫn còn đang từ từ tiêu hóa mảy lông kia của Mộ Dung Thánh Li.

Mộ Dung Thánh Anh là tâm cam tình nguyện sao? Không, sẽ không! Nếu như vậy, tại sao hắn lại phải chịu nỗi khổ bị tẩm độc căn, ngoan ngoãn làm "tiểu bạch kiểm" [1] của Lão thái hậu là được rồi, tại sao

còn phản kháng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hỗn loạn

Edit: Lăng Từ Nhi.

Căn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Khuynh phiền não bứt tóc, cả người dường như phát điên: "Hoàng huynh, tại sao huynh không đứng ra cãi lại? Tại sao lại để mặc cho lão Thất vũ nhục huynh như vậy... Huynh căn bản không phải là người như vậy, huynh là vì..."

"Thập Nhất..." Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người lại, hơi nhếch khóe môi băng lạnh: "Sự thật chính là sự thật, ta rất bản, đây chính là sự thật!"

"Không! Hoàng huynh, huynh là vì mẫu hậu, là vì đệ còn nhỏ tuổi, nếu không phải lão vu bà lấy tính mạng mẫu hậu và sự trong sạch của đệ ra uy hiếp huynh... Huynh sao lại..." Mộ Dung Thánh Khuynh chợt xoay người chạy ra ngoài: "Đệ đi tìm lão Thất, đệ muốn giết cái tên xấu xa này!"

Thân hình thoát một cái, Mộ Dung Thánh Anh đã lạnh lùng đứng trước mặt Mộ Dung Thánh Khuynh: "Thập Nhất, đệ không phải là đối thủ của lão Thất, còn nữa, bây giờ không phải là thời điểm huynh đệ chúng ta tương tàn, kẻ địch của chúng ta là Dung Yên Nhi!"

"Nhưng hoàng huynh, qua nhiều năm như vậy, lão Thất chỉ khuếch trương thế lực của mình, giành thế lực với huynh, giành nữ nhân với huynh, bây giờ hẳn công cao chấn chủ, vì một Long Noãn Noãn, hẳn có thể mang theo ba vạn tinh binh xông vào Hoàng Thành, trong mắt hắn, trong lòng hắn căn bản là không có hoàng thượng là huynh, sao hắn chịu hợp tác với chúng ta? Hơn nữa Long Noãn Noãn là người duy nhất có thể cứu vớt Mộ Dung Vương Triều, hoàng huynh, huynh sao có thể tặng cho hắn?" Mộ Dung Thánh Khuynh khổ sở mở miệng: "Qua nhiều năm như vậy, lão vu bà hạ độc huynh, bức bách huynh đi vào khuôn khổ nhưng huynh vẫn đối phó với bà ta, bảo vệ mẫu hậu, bảo vệ đệ! Hoàng huynh, đệ hiểu huynh rất vất vả, rất khổ sở, tại sao lại không thể để đệ gánh chịu một chút?"

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhỏ giọng nói: "Thập Nhất, lão Thất dù thế nào cũng là huynh đệ cùng cha khác mẹ với chúng ta, ta tin tưởng trái phải rõ ràng trước mặt, hẳn nhất định sẽ đứng về phía chúng ta!"

"Được, coi như lão Thất có thể đứng về phía chúng ta, nhưng còn Long Noãn Noãn thì sao? Bây giờ không dễ dàng mới khiến Long Noãn Noãn thay đổi cái nhìn về huynh, hoàng huynh, tại sao huynh lại muốn tự hủy hình tượng? Ít nhất khi lão Thất chửi bới huynh, huynh cũng nên đứng ra nói rõ chứ!" Mộ Dung Thánh Khuynh không cam tâm kêu to: "Huynh mau đi nói cho Long Noãn Noãn, đứa bé của Lệ Phi không phải của huynh, huynh cũng chưa từng cung chiêu Diêu Thực phi, càng không cam tâm tình nguyện bị lão vu bà chà đạp, huynh đi nói cho Long Noãn Noãn đi!"

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi cười lạnh: "Thập Nhất, đứa ngốc này, đệ cho rằng chỉ dựa vào những lời này của ta, nàng sẽ thay đổi dự tính ban đầu ở lại đây chiến đấu cùng chúng ta sao? Nàng không phải Long Noãn Noãn trước kia nhưng cũng sẽ không vì Mộ Dung Vương Triều mà lưu lại!"

"Không phải!" Mộ Dung Thánh Khuynh lớn tiếng ngắt lời Mộ Dung Thánh Anh: "Là hoàng huynh hèn nhát mà rút lui, những lời vừa rồi Noãn Noãn nói

huynh không nghe thấy ư? Nàng nói huynh..."

"Đù rồi!" Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên lạnh lùng cắt ngang lời của Mộ Dung Thánh Khuynh, cả người bao trùm một loại khí hung ác nham hiểm: "Trẫm không muốn nghe nữa, Mộ Dung Thánh Khuynh, đệ nghe đây, chuyện của trẫm trẫm sẽ tự mình xử lý, không cần đệ phí tâm, bây giờ đệ mau về cung điện của mình đi, mau đi!"

Mộ Dung Thánh Khuynh uất ức chu môi, vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng khi thấy vẻ mặt đáng sợ của nam nhân kia, hắn chỉ có thể không cam tâm rời đi.

Càn Khôn điện lớn như vậy chỉ còn lại một mình Mộ Dung Thánh Anh.

"Mộ Dung Thánh Anh không phải người như vậy, thật ra hắn rất khổ, luôn dùng nụ cười để ngụy trang mình, hắn thật ra thì rất đáng thương, đáng thương khiến ta không bỏ được!" Từng lời nói của Long Noãn như đập vào trái tim hắn, Mộ Dung Thánh Anh sững sờ nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhếch môi cười khổ.

※

Phía sau hòn giả sơn, Noãn Noãn vẫn còn đang từ từ tiêu hóa mảy lông kia của Mộ Dung Thánh Li.

Mộ Dung Thánh Anh là tâm cam tình nguyện sao? Không, sẽ không! Nếu như vậy, tại sao hắn lại phải chịu nỗi khổ bị tẩm độc cắn, ngoan ngoãn làm "tiểu bạch kiêu" [1] của Lão thái hậu là được rồi, tại sao còn phải phản kháng?

[1] Tiểu bạch kiêu = trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

"Noãn Noãn!" Thấy Noãn Noãn lộ vẻ xúc động, Mộ Dung Thánh Li bắt lấy tay cô: "Lần trước ở lãnh cung, muội bị hạ thuốc mê cũng là Mộ Dung Thánh Anh làm, hắn chỉ muốn muội vĩnh viễn lưu lại trong hoàng cung này mà thôi, ta tin muội mất trí nhớ cũng là hắn hạ độc thủ, muội đừng bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt!"

Noãn Noãn để mặc cho hắn nắm, vẫn không phục hồi tinh thần lại.

Cô rốt cuộc nên tin tưởng vào lòng mình hay là tin tưởng Mộ Dung Thánh Li? Nhưng mặc kệ là tin tưởng ai, hiện tại cô đều muốn mau mau rời khỏi hoàng cung không phải sao?

Mặc kệ Mộ Dung Thánh Anh nguy trang hay là thật sự đáng thương, không phải cô đã quyết định không quan tâm rồi sao?

"Mộ Dung Thánh Li, tôi muốn rời khỏi hoàng cung!" Noãn Noãn chuyển mắt, nhìn Mộ Dung Thánh Li thấp giọng nói.

"Thật sao? Tốt quá, Noãn Noãn, cuối cùng ta cũng đợi được những lời này của muội! Ông trời phù hộ, xem ra muội vẫn chưa hoàn toàn mất trí nhớ!" Mộ Dung Thánh Li nắm tay cô, kích động như một đứa trẻ: "Bây giờ chúng ta đi đi, muội yên tâm, có ta ở đây, Mộ Dung Thánh Anh sẽ không thể ngăn cản muội đâu."

Chỉ đơn giản như vậy? Noãn Noãn sững sờ, không ngờ cô trăm phương nghìn kế muốn xuất cung lại đơn giản cùng Mộ Dung Thánh Li đi như vậy!

"Mộ Dung Thánh Li, không ngờ ngươi vẫn chưa hết hi vọng!" Đột nhiên thanh âm lạnh lùng của một nam nhân vang lên.

Mộ Dung Thánh Li sắc mặt đại biến, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về giữa không trung.

Tia sáng ngân bạch quét xuống từ trên đỉnh hòn giả sơn, tay áo tung bay, tóc đen tung bay, mặt nạ hoàng kim phát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Là Kim Diện Nhân?! Noãn Noãn sững sờ, không ngờ Kim Diện Nhân lại xuất hiện vào lúc này.

"Kim Ứng, người quản tốt việc của người là được rồi, tại sao cứ ba lần bảy lượt đối nghịch cùng ta?" Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, tay phủ lên bội kiếm bên hông.

Thì ra Kim Diện Nhân này gọi là Kim Ứng, xem tình hình thì có vẻ là kẻ thù lâu năm của Mộ Dung Thánh Li, chỉ là... Con mắt của Noãn Noãn run lên, Kim Ứng này sẽ không tìm cô gây phiền toái chứ?

"Rời khỏi nàng, tự mình xuất cung, có lẽ ta còn có thể tha cho người một mạng!" Lợi kiếm vung lên, Kim Ứng lạnh lùng mở miệng với Mộ Dung Thánh Li.

"Ít nói nhảm đi, đừng tưởng Mộ Dung Thánh Li ta sợ người, dù Kim Ứng người có lợi hại hơn nữa thì hoàng cung này cũng là thiên hạ của ta!" Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng hô một tiếng, chợt đứng dậy nhảy lên, như đại bàng giương cánh nhảy lên hòn giả sơn, đánh nhau cùng Kim Ứng.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đao kiếm chạm nhau, Noãn Noãn nhắm chân nhủ mảy, cô mặc kệ Kim Ứng và Mộ Dung Thánh Li có ân oán gì, bây giờ phải rời khỏi hoàng cung nhanh một chút mới là mấu chốt. Hiện tại phải nhanh lên một chút rời đi hoàng cung mới là quan trọng!

"Tôi giúp anh!" Noãn Noãn lạnh lùng hô một tiếng, đột nhiên lách mình bay lên, vung cánh tay, một làn khói trắng bắn ra từ trong tay áo. "Tôi giúp anh!" Noãn Noãn lãnh hô một tiếng, đột nhiên lách mình bay lên, vung tay lên cánh tay, một làn khói bắn ra từ trong tay áo tím.

Con mắt Kim Ứng tối sầm lại, khóe môi mím lại thật chặt, hình như sớm có chuẩn bị, xoay tròn thân thể trên không trung, nhanh chóng tránh được khói

độc của Noãn Noãn, nhưng tại cũng lúc đó, chiêu kiếm của Mộ Dung Thánh Li cũng đâm tới trước ngực.

Kim Ưng rên lên một tiếng, đột nhiên oán giận trừng mắt nhìn Noãn Noãn, Noãn Noãn ngẩn ra, chẳng biết tại sao trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác quen thuộc, ánh mắt này...

"Kim Ưng, chịu chết đi!" Mộ Dung Thánh Li thấy Kim Ưng bị thương, lập tức hưng phấn hô to một tiếng, kiếm quang sáng quắc, khí lạnh tầng tầng, chiêu kiếm càng ngày càng bén nhọn, sát khí cũng càng ngày càng nồng đậm, tất cả đều hướng đến trên người Kim Ưng.

"Ai nha, Kim Ưng là của ta, không thể chết trong tay người được!" Đột nhiên, một tiếng rít lên trên không trung, to một tiếng, dài như ung, nhanh như cắt, tựa như chim bồ nhào xuống con mồi, thuận gió thẳng xuống dưới....

Đỏ tươi chói mắt!

Nhanh như tia chớp, thân pháp mau lẹ chỉ có thể bắt được một chút tàn ảnh, không dấu vết.

Giờ tay nhắc chân càng không chút dùng lực, dáng người mạnh mẽ không chút làm bộ, không lộ chút hơi thở, giống như một tia chớp chợt phóng xuống, cắm ở giữa Kim Ưng và Mộ Dung Thánh Li, màu đỏ ngăn lại, dễ dàng hóa giải chiêu kiếm của Mộ Dung Thánh Li.

"Người nào?" Mộ Dung Thánh Li kinh hô một tiếng, cảnh giác ngược mắt, biến đổi chiêu kiếm trong tay, đề phòng người tới đột nhiên tập kích.

Con mắt của Kim Ưng cũng tối sầm lại, ngưng thần nhìn về bóng đỏ tươi kia.

"Ai nha! Không được!" Lúc hai người đang vận sức chờ phát động lúc, cái bóng màu đỏ kia đột nhiên quát to một tiếng, rớt xuống hòn giả sơn, tới chỗ Noãn Noãn đang ngẩng đầu xem cuộc chiến...

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Giữ lại lần đầu tiên của nàng

Lại là chiều này! Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, thân thể nhanh chóng né sang một bên, nhưng nam tử yêu nghiệt áo đỏ giống như có mắt ở sau lưng, thân thể đang bay giữa không trung đột nhiên thay đổi phương hướng.

Noãn Noãn muốn tránh lần nữa nhưng đã không kịp rồi!

Chuẩn xác rơi trên người Noãn Noãn, cái trán thuận tiện cọ lên môi nàng, con ngươi đỏ tươi yêu dị của Long Khê khiêu khích xẹt qua núi giả rút kiếm mở ra khoảng cách giữa hai người.

Hai trường kiếm trong nháy mắt đâm về phía hấn! Cùng lúc đó, Noãn Noãn cũng tức giận vùng ồng tay áo.

"Bốp!" Một âm thanh trong trẻo vang lên, Long Khê trốn thoát khỏi hai thanh kiếm, nhưng không tránh được một cái tát kia của Noãn Noãn. Trên khuôn mặt anh tuấn yêu nghiệt hiện rõ dấu năm ngón tay.

Long Khê hơi ngẩng đầu lên, uất ức mím môi anh đào lại, yên lặng không nói nhìn Noãn Noãn. Con ngươi màu đỏ yêu dị hiện lên một tầng trong suốt, chậm rãi tụ lại trên khóe mắt, tui thân không nói nên lời, buồn bã: "Noãn Noãn, sao nàng lại có thể đối xử với ta như vậy!"

Noãn Noãn sững sờ, không biết hôm nay yêu nghiệt áo đỏ này muốn diễn vở tuồng gì? Đang định mở miệng giải thích, thì Kim Ưng và Mộ Dung Thánh Li lại lần nữa đâm kiếm tới.

Thân thể nhẹ nhàng bay lên, Long Khê nhanh chóng lui về phía sau, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn Noãn Noãn, con ngươi ngập nước, tràn đầy thâm tình. Mộ Dung Thánh Li nhìn thấy lửa giận bốc lên, soạt soạt soạt, mũi kiếm đâm liên tiếp ba lần đến trước mặt Long Khê.

Nhưng ánh mắt Kim Ưng lại tràn đầy lạnh nhạt cùng nặng nề, khóe môi mím thật chặt, bình tĩnh ra chiêu, phối hợp ăn ý với Mộ Dung Thánh Li. Hai người một trước một sau, phong kín toàn bộ đường lui của Long Khê.

"Noãn Noãn cứu ta!" Long Khê đột nhiên hô to, vươn cánh tay ngọc dài trắng tẻo ra với Noãn Noãn, cơ thể lại bị lui về phía sau, tình cảnh giống như tự từ rơi xuống dốc núi, tóc bạc, áo đỏ tung bay, đẹp mắt không nói lên lời.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy uất ức, yêu nghiệt áo đỏ này rốt cuộc muốn làm gì? Cô rất thân với hấn sao? Giống như là sinh ly tử biệt vậy!

Ngay tại lúc kiếm của hai người đang phối hợp ăn ý sắp đụng đến được vạt áo của Long Khê, chân trời đột nhiên rít lên xuất hiện hai bóng người. Chi

trong nháy mắt, mỗi người một tay tóm lấy Long Khê, nhanh chóng thi triển khinh công rời đi.

Chân trời đỏ như máu.

Mộ Dung Thánh Li nghi ngờ liếc Kim Ưng, hắn không hiểu tại sao vừa rồi lại giúp tên này cùng nhau đối phó với người áo đỏ!

Mặt nạ hoàng kim óng ánh, đôi mắt nam nhân lạnh nhạt mà kiên quyết: “Mộ Dung Thánh Li, ta tuyệt đối sẽ không để cho người mang Long Noãn Noãn rời đi!”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, không ngờ Kim Ưng cũng lợi vào vùng nước đục này. Hắn cười lạnh: “Được, vậy hôm nay liền đấu một trận sống còn đi, xem cuối cùng ai là người chiến thắng!”

Kim Ưng chuyển mắt nhìn về Long Noãn Noãn, trong nháy mắt hắn kiểm của Mộ Dung Thánh Li đậm tới, thế nhưng hắn không hề ngăn cản, mà trực tiếp thay đổi phương hướng, một tay kéo cánh tay Noãn Noãn, nhỏ giọng nói: “Đi theo ta, nếu không người sẽ phải hối hận!”

Noãn noãn sững sờ, muốn tránh thoát, đột nhiên nhìn thấy Kim Ưng nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia khiến cho cô lập tức nghĩ tới một người --- Mộ Dung Thánh Anh!

“Anh...” Noãn Noãn hơi động lòng, cũng trong nháy mắt, lòng hiếu kỳ khiến cho cô rời khỏi cùng Kim Ưng.

Thân là người trong tổ chức sát thủ thì không nên có lòng hiếu kỳ, có lẽ, số mạng của Noãn Noãn đã thay đổi từ đó. Ngày ấy, nếu như cô kiên trì, nói không chừng cô có thể cùng Mộ Dung Thánh Li rời khỏi hoàng cung!

Kim Ưng lôi kéo cô bay vọt vào Linh Thử cung.

Đứng ở bên ngoài Linh Thử cung, Mộ Dung Thánh Li oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong đầu không kiểm chế được xuất hiện tình cảnh phụ hoàng lúc sắp chết.

“Li nhi, phụ hoàng muốn con thề, cả đời này không được bước vào Linh Thử cung nửa bước, nếu không sẽ vĩnh viễn mất đi người con yêu!” Mộ Dung Hiên kéo lấy cánh tay Mộ Dung Thánh Li, trịnh trọng mở miệng.

“Ta Mộ Dung Thánh Li xin thề, cả đời này sẽ không bước vào Linh Thử cung. Nếu làm trái lời thề, sẽ mất đi người yêu, cả đời cô đơn!” Mộ Dung Thánh Li quỳ gối thề trước mặt Mộ Dung Hiên đang hấp hối trên giường rồng.

Mộ Dung Hiên an ủi gật đầu một cái, cuối cùng an tâm nhắm hai mắt lại.

“Khốn kiếp!” Mộ Dung Thánh Li tức giận khề nguyên rửa ra tiếng, “Tại sao? Tại sao? Phụ hoàng, tại sao người sắp chết lại muốn con thề như vậy? Tại sao?”

Hắn cầm kiếm đứng ở bên ngoài Linh Thử cung, hắn không thể làm trái với lời thề, nhưng hắn có thể đợi Kim Ưng ra ngoài. Hắn cũng không tin, Kim Ưng sẽ trốn ở bên trong cả đời!

Bên trong tiền viện Linh Thử cung, cỏ dại mọc thành bụi, toàn thân Kim Ưng là một màu trắng bạc, lạnh lùng chống lại ánh mắt ngờ vực của Noãn Noãn.

“Người không thể đi với hắn!” Hắn lạnh lùng mở miệng, “Nếu không người sẽ phải hối hận!”

“Anh kéo tôi đi vào nói những lời không ý nghĩa này làm gì?” Noãn Noãn lạnh lùng nhìn hắn: “Mộ Dung Thánh Anh, anh vẫn làm bộ không biết võ công, hóa ra lại là một cao thủ, anh đến cùng muốn làm gì? Rốt cuộc người nào mới thực sự là anh?”

Ánh mắt sắc lạnh của Kim Ưng chợt lóe, nhanh chóng quay mặt đi: “Người nhận làm người, ta không phải là Mộ Dung Thánh Anh. Ta là Kim Ưng, là đường chủ Kim Ưng môn!”

“Đúng không? Vậy tại sao anh lại muốn xen vào chuyện của người khác? Tôi rời đi cùng Thánh Li, có liên quan gì tới anh?” Noãn Noãn từng bước từng bước ép sát, cô cũng muốn xem một chút, rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh muốn nguy trang đến khi nào. Hắn cả ngày làm như vậy, tóm lại có mệt hay không?

Ra tay như chớp, nhanh chóng hướng về phía mặt của Kim Ưng, Noãn Noãn muốn lột mặt nạ trên mặt Kim Ưng xuống.

Nhanh nện lui về sau tránh né, ánh mắt Kim Ưng run lên, lập tức bắt được tay Noãn Noãn, kéo vào trong ngực.

Cái ôm của nam nhân này rất lạnh lẽo, cực kỳ giống Mộ Dung Thánh Anh, trong lòng Noãn Noãn khẳng định thêm lần nữa.

“Kim Ưng, nếu anh không phải là Mộ Dung Thánh Anh, vậy hãy để cho tôi nhìn mặt của anh!” Hai chân Noãn Noãn dùng sức, nhanh chóng lui về phía sau, muốn tránh thoát tên nam nhân này. Nhưng thân hình của hắn cũng nhanh chóng lui về phía sau, hai người làm bụi trên đất bay lên tứ tung.

“Long Noãn Noãn, trên thế giới này chỉ có hai loại người có thể nhìn thấy mặt của ta, một là người chết, hai là thê tử của ta, người chọn loại nào?” Đôi môi rét lạnh của nam nhân dán vào lỗ tai của cô, động tác mập mờ, nhưng giọng nói lại lạnh nhạt, không hề giống như trêu đùa.

Noãn Noãn ngẩn ra, đang muốn mở miệng, nam nhân lại đột nhiên buông cô ra, nhanh chóng nhảy lên trên nóc nhà nói to với Mộ Dung Thánh Li đang ở bên ngoài cung: “Mộ Dung Thánh Li, ngươi không phải muốn giết ta sao? Ta ở nơi này!”

Mộ Dung Thánh Li rống lên một tiếng, hai người lại ở bên ngoài cung đánh nhau.

Noãn Noãn nhanh chóng xông về phía cửa Linh Thụ cung, đột nhiên, một tiếng kỳ dị vang lên khiến cô dừng bước.

Sau lưng hoa Mạn Châu Sa đang nở rộ, tiếng vang kì dị truyền đến chính là từ những bụi hoa nằm sâu trong đó.

Noãn Noãn theo trực giác đi về phía sau, lần trước cô không thể đến hậu viện, đã bị yêu nghiệt áo đỏ ngăn lại, lần này nếu đã đến đây, phải nhìn xem sâu trong hậu viện rốt cuộc có cái gì!

Toàn cảnh đều một màu đỏ, nhìn không thấy bờ, ở trung tâm màu đỏ yếu dị, có một nữ tử áo trắng tựa như tiên nữ lẳng lẳng nằm đó, giống như đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần nữ tử kia, càng ngày càng gần.

“Noãn Noãn!” Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói của Mộ Dung Thánh Anh.

Noãn Noãn ngoái đầu nhìn, chỉ thấy hần đứng ở giữa biển Mạn Châu Sa đỏ rực yếu dị, quần áo trắng toát cùng màu đỏ như máu kia tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

“Noãn Noãn muốn rời khỏi trầm rồi sao?” Mộ Dung Thánh Anh dịu dàng cười, buông tay, cởi bỏ quần áo màu trắng, không hề che đậy đứng ở trước mặt Noãn Noãn: “Nếu Noãn Noãn thực sự muốn rời khỏi, vậy nhất định phải giữ lại lần đầu tiên của nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chê hần bản

Editor: nhuandong

Beta: thuyvul15257

Bạch y dọc theo đường cong tinh xảo của nam tử rơi xuống, che lại màu đỏ trên đất, không một mảnh vải đứng trong gió rét, toàn bộ thân thể tái nhợt bị thương. Bờ môi lạnh lẽo, nở một nụ cười mờ ảo như có như không, đôi mắt lạnh nhạt nặng nề đứng trong gió rét từ từ hiện lên rực rỡ. Nam nhân đường hoàng đứng đó, cười như không cười nhìn Noãn Noãn, cả người như một nhất trí mạng khiến cho người khác không thể kháng cự. Nhất là thân thể che giấu dưới mái tóc dài, trắng cùng đen hai màu tương phản đối chọi kịch liệt, duy mỹ giống như một kiệt tác cao siêu.

Không phải chưa từng nhìn qua nam nhân trần truồng, nhưng trước giờ chưa hề có loại rung động này. Noãn Noãn từng bước từng bước chậm rãi đến gần nam tử, hai mắt mờ mịt hoàn toàn không nhìn rõ cảm xúc.

Theo từng bước cô đến gần, Noãn Noãn cảm thấy nam nhân khản trương, mắt sáng lập lòe bất định, lông mi thon dài dày đặc như cánh bướm trong gió lớn nhẹ nhàng run rẩy, đốt ngón tay do dùng sức mà tái nhợt.

Ngay lúc Noãn Noãn vươn cánh tay, nam đột nhiên khẽ ngửa mặt, thân nhiên cười với cô, như trừng phạt người đòi tham niệm yêu nghiệt. Trong nháy mắt giật mình thu lại ánh mắt say đắm tham lam, đôi mắt đen như mực, liễu mạng nặn ra một tia căm đồ ẩn núp dưới hồ nước cuối thu. Hần chậm rãi mở miệng, mang theo hơi thở hấp dẫn bị đè nén, muốn mở miệng.

“Bốp!” Một tiếng bạt tay trong trẻo vang lên, đột ngột phá vỡ hình ảnh vô cùng mỹ quan.

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh hơi lay động do tiếp nhận cái tát kia, không dám tin nhìn nữ nhân đang thịnh nộ trước mắt.

“Mộ Dung Thánh Anh, đối với anh mà nói, thân thể của anh có lẽ không đáng bao nhiêu tiền, nhưng với tôi, lần đầu tiên của tôi rất trân quý. Muốn có được lần đầu tiên của tôi, anh không xứng!” Lời nói lạnh lùng vang dội trong gió rét, Noãn Noãn xoay người, cũng không quay đầu rời đi.

Quần áo màu tím sắc bén hiển lộ rõ ràng sự tức giận dứt khoát của nữ tử.

Năm ngón tay rõ nét trên khuôn mặt tái nhợt, Mộ Dung Thánh Anh trợn mắt đứng sững người. Như không cảm nhận được cái lạnh thấu xương kia, chậm rãi, hần rũ mắt xuống, nắm thật chặt các đốt ngón tay, bị thương cười thành tiếng.

Chung quy là nàng chê hần bản!

Trong cung Phượng Vũ, Noãn Noãn nằm ở trên giường, vừa nhắm mắt, liền nhìn thấy thân thể tái nhợt bị thương của nam nhân. Cô chưa từng cảm thấy nam nhân kia bẩn, mặc kệ đã xảy ra những chuyện gì. Cho dù trong tưởng tượng của nàng cũng không có hình ảnh đó. Noãn Noãn đối với Mộ Dung Thánh Anh, chỉ cảm thấy đáng thương mà thôi. Có lẽ Mộ Dung Thánh Anh cũng đã từng là một thiếu niên có nụ cười đáng yêu, ở trong gió giục ngựa hát vang, ở trong tuyết ném tuyết hưởng mai, ở trong mưa già bộ lãng mạn, ở trong sương mù cười nhìn thiên hạ. Nhưng mà do lão nữ nhân đó, do cung đình này, đã thay đổi hắn. Mỗi ngày hắn đều cười, nhưng không có một nụ cười nào ở trong mắt hắn, ở trong đáy lòng hắn cả. Hắn dùng mỉm cười để che giấu nội tâm sợ hãi của mình, che giấu suy nghĩ không chịu nổi. Đã từng, Noãn Noãn có suy nghĩ muốn bảo vệ hắn, lại bị hắn tàn nhẫn đánh nát.

Cô có thể dễ dàng tha thứ quá khứ hắn bị Thái hậu chà đạp, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cái đêm hắn vuốt ve Lệ Phi và Điều Thực Phi kia!

“Nương nương...” Vang bên tai là âm thanh lo lắng của Quế ma ma.

Noãn Noãn chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy mệt mỏi: “Quế ma ma, tôi mệt mỏi, bà để tôi một mình nghỉ ngơi một chút!”

Quế ma ma hình như còn muốn nói gì, nhưng không mở miệng, yên lặng lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, sắc trời tối, tuyết lại bay bay, rất nhanh sẽ tới tháng chạp!

Bên trong Linh Thử cung, Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng đợi ở bên ngoài, đi tới đi lui mạnh mẽ in dấu chân trên nền tuyết dày cộm.

Cả đêm, Mộ Dung Thánh Anh thế nhưng không về. Hắn đã tìm khắp hoàng cung, cũng không tìm thấy hắn, trừ nơi này...

Chân vươn ra, muốn bước vào cánh cửa rách nát kia. Đột nhiên Mộ Dung Thánh Khuynh mạnh mẽ xoay người chạy đến Phượng Vũ cung.

Hắn không thể vào Linh Thử cung, nhưng một người có thể!

“Đừng đừng đừng!” Buổi sáng tinh mơ, Noãn Noãn bị tiếng gõ cửa to như vậy đánh thức. Mở mắt ôm chăn bông bằng gấm, chạy nhảy từng bước đến phía cửa sổ, muốn đẩy cửa ra nhưng lại bị một tầng tuyết thật dày chặn lại, đẩy không được.

“Tới đây tới đây!” Trong sân vang lên giọng nói của Quế ma ma, sau đó chậm rãi đi mở cửa.

“Thập Nhất vương gia, sớm như vậy ngoài...” Âm thanh kinh ngạc của Quế ma ma vang lên.

“Hoàng hậu đâu? Ta muốn gặp Hoàng hậu!” Mộ Dung Thánh Khuynh không để ý Quế ma ma ngăn cản, trực tiếp xông về phía phòng ngủ.

Quế ma ma ở phía sau hô to, mấy cung nữ từ trong thiên điện lao ra, muốn ngăn hắn lại.

Noãn Noãn nhanh chóng phủ thêm áo khoác, mang vớ vào, mở cửa phòng, hơi sững sờ nhìn thấy Mộ Dung Thánh Khuynh.

Trên y phục của hắn tất cả đều là băng tuyết, trên lông mi cũng thế, trên tóc cũng vậy. Đôi môi cũng mất đi màu sắc thường ngày, đôi mắt đỏ bừng dọa người.

“Hoàng hậu!” Mộ Dung Thánh Khuynh vừa nhìn thấy Noãn Noãn, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Ngươi cứu hoàng huynh đi, ngươi đi cứu hắn đi!”

Noãn Noãn ngăn ra, ngay sau đó cười lạnh: “Mộ Dung Thánh Khuynh, một chiều này anh đã dùng qua. Thật ra thì hoàng huynh của anh kiên cường hơn rất nhiều so với anh tưởng, cũng không phải là tôi không thể!”

Nói xong, Noãn Noãn trực tiếp xoay người, muốn đóng cửa phòng lại.

“Không, không phải!” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên đứng dậy, giữ chặt cửa phòng: “Không phải giống như ngươi nghĩ, thật ra thì hoàng huynh yêu ngươi, rất yêu ngươi. Chỉ là hắn sợ, hắn tự ti, hắn không thể...” Mộ Dung Thánh Khuynh dần dần nói năng lộn xộn.

Noãn Noãn thở dài, miễn cưỡng tựa trên cửa phòng, thong dong thưởng thức cảnh tuyết rơi ở bên ngoài: “Mộ Dung Thánh Khuynh, tóm lại lần này anh nói gì tôi cũng sẽ không tin. Mộ Dung Thánh Anh lại có chuyện gì tôi cũng không muốn quản. Đúng rồi, anh có thể đi tìm Lệ Phi hoặc là Điều Thực Phi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, đột nhiên hắn bỗng chốc bắt được cánh tay Noãn Noãn, ánh mắt thành khẩn nói: “Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng thôi. Cho hoàng huynh thêm một cơ hội cuối cùng có được hay không?”

Không đợi Noãn Noãn đồng ý, Mộ Dung Thánh Khuynh liền lôi kéo Noãn Noãn xông ra ngoài. Một bên kéo một bên nức nở nói: “Lần này thực sự chỉ có ngươi mới có thể cứu hoàng huynh thôi, nếu không hoàng huynh sẽ chết! Sẽ chết!”

Một giọt nước trong suốt dọc theo gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Thánh Khuynh chảy xuống.

Noãn Noãn ngăn ra, không ngờ Mộ Dung Thánh Khuynh thẳng thắn như ánh mặt trời vậy mà lại khóc ở trước mặt cô như vậy, cô hơi do dự.

Trong khi cô do dự, Mộ Dung Thánh Khuynh đã kéo cô giống như bay đến Linh Thử cung.

Trời vừa sáng, trên đường chỉ có mấy cung nữ dậy sớm quét tuyết. Nhìn thấy Mộ Dung Thánh Khuynh và Noãn Noãn quần áo xốc xếch, rồi rít quỳ

xuống đất hành lễ.

Hồ Bích Ba trước Linh Thửu cung đã kết một lớp băng dày cộp, Mộ Dung Thánh Khuynh hình như rất vội, trực tiếp kéo Noãn Noãn đi trên mặt băng trơn trượt.

Đứng trước cửa Linh Thửu cung, Mộ Dung Thánh Khuynh xoa xoa trán đầy mồ hôi, nhỏ giọng cầu khẩn: “Hoàng hậu, hoàng huynh đang ở bên trong, chỉ có người mới có thể đi vào cứu hần. Van cầu người!”

Noãn Noãn ngẩn ra, nhìn cửa cung tan hoang của Linh Thửu cung, Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn ở bên trong? Cả đêm không về? Tối hôm qua dưới tuyết lớn như vậy, không biết hần... .

“Mau đi vào thôi, ta lo lắng hoàng huynh hần...” Mộ Dung Thánh Khuynh không cho Noãn Noãn thời gian suy nghĩ, một cước mạnh mẽ đá văng cửa cung bị gió tuyết che lại, một tay đẩy Noãn Noãn vào.

Cửa cung tự động đóng lại, bên ngoài cung phồn vinh bên trong cung hiu quạnh, tạo thành hai thế giới bất đồng.

Khắp nơi đều là màu trắng, cây trắng, nóc nhà trắng, ngay cả toàn cảnh màu đỏ như máu cũng đều núp dưới màu trắng của tuyết.

Noãn Noãn đi trên nền tuyết dày đặc, phát ra âm thanh xào xạc.

Tiền viện không có ai, Noãn Noãn đi về phía hậu viện. Trong khi muốn chuyển qua hành lang, một thân trắng nhợt lạnh lùng chậm rãi từ phía sau đi ra.

“Mộ Dung Thánh Anh?” Noãn Noãn lạnh lùng nhú mày. Nhìn hần hoàn hảo không một chút tổn hại đứng trước mặt cô.

Đến tận cùng Mộ Dung Thánh Khuynh đang làm cái quỷ gì? Sáng sớm lòi cô dậy, người phải cứu không phải đang bình thường đứng trước mặt cô hay sao!

Mộ Dung Thánh Anh ngược lại thân nhiên nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt, giống như chuyện tối qua chỉ là giấc mộng, không có ai cời hết ý phục đứng ở trước mặt nữ nhân yêu cầu hoàn hợp, không có ai chịu một cái tát...

“Cái đó...” Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy giống như trải qua một lúc đấu tranh kịch liệt, lại còn gấp mặt như vậy thực sự có đủ tức cười. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết mở miệng thế nào.

“Tuyệt rồi, Noãn Noãn đi ngắm tuyết sao?” Mộ Dung Thánh Anh mở miệng trước, dịu dàng cười.

Noãn Noãn thật muốn xông lên xé rách da mặt của nam nhân đang cười kia, muốn biết trong lòng hần thật ra là có chủ ý gì!

“Đi thôi!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đi đến cửa cung. Noãn Noãn chỉ có thể đi phía sau hần.

“Hoàng huynh!” Bên ngoài cửa cung, nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh hoàn hảo không một chút tổn hại, vẻ mặt Mộ Dung Thánh Khuynh cũng rất ngạc nhiên. Rất nhanh, hần liền nhìn Noãn Noãn xin lỗi.

“Thập Nhất, đệ về nghỉ ngơi đi. Hiện tại thời tiết không tệ, trăm muốn cùng Hoàng hậu thưởng mai đập tuyết!” Mộ Dung Thánh Anh quay đầu lại nhìn, hòa nhã nắm tay Noãn Noãn.

Noãn Noãn lạnh lùng tránh ra, lại bị hần bắt lại lần nữa.

“Mộ Dung Thánh Anh, anh...” Noãn Noãn thực sự không nhịn được nữa, không vui nhỏ giọng hô.

“Hà!” Nam nhân đột nhiên đưa ngón tay đặt lên môi nhẹ nhàng thở dài, nụ cười cực kỳ vô hại đơn thuần: “Hiện tại trong lòng Noãn Noãn có phải có rất nhiều nghi vấn hay không? Chúng ta vừa thưởng tuyết vừa nói thì sao?”

Noãn Noãn cắn môi, hiện tại chẳng những cô có rất nhiều nghi vấn, còn muốn cười lên người đàn ông này, xé rách tầng mặt nạ giả kia của hần, hỏi hần một chút, đến tận cùng hần muốn như thế nào!

Không muốn bị nam nhân dắt mũi dẫn đi, nhưng khi đứng ở trong rừng mai Noãn Noãn mới giật mình nhận ra mình đã nguyện ý đi theo nam nhân này rồi.

“Đến tận cùng là anh muốn cái gì?” Noãn Noãn không vui mở miệng, thật không muốn tiếp tục dây dưa với nam nhân này nữa.

“Thưởng mai đập tuyết!” Hần đứng ở dưới tàng cây mai trắng, quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên khẽ cười trả lời. Vài sợi tóc đen xẹt qua hai gò má hần, làn da tái nhợt nhiễm dưới ánh mặt trời, càng thêm trong suốt, dường như muốn tan ra, dung nhập vào trong rừng mai.

Noãn Noãn nhìn nam nhân, đột nhiên cảm thấy nam nhân này giống như tinh linh Bạch Mai biến thành, mờ ảo không hề chân thật.

“Mộ Dung Thánh Anh, tôi không muốn chơi trò bí hiểm với anh nữa, anh muốn cái gì cứ nói thẳng” Hung hăng quay mặt sang chỗ khác, không muốn bị nụ cười trên mặt hần mê hoặc. Noãn Noãn nhìn áng mây gần như trong suốt trôi trên bầu trời.

“Y thuật của nàng thực sự có thể chống lại lão vu bà?” Mộ Dung Thánh Anh chuyển mắt, đột nhiên mở miệng.

Noãn Noãn sững sờ: “Không phải là y thuật, là độc thuật. Chỉ cần là độc, tôi có thể hạ, cũng có thể giải!”

“Nàng thực sự muốn rời khỏi hoàng cung?” Mộ Dung Thánh Anh lại hỏi lần nữa.

“Anh cứ nói đi?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, hiện tại cô không có tâm tình sáng sớm đi nói nhảm với người đàn ông này.

“Được, ta biết rồi!” Hắn đột nhiên cười nhạt, sau đó bước nhanh rời đi.

Noãn Noãn ngo ngắc nhìn bóng lưng nam nhân, tức giận muốn giết người, làm cái gì vậy? Tại sao muốn hỏi hai vấn đề này?

“Có bệnh à!” Noãn Noãn đột nhiên kêu to, tiếng la kinh động khiến cho tuyết trên cây mai rơi xuống. Từng mảng như lá cây, rơi lên trên mặt có chút lạnh.

Bên trong điện Càn Khôn, Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng đi tới đi lui.

Thật là kì lạ. Hắn theo Mộ Dung Thánh Anh nhiều năm như vậy, tự nhận là không có ai hiểu Mộ Dung Thánh Anh bằng hắn. Nếu nói tới sáng hôm nay, hoàng huynh nằm trong tuyết, như vậy hắn sẽ yên tâm hơn. Ít nhất, trong lòng hoàng huynh giống như hắn nghĩ, nhưng kỳ quái là...

“Thập Nhất!” Giọng nói lạnh nhạt của nam nhân vang lên, Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, xoay người nhìn nam tử chậm rãi đi vào.

“Hoàng huynh, người...” Mộ Dung Thánh Khuynh muốn nói lại thôi.

“Không phải nói đệ đi nghỉ ngơi sao?” Nam tử lạnh lùng mở miệng, từ từ đi về phía long ý, thản nhiên ngồi xuống.

“Hoàng huynh, người và Hoàng hậu...” Mộ Dung Thánh Khuynh thực sự là không nhận được: “Hoàng huynh, huynh nghĩ sao? Huynh...”

“Tối hôm qua là 15!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nói không đầu không đuôi.

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, trong mắt đột nhiên toát ra sự sợ hãi: “Tối hôm qua huynh ở trong Linh Thử cung, chẳng lẽ...”

Mộ Dung Thánh Anh gạt đầu một cái, khó sờ cười nói: “Thập Nhất, hiện tại đệ hiểu chưa? Trẫm phải làm, sẽ không bởi vì Long Noãn Noãn khác trước mà thay đổi!”

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuynh tràn ngập khổ sở: “Hoàng huynh, huynh không cảm thấy như vậy là quá tàn nhẫn với Noãn Noãn sao?”

“Noãn Noãn?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên cười khê: “Xem ra sức quyến rũ của nàng không nhỏ nha, ngay cả Thập Nhất luôn luôn ghét nàng như vậy mà cũng chịu gọi nàng thân mật như vậy rồi?”

Mộ Dung Thánh Khuynh dừng lại, lập tức nhỏ giọng nói: “Không phải, không giống như hoàng huynh nói đâu!”

Nụ cười trên môi Mộ Dung Thánh Anh sâu hơn, ánh mắt lại tàn nhẫn khiến người ta sợ hãi: “Thập Nhất, yêu nàng sẽ chỉ làm cho đệ vạn kiếp bất phục!”

Mộ Dung Thánh Li lập tức lắc đầu: “Hoàng huynh, thật sự không giống như huynh suy nghĩ!”

Mộ Dung Thánh Anh khoát khoát tay, không để cho hắn nói tiếp: “Mấy ngày nữa chính là hai mươi bốn tháng chạp, cũng chính là ngày tế thiên, đệ nên biết ngày đó có ý nghĩa gì!”

Mộ Dung Thánh Khuynh gạt đầu một cái: “Ngày đó, là ngày công lực của lão vu bà yếu nhất!”

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh: “Ba năm, mỗi một năm chúng ta đều thất bại, năm nay nhất định phải thắng!”

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn cắn môi: “Nhưng lão Thất còn chưa chịu hợp tác cùng chúng ta...”

“Thập Nhất, năm nay không giống nhau, năm nay chúng ta đã có con át chủ bài, Thánh Li sẽ hợp tác với chúng ta!” Mộ Dung Thánh Anh ngược mắt, ánh mắt thờ ơ, nhìn không ra cảm xúc gì.

Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài: “Hoàng huynh, huynh thực sự chỉ coi Noãn Noãn là công cụ lợi dụng thôi hay sao? Chẳng lẽ huynh chưa từng động lòng với nàng?”

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn, giọng nói lạnh lùng: “Thập Nhất, đệ muốn trẫm nói bao nhiêu lần?”

Mộ Dung Thánh Khuynh cười khổ một tiếng: “Thật ra thì nói nhiều hơn nữa cũng không được gì. Hoàng huynh, Thập Nhất chỉ muốn nói huynh nên hiểu rõ tim của mình!”

“Đi xuống!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên tức giận.

Mộ Dung Thánh Khuynh uất ức bĩu môi, lui xuống.

※

Trong Phượng Tê điện, một nam tử lửa thể nằm trên mặt đất, đôi mắt đen nhánh, đôi môi trắng bệch, vừa nhìn liền hiểu là dấu hiệu của sự dung tục quá độ bị hút khô.

“Mang xuống đi, đồ vô dụng!” Dung Yên Nhi yêu tà chỉ tay, môi đỏ mọng vừa phun, lạnh lùng nói.

Lãnh Hương và Lãnh Bích liếc nhau một cái, vội vàng tiến lên.

Đột nhiên nam tử nằm dưới đất bò dậy, ôm chặt lấy chân Dung Yên Nhi nhỏ giọng nói: “Thái hậu nương nương, ta có thể, tuy phía dưới không thể, nhưng ta còn có đầu lưỡi, cầu xin người đừng đuổi ta đi!”

Dung Yên Nhi cười lạnh, ánh mắt hung ác, một cước đá vào mặt nam tử: “Tiện nam nhân, đầu lưỡi ai cũng có!” Á lạnh lùng nháy mắt ra hiệu, Lãnh Hương và Lãnh Bích mỗi người kéo một cánh tay của nam tử, lôi ra ngoài trong tiếng cầu khẩn của hắn.

“Ha ha!” Dung Yên Nhi đột nhiên yêu kiều cười: “Trên thế giới này nam nhân chia làm hai loại, một là đập cũng không đi, một loại chính là cầu xin cũng không được. Mộ Dung Thánh Anh chính là loại thứ hai, cũng may nhờ hắn là loại nam nhân này, khiến bốn cung có hứng thú với hắn trong mười mấy năm qua! Nếu như hắn giống như loại nam nhân vừa rồi, ha ha, vương triều Mộ Dung đã sớm sụp đổ!”

“Nương nương thích chinh phục nam nhân, mà Mộ Dung Thánh Anh là nam nhân cứng rắn nhất mà người gặp qua!” Trong góc, A Sứ sâu xa mở miệng.

“Không đúng hoàn toàn, loại nam nhân xương cốt cứng rắn có rất nhiều, cuối cùng không phải vẫn quỳ dưới váy đỏ của bốn cung hay sao? Mộ Dung Thánh Anh không giống, niềm tin của hắn không phải bởi vì mình cường đại, mà bởi vì vương triều Mộ Dung, bởi vì tiện nữ nhân đó, còn có hai huynh đệ kia!” Dung Yên Nhi cười ha hả, thổi thổi móng tay, “Thật ra muốn có được Mộ Dung Thánh Anh không phải là khó, nhưng bốn cung thích trò chơi này, không muốn kết thúc nhanh như vậy!” Mắt ả tối sầm lại: “Ta không muốn Mộ Dung Thánh Anh cũng giống những nam nhân ở hậu viện kia!”

Vậy Long Noãn Noãn thì sao đây? Nếu như ngài ra tay, Long Noãn Noãn đã sớm chết rồi, tại sao ngài lại chậm chạp không động thủ vậy?” A Sứ đột nhiên kích động, có vô vàn hận ý đối với Long Noãn Noãn.

“A Sứ, người không cần kích thích bốn cung. Long Noãn Noãn là người của Hộ Long tộc, bốn cung sẽ không tự tay giết nàng!” Dung Yên Nhi tối sầm mắt lại, giọng điệu không vui nói.

A Sứ trầm mặc, hình như có chút sợ, nhưng cuối cùng vẫn lớn mật mở miệng: “Nương nương cũng sợ Thánh hoàng?”

“Câm miệng!” Hai cánh môi đỏ tụ lại, lóe lên ánh bạc, A Sứ ở trong góc chợt rên lên một tiếng, thẳng tắp nhào xuống đất: “A Sứ, nếu không phải người còn giá trị lợi dụng, bốn cung đã sớm muốn mạng của người!”

A Sứ gian nan ở trong bóng tối ngọ nguyệt: “Thay vì công việc khổ sở như vậy, không bằng chết đi!”

“Ha ha ha!” Dung Yên Nhi cất tiếng cười to: “Xem ra người thật sự hận Long Noãn Noãn thấu xương nha, nói thật cho người biết. Hiện tại bốn cung không động vào nàng, cũng không đại biểu về sau không động. Nàng là người duy nhất có thể cứu vớt vương triều Mộ Dung, lại là người Thánh hoàng của Hộ Long điện muốn tìm, nếu nàng chết rồi, vậy bốn cung đấu với Thánh hoàng còn có ý nghĩa gì? Bốn cung thật muốn nhìn, Long Noãn Noãn kia có thực sự có thể cứu vớt vương triều Mộ Dung, cứu vớt Hộ Long tộc hay không!”

Ánh mắt căm đố của Dung Yên Nhi chợt lóe: “Chỉ vì tiêu tan mối hận trong lòng người, một động tác trừng phạt nhỏ là không thành vấn đề. Nếu bốn cung đoán không sai, ngày tế thiên, Mộ Dung Thánh Anh lại hành động. Cũng đáng tiếc cho đứa nhỏ này, hàng năm đều mong đợi ngày ấy. Vừa vặn, bốn cung sẽ làm cho người hoàn toàn hết hi vọng, cho người thấy bốn cung lợi hại như thế nào!” ả ngừng đầu, cười ha ha: “Mộ Dung Thánh Anh, người cần phải chịu đựng, không cần nhanh như vậy mà đã kết thúc trò chơi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Người duy nhất có thể dựa vào

Editor: nhuandong

Beta: thuyvul15257

Hai mươi bốn tháng chạp, theo ý nghĩa truyền thống của những năm cũ, cũng là ngày lễ Tế thiên theo truyền thống của vương triều Mộ Dung. Trong truyền thuyết vào ngày này, phi tần lớn nhỏ trong hậu cung đều theo Hoàng thượng đến ngôi chùa sau núi hoàng gia dâng hương lễ phật. Cũng từ ngày này bắt đầu đến ngày năm tháng giêng, Hoàng thượng niệm phong bút lại, không phê duyệt tấu chương, không tảo triều, trừ phi có công vụ khẩn cấp có

thể trực tiếp trình lên Thừa tướng đại nhân. Nếu Thừa tướng đại nhân không thể định đoạt, sau đó mới có thể kinh động đến Hoàng thượng. Mười ngày này có thể được xem là kỳ nghỉ phép của Hoàng đế vương triều Mộ Dung.

Sáng sớm, cửa phòng đã bị gõ, vẻ mặt bốn cung nữ dịu dàng bụng y phục quý giá cùng giày xếp thành một hàng đứng ở trước mặt Noãn Noãn, cung kính cúi đầu nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng lệnh cho chúng nô tỳ giúp Hoàng hậu nương nương trang điểm!”

Miền cưỡng kéo kéo chân, ra hiệu bằng mắt cho Quế ma ma, Quế ma ma lập tức đuổi họ ra ngoài: “Các người ra ngoài đợi đi, nương nương còn chưa tỉnh ngủ!”

Bốn cung nữ vừa nghe lập tức sợ hãi nói: “Nương nương, đây là phân phó của Hoàng thượng, nhất định mời nương nương giờ lành tham gia đại điển Tế thiên. Nếu không Hoàng thượng sẽ lấy mạng chúng ta, nương nương rũ lòng từ bi, cứu giúp chúng nô tì!”

“Đại điển Tế thiên?” Noãn Noãn lười biếng thò đầu ra, quét mắt qua những y phục kia, đột nhiên dừng lại trên mặt một cung nữ.

“Đạm Cúc?” Noãn Noãn sững sờ, ngay sau đó vui mừng gọi. Không ngờ Đạm Cúc muội muội của Đạm Dạ lại ở trong hàng ngũ bốn cung nữ này. Trước đây cô còn nghĩ muốn qua Lệ Phi lấy Đạm Cúc để bồi thường, nhưng sau bởi vì cái chết của cung nữ Thục Dược, nên cô liền thôi!

Cô có thể tự vệ, nhưng những cung nữ vô tội này không biết, cần gì liên lụy người khác!

Đạm Cúc nghe Hoàng hậu nương nương gọi tên cô, lập tức phục đầu dập mấy cái: “Trí nhớ nương nương thật tốt, nương nương vẫn còn nhớ rõ nô tì!”

Noãn Noãn cười nhạt, không nói lời nào. Là cô cứu nổi Đạm Dạ, làm sao có thể không nhớ rõ người thân duy nhất của nàng!

“Các người đứng lên đi, hầu hạ ta thay y phục!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Quế ma ma thấy Noãn Noãn đã quyết tâm, cũng chỉ có thể sai người bưng nước rửa mặt cho Noãn Noãn, sau đó phụ giúp trang điểm. Nhưng cả hai quá trình hai hàng lông mày vẫn khóa chặt, hình như rất lo lắng.

Vừa mới trang điểm xong, Mộ Dung Thánh Anh liền phái phượng liền tới, không thể chê vào đầu được, không cho Noãn Noãn một cơ hội thở dốc.

Noãn Noãn miễn cưỡng lên phượng liền, mở màn che thương cảnh tuyết rơi ở bên ngoài. Lúc này tuyết đọng phản xạ ánh sáng mặt trời, tuyết trắng toát lên một màu ánh sáng màu vàng. Sau màn tuyết trắng là bầu trời cũng phá lệ trong suốt sáng ngời, bầu trời xanh thẳm làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, chung quanh có thể thấy được hoa mai đua nhau nở rộ. Mai trắng như tuyết mai đỏ như lửa, các cành cây chẳng chịt hoa mai.

Noãn Noãn không có hứng thú với đại điển Tế thiên gì đó, cô chỉ muốn gặp Mộ Dung Thánh Li một lần. Mặc kệ ra sao, hiện tại Mộ Dung Thánh Li là biện pháp duy nhất giúp cô rời khỏi hoàng cung.

“Quế ma ma, Mộ Dung Thánh Li có tham gia đại điển Tế thiên không?” Nhìn hai hàng lông mày Quế ma ma khóa chặt, vẫn đi theo bên ngoài kiệu, Noãn Noãn làm bộ như vô ý mà hỏi.

Quế ma ma sững sờ, con người phát ra ánh sáng nhạt, tiếp cận kiệu nói nhỏ với Noãn Noãn: “Nương nương, sao tự dung ngài lại hỏi Thánh Nguyên vương gia?”

Noãn Noãn cười lạnh: “Đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện giữa bà và Mộ Dung Thánh Li. Trải qua mấy ngày nay, bà đã truyền hành tung của tôi ra ngoài cung, nói cho hẳn biết, phải hay không?”

Quế ma ma gật đầu một cái: “Không phải nô tỳ lớn mật tự mình làm như vậy, đây là lệnh trước kia của nương nương, chẳng qua hiện tại nương nương đã quên mất mà thôi!”

Noãn Noãn cũng lười biện bạch: “Nhưng tôi muốn biết, nếu bà đã là lão ma ma của Long phủ, tại sao lại ở bên Mộ Dung Thánh Li? Tôi tin mục đích chính xác của Long Chiêu An, bà nên rõ hơn tôi mới phải chứ?”

Quế ma ma lập tức nói: “Nô tỳ là vì tốt cho nương nương, nô tỳ hi vọng nương nương và Thánh Nguyên vương gia người có tình trở thành thân thuộc!”

Noãn Noãn cười lạnh, Quế ma ma đường hoàng này, coi như có lý do hết sức hùng hồn, nhưng không thể giấu giếm được ánh mắt của cô. Quế ma ma nhất định có quan hệ không thể cho ai biết với Mộ Dung Thánh Li!

Nhưng mà nếu bà không chịu nói, hỏi nữa cũng không ra, nên Noãn Noãn cũng không uổng phí môi lưỡi nữa, chỉ nhỏ giọng nói: “Tóm lại, hôm nay tôi muốn gặp anh ta, tôi biết rõ bà có cách an bài!”

“Dạ!” Quế ma ma lập tức đáp, mặc dù chân mày còn khóa chặt, nhưng ánh mắt đã thả lỏng không ít.

Phía sau núi, đường núi quanh co trải một tầng bậc thang bạch ngọc, từng tầng từng tầng mười bậc lên cao dần. Ở trên tầng cao nhất, một tòa điện nguy nga trang nghiêm chính là thánh miếu của vương triều Mộ Dung, cũng chính là địa điểm các triều đại tế thiên.

Ngày thường tòa thánh miếu này đóng cửa, chỉ có ngày mười lăm tháng giêng và mười lăm tháng tám mới mở cửa, là thánh điện thần thánh nhất của vương triều Mộ Dung.

Đường núi rất dài, Ngự lâm quân đứng thành hàng hai bên thềm đá, phượng liền của Noãn Noãn đến dưới chân núi thì không thể đi lên trên, chỉ có thể đi bộ lên.

Đội leo đến đỉnh núi, tiến vào Tự Miếu, bên trong viện đã sớm có phi tần lớn nhỏ đứng thẳng, ngay cả Lệ Phi cũng đã sớm đến, bình thân đứng ở dưới cây hương bồ, hướng về phía Long trụ bên trong viện cầu khẩn.

“Hoàng hậu giá lâm!” Theo thái giám hô to một tiếng, tất cả phi tần đều chuyển mắt nhìn về phía Noãn Noãn, bên trong đó có ghen tỵ, tức giận, khinh thường, thiên hình vạn trạng (Chỉ sự biến hóa của vạn vật), vô cùng đặc sắc.

Noãn Noãn miễn cưỡng nhướng mày, ở lâu trong Phượng Vũ cung cũng có chút không thú vị, ra ngoài một chút nhìn mấy người này không tệ, lập tức lạnh lùng nhếch môi, lưng thẳng đi vào cửa điện.

“Hoàng hậu cát tường!” Tất cả phi tần đều nghiêng người hành lễ, ngàn không muốn vạn không muốn, nhưng vẫn phải giả dối cười ngênh tiếp.

“Hãy bình thân!” Miễn cưỡng mở miệng, ngồi ngay ngắn ở một bên, chỉ thấy âm hồn Lệ Phi nhẹ nhàng đi tới, ánh mắt kinh người, nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

“Nhìn cái gì?” Noãn Noãn bị cặp mắt âm trầm kia nhìn chằm chằm trong lòng không thoải mái, lạnh giọng hỏi.

Lệ Phi không nói lời nào, chỉ như “thẹn thùng” nhìn Noãn Noãn một cái, sau đó cung kính đứng ở cửa.

Noãn Noãn hơi nhíu nhíu mày, vừa nhắc con mắt, cũng thấy Diêu Thực phi lạnh lùng nhìn cô, sau đó phối hợp xoay người cho chúng phi tử bên cạnh nhìn đồng trang sức trên người.

Về mặt Lệ Phi âm trầm, nghiêng ngả không tốt, nhưng Diêu Thực Phi thì không giống, Noãn Noãn thấy rõ ràng ả đang hải lòng khoe khoang.

Trong lòng lập tức hiểu rõ, thì ra bởi vì lần trước Mộ Dung Thánh Anh triệu kiến các nàng, những nữ nhân này có lẽ là trước kia quen chịu nhiều uất ức, hôm nay nam nhân cho một chút sắc mặt hòa nhã với các nàng, liền không biết trời cao đất rộng!

Trong lòng Noãn Noãn buồn buồn, nghĩ tới ngày đó tận mắt thấy quần áo xốc xếch Diêu Thực Phi liền cảm thấy khó chịu. Nhưng rất nhanh cô áp chế tâm tình này xuống, hiện tại cô chỉ muốn rời khỏi hoàng cung, cái gì cũng không muốn quản nữa!

Đang chìm trong buồn bực, đột nhiên thái giám ngoài điện lạnh lạnh la lên: “Hoàng thượng giá lâm, Thánh Nguyên vương gia giá lâm, Thập Nhất vương gia giá lâm!”

Lệ Phi yếu ớt quay mặt đi, Diêu Thực Phi biểu lộ rõ ràng nhất, vội vàng lướt đến trước mặt chúng phi tần, dẫn đầu quỳ xuống.

Noãn Noãn không muốn di chuyển, cả đời này, cô chỉ quỳ với sư phụ. Sau khi sư phụ trở thành loại người gian tà đó, thậm chí sư phụ cô cũng lười quỳ.

Mộ Dung Thánh Anh sai bước đi vào, sau lưng chia ra gồm có Thất vương gia Mộ Dung Thánh Li và Thập Nhất vương gia Mộ Dung Thánh Khuynh. Ba tuần mẩy, mỗi người đều mang một loại nam tử phong tình đứng cùng nhau, vô cùng hấp dẫn.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi quét qua phi tần quỳ trên mặt đất, sau đó ngược mắt nhìn về phía Noãn Noãn ngồi ngay ngắn ở trên ghế, chẳng những không trách cứ, ngược lại thần nhiên nâng lên nụ cười chết người, giọng nói dịu dàng: “Sao Hoàng hậu lại không chờ trẫm? Khiến trẫm đợi lâu!”

Noãn Noãn sửng sốt, cô bị người đàn ông này sắp xếp từ sớm, không có ai nói cho cô biết phải đợi hán mả? Còn đang nghi ngờ, Noãn Noãn thành công thấy sắc mặt âm u của Mộ Dung Thánh Li.

Chuyển mắt nhìn bộ mặt đáng đánh của Mộ Dung Thánh Anh, Noãn Noãn cười lạnh một tiếng. Hoàng đế lang sói này lại giờ trò rồi! Cô cũng không buồn, dù sao đã quen bị người ta lợi dụng, cứ lạnh nhạt nhìn vậy, giống như đùa giỡn mà thôi!

Diêu Thực Phi vừa rồi còn ý sủng mà kiêu quay đầu lại nhìn Noãn Noãn cười lạnh thì sắc mặt tối sầm lại, lôi kéo phục sức treo lưng lửng trước cổ, khoe môi cắn cắn không cam lòng.

So với Diêu Thực Phi lộ ra ngoài, Lệ Phi chỉ lạnh lùng cười, hơi thở lạnh lẽo vurun ra ba thước, không người nào dám đến gần.

Không ngờ Hoàng đế lang sói này vừa xuất hiện, chỉ nhận nhạt mỉm cười một cái, nói mấy câu ít ỏi, liền chọc cho hiện trường gió nổi mây phun. Noãn Noãn lạnh lùng giật giật khóe môi, xem ra nghị thức tế Thiên không đơn giản nha!

Trong lúc mọi người đang theo đuổi tâm tư của mình, thái giám ngoài điện lại lạnh lạnh hô lên lần nữa: “Thái hậu nương nương giá lâm!”

Hiện trường gió nổi mây phun vừa rồi vì câu nói này của thái giám, trong nháy mắt trở nên trầm lặng. Phi tần và cung nữ thái giám đều thu liễm cúi đầu, không dám thờ ơ mạnh, cung kính quỳ trên mặt đất. ngay cả ba người huynh đệ Mộ Dung, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng, toàn thân tràn ngập sát ý.

Noãn Noãn vẫn ngồi không động như cũ. Cô và Thái hậu xung đột lớn hơn cũng đã trải qua, không thiếu chút này!

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên đi về phía cô, kéo cô đứng ở bên cạnh hán.

Tiếng vang của ngọc bội, một bóng dáng đỏ tươi chói mắt xuất hiện trên đại điện. Nữ tử điểm lệ ngũ quan dâm tà yêu mị, dưới ánh mặt trời chói mắt, đâm vào người ta không mở mắt ra được.

Ánh mắt dâm tà yêu mị quét qua mấy huynh đệ Mộ Dung tuần nỡ, cuối cùng dừng lại trên mặt Mộ Dung Thánh Anh, môi đỏ mọng, phát ra tiếng cười khắc sâu lòng người.

Mộ Dung Thánh Anh nhú nhú mày, lời kéo Noãn Noãn đến trước hành lễ: “Tham kiến Thái hậu nương nương!”

Noãn Noãn bị buộc hành lễ.

“Nhóm nhi tử tốt của bốn cung, mau mau bình thân!” Giọng nói kiều mỵ vang lên, Dung Yên Nhi bước lên trước mặt Mộ Dung Thánh Anh, mắt phượng nhú lại, liếc xéo hân: “Hoàng thượng, hôm nay là ngày trọng đại, không biết Hoàng thượng đã chuẩn bị xong chưa?”

Noãn Noãn chợt cảm thấy thân thể nam nhân hơi run rẩy, ngay cả bàn tay nắm chặt tay cô cũng là một mảnh lạnh lẽo.

“Mời Thái hậu ngồi ghế trên!” Mộ Dung Thánh Anh giống như ẩn nhẫn cái gì bắn ra ánh mắt lạnh lẽo.

Dung Yên Nhi bĩu môi đỏ mọng cười lạnh, ánh mắt dâm tà lạnh lùng quét qua mặt Noãn Noãn. Sau đó chăm chú nhìn vào bàn tay nắm chặt của hai người: “Hoàng thượng và Hoàng hậu đúng là một mảnh tình thâm nha!”

Mộ Dung Thánh Anh không nói, chẳng qua toàn thân căng thẳng, giống như đề phòng cái gì đó..

Ánh mắt giết người của Dung Yên Nhi rút cuộc chậm rãi dời đi, ngồi ngay ngắn ở trên cao.

Kế tiếp chính là đại điện Tế thiên, nhiều hạn chế mà không thú vị, nhưng hiện trường trước sau bao phủ một bầu không khí ngọt ngào.

Noãn Noãn bị buộc đứng bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh, nhìn ánh mắt thành kính khẩn cầu của hân, nhìn vẻ mặt nghiêm túc và kiên quyết cùng với sự dịu dàng mỉm cười hàng ngày của hân tưởng như hai người.

Nghi thức cuối cùng cũng kết thúc, theo quy củ của vương triều Mộ Dung. Tối nay, tất cả mọi người tham gia Tế thiên đều ở trong chùa tụng kinh chay tịnh một đêm.

Chủ trì Tự Miếu, sắp xếp phòng ở theo cấp bậc từng người.

Trong phòng, Noãn Noãn thông dong thưởng thức trà. Quế ma ma lo lắng đi tới đi lui.

“Nương nương, tối nay vô luận nương nương nghe thấy âm thanh gì cũng không được ra ngoài!” Quế ma ma đột nhiên quỳ gối trước mặt Noãn Noãn.

Noãn Noãn hơi sững sờ: “Có ý tứ gì?”

Quế ma ma quỳ xuống đất dập đầu: “Nô tỳ biết trong lòng nương nương đã không có Thánh Nguyên vương gia, nhưng nương nương được nô tỳ nhìn từ nhỏ mà lớn lên. Mặc kệ nô tỳ là người của ai, cũng sẽ không tổn thương nương nương, chỉ muốn nương nương được vui vẻ, hạnh phúc. Nô tỳ thừa nhận, việc làm trước kia của nô tỳ là hy vọng nương nương và Thánh Nguyên vương gia ở chung một chỗ. Không đơn thuần bởi vì nương nương và Thánh Nguyên vương gia lưỡng tình tương duyệt, quan trọng hơn là, trước kia nô tỳ là bà vú của Thánh Nguyên vương gia, đối với Thánh Nguyên vương gia có tình mẫu tử! Nô tỳ ở trong Long phủ đội mười năm, sau lại theo nương nương vào cung, nô tỳ cũng có tình cảm với nương nương. Cho nên xin nương nương nhất định phải nghe lời nô tỳ nói, bảo trọng mình. Hoàng cung này nước đục, không phải nơi nương nương có thể chảy!”

Ánh mắt Noãn Noãn run lên: “Tối nay sẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Quế ma ma gật đầu một cái: “Đúng, là đại sự, nương nương chỉ cần ở trong phòng là tốt rồi, không cần ra ngoài là có thể bảo vệ mình bình an!”

Noãn Noãn nhú nhú mày, nhỏ giọng nói: “Tôi biết rồi, bà đi nghỉ ngơi đi!”

Quế ma ma không đi: “Nương nương, nô tỳ ở cùng với nương nương!”

Noãn Noãn cười lạnh: “Quế ma ma, bà cũng biết, bây giờ tôi sẽ không chịu để bà thao túng!”

Sắc mặt Quế ma ma tái nhợt, cắn môi, lui xuống.

Mặc kệ Quế ma ma nói thật hay giả, Noãn Noãn cũng sẽ không tin tưởng bà. Cô từ nhỏ sống ở trong tổ chức sát thủ mà lớn lên, đã từ sớm biết trên thế giới này bất luận kẻ nào cũng không thể tin tưởng. Cô đã từng tin tưởng nam nhân kia, không phải là nhận được trừng phạt hay sao?

Lời kia của Quế ma ma, rốt cuộc là cố ý tiết lộ những gì hay là thật tâm muốn tốt cho cô, cô phải qua chứng thực mới biết được!

Lúc này trong phòng sang trọng nhất của Tự miếu, hai nam tử bốn mắt nhìn nhau, giường cung bật kiếm.

“Mộ Dung Thánh Anh, ngươi biết ba năm này ta làm tất cả vì cái gì, tại sao ngươi lại không chịu thả nàng?” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, hùng hổ dọa người.

“Thánh Nguyên, chẳng lẽ trong mắt ngươi chỉ có một nữ nhân sao? Cơ nghiệp vương triều Mộ Dung ngươi đặt ở chỗ nào?” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi mở miệng, gương mặt tuấn tuyệt bao phủ một tầng uy nghiêm.

“Nếu ngươi chịu lấy đại cục làm trọng, nên thả nàng ra thì hơn, mà không phải là trăm phương ngàn kế lợi dụng nàng!” Mộ Dung Thánh Li cũng không cam chịu yếu thế.

“Nếu như không phải bởi vì nàng đột nhiên không nghe lời ngươi định đoạt nữa, đại diện Tế thiên này, ngươi vĩnh viễn sẽ không tham gia phải không?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên mỉm cười lạnh.

“Tham gia thì sao? Ta sẽ không giúp ngươi!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nói: “Ta sẽ khoanh tay đứng nhìn, dù sao hàng năm ngươi đều thua, trái tim mỗi năm đều chịu đựng đau đớn. Nếu ngươi không nhìn được, đại khái có thể như năm đó, chó vẫy đuôi mừng chủ với lão vu bà!” Ánh mắt lạnh lùng quét qua thân thể đơn bạc của nam nhân: “Dù sao lão vu bà đó hứng thú dâm dục với ngươi. Chỉ cần ngươi thỏa hiệp lần nữa, đừng nói là vương triều Mộ Dung yên ổn đoàn kết, nói không chừng cả thiên hạ này đều là của ngươi đấy!”

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh trắng bệch nhìn chăm chăm Mộ Dung Thánh Li: “Nhiều năm như vậy, tại sao ngươi không thể hiểu? Ngươi...”

“Không cần phải nói, muốn ta ra tay, chỉ có một điều kiện, để Noãn Noãn xuất cung, về sau Noãn Noãn không có bất kỳ quan hệ gì với ngươi!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng xoay người: “Chẳng qua ta biết ngươi sẽ không đồng ý. Nếu ngươi có thể đồng ý, thì đã đồng ý ở ba năm trước, chứ không phải là chờ tới bây giờ!”

Nam nhân muốn rời khỏi.

“Đợi đã nào...!” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên mở miệng: “Ngươi sai lầm rồi, trăm đồng ý!”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, không dám tin nhìn hắn: “Ngươi đồng ý?”

“Đúng!” Mộ Dung Thánh Anh tiến lên một bước: “Chỉ cần ngươi giúp ta lần này, sau khi chuyện thành công, nàng muốn rời khỏi, trăm không ngăn cản nữa!”

“Thật chứ?”

“Vỡ tay thề nguyên!”

Hai bàn tay to hung hăng đánh vào giữa không trung.

Thánh Li rời đi, Mộ Dung Thánh Khuyết vội vàng đi tới: “Hoàng huynh, tại sao huynh lại đồng ý với lão Thát? Không phải huynh đã nói, Long Noãn Noãn là người duy nhất hay sao?”

Mộ Dung Thánh Anh tái mặt, chỉ yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hắn chỉ có thể đánh một trận, ba năm, hắn có thể chờ đợi, nhưng mẫu hậu không đợi nổi nữa rồi!

Sắc trời vừa tối, Mộ Dung Thánh Anh liền sai bước bước vào phòng Noãn Noãn, lặng lẽ ngồi xuống, yên lặng nhìn Noãn Noãn.

“Có gì muốn làm?” Noãn Noãn lạnh lùng nhìn lại hắn.

Nam nhân không nói gì, chỉ dịu dàng cười cười: “Noãn Noãn, có thể đồng ý một yêu cầu cuối cùng của ta không?”

Noãn Noãn ngăn ra: “Có ý gì?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi đứng dậy, lôi kéo tay cô về phía giường hẹp, sau đó giữ nguyên quần áo nằm xuống, giường đôi mất vô tội đơn thuần nhìn cô: “Nàng cũng đã biết, kể từ sau khi không ngủ bên cạnh mẫu hậu, ta liền không có một giấc ngủ an ổn!”

Hắn phát tay một cái, ý bảo Noãn Noãn không cần nói, chờ hắn nói xong.

“Ta nhớ được lúc nhỏ, mẫu hậu cứ như vậy thường ngồi ở bên giường của ta, nhìn ta, nhẹ nhàng vỗ về ta, dỗ ta ngủ!” Hắn một hồi nhắm mắt lại, hơi nâng khóe môi lạnh lẽo, mắt nhắm lại, lông mi uốn cong cong, gương mặt trắng nõn không phòng bị, nhẹ nhàng cựa quậy trên người Noãn Noãn: “Ta chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon!”

Noãn Noãn cau mày, không hiểu Mộ Dung Thánh Anh lại muốn làm gì. Đang muốn đẩy hắn ra, lại bị trấn áp bởi nét mặt như trẻ con của hắn. Quàng tay dưới mắt, chính xác là kết của việc mất ngủ lâu dài. Vì che giấu, phía trên còn thoa một tầng phấn tỉnh tã. Hôm nay hắn nằm ở bên người cô, gần đến như thế, phần cũng không che giấu được.

Noãn Noãn không đẩy hắn ra, nhưng trong lòng phức tạp lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, tôi không phải là mẫu thân của anh!”

Đột nhiên hắn nâng môi mỉm cười, lông mi nhẹ nhàng run rẩy: “Ta không có xem nàng là mẫu thân của ta, nhưng nàng là người duy nhất trong hoàng cung này có thể để cho ta dựa vào, là người muốn bảo vệ ta!”

Noãn Noãn sững sờ: “Mộ Dung Thánh Anh, anh làm rồi, tôi khi nào thì muốn bảo vệ anh?”

“Một đêm kia ta nhảy hồ, nàng ngồi ở bên cạnh ta, giúp ta tỉnh lại. Mặc dù không nói ra khỏi miệng, nhưng mà ta có thể cảm thấy!” Hấn cúi đầu mở miệng, hô hấp càng ngày càng chìm, lặng lẽ ngủ đi.

Noãn Noãn thấp mắt nhìn nam nhân, trong lòng lần nữa rồi ren lộn xộn.

Mộ Dung Thánh Anh, vì cái gì luôn phản phản phục phục(xoay trái xoay phải, ý ở đây là khi thế này khi thế kia), anh rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Có thể tin tưởng anh sao?

Editor: nhuandong

Beta: thuyvul15257

Bóng đêm càng ngày càng sâu, nam nhân trong lòng hô hấp nhẹ nhàng, Noãn Noãn lại không hề buồn ngủ.

Kể từ khi tới cổ đại, cô liền cảm thấy trước mặt luôn là một mảnh hỗn loạn, cô muốn tránh thoát, nhưng lại luôn không có sức. Cúi đầu nhìn dung nhan như một đứa trẻ của nam nhân đang ngủ say. Noãn Noãn thật sự không biết mặt nào mới là mặt thật của nam nhân này. Thật ra thì thật thật giả giả, chỉ cần cô có thể giữ được tim mình, bồi dưỡng đạo đức của bản thân, thì có quan trọng gì?

Tâm từ từ trống trải, cơn buồn ngủ cũng dần dần kéo tới. Trong khi Noãn Noãn bắt đầu ngủ say, trong mơ, cô cảm thấy nam nhân bên cạnh khẽ động, hình như là tỉnh lại.

Không lời nào để nói, cũng không biết mở miệng như thế nào, vậy dứt khoát làm bộ như ngủ say đi.

Mộ Dung Thánh Anh dựa vào đầu giường nhìn Noãn Noãn, cô nhắm chặt hai mắt lại, tựa như ngủ thiếp đi, lông mi cong cong làm động lòng người.

Lặng lẽ ngồi dậy, thoải mái vuốt cái lưng mệt mỏi, giữa hai hàng lông mày của Mộ Dung Thánh Anh thể hiện rõ sự thỏa mãn.

Chưa từng có giấc ngủ tốt, nhất là trước đêm đại chiến như thế này... Nhìn da thịt bạch ngọc của nữ nhân, ánh mắt của Mộ Dung Thánh Anh run lên, run rẩy vươn ngón tay bạch ngọc ra, như muốn vuốt ve mái tóc đen dài của nàng, cuối cùng lại dừng giữa không trung, khuôn mặt trở lên dịu dàng.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận gầm thét, mắt nam tử tối sầm lại, nhanh chóng thu hồi ngón tay của mình, về mặt lãnh túc(lãnh trầm nghiêm túc) xuống giường rồi đi.

Khi cửa phòng đóng lại, Noãn Noãn liền mở mắt ra, sững sờ nhìn cửa phòng đang đóng, nhú mày.

Nghĩ nghĩ lại, cô cảm thấy tối nay nhất định là có chuyện xảy ra. Lại hồi tưởng những lời nói không đầu óc của Quế ma ma, Noãn Noãn xuống giường đi giày vào.

Vừa mở cửa ra, liền bị một bóng đen quỳ ở bên ngoài làm sợ hết hồn.

“Người nào?” Noãn Noãn khẽ gọi một tiếng, chỉ thấy bóng đen kia chợt cúi người dập đầu xuống đất: “Nương nương, là nô tỳ!”

Là Quế ma ma!

Noãn Noãn cau mày: “Đã trễ thế này, bà quỳ gối trước phòng tôi làm gì?”

Quế ma ma lần nữa dập đầu: “Nô tỳ biết nương nương muốn đi đâu, nô tỳ xin nương nương trở về!”

Noãn Noãn ngẩn ra, không ngờ Quế ma ma lại làm như vậy, chẳng lẽ bà ta đã biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Quế ma ma, bà vào đây, tôi có lời muốn hỏi bà!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, xoay người trở về phòng.

Thật ra có nhiều chuyện rất bí mật, nhưng cô vẫn muốn biết đáp án, chỉ không tìm được cơ hội thích hợp mà thôi. Hôm nay Quế ma ma cũng coi như là thắng thắn, cho nên cũng đến thời điểm rồi!

Quế ma ma hơi do dự, căn môi thật chặt, cuối cùng vẫn đứng dậy, đi vào trong phòng.

Chỉ cần nướng nướng không lộ vũng nước đục này, kêu bà làm cái gì bà cũng cam tâm tình nguyện.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Bà biết chuyện gì xảy ra đúng không?” Noãn Noãn ngồi trước bàn tròn, cúi đầu mở miệng.

Quế ma ma cung kính đứng, gật đầu một cái: “Nô tỳ ở trong cung ba năm, mỗi năm ngày này đều theo nương nương đến Tự Miếu thấp hương Tế thiên. Mỗi lần đến đêm này, phía sau đại điện sẽ có tiếng đánh nhau, nương nương đã từng qua đó một lần, nhưng trở lại với toàn thân thương tích. Sau lần đó, mỗi đêm này nương nương đều đóng kỹ các cửa, cả đêm ngủ. Nô tỳ sợ nương nương mất trí nhớ, quên mất chuyện lúc trước. Cho nên nô tỳ liều chết nhắc nhở nương nương, vạn lần không được xen vào chuyện của người khác!”

Noãn Noãn cười lạnh, lo lắng: “Tự Miếu là miếu hoàng gia, hôm nay lại là ngày Tế thiên. Từ nửa tháng trước, Hoàng thượng đã đưa thị vệ đến điều tra nơi này một lần, đuổi hết những người không liên quan ra ngoài. Hôm nay ở trong Tự Miếu, đều là những phi tần và thị nữ, ngay cả hòa thượng trong miếu cũng bị đuổi xuống núi, hơn nữa đề phòng nghiêm ngặt, có thể xảy ra chuyện gì?”

Quế ma ma thấy Noãn Noãn không tin, vội vàng mở miệng: “Mặc dù Noãn Noãn mất trí nhớ, nhưng cũng đã ở trong hoàng cung mấy năm, chẳng lẽ không biết hoàng cung này là nơi u tối nhất thiên hạ, chỗ xấu xa nhất sao?”

Noãn Noãn ngẩn ra, biết lời nói Quế ma ma chứa đầy hàm ý, cẩn thận hồi tưởng lại hành động kỳ quái của Mộ Dung Thánh Anh tối nay, trong lòng Noãn Noãn đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Chẳng lẽ...

Lúc này ở phía sau núi, một bóng dáng đỏ tươi đứng ở trên đỉnh núi cao, gió núi vi vu, tóc dài tung bay, tay áo tung bay. Dung Yên Nhi nâng tay hoa chậm rãi quét qua môi đỏ mọng kiều diễm, ánh mắt tà mị nhìn hai bóng người cách đó không xa.

Áo trắng nhẹ nhàng, gương mặt bạch ngọc trong veo mà lạnh lùng, có giận, có hận, có ảm nẫn, đứng sừng sững bất khuất, ánh sáng lạnh được chiếu ra từ trong mắt đen của nam tử.

Quần áo màu đen, tay cầm trường kiếm, Mộ Dung Thánh Khuynh cùng nam nhân đứng dựa vào nhau, vận công chờ phát động.

“Hoàng huynh, làm sao lão Thất còn chưa tới? Có phải hần giờ què hay không? “Mộ Dung Thánh Khuynh lo lắng mở miệng, nhìn bốn phía đỉnh núi.

Mộ Dung Thánh Anh không nói gì, chỉ yên lặng, đặt ngang kiếm trước mặt.

Nữ nhân từ trên cao nhìn xuống hai người bọn họ, ánh mắt đậm tà bật ra sự tán thưởng: “Thánh Anh, quả nhiên ngươi không để cho ta thất vọng. Ba năm, ngươi bị tẩm độc tra tấn ba năm, không ngờ vẫn còn có dũng khí cầm kiếm đứng trước mặt ta, không hổ là người thừa kế ưu tú nhất của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng trầm mặt, chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ánh trắng sáng trong nháy mắt bị mây đen che kín, cũng trong nháy mắt đó, một thân trắng noãn phóng lên cao, sắc bén đâm về phía nữ nhân trên đỉnh núi.

Hoàng quang (Ánh sáng màu vàng) phía sau hần đuổi theo sát sao.

Bạch quang chói mắt cùng hoàng quang trên không trung đan chéo vào nhau chung một chỗ, lấy thế sét đánh xông về phía nữ nhân trên đỉnh núi.

“Ha ha!” Nữ nhân kiều mị cười một tiếng, lạnh lùng đứng bất động, giống như đang thưởng thức động tác đẹp nhất thế gian, lạnh lùng nhìn hai đạo ánh sáng lạnh đâm tới.

Cũng trong nháy mắt, trong tay áo nữ tử đột nhiên phóng ra hai dải hồng lãng (Vải lụa màu đỏ), chuẩn xác quấn lấy hai mũi nhọn của tia sáng, tức khắc trên bầu trời lúc sáng lúc tối.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, hần không ngờ thời khắc cực âm này, võ công của Dung Yên Nhi còn cao như vậy, cao đến mức hần không cách nào tưởng tượng. Hần chỉ cảm thấy lúc này toàn bộ chân khí trong cơ thể đều bị không chế, sao kim trước mắt chớp loạn, trong cổ họng tất cả đều là mùi tanh, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào, như muốn phun ra.

“A!” Mộ Dung Thánh Khuynh công lực thấp, hần đã không đỡ được, phun một ngụm máu tươi, rơi xuống, máu phun đến mặt hần, nóng bỏng.

Một phen níu lại thân thể rơi xuống của Mộ Dung Thánh Khuynh, thấy sắc mặt hần đã tái nhợt như tờ giấy, vô lực khoát khoát tay, một môi sa sút.

“Thánh Anh, một năm này có tiến bộ nha, thế nhưng đỡ được hồng lãng cửu thức của ta. Đáng tiếc, trợ thủ của ngươi quá kém, nếu không...” Nữ tử ngẩng đầu cười to, kiều căng mà cuồng vọng.

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng đen xuất hiện không tiếng động sau lưng ả, lưỡi kiếm sắc bén trong tay tẩn ra hàn quang (Ánh sáng lạnh), mạnh mẽ đánh xuống.

Ánh mắt như lưỡi đao sắc bén phát ra từ người Mộ Dung Thánh Li.

Dung Yên Nhi cũng không để ý, mũi chân điểm một cái, thân thể nhanh chóng bay lên tránh thoát công kích của Mộ Dung Thánh Li. Cũng vào lúc này, một tay Mộ Dung Thánh Anh đẩy Mộ Dung Thánh Khuynh ra, môn hộ mở rộng ra, bắt cần đâm về phía Dung Yên Nhi.

Nữ nhân chợt dừng cười lớn, ả không ngờ sẽ có người dùng chiêu thức lưỡng bại câu thương (Cả hai cùng chết) để công kích mình. Hồng lãng tung bay, lượn vòng, lập tức đánh lên ngực Mộ Dung Thánh Anh. Nhưng cũng vì vậy cánh tay trái của ả bại lộ dưới thanh gươm, một tiếng xé rách truyền đến, kiếm của Mộ Dung Thánh Anh dọc theo đầu vai ả đâm vào.

Nhưng Mộ Dung Thánh Anh sau một kích nặng nề, đột nhiên bị đụng vào núi đá, lộc cộc lăn xuống.

Cùng lúc đó, cơ thể thể Dung Yên Nhi cũng hơi lão đảo.

Mộ Dung Thánh Li nhanh chóng lướt về phía Mộ Dung Thánh Anh, lạnh lùng đứng thẳng, nhìn, hồi lâu mới cất giọng: “Người đến mạng của mình cũng không cần sao?”

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên: “Thay vì công việc khổ sở như vậy, không bằng...” Lời còn chưa dứt, hần thủ chống đỡ thân thể đứng lên.

Mộ Dung Thánh Khuynh cũng gian nan đứng thẳng lên, loạng choạng đứng ở phía sau hần: “Hoàng huynh, ta giúp huynh!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn, đột nhiên xoay người lại, đưa lưng về phía hai người đứng chung một chỗ.

Ba nam nhân, người dựa vào ta...ta dựa vào người, ba đạo kiếm sắc bén, nhất tề hướng về phía bên ngoài.

Dung Yên Nhi lạnh lùng quét qua ba nam nhân, ánh mắt lạnh lẽo: “Rất tốt rất tốt, quả thật là Trảm Thảo Bất Trừ Căn (Diệt cỏ không diệt tận gốc), gió xuân thổi vạn vật hồi sinh, ba đối một thật sao? Vậy bản cung sẽ để cho các người nếm thử mùi vị tuyệt vọng! Con cháu đời đời của vương triều Mộ Dung, cả đời này đừng mơ tưởng thoát khỏi lòng bàn tay của Dung Yên Nhi ta!”

Trong tiếng cười kiêu mỹ của nữ nhân, bóng dáng màu đỏ lao xuống, bạch trảo (Móng vuốt màu trắng) đầy trời, từ trên xuống dưới, chụp vào lưng ba huynh đệ.

Sát khí bén nhọn từ trên trời giáng xuống.

Ba thanh kiếm, một màu trắng, một màu tím, một màu vàng, ba kiếm kết hợp, đầy khí thế, tạo thành một nửa hình tròn, chống lại sát khí của nữ nhân.

Cũng trong lúc này, chân trời đột nhiên truyền ra hai tiếng hô quát: “Ngọc diện hồ ly, năm đó Thánh hoàng tha người một mạng, không ngờ người lại cứng đầu như vậy!”

Dung Yên Nhi dừng lại, ánh mắt run lên, giọng nói này ả nhớ, dù trải qua hai mươi năm đằng đẵng vẫn nhớ. Bóng dáng ả lóe lên, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Hai bóng người sau lưng đuổi sát theo.

Phốc...

“Cái đó là...” Mộ Dung Thánh Khuynh sợ hãi kêu lên, hần chưa từng nhìn thấy khinh công cao thâm như vậy, giống như tia chớp. Dung Yên Nhi sợ hãi chạy mất hần cũng không nhìn rõ.

Đột nhiên, môi mọng Mộ Dung Thánh Anh phun ra một ngụm máu tươi, cả người xụi lơ ngã xuống đất.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhào tới.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng liếc mắt nhìn: “Đừng quên cam kết của người!” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Hoàng huynh, huynh không sao chứ?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đỡ Mộ Dung Thánh Anh dậy.

Năm đầu móng tay từ đầu vai đến thắt lưng, khắc thật sâu vào thân thể của hần, máu nhuộm đỏ bạch y.

Mộ Dung Thánh Anh nhắm hai mắt cúi đầu mờ miệng: “Thập Nhất, trăm muốn xuống núi!”

“Hả?” Mộ Dung Thánh Khuynh không hiểu nhủu nhủu mây, nhìn vết thương trên người hần: “Hoàng huynh, hiện tại chúng ta cần chính là ngự y!”

Mộ Dung Thánh Anh một tay bắt lấy tay hần, yếu ớt cười một tiếng: “Thập Nhất, thật ra thì cứ như vậy chết đi cũng rất nhẹ nhõm, trăm quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh run lên: “Hoàng huynh...”

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhẹ giọng cười, mặt nhợt nhạt nhắm mắt lại.

Mặc dù không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng Noãn Noãn vẫn có cảm giác đứng ngồi không yên, mấy lần ngược mắt nhìn Quế ma ma kiên quyết, cuối cùng cô vẫn đứng dậy.

Cô phát hiện sau khi cô đến cổ đại, cô càng ngày càng hiểu kỳ!

“Nurong nurong!” Quế ma ma muốn ngăn cản.

“Quế ma ma, tôi biết chừng mực!” Noãn Noãn trực tiếp lướt qua người bà ra khỏi phòng.

Quế ma ma cả kinh, đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng Noãn Noãn.

Noãn Noãn vừa mới tới chân núi. Liền thấy được hai bóng dáng lão đảo ở xa xa.

“Noãn Noãn!” Giọng nói Mộ Dung Thánh Khuynh vang lên, mang theo tiếng khóc: “Ngươi mau cứu hoàng huynh đi, hần. . .”

Noãn Noãn tung người nhảy tới, nhìn rõ vết thương trên ngực nam nhân sâu đến mức có thể thấy được da thịt bên trong, đầu vai dày đặc vết thương do bạch cốt trào gây nên, ánh mắt run lên.

Sao hần lại bị thương nặng như vậy?

Nhanh chóng lấy ra thuốc bột trắng Vân Nam tùy thân, thoa vào miệng vết thương khủng bố trên người nam nhân, bắt đặc dĩ máu chảy không ngừng, rất nhanh đã tách thuốc ra khỏi vết thương.

Noãn Noãn sửng sờ, nhanh chóng điểm huyết đạo của nam nhân, nhưng máu vẫn chảy ra ô ạt, như muốn chảy cạn.

“Đáng chết, sao bị thương đến mức này!” Noãn Noãn không kìm được khê nguyên rửa thành tiếng, ôm Mộ Dung Thánh Anh đang hôn mê vào trong ngực, nghĩ hết mọi biện pháp cầm máu cho hần. Máu kia chảy ra đọng lại trên quần áo của cô, nhìn mà kinh người.

Mộ Dung Thánh Khuynh không trả lời, chỉ như đứa bé hu hu khóc lớn: “Noãn Noãn, ngươi nhất định phải cứu hoàng huynh, nhất định phải cứu huynh ấy!”

Noãn Noãn cau mày: “Tôi biết rồi, trước hết anh tỉnh táo lại đi đã!”

Cô yêu cầu Mộ Dung Thánh Khuynh như vậy, nhưng không biết tay mình vẫn đang run rẩy.

Tuyệt động dưới ánh trăng phát ra ánh sáng màu trắng bạc, thân thể nam nhân lạnh giống như băng, sắc mặt tái nhợt.

“Mộ Dung Thánh Khuynh, xung quanh đây có hang động nào không? Cho dù là một đồng củi đốt cũng được, cơ thể của hần quá lạnh rồi!” Noãn Noãn run rẩy mở miệng.

Mộ Dung Thánh Khuynh tập tễnh đứng dậy: “Ta sẽ đi tìm!”

Noãn Noãn nhìn bóng dáng Thập Nhất dần xa, mới biết thì ra hần cũng bị thương.

Noãn Noãn thờ dài, không dám tưởng tượng hai huynh đệ này rốt cuộc là đấu với người nào mà bị thương thành bộ dáng này. Chẳng lẽ là... đột nhiên trong đầu lóe lên khuôn mặt dâm tà yêu mị của Dung Yên Nhi, chẳng lẽ là...

Trái tim Noãn Noãn đột nhiên nặng trĩu, cô nhìn về phía nam nhân trong ngực, không biết hần hần đã trải qua như thế nào, không biết hần đã từng bị lãng nhục đến ra sao, sau lưng một nhất quốc chi quân, ân núp không biết bao nhiêu người dơ bẩn?

“Mẫu hậu... Đùng rời khỏi ta...” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh mơ hồ kêu một tiếng, ôm chặt eo của Noãn Noãn.

Noãn Noãn than nhẹ một tiếng, mặc cho nam nhân ôm, không tránh khỏi.

Đột nhiên phát hiện, mặc kệ trước kia muốn thoát khỏi hoàng cung này thế nào, nhưng lại chưa từng hận Mộ Dung Thánh Anh, cô chỉ muốn trốn mà thôi, sợ người đàn ông này trong ngoài không đồng nhất, sợ nụ cười dịu dàng của anh ta, sợ anh ta cưng chiều cô, sợ mình bị anh ta lừa gạt.

Kiếp trước đã từng chịu khổ vì đàn ông, cho nên sợ tin tưởng đàn ông, cuối cùng Mộ Dung Thánh Anh cho cô có ý thức nguy cơ.

“Noãn Noãn, có củi rồi!” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng chạy tới, trong ngực ôm một ít củi khô.

Đề củi xuống, đột nhiên Mộ Dung Thánh Khuynh nức nở nói: “Noãn Noãn, không có đá lửa!”

Noãn Noãn ý bảo hần ngồi xuống, giao Mộ Dung Thánh Anh vào trong lòng hần, sau đó nhanh chóng cởi khăn quàng cổ xuống.

Khăn quàng cổ là lông chồn thượng hạng, có thể nhanh chóng bắt lửa.

Đánh lửa đốt khăn quàng cổ, sau đó đút củi khô vào, khói dày đặc cuộn cuộn, Noãn Noãn bị sặc liên tiếp ho khan, nhưng ít nhất đã ấm lên một chút.

Đem Mộ Dung Thánh Anh đặt ở bên cạnh đồng lửa, thì châm chữa thương

“Thập Nhất, anh mau trở về tìm kiếm, tuy nhiên tốt nhất không nên di chuyển anh ra, nhưng nơi này gió lớn, lại lạnh, không thể ở lâu dài!” Noãn Noãn xác định mình đã cố gắng hết sức, chuyển mắt nhìn về phía Mộ Dung Thánh Khuynh.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, đột nhiên nhìn Noãn Noãn, hai mắt lấp lánh có hờn: “Noãn Noãn, ta có thể tin tưởng ngươi sao?”

Noãn Noãn sửng sốt, nhìn hấn.

“Ta thực sự có thể tin tưởng ngươi sao? Ngươi có thể đảm bảo sẽ không tổn thương hoàng huynh sao?” Âm thanh Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo tiếng khóc nức nở.

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Tôi đảm bảo!”

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên nhảy lên, đang muốn rời đi, Noãn Noãn lần nữa gọi hấn lại, đưa một viên thuốc cho hấn: “Anh cũng bị thương, ăn nó đi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhận lấy, không chút nghĩ ngợi liền nuốt xuống, sau đó chạy như bay.

Dưới ánh trăng, Noãn Noãn canh giữ ở bên cạnh nam nhân, đột nhiên có một cảm giác sứ mạng.

Bởi vì Mộ Dung Thánh Khuynh tin tưởng.

※

Sau khi trời sáng, trong phòng của thánh miếu, Noãn Noãn lại vì Mộ Dung Thánh Anh rửa sạch vết thương, sau đó bôi kim sang được lên.

Mặc dù vết thương này sâu, nhưng không hề tổn thương đến chỗ yếu hại. Chỉ cần vết thương không nhiễm trùng, Mộ Dung Thánh Anh hấn là không có đáng ngại. Nhưng để phòng ngộ nhỡ, Noãn Noãn chuẩn bị nước muối, tiếp tục đắp cho hấn.

Sau khi trở lại thánh miếu Mộ Dung Thánh Khuynh vô cùng khản trương, cả đêm dẫn binh lính lục soát bốn phía thánh miếu một lần, không tìm được tung tích của Dung Yên Nhi, nhưng cũng không dám khinh thường.

Mộ Dung Thánh Anh tỉnh lại mấy lần trong đêm, nhưng đều nói mê sảng, thấy ác mộng, mồ hôi lạnh chảy ra toàn thân, nhưng mỗi lần tỉnh đều ôm Noãn Noãn, kêu tên của cô, không hề cô rời khỏi.

Chỉ khi lấy được bảo đảm của Noãn Noãn, hấn mới ngủ say, nhưng không lâu sau thì tỉnh, cứ như vậy giằng co một ngày một đêm.

Lúc chạng vạng, chuyện sợ nhất đã xảy ra, Mộ Dung Thánh Anh bắt đầu phát sốt, xem ra vết thương đã bị nhiễm trùng, Noãn Noãn tiếp tục giúp hấn hạ nhiệt.

Ngự y tiến vào nhìn, tạm thời không có biện pháp gì tốt hơn.

Lúc này cửa phòng bị người đập mở, Mộ Dung Thánh Li vọt vào không để ý sự ngăn cản của Mộ Dung Thánh Khuynh, tiến lên kéo một tay của Noãn Noãn, lạnh lùng nói: “Noãn Noãn, đi theo ta!”

Noãn Noãn sửng sốt, cô muốn đi cùng Mộ Dung Thánh Li, nhưng không phải lúc này.

“Thất ca, rốt cuộc ngươi còn có lương tâm hay không?” Mộ Dung Thánh Khuynh tức giận kêu to, liều mạng kéo Mộ Dung Thánh Li ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Li hung hấn bóp cổ họng của Mộ Dung Thánh Khuynh, nhỏ giọng nói: “Cút ngay, ngươi không phải là đối thủ của ta, ta chỉ muốn mang Noãn Noãn rời đi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh vì bị hấn siết chặt mà mặt căng lên.

“Mộ Dung Thánh Li!” Noãn Noãn tiến lên kéo hai người bọn họ ra, “Tôi sẽ theo anh, nhưng không phi là hôm nay, anh cho tôi hai ngày!”

“Tại sao muốn hai ngày? Noãn Noãn, muội không phải là ngự y!” Mộ Dung Thánh Li rống to: “Chẳng lẽ muội lại thay đổi chủ ý?”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Li tỉnh mạch, dường như đang sợ cái gì.

“Tôi không thay đổi chủ ý, tôi sẽ rời khỏi, nhưng là hai ngày sau! Tôi không chỉ dùng độc, tôi còn là một đại phu. Hiện tại Mộ Dung Thánh Anh vẫn còn rất nguy hiểm, tôi không thể cứ như vậy mà rời khỏi!”

“Tại sao? Muội đã yêu hấn? Muội vẫn còn bị hấn lừa?” Mộ Dung Thánh Li có chút tức giận: “Được, hai ngày đúng không, ta chờ cùng muội!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Rời khỏi hoàng cung

Editor: nhuandong

Beta: thuyvu15257

Noãn Noãn không biết giải thích thế nào, hơn nữa hình như Mộ Dung Thánh Li đã hiểu lầm. Cô muốn rời khỏi hoàng cung, nhưng chẳng phải như anh ta nghĩ.

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng nằm trên giường. Trải qua hai ngày hôn mê, người đã gầy đi rất nhiều, gương mặt lõm xuống, cảm giác hơi thở vắng lặng quá mức. Ở cổ đại này không truyền được chất dinh dưỡng, Noãn Noãn chỉ có thể dùng nước muối hoặc là chè, thay phiên bổ sung đường chất mà cơ thể Mộ Dung Thánh Anh cần.

Mộ Dung Thánh Li vẫn bám thật chặt, không e ngại bất kỳ lời đồn đại nào. Mặt khác, mấy ngày nay Mộ Dung Thánh Anh hôn mê, triều chính hoàn toàn do Mộ Dung Thánh Li khống chế. Hơn nữa lấy lý do quang minh chính đại thủ hộ huyênh trưởng. Dù khắp thiên hạ đều biết lòng hấn bất chính, nhưng cũng không có người nào dám đứng ra.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn Noãn Noãn, lúc này Noãn Noãn đang diu Mộ Dung Thánh Anh lên, đút nước muối cho hấn.

“Những công việc này hoàn toàn có thể để cung nữ làm, muội đi nghỉ ngơi đi!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, vẻ mặt rõ ràng không vui.

Noãn Noãn yên lặng, mặc dù biết Mộ Dung Thánh Li hiểu lầm, nhưng ở trong thời khắc máu chốt này, cô không muốn tranh luận gì với Mộ Dung Thánh Li, mà cũng không còn hơi sức đâu để tranh luận.

Đắp chăn giúp Mộ Dung Thánh Anh, Noãn Noãn ngồi ở trước bậc thềm thờ dốc.

Mộ Dung Thánh Li tiến lên, đứng ở bên người cô, sau đó nhướn mày, trực tiếp ngồi xuống, nhìn gò má Noãn Noãn: “Huynh chưa từng biết muội đối xử dịu dàng như vậy với hấn!”

Noãn Noãn chuyển con mắt nhìn Mộ Dung Thánh Li: “Hiện tại Mộ Dung Thánh Anh rất nguy hiểm, lại nói anh là đệ đệ của anh ta, chẳng lẽ anh không thể...”

“Không thể!” Mộ Dung Thánh Li co mắt lại, trong mắt nổi lên một tầng huyết sắc mỏng manh, cảm nhận như một lưỡi dao khẽ nâng lên, khóe môi hiện lên một nụ cười quý quyết âm trầm, chậm rãi mở miệng nói: “Nghĩ đến ba năm hơn một ngàn ngày đêm, muội sống chung với hấn lâu như vậy, huynh liền...”

“Anh sợ?” Noãn Noãn cười khê: “Mộ Dung Thánh Li quyền khuynh triều dã, Hoàng thượng cũng không để trong mắt, Thánh Nguyên vương gia còn sợ gì?”

Mộ Dung Thánh Li kéo tay Noãn Noãn lại: “Đúng, đối mặt với kẻ địch hung ác, đối mặt với nhiều kẻ địch hơn nữa, huynh đều không sợ. thậm chí ngay cả chân mày cũng sẽ không nhíu. Nhưng đối mặt với Noãn Noãn muội, huynh chính là một kẻ hèn nhát. Nếu huynh là một nam nhân mà nói, lúc ấy sẽ không nên nghe lời muội, cho dù chết cũng sẽ không để muội vào cung!”

Noãn Noãn trực tiếp đẩy hấn ra, xem ra có một số việc, cô không thể nói rõ rồi!

“Mộ Dung Thánh Li, có lẽ anh hiểu lầm, tôi muốn rời khỏi hoàng cung, cũng không đại biểu tôi nhớ tới chuyện lúc trước, hoặc là muốn tiếp tục duyên phận với anh. Tôi chỉ muốn sống cuộc sống của mình mà thôi. Hoàng cung này quá áp lực, lễ tiết thì rườm rà, bầu không khí rất khó chịu, thực sự không thích hợp với tính cách của tôi!” Noãn Noãn thờ ơ mở miệng, lẳng lặng chờ phản ứng của Mộ Dung Thánh Li.

Nam nhân yên lặng, hồi lâu, hấn yếu ớt cười một tiếng: “Huynh còn tưởng rằng muội đang gạt huynh, mất trí nhớ là gạt huynh, bởi vì còn vật mà muội muốn tìm, cho nên mới giả vờ tốt với hấn. Thì ra tất cả đều là thật, muội...”

Noãn Noãn kiên định gật đầu một cái: “Mộ Dung Thánh Li, tôi xác định rõ cho anh biết, tôi thực sự mất trí nhớ. Hơn nữa, cả đời này vĩnh viễn sẽ không nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây. Hiện tại đứng trước anh là một Long Noãn Noãn hoàn toàn mới! Nói đến đây, nếu như anh không muốn dẫn tôi rời đi, tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp khác!”

“Không, huynh muốn mang muội rời khỏi, vẫn là câu nói kia, mặc kệ muội mất trí nhớ, hay là dối người. Thân thể này là Noãn Noãn, huynh sẽ bảo vệ, vĩnh viễn đều bảo vệ!” Mộ Dung Thánh Li kiên quyết mở miệng.

Noãn Noãn thở dài, cảm thấy mệt mỏi, nằm im trên giường ngủ thiếp đi.

Mộ Dung Thánh Li vẫn ngồi như vậy, cho đến khi trời sáng phải lâm triều mới rời khỏi.

Nam tử nằm ở trên giường chậm rãi mở mắt, ghé mắt nhìn dung nhan nữ tử đang ngủ say trên giường, ánh mắt tối sầm lại.

Mặc kệ ra sao, tim của hắn không thể dao động, không thể dao động!

Mộ Dung Thánh Anh đã tỉnh lại, người trên dưới trong hoàng cung đều vui sướng, chạy khắp nơi thông báo.

Lại qua một ngày, đội thân thể Mộ Dung Thánh Anh dần dần chuyển biến tốt, Noãn Noãn và Mộ Dung Thánh Li ước định thời gian, chuẩn bị xuất cung.

Trong Phượng Vũ cung, Noãn Noãn thay một bộ quần áo của thị vệ, sau đó sắp xếp qua loa quần áo của mình, chỉ mang nhiều đồ trang sức cùng đồ cổ. Rời khỏi hoàng cung, muốn sống ở bên ngoài, bạc dĩ nhiên là thứ không thể thiếu!

Đạm Cúc yên lặng nhìn Noãn Noãn dọn dẹp, đột nhiên quý xuống trước mặt Noãn Noãn: “Nương nương, xin người mang Đạm Cúc ra khỏi hoàng cung, nương nương đi, tỷ tỷ chết rồi, Đạm Cúc ở trong cung đã không còn bất kỳ người thân nào!”

Noãn Noãn sửng sốt, mang theo Đạm Cúc rời khỏi cung cũng là một ý định không tồi. Mặc dù cô tới cố đại này đã mấy tháng, nhưng chưa từng tiếp xúc thật sự với xã hội này. Có Đạm Cúc bên người, dễ dàng làm việc hơn!

“Đạm Cúc, cô thực sự muốn rời khỏi hoàng cung sao? Cô phải biết, ở bên ngoài chúng ta có thể sống rất khó khăn!” Noãn Noãn trịnh trọng hỏi Đạm Cúc.

“Nương nương, Đạm Cúc xuất thân bản hàn, trước khi vào cung, khó khăn gì mà chưa từng chịu qua. Hoàng cung này mặc dù được ăn ngon, mặc tốt, nhưng là đại viện tường cao, không có tự do, tất cả đều đen tối. Kể từ sau khi tỷ tỷ chết, Đạm Cúc liền nghĩ phải khỏi nhà tù này, nhưng vẫn không có cơ hội. Xin nương nương thành toàn!”

Noãn Noãn gật đầu: “Được, vậy cô bí mật đi thu thập một ít đồ, đổi y phục thị vệ. Nhớ, chuyện này không được nói cho bất cứ kẻ nào!”

Đạm Cúc vui sướng đến phát khóc, vội vàng gật đầu, xoay người ra ngoài phòng thu xếp đồ.

Lưng đeo một bọc quần áo nhìn ngắm cung điện một vòng, Noãn Noãn miễn cưỡng nhếch môi. Ở trong hoàng cung này một khoảng thời gian, cũng coi như mở mang kiến thức, thì ra cho dù là Hoàng thượng cũng có chuyện không biết làm thế nào!

Đạm Cúc thu gom rất nhanh những thứ tốt, sau đó trở lại phòng của Noãn Noãn. Thật ra thì Đạm Cúc chỉ là một cung nữ nhỏ, cũng không có tài sản gì, chỉ có mấy bộ y phục đơn giản. Noãn Noãn thấy nàng như thế, liền chọn vài món trang sức không chứa nổi, đặt ở tong tay nải của Đạm Cúc, Đạm Cúc lập tức cảm kích quý trên mặt đất.

“Đạm Cúc, chúng ta xuất cung, tôi sẽ không còn là nương nương, cô cũng không còn là cung nữ. Bởi vì tôi, Đạm Dạ chết thảm, mà tôi lại không thể báo thù thay cô ấy. Tôi thẹn với cô, thẹn với tỷ tỷ của cô. Từ hôm nay trở đi, tôi chính là tỷ tỷ của cô, hai tỷ muội chúng ta tiêu dao giang hồ!” Noãn Noãn giờ cánh tay lên hét to nói.

“Tiêu dao giang hồ?” Đạm Cúc ngăn ra: “Nương nương sẽ không theo Thánh Nguyên vương gia sao?”

“Không, chúng ta phải sống cuộc sống của chính mình!” Noãn Noãn đã tính trước, cô tin tưởng rằng, bằng đầu óc cùng y thuật của mình, nhất định có thể thuận buồm xuôi gió lẫn lộn ở cố đại này!

“Được, nương nương đi đâu...” Nhìn thấy Noãn Noãn khoát đầu ngón tay với mình, Đạm Cúc lập tức sửa lời nói: “Tỷ tỷ đi đâu, Đạm Cúc sẽ đi đó. Đạm Cúc và tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau, bốn biển là nhà!”

“Tốt!” Noãn Noãn gật đầu một cái, đứng dậy nhìn thời gian không còn sớm, không biết tại sao Mộ Dung Thánh Li còn chưa tới?

Thùng thùng thùng, đột nhiên cửa phòng bị gõ, Noãn Noãn cả kinh, nhỏ giọng nói: “Người nào?”

“Nương nương, vương gia sai thuộc hạ đưa nương nương xuất cung!” Ngoài cửa có giọng nói nam nhân thật thấp vang lên.

Noãn Noãn vui mừng, nhanh chóng mở cửa, đứng bên ngoài là bốn người mặc y phục thị vệ.

“Các người là vương gia sai đến?” Mặc dù Noãn Noãn vui mừng, nhưng vẫn sinh lòng cảnh giác, vặn hỏi.

“Vương gia bị Thập Nhất vương gia kéo lại. Vương gia sợ nương nương không tin, đặc biệt đưa lệnh bài cho chúng ta!” Thủ lĩnh đám thị vệ lấy lệnh bài ra.

Noãn Noãn vừa thấy, quả nhiên là lệnh bài của Mộ Dung Thánh Li, ngắm lại đêm hôm khuya khoắt thế này, cũng sẽ không có người giả mạo người của Mộ Dung Thánh Li giúp bọn họ xuất cung, vì vậy không hoài nghi nữa, mang Đạm Cúc đi theo bốn người ra cửa cung.

Hai người đi ở giữa bốn gã thị vệ, mặc dù đứng phải mấy đội thị vệ kiểm tra, nhưng cũng đều an toàn vượt qua. Rất nhanh, sáu người chạy hướng Tuyên Vũ môn, ra khỏi Tuyên Vũ môn chính là bên ngoài cung!

Mắt thấy cửa cung ở trước mặt, Noãn Noãn không kiềm hãm được bước chân nhanh hơn.

“Hoàng hậu muốn đi đâu?” Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng của Mộ Dung Thánh Anh. Noãn Noãn sững sờ, nhưng vẫn tiến lên, chỉ là Đạm Cúc bên người bị sợ đến lập tức quỳ trên mặt đất.

Bốn thị vệ bên cạnh trực tiếp rút bội kiếm ra.

Noãn Noãn đứng thẳng tắp, không muốn quay đầu lại.

“Hoàng hậu thực sự nhẫn tâm như vậy sao, thân thể trẫm còn chưa khỏe, Hoàng hậu liền muốn bỏ mặc trẫm ư?” Giọng nói của Mộ Dung Thánh Anh càng ngày càng gần, tinh thần bốn gã thị vệ cũng càng ngày càng khẩn trương. Đèn lồng treo trên tường chiếu sáng, cực kỳ tĩnh lặng.

Noãn Noãn vẫn không quay đầu lại. Cô không cho phép mình mềm lòng thêm lần nữa, lần này cứu Mộ Dung Thánh Anh đã vi phạm tới ý chí của cô rồi.

“Noãn Noãn...” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh sửa lại cách gọi, âm thanh dịu dàng khiến Noãn Noãn cau mày.

Không nhìn bốn gã thị vệ đang cầm kiếm, Mộ Dung Thánh Anh đứng ở sau lưng Noãn Noãn: “Nàng tuyệt tình như vậy sao? Trẫm đã nói qua, nàng là người duy nhất trẫm có thể dựa vào ở hoàng cung này, người có thể cho trẫm cảm giác an toàn. Nếu như nàng đi rồi, hoàng cung này liền biến thành địa ngục!”

Noãn Noãn cắn môi kiên quyết không lên tiếng.

Nam nhân đột nhiên nhỏ giọng cười, từ từ nắm tay cô: “Đồng ý với ta, không cần đi có được hay không? Ta đã mất đi quá nhiều, không muốn lại mất nàng!”

Tay của nam nhân nhẹ nhàng run rẩy.

Thân thể Noãn Noãn cứng lại, đã từng thương hại đau lòng người đàn ông này, trong nháy mắt toàn bộ đều hiện ra, nhưng rất nhanh lại bị bao phủ. Cô thừa nhận, cô động lòng với người đàn ông này. Nếu không có tổn thương của kiếp trước, có lẽ cô sẽ lưu lại làm bạn hữu, nhưng hiện tại cô không dám. Trước không nói cô không biết lời nói của người này là thật hay giả, dù là thật, cô cũng không có dũng khí lưu lại.

Cô sẽ không tin tưởng đàn ông nữa!

“Hoàng thượng, xin cho chúng ta rời đi, đây là điều mà Hoàng thượng đã đồng ý với vương gia!” Thủ lĩnh bốn gã thị vệ lạnh lùng mở miệng: “Hoàng thượng không muốn vì một nữ nhân mà để thiên hạ nói Hoàng thượng dễ tin người chứ?”

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhíu lông mày, nhìn chằm chằm thủ vệ kia, lạnh lùng nói: “Nơi này không có chuyện của người, rút ngay!”

Thủ vệ kia không có chút sợ hãi, còn đứng ở trước mặt Mộ Dung Thánh Anh.

Noãn Noãn ngẩn ra, xoay người lại, nhỏ giọng hỏi: “Mộ Dung Thánh Anh, hắn mới vừa nói gì? Anh đồng ý gì với Mộ Dung Thánh Li?”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh lay động, yên lặng.

“Thì ra anh và Mộ Dung Thánh Li đã sớm có hiệp nghị đúng không? Anh vì đối phó với người kia, dùng tôi để giao dịch đúng không?” Noãn Noãn chất vấn. Cô không biết tại sao sau khi mình biết chân tướng lại tức giận như vậy, bởi vì xác nhận lời của nam nhân kia đều là giả sao? Là bởi vì ảo tưởng vẫn ôm ở đáy lòng bị đánh tan sao? Hay là bởi vì...

Noãn Noãn ngẩng đầu cười ha ha, cô thật kỳ lạ, thật đáng thương. Kiếp trước bị người đàn ông kia tổn thương sâu như vậy, tại sao còn ôm ảo tưởng với nam nhân đây?

“Noãn Noãn!” Mộ Dung Thánh Anh vội vàng mở miệng: “Không giống như nàng nghĩ, trẫm...”

Noãn Noãn ngưng cười, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thánh Anh: “Tôi nên cảm tạ anh, vừa rồi trước khi rời đi, tôi còn suy nghĩ, sau khi rời khỏi nơi này, tôi có nhớ anh hay không, nhớ lại Hoàng đế lang sói đội lốt cừu không? Nhưng hiện tại, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không nhớ anh... anh và cái hoàng cung này, chôn sâu ở trong lòng tôi!”

Ánh mắt nam nhân tối sầm lại, đột nhiên dâng lên một loại tâm tình phức tạp. Hắn muốn vươn tay kéo Noãn Noãn, Noãn Noãn lại kéo Đạm Cúc nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Sau lưng, ba gã thị vệ đuổi theo Noãn Noãn, chỉ có thủ lĩnh thị vệ đứng lại.

Mộ Dung Thánh Anh không đuổi theo, đột nhiên chuyển mắt nhìn lên người hắc: “Tại sao muốn làm như vậy? Ai ra lệnh cho đệ làm như vậy?”

Thủ lĩnh kia hơi dừng người lại: “Hoàng huynh, còn huynh thì sao? Nếu đã quyết định, tại sao còn giả bộ lưu luyến như vậy? Chẳng lẽ huynh hi vọng có kỳ tích xảy ra hay sao? Hay là huynh hi vọng nàng sẽ ở lại?”

“Không, ta biết rõ nàng sẽ không ở lại. Ta chỉ muốn nàng sẽ nhớ Mộ Dung Thánh Anh một chút, dù là quên, cũng không cần nhanh như vậy!” Mộ Dung

Thánh Anh khổ sở mở miệng.

“Chẳng lẽ huynh quên kế hoạch của huynh rồi sao? Huynh đã quyết định đẩy nàng cho nam nhân khác, tại sao còn phải làm như vậy?” Những câu này đều đâm thẳng vào tim của Mộ Dung Thánh Anh, “Đệ chỉ muốn tốt cho hoàng huynh thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh cười khổ: “Thập Nhất, đệ làm tốt, chỉ có như vậy, nàng vĩnh viễn quên Mộ Dung Thánh Anh, được, rất tốt!”

Tên thủ lĩnh chậm rãi kéo mặt nạ xuống, chính là Thập Nhất vương gia Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Hoàng huynh, huynh đã không thể toàn tâm toàn ý yêu nàng, vậy thì thả nàng đi, để cho một người khác tới yêu nàng đi!” Mộ Dung Thánh Khuynh cúi đầu mở miệng.

“Nhưng cuối cùng hắn là...” Mộ Dung Thánh Anh khổ sở im lặng

Cho dù hắn lại được thoải mái với thân phận kia thì thế nào, chung quy cũng là phân thân (Thân phận khác) của hắn không phải sao?

“Hoàng huynh sợ? Sợ thân phận kia không được Noãn Noãn yêu, hay là sợ ngộ nhờ Noãn Noãn thực sự yêu thân phận kia...” Mộ Dung Thánh Khuynh có chút hung hăng nói.

Nam nhân không trả lời, trực tiếp xoay người.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn bóng lưng cô đơn của nam nhân, nhẹ nhàng thở dài, mang mặt nạ rồi đi.

Bên ngoài cửa cung, Noãn Noãn dưới sự bảo vệ của thị vệ lên xe ngựa. Xe ngựa nhanh chóng chạy về phía ngoại thành, nhưng cô lại không biết, cô chỉ là từ một nhà giam này đi vào một nhà giam khác lớn hơn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thích, tôi thích anh ta

Edit: nhuandong

Beta: thuyvu

“Tỷ tỷ, chúng ta thực sự đã rời khỏi hoàng cung rồi sao?” Trong xe ngựa, Đạm Cúc chớp mắt không dám tin, vén lên màn che nhìn cảnh vật bên ngoài xe, quay đầu lại xác nhận với Noãn Noãn.

Noãn Noãn gật đầu, cup mi, tâm tình không nhẹ nhõm như tưởng tượng, chuyện xảy ra trong hoàng cung giống như một giấc mộng. Cô biết mình động lòng với Mộ Dung Thánh Anh, quyết định ép xuống nhưng vẫn cứ lay động, chưa từng trải qua một lần hạnh phúc, mà thương tích thì lại đầy mình.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Đạm Cúc tò mò hỏi, Noãn Noãn cũng không muốn trả lời nàng, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xa cách hoàng cung, xa cách Mộ Dung Thánh Anh, sinh mệnh của cô sẽ bắt đầu lại lần nữa!

Mơ mơ màng màng bị xe ngựa lắc lư thức tỉnh, Noãn Noãn mới ý thức được mình vậy mà đã ngủ, chỉ có điều giấc ngủ không hề được an ổn, trong mộng đều là gương mặt của Mộ Dung Thánh Anh, lời kéo tay cô muốn cô tin tưởng anh ta!

Thì ra cho dù có rời khỏi hoàng cung, nhưng trái tim vẫn ở lại, không thể nào yên lòng!

“Tỷ Tỷ, người đã tỉnh?” Đạm Cúc bò qua, nét mặt hơi khó hiểu: “Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta muốn đi đâu, xe ngựa đi cả đêm cũng chưa ngừng...”

Noãn Noãn sững sốt, cả đêm không ngừng? Nhưng Mộ Dung Thánh Li cũng không có xuất hiện, chẳng lẽ... Noãn Noãn vén màn lên, chỉ thấy phu xe đã biến thành người khác, hắn mặc áo bào lụa màu trắng, vạt áo thêu hoa văn bằng chỉ bạc, áo khoác là một trường sam màu bạc, hợp với cổ áo và tay áo, cũng là tơ lụa cực phẩm. Phía trên không có bất kỳ hoa văn nào khác, trên eo là đai lưng màu đen, treo ngọc bội nạm vàng đựng đưa theo gió.

“Anh là...” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, cả người tràn ngập đề phòng, là Mộ Dung Thánh Li sao? Nhưng một thân y phục kia sao lại quen mắt như vậy? Chẳng lẽ là...

Trong nháy mắt nam nhân quay mặt, Noãn Noãn cũng đoán được thân phận của hắn, bật thốt lên: “Kim Ứng?”

“Ha ha!” Nam nhân ngẩng đầu, cảm thon gầy mang theo một loại mỹ cảm sắc bén hướng bầu trời, dưới ánh mặt trời mới mọc tiếng cười sang sảng truyền đi rất xa: “Xem ra Hoàng hậu nương nương có ấn tượng sâu sắc với Kim mỗ nhi, nếu không sẽ không chỉ bằng một bóng lưng liền nhận ra Kim Mỗ!”

Kim Ưng nói xong, giao hoạt nháy mắt, cặp mắt bí ẩn dưới mặt nạ hoàng kim phát ra ánh sáng bén nhọn.

“Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?” Đạm Cúc nhát gan sớm đã dính vào trên người Noãn Noãn, ngón tay siết chặt áo Noãn Noãn không buông.

Ngược lại Noãn Noãn rất thản nhiên, trước cũng đã có mấy lần chạm mặt với Kim Ưng, cô khẳng định hẳn không có ác ý với cô, nhưng cũng không có ý tốt gì. Chỉ có điều muốn đối nghịch với Long Noãn Noãn cô, thì trước tiên cần phải ước lượng sức nặng của mình. Hiện tại cả người cô là độc, lại có võ công cao thâm, sẽ không sợ hẳn làm cái gì!

“Anh giết những thị vệ kia?” Noãn Noãn cau mày, sẽ không, nếu có sát khí, cô sẽ thức tỉnh, đây chính là thói quen của người trong tổ chức Thiên sứ. Nhưng tối hôm qua từ đầu đến cuối cô đều không cảm nhận được sát khí.

“Bọn họ vốn chính là người của Kim mẫu!” Dưới mặt nạ hoàng kim, nam nhân khó nén há hê, nghe rằng với Noãn Noãn, lộ ra hàm răng trắng như tuyết làm cho người ta ghen tỵ.

“Xem ra tâm tính của anh rất tốt, tại sao? Là vì tôi rơi vào tay anh?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, gương mặt tươi cười của nam nhân rơi vào trong mắt cô hết sức chướng mắt.

“Kim mẫu luôn luôn tốt bụng như vậy, Hoàng hậu nương nương cảm thấy kỳ quái, bởi vì người chưa từng thử tìm hiểu Kim mẫu mà thôi!” Kim Ưng vẫn giữ khuôn mặt tươi cười chào đón, răng trắng như tuyết dưới ánh mặt trời chói mắt.

“Tôi không muốn hiểu anh, nhưng mà tôi muốn biết tại sao anh muốn cướp tôi ra khỏi hoàng cung? Nếu như tôi nhớ không lầm, anh đã từng trăm phương ngàn kế ngăn cản tôi xuất cung!” Noãn Noãn lạnh lùng cau mày, không biết rõ mục đích của Kim Ưng, cô tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Kim Ưng vẫn mỉm cười như cũ: “Coi như Kim mẫu dùng mọi cách ngăn trở, không phải cuối cùng Hoàng hậu nương nương vẫn xuất cung hay sao?”

Noãn Noãn âm thầm đề phòng, lạnh giọng hỏi: “Tôi không muốn đánh thái cực với anh, rốt cuộc anh muốn gì xin mời nói thẳng!”

Kim Ưng ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương đã từng nghe qua Kim Ưng đường chưa?”

Noãn Noãn cau mày. Mặc dù ở trong hoàng cung, nhưng chuyện ở bên ngoài ít nhiều vẫn nghe được một chút. Kim Ưng đường còn gọi là Kim Ưng môn, tụ tập nghĩa sĩ thiên hạ, thái độ đối với triều đình có địch có hữu, có lúc thậm chí còn trợ giúp triều đình trừng phạt tham quan ô lại. Mặc dù triều đình không phải người vậy quét, nhưng cũng không công nhận tổ chức này.

“Nhìn vẻ mặt người hình như đã nghe nói qua? Kim mẫu chính là đường chủ Kim Ưng đường, muốn mời Hoàng hậu nương nương đến Kim Ưng đường làm khách!” Kim Ưng nở nụ cười dưới ánh mặt trời.

Noãn Noãn hừ lạnh: “Làm khách? Ý tứ chính là giam lỏng đúng không? Kim Ưng, tại sao? Lại nói anh giam lỏng tôi, có được cái gì tốt? Mặc dù trước kia tôi là Hoàng hậu, nhưng hiện tại chẳng qua chính là một món đồ giao dịch, hình như anh đã tìm làm người!”

Nụ cười trên mặt Kim Ưng có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường: “Nương nương không phải là Kim mẫu, tất nhiên không biết mình có chỗ tốt gì, về phần tại sao...” Kim Ưng đột nhiên nhếch môi cười, ánh mắt xảo trá nói: “Nương nương có thể đi chỗ nào?”

Noãn Noãn sững sờ, đúng vậy, cô không có chỗ để đi, phủ thừa tướng, cô tuyệt đối không thể trở về. Cả đời trước cô bị người định đoạt cuộc sống, cả đời này cô tuyệt đối không muốn! Thánh Nguyên vương phủ? Vậy càng không được, cô vốn không muốn Mộ Dung Thánh Li hiểu lầm. Trên người cô có rất nhiều bạc, có thể tự lực cánh sinh, trừ phủ thừa tướng và Thánh Nguyên vương phủ, nơi nào cũng có thể đi! Nhưng mà đi thì thế nào, với thể lực của Mộ Dung Thánh Li, thể lực của Long Chiêu An, còn có thể lực của Mộ Dung Thánh Anh, chỉ sợ sẽ không an bình.

“Kim mẫu có thể vì nương nương sắp xếp một nơi yên tĩnh, ở đó, tuyệt đối nương nương có tự do. Nếu như chơi đủ rồi, chán ghét, buồn phiền, nương nương có thể rời đi bất cứ lúc nào! Thế nào?” Giống như sớm đã nhìn thấu tình cảnh của Noãn Noãn, Kim Ưng cười tỉnh trước.

“Anh sẽ tốt như vậy sao? Từ lúc mới bắt đầu đuổi giết đến bây giờ già mù sa mưa, Kim Ưng, nếu anh muốn tôi tin tưởng anh... vậy đầu tiên tôi muốn có con át chủ bài của anh!” Mặc dù đề nghị của Kim Ưng không tệ, nhưng Noãn Noãn tin tưởng Kim Ưng nhất định có âm mưu gì đó, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là tốt bụng muốn giúp cô!

Kim Ưng nhàn nhạt cười: “Hoàng hậu nương nương, người biết vì sao khi Long Dụ hoàng đế băng hà nhất định phải lập người làm Hoàng hậu không, hơn nữa còn ở dưới tình huống Mộ Dung Thánh Li nhất kiến chung tình với người?”

Noãn Noãn sững sờ, vấn đề này cô thực sự không nghĩ đến, để lời kéo thể lực của thừa tướng? Thật ra mặc dù Long Thủy Li là thứ xuất, nhưng ở phủ thừa tướng cũng là nhị tiểu thư điều võ dương oai, hẳn là thích hợp kết thân với Hoàng thượng hơn. Ngoài điểm này ra, đó chính là Long Dụ Hoàng đế sợ Mộ Dung Thánh Li tranh đoạt ngôi vị hoàng đế! Cho nên... Nhưng suy nghĩ ấy lại thấy không liên kết với nhau, hiện tại Mộ Dung Thánh Li sợ đi như vậy, nghe nói đều là vì Long Noãn Noãn. Nếu lúc ấy Long Dụ hoàng đế thành toàn Long Noãn Noãn và Mộ Dung Thánh Li, nói không chừng Mộ Dung Thánh Li sẽ trở thành trợ thủ tốt cho Hoàng thượng, huynh đệ đồng lòng thì không có gì là không thể!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, Noãn Noãn chỉ có thể mở miệng: “Vì sao?”

Kim Ưng cười nhạt, giao hoạt nhìn Noãn Noãn một cái nói: “Nếu Hoàng hậu nương nương muốn biết, vậy thì cùng đi tới Kim Ưng đường, ta tin tưởng

Hoàng hậu nương nương rất nhanh sẽ tìm được đáp án!”

“Đây không phải là quân át chủ bài của anh, chỉ là cái cớ dẫn dụ tôi đi!” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng, cô sẽ không mắc mưu.

“Hoàng hậu nương nương muốn nhìn, quân át chủ bài đã ở Kim Ưng đường! Kim mô lấy tính mạng ra đảm bảo, nếu Hoàng hậu nương nương không đi, sẽ hối hận cả đời!” Ánh mắt Kim Ưng lóe sáng.

Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, nhưng đứng là hiện tại cô thực sự không có chỗ để đi, không bằng...

“Đi thôi!” Kim Ưng đột nhiên xoay người kéo dây cương, quát roi: “Kim mô biết Hoàng hậu nương nương sẽ đồng ý!”

“Tỷ tỷ...” Đạm Cúc khản trương mở miệng.

“Không có việc gì, trước tiên đi tới đó làm khách cũng không tồi!” Noãn Noãn thấp giọng an ủi Đạm Cúc, tối thiểu trong khoảng thời gian này, có thể né tránh Hoàng đế lang sói và Thánh Nguyên vương gia, còn có Long Chiêu An. Nhưng mà nếu một khi cô phát hiện Kim Ưng có mưu đồ bất chính, cô chắc chắn sẽ hạ thủ không lưu tình!

Con ngựa chạy gấp về phương hướng không rõ, bỗng nhiên vang lên tiếng hát lạnh lạnh của một nam nhân ở bên ngoài xe.

“Giang hồ cười, ân oán, người so chiêu, cười tàng đao.

Hồng trần cười, cười cô đơn, tâm quá cao, không đến được.

Minh nguyệt chiếu, đường xa xôi, người về già, tâm không già.

Yêu không tới, phóng không hết, không quên được, lòng tốt của người.

Nhìn như hoa phi hoa, sương phi sương, cuộn cuộn nước sông giữ không được.

Một thân lý tưởng hào hùng thiết ngạo cốt, thì ra là anh hùng cô độc...”

Giọng nam nhân du dương cao vút, mùi hương khí phách, sôi trào, nhưng ít nhiều cũng có âm áp, từ đây tách biệt tường đồ lâu cao, tiêu dao giang hồ cũng không tồi! Trong vương phủ Thánh Nguyên, một hàng thị vệ áo đen quỳ trên mặt đất, người nào cũng cúi đầu thật thấp, nam chủ ngồi trên cao phát ra âm u cùng khí phách khiến cho bọn họ không dám thở mạnh.

“Gia, thật không ngờ người của Kim Ưng môn sẽ nhúng tay vào chuyện này!” Hắc Ngọc cúi đầu mở miệng.

“Cầm miệng!” Mộ Dung Thánh Li cực kỳ tức giận muốn giết người. Tối hôm qua, khi hắn muốn vào cung đón Noãn Noãn, đột nhiên lại bị Kim Ưng cuốn lấy. Hắc Ngọc chỉ có thể cầm theo lệnh bài của hắn vào cung, không ngờ cũng là không công mà lui. Hiện tại rốt cuộc Noãn Noãn bị Kim Ưng đưa đến nơi nào?

Hắc Ngọc lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, thu mắt cúi đầu đứng sang một bên.

“Truyền lệnh của ta xuống, toàn lực điều tra vị trí của Kim Ưng môn, chỉ cần Kim Ưng môn tồn tại trên thế giới này, nhất định phải tìm ra cho bản vương!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng.

“Dạ!” Một đám thị vệ áo đen đồng thanh lên tiếng, sau đó trong nháy mắt tản đi khắp nơi.

Hắc Ngọc yên lặng đứng chờ ở bên cạnh Mộ Dung Thánh Li, do dự hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng: “Gia, ngài đừng sốt ruột quá, mặc kệ như thế nào, chỉ cần tiểu thư đã rời khỏi hoàng cung, gia đã thành công một nửa, không phải sao?”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, chân mày nhíu chặt từ từ giãn ra. Hắn lạnh lùng gật đầu một cái: “Không sai, chỉ cần Noãn Noãn không còn là Hoàng hậu, bản vương có lòng tin khiến Noãn Noãn nhớ lại bản vương!” Đột nhiên, hắn nghĩ tới cái gì, lạnh giọng hỏi: “Tối hôm qua khi các người hành động, Mộ Dung Thánh Anh đang làm gì?”

Hắc Ngọc lập tức đáp: “Bẩm gia, Hoàng thượng vẫn gánh chịu đau đớn ở bên trong Càn Khôn điện. Theo ngự y nói thân thể lại không tốt, ho ra máu, Lân Cẩm và Hàn Tiêu một mực đứng chờ ở trước cửa, cả đêm không rời đi!”

“Thật sao?” Mộ Dung Thánh Li hơi cau mày: “Ta luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, Mộ Dung Thánh Anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Noãn Noãn như vậy được!”

“Có lẽ bởi vì lần này Hoàng thượng bị thương quá nặng, đã không thể để ý đến tiểu thư rồi. Chẳng qua là thuộc hạ không ngờ Hoàng thượng lại biết võ công!” Hắc Ngọc đột nhiên nghĩ ngợi nói.

Mộ Dung Thánh Li sững sờ: “Chẳng những người không biết mà ta cũng không biết. Nếu không phải lần này liên kết với hắn đối phó lão nữ nhân kia, bản vương vĩnh viễn không biết được Mộ Dung Thánh Anh yếu đuối nhưng lại là một cao thủ!” Hắn chuyển mắt: “Đúng rồi, việc ta bảo người điều tra thân phận của Kim Ưng đã có tin tức gì chưa?”

Hắc Ngọc lắc đầu: “Trên giang hồ không ai biết được thân phận của Kim Ung, ngay cả tứ đại đường chủ của Kim Ung môn, nghe nói cũng chưa từng gặp qua diện mạo thật của Kim Ung!”

“Tiếp tục tra, bốn vương không tin, Kim Ung có thể ả núp sâu như vậy! Hơn nữa bốn vương vẫn luôn có một loại dự cảm, Kim Ung là người bốn vương quen biết!” Mộ Dung Thánh Li chậm rãi mở miệng.

Hắc Ngọc hoảng sợ: “Gì, vì sao ngài lại có cảm giác như vậy?”

“Không biết, chỉ là cảm giác!” Mộ Dung Thánh Li ngược mắt, nhìn ánh mặt trời mới lên thờ dài: “Một đêm rồi, vẫn không biết bây giờ Noãn Noãn đang ở đâu!”

※

Giáp ranh giữa vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu là một dãy núi Thiên Tế kéo dài ngàn dặm, núi non trùng điệp, một màu xanh mênh mông, rừng cây nối nhau, um tùm bát ngát, mênh mông không dứt. Bên trong dãy núi có một con sông Thiên Tế, giống như một con cự long lượn vòng ở lưng chừng núi, gió lớn sắc lạnh uốn khúc quanh co trong khe sâu gào thét rống giận, nước sông chảy xiết như muốn dời núi lấp biển, giống như vạn mã rít gào lao nhanh qua những dốc đá kỳ dị, kích thích từng đợt từng đợt bọt sóng tung bay, trong phút chốc lại rơi xuống vô hình.

Nghe nói Thiên Tế chính là một lá chắn thiên nhiên giữa vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu quốc, bất luận người quốc gia nào, muốn vượt qua núi Thiên Tế này, xâm lược nước khác đều gặp rất nhiều khó khăn. Cho nên núi Thiên Tế liền trở thành nơi hiểm yếu mà các nhà binh gia của vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu quốc tranh giành.

Dọc theo sông Thiên Tế xuống dưới, có một thung lũng ở giữa hai ngọn núi lớn, chính là nơi gần nhất với vương triều Mộ Dung và Trọng Lâu quốc, mà căn cứ của Kim Ung môn nằm ngay bên trong thung lũng này.

Trên đường đi, ngay cả Noãn Noãn cũng không nhận được cảm phục địa thế hiểm trở ở nơi này. Chỉ có điều cô nghĩ không ra, một chỗ quan trọng như vậy, làm sao Mộ Dung Thánh Anh có thể nhượng lại cho Kim Ung môn!

Cảm giác được nghi ngờ của Noãn Noãn, Kim Ung ngồi trên xe ngựa, miệng ngậm cỏ xanh, phóng đàng không kiểm chế được chỉ bảo: “Không hiểu sao, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Lại nói vị trí nơi này quá mức hiểm yếu, quan binh sợ khổ, không thể sống ở nơi này lâu dài, chính xác để cho chúng ta có được thời cơ cùng thời gian tốt, bên trong tòa núi lớn này có một đường tắt!”

“Đường tắt?” Noãn Noãn nhìn thạch bích bóng loáng trước mặt, lạnh lùng nhũ mây: “Xin hỏi Kim đại đường chủ, đường tắt mà ngài nói đang ở đâu vậy?”

Kim Ung cười ha ha, đột nhiên chỉ lên một đỉnh núi, sau đó đưa ngón tay đặt ở trong miệng, huýt gió một tiếng rõ to, rất nhanh trên đỉnh núi có động tĩnh, xuất hiện mấy điểm đen nhỏ, sau đó điểm đen từ từ xuống núi.

Rốt cuộc thấy rõ điểm đen kia, thì ra là một cái sọt rộng khoảng hai thước vuông, phía trên sọt có thắt một sợi dây thừng, treo ở trên vách đá thẳng đứng, nối thẳng với đỉnh núi.

Noãn Noãn quay đầu lại liếc Kim Ung, không ngờ quả thật có một đường tắt, nhưng...

“Anh không sợ tôi sẽ đi tố giác sao?” Noãn Noãn cười lạnh, “Nếu bị Mộ Dung Thánh Anh biết nơi ở của anh...”

“Nữ nhân, ngươi quá coi thường Kim môn rồi. Nếu ngay cả điểm ấy Kim môn cũng không nhìn đến, tuyệt đối sẽ không dẫn người tới nơi này!” Kim Ung cười như đã định liệu trước, khoe môi mỏng manh nâng lên nụ cười đắc ý mà mê hoặc lòng người.

Đột nhiên, không biết vì sao, trong đầu Noãn Noãn lóe ra nụ cười của Mộ Dung Thánh Anh. Mặc dù mỗi lần anh ta đều đang cười, cười rất dịu dàng, rất ấm áp, nhưng chưa một lần cười như vậy, thanh thản, thoải mái.

Kim Ung tiến đầu đến gần: “Tại sao không nháy mắt khi nhìn ta, có phải thấy ta rất đẹp trai hay không?”

Noãn Noãn cười nhạt một tiếng, xoay mặt: “Không có, chỉ là nhớ tới một cổ nhân, tôi nói rồi anh rất giống anh ta!”

“Hả! Mộ Dung Thánh Anh? Người đã từng hoài nghi rằng ta là hán!” Kim Ung không thèm để ý mở miệng, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra hào quang khiến người xem không hiểu được.

“Hiện tại tôi khẳng định anh không phải là anh ta!” Noãn Noãn thờ dài: “Anh ta sống quá mệt mỏi, lưng mang quá nhiều, cũng chịu đựng quá nhiều. Cho nên anh ta vĩnh viễn không thể cười sáng khoải như anh được, còn có hát hào hùng vạn trượng như vậy!”

“Vậy người thích ta hay thích hán?” Kim Ung đột nhiên sát tới gần mặt nàng, ánh mắt thâm thúy như biển rộng trực tiếp nhìn chăm chăm Noãn Noãn.

Trên thân thể nam nhân có một loại mùi vị rất đặc biệt, là đàn hương, đột nhiên tiến đến gần, Noãn Noãn bị bao phủ bên trong hơi thở của hán.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn mắt hán, đột nhiên cười một tiếng: “Cả hai tôi đều không thích!”

“Ai!” Kim Ung đột nhiên thở ra một hơi: “Vậy ta yên tâm rồi, còn tưởng rằng Mộ Dung Thánh Anh sẽ vào trước làm chủ rồi, bây giờ nhìn lại cũng không

có gì đặc biệt!”

Noãn Noãn nở nụ cười thờ ơ, mắt chuyển tới cái sọt: “Chúng ta ngồi cái này đi lên sao?”

Lúc Kim Ứng nhìn về cái sọt, đôi mắt cười đến cong lên: “Đúng vậy, người không dám?”

“Anh dám tôi liền dám!” Noãn Noãn cười nhạt.

“Vây xin mời!” Kim Ứng làm một dấu hiệu mời.

“Tỷ tỷ!” Đột nhiên Đạm Cúc tiến lên kéo váy Noãn Noãn: “Tỷ tỷ, cái này quá đáng sợ, ngộ nhờ dây thừng đứt, hoặc có người cô ý cắt đứt, vậy...”

“Em không dám?” Noãn Noãn đảo mắt nhìn cô, “Nếu em không dám vậy ở đây đi, tin tưởng Kim Ứng đường chủ sẽ phái người bố trí ổn thỏa chứ?”

Câu nói sau cùng là nói cho Kim Ứng nghe.

Kim Ứng lập tức nói: “Đó là hiển nhiên, trong sơn cốc này cũng có người của Kim Ứng môn, ta sẽ thông báo, nương nương người cứ yên tâm!”

Quả nhiên! Noãn Noãn xác nhận suy nghĩ của mình, Kim Ứng môn không chỉ có người ở đỉnh núi, sợ rằng cả Thiên Tế này đều đã bị hấn không chế!

Đạm Cúc có chút do dự, nhưng ngược mắt nhìn đỉnh núi cao vút trong mây, tốt nhất vẫn gật đầu.

“Vào đi!” Kim Ứng tiến vào trước, vươn tay.

Hơi do dự, cầm tay của hấn, Noãn Noãn tiến vào cái sọt.

Kim Ứng đứng ở bên người cô, đột nhiên cười khê: “Noãn Noãn, vậy chúng ta lên đường thôi!”

Noãn Noãn sững sờ: “Vì sao đột nhiên sửa lại cách gọi? Tội hình như không có quen thuộc quá với anh!”

Kim Ứng khê mỉm cười, không trả lời, cho đến khi cái sọt lên tới giữa không trung, hấn đột nhiên cười khê: “Noãn Noãn nàng xem, hiện tại chúng ta cách xa mặt đất ba mươi mấy thước, nếu sợi dây này đứt, rất có thể chúng ta bị rơi tan xương nát thịt!”

Nói xong, hấn chợt nắm hai sợi dây thừng ở một bên cái sọt.

Noãn Noãn sững sờ, theo dõi tay hấn lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Một thân phận khác

“Không cần khẩn trương!” Đột nhiên Kim Ứng cười rục rờ khác thường, hằm răng trắng như gai đâm vào mắt Noãn Noãn: “Ta chính là muốn nói cho nàng biết, hiện tại ta và nàng đã đồng sinh cộng tử rồi, nàng nói quan hệ của chúng ta có sâu không? Có thể gọi nàng là Noãn Noãn không?”

Noãn Noãn lạnh lùng trừng mắt nam nhân đang cười cợt nhả, hừ một tiếng thật mạnh.

Chưa từng thấy qua nam nhân nào da mặt dày như vậy, gọi một cái sọt, liền kêu là cộng sinh tử?

“Noãn Noãn ngầm thừa nhận rồi đúng không? Ồ, lần đầu tiên phát hiện ra, Noãn Noãn không hổ là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung nha, cho dù tức giận nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, làm cho lòng người mê mẩn!” Kim Ứng một bên ba hoa, một bên đưa đầu qua, đầy đủ một bộ dáng vô lại.

Noãn Noãn xoay người sang chỗ khác không để ý tới hấn, chỉ nhìn phong cảnh. Từ nơi này nhìn qua, cả tòa núi Thiên Tế đang ở trước mắt, tâm tình vô cùng bao la hùng vĩ, một chút phiền lòng cũng không có. Nhưng tiếc thay, Noãn Noãn chỉ lo thưởng thức phong cảnh, nhưng không nhìn thấy nét mặt của Kim Ứng ở sau lưng. Hấn đã thu hồi lại nụ cười lưu manh, thâm tình nhìn cô, trong ánh mắt có tia khổ sở không thấy rõ.

Trên đỉnh núi truyền đến một trận tiếng hoan hô, Kim Ứng nháy mắt, nhanh chóng che giấu cảm xúc bi thương, cùng Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn lại. Trên đỉnh núi có bốn nam tử tuấn tuyệt đến mức tận cùng, áo xanh ẩn hiện, áo tím thần bí, áo trắng thanh cao, áo đen cao quý, xếp thành một hàng, đẹp giống như là một bộ tranh sơn thủy.

Noãn Noãn nháy nháy mắt, không ngờ Kim Ứng môn lại có một mạng lưới mỹ nam nhiều như thế, từng người từng người đều mang phong tình. Đang định ngắm kỹ, màu vàng thoáng một cái ở trước mặt, màu trắng bạc hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng ở trước mặt bốn người. Mặc dù không thấy rõ được gương mặt nam nhân, nhưng khí thế ngạo mạn lại hoàn toàn hạ gục bốn nam nhân tuấn mỹ nọ.

Noãn Noãn chớp mắt, đột nhiên suy nghĩ, Kim Ưng mà tháo mặt nạ xuống nói không chừng cũng là một mỹ nam tử. Ý định vừa hé mở, tay nhỏ nhanh chóng đánh về phía mặt nạ của Kim Ưng.

Kim Ưng sững sờ, không nghĩ tới Noãn Noãn đột nhiên ra tay, thân thể cấp tốc lui về phía sau. Mặc dù vội vàng, nhưng không có bất kỳ chột vạt nào, ngược lại màu trắng bạc hợp với sương mù trên đỉnh núi, tuấn mỹ nói không lên lời.

“Ồ, đây là cái gì, lần này lão đại mang về một nữ nhân thật mạnh mẽ nha!” Giọng nói xuất ra từ nam tử áo tím, âm thanh trong sáng mà có lực xuyên thấu.

Ba mỹ nam còn lại đều gật gật đầu, bày tỏ đồng ý, nhưng trên mặt mỗi người đều không giấu được hưng phấn. Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên đỉnh núi Kim Ưng này có nữ nhân đi lên, có phải về sau nữ nhân kia chính là chủ mẫu của bọn họ hay không?

Trong mắt tất cả bốn vị mỹ nam đều là nghi vấn.

Noãn Noãn không ngờ kinh công của Kim Ưng tốt như vậy, đông trốn tây nấp, cũng không chịu giao đấu trực tiếp với nàng, đơn giản chỉ là đem cô xoay vòng.

“Không chơi nữa!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, đầu hàng trước, nhưng trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó cô sẽ tháo mặt nạ của anh ta xuống, chỉ là không phải là hiện tại. Võ công không phải là điểm mạnh của cô, điểm mạnh của cô chính là dùng độc!

“Ha ha!” Noãn Noãn không nhịn được cười gian.

“Vân Ế!” Đột nhiên Kim Ưng gọi to, nam tử áo trắng thông thả đứng dậy: “Có gì phân phó, môn chủ!”

“Về sau ngươi phải đi theo ta như hình với bóng, bởi vì nghe nói tiểu thư Long Noãn Noãn này là cao thủ dụng độc, không thể không phòng!” Kim Ưng miễn cưỡng chỉ chỉ Noãn Noãn.

“Vân Ế?”

“Long Noãn Noãn!”

Hiện trường năm người đều tròn mắt há mồm.

Noãn Noãn ngạc nhiên bởi vì đại danh Vân Ế. Đi tới cô đại này, cô có thể không biết hoàng đế năm nước là ai, nhưng người y thuật cao nhất thiên hạ thì phải biết. Nghe nói đó là một nam tử trẻ tuổi tên là Vân Ế. Nam tử này có chứng đa nghi, bao gồm cả vu cô (phù thủy) tất cả đều là không đáng kể, không ngờ chính là nam tử tuấn mỹ trước mắt.

Nguyên nhân bốn vị nam tử ngạc nhiên có lẽ là vì cái tên Long Noãn Noãn, bọn họ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, rất nhanh cười như gió nhẹ nước chảy, nhưng trong mắt mỗi người đều hàm ẩn gì đó.

“Anh chính là Vân Ế? Đến đây, chúng ta đấu một lần, xem một chút y thuật của anh lợi hại hay là độc thuật của tôi lợi hại!” Noãn Noãn lập tức tiến tới kéo ống tay áo Vân Ế, bộ dạng không so thắng bại tuyệt đối không bỏ qua.

Vân Ế liếc mắt nhìn Noãn Noãn, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: “Vì sao ta phải đấu với ngươi? Chẳng lẽ ngươi nói đấu ta liền đấu sao? Nếu ta không muốn đấu thì sao? Có phải ngươi sẽ hạ độc trên người ta, thấy ta giải độc chính là đã đấu với ngươi? Ngươi sai lầm rồi! Sau khi Vân Ế ta thành danh, bao nhiêu độc y trong thiên hạ muốn dùng loại phương pháp này buộc ta tỷ thí, nhưng Vân Ế ta học y chỉ vì cứu người, không phải là vì danh lợi. Nếu ta muốn nổi tiếng tứ hải, Côn Bằng* giương cánh, bay lượn khắp nơi, ta đã sớm đi so tài với người rồi! Cho nên dù ta chết, ta cũng sẽ không so chiêu với ngươi. Vì thế nếu ngươi muốn hạ độc thì nhanh một chút, dù sao trên người ta đã có mười loại cổ độc, tương sinh tương khắc, nhiều hơn nữa ta cũng không sợ...”

*Côn Bằng :loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết thời xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá côn hoá thành trong 'Tiêu Dao dư' của Trang Tử.

Noãn Noãn há to mồm, nhìn môi mỏng nam nhân lúc mờ lúc sáng, kinh ngạc quay đầu lại nhìn Kim Ưng.

Kim Ưng miễn cưỡng khoát khoát tay, ý tứ là để cho Noãn Noãn tự mình giải quyết.

“Khụ khụ... Tôi nói...” Noãn Noãn thật vất vả cắt đứt lời của hắn: “Anh không muốn so chiêu với tôi thì thôi, tôi...”

Cô sợ cuộc so tài này còn chưa bắt đầu, đã bị nam nhân này nói chết trước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Kim ưng đi

Noãn Noãn lập tức khoát tay: “Của cô chính là của cô, tôi không muốn giành với cô!” Nói xong, giống như muốn ra sức phủi sạch quan hệ, tránh thoát khỏi tay Kim Ưng, chống hông lên, cũng không đoái hoài tới ưu nhĩ, di chuyển ra bên ngoài vòng tròn, bày tỏ sự trong sạch.

Kim Ưng vốn đang tức giận, vừa thấy Noãn Noãn hận không được muốn hất ngã vào trong lòng Vân Tụ, lập tức nheo mắt cười khê: “Được, Noãn Noãn của ta sẽ so tài với ngươi, nhưng cược là thắng hay thua, trong lòng ta chỉ có Noãn Noãn!”

Kim Ưng chẳng biết xấu hổ chọc cho Noãn Noãn tức đến mức muốn học máu, nhìn lại Vân Tụ kia, mặt đã sẫm đỏ, giận dữ tròn to mắt, chuẩn bị ới ra máu, đập đập vọt tới trước mặt Noãn Noãn, vút hồ cảm đáng thương sang một bên, trực tiếp lấy chủy thủ ra: “Ta không so tài múa với ngươi nữa, lần này liều mạng với ngươi!”

Noãn Noãn tròn mắt há mồm, trong lòng vô cùng cảm thán, quả nhiên là nữ nhân giang hồ, sáng khoái ân cừ, nhưng cô cũng không nghĩ sẽ vì một người đàn ông mà liều mạng!

Vốn tưởng rằng Kim Ưng sẽ ngăn lại, không ngờ hất lại ngồi xếp bằng trên mặt đất vỗ tay bôm bốp: “Tốt tốt tốt, Noãn Noãn sẽ liều mạng với ngươi, nằng thắng ta chính là của nàng, nằng thua, vậy nàng chính là của ta!”

“Phốc!” một tiếng, không cần so tài múa, không cần liều mạng, Noãn Noãn và Vân Tụ trực tiếp đối mặt bắt đầu học máu. Noãn Noãn thì ghé tòm, nhưng Vân Tụ lại là tức giận!

Tiến lên lao qua Noãn Noãn một phen, không biết từ nơi nào nhặt được một cái khăn tay, dịu dàng hip mắt, xoa xoa, Kim Ưng cười ha hả nói: “Quả thật là liều mạng, từ nay về sau nằng là của ta, ta là của nàng!”

Noãn Noãn gất gao nhìn hấn chăm chăm, chết không nhắm mắt!

Phần sau cùng của cuộc đốt lửa trại đó chính là party thịt nướng. Đem nhánh cây gác trên đồng lửa, mang thịt thỏ tươi, thịt hươu còn có thịt heo rừng đến nướng ăn. Dù sao thì ở giữa núi cao trùng điệp, sẽ rất thường thấy những thứ dã thú này.

Vân Tụ bị tứ đại mỹ nam kêu qua, thay phiên dâng lên thịt thỏ hoang an ủi, bên này Kim Ưng tự mình ra tay, cầm thịt hươu mềm mại, xoa xoa ớt, muối ăn, trong ánh mắt giết người của Vân Tụ, ghé tòm khác thường cắt thành từng phần nhỏ, dùng chủy thủ xiên qua, nhất quyết đút lên miệng Noãn Noãn.

“Tôi muốn qua bên kia!” Noãn Noãn chỉ chỉ tứ đại mỹ nam, nhìn thế nào thì ngồi ở đây vẫn rất nguy hiểm, trước không nói Vân Tụ tiến lên đòi liều mạng, những ánh mắt ẩn núp ở trong chỗ tối kia càng đáng sợ hơn. Noãn Noãn cũng không muốn vừa mới bắt đầu liền vì một người đàn ông mà tranh giành với người khác, bị người nơi này ném từ trên đỉnh núi xuống.

“Được!” Kim Ưng cười hi hi đáp, vung tay lên: “Năm người các ngươi tới đây, Noãn Noãn của ta thích qua bên kia!”

Noãn Noãn sừng sốt, rất muốn học máu hôn mê. Ánh mắt ghen ghét của Vân Tụ càng đáng sợ hơn rồi!

Bốn vị mỹ nam đều cho lão đại mặt mũi, vui vẻ chạy tới, thuận tiện lôi kéo Vân Tụ đang điên cuồng.

Phờ phạc rũ rượi ngồi xuống với Kim Ưng, Noãn Noãn không dám nhắc lại yêu cầu gì nữa, khép mí, coi như cái gì cũng không thấy. Kim Ưng ân cần đến buồn nôn, Vân Tụ tức giận ghen tỵ, tất cả đều hóa thành sức ăn, từng miếng từng miếng ngậm lấy mỹ vị Kim Ưng đưa qua, ăn đến trời đất mù mịt.

Đêm dần dần khuya, người tham gia cuồng hoan dần dần tản đi, ngay cả Vân Tụ cũng bị bốn vị mỹ nam lôi đi, sân rộng chỉ còn Noãn Noãn không ngừng ăn và Kim Ưng ân cần phục vụ.

“Ợ...!” Ợ lên no nê, Noãn Noãn ý bảo không ăn được nữa.

Lúc này Kim Ưng mới dừng tay, vươn bả vai đau nhức thở dài: “Không tưởng tượng được nàng có năng lực ăn như vậy, xem ra Kim mỗ phải thay đổi kế hoạch, lương thực dự trữ trên đỉnh núi này không còn nhiều lắm, bị nàng ăn như vậy chỉ sợ chống đỡ không qua mười ngày.”

Noãn Noãn ngẩn ra, đang định mắng hấn, lại thoáng thấy thịt hươu đã mất một nửa, mà hình như Kim Ưng cả một đêm đều bận rộn cắt thịt cho cô, chưa hề ăn cái gì.

“Nhìn anh phục vụ tôi cả đêm, ừ, nửa con thỏ này cho anh!” Noãn Noãn lấy nửa con thỏ đặt ở trên bàn hấn.

“Cảm ơn Noãn Noãn, chỉ có Noãn Noãn thương ta!” Kim Ưng nháy nháy mắt, trực tiếp cầm lấy nửa con thỏ lên gặm, giống như cực kỳ đói.

Noãn Noãn nhìn sang chỗ khác, có chút uất ức. Mặc dù biết Kim Ưng làm quá một chút, nhưng không thể phủ nhận, đêm này quả thật chính là đêm vui sướng nhất kể từ khi cô tới cổ đại. Một buổi tối vui vẻ nhất, nếu cuộc sống cứ như vậy... Noãn Noãn ngắm nhìn đỉnh núi trong đêm tối một vòng, nơi này hình như gần chân trời nhất, những vì sao gần trong gang tấc... Cô nằm xuống, vươn tay, giống như chạm tới những ngôi sao kia, hạnh phúc nhắm mắt lại.

Cô đột nhiên yêu nơi này!

Kim Ưng vừa ăn vừa nhìn về mặt say mê của nữ tử, khẽ nâng khóe môi, lộ ra nụ cười chân chính. Đây cũng là ngày hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của hắn. Mặc dù không biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng mà ngày hôm nay, hắn lại...

Đem con thỏ trong tay vứt xuống, miệng cũng không lau, Kim Ưng trực tiếp lật người, cúi người đè lên người nữ tử, sao đó dụ dăng cùng với vàng hôn xuống.

Noãn Noãn cả kinh, trực giác muốn đẩy hắn ra, nhưng vị thịt trong miệng khiến cho lòng cô ảm áp. Có lẽ, thời gian này, bầu không khí này, nụ hôn này càng làm cho người ta có thêm dư vị!

Ngay từ đầu chỉ lướt qua rồi dừng nhưng vì Noãn Noãn ngầm cho phép mà trở thành lửa nóng. Khi hô hấp của nam nhân trở nên nặng nề, khi nụ hôn kia tràn ngập tư vị tình dục, cũng trong nháy mắt, hai người đều đem đối phương đẩy ra.

“Cái đó cái đó...” Noãn Noãn cái đó thật lâu, ánh mắt tránh né, không biết tiếp tục như thế nào nữa.

Hít một hơi sâu, bình phục tâm tình của mình, đột nhiên Kim Ưng đứng dậy, thuận tiện một tay kéo Noãn Noãn lên: “Trời tối rồi, nàng nên nghỉ ngơi thôi! Ta tiễn nàng!”

Noãn Noãn chỉ có thể gật đầu.

Phịch. (Chỉ tiếng người bị ngã)

Sau khi tới túp lều nhỏ nghỉ ngơi lúc trước, Kim Ưng rút cuộc cũng khôi phục lại bộ dạng lưu manh, tựa trên cửa phòng liếc mắt đưa tình với Noãn Noãn: “Giường rất lớn, hơn nửa ban đêm rất lạnh, nàng cần một người làm ấm chăn không?”

Noãn Noãn trực tiếp đóng cửa lại coi như trả lời hắn.

Bên trong, Noãn Noãn tựa người trên cửa phòng, nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là nụ hôn vừa rồi, rất kỳ lạ, hòa lẫn hương vị thịt. Khi nghĩ như vậy, lại khiến cô nhớ tới nụ hôn của Mộ Dung Thánh Anh, cực kỳ duy mỹ, lạnh, hương của hồng mai... Noãn Noãn thở dài, kỳ quái tại sao trước kia mình lại cảm thấy Kim Ưng và Mộ Dung Thánh Anh là một người chứ, một người không hề bị cản trở, một lại bị đè nén như vậy, hoàn toàn bất đồng!

Ngoài cửa, vẻ mặt trêu chọc của nam nhân từ từ biến mất, hắn ngơ ngẩn nhìn cửa phòng một lúc, đột nhiên thi triển khinh công rời đi.

Trên khối đá cao nhất, nam nhân ngồi phịch ở trên tảng đá, trên tay cầm một bầu rượu, ngắm trăng thưởng rượu.

“Biết ngay là ngươi ở nơi này!” Vân Ai nhẹ nhàng bay tới bên cạnh hắn: “Ngươi luôn luôn thích sạch sẽ, nữ nhân kia chiếm phòng của ngươi, ngươi chỉ có thể đến chỗ này! Nhưng ngươi nghĩ vẫn muốn qua đêm ở chỗ này sao?”

Kim Ưng ném bình rượu cho hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn uống thả cửa: “Ngày mai ta sẽ rời đi, Dung Yên Nhi một ngày chưa chết, ta một ngày không an tâm ở lại nơi này. Còn có Long Khê, lần trước hắn vào hoàng cung, chỉ sợ hắn vì vương triều Mộ Dung quy thuận mà đến. Nhưng nếu muốn vương triều Mộ Dung quy thuận Hộ Long điện, Kim Ưng môn chính là chương ngại lớn nhất. Cho nên, ta phải rời đi!”

“Như vậy Long Noãn Noãn thì sao?” Vân Ai sững sờ, ngồi dậy nhìn hắn.

“Nàng ở lại chỗ này!” Kim Ưng nhỏ giọng nói: “Mặc dù biết được đây là cơ hội khó có được, không có Mộ Dung Thánh Li, không có Dung Yên Nhi, có thể yên ổn cùng nàng, nói không chừng sẽ thay đổi thế cục trước mắt. Nhưng tình thế không cho phép ta như vậy!”

“Nhưng rõ ràng vừa rồi ngươi đẩy nàng ra!” Đột nhiên Vân Ai cười khế, cất cao giọng nói.

Sắc mặt Kim Ưng tối sầm lại: “Ngươi rình coi?”

“Không phải rình coi, là không yên tâm ngươi!” Vân Ai thở dài: “Đã nhiều năm không nhìn thấy ngươi như vậy, trong lòng rất hoài niệm, nhưng cũng lo lắng. Kim Ưng, có một từ gọi là hồi quang phản chiếu, mặc dù nói ở đây không tính là phù hợp, nhưng...”

“Đủ rồi!” Kim Ưng đứng dậy, dường như có chút tức giận: “Ta hiểu rõ mình đang làm gì, không cần ngươi nhắc nhở!”

Vân Ai cũng đứng dậy chân thành nhìn hắn: “Lão đại, ta không phải nhắc nhở ngươi, là thực hi vọng ngươi bỏ xuống toàn bộ quá khứ, thực ra trong lòng ngươi rất nặng trĩu, nếu...”

Đột nhiên Kim Ưng gào thét lên, không muốn nghe nữa.

Vân Ai nói không sai, hắn mang Noãn Noãn lên đỉnh núi Kim Ưng, chính là muốn thuận lợi phát triển với nàng, bắt đầu lần nữa. Nhưng mà ở một khắc hai người hôn môi kia, trong khi nàng đang đắm chìm trong đó, đột nhiên hắn đẩy nàng ra. Bởi vì trong đầu hắn vang lên một thân phận khác, cho dù hắn gọi là Kim Ưng, Ngân Ưng, cái gì ứng cũng không cách nào phủ nhận thân phận của hắn!

Gió lạnh hùng hổ, thổi bay tay áo, nam nhân đứng trên đỉnh núi, ánh mắt một mảng mênh mang. Rốt cuộc hắn nên làm sao đây? Rốt cuộc nên đi nơi nào đây?

“Anh phải đi?” Noãn Noãn kinh ngạc nhìn Kim Ưng, “Muốn đi đâu?”

“Đi làm việc, nàng sẽ không cho là ta cả ngày long đong vô vị không có chí tiến thủ mà có thể dựng lên Kim Ưng môn chứ?” Kim Ưng anh tuấn hất đầu về phía sau, sau đó thần bí nháy nháy mắt: “Huống chi hiện tại lại có thêm nàng ăn nhiều như vậy nữa. ít nhiều cũng phải xuống núi mang lương thực lên đây chứ!”

Noãn Noãn sững sờ, gương mặt nhỏ đỏ lên: “Thật ra tôi không phải rất tham ăn, ngày hôm qua thực sự là tình huống đặc biệt!”

Kim Ưng cười ha ha, tiến lên trước: “Nàng giải thích như vậy là không muốn ta rời khỏi?”

“Ai không bỏ được chứ, chẳng qua là tôi một mình ở chỗ này chưa quen cuộc sống ở nơi đây...” Noãn Noãn nhú nhú mày, đẩy cái mặt nạ hoàng kim của hân đang ở gần.

“Ta đã thông báo cho Vân Ế rồi, trong tay hân có mấy quyển bí tịch thiên hạ nhất tuyệt độc thuật, ở khắp thiên hạ đảm bảo là lợi hại nhất. Khoảng thời gian này ta không có ở đây, nếu nàng buồn bức, có thể đi xem một chút! Hơn nữa Vân Tự, nàng không cần phải lo lắng, nàng ấy là muội muội của Vân Ế, sẽ không có ác ý với nàng. Hơn nữa tối hôm qua ta đã cảnh cáo nàng ấy rồi, nàng ấy sẽ không tìm nàng gây phiền toái nữa!” Kim Ưng thu lại cột nã, chăm chú nói.

Noãn Noãn sững sờ, không ngờ bề ngoài nhìn hân cả lơ phát phơ, tâm lại tinh tế như vậy, chỉ là... “Thì ra tối hôm qua anh đã có chủ ý đưa tôi lên rồi rồi đi ngày?”

Không biết vì sao, trong lòng Noãn Noãn thoáng sinh ra một chút tức giận.

Kim Ưng gật đầu: “Đúng vậy, nhưng ta thật có chuyện quan trọng cần xử lý, nếu nàng thực sự không bỏ được ta...” Hân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Ai không bỏ được anh! Tôi còn tưởng rằng anh sẽ giống như kẹo mè xừng dính tôi nha. Hiện tại vừa đúng, anh đi làm việc tốt của anh đi!” Noãn Noãn quay mặt, nhìn bên ngoài trời quang mây tạnh: “Nơi này chơi đùa tốt như vậy, tôi chơi đủ rồi sẽ xuống núi, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì!”

Đột nhiên Kim Ưng tiến lên, kéo Noãn Noãn qua một phen, hung hăng đặt môi lên môi của cô.

Nụ hôn này khác biệt với nụ hôn đêm hôm qua, bá đạo kèm theo một chút kiêu diễm, nồng nặc mùi đàn hương nhưng lại mang theo một chút lưu luyến.

“Kim Ưng khôn kiếp, buông tôi ra!” Noãn Noãn vỗ bờ vai của hân, vùng vẫy, lại bị hân ép chặt hơn, nụ hôn cũng biến thành điên cuồng. Khi tay của hân thăm dò vào trước ngực cô, cả người Noãn Noãn chợt run rẩy.

Một luồng điện khiến cho Noãn Noãn cảm thấy rung mình khó có thể tự kiềm chế, cảm giác của cô đối với Kim Ưng có mâu thuẫn, hiện tại giờ phút này, cô thả bị Kim Ưng đùa giỡn.

Thế nhưng khi tay Kim Ưng vén quần áo của cô lên, Noãn Noãn cũng không thể coi là đùa giỡn nữa, giờ chân lên đá một cái, ép buộc nam nhân dừng động tác lại, giờ tay lên, tiến công vào mặt nạ trí mạng của Kim Ưng. Quả nhiên, Kim Ưng không để ý tới cái khác, lập tức rút lui.

Noãn Noãn chỉnh sửa quần áo cho kỹ, tức giận nhìn chằm chằm Kim Ưng.

Kim Ưng dần dần khôi phục lại bộ dạng cả lơ phát phơ: “Hiện tại còn hi vọng ta ở lại sao?”

“Cút!” Noãn Noãn tức giận rống to.

Kim Ưng xoay người, tiêu sái vung tay lên, vẫy vẫy, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Trong phòng, Noãn Noãn tê liệt ngã ngồi xuống mặt đất, lạnh lùng khề nguyên rủa thành tiếng: “Kim Ưng khôn kiếp!”

Ngoài cửa, Kim Ưng nghe âm thanh khề nguyên rủa lọt vào tai, môi mông nâng lên, cười khở.

Kim Ưng đi, Noãn Noãn một mình ở trên đỉnh núi năm ngày, trong năm ngày này, cô đi khắp nơi trên đỉnh núi. Cũng từ người trong Kim Ưng môn biết được ít chuyện của Kim Ưng môn, ví dụ như, Kim Ưng là người thích sạch sẽ, gian phòng hiện tại cô đang ở là phòng trước kia của hân, trước đây không cho phép bất luận kẻ nào đi vào dọn dẹp. Đêm cô tới kia, hân đã qua đêm ở trên núi. Tên tuổi của tứ đại mỹ nam lần lượt là Vân Ế, Phong Tề, Lôi Đình, Vân Ai, đều rất có quan điểm nghệ thuật, là đồ đệ của cao nhân đắc đạo tên Ngọc Cơ Tử. Mỗi người bọn họ đều có một đặc điểm riêng: Vân Ế y thuật bá chủ thiên hạ, nhưng lại dong dài, cầu nhàu, miệng lưỡi trơn tru, khi nói có thể nói một ngày một đêm, người trong Kim Ưng môn không có người nào quản được, trừ Kim Ưng. Phong Tề kiếm thuật đứng đầu, nhưng khi nói chuyện luôn luôn chính trực nhanh nhồm, dễ dàng đắc tội với người. Lôi Đình danh xứng với thực, tính khí nóng nảy, bình thường không phát giận, khi phát bạo thì có thể phá hủy phòng ốc của mình, cho nên phòng của hân là mới nhất, ba ngày sẽ phải sửa chữa một lần. Vân Ai là người thận trọng nhất, Kim Ưng không có ở đây, chuyện của Kim Ưng môn là do hân làm chủ, nhưng lại là người keo kiệt cực kỳ, tính toán chi li.

Trong năm ngày này, Noãn Noãn xem như được mở mang kiến thức về công lực của bốn vị mỹ nam này. Chẳng hạn như, một bữa cơm vô cùng đơn giản, Vân Ai vừa ăn vừa giám thị các huynh đệ bao gồm cả Noãn Noãn không được lãng phí lương thực, không được để cơm và đồ ăn dư thừa, cho dù một hạt cơm rớt trên bàn cũng phải nhặt lên, canh rau một giọt cũng không được bỏ đi, cuối cùng hân đem cơm trắng và các món ăn trong mâm dọn một lần, sau đó mới kết thúc một bữa cơm. Sau khi ăn xong trái cây, còn phải đem mấy vỏ trái cây từng cái từng cái gặm một lượt, một bên gặm một bên nói thảm: “Vô quá dày!” Thật là tổn hại hình tượng mỹ nam.

Trong lúc ăn cơm, Vân Ế sẽ bắt đầu câu nhậu, thực sự là miệng lưỡi trơn tru ba hoa chích chòe, người ta còn có cái bản lãnh, vừa nói vừa ăn cơm, một hạt gạo cũng không phun ra, đem bệnh không tiện nói ra của mọi người trong Kim Ưng môn trần thuật một lần, lại quên chính hần vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất dễ làm dạ dày không tốt, hơn nữa còn rất dễ bị sặc.

Phong Tễ kia càng thêm kỳ lạ, mỗi khi Vân Ế nói đến bệnh trĩ, bệnh phù chân, sẽ cười ha ha, chế giễu người khác, thật là sợ trường hết sức không tốt.

Lôi Đình có bệnh trĩ, ha ha, ai bảo hần hòa khí lớn, hiển nhiên trở thành đối tượng cười nhạo của Phong Tễ. Vì vậy mỗi lần ăn cơm chưa xong liền thở phì phò rời đi, không lâu lại truyền đến tiếng đập phá. Bên này Vân Ế nói thầm: “Sửa phòng ba lượng bạc, Phong Tễ, người đi sửa chữa ai bảo người trêu chọc!”

Một bữa ăn giống như đang xem kịch, vô cùng đặc sắc. Nhưng càng như vậy, trong lòng Noãn Noãn càng phiền muộn. Có lẽ sau khi mưa gió qua đi, nửa đêm sẽ nằm mơ nhớ nhưng một số người, nhớ đến thương thế Mộ Dung Thánh Anh, mặc dù hần âm hiểm xảo trá lợi hại. Phòng đoán Kim Ưng đang bận cái gì, khi nào sẽ trở lại, mặc dù trên miệng tên kia quét mặt, lời ngon tiếng ngọt, nói không chừng không có câu nào là thật. Phán khích, phiền muộn, nhớ nhưng là tâm tình của Noãn Noãn trong năm ngày qua.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Noãn Noãn vẫn như cũ rời giường nhìn mặt trời mọc. Đứng ở trên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, có một loại cảm giác đặc biệt. Chọn một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, hai tay chống cằm lẳng lặng thưởng thức, nhìn mây bay trong gió, ánh sáng vàng từ từ lao ra khỏi trục hoành, lúc này dưới chân núi Tự Miếu sẽ đổ chuông, tiếng chuông vang dội sơn cốc, rơi xuống mặt nước vô hình chung tạo nên chấn động, khiến người ta mộng tưởng.

Mỗi khi ở lúc này, Noãn Noãn có thể cảm nhận được sơn hà vô cùng tráng lệ tình cảm.

“Hừ!” Đột nhiên một tiếng hừ lạnh gắt gao vang lên.

Noãn Noãn sửng sốt, nhìn về phía sau, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp quần áo màu đỏ gọn gàng, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, chính là Vân Tụ mấy ngày không thấy.

“Đều tại ngươi, Kim Ưng ca ca thật vất vả mới trở về một lần, lại bởi vì ngươi mà nhanh chóng rời đi!” Vân Tụ hung hăng vung roi trong tay, gào thét lên tiếng.

Noãn Noãn cau mày: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi và Kim Ưng một chút quan hệ cũng không có, anh ta muốn đi hay muốn ở, vẫn không quan hệ với tôi. Cô muốn tìm tình địch liều mạng, vậy tìm sai người rồi!”

Noãn Noãn nói xong, không muốn tiếp tục dây dưa với cô ta, liền rời đi.

“Ngươi nói dễ dàng quá, đều bởi vì ngươi, Kim Ưng ca mới đối xử với ta như vậy, phải ta đi làm nhiệm vụ, ngươi cho rằng ta không biết sao? Cho tới nay, ta là nữ nhân Kim Ưng ca thương yêu nhất, nhưng mà bây giờ bởi vì ngươi, Kim Ưng ca lại đối với ta như vậy!” Vân Tụ nói xong, vọt tới trước mặt Noãn Noãn ngăn cô lại: “Nếu không phải dẫn ngươi đến chỗ này, chọc cho người của Mộ Dung Thánh Li bất chấp mọi thứ lung bắt, Kim Ưng ca sẽ rời đi nhanh như vậy sao? Ngươi biết không, Kim Ưng ca đã ba năm chưa từng trở về!”

Noãn Noãn cau mày, chẳng lẽ Kim Ưng rời đi thực sự có liên quan với việc Mộ Dung Thánh Li đang truy nã cô sao? Nhưng mặc kệ vì cái gì, cô đều không muốn tiếp tục dây dưa với Vân Tụ, bởi vì nữ nhân điên cuồng ghen tỵ thì thần tiên cũng khó cứu!

Noãn Noãn muốn rời đi, không nghĩ tới đột nhiên Vân Tụ vươn tay, đẩy cô, giọng căm hận nói: “Ngươi đi chết đi, ngươi chết Kim Ưng ca sẽ là của ta!”

Noãn Noãn ngẩn ra, trực giác lui về phía sau, nhưng cô không nghĩ đến tảng đá dưới chân nhìn chắc chắn, cũng là một khối thạch động, một cước cô giẫm lên hòn đá kia, đột ngột rơi xuống khe núi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Long khô điện hạ

A! Một tiếng thét vang dội cả đỉnh núi! Mây mù bốn phía nhanh chóng trôi qua bên người, tứ chi Noãn Noãn vô lực đông đơ giữa không trung, về mặt kinh hãi. Không ngờ cả một đời nhưng lại chết ở nơi như thế này, có thể nói là oan uổng mà. Nếu đúng là người thứ ba thì cũng thôi, nhưng rõ ràng bị Kim Ưng cố tình kéo đến nơi này, hơn nữa còn bị người ta cưỡng hôn hai lần, cô không chủ động được một lần, cuối cùng rơi vào thảm cảnh bị một nữ nhân ghen tỵ đẩy xuống vách núi!

“A!” Hét lên lần thứ hai, lần này không phải kinh sợ, mà là không cam lòng, chẳng lẽ cô cứ như vậy mà chết?

Đột nhiên bên hông có thêm một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, chiều hướng rơi xuống cũng giảm đi rất nhiều, kinh ngạc ngược mắt, chống lại đôi con ngươi màu đỏ yêu dị nọ.

Tóc bạch kim phiêu dật, áo đỏ tung bay, nam nhân yêu nghiệt áo đỏ có tạo hình chói mắt nhất thế giới, giống như chiến thần từ trên trời giáng xuống, giống như tinh linh đập sương mà đến, chói lòa hai mắt của Noãn Noãn.

Có lẽ vì xuất hiện tại thời điểm cần thiết, Noãn Noãn chưa từng cảm thấy nam nhân yêu nghiệt áo đỏ rất có sức hấp dẫn giống như lúc này, quả thực là ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía.

“Nữ nhân, không cần quá sùng bái đâu, đây chỉ là một trong những tạo hình ta hay dùng nhất thôi!” Long Khê khẽ huýt một tiếng sáo mát rượi, đột nhiên quái dị lắc eo, ngược mắt lên kêu to: “Tiểu Ngũ tử, eo hướng về trước một chút, như vậy mộng sẽ không bị hướng xuống dưới, ảnh hưởng đến hiệu quả!”

Sấm sét giữa trời quang, Noãn Noãn cảm thấy bỗng nhiên bị sét đánh trúng, choáng váng nặng nề ngược mắt. Trong lúc đó trên đỉnh đầu cách áo đỏ ba thước có hai đồng tử mặc áo màu xanh lá, nhẹ nhàng nhếch miệng cực nhọc bày ra tư thế kỳ lạ khác thường, tay giống như đang lờ cái gì đó, chậm rãi rơi xuống.

Từ lần đầu gặp phải nam nhân yêu nghiệt áo đỏ, Noãn Noãn đã vươn tay ôm vai anh ta túm được một sợi tơ nhỏ như tơ nhện. Sợi tơ tầm này nhỏ như hạt bụi, lại bền bỉ khác thường, nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra bên hông có buộc một vật như thế.

“Thế nào? Đây chính là thánh vật thiên tâm ti của Trọng Lâu, ta mất rất nhiều công sức mới lấy được, tiến bộ hơn so với lần trước nhiều!” Nam nhân áo đỏ yêu nghiệt đặc ý nhường mảy, gương mặt xinh đẹp hài hước mang theo tự hào.

Sắc mặt đầy màu đen, Noãn Noãn chỉ có thể giữ yên lặng tránh cho mình cười to ra tiếng, nhưng cô biết, mặc dù mỗi lần nam nhân yêu nghiệt áo đỏ này đều bất ngờ ra sân, nhưng thân phận tuyệt đối không đơn giản. Huống chi ở trong hoàng cung, hẳn một mình đấu với Mộ Dung Thánh Li và Kim Ung, không hề bị thương, đứt khoắc không thể khinh thường.

Võ công của Mộ Dung Thánh Li cấp bậc Tử Long tướng quân, mà Kim Ung ít nhất phải là Bạch Long hoàng đế, như vậy nam nhân này... Noãn Noãn nheo mắt, bắt đầu âm thầm đề phòng.

Khoe khoang không được đáp lại, cũng là một chuyện đau khổ. Long Khê tiếp tục bày ra tạo hình cực kỳ lóa mắt, từ trên cao nhìn xuống Noãn Noãn: “Thế nào? Tâm tình nàng không tốt? Nói sao ta cũng là ân nhân cứu mạng nàng, cười một cái cho ta!”

Noãn Noãn không để ý tới hắn, chỉ khó hiểu ngọn núi này cao như vậy, rơi nửa ngày mà chưa chạm tới đáy.

“Nàng không cười, được, vậy ta cười một cái cho nàng xem, gương mặt băng bó này, thật không thú vị!” Long Khê nói xong, thế nhưng đưa mặt lại thật, tiếp theo điều chỉnh ngũ quan, sáng tạo ra một nụ cười tự cho là quyến rũ nhất thiên hạ.

Noãn Noãn ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới một câu nói cười lạnh.

“Nhóc con, cười cho gia một cái!”

“Nhóc con, vậy gia cười cho ngươi một cái!” Cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu!

“Ha ha!” Rốt cuộc Noãn Noãn cũng không nhịn được cười khẽ một tiếng, Long Khê thấy cô cười, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Dưới đáy vách núi, Noãn Noãn cuối cùng cũng tiếp đất an toàn.

Long Khê xoa xoa eo đau nhức, duỗi duỗi cánh tay, đá đá chân, ngoái đầu lại nhìn về phía hai đồng tử oán giận: “Về sau không cần chọn đỉnh núi cao như vậy, eo của ta đau chết rồi!”

Hai đồng tử lạnh lùng liếc nhìn nhau, không lên tiếng, lại đồng thời song song trùng về phía Noãn Noãn.

Noãn Noãn ngẩn ra, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy hai tên đồng tử này không đơn giản. Rõ ràng là khuôn mặt trẻ con tuấn mỹ, nhưng ánh mắt rơi vào trên người cô, lại làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Noãn Noãn ngượng ngùng cười: “Được được, về sau khi nhìn thấy nữ nhân diện đó, tôi sẽ nhớ nhắc nhở cô ta đẩy tôi rớt xuống núi lần nữa, tìm lại một đỉnh núi thấp hơn một chút!”

Hai người miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, sắc mặt lạnh lẽo như cũ.

“Đừng để ý bọn hắn!” Long Khê bắt được tay Noãn Noãn, đi ra ngoài sơn cốc: “Nơi này có chướng khí, không an toàn, chúng ta nhanh chóng ra ngoài thì hơn!”

Noãn Noãn cũng cho là đi theo Long Khê sẽ an toàn một chút, vì vậy gật gật đầu, chạy ra ngoài với hắn.

Sau lưng, hai bóng người quét con ngươi lạnh lẽo nhìn tất cả.

“Ngươi nói rốt cuộc điện hạ đang làm gì vậy?” Phương Phiển cúi đầu mở miệng.

Long Cẩm phiền não nhũn nhũn mây: “Mặc kệ người làm gì, chúng ta đều bị giày vò theo!”

Cuối cùng, hai người bắt đầu đi liếc nhau, chỉ có thể đuổi theo.

“Anh tên gì?” Máy lần gặp mặt, Noãn Noãn còn chưa biết tên đối phương, chỉ dùng dấu hiệu rất không thú vị nam nhân yêu nghiệt áo đỏ thôi!

“Long Khê!” Đột nhiên nam nhân thờ ơ trả lời, giống như không hề mong muốn nói tên của mình.

“Long Khê?” Noãn Noãn cẩn thận suy nghĩ “Tên này... giống như đã nghe nói ở đâu thì phải!” Cực khổ suy nghĩ, cô xác định là đã nghe ở đâu đó.

“Không nghĩ ra thì thôi, nói không chừng là cùng tên cùng họ!” Nam nhân đột nhiên mừng rỡ, hình như Noãn Noãn càng không nhớ ra, hần càng vui mừng thì phải.

Noãn Noãn không muốn suy nghĩ tiếp, cô đi tới cổ đại này, ngoại trừ hoàng cung thì là Kim Ưng môn, các nơi khác gần như chưa có đi qua, cho nên nhất định không biết Long Khê!

Hai người ra khỏi sơn cốc, Long Khê mệt mỏi, liền nằm thẳng trên mặt cỏ, vỗ vỗ đất trống bên cạnh mình nói: “Tới đây, nghỉ một chút!”

Noãn Noãn ngồi xuống bên cạnh hần, ngắm nhìn núi lớn xanh rì, không ngờ cứ như thế này rời khỏi Kim Ưng môn, bỗng chốc cảm khái vô cùng.

Hai người đồng tử theo sau từ xa, như có lệnh của Long Khê, không dám đến gần quá mức.

“Nghĩ cái gì?” Đột nhiên Long Khê lật người lại, một tay chống đầu nhìn cô: “Lưu luyến Kim Ưng môn?”

Noãn Noãn sững sờ: “Làm sao anh biết đó là Kim Ưng môn? Còn nữa, tại sao anh xuất hiện ở chỗ này?”

Có thể do sống sót sau tai nạn, trước kia Noãn Noãn không nghĩ nhiều như vậy, lúc này toàn bộ suy nghĩ đều tuôn ra. Không sai, ngay từ đầu Long Khê đã tìm kiếm Kim Ưng, chẳng lẽ lần này cũng vì Kim Ưng sao?

“Người này, đây là thái độ đối với ân nhân sao?” Long Khê không vui trừng cô: “Hoàn toàn một bộ đáng bảo vệ chủ, Kim Ưng cho nàng thứ gì tốt, lại bỗng chốc trở thành người của hần rồi!”

Noãn Noãn sững sờ, đột nhiên mới ý thức được, vừa nghĩ tới Kim Ưng môn gặp nạn, nàng thực sự sinh ra cảm giác muốn bảo vệ.

Bây giờ ngán ngùi ở Kim Ưng môn, trừ bỏ ngày cuối cùng bị Vân Tụ đẩy xuống vách núi, những thứ khác đều rất tốt đẹp. Đốt lửa trại, sách thuốc không truyền của Vân Ê, Vân Ai hẹp hòi, Lôi Đình nóng tính, Phong Tề thẳng thắn, tất cả đều khắc sâu trong ấn tượng của cô. Kim Ưng môn, trở thành nơi vui vẻ nhất trong trí nhớ của cô, cô tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào phá hư!

“Tóm lại nếu anh muốn đối phó Kim Ưng môn thì đừng trách tôi không khách khí!” Noãn Noãn lạnh lùng nói: “Kim Ưng môn là cực hạn của tôi!”

Long Khê kinh ngạc nhìn cô, con ngươi màu đỏ lóe sáng một tia yêu dị. Đột nhiên, hần cúi đầu mở miệng: “Long Noãn Noãn, nàng luôn thích bảo vệ người khác như vậy sao? Lúc nào thì nàng có thể đứng trước mặt ta, nói một câu với kẻ địch đang muốn làm hại ta, chứ tổn thương Long Khê, ta sẽ bảo vệ Long Khê!”

Noãn Noãn sững sờ, cô thực sự thích bảo vệ người khác sao? Đầu tiên là hoàng đế lang sói đội lột cừu, bây giờ là Kim Ưng môn. Hình như là thật nha, khi nào thì cô trở nên cảm tính như vậy rồi? Noãn Noãn hơi thu lại tâm tình của mình, khẽ cười nói: “Cười chết người, trước không nói võ công của anh cao bao nhiêu, chỉ cần hai đồng tử bên cạnh anh, võ công cao dọa người. Tôi dám khẳng định, thiên hạ hiếm có người đối địch với bọn họ, thân phận của anh lớn như vậy, ai dám tổn thương anh? Còn muốn người khác bảo vệ sao?”

Long Khê dường như vô cùng ưu thương nhìn hai đồng tử ở phía sau: “Nếu nàng từ nhỏ đến lớn bị hai người đi theo như hình với bóng, mỗi tiếng nói cử động đều bị nhắc nhở không để tổn hại đến uy nghi, nàng sẽ hạnh phúc sao?”

Noãn Noãn sững sờ, trong đầu đột nhiên bùng ra vẻ mặt cô đơn của Long Khê, bị hai đồng tử trông coi, ân cần dạy bảo, hình ảnh rất kinh khủng

“Vậy thì đặc biệt thống khổ nha, so với ăn đói mặc rách, có lẽ không có tự do càng đáng sợ hơn!” Noãn Noãn đồng cảm vỗ vỗ mu bàn tay hần.

“Nàng cũng cho rằng như vậy sao?” Long Khê đột nhiên kích động: “Nhất là nàng rõ ràng không ưu tú như vậy, nhưng cố tình bị người ta khuếch đại, tuyên truyền xuất sắc, có lúc cảm giác mình là một tượng gỗ hoa lệ mặc cho người định đoạt, loại đau khổ này...”

Noãn Noãn lần nữa an ủi vỗ vỗ cánh tay của hần: “Tôi có thể hiểu!”

Mộ Dung Thánh Anh chính là một ví dụ tốt, chẳng qua hần không phải bị người thao túng, mà là bị chính mình điều khiển thôi, cố gắng trở thành tượng gỗ mặc áo hoa lệ đó!

“Tốt quá, quả nhiên ta không nhìn lầm, nàng thật đúng là tri tâm của ta!” Long Khê bắt được tay Noãn Noãn, mở cò trong bụng: Như vậy nàng có biện pháp gì thoát khỏi hai người kia không? Ta muốn sống ung dung tự tại, cho dù là một ngày cũng được!”

“Hả?” Noãn Noãn sững sờ, thì ra muốn thoát khỏi hai đồng tử kia sao? Noãn Noãn lén quay đầu lại nhìn hai người nọ, chỉ thấy mặc dù gương mặt hai

người non nớt, ánh mắt lại trầm ổn khác thường, không giống kẻ dễ đối phó.

“Việc này...” Noãn Noãn không nắm chắc, không biết thân phận của đối phương, tùy tiện hành động... Lại nói hiện tại cô muốn đi tìm Kim Ứng, mang theo Long Khê hơi bị không thuận tiện nha.

“Nàng nghĩ muốn chạy trốn một mình?” Long Khê hừ lạnh: “Thiệt thòi ta còn coi nàng là băng hữu, thế mà nàng lại muốn bỏ ta lại một mình!”

Ý định Noãn Noãn bị người nhìn thấu, cảm thấy gương mặt nóng bỏng, nói sao cũng là ân nhân cứu mạng, không bằng trước dẫn anh ta đi, sau đó sẽ tự mình nghĩ biện pháp thoát thân là được!

“Được, tôi sẽ thử xem, nhưng không biết có thể thành công hay không!” Noãn Noãn không phải không tin độc thuật của mình, mà là rất kiêng kỵ với võ công của hai đồng tử này. Cô âm thầm ra hiệu bằng mắt với Long Khê, chợt Long Khê quát to một tiếng: “A! Đau chết mất!”

Hai đồng tử lắc mình đã đến trước mặt, Noãn Noãn tuyệt nhiên không thấy rõ hai người bọn họ thi triển khinh công như thế nào.

“Điện hạ!” Hai đồng tử lập tức tiến lên đỡ Long Khê, bất chợt liếc nhau đang muốn vận công bức độc, nhưng mà đã không còn kịp nữa, liền hôn mê bất tỉnh.

“Ha ha...! Noãn Noãn, mê hương của nàng rất lợi hại nha, không ngờ Phượng Phiến công tử và Long Cẩm công tử nổi tiếng thiên hạ đều đã trúng chiêu!” Long Khê hưng phấn kêu to.

“Long Khê điện hạ...” Đột nhiên Noãn Noãn nhớ ra cái gì đó, trực tiếp nhìn chăm chăm Long Khê: “Anh chính là Long Khê điện hạ của Hộ Long điện đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đừng mơ tưởng bỏ rơi ta

Editor: nhuandong

Beta: thuyvul15257

“Long Khê điện hạ...” Đột nhiên Noãn Noãn nhớ ra cái gì đó, thẳng tắp nhìn chăm chăm Long Khê: “Anh chính là Long Khê điện hạ của Hộ Long điện phải không?”

Long Khê sững sờ, chậm rãi nhắm mắt, không lên tiếng.

Noãn Noãn nhú nhú mày, tại sao giờ cô mới nghĩ ra. Mộ Dung Thánh Khuynh đã từng nói, trên đời này chỉ có Long Khê điện hạ của Hộ Long điện mới có Hộ Long ngân quang. Đúng vậy, những lời này, Long Khê, Long Khê điện hạ, thiên hạ này sẽ không có người thứ hai tên là Long Khê chứ?

“Noãn Noãn, nàng biết?” Hồi lâu, Long Khê cô đơn thờ dài: “Nàng có thể vì thân phận của ta mà xa lánh ta hay không?”

Noãn Noãn sợ hãi kêu lên: “Anh thực sự là Long Khê điện hạ?” Những rất nhanh liền lắc lắc đầu: “Không giống không giống, Long Khê điện hạ trong truyền thuyết từ khi ra đời đã được ngân quang bao phủ, là tinh hoa trong thiên hạ, sao có thể là anh...”

Long Khê sững sờ, vẻ mặt bị thương.

“Không phải ý đó á, ý của tôi là...” Noãn Noãn vẫn chưa nói hết, đột nhiên Long Khê oa lên một tiếng, nhào vào trong ngực Noãn Noãn, tay chân giống như con bạch tuộc bám thật chặt, không buông tay.

“Noãn Noãn, thậm chí ngay cả nàng cũng ghét bỏ ta...ta ta ta...ta không muốn sống nữa!” Long Khê khóc lóc than thở, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô song bởi vì than khóc mà hồng lên, một hình ảnh vừa thấy đã thương.

“Phốc!” Một tiếng, Long Khê lau nước mũi lên trên người Noãn Noãn.

Noãn Noãn sững sờ, vội vàng đẩy Long Khê ra: “Này, anh là thật hay giả đó, lão nương cũng không phải dễ lừa như vậy, anh...” Lời còn chưa dứt, Noãn Noãn liền bị bộ dáng trước mắt của nam nhân làm cho hoảng sợ nói không nên lời.

Nam tử trước mắt, một đôi mắt đỏ yêu dị phát ra hào quang óng ánh, càng thêm mấy phần uất ức yêu đương, càng hiện ra vẻ đẹp động lòng người. Cánh môi màu tím nhạt mềm mại mím thật chặt, giống như một đóa hoa nở rộ trong chín tầng trời, mặt trên còn có mấy dấu răng nanh nhạt, văn chương cũng không thể phát họa hết vẻ đẹp của tích ngọc liên hương. Gương mặt tuyệt sắc cũng bởi vì kích động mà đỏ ửng, lồng ngực phập phồng thờ dốc hô hấp nóng bỏng, vừa nhìn thấy đã thương. Đừng nói là người phạm, cho dù có là hổ sâu, cũng có thể hấp dẫn đến nỗi rơi xuống phạm trần, dây dưa suốt

đòi.

Noãn Noãn ần ần thờ dài, đều nói Long Noãn Noãn là đệ nhất mỹ nữ vương triều Mộ Dung, nhưng so với nam tử trước mặt, chỉ sợ rách giấy cũng không bằng!

Long Khê khịt khịt mũi, ai, tiền trên trời đúng là tiền trên trời, ngay cả động tác khịt khịt mũi cũng mê người như vậy.

“Noãn Noãn, chúng ta đi thôi, võ công hai vị hộ pháp biến hóa kỳ lạ, nói không chừng một hồi bọn họ sẽ tự động tỉnh lại, bây giờ chúng ta rời đi trước rồi hãy nói!” Long Khê nắm tay Noãn Noãn, thi triển khinh công lao ra khỏi sơn cốc.

Noãn Noãn cũng thi triển khinh công, âm thầm thử thăm dò công lực của Long Khê. Cô tuyệt đối không tin tưởng tiền giáng trần Long Khê điện hạ đại danh鼎鼎 như sấm bên tai khinh công sẽ kém cỏi!

Long Khê dường như cảm thấy được gì đó, hơi cau mày, mắt đỏ yêu dị thêm vài phần buồn bã, hấn dùng toàn lực, muốn ra sức vượt qua Noãn Noãn, nhưng lúc nào cũng cách một đoạn, lực bất tòng tâm.

Một canh giờ với lộ trình ba trăm dặm, nếu Long Khê đang diễn trò như lời nói. Noãn Noãn đại khái đã có chút nhận thức về khinh công của Long Khê.

Khinh công của Long Khê bình thường, kém hơn cô, nếu hấn muốn lên sân khấu tái tạo lại loại xa hoa đó, giống như bắt chước tiên bay ngoài không gian, quả thực là phải mượn ngoại lực.

Một quán trà ven đường, Noãn Noãn và Long Khê ngồi yên lặng, trước mặt là một bình trà kém chất lượng.

“Uống một ngụm đi!” Noãn Noãn rót ra hai ly, lại thấy Long Khê thậm chí ngay cả ly cũng không chạm vào.

“Ly bẩn!” Long Khê uất ức bữu môi, chỉ chỉ cái ly trước mặt.

Noãn Noãn sững sờ, cảm lấy ly của Long Khê nhìn, thật ra thì những quán trà ven đường như vậy sẽ không có trà ngon, dĩ nhiên ly cũng là ly sứ bình thường, có thể coi là sạch sẽ, phía trên chỉ có chút ít dấu vết nước trà đọng mà thôi.

Lấy khăn gấm ra lau cẩn thận cái ly, kêu tiểu nhị dùng nước sôi tráng qua, rót ly trà khác đặt trước mặt Long Khê, lúc này hấn mới hớn hờ vui mừng uống.

Noãn Noãn nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy đây là một đứa trẻ được nuông chiều sinh hư. Bề ngoài đều là bề trên đặt cho anh ta một vòng hoa lệ, thật ra căn bản đều không phải là thứ anh ta muốn!

Noãn Noãn thờ dài, không ngờ Long Khê điện hạ danh tiếng vang rền thiên hạ, được xưng là Kim Long thiên tử tương lại, lại là một đứa trẻ ngây thơ còn chưa trưởng thành. Tất cả những thứ mà người đời nói về cuộc sống Thánh hoàng mỹ lệ đều là nói dối.

Sắc trời dần dần tối đi, âm u giống như muốn mưa. Noãn Noãn xoa xoa hai chân đau nhức, nhỏ giọng hỏi: “Anh nhất định là biết hướng đi của Kim Ưng?”

Ngay cả tổng đàn của Kim Ưng môn cũng tìm được, Hộ Long điện danh bất hư truyền, chẳng qua do bọn họ chậm một bước mà thôi. Nhưng Noãn Noãn tin tưởng, nếu bọn họ muốn biết hướng đi của Kim Ưng thì cũng không khó khăn!

“Nàng vẫn còn nhớ hấn?” Long Khê đột nhiên giương mắt, mắt đỏ yêu dị phát ra hồng quang ghen tỵ.

Noãn Noãn không biết phải nói sao, đang do dự, chân trời đột nhiên vang lên mấy tiếng sét, ầm ầm, xem ra thực sự sắp mưa.

“Chúng ta vào thành tìm khách điểm rồi nói sau!” Noãn Noãn kéo Long Khê, bỏ lại mấy đồng tiền, nhanh chóng thi triển khinh công không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mưa mùa thu vừa vội vừa lạnh, hai người vừa vào cửa thành liền bị mưa dính áo. Đợi đến khi tìm được khách điểm, đã hoàn toàn ướt sũng. Vội vàng thuê hai gian phòng, kêu tiểu nhị chuẩn bị nước nóng, sáng khoái tắm.

Híp mắt nằm trong thùng tắm, Noãn Noãn nhớ lại chuyện đã xảy ra trong ngày, toàn bộ tài sản của cô ở trong Kim Ưng môn, không có mang ra ngoài, trên người một lượng bạc cũng không có, may nhờ trên người Long Khê có chút tiền. Hiện tại cô không biết đi đường nào, muốn tìm Kim Ưng, rồi lại sợ đụng phải Mộ Dung Thánh Li và Mộ Dung Thánh Anh, như vậy mấy ngày nay cô chỉ có thể đi theo Long Khê, nghĩ kỹ đường phải đi rồi lại nói!

“Noãn Noãn!” Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Noãn Noãn sững sờ, nhanh chóng kéo một cái áo khoác lên người, nhưng còn lộ ra bờ vai, nửa bộ ngực sữa.

Long Khê sững sờ đứng bên cửa, thân thể rõ ràng cứng ngắc, nhanh chóng dời ánh mắt, nghênh cổ nhìn nóc nhà, một màu đỏ khả nghi nhanh chóng lan tràn từ trên mặt lên đến tận cổ.

Noãn Noãn vội vàng kéo áo lên, nhanh chóng đứng dậy vọt ra sau bình phong, đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

Buộc lại thắt lưng, rời khỏi bình phong, liền thấy Long Khê vẫn duy trì bộ dáng hướng mũi lên trời vừa rồi, chỉ là mặt và cổ kia là càng ngày càng hồng,

vô cùng đáng yêu.

“Được rồi, cúi đầu xuống đi, anh bị sung huyết não đấy à!” Noãn Noãn nhẹ nhàng ho một tiếng, ngồi ở trước bàn uống một ly trà nóng, lập tức hơi lạnh trên người biến mất toàn bộ.

Lúc này Long Khê mới chậm rãi quay đầu về, mắt đỏ nhìn sang bên cạnh, không dám đối mặt với Noãn Noãn, sống mũi thẳng tắp nhẹ nhàng hít thở. Hắn đã đổi quần áo sạch sẽ, vẫn là áo bào đỏ như cũ, phía trên thêu Vân Long, vừa nhìn liền biết quý báu đến cực hạn. Sợi tóc còn có chút ướt, rơi ở phía trước, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Nhớ lại trước kia vài lần trông thấy khí chất mị hoặc thiên hạ của Long Khê, chẳng lẽ bởi vì hai đồng tử bên cạnh, mà cố gắng giả vờ?, hay hiện tại anh ta mới đúng là đang diễn trò?

Noãn Noãn nheo mắt: “Lại đây ngồi đi, uống ly trà nóng, nếu không sẽ bị cảm đấy!”

Long Khê từ từ ngồi xuống, ánh mắt ngưng ngừng, lập tức nhận lấy ly trà. Lần này cũng không chú trọng nữa, cầm ly trà uống một hơi cạn sạch

“Thoát khỏi tả hữu hộ pháp, anh có tính toán gì không?” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng.

Long Khê giương mắt lên, trong mắt rõ ràng còn có ngưng ngừng, hắn nhẹ nhàng cười cười: “Noãn Noãn có tính toán gì?”

Noãn Noãn sửng sốt, không ngờ hắn thế nhưng đem vấn đề ném cho cô, suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Trước ở lại, xem tình hình rồi tính sau!”

Hôm nay đã muộn, ngày mai ra ngoài nhìn một chút, nơi này là khu vực của vương triều Mộ Dung, cách Đô thành không xa, mới có thể thám thính được tin tức!

“Được, ta nghe theo Noãn Noãn!” Long Khê chớp chớp mắt, liếc về bả vai cô, gương mặt tuấn tú lại đỏ lên.

Ngày thứ hai, cả đêm mưa gió, sáng sớm thức dậy trời đã nắng ấm. Mặc dù trên đất còn đọng nước, trong không khí còn có chút lạnh lẽo, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới tâm tình của Long Khê.

Sợ thu hút sự chú ý của người khác, bắt buộc Long Khê phải đổi lại quần áo màu xanh trang nhã, Noãn Noãn cũng mặc quần áo công tử, hai người mỗi người một cây quạt, sáng chói trên phố.

“Bánh bao, bánh bao, bánh bao mới ra lò, vừa thơm vừa mềm, ăn không ngon không lấy tiền!”

“Bánh nướng, bánh nướng, vừa tròn vừa lớn, bánh nướng vừa say vừa mê, hai văn tiền một cái!”

“Hôm nay tiểu điểm khai trương, giảm nửa giá, năm lượng bạc trở lên còn có nữ nhi hồng lâu năm!” Trên đường cái người người di động, nhộn nhạo, không thiếu các tiếng rao hàng, tiếng cười vui, rất náo nhiệt. Noãn Noãn chuyên tâm, ra sức hỏi thăm tin tức, mà Long Khê vô cùng hứng thú với đồ ăn và đồ chơi, tha thiết nhìn chằm chằm, môi mòng mọng đỏ thắm. Mỗi khi đến một chỗ, bên cạnh liền chật ních nữ tử, nữ tử nhìn hắn, hắn nhìn thức ăn.

Noãn Noãn từ trong khách điểm ra ngoài, không thu hoạch được gì, lại thấy tình cảnh trước mắt, tiến lên hùng hổ đuổi tất cả những nữ nhân háo sắc đi, một tay kéo thần hồn của mỹ nam về: “Này, nhìn cái gì, muốn ăn thì ăn đi!”

Một tên con trai nghi ngờ nhìn xung quanh, lại nhìn áo xanh trên người nhỏ giọng nói: “Nàng xác định cách ăn mặc như vậy người khác sẽ không nhận ra?”

Noãn Noãn ngược mắt quan sát hắn.

Thiếu áo bào đỏ tươi chói mắt, toàn thân áo bào xanh thanh nhã, tóc trắng bạc được nhuộm đen, mắt đỏ yêu dị thực sự không thể thay đổi, nên đành giữ lại. Nói toạc ra Long Khê diện hạ bồng chốc biến thành người phạm. Mặc dù vẫn không che giấu được ánh sáng chói mắt tuyệt mỹ, vẻ đẹp tuyệt sắc ở bên trong, phong hoa tuyệt thế, tuấn nhã phiêu dật, nhưng ít nhất cũng không giống như trước ánh sáng bắn ra bốn phía, chói lóa khiến người ta không mở mắt ra được. Quan trọng nhất là, phong cách này làm thay đổi bản chất, hắn nháy mắt, rõ ràng là thiếu niên tham ăn, tha thiết mong mỏi nhìn chằm chằm thức ăn.

“Yên tâm, thuật hóa trang của tôi cao như vậy, người khác sẽ không nhận ra anh!” Noãn Noãn trong nội tâm khẽ động, kéo hắn, lần lượt dạo qua hàng ăn vặt, từ bún thịt phượng nam, cơm gạo nếp, bồng bồng kê (1), quả kiêu diện (2), đến thỏ ti lạp bì phượng bắc (3), cháo tổ yến, gang tử đầu (4), đại bạch mô (5), cộng thêm các loại điểm tâm đủ màu, ăn rồi lại ăn, không thể ăn xong thì vừa đi vừa ăn, hai người vui vẻ đi dạo, quên luôn mục đích mình muốn ra ngoài.

(1)Bồng bồng kê là một món ăn đặc sắc của dân tộc Hán. Thuộc loại món cay Tứ Xuyên, là rau trộn, nguyên liệu nấu ăn chủ yếu là thịt gà, có "Mùi lạ", tê tê, cay cay, chua chua, ngọt, mặn, tươi ngon, toàn bộ mùi vị đều có đủ.

(2)Quả kiêu diện: Là một món canh. Nguyên liệu chủ yếu là bột mì, không có chất bảo quản, ngoài ra còn có trứng gà, sườn heo, tôm tươi và cật heo.

(3)Thỏ ti lạp bì: Là món rau trộn vừa đẹp vừa ngon. Nguyên liệu gồm có: khoai tây, cà rốt, dưa chuột, gạo và mì.

(4)Giang tử đầu: Là một loại bánh nướng không vùng có nguồn gốc từ tỉnh Sơn Đông, Trung quốc. Được làm chủ yếu từ bột mì, hơi lớn hơn lòng bàn tay, bên ngoài phủ một lớp da vàng giòn óng ánh.

(5)Đại bạch mô: Bánh bao trắng không nhân

“No bụng quá!” Ngồi trên cầu thang bằng bạch ngọc trước cửa của một đại gia đình, Long Khê bày trọn thân thể ra, vuốt bụng, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Noãn Noãn đặt bao lớn bao nhỏ trên tay sang một bên, đầm đầm hai chân đau đớn, lúc này mới nhớ lại đã trưa, mà không dò hỏi được chút tin tức nào, chỉ lo vui đùa với đại thiếu gia này.

Cửa phòng sau lưng đột nhiên cọt kẹt mở ra, chủ nhân bụng phệ mỗi bên ôm một mũ nương từ xuất hiện. Hai vị mũ nương từ rất yêu tiền nhưng cũng thích trai đẹp, vì vậy khi nhìn thấy Long Khê, nhất thời chọc cho vị ngồi bụng phệ kia bất mãn lên, rầm rầm rầm, thân thể đầy thịt lung lay đứng trước mặt hai người la lớn: “Đánh cho bản lão gia, đánh hai tên tiểu bạch kiểm này cho mẹ bọn chúng nhìn không ra luôn, ai cho phép bọn chúng quyến rũ nữ nhân của lão tử!”

Tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, không phải của Noãn Noãn và Long Khê, mà là hai nữ nhân bên cạnh tên bụng phệ nọ, trong ánh mắt mong đợi kia, không ghét bỏ thì cũng có sáng khoái chà đạp.

Nhìn đi, người xinh đẹp chính là không cam chịu tầm thường, nghỉ chân thờ gấp, mình không đi tìm chuyện thì chuyện cũng tới tìm mình, Noãn Noãn cảm thán. Chỉ thấy tay áo tung bay, quạt giấy phóng ra, khiến cho tên bụng phệ cuồng quật kêu đau, mà hai tiểu nương từ thì liên tục vỗ tay tán thưởng, dân chúng vây xem, biết bao xinh đẹp.

Noãn Noãn luôn miệng khen hay, đang lúc dùng ánh mắt sùng bái nhìn phong thái anh hùng tuyệt mỹ, thì thấy cửa chính son son vang lên, mười mấy tên ác nô xông tới, trên tay đều là gậy gộc, đao dài, kiếm sắc, khí thế uồn cuộn.

Noãn Noãn lui về sau hai bước, đang định vẫy bánh nướng trong tay hát vang một khúc, go go go, âu lâu âu lâu...” Chỉ thấy mắt đỏ của vị anh hùng nhú lại, lẳng lơ vung nhẹ quạt giấy, khinh thường nhìn quét qua bọn ác nô, đột nhiên xé áo khoác ra, tóc đen tung bay trong gió, một tay kéo Noãn Noãn, quát lên: “Chạy mau!”

Tới chỗ không người, Noãn Noãn dựa lưng vào đại thụ, thở hồng hộc, không vui nói: “Anh đánh không lại tôi giúp anh, chạy như vậy thực sự rất mất mặt!”

Long Khê điện hạ uất ức: “Bình sinh ta sợ nhất là chó!”

Noãn Noãn ngẩn ra, thế mới biết mình chính là thủ lĩnh đội cổ động viên hát hò ở phía sau, không nhận được kinh ngạc cười, chỉ có thể nói: “Tien nghỉ cho tên bụng phệ kia rồi!”

“Nếu Noãn Noãn muốn dạy dỗ hắn, có rất nhiều biện pháp!” Long Khê liền tiếp nháy mắt, lôi kéo Noãn Noãn trở lại chợ, đuổi theo tên bụng phệ đến chỗ không có người, trùm bao tải lên, cùng nhau tay giẫm chân đạp, rất thông dong vui vẻ.

Một ngày hạnh phúc trôi qua, Noãn Noãn mới ý thức được chỉ lo đi theo Long Khê chơi đùa, một chút tin tức cũng không dò xét được. Vì vậy sau bữa ăn tối, một thân một mình đi đến nha môn trong huyện thành, suy đoán nếu Mộ Dung Thánh Li muốn tìm người nhất định sẽ tìm tới nha môn, còn có thân phận đặc biệt của Kim Ứng, quan hệ mập mờ không rõ với triều đình, nói không chừng nha môn cũng có tin tức của hắn!

Khi đi tràn đầy hi vọng bao nhiêu, đến lúc về thì thất vọng bấy nhiêu, tên đại nhân châu huyện là một kẻ háo sắc, chỉ biết ôm nữ nhân sống phóng túng, một mối liên hệ đầu năm ngủ, không hề nói đến chuyện triều đình và Kim Ứng.

Trở lại khách điếm, cửa phòng còn chưa mở, đã thấy Long Khê từ trong phòng vọt ra, một tay ôm lấy Noãn Noãn: “Nàng đi đâu? Ta còn tưởng rằng sẽ không trở lại!”

Noãn Noãn sững sốt, cô từng có ý nghĩ bỏ rơi Long Khê, không biết tối nay bản thân rời đi, lại hoàn toàn quên ý định ban đầu, bởi vì không yên lòng với Long Khê, hay bởi vì thời gian ở cùng hắn rất vui vẻ?

“Tôi đi ra ngoài tản bộ!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, muốn đẩy Long Khê ra, lại bị hắn ôm chặt hơn, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt quái dị của khách nhân trong hành lang, chỉ có thể đẩy Long Khê đi vào trong.

Trong phòng, lúc này Long Khê mới không cam tâm tình nguyện buông Noãn Noãn ra, nhưng vẫn ngồi sát bên cô, tha thiết nhìn cô, chỉ sợ cô bay đi.

“Đừng bỏ ta lại!” Đột nhiên Long Khê mở miệng: “Đây là ngày vui sướng nhất trong hai mươi năm của ta, không cần bận tâm thân phận của mình, có thể giống như một người bình thường ăn quả vật, đánh nhau, còn có không hề kiêng kỵ khi cười, Noãn Noãn ta thật sự rất thích đi với nàng, đồng ý với ta, đừng rời khỏi ta!”

Noãn Noãn bị lửa nóng trong mắt hắn nhìn chăm chú làm cho không thoải mái, chỉ có thể ậm ừ đồng ý, nhưng lại bị hắn bỏ qua, nhìn chăm chăm cô, nghiêm túc nói: “Nàng đáp ứng ta, đừng bỏ ta lại, được không?”

Lửa nóng trong mắt, có sợ hãi bị ném bỏ, Long Khê như vậy, cũng khó nén được vẻ tuyệt sắc bên trong, làm cho người ta không kiềm hãm được mềm lòng.

Noãn Noãn muốn gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Cô không phải là cô gái nhỏ đơn thuần, huống chi bị người ta lừa nhiều rồi, tự nhiên sẽ có nhiều phòng bị. Long Khê đi theo cô, rốt cuộc vì cái gì, cô cũng không biết, nhưng ít nhất, rời đi, là lựa chọn tốt nhất.

Thấy Noãn Noãn không gật đầu đồng ý, Long Khê đột nhiên nổi giận, lập tức đem đầu tiến tới trước mặt Noãn Noãn, hai tay vươn ra, vụng về mà không lưu loát hôn xuống.

Noãn Noãn ngẩn ra, chỉ cảm thấy trên môi đau xót, lại thấy hân mở to mắt đỏ, ngây thơ mà lỗ mãng hôn, không theo đạo lý mà vào.

Đẩy hân ra, hân lại nhào lên, hôn chẳng biết tại sao tìm đập nhanh và đau lòng.

“Long Khê!” Thật sự không nhịn được, ra sức đẩy hân ra, thân thể ngã trên giường. Noãn Noãn lạnh lùng nhìn hân: “Anh mà còn như vậy tôi sẽ đi ngay bây giờ!”

Long Khê sững sờ, đột nhiên dừng lại, đôi mắt yêu dị chợt nổi lên mưa to gió lớn, hít hít cái mũi nhỏ, tổ cáo nói: “Nàng thực sự chán ghét ta như vậy sao?”

Noãn Noãn sững sờ, quay mặt qua chỗ khác, không đành lòng nhìn bộ dáng hoa lê đài vũ của Long Khê, nhỏ giọng nói: “Tôi và anh cuối cùng cũng phải tách ra, anh cần gì phải...”

“Ta sẽ không!” Long Khê cố chấp nói: “Ta không muốn trở về cuộc sống như con rối kia nữa, ta không muốn hóa trang thành thần thánh, giả bộ cao quý, giả bộ thiên hạ vô địch, ta chỉ muốn Noãn Noãn, muốn tiêu dao giang hồ với Noãn Noãn, như vậy là được rồi!”

Một câu như vậy là được rồi khiến Noãn Noãn rất đau khổ, đúng vậy, tại sao cô lại có nhiều thứ không bỏ được? Không bỏ được Mộ Dung Thánh Anh, không bỏ được Kim Ứng, hay vẫn còn tin tưởng vào tình yêu của nam nhân? Nhưng cho dù có bỏ xuống được, thì cũng chỉ một mình tiêu dao giang hồ, nhiều nhất là có thêm Đạm Cúc, không thích hợp mang theo Long Khê. Cô hiện tại, không thể tin nổi tình yêu, cũng không tin tưởng Long Khê có tình ý với cô.

Tim bỗng chốc rất mệt, nằm trên giường, Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Long Khê, đừng làm rộn, hôm nay chúng ta chơi thật vui, anh cần gì phải huyền ảo để không vui đây? Tin tưởng và hữu hộ pháp rất nhanh sẽ tìm tới, chờ bọn hân tới, anh hãy trở về với bọn họ. Anh quá chói mắt, trời sinh cao cao tại thượng, không thích hợp rơi xuống phạm trần!”

Long Khê không lên tiếng, đột nhiên leo lên giường hẹp của Noãn Noãn, nằm ở bên cạnh cô, tay nắm chặt tay cô, nhắm mắt nhỏ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi ta liền kề cận nàng, nàng đừng mơ tưởng bỏ rơi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Hàng long phục hoàng

Editor: nhuandong

Beta: tiểu an nhi

Noãn Noãn ngẩn ra, đang định muốn phát tác, chỉ thấy đột nhiên hân mở mắt, trong ánh nến kiêu diễm, nở ra một nụ cười như tinh linh, sáng chói: “Noãn Noãn không cần chán ghét ta, ta chỉ là thích cảm giác đi chung với nàng mà thôi!”

Nhược Lộc Nhi ánh mắt thuần khiết vô tội, đưa tình nhìn cô. Trong ánh nến sắc sỡ, bày ra vẻ mặt trong suốt kia, cả người bất lực, vừa thấy đã thương.....

Giống như bị dầu độc, cô vươn tay, vuốt ve mái tóc mềm mượt của hân, một khắc sau mới phản ứng kịp, nhếch nhác quay mặt đi.

Cô lúc nào thì lại mềm lòng như vậy? Mỹ nam như thế ở bên cạnh, diễm đam đáng yêu như thế nhìn cô, như thế... Noãn Noãn tìm cho mình một cái cớ, cuối cùng vẫn bật dậy: “Long Khê, trở về phòng của người đi!”

Long Khê ngồi dậy nhìn Noãn Noãn, mâu trung hừng hực thiêu đốt, thẳng tắp nhìn cô.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy ánh mắt hân càng ngày càng nóng bỏng, trong lòng càng ngày càng lo lắng, chỉ có thể mềm giọng: “Đêm khuya yên tĩnh, cô nam quả nữ ở trong một phòng...”

“Noãn Noãn đây là đang ám hiệu cho ta đúng không?” Long Khê đột nhiên tà mị nói, đôi tay giữ chặt bả vai Noãn Noãn, khiến cho cô nhìn thẳng hân.

Noãn Noãn sững sờ, nhìn Long Khê yêu mị mê người trước mặt, lập tức quay đầu đi. Một khắc trước hồn nhiên vô tội, khắc sau liền... Rõ ràng hai

phong cách bất đồng nhưng lại mê hoặc lòng người, Noãn Noãn không biết cái nào mới là Long Khê thực sự.

“Noãn Noãn nên biết phạm là nữ tử của Hộ Long đường đều có thể được chọn làm Hộ Long thánh nữ chứ?” Long Khê nhìn Noãn Noãn, ánh mắt u ám thâm thúy mà thần bí.

Noãn Noãn sững sờ, nghĩ đến Long Chiêu An đã từng ám chỉ, không có sai, ý của Long Chiêu An muốn cô trở thành Hộ Long thánh nữ, chỉ là... Noãn Noãn chợt cười sáng chói: “Long Khê điện hạ, ngài quên mất, ta đã lập gia đình. Ta chính là hoàng hậu nương nương của vương triều Mộ Dung!”

Long Khê cười nhẹ một tiếng, đột nhiên chỉ vào trước ngực Noãn Noãn: “Điểm đó đó, nếu như ta đoán không sai, hẳn là thủ cung sa của Noãn Noãn đi!”

Noãn Noãn sững sờ, trực giác cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra bởi vì vừa rồi đứng dậy gấp, quần áo tán loạn mở ra, vậy mà lộ ra một nửa ngực sữa.

Noãn Noãn tức giận ngược mắt tròn trĩnh nhìn Long Khê, lúc này mới phát giác mặt của Long Khê đỏ lên. Đúng vậy, bất luận là trải qua huấn luyện nghiêm khắc như thế nào, bất luận nguy trang như thế nào, nhưng phản ứng chân thật của cơ thể cũng không lừa được người. Long Khê,... Noãn Noãn đột nhiên sần sần, rõ ràng là mỹ thiếu niên hồn nhiên khả ái như vậy, lại bị huấn luyện thành bộ dạng tà mị như thế này...

“Long Khê!” Noãn Noãn thở dài, “Tôi thích bản tính thực sự của anh!”

Long Khê sững sờ, mâu trung tràn ngập một tầng sâu não không thể nói ra. Hắn vụng về kéo thân thể của Noãn Noãn, ôm nữ nhân kiều ngạo vào trong ngực: “Nàng không xua đuổi ta, ta liền...”

“Không đuổi!” Noãn Noãn cắt đứt lời của hắn, ít nhất là khi chưa có tin tức xác thực của Kim Ung, cô sẽ không đuổi hắn, bởi vì trên người hắn có tiền!

“Thật ư?” Long Khê hưng phấn hô lên, Noãn Noãn nằm ở trên ngực hắn có thể cảm nhận được chấn động trong lồng ngực hắn.

Noãn Noãn gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Nhưng hiện tại trời tối rồi, tôi cũng mệt mỏi, anh trở về phòng của anh đi.”

Long Khê gật đầu một cái, lưu luyến buông Noãn Noãn ra, lập tức xuống giường: “Noãn Noãn, nàng cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta đi chơi!”

Noãn Noãn gật đầu một cái, nhìn hắn hưng phấn đóng cửa phòng rồi đi.

Nhẹ nhàng thở ra, nằm xuống, mang theo một mảnh rối ren, hỗn độn trong đầu mà đi vào giấc ngủ.

Bên căn phòng cách vách, Long Khê vừa đẩy cửa ra, nụ cười trên mặt trong nháy mắt động lại, nhìn hai nam tử áo xám trong phòng, không vui nhàu mày: “Các người tới thật là nhanh!”

“Ngũ Phụng Phiến, Lục Long Cẩm tham kiến Long Khê điện hạ!” Hai nam tử áo xanh quý xuống đất hành lễ, bọn họ chính là hai hộ pháp bị Noãn Noãn làm hôn mê ngày hôm trước, lúc này mới chính xác là diện mạo thực của bọn họ.

Long Khê chợt xoay người, hình như muốn trốn, Phụng Phiến lập tức lắc mình ngăn lại: “Điện hạ không cần tính toán, thuộc hạ có lời muốn nói!”

Long Khê ừ rừ cúi đầu nhàu nhàu mày, cúi gầm đầu quay lại.

“Điện hạ, thân là Thánh hoàng tương lai của Hộ Long điện, mỗi lời nói hành động của điện hạ, cho dù chỉ là động tác cau mày nho nhỏ, cũng quan hệ tới uy nghi của Hộ Long điện. Điện hạ đề mặc cho mình như thế...”

“Nếu như lời các người muốn nói là điều này, ta không muốn nghe!” Long Khê đột nhiên lớn tiếng cắt đứt lời của Long Cẩm.

Phụng Phiến nhìn Long Cẩm một cái, ám hiệu hắn bình tĩnh chờ nóng vội, đóng cửa phòng xoay người nói: “Điện hạ, ngài muốn ở cùng chỗ với Long Noãn Noãn, chúng ta tuyệt đối không phản đối!”

“Thật sao?” Long Khê vui mừng, gương mặt lên, nhưng rất nhanh trầm xuống: “Các người dễ dàng bỏ qua cho chúng ta như vậy hay sao? Hay là bởi...” Long Khê dừng lại, đột nhiên nghĩ tới điều gì, “Chẳng lẽ Noãn Noãn chính là...”

“Hàng Long phục Hoàng chi mệnh!” Phụng Phiến đột nhiên trịnh trọng lên tiếng.

Long Khê sững sờ, nhưng rất nhanh phủ nhận: “Không thể nào, không thể nào!”

Long Cẩm nghi hoặc: “Điện hạ nên vui mừng mới phải, như vậy thì điện hạ ở chung một chỗ với Long Noãn Noãn, Thánh hoàng cũng sẽ không phản đối!”

Đột nhiên Long Khê cười lạnh: “Các người căn bản không hiểu được chân tình. Chân tình, phải không dính vào bất cứ một tạp chất nào, phải không vì thân thân phận địa vị, số phận mà thay đổi! Ta thích Noãn Noãn, đi cùng với nàng, chỉ đơn thuần là thích, nhưng các người lại cứ cố chấp gắn lên nàng cái số mệnh gì đó, hơn nữa...”

Phụng Phiến cùng Long Cẩm liếc nhau một cái: “Hơn nữa điện hạ có thể cùng Long Noãn Noãn ở chung một chỗ, nhưng lại không thể dùng chân tình,

nếu không Hộ Long điện sẽ vạn kiếp bất phục. Điện hạ lo lắng về điều này sao?”

Long Khê tức giận tròn tròn mắt: “Noãn Noãn tuyệt đối không phải là Hàng Long phục hoàng chi mệnh trời sinh gì đó, nhất định là các ngươi đã làm!”

Phượng Phiến cùng Long Cẩm liếc nhau, cúi người nói: “Chúng ta cũng hi vọng là mình làm, dù sao điện hạ đã động tình với Long Noãn Noãn. Nhưng thuộc hạ đã đi chứng thực qua, hai mươi năm trước, một năm có một lần mặt trăng nuốt mặt trời, người ra đời chính là Long Noãn Noãn! Ngày đó Thánh hoàng tuân theo thánh dụ của tổ tiên, du lãm các nơi tìm kiếm người có số mệnh Hàng Long Phục Hổ. Trong lúc đó ở phía dãy núi, có một đôi vợ chồng chạy nạn sinh ra một bé gái ở dưới chân núi. Thánh hoàng tự mình tính qua, nữ tử kia chính là Hàng Long phục hoàng chi mệnh mà người muốn tìm, chỉ là khi người sắp ôm đứa bé kia đi lại gặp Ngọc Điện hồ kỵ Dung Yên Nhi. Hai người quyết đấu ở trên đỉnh núi, chờ khi người đánh lui được Dung Yên Nhi, xuống núi tìm kiếm thì bóng dáng của đôi phu phụ kia đã không thấy. Sau đó Thánh hoàng phái người tìm kiếm khắp nơi nhưng không thể tìm được. Nhưng trước khi Điện hạ lên đường, Thánh hoàng từng tiên đoán, điện hạ sẽ tìm được nữ tử kia. Hôm qua thuộc hạ đã mang bức họa của Long Chiêu An truyền về Hộ Long điện, Thánh hoàng chứng thực Long Chiêu An chính là phụ thân của nữ tử ngày đó. Điện hạ, Long Noãn Noãn là nữ tử hai mươi năm trước Thánh Hoàng muốn tìm, tuyệt đối không sai!”

“Chẳng trách các ngươi không vội vàng tới tìm ta, thì ra là các ngươi sớm đã có tính toán, muốn ta chung đụng với Noãn Noãn, khiến Noãn Noãn yêu ta, vì Hộ Long điện mà cống hiến?” Long Khê lạnh lùng như sương: “Ta tuyệt đối sẽ không lợi dụng Noãn Noãn!” Hắn đẩy hai người ra ngoài, một bên đẩy một bên lạnh lùng nói: “Các ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy các ngươi nữa!”

Phượng Phiến và Long Cẩm liếc nhau, tình hình phát triển ngoài dự đoán của bọn hắn, đã không còn ở trong phạm vi bọn họ có thể nắm trong tay. Hiện tại có thể khiến Long Khê điện hạ dừng cương trước bờ vực sợ rằng chỉ có mình Thánh hoàng.

Trong phòng, Long Khê đem thân thể dính lên trên cửa, hôn hên thờ. Hắn không tin, cái gì cũng không tin, hắn chỉ muốn cùng Noãn Noãn ở chung một chỗ, hắn căn bản cũng không thích Hộ Long điện hạ gì gì đó!

Gian phòng cách vách, Noãn Noãn chìm sâu vào trong giấc ngủ, căn bản không biết bên kia đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Hoàng cung vương triều Mộ Dung.

Tiết trời lạnh giá, hoa mai trong cung gần như đã nở hết, thậm chí còn bắt đầu héo tàn. Mộ Dung Thánh Anh một thân tuyết trắng, một mình đứng dưới cây mai, bông tuyết đọng lại trên vai khiến hắn như chỉ một bóng trắng mờ ảo, vô hạn phiền muộn.

Hắn đã rời khỏi Thiên Tế sơn được mười ngày, ở nơi đây trong mười ngày, hắn đã nếm được tư vị nhớ nhung. Chưa bao giờ biết nữ nhân kia lại ở trong lòng hắn sâu như vậy, muốn ngừng mà không được.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên ở bên ngoài rừng lên tiếng. Mộ Dung Thánh Anh thu hồi lại cảm xúc, sai bước đi ra khỏi rừng mai.

“Là tin ở bên kia!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói, sắc mặt nặng nề.

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, hắn nói với bốn vị đường chủ, không thể để bại lộ thân phận của hắn, không thể truyền tin cho hắn, có cơ hội tự nhiên hắn sẽ về, là thư này... Chẳng lẽ Noãn Noãn đã xảy ra chuyện?

Nội tâm Mộ Dung Thánh Anh khẽ động, nhanh chóng mở thư ra, vội vàng đọc, sắc mặt đột nhiên đông lạnh, tay cầm thư cũng run lên.

“Hoàng huynh...” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng đọc thư, không nhận được “A” một tiếng: “Làm sao Noãn Noãn lại là...”

Mộ Dung Thánh Anh không nói gì, chỉ nhanh chóng rời khỏi rừng mai.

Ở bên trong Càn khôn điện, Mộ Dung Thánh Anh một thân y phục thị vệ lạnh lùng nói với Mộ Dung Thánh Khuynh: “Nơi này nhờ vào đệ cả, ta đi một chút rồi trở về!”

“Hoàng huynh không tin Noãn Noãn đã chết rồi sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh gấp giọng nói.

Mộ Dung Thánh Anh không mở miệng, chỉ lạnh lùng xoay người rời đi.

Một ngày sau, trên đường cái trước cửa thành, một thân ngân bạch. Tóc đen phiêu dật, mặt nạ hoàng kim che mặt, Kim Ưng Trương Dương qua đường.

Thánh Nguyên vương phủ, Mộ Dung Thánh Li hơi cau mày, không dám triệu nghị hỏi lại lần nữa: “Ngươi tin chắc đó là Kim Ưng?”

“Thuộc hạ xác định!” Hắc Ngọc cung kính nói.

“Không thể nào!” Mộ Dung Thánh Li nghi ngờ nói: “Hành tung của Kim Ưng từ trước đến nay luôn luôn bí hiểm. Kim Ưng môn vừa chính vừa tà, mặc dù triều đình không hạ lệnh diệt trừ, nhưng cũng là tổ chức bất hợp pháp. Từ trước tới giờ bọn họ đều hành động trong bóng tối, tại sao lần này lại muốn rêu rao đi khắp nơi? Có phải là có người nguy trang, mưu đồ bất chính hay không?”

“Ban đầu thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng đã phái người đi thử dò xét võ công của hắn, chính xác là Kim Ưng không sai! Chỉ là Kim Ưng xuất hiện tại Đô thành, như vậy Long tiêu thư đâu?” Hắc Ngọc cũng trầm điều khó hiểu.

“Mặc kệ như thế nào, Kim Ưng cũng đã có tin tức, theo dõi hắn thật chặt. Nói không chừng Noãn Noãn sẽ rất nhanh xuất hiện thôi!” Mộ Dung Thánh Li kích động. Hắn tìm kiếm mười mấy ngày nay không có một chút đầu mối nào, không ngờ Kim Ưng lại tự mình đưa tới cửa, rất tốt rất tốt!

※

Noãn Noãn bắt đầu chuyến đi tiêu dao giang hồ cùng Long Khê. Sau khi hai người từ thành kia đi ra, liền du ngoạn chung quanh. Nhìn núi nhìn nước nhìn cảnh đẹp, du thuyền du hồ du cảnh trí, tâm tình từ từ mở rộng. Hơn nữa Long Khê bám người vô cùng lợi hại, gần như khiến Noãn Noãn quên mất chuyện tìm kiếm Kim Ưng.

Mỗi khi đến một chỗ, Long Khê sẽ lôi kéo Noãn Noãn đến tất cả những nơi ăn vặt ăn thử một lần, tất cả những nơi vui chơi đều đến một lượt. Hơn nữa Long Khê trời sinh có bản lãnh giày vò người, rốt cuộc cũng là đại công tử có cuộc sống an nhàn sung sướng, đã quen có tùy tùng phục vụ. Mặc dù ở chung với Noãn Noãn đã trở lại nguyên trạng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có tính tình đại thiếu gia, tỷ như có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng. Mỗi lần lên đường, Noãn Noãn như lão mục tử, trên bả vai khoác ba lô tự chế, bên trong có đệm, chén nước, khăn tay đầy đủ mọi thứ. Mỗi khi đến một chỗ sơn thủy, Long Khê cần nghỉ ngơi, sẽ híp cặp mắt vô tội thuần khiết kia lại, ngấm ngấm đồng cỏ, Noãn Noãn lập tức trái đệm, đại thiếu gia này mới ngoạn ngoạn ngồi xuống. Dừng cơm ở bên ngoài, đều tự mang đồ ăn. Thật ra thì đồ ăn vặt bên đường vốn đã không sạch sẽ, nếu cẩn thận như vậy, tại sao còn muốn ăn? Mỗi lần Noãn Noãn nói thăm câu đó, sẽ bị Long đại công tử xem thường. Chỉ là người ta là tuyệt phẩm mỹ nam, dù có trợn mắt cũng có thể diễm đảo chúng sinh. Noãn Noãn căn cứ vào ý niệm mỹ nam là lớn nhất, chỉ có thể nhịn lại nhịn.

Nhưng mà khi ở cùng một chỗ với Long Khê, cũng có chỗ tốt. Long Khê rất biết dỗ nử từ vui vẻ, mỗi khi có ánh mắt mơ ước sắc đẹp của hắn, hắn sẽ một tay nắm chặt váy Noãn Noãn, thân ái gọi một tiếng Noãn Noãn, chọc cho tâm can Noãn Noãn nhảy lên từng hồi, mà những ánh mắt mơ ước kia lập tức trở thành oán độc.

Nữ nhân chính là như vậy, ngheh đón hăm mộ cùng ghen tỵ của nữ nhân khắp thiên hạ bá chiếm nam nhân tuyệt mỹ, biết rất rõ chỉ là hư vinh tác quái, nhưng vẫn thích hưởng thụ.

Cứ như vậy qua ba bốn ngày. Rốt cuộc cũng có một lần, Noãn Noãn ở một túp lều nổi danh ăn cơm thì dò được tin tức của Kim Ưng. Thật ra thì cũng không tính là dò thăm, không gian mười mấy mét vuông đều nghe thấy rõ ràng.

“Người nói người gặp qua Kim Ưng? Chớ nói đùa! Người nào không biết Kim Ưng chính là thần Long thấy đầu không thấy đuôi. Lại nghe nói trên mặt Kim Ưng mang mặt nạ, làm sao người biết đó chính là Kim Ưng?” Một người đàn ông lớn tiếng cao giọng nói, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả người trong túp lều.

Trong ba năm gần đây, Kim Ưng môn đã kích tham quan ô lại, cứu tế dân chúng lắm than. Có thể nói, triều đình không có cách nào giải quyết được chuyện này. Triều đình không thể ra mặt giải quyết, Kim Ưng môn có thể. Đối với dân chúng, danh tiếng của bọn họ không tệ. Mặc dù Kim Ưng môn không có ý đối lập với triều đình, nhưng dù sao cũng là án mạng giết người, triều đình không công khai truy bắt người của Kim Ưng môn, nhưng có chút phê bình kín đáo. Vì vậy mà Kim Ưng môn không công khai đi lại trên giang hồ.

Người nói đã gặp qua Kim Ưng môn là một vị một thân thiếp vàng, nam nhân có một vết sẹo dài trên mặt. Thấy có người chất vấn, nhất là tại chỗ bị nhiều người chất vấn như vậy, sắc mặt của hắn lập tức đỏ lên: “Ta nói thật, ba ngày trước Kim Ưng xuất hiện ở Đô thành, dắt theo một con ngựa trắng lớn, cứ như vậy đi qua ta!” Hắn lại vội vàng bổ sung thêm: “Trên mặt hắn đeo mặt nạ hoàng kim khắc chim ưng, đến nơi này, không sai, là đến nơi này, rất là uy nghiêm hùng dũng!”

Người nọ vừa nói vừa khoa chân múa tay, liều mạng muốn người khác tin tưởng hắn.

Noãn Noãn một thân nam trang hơi nhú mảy, nếu người mặt sẹo này không khoác lác, trên thế giới này người giả mạo Kim Ưng hình như cũng không nhiều lắm. Dù là dám giả mạo, cũng không cần thiết rêu rao đi khắp nơi. Dù sao thân phận Kim Ưng tối tăm, chỉ cần triều đình hạ lệnh một cái thì chính là phạm phạm của triều đình.

Nếu quả thật là Kim Ưng, vậy tại sao Kim Ưng lại muốn làm vậy? Chẳng lẽ... Noãn Noãn nhanh chóng nghĩ tới một khả năng, chợt đứng lên.

Sắc mặt Long Khê tối sầm lại, kéo tay Noãn Noãn: “Nàng muốn đi tìm hắn?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Là hắn đang tìm ta!”

Đúng, nhất định là như vậy! Nhất định là hắn nhận được tin tức của Kim Ưng môn, biết cô rơi xuống vách núi, nhưng tin chắc cô không chết, cho nên có ý bại lộ thân phận của mình, để cho cô tìm hắn. Đúng, nhất định là như vậy!

“Tại sao nàng muốn tìm hắn?” Long Khê hỏi lại lần nữa.

Noãn Noãn ngần ra, cũng chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Lúc đầu chỉ là chán kinh khi nghe lời nói của Vân Tụ, sợ Kim Ưng vì mình mà đấu với triều đình. Nhưng hiện tại hắn hoàn hảo không sợ ở Đô thành rêu rao khắp nơi, xem ra là không phải bị thương. Cho nên cô đi tìm hắn, là có ý gì?

Noãn Noãn chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên phát hiện mất đi mục tiêu tìm kiếm Kim Ưng, cô lập tức trở nên không còn chuyện gì, hình như cũng chỉ còn lại một con đường tiêu dao sơn thủy cùng Long Khê!

Long Khê lập tức vui vẻ ra mặt, vui mừng lôi kéo tay Noãn Noãn nói: “Chúng ta ăn nhanh đi, nơi này thực sự là quá ồn rồi. Ta nghe nói cách đây không xa có một rừng hoa mai, thời tiết rét lạnh, chính là mùa mai nở rộ, chúng ta đi xem một chút nhé!”

Hoa mai... Noãn Noãn sững sờ, vừa nghĩ tới hoa mai liền nghĩ tới Mộ Dung Thánh Anh, không biết thương thế của hắn... Thôi, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy, hắn không phải đã đem cô làm lợi thế trao đổi cùng Thánh Nguyên vương gia hay sao, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì!

Noãn Noãn cúi đầu ăn cơm, nhưng tâm tình vui vẻ từ từ thay đổi. Ở đáy lòng, hình như bị cái gì đè nén, không thoải mái chút nào.

Trong khi Noãn Noãn đang cùng Long Khê ăn uống no nê muốn rời đi, ngoài cửa tiến vào ba hiệp khách giang hồ. Thấy mọi người đang nghị luận chuyện Kim Ung, một tên trong đó bộ dáng cũng tính là tuấn tú lớn tiếng nói: “Mọi người, tin tức đó cũ rồi. Ta vừa mới từ Đô thành tới đây, nghe nói Kim Ung đã bị bắt, hiện đang bị giam ở trong thiên lao!”

Tất cả sững sờ, lập tức vây quanh người đó, rồi rít hỏi thăm nguyên nhân.

Noãn Noãn cũng đứng bật dậy, vọt tới trước mặt tên hiệp khách trẻ tuổi kia lớn tiếng hỏi: “Người nói thật sao?”

“Vay giả bộ chắc?” Hiệp khách trẻ tuổi thấy nhiều người vây quanh mình thì cảm thấy rất hứng thú, lập tức ngẩng đầu lớn tiếng kêu: “Hiện tại chuyện này đã truyền khắp Đô thành, hoàng thượng cũng đã phát hoàng băng muốn trừng trị Kim Ung!”

Noãn Noãn chợt xoay người chạy ra ngoài.

Long Khê theo sát phía sau, đợi Noãn Noãn ra khỏi tử lâu, một tay lôi kéo Noãn Noãn: “Nàng tin tưởng lời nói của nam nhân kia?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Mặc kệ như thế nào, tôi muốn đi Đô thành!”

“Nàng quên mất Mộ Dung Thánh Li vẫn còn tìm nàng sao? Nàng quên mất Mộ Dung Thánh Anh dây dưa sao?” Long Khê một phát bắt được cô, lôi cô vào trong ngực: “Noãn Noãn, đừng đi, chúng ta tiêu dao giang hồ, đừng động tới những thứ nhân sự này nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ba ngày hẹn ước

Editor: nhuandong

Beta: tiểu an nhi

Noãn Noãn sững sờ, ngược mắt kinh ngạc nhìn Long Khê, nhìn ánh mắt van xin cùng kiên định của hắn.

Người trong tử lâu đều nhìn về phía hai người bọn họ, hai đại nam nhân xinh đẹp kỳ cục ôm nhau...

Tiếng bàn luận xung quanh nhanh chóng khiến Noãn Noãn hoàn hồn, cô muốn thoát khỏi lồng ngực của Long Khê, nhưng Long Khê lại ôm chặt cô không buông.

Long Khê kiêu ngạo, cũng đặc biệt trời sinh con cưng luôn đi thẳng, phụ thân của hắn luôn trải con đường tốt nhất cho hắn, chưa từng có một khát vọng một vật như vậy. Hắn sẽ không để cho Noãn Noãn rời đi, sẽ không!

“Long Khê, buông tôi ra!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Kim Ung vì tôi mà bị bắt, tôi không thể để mặc kệ ngồi coi được!”

Long Khê ôm cô thật chặt, nổi giận: “Nói láo, nàng nói láo, không phải bởi vì lương cán rút mà nàng mới đi tìm Kim Ung, chỉ bởi vì nàng không quên được hắn thôi!”

Noãn Noãn chợt ngược mắt nhìn Long Khê, cặp mắt đỏ rực phát ra hồng quang yêu dị, da thịt như ngọc nổi lên gân xanh. Noãn Noãn lập tức sững sờ, cô chưa từng gặp qua Long Khê như vậy. Long Khê tà mị, Long Khê hồn nhiên, giờ phút này toàn bộ biến thành gương mặt Long Khê tức giận. Không nghĩ tới, Long Khê cũng có một mặt kinh người như vậy.

“Chúng ta không cần nói ở đây!” Nhìn đám người xem chuyện vui xung quanh, Noãn Noãn lôi kéo Long Khê ra khỏi tử lâu, nhảy lên nóc nhà đối diện.

Long Khê vẫn nhìn chằm chằm vào Noãn Noãn không hề chớp mắt, mặc cho cô lôi kéo hắn ngồi trên nóc nhà.

“Long Khê...” Noãn Noãn thử bình phục tâm tình, đang muốn mở miệng, chợt bị Long Khê kéo tới gần, hồng quang nóng như lửa, khiến Noãn Noãn không kiềm hãm được lui bước.

Long Khê dùng tay có lực, hắn hung hăng nâng chặt lấy mặt Noãn Noãn, hung mãnh loạng quạng hôn xuống, hung hăng gặm đôi môi cô!

“Ừm!” Noãn Noãn bị đau kêu rên, mùi máu tươi chân thật cảm nhận được nụ hôn của Long Khê, mang theo sự cố chấp đặc hữu, cũng có cực đoan, không thuần thực liếm láp môi của cô, rồi trong nháy mắt hung hăng cắn lên, sau đó tìm được cơ hội, cái lưỡi hồng nhuận mạnh mẽ xông vào miệng cô, vụng về mà không lưu loát khuấy đều, mút nước miếng cô, cắn mạnh xông vào.

Noãn Noãn rút lui, không có biện pháp, đột nhiên hung hăng cắn lên môi của hắn.

Long Khê chột đầy cô ra, lấy tay cản trở đôi môi màu tím nhạt, màu trung đều là sự uất ức.

Noãn Noãn cũng nhân cơ hội lấy hơi, nhìn dáng vẻ uất ức của hắn có chút không nhẫn tâm, đôi mắt mờ mờ nhìn xung quanh, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, nhưng mà tôi phải đi!”

Mấy ngày nay tiêu dao vui vẻ là sự phóng túng lớn nhất của Noãn Noãn. Nếu tiếp tục như vậy nữa, Noãn Noãn sợ mình sẽ hăm sâu vào trong đó, cũng sợ càng khó thoát khỏi Long Khê hơn.

Long Khê buông tay, đôi môi màu tím nhạt xinh đẹp, hồng mầu cực kỳ mê người.

Noãn Noãn đứng dậy, chậm rãi rời đi.

Sau lưng, trên mặt Long Khê có một tia kỳ quái.

Sau một canh giờ, Noãn Noãn cười một con ngựa, lên đường tới Đô thành. Tuyết lại rơi xuống là tả, thời tiết hình như cũng lạnh hơn. Toàn thân Noãn Noãn đều được bao bọc bởi áo khoác lông cáo, chỉ lộ ra đôi mắt.

Mấy lần ngoái lại nhìn, xác định Long Khê không đuổi theo, Noãn Noãn vui mừng nhưng đồng thời cũng có chút nghi ngờ. Lấy hiểu biết của cô, Long Khê tuyệt đối không phải là người dễ dàng buông tha như vậy, tại sao lại không đuổi theo? Nghĩ đến đây, Noãn Noãn lại không nhịn được cười khúc khích, Long Khê không theo tới, không phải là chuyện tốt sao, cô đỡ phải khó xử!

Trên mặt tuyết trước mặt xuất hiện hai đồng tử hồng y, rõ ràng là hai khuôn mặt thiên chân vô tà người gặp người thích, vậy mà Noãn Noãn lại hít vào một ngụm khí lạnh.

Sau khi biết được thân phận thực sự của hai tên đồng tử này, Noãn Noãn biết mình không phải là đối thủ của bọn họ. Phương Phiến và Long Cẩm, tuyệt đỉnh cao thủ trên giang hồ, võ công chỉ dưới Thánh hoàng, có trên dưới trăm năm công lực. Một khi bọn họ ra tay thì có lẽ Noãn Noãn ngay cả một chiêu cũng không đỡ kịp.

Noãn Noãn nắm chặt ngón tay, lúc này trong móng tay cô đều là độc phấn, luận võ công, cô không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng bàn về độc thuật, Noãn Noãn không cho là thiên hạ có mấy người có thể là đối thủ của cô.

“Người nghĩ diễn lại trò cũ sao?” Phương Phiến tiến lên một bước, cười lạnh nói. Mặt mũi ngây thơ, lại phát ra âm thanh trầm lãnh, càng khiến cho lòng người e sợ.

Noãn Noãn không lên tiếng, chỉ là âm thầm đề phòng, trong khi muốn tìm thời cơ phóng độc phấn trong tay ra, lại thấy hai đồng tử kia đập đất bay lên, trong nháy mắt mất đi bóng dáng. Một tiếng cười nhẹ truyền đến, hai tia chớp từ hai bên đâm về phía Noãn Noãn, cực kỳ dị thường. Noãn Noãn sững sờ, né tránh không kịp, chỉ nhanh chóng bắn ra độc phấn.

Mặc dù biết là vô dụng, nhưng vẫn cảm thấy may mắn.

Huyệt vị quanh thân bị khống chế, Noãn Noãn sững người, nhìn hai tia chớp kia từ từ ngưng tụ thành người.

Phương Phiến không việc gì, nhưng sắc mặt Long Cẩm lại xanh lét, triệu chứng này xem ra là đã trúng độc.

Một tiếng nguyên rùa khê bật ra từ trên khuôn mặt đáng yêu của Long Cẩm, đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lùng.

“Đại sự quan trọng hơn!” Phương Phiến ngăn Long Cẩm đang giận giữ lại, xoay người hướng về phía Noãn Noãn: “Không muốn chết thì giao thuốc giải ra đây!”

Noãn Noãn lắc đầu một cái: “Giao thuốc giải ra còn chết nhanh hơn, người cho rằng ta không biết sao?”

Phương Phiến và Long Cẩm liếc nhau một cái, đột nhiên vươn tay đánh về phía Noãn Noãn, Noãn Noãn lập tức mất đi ý thức.

※

Mở mắt ra, thứ đầu tiên cảm nhận được chính là cái gậy đau đớn, Noãn Noãn một tay vuốt, ánh mắt nghi hoặc nhìn căn phòng hoa lệ xa lạ.

Điều lan ngọc thể, xa hoa, không giống nhân gian, Noãn Noãn cảm thấy chỉ có thể dùng từ này mà giải thích. Dù là phòng sang trọng nhất trong hoàng cung vương triều Mộ Dung cũng không sánh bằng. Cả căn phòng không hề có một chút gỗ vụn, tất cả đều dùng bằng ngọc thạch xây đắp mà thành. Khung cảnh trước mắt quả là chấn động lòng người, nhưng thôi, xem thể là đủ rồi.

Noãn Noãn sững sờ nhìn qua tất cả, nhanh chóng nhú mày. Tất cả sự việc trước khi hôn mê dần dần xuất hiện, đột nhiên cô nghĩ đến đây là địa phương nào, chẳng lẽ là...

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi?” Một giọng nói ôn nhu như hoàng oanh vang lên. Noãn Noãn ngược mắt nhìn, trước mặt là một vị tuyệt thế giai nhân, mặt

mây ôn nhu, thật là nhã nhặn: “Ngài đã tỉnh là tốt rồi, nô tỳ phái người đi thông báo cho điện hạ!”

Nữ tử kia rất nhanh đi ra ngoài nói cái gì đó với thị nữ, thị nữ kia rời đi, nữ tử đó lại đi vào, “Long tiểu thư, nô tỳ gọi là Tri Họa, còn có một người nữa là Thánh Cầm, là điện hạ đặc biệt sai đến hầu hạ tiểu thư!” Nữ tử tên Tri Họa vừa nói xong, chỉ thấy một tuyệt sắc nữ tử áo vàng đi vào, trên tay bưng một cái khay tinh xảo, đặt lên cái bàn trong suốt ở giữa phòng.

“Nô tỳ gọi là Thánh Cầm, để nô tỳ hầu hạ tiểu thư rửa mặt thay quần áo!” Nữ tử kia cung kính hành lễ.

Noãn Noãn cau mày, quả nhiên nơi này là Hộ Long điện. Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, tiên cảnh nhân gian. Không trách được mấy trăm năm qua, nhiều người trong thiên hạ muốn tu luyện thành Kim Long thiên tử tới vậy. Phô trương như thế này thì có vô số người muốn trầm luân ở trong đây rồi.

Noãn Noãn đứng dậy nhàn nhạt nói: “Cảm ơn ý tốt của điện hạ các ngài, nhưng hiện tại ta có chuyện quan trọng muốn làm, không thể ở lâu. Cáo từ!” Noãn Noãn vừa nói vừa thay quần áo, đi giày vào, muốn chạy ra ngoài.

Tri Họa cùng Thánh Cầm liếc nhau một cái, rất nhanh, hai người lui ra.

Noãn Noãn đang cảm thấy kỳ quái thì một thân Long Văn hồng y xuất hiện ở trước cửa.

Từ kim quan, long văn hồng bào, tóc bạch kim phiêu dật, ngũ quan tuyệt mỹ, hai hàng lông mày nhấn chặt: “Nàng cứ như vậy không chờ đợi muốn rời khỏi?”

Noãn Noãn cau mày, trách hấn sai hai vị hộ pháp Phượng Phiên Long Cầm dẫn cô tới nơi này, làm chậm trễ thời gian. Vì vậy lạnh lùng nói: “Khê, tôi đã nói rất rõ ràng, tôi phải đi!”

Hai hàng lông mày của Long Khê đột nhiên giãn ra: “Được, ta thả nàng ra!”

Noãn Noãn sửng sốt, hoài nghi nhìn hấn: “Anh thả tôi? Vậy tại sao ...”

“Bất nàng không phải là ý của ta, là ý của phụ hoàng!” Long Khê chậm rãi tiến lên, nở một nụ cười vô cùng rực rỡ với Noãn Noãn, trăm hoa cũng không sánh kịp. Đôi tay như ngọc kia, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn: “Mặc dù ta không cam lòng để nàng rời đi, nhưng tuyệt đối sẽ không giam cầm tự do của nàng. Nếu nàng đã muốn thì cứ như vậy đi, nhưng nhớ kỹ một điều...” Đột nhiên hấn lôi kéo tay Noãn Noãn, đặt ở trong ngực của mình, ánh mắt ân tình nói: “Nàng nhớ kỹ phải quay lại đó. Nếu nàng không trở lại, ta sẽ đi tìm nàng. Đến lúc đó bị ta bắt được, thì cả đời này nàng cũng không thoát khỏi ta đâu!”

Noãn Noãn ngẩn ra, đối mặt với sự uy hiếp ngọt ngào của Long Khê, á khẩu không nói được nên lời. Cô cũng không phải là người của hấn, cũng không đồng ý với hấn cái gì, chỉ là bạn chơi lúc nhàm chán, tại sao... Tâm, lại xúc động bởi vì Long Khê nghiêm túc cùng cô chấp. Thay vì để hấn hăm dọa, không bằng...

Noãn Noãn chậm rãi thu hồi tay của mình, ngược mắt chăm chú nhìn Long Khê: “Long Khê, chúng ta không có bất kỳ quan hệ...”

Noãn Noãn còn chưa nói hết, đã bị hôn môi thật mạnh. Lần này rất dễ nhận thấy kỹ thuật hôn môi của Long Khê đã có tiến bộ, không lung tung cắn nuốt như lần trước, rất nhanh ngậm vào môi của cô, cùng dây dưa.

Noãn Noãn bị hấn hôn nói không ra lời, chỉ có thể đẩy hấn ra xa. Khoảng cách an toàn, nàng mới bắt đầu thở hỗn hển.

“Noãn Noãn, nàng còn nói như thế nữa, ta sẽ lại hôn nàng!” Long Khê cũng hơi thở hỗn hển, uy hiếp nói.

Noãn Noãn tức cười, phiền não trong lòng, nhưng mà đối với chấp nhất của Long Khê, không thể ghét nổi.

“Hiện tại ta đưa nàng đi ra ngoài. Nếu không phải là có chuyện quan trọng phải làm, ta sẽ không để cho nàng một mình mạo hiểm, chỉ là...” Long Khê chột cười một tiếng, nháy nháy mắt khác thường, lòng bàn tay mở ra, một ngọc bội Phi Long xuất hiện, chỉ thấy ngọc bội kia trong suốt, nhất định không phải là phàm vật.

“Nàng mang ngọc bội này theo, nếu như gặp phải nguy hiểm thì lấy ra. Ta tin thiên hạ này không có người nào dám đối nghịch với Hộ Long điện!” Long Khê nghiêm túc nói, đặt ngọc bội vào trong lòng bàn tay cô.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy ngọc bội kia thật nặng nề, chỉ có điều từ trước đến nay cô không bao giờ chê vật hộ thân, hơi chán chừ thu lại.

Long Khê đột nhiên cười hài lòng đến khác thường, kéo Noãn Noãn đi ra ngoài: “Đi nhanh đi, thừa dịp phụ hoàng ta chưa trở về!”

Noãn Noãn đi theo hấn, trực tiếp tiến vào một khung cảnh hỗn độn. Chờ đến khi thấy rõ được cảnh vật trước mắt, mới phát giác mình đang ở trên một đường lớn, bên cạnh chính là con ngựa trắng ban đầu của cô, ngoài đầu lại nhìn sau lưng, lại không thấy gì cả.

“Nàng không tìm được cửa vào đâu, nơi này là đường lớn đi thẳng tới Đô thành, nàng cười ngựa đi về phía trước là có thể tới nơi rồi. Ba ngày sau ta ở chỗ này đợi nàng. Noãn Noãn, nàng nhất định phải trở lại, nếu như nàng không trở lại...” Long Khê nói xong, lại tiến đến gần.

“Được được được!” Noãn Noãn chỉ có thể đầu hàng, trước hết hiện tại cô phải thoát khỏi Long Khê rồi mới nói tiếp!

Long Khê lại cười hả hê giống như đứa trẻ!

Nhìn nàng cười ngửa càng ngày càng xa, về mặt hải lòng ở trên mặt Long Khê buông xuống, rất ưu phiền, tung người biến mất ở quan đạo khác trong rừng rậm.

Trong đại điện rực rỡ, một nam nhân cao cao tại thượng, ngũ quan tuấn tuyệt, khí thế xuất thần, như thần tiên giáng thế, cùng một thân y bào vàng óng ánh, lạnh lùng nhìn hồng y nam tử đứng ở phía dưới.

“Khê nhi, tại sao con muốn làm như vậy?” Âm thanh trong trẻo của nam nhân Như Hồng Chung vang lên, uy nghiêm làm cho tất cả mọi người trong điện đều chấn động.

Hai nam tử mặc áo xanh đột nhiên quỳ xuống đất: “Thánh Hoàng, điện hạ phạm sai lầm, Long Cẩm Phượng Phiến khó chối tội này!”

Thánh hoàng lạnh lùng nhìn về mặt quật cường của Long Khê, không kiên nhẫn phát nhẹ tay: “Không liên quan đến các ngươì, thiên lý tuần hoàn, thiện ác hữu báo, Hộ Long điện thật muốn đổi chủ!”

Long Khê đột nhiên ngẩng đầu lên, không phục nói: “Phụ hoàng, người nói quá lời. Noãn Noãn chỉ là một tiểu nữ tử, võ công không bằng ta, làm sao lại gây nguy hiểm cho Hộ Long điện!”

Thánh hoàng cười lạnh: “Cũng bởi vì là nữ tử, mới có thể Hằng Long phục Hồ Hoàng! Chuyện bốn tôn lo lắng nhất vẫn xảy ra!”

Phượng Phiến cùng Long Cẩm liếc nhau một cái, ôm quyền hỏi: “Thánh hoàng, có cần thuộc hạ đi...” Ánh mắt hai người loé lên một tia ác độc.

Thánh hoàng khẽ cau mày, khí thế lãnh trầm áp người không thở nổi: “Vẫn chưa tới thời khắc cuối cùng. Khê nhi, con nói ba ngày sau, nàng sẽ trở về?”

Long Khê khăn trương gạt đầu một cái.

“Rất tốt, nếu như ba ngày sau nàng không thể trở về, Long Cẩm, Phượng Phiến, giết nàng!” Lời nói lạnh lùng phát ra từ đôi môi mỏng manh mà tuyệt mỹ của nam tử.

Long Khê ngẩn ra, dường như muốn tranh thủ nói gì đó, lại bị ánh mắt lạnh lùng của nam nhân nuốt trở về: “Long Khê, nếu như con không muốn đợi ba ngày, như vậy hiện tại, phụ hoàng liền phái người đi giết nàng!”

Long Khê lập tức ngậm chặt miệng.

※

Lại lên đường một lần nữa, tốc độ của Noãn Noãn nhanh hơn, roi trên tay liên tục đánh vào mông ngựa, muốn tới được Đô thành trước khi trời tối.

Đột nhiên, trước mặt có một bóng đen khả nghi nằm trên nền tuyết trắng đang động đậy. Noãn Noãn nhìn thấy từ xa, để cho ngựa thả chậm bước chân.

Tiếng khóc của con nít truyền đến, Noãn Noãn sững sờ, chỉ thấy một phụ nhân té xỉu ở bên đường, mà trong ngực của nàng lại có một đứa trẻ được quấn trong tả lót.

Ghìm chặt cương ngựa dừng lại. Noãn Noãn nhìn hai mẹ con trong đồng tuyết, hơi do dự nhưng vẫn từ trên ngựa nhảy xuống. Cô biết, nếu như cô không ra tay, hai mẹ con này nhất định sẽ chết rét!

“Ngươi có khỏe không?” Noãn Noãn từ từ đến gần phụ nhân kia, hồi lâu sau, phụ nhân kia mới gian nan ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt xanh đen chăm chú nhìn cô: “Cứu... cứu con của ta!”

Nội tâm Noãn Noãn khẽ động, tiến lên ôm lấy đứa trẻ. Vừa mở áo choàng chặt chẽ bao lấy đứa bé, đột nhiên, một mùi là lạ khiến cho cô nhũn mày. Quen dùng độc nên rất nhanh cô hiểu ra là cái gì, ngồi bệt xuống đất, nhưng vẫn không đành lòng ném đứa bé ra.

Phụ nhân kia chậm rãi nâng khuôn mặt tái nhợt lên, đột nhiên nở nụ cười, vô cùng quý dī: “Bồn cung chờ ngươi thật lâu, rốt cuộc bồn cung cũng chờ được cơ hội này rồi!”

Giọng nói âm trầm này... Noãn Noãn cắn chặt khớp răng, muốn vận công kháng độc, nhưng công lực toàn thân đã hoàn toàn biến mất, căn bản không còn bất kỳ sức lực nào.

“Ngươi không cần phải uống phí hơi sức, ta biết rõ ngươi am hiểu độc. Cho nên để xử lý ngươi, tất nhiên sẽ không dùng độc được bình thường. Đây là Hằng Long tán chuyên để đối phó với người trong Hộ Long điện, ngay cả hai vị hộ pháp Phượng Phiến Long Cẩm cũng không đỡ được, huống chi chỉ là một con nhóc Tử Long tướng quân như ngươi!” Nữ nhân nói, chậm rãi lấy mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt vô cùng yêu mị, chính là Dung Yên Nhi.

“Thực sự là ngươi!” Noãn Noãn cắn chặt khớp răng, nhìn về mặt hả hê của Dung Yên Nhi.

“Không sai, là ta, chỉ là ngươi biết quá muộn, đám người thế tục đều sẽ rơi vào cạm bẫy giả từ giả bí!” Dung Yên Nhi cười lạnh, liếc nhìn Noãn Noãn,

tay run một cái, Noãn Noãn trơ mắt nhìn đứa trẻ trên tay Lão Vu Bà, áo choàng được vén lên, một con cẩu tử lặn xuống động ở trên tuyết.

Thi thể chó đầy máu lặn lặn trên đất, càng nhìn càng thấy ghê.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy buồn nôn, đột nhiên bên tay vang lên âm thanh nữ nhân cười phách lối.

Noãn Noãn lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân, chờ bà ta cười đủ rồi, mới lạnh lùng mở miệng: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Dung Yên Nhi ngưng cười, tiến lên, đột nhiên vươn móng tay dài sơn đỏ, lạnh lùng nâng cằm Noãn Noãn lên, móng tay sắc nhọn cơ hồ tàn nhẫn tiến vào trong thịt Noãn Noãn.

“Thánh Anh thật tiến bộ, không biết là nên vui hay nên lo đây. Mấy năm qua, nhìn hán vùng vẫy đợi chết, loại khoái cảm kia so với trực tiếp giày xéo hẳn kích thích hơn. Cũng là bồn cung quá sơ suất, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, hán lại tiến bộ như thế. Quan trọng nhất là không nghĩ tới hai tên hộ pháp chết tiết kia lại xuất hiện!” Gương mặt yêu mị của Dung Yên Nhi tiến lại gần Noãn Noãn: “Bồn cung không thất bại, chỉ là vận số của Thánh Anh tốt một chút mà thôi! Hiện tại bồn cung muốn có được tất cả mọi thứ thuộc về bồn cung, mà ngươi, chính là lợi thế tốt nhất!”

Noãn Noãn gian nan hô hấp: “Ngươi đánh giá ta quá cao rồi, Mộ Dung Thánh Anh đã đem ta trở thành lợi thế trao đổi với Thánh Nguyên vương gia, cho ta xuất cung, ta không có uy lực lớn để giúp ngươi tìm về tất cả những gì ngươi bỏ lỡ đến vậy đâu!”

“Đó là do ngươi coi thường mình!” Dung Yên Nhi đột nhiên ngừng đầu cười ha ha: “Ngươi trước kia, có lẽ Mộ Dung Thánh Anh sẽ không để ý tới, thậm chí có suy nghĩ tự tay phá hủy ngươi. Nhưng ngươi hiện tại, ngươi là hy vọng duy nhất của vương triều Mộ Dung, hán sẽ không để cho ngươi chết ở trong tay ta!”

Noãn Noãn sửng sốt, không hiểu được ý trong lời nói của bà ta.

“Long Noãn Noãn, bồn cung nên cảm tạ ngươi. Bởi vì ngươi thay đổi, khiến Mộ Dung Thánh Anh đem tất cả thẻ bạc đặt trên người ngươi. Hôm nay, thẻ bạc của hán đều nằm trong tay bồn cung, ngươi nói, hán sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?” Dung Yên Nhi đột nhiên chuyển ngữ điệu: “Ngươi còn chưa nhìn qua thân thể của Mộ Dung Thánh Anh chứ? Thân thể của hán rất đẹp, tái nhợt gầy gò, lại có một loại thần bí đáng sợ, ngươi nhìn qua tự nhiên sẽ mê muội.”

Noãn Noãn sửng sốt, không nhận được xuất khẩu châm chọc: “Đó là lòng của ngươi xấu xa. Lần trước ta giải độc, đã nhìn qua thân thể của hán, đủ mong manh. Lão bà bà, ngươi quá lâu không có nam nhân rồi phải không?”

Dung Yên Nhi đột nhiên điên cuồng: “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ngươi đã nhìn qua thân thể của hán? Long Noãn Noãn, ngươi nhất định phải chết!”

Dung Yên Nhi giơ bàn tay lên, năm ngón tay hung hăng đâm về phía đầu Noãn Noãn...

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Diện mạo thật của Mộ Dung Thánh Anh

Editor: nhuandong

Beta: tiểu an nhi

Noãn Noãn sợ hãi trợn to mắt, không ngờ chỉ có một câu liên động tới sát tâm của Dung Yên Nhi!

Móng tay đỏ tươi nhanh như tia chớp, trong nháy mắt liền kề da đầu Noãn Noãn, thậm chí cô đã cảm thấy da đầu bị xé nứt đau đớn.

Chợt Dung Yên Nhi dừng lại động tác, để móng tay cắm vào da đầu Noãn Noãn, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, đột nhiên phát ra tiếng cười cao vút: “Long Noãn Noãn, ta sẽ không để cho ngươi được như ý, ta muốn giữ ngươi lại, khiến Mộ Dung Thánh Anh đi vào khuôn khổ, khắc khắc khắc...”

Noãn Noãn liều mạng đè xuống sợ hãi đang dâng lên trong lòng, mờ to mắt nhìn nữ nhân kia cười đến vận vẹo quý dị, cảm thấy thật buồn nôn.

Noãn Noãn rất khó tưởng tượng ra Mộ Dung Thánh Anh lại sống được trong ánh mắt thèm thuồng của một nữ nhân biến thái như vậy. Kỳ thật, rất nhiều khi, cái chết còn dễ dàng hơn nhiều so với việc cố gắng giữ mạng sống. Chỉ cần nhắm mắt lại, dần lòng, trong nháy mắt có thể quyết định sinh mạng. Nếu như ngươi sợ đau, có rất nhiều phương pháp chết mà không đau. Nhưng còn sinh tồn, mỗi ngày mỗi đêm mỗi thời khắc đều ở trong cuộc sống khổ sở, chịu đủ giày vò, thì cần phải có dũng khí lớn hơn nhiều.

Noãn Noãn thờ dài, nghĩ tới Mộ Dung Thánh Anh. Rõ ràng là thiên kiều chi tử, nhất quốc chi quân, nhưng sau lưng lại chịu nhịn khuất nhục cùng khổ sở mà người bình thường không thể nào chịu đựng được... Phần thương hại bị đè nén kia lại dâng lên, Mộ Dung Thánh Anh làm tất cả vào lúc này xem ra là hợp tình hợp lý. Hán không giống như Long Khê đơn thuần cùng bốc đồng; vì hán gánh vác trên người quá nhiều gánh nặng. Phải chịu nhịn nhục, co

được giãn được, không vì thời cuộc bất lợi mà đầu hàng, không vì bị đũa giốn mà coi thường mạng sống của chính mình. Có lẽ, hán cũng từng đơn giản thuần khiết mà vui cười, cũng từng chân thành tìm kiếm tình yêu cho riêng mình. Chỉ có điều trong cung cấm này, năm tháng trôi qua, ngôi vị hoàng đế kia cùng khuất nhục phải chịu đựng, đã thay đổi một con người quá nhiều, quá nhiều...

Giật mình ngược mắt lên, trong hoàng hôn lúc trông thấy hai chữ “Đô thành” thiếp vàng kia, hai mắt Noãn Noãn đắm lệ. Cô không biết tại sao mình lại khóc, rõ ràng đã dẫn người kia xuống thật sâu dưới đáy lòng, đột nhiên bây giờ lại nổi lên, cảm xúc thì nhau ủa tới.

Rất dễ nhận thấy Dung Yên Nhi không có tâm tình để ý tới tâm trạng của Noãn Noãn. Bà ta ngồi trên xe ngựa hoa lệ, vén rèm cửa lên, ánh mắt dâm tà nhìn Đô thành phồn hoa. Sau đó lạnh lùng ngo xuống Noãn Noãn nằm ở dưới chân một cái: “Đến nơi nhanh quá nhỉ, có phải người đang rất nóng lòng muốn xem kịch hay ở phía sau không?”

Noãn Noãn nhắm mắt lại, đem nước mắt nuốt ngược trở về, âm thầm dùng nội lực giải huyết đạo bị không chế.

Độc lúc trước mà Dung Yên Nhi sử dụng đã sớm được cô giải hết, hiện tại chỉ còn huyết đạo nữa thôi...

Hình như Dung Yên Nhi phát hiện ra cái gì đó, bất chợt nắm chặt cầm Noãn Noãn nâng lên, lạnh lẽo mở miệng: “Không ngờ người thật sự là thánh thủ giải độc, ngay cả thiên hạ tương tư cũng có thể giải. Nhưng người chớ đắc ý vội, cho dù người giải được độc này, cũng không hóa giải được huyết đạo đâu. Nếu ta mà là người thì chỉ cần dâng hoàng tử tể ngồi đợi xem kịch vui là được rồi!”

Noãn Noãn cắn chặt răng, hung hăng tránh đầu, chợt thấy cửa cung đỏ thẫm trước mắt.

Có thị vệ đã sớm hốt hoảng vọt vào bẩm báo, tất cả thị vệ đều đứng ngay ngắn trước xe ngựa, thân thể mọi người đều đang phát run.

“Phế vật, vương triều Mộ Dung này từ quân vương cho đến binh lính, tất cả đều là phế vật!” Dung Yên Nhi vô cùng xinh đẹp ngồi trên xe ngựa, lạnh lùng nhìn xuống những binh lính đang run lẩy bẩy kia, đôi môi đỏ như máu tràn đầy châm chọc đắc ý.

Dưới ánh mắt dâm tà của nữ nhân yêu độc, những binh lính kia chậm rãi lui dần về phía sau.

Noãn Noãn bò dậy, xuyên qua màn che nhìn những thị vệ đang tràn đầy khiếp sợ. Trong lòng đột nhiên vì Mộ Dung Thánh Anh mà cảm thấy lo lắng. Thị ra vương triều do hán gắng sức xây dựng cùng giữ gìn, lại không chịu nổi một kích như vậy. Chỉ là một nữ nhân đứng ở chỗ này, những binh lính kia đã lập tức rút lui. Cái Lão Vu Bà này, đã qua hai mươi năm, trị quốc gia như thế nào đây!

Cửa cung chưa mở, trên tường nhanh chóng tập kích binh mã, từng mũi tên một đều nhắm thẳng vào xe ngựa diễm lệ.

Trên cửa thành, một bóng dáng màu đỏ tia đẹp mắt khác thường, tay cầm hàn kiếm, uy phong凛冽, chính là vương gia Mộ Dung Thánh Khuynh.

Không gặp được Mộ Dung Thánh Anh, Dung Yên Nhi có chút thất vọng. Bà ta lạnh lùng ngược mắt nhìn Mộ Dung Thánh Khuynh ở trên tường thành nói: “Kêu Mộ Dung Thánh Anh đi ra gặp mặt bốn cung!”

Mộ Dung Thánh Khuynh cười ha ha: “Lão Vu Bà, người khác sợ người nhưng ta không sợ người. Cùng lắm thì chết, mười tám năm sau lại trở thành hảo hán. Người có thù đoạn gì mang hết ra đi, hộ vệ của vương triều Mộ Dung ta đều là nam đại tử hán!”

Dung Yên Nhi đột nhiên cười khằng khặc quái dị, những binh sĩ cầm tên kia đột nhiên hét to, roi cung tên trong tay, bịt lấy lỗ tai, thân thể từ từ tuột xuống.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Khuynh xanh mét, hán hết sức dùng nội lực kháng cự, khóe môi rỉ ra một dòng máu tươi, thân thể lão đảo muốn ngã, nhanh chóng dùng hàn kiếm trong tay chống xuống.

Tuy rằng Noãn Noãn không cảm thấy đau gần chết như bọn họ, nhưng cũng có cảm giác không thở được, cô liều mạng nhện huyết khí xuống, không ngừng thở hỗn hển.

Rốt cuộc, Dung Yên Nhi ngưng cười, con người yêu dị phát ra lạnh lẽo khiếp người, lóe ra một ánh sáng xanh ác ma quỷ quyết, vô cùng hải lòng nhìn một màn trước mắt.

“Mộ Dung Thánh Khuynh, tên nhóc con như người hiện tại không hợp khẩu vị của ta, hôm nay ta lưu lại cho người một mạng. Nói cho Mộ Dung Thánh Anh, tự mình tới khu rừng ngoài thành tìm ta, nếu không...” Dung Yên Nhi nhắc một bên chân Noãn Noãn lên, dâm tà hướng Mộ Dung Thánh Khuynh cười: “Thù đoạn của bốn cung trước không ai có thể vượt qua, sau cũng không thể tìm thấy, không tin thì cứ thử xem!”

Mộ Dung Thánh Khuynh miễn cưỡng chống đỡ thân thể, bám trụ trên tường thành, khiếp sợ nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn cố nặn ra vẻ tươi cười, muốn mở miệng, nhưng lại không cách nào phát ra âm thanh, đành mặc cho mình giống như con chó chết, một lần nữa bị Dung Yên Nhi vút lại xuống dưới chân.

Xe ngựa cực độ xa hoa lẫm phí, phách lối đòi trụ từ từ đi xa.

※

Bên trong Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Anh yên lặng ngồi một mình. Cây nến trước mặt, có một con thiêu thân hết lần này đến lần khác xông vào

đèn chụp hoa lệ, bay về phía ánh nến, một lần lại một lần đụng đầu choáng váng.

“Hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh yếu đuối đi vào, công phu sư tử hống của Dung Yên Nhi làm chấn thương nội tạng của hắn, phải cần một ít thời gian để điều dưỡng.

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, giống như đang cố đè nén, hỏi lại lần nữa: “Đệ khẳng định người kia là Long Noãn Noãn?”

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái: “Hoàng huynh, ta xác định, tuyệt đối không thể sai được! Hơn nữa ta đã phái người đi thăm dò, Long Noãn Noãn đúng là ở trong tay nữ nhân kia!”

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh cứng lại, hi vọng trong lòng bị dập tắt hoàn toàn. Hắn ngồi thẳng lên, đột nhiên mở đèn chụp hoa lệ ra, nhìn thiêu thân lao đầu vào lửa, cháy cánh, nằm ở trên bàn.

“Hoàng huynh, chúng ta cứu nàng như thế nào bây giờ?” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói: “Lão Vu Bà lòng dạ ác độc, nhất định Noãn Noãn sẽ phải chịu khổ rất nhiều!”

Đột nhiên mở khóa môi, lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, Mộ Dung Thánh Anh ngược mắt: “Ai nói phải cứu nàng?”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thánh Anh. Mặc dù trong lòng hiểu Mộ Dung Thánh Anh tại sao lại lựa chọn như vậy, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Hoàng huynh, đó là Noãn Noãn, là Noãn Noãn đấy!”

Mộ Dung Thánh Anh đưa mắt qua nhìn hắn, ánh mắt có chút tàn nhẫn: “Mặc kệ là ai, trăm cũng sẽ không thỏa hiệp điều kiện của Dung Yên Nhi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên đứng dậy quát ầm lên: “Hoàng huynh, trước kia người làm cái gì ta cũng có thể hiểu được, nhưng hiện tại đó là nữ nhân hoàng huynh yêu nhất. Hơn nữa đó còn là người duy nhất có thể cứu vớt vương triều Mộ Dung, sao có thể mặc kệ mà ngồi nhìn chứ?”

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh: “Nếu nàng là người có thể cứu vớt vương triều Mộ Dung, thì không cần vương triều Mộ Dung phải đi cứu. Thập Nhất, đệ mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi. Coi như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra!”

“Ta không mệt, ta cũng không cần nghỉ ngơi. Hoàng huynh, không ngờ huynh tuyệt tình như thế. Nếu như là ta bị Lão Vu Bà đó bắt được thì sao? Như vậy huynh có thể tự nhiên tự tại lạnh lùng như vậy hay không?”

“Bất kể là ai!” Môi mòng bĩu một cái đột nhiên tàn nhẫn phun ra bốn chữ, Mộ Dung Thánh Anh đi về phía giường hẹp: “Đệ không mệt mỏi, trăm mệt mỏi. Trăm đi ra ngoài lâu như vậy, chưa từng ngủ đủ một giấc...”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn nam nhân nằm trên long sàng, đột nhiên dậm chân một cái nói: “Được, huynh không cứu thì ta đi tìm Kim Ưng, Kim Ưng sẽ cứu nàng!”

Hai mắt khép chặt của nam nhân đột nhiên mở ra, ánh mắt thâm trầm phức tạp, hồi lâu sau, bật ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Kim Ưng, đúng, là một thân phận khác của hắn, có thể không cố kỵ chút nào đi cứu Noãn Noãn. Nhưng bản thân hắn lại không được, Mộ Dung Thánh Anh, cuộc sống hắn trải qua khi lớn lên khiến cho hắn không cách nào có thể mềm lòng, chỉ có thể tuyệt tình! Không có người nào được phép gây ảnh hưởng tới vương triều Mộ Dung, không có ai, cho dù là hắn, cũng không thể!

Tức giận đi ra ngoài, Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên tựa thân thể lên cột trụ, thở hổn hển. Hắn biết hắn không nên trách cứ hoàng huynh, hoàng huynh làm tất cả đều vì suy tính cho đại cục của vương triều Mộ Dung. Tim của hắn, tất cả của hắn đều là vì vương triều Mộ Dung. Vì mẫu hậu, vì hắn, muốn đạt tới mục đích, bất luận kẻ nào cũng có thể hi sinh, cho dù là nữ nhân hoàng huynh yêu mến!

Nhưng Mộ Dung Thánh Khuynh biết Mộ Dung Thánh Anh khổ sở. Lúc trước, khi hắn cùng Mộ Dung Thánh Li thực hiện điều kiện trao đổi, một khắc Noãn Noãn rời đi kia, hắn liều mạng muốn vãn hồi. Kim Ưng là thân phận khác của hắn, nhưng lại vĩnh viễn không phải hắn! Hắn đưa Noãn Noãn đến đỉnh núi Kim Ưng, rồi lại rời đi, chính là bởi vì nỗi sợ hãi này. Lúc này Mộ Dung Thánh Anh đang mâu thuẫn, hắn hi vọng Noãn Noãn yêu Kim Ưng, rồi lại sợ hãi Noãn Noãn yêu Kim Ưng. Kỳ thực, ở tận đáy lòng Mộ Dung Thánh Anh càng cần có Noãn Noãn, cần tình yêu của cô!

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn môi, có một quyết định gian nan. Hoàng huynh đã hy sinh vì vương triều Mộ Dung quá nhiều, hắn không thể vĩnh viễn núp sau lưng hoàng huynh nữa, hắn đã 18 tuổi rồi, là một đại nam nhân, cần phải đảm đương tất cả.

Đêm khuya, một thân bạch ảnh cười trên đại mã, hướng phía ngoại ô mà đi.

Giữa rừng mai có một căn nhà lá đơn sơ, vốn là nơi để chủ nhân khu rừng nghỉ tạm, hôm nay lại trở thành địa phương cho Dung Yên Nhi dùng chân.

Tất cả đồ dùng trong nhà đều được mang ra ngoài chôn kỹ, trên bốn vách tường treo lụa mỏng đỏ tươi, bao xung quanh giường tròn xa hoa đẹp đẽ. Dung Yên Nhi một thân hồng sa nằm trên giường, trong tay cầm một cây lược, yếu tà cười lạnh, chải vuốt mái tóc suôn dài.

Noãn Noãn được bà ta ấn vào trên ghế ở trong góc nhà, bộ dạng chật vật, nhếch nhác, khóa môi sưng đỏ, hiển nhiên toàn bộ là do Lão Vu Bà ban tặng. Bởi vì Dung Yên Nhi nói, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào ưu nhã hơn, mê người hơn, xinh đẹp hơn bà ta. Bà ta muốn Mộ Dung Thánh Anh vừa đến, trong mắt chỉ có bà ta mà thôi!

Lò sưởi trong góc phát ra âm thanh lộp độp của củi bị đốt, trong đêm đông yên tĩnh lại cực kỳ chói tai.

“Nương nương, người đã đến rồi!” Một thị nữ đột nhiên đi vào quỳ xuống đất bảm báo.

Noãn Noãn sững sờ, trong lòng khẩn trương, Mộ Dung Thánh Anh, thật sự đã tới?

Dung Yên Nhi chậm rãi đứng dậy, tóc dài phiêu dật đen như mực, rũ xuống bên eo, thần thái hết sức ngạo mạn, giống như một đế vương cao ngạo tôn quý, hoặc như là chúa tể chí cao vô thượng, lạnh lùng nâng khóe môi cười lạnh: “Thật là ngoài dự đoán của bản cung, tới nhanh lắm. Xem ra bản cung đã đánh giá hấn quá cao! Cứ tưởng trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn sẽ học được vô tâm, lại không ngờ, trái tim vẫn còn nhiều lửa nóng như vậy!”

Dung Yên Nhi đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, quả thực người là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ!”

Noãn Noãn quay qua chỗ khác, lạnh lùng nói: “Người cũng không cần tự coi nhẹ mình, thật ra thì người cũng rất đẹp, chỉ là có chút biến thái mà thôi!” Âm thanh chưa dứt, một tiếng bặt tai hung hăng vang lên, Noãn Noãn chỉ thấy một bên mặt như lửa nóng, trong miệng xuất hiện một mùi ngai ngái.

Hồng ảnh chợt lóe, Dung Yên Nhi ngồi ngay ngắn ở trên giường, tư thế ban đầu, giống như chưa từng nhúc nhích, lạnh lùng nhìn móng tay mình: “Người cũng đừng vui mừng quá sớm, nói không chừng người đàn ông này vẫn còn lợi dụng người!”

Noãn Noãn cười lạnh: “Người thật là mâu thuẫn, lúc nói ta ở trong lòng Mộ Dung Thánh Anh rất quan trọng, hiện tại lại nói hấn lợi dụng ta, cũng quá nực cười rồi!”

Dung Yên Nhi ngồi thẳng người: “Long Noãn Noãn, người không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn cực hạn của ta, nếu không vị đáng vừa rồi mới hưởng qua chỉ là màn dạo đầu, bản lĩnh chính người của Dung Yên Nhi ta còn nhiều lắm!”

Noãn Noãn cắn môi thật chặt, cô tự biết không nên ganh đua hơn thiệt với nữ nhân trước mắt này, nhưng so với giày xéo mà Mộ Dung Thánh Anh phải chịu, cô thà chịu nổi khổ da thịt này còn hơn.

“Cho hấn vào đi!” Dung Yên Nhi đột nhiên nói với thị nữ đang quỳ trên mặt đất.

Thị nữ đáp, cung kính lui ra ngoài. Rất nhanh, cửa phòng một lần nữa được đẩy ra, một màu tuyết trắng ửng đỏ trong ánh nến chậm rãi đi vào.

Ngũ quan tuyệt mỹ, phong cách đậm tĩnh, nụ cười không đổi trên mặt, Mộ Dung Thánh Anh hung dũng đứng ở trước cửa, nhìn Noãn Noãn.

Dung Yên Nhi hung hăng nhún mảy, lạnh lùng quan sát nam nhân, trong mắt từ từ hiện lên màu đỏ khát máu, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống được.

Gặp lại Mộ Dung Thánh Anh, trong tình cảnh như thế này, Noãn Noãn thật không biết mở miệng như thế nào, chỉ nhỏ giọng nói: “Anh không nên tới đây! Nếu ngày đó anh đã đem tôi trao đổi với Mộ Dung Thánh Li, hôm nay sao còn phải tới?”

Mộ Dung Thánh Anh lạnh nhạt cười nói: “Trao đổi với Thánh Nguyên chỉ là bắt đắc dĩ, nằng đi một ngày, trăm nhớ nằng một ngày. Chỉ là không nghĩ đến, gặp mặt lại, lại ở trong tình cảnh này!”

Noãn Noãn ngẩn ra, kinh ngạc vì thâm tình trong mắt hấn.

“Trăm đã tới, thái hậu thả hoàng hậu đi!” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người nhìn Dung Yên Nhi: “Đây là chuyện giữa trăm và thái hậu, không có liên quan gì tới nằng cả!”

Dung Yên Nhi đột nhiên cười khê: “Làm sao lại không có liên quan gì? Nếu như không phải vì nằng, người cũng sẽ không tới không đúng sao? Muốn thả nằng, có thể!” Dung Yên Nhi đột nhiên kéo quần đỏ lên cao, lộ ra hai chân trắng nõn, mũi chân băng bó thật chặt, đưa đến trước mặt Mộ Dung Thánh Anh: “Lấy lòng ta... kỹ thuật của Thánh Anh chắc là rất tốt, chỉ là đầu lưỡi cũng có thể khiến người ta dục tiên dục tử!”

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên trắng bệch.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy tức giận, cô muốn giãy giụa, muốn phá được huyệt đạo kia, nhưng không làm gì được, chỉ có thể rống to: “Lão Vu Bà, người thật không biết xấu hổ, người là mẹ của hấn nha. Cho dù không phải là ruột thịt, thì cũng là mẫu thân, tại sao người lại xấu xa như vậy?”

Đưa hai chân thon dài, đột nhiên Dung Yên Nhi xoay đầu nhìn Noãn Noãn: “Nếu như người không muốn vĩnh viễn trở thành người câm thì lập tức câm miệng cho bản cung!”

Noãn Noãn hung hăng phun một bãi nước miếng: “Thay vì nhìn thấy động tác xấu xa của các người, ta thà bị mù, câm, điếc luôn cho xong!”

Sát cơ Dung Yên Nhi nổi lên, xòe bàn tay ra, lạnh lùng vung lên, trên mặt Noãn Noãn lập tức xuất hiện năm huyết ấn đỏ tươi. Đang khi Dung Yên Nhi muốn động thủ, Mộ Dung Thánh Anh chợt ngăn ở trước người Noãn Noãn: “Nếu như người tổn thương nằng, ta lập tức chết trước mặt người, để cho dâm dục của người vĩnh viễn không được như ý!”

“Được, rất tốt!” Dung Yên Nhi cười lạnh, chậm rãi thu hồi năm ngón tay: “Hiện tại nhanh chóng tới đây, nếu không lần này bản cung thực sự khiến Long Noãn Noãn trở thành người mù!”

Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói: “Đừng... đừng đi!”

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ngoái đầu lại cười một tiếng, nụ cười dịu dàng đắm vào làm đau mắt Noãn Noãn: “Noãn Noãn, nếu như nàng không muốn nhìn thì nhắm mắt lại!”

Đột nhiên, Noãn Noãn chỉ cảm thấy nước mắt tuôn ra, sâu trong nội tâm đều là ê ẩm, tất cả đều là uất ức.

Mộ Dung Thánh Anh vẫn cười dịu dàng với Noãn Noãn.

“Nhanh lên một chút, bồn cung không có nhiều thời gian hao phí với ngươi!” Dung Yên Nhi lạnh giọng hô, cánh tay duỗi một cái, thân thể Mộ Dung Thánh Anh bị nâng ta lồi lên giường, nhưng ánh mắt hắn thủy chung khóa chặt trên người Noãn Noãn.

Noãn Noãn lớn tiếng khóc, giống như chỉ có nước mắt mới có thể làm bớt khổ sở của nàng trong giờ khắc này.

Dung Yên Nhi một phát xé rách áo nam nhân, lộ ra lồng ngực màu đồng. Nàng ta lạnh lùng nhìn chăm chăm, ánh mắt tối sầm lại, năm ngón tay ghim thật chặt cổ họng của nam nhân: “Mộ Dung Thánh Khuynh, ngươi muốn lừa gạt bồn cung, còn non lắm!”

Noãn Noãn ngừng tiếng khóc, Mộ Dung Thánh Khuynh? Tại sao có thể là Mộ Dung Thánh Khuynh? Mở mắt, trong màn nước mơ hồ, nam nhân bị lột mặt nạ xuống, ngũ quan tràn đầy sức sống, thật sự là Mộ Dung Thánh Khuynh!

“Anh...” Noãn Noãn sững sờ nhìn sắc mặt đỏ lên vì bị ghim chặt của Mộ Dung Thánh Khuynh, nói không nên lời.

Tại sao lại là hắn? Mộ Dung Thánh Anh đâu?

“Bồn cung biết Mộ Dung Thánh Anh sẽ không dễ dàng mắc câu như vậy. Bồn cung không nhìn lầm, Mộ Dung Thánh Anh đã không có tâm. Long Noãn Noãn, ngươi nhìn rõ diện mạo thực của nam nhân này rồi chứ?” Dung Yên Nhi đột nhiên ngẩng đầu cười ha ha.

Mộ Dung Thánh Khuynh chợt nắm chặt lấy đôi tay của Dung Yên Nhi, khó khăn mở miệng hướng về phía Noãn Noãn: “Noãn Noãn, không phải như vậy, không phải như vậy, nàng phải hiểu hoàng huynh. Hoàng huynh thực sự yêu nàng, thực sự. Hắn gánh vác quá nhiều, không thể buông ra, hiện tại ta thay hắn, hi vọng nàng đừng oán hắn!”

Noãn Noãn mở hai mắt mơ hồ nhắm lại nhìn Mộ Dung Thánh Khuynh mặt đỏ lên, đột nhiên cười lạnh: “Tôi không oán anh ta, nhưng sẽ không nghĩ tới anh ta nữa. Từ giờ trở đi, tôi và Mộ Dung Thánh Anh nhất đao lưỡng đoạn!”

Cô thương hại Mộ Dung Thánh Anh, nhưng giờ phút này, thương hại toàn bộ biến thành khinh thường. Mộ Dung Thánh Anh, thậm chí đứng khí cũng không bằng Mộ Dung Thánh Khuynh. Thì ra mỗi tình thâm thiết trước kia chỉ là giả! Thì ra lại bị lừa gạt, lại bị lừa gạt. Hiện tại cô chỉ muốn cứu Mộ Dung Thánh Khuynh, đó là đứa bé vô tội, không thể để cho Dung Yên Nhi chà đạp được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đau lòng

Editor: nhuandong

Beta: tiểu an nhi

Mộ Dung Thánh Khuynh liều mạng lắc đầu, gương mặt đã nghẹn đỏ lên tím bầm, tròng mắt gần như lồi ra ngoài, nhưng hắn vẫn cật lực lắc đầu, giống như đã trở thành động tác vô thức. Chính vì sợ Noãn Noãn không hiểu, sẽ oán hận, nên hắn mới thay hoàng huynh tới đây, không cần cũng không muốn!

Một loại bi phần cùng không cam lòng ngưng tụ ở dưới đáy lòng, một luồng ánh sáng trắng chói mắt từ thân thể Noãn Noãn phát ra, đắm vào Dung Yên Nhi, khiến bà ta dừng động tác.

“Không...” rốt cuộc Mộ Dung Thánh Khuynh cũng khôi phục được một chút ý thức, giùng giàng mở mắt ra, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt không nói thành lời.

Quần áo màu tím tung bay, từng sợi tóc đen giống như dây thép bắn ra tứ phía, một con rồng bạc chiếm giữ ở sau lưng Noãn Noãn, khiến cho miệng Dung Yên Nhi mở to như chậu máu.

“Cái đó là... Hộ Long ngân quang?” Mộ Dung Thánh Khuynh hoàn toàn ngây ngốc, dờ dẩn nhìn Noãn Noãn.

“Không ngờ ngươi thực sự có Hộ Long ngân quang. Như vậy thì cũng không cần phải lưu lại nam nhân vô dụng này nữa!” Dung Yên Nhi lạnh hô một tiếng, không để ý tới Mộ Dung Thánh Khuynh trong ngực, một cước đá hắn lên, hai tay áo đỏ tươi lộ ra cánh tay trắng nõn mang theo ám khí phi thẳng tới chỗ Noãn Noãn.

Noãn Noãn nhắm mắt lại, mặc cho cổ khí thế ở trong lòng bay lên. Trong nháy mắt khi Dung Yên Nhi nhào tới, một luồng sức mạnh từ trong thân thể đột nhiên bộc phát.

Tiếng nổ thật to vang dội, căn phòng nhỏ không chịu được khí thế cường đại như vậy, nóc nhà không cánh mà bay, vách tường sụp đổ tứ phương. Cũng trong lúc này, thân thể Noãn Noãn bật ngược lại đằng sau, đụng vào vách tường, phun ra một ngụm máu.

Dung Yên Nhi lui về phía sau hai bước, ánh mắt âm u, khoe môi chậm rãi chảy ra một tia máu, đôi tay siết chặt, đốt ngón tay trắng bệch, phát ra tiếng kêu răng rắc.

“Không ngờ Hộ Long ngân quang lại có uy lực lớn như vậy, loại tư vị này thực sự đã lâu lắm rồi mới có!” Dung Yên Nhi lạnh lùng cười lớn, nhanh chóng lau vết máu trên khoe môi đi, bước lên phía trước, ổn định thân thể, lạnh lùng nhìn chăm chăm Noãn Noãn: “Đáng tiếc đạo hạnh của ngươi không đủ, nếu không tương lai nhất định là cường địch của ta! Hiện tại, Long Noãn Noãn, nạp mạng đi!”

Dung Yên Nhi cười điên cuồng, thân thể trên không trung cấp tốc xoay tròn, bóng dáng đỏ tươi trong đêm đen cực kỳ quỷ dị. Trong lòng bàn tay có một cổ khí một đỏ một đen nhanh chóng ngưng tụ.

Mộ Dung Thánh Khuynh gian nan chạy tới, đỡ Noãn Noãn dậy, nhỏ giọng hỏi: “Nàng có sao không?”

Noãn Noãn lắc đầu một cái, vừa rồi chống lại ám khí của Dung Yên Nhi, hiện tại công lực đã hoàn toàn biến mất, cô không biết làm cách nào để gọi về. Hơn nữa lúc này huyết khí dâng trào, thân thể đau nhức mệt mỏi rồi. Đừng nói là Dung Yên Nhi, bây giờ ngay cả một đứa bé cầm con dao nhỏ cũng có thể giết chết cô!

“Anh đi mau đi!” Noãn Noãn đẩy Mộ Dung Thánh Khuynh ra, “Dù sao cũng không phải là chuyện của anh, anh ở đây sẽ chỉ chịu chết mà thôi!”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Khuynh có tia bi thương, hẩn hiểu lầm ý tứ của Noãn Noãn, cho là nàng ghét bỏ hẩn vô dụng!

Noãn Noãn không muốn giải thích nhiều, hiện tại, cô không hi vọng cả hai người bọn họ cùng chết trong tay Dung Yên Nhi!

“Hai người các ngươi ai cũng không được đi!” Trong lúc hai người xô đẩy lẫn nhau, Dung Yên Nhi điên cuồng cười lớn. Bà ta lạnh lùng nhìn hai người, hít sâu một hơi, đem song chưởng bắn ra.

Hai cổ kinh khí quỷ dị trong nháy mắt đánh về phía Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Khuynh.

Đột nhiên, một tiếng hét to từ không trung vang lên, một bóng dáng nhanh như chim cắt, thẳng tắp đánh về phía hai người. Cùng lúc đó, hơn mười đạo hỏa tiễn bắn đến chỗ Dung Yên Nhi, ánh lửa chiếu sáng khắp đêm tối.

Dung Yên Nhi vùng tay lên, đem toàn bộ hỏa tiễn đẩy ra. Mà bóng người kia, nhân cơ hội đón lấy hai chưởng này, sau đó rơi xuống giữa Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Khuynh.

Là Kim Ứng, hẩn một tay bắt được Noãn Noãn, một tay bắt được Mộ Dung Thánh Khuynh. Dáng người hơi lay động, nhưng dùng hết toàn lực, thân hình cấp tốc lui về phía sau, đồng thời những hỏa tiễn kia lại được bắn ra từ một phương hướng khác.

“Muốn chạy, không dễ như thế đâu!” Dung Yên Nhi lạnh giọng hô to, không tốn nhiều sức lực đẩy những hỏa tiễn kia ra, nhưng khi đang muốn đi về phía trước, thân thể đột nhiên hơi chậm lại.

“Thành công rồi!” Một âm thanh quen thuộc từ trong đêm tối vang lên, Noãn Noãn sững sờ, nhận ra đó là giọng nói của Lôi Đình.

Kim Ứng đột nhiên gào thét một tiếng, bóng dáng mọi người hoàn toàn biến mất trong bóng tối, chỉ còn lại Dung Yên Nhi lạnh lùng đứng ở một một bên. Dưới ánh trăng sáng tỏ, một thân hồng y diện mạo dữ tợn.

“Nương nương!” Có cảm y thị nữ tập tễnh từ xung quanh đi đến.

“Đồ vô dụng!” Một đạo quang bén nhọn bắn ra từ bàn tay của bà ta, những thị nữ kia kêu khê một tiếng, toàn thân hóa thành những mảnh vụn, trên đất máu me nhầy nhụa một mảnh.

“Long Noãn Noãn, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, cứ chờ đấy!” Dung Yên Nhi ngẩng đầu cười to, tiếng cười cuồng ngạo chói tai cùng tiếng sói nơi xa hô ứng lẫn nhau.

Ở trong một khách điểm nhỏ vùng ngoại ô, đêm hôm khuya khoát có nhiều khách như vậy, hơn nữa đều là nam nhân tuấn mỹ, nữ tử xinh đẹp kiều mỹ, lập tức khiến tiểu nhị choáng váng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ngươi mau chóng chuẩn bị gian phòng đi, không nhìn thấy có người bị thương sao?” Lôi Đình phát hỏa, gõ đầu tiểu nhị, gõ đến khi tiểu nhị cùng chương quỹ phải cầu xin tha thứ mới thôi.

“Khách quan, chỗ của chúng tôi chỉ là tiểu điểm, sao có thể có đến bảy gian phòng được. Tổng cộng chỉ có năm gian phòng thôi, ngài xem...” Chương quỹ bộ dạng đáng thương khóc lóc kể lể.

“Năm thì năm, hôm nay tiệm này chúng ta bao hết, đừng để cho người khác đi vào!” Kim Ứng nhỏ giọng nói, đi trước đỡ Noãn Noãn bước vào.

Chương quỹ kia vui mừng, dường như toàn thân run rẩy. Hắn mở tiệm đã lâu như vậy chưa từng gặp được vị khách nào hào phóng như thế. Đang âm thầm vui mừng, lại có một người vô tới, nhỏ giọng nói: “Cũng đã nửa đêm, tiền phòng coi như nửa ngày đi. Làm cho chúng ta một phần ăn khuya, đơn giản thôi, hai thùng nước nóng, còn có, được giảm giá không?”

Chương quỹ sững sờ, vẻ mặt cứng ngắc, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của Vân Vụ đành phải đồng ý giảm giá.

Tiểu điểm vốn yên tĩnh lập tức trở nên náo nhiệt, chương quỹ cùng tiểu nhị vừa vội vừa khiếp sợ.

Từ đại mỹ nam tự động vọt vào trong hai phòng, đem ba gian phòng khác để trống cho ba người Kim Ứng.

Kim Ứng trước hết dàn xếp cho Noãn Noãn, giải huyết cho cô, chỉ có điều thân thể cô bị trọng thương, đã hôn mê ngất đi.

Mộ Dung Thánh Khuynh vẫn không nói gì, chỉ yên lặng đứng sau lưng Kim Ứng.

“Gọi Vân Ế đến đây!” Kim Ứng đột nhiên nhỏ giọng phân phó, Thánh Khuynh vội vàng đáp một tiếng, đến gian phòng cách vách gọi Vân Ế đến.

Thừa dịp Vân Ế xem bệnh cho Noãn Noãn, Mộ Dung Thánh Khuynh kéo Kim Ứng ra ngoài, nhìn mặt nạ hoàng kim uy nghiêm như có lời muốn nói.

“Hoàng huynh, đệ...” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói, rừ mi mắt: “Thật xin lỗi, đệ biết rõ làm như vậy quá lỗ mãng, nhưng...”

Kim Ứng đột nhiên cười lạnh: “Đệ không hề có lỗi với ta, người đệ nên xin lỗi là mẫu hậu, là phụ hoàng, là bản thân đệ, còn có Mộ Dung Thánh Anh!”

Mộ Dung Thánh Khuynh cắn chặt môi, giống như đứa bé phạm lỗi, lo lắng rừ đầu.

“Trong hoàng cung cần đệ, đệ nên trở về!” Kim Ứng lạnh lùng nói.

Mộ Dung Thánh Khuynh há miệng một cái, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm nghị của nam nhân trước mặt thì ngưng ngừng xoay người rời đi.

Hắn biết lần này hoàng huynh thực sự tức giận rồi!

Vân Ế từ trong phòng đi ra, mắt sắc lạnh leo: “Vết thương rất nghiêm trọng, toàn bộ chân khí đã mất hết, nhưng thật kỳ quái, mạch vẫn còn đập rất mạnh, hình như bên trong còn có một cỗ khí tức!”

“Rốt cuộc là như thế nào?” Kim Ứng lạnh lùng nói, không muốn nghe Vân Ế giải thích dài dòng.

“Rất khó nói, bởi vì nếu là người bình thường thì nàng đã sớm chết rồi. Nhưng hiện tại nàng vẫn còn sống, cũng bởi vì trong thân thể còn có một cỗ khí tức kia, nhưng ta không biết được cỗ khí tức này bao giờ thì tiêu tán, cho nên...”

“Độc toàn lực cứu nàng, nếu không, ta sẽ đem Vân Tụ chôn cùng!” Lời nói lạnh lùng được khắc ra từ môi mỏng tái nhợt của nam nhân.

Vân Ế tái mặt, gật đầu một cái: “Ta đã rõ, nhưng đây không phải là nơi an toàn. Trước tiên ta bảo vệ tâm mạch của nàng, trời sáng tìm được xe ngựa chúng ta mang nàng trở về núi Kim Ứng. Chỉ có nơi đó nữ nhân kia mới không dám đến gần!”

Kim Ứng không nói gì gật đầu một cái, trực tiếp lướt qua hắn đi vào phòng.

Trong phòng, Noãn Noãn sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, sợi tóc quấn vương quanh cổ, trên mặt cùng quần áo còn có bụi đất, chật vật không chịu nổi.

Kim Ứng chậm rãi đi về phía cô, vươn tay chậm rãi vuốt những sợi tóc tán loạn kia, vẻ đau lòng cùng dịu dàng không dễ nhận ra hiện lên trong mắt nam nhân.

Hồi lâu, trong phòng vang lên âm thanh đè nén của hắn: “Noãn Noãn, thật xin lỗi...”

Bên ngoài phòng, Vân Ế lắc đầu một cái, chống lại ba đôi mắt mở to.

“Nhìn cái gì vậy, yên tâm đi, ta sẽ cố hết sức, lần này tuyệt đối sẽ không lười biếng. Nếu không, lão đại thực sự sẽ giết Vân Tụ đó!” Vân Ế chu mỏ, đột nhiên nháy mắt thần bí: “Chẳng qua ta phát hiện ra một bí mật lớn, thì ra Long Noãn Noãn vẫn còn là xử nữ, không phải nàng đã vào cung ba năm sao?”

“Thì ra lão đại vẫn chưa có giải quyết nàng!” Lôi Đình bùng tình hiểu ra.

Phong Tễ cũng tròn to mắt.

“Tất cả im miệng, trừ Vân Ế đi sắc thuốc, tất cả đều trở về phòng ngủ!” Vân Vụ lạnh giọng quát lên, quay đầu lại nhìn phòng của Kim Ứng: “Chúng ta mỗi người một gian phòng đi, xem tình hình này thì lão đại sẽ thức cả đêm rồi. Nếu đã trả tiền phòng thì cũng đừng lãng phí!”

Ba người gật đầu một cái, đột nhiên Vân Ế như nhớ tới cái gì hô to: “Này, các ngươi có phải là ca ca của Vân Tụ hay không? Lão đại muốn giết Vân Tụ

đó!”

“Đáng đời nàng!” Phong Tề lạnh lùng nói, cũng không quay đầu lạnh lùng rời đi trước.

Lôi Đình chu mỏ, cũng rời đi.

Vân Vụ nhíu mày: “Vân Ế, ngươi nên quản muội muội mình cho tốt, hàng năm nàng đi du lịch giang hồ tốn bao nhiêu tiền của tổ chức ngươi biết không? Lại còn cả ngày đều đi gây chuyện khắp nơi, nếu không phải nể người ca ca như ngươi, ta đã sớm...”

“Tốt lắm tốt lắm, ta biết rồi, vậy sao ngươi không tính coi ta xem bệnh đã kiếm được bao nhiêu bạc?” Vân Ế không nhịn được nói thảm. Nhưng lần này Vân Vụ thực sự rất quá đáng, coi như hắn là ca ca ruột cũng không thể tha thứ cho nàng! Nhà đầu kia, không ngờ lại vì lão đại mà giết người!

Trong vương phủ Thánh Nguyên, Hắc Ngọc vội vã đi vào thư phòng: “Gia, đã có tin tức của Long tiểu thư, chỉ có điều không phải là tin tức tốt. Hôm nay thủ vệ trong cung bẩm báo, Dung Yên Nhi đã bắt Long tiểu thư, muốn hoàng thượng đi tới khu rừng ở ngoại thành.”

Mộ Dung Thánh Li đột nhiên đứng dậy lạnh lùng nói: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Một canh giờ trước!” Hắc Ngọc nhỏ giọng trả lời, vẻ mặt có chút xấu hổ.

“Một canh giờ? Hắc Ngọc, tại sao tin tức lại truyền trễ như vậy?” Mộ Dung Thánh Li đập xuống mặt bàn, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc.

“Hiện tại trong hoàng cung tất cả đều là người của hoàng thượng, tin tức rất khó truyền ra ngoài. Gia, lần này hoàng thượng trừ bỏ thái hậu, tiện thể thừa cơ lợi dụng, cũng toàn lực loại bỏ người của chúng ta trong hoàng cung...” Hắc Ngọc không dám nói tiếp, bởi vì nam nhân trước mặt đã sớm tức giận tới cực điểm.

“Khốn kiếp! Cuối cùng vẫn bị Mộ Dung Thánh Anh lừa gạt!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nói: “Không ngờ ta khổ cực bố trí ba năm, lại bị hủy đi trong chốc lát! Chỉ có điều Kim Ung xuất hiện quá đúng lúc, khiến cho người ta không thể không hoài nghi!”

“Chúng ta đã phái người đi Kim Ung môn, nhưng hiện tại hắn chỉ là nhân vật cấp thấp, thậm chí ngay cả Kim Ung cũng chưa từng thấy, chứ đừng nói đến hỏi thăm thân phận của hắn ta!”

“Có người nhất định biết!” Ánh mắt Mộ Dung Thánh Li đột nhiên tối sầm lại.

Hắc Ngọc sững sờ: “Ý của gia là...” Đột nhiên Hắc Ngọc nghĩ tới điều gì: “Gia đang nói tới thập nhất vương gia?”

Mộ Dung Thánh Li gật đầu một cái: “Vào đêm Noãn Noãn xuất cung, Mộ Dung Thánh Khuynh cũng biến mất, hắn nhất định có quan hệ với Kim Ung môn!”

“Nhưng thập nhất vương gia thần phục hoàng thượng, hắn không thể nào nói sự thật cho gia biết được!” Hắc Ngọc khổ sở nói.

“Ta tự có biện pháp!” Mộ Dung Thánh Li cười lạnh: “Hắc Ngọc, chúng ta vào cung!”

Rất nhanh sau đó, trước cửa Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn ba chữ thiếp vàng kia, nhếch nhếch môi, cứng rắn bước vào.

Lãnh Cầm Hàn Tiêu sắc mặt lạnh lẽo ngăn hắn lại: “Thánh Nguyên vương gia, sắc trời đã tối, hoàng thượng đã nghỉ ngơi, ai cũng không gặp!”

Mộ Dung Thánh Li cười lạnh: “Chỉ bằng hai người các ngươi cũng muốn ngăn cản bản vương?”

Lãnh Cầm Hàn Tiêu liếc nhau một cái, ánh mắt mặc dù có khiếp đảm nhưng cuối cùng vẫn kiên trì không thu hồi tay lại.

“Cho các ngươi cơ hội cuối cùng, khi ta còn chưa nổi giận, rút!” Lời nói lạnh lẽo bật ra khỏi môi mỏng của nam nhân!

Một bóng dáng áo đen chợt xuất hiện ở sau lưng hắn.

“Thất hoàng huynh, có chuyện gì mà vội vàng như vậy?” Mộ Dung Thánh Khuynh chậm rãi bước đến: “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, nếu Thất hoàng huynh gấp gáp, trước tiên có thể nói cho Thập Nhất cũng được!”

“Nói cho ngươi biết? Dựa vào ngươi sao?” Mộ Dung Thánh Li cười lạnh.

Mộ Dung Thánh Khuynh lạnh nhạt nói: “Cũng không phải muốn hoàng huynh bẩm báo với Thập Nhất, chỉ là Thập Nhất là thị vệ thân cận của hoàng thượng. Hoàng thượng đã đi nghỉ ngơi, Thập Nhất tự nhiên có quyền ngăn trở bất luận kẻ nào tiến vào! Chẳng qua nếu như Thất hoàng huynh không có chuyện khẩn cấp...”

Mộ Dung Thánh Li đột nhiên cười lạnh tiến tới gần hắn: “Là chuyện của Kim Ung, ngươi nói có khẩn cấp hay không?”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ: “Kim Ung?”

“Có người mật báo, nói Thập Nhất ngươi rõ ràng bắt được Kim Ung rồi. Nhưng tối hôm nay, Kim Ung trong thiên lao đã không cánh mà bay. Bản

trường hoàng nghi là người để cho Kim Ưng chạy mất, người nói chuyện này có khẩn cấp không? Có quan trọng không? Có phải cần hoàng thượng định đoạt hay không?” Giọng của Mộ Dung Thánh Li càng lúc càng bén nhọn.

Mộ Dung Thánh Khuynh từng bước lui dần về phía sau, có chút lo lắng. Chẳng lẽ lão Thất đã phát hiện ra cái gì rồi? Vẫn dĩ hoàng huynh muốn dùng chiêu này để dụ Noãn Noãn vào kinh, lại không nghĩ tới Noãn Noãn bị Lão Vu Bà bắt đi, nên dĩ nhiên là hoàng huynh phải đi ra. Lại không ngờ trong thiên lao vẫn tiêu trừ sạch sẽ tai mắt của lão Thất, chuyện này...

“Tại sao không nói gì? Thật ra thì bốn vương không cần thiết phải dài dòng với người, bởi vì nơi bốn vương muốn đi, không một ai có thể ngăn cản!” Mộ Dung Thánh Li đột nhiên cười một tiếng, thân hình khẽ chuyển, thành công lướt qua Lãnh Cẩm Hàn Tiêu đứng ở trước cửa Càn Khôn điện.

“Lão Thất, người không thể!” Mộ Dung Thánh Khuynh nghiêng người tiến lên, nhưng vẫn chậm một bước, cửa phòng bị Mộ Dung Thánh Li mở ra, trong đại điện mênh mông che giấu, nơi đó nào có bóng người?

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng cười một tiếng, hẳn biết nơi này có quỷ. Long Noãn Noãn bị bắt, Mộ Dung Thánh Anh nhất định phải đi, nơi này chỉ có Mộ Dung Thánh Khuynh chống đỡ mà thôi, chỉ là...

Mộ Dung Thánh Li chậm rãi xoay người: “Mộ Dung Thánh Khuynh, hoàng thượng đâu? Chẳng lẽ người không chỉ để Kim Ưng chạy mất mà còn phản bội cả hoàng thượng nữa sao?”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ nhìn nam nhân gây sự: “Nói đi, rốt cuộc người muốn làm gì? Muốn lấy tội danh này diệt trừ ta? Giống như những huynh đệ khác?”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Li khẽ động, giọng nói đột nhiên đông lạnh: “Người nói cái gì?”

“Chẳng lẽ ta nói chưa đủ rõ ràng? Thất hoàng huynh, người cũng là hoàng tử của vương triều Mộ Dung, người đã vì vương triều làm cái gì chưa? Tối nay người đến đây gây sự, không phải là vì muốn bắt được chuỗi của ta hay sao? Hay là muốn bắt được nhược điểm của hoàng thượng? Người vì một nữ nhân, ba năm ở bên ngoài đề cao thân phận, vương triều loạn trong giặc ngoài, dân chúng lầm than. Thất hoàng huynh, tội danh của người lớn hay của ta lớn?”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, không ngờ Thập Nhất ngày thường như một con chuột lại dám đứng ra chất vấn hắn!

“Người cho rằng hoàng thượng không biết âm mưu của người sao? Không biết người ở bên ngoài làm cái gì sao? Nhưng hoàng thượng nói, người cuối cùng vẫn là huynh đệ của người. Nhưng lão Thất, người có coi chúng ta là huynh đệ hay không? Trong khi hoàng thượng vùng vẫy gãy chết, bảo vệ hoàng triều, bảo vệ huynh đệ thì người đang ở đâu? Hoàng thượng dễ dàng tha thứ cho người cùng hoàng hậu hoạt động bí mật, người cho rằng người thật sự không biết à? Người biết rõ hoàng thượng sống khổ cực như thế nào, nhưng người đã làm cái gì? Người không là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mà là tuyết còn thêm sương!” Mộ Dung Thánh Khuynh càng nói càng kích động, nhiều năm như vậy, Mộ Dung Thánh Anh bị uất ức, tất cả hắn đều thấy được.

“Người không cần nói là người không muốn soán vị, chính là ban ân với hoàng thượng. Với ta, cái ngôi vị hoàng thượng này không ai cần, người nguyện ý thì người ngồi đi!” Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài một hơi: “Hiện tại Lão Vu Bà đánh tới cửa, người không những không giúp hoàng thượng còn tới thêm dè dặt thêm chuyện. Lão Thất, người như thế có phụ lòng phụ hoàng hay không?”

Mộ Dung Thánh Li nổi giận, một tay nhắc cổ áo Mộ Dung Thánh Khuynh lên, hung hăng đè hắn trên cửa phòng: “Đừng nói tới lão già kia trước mặt ta, nếu như không phải hắn nuôi dưỡng sinh tử, hoàng triều sẽ ra nông nỗi này sao? Nếu như không phải hắn mạnh mẽ chia rẽ ta và Noãn Noãn, ta sẽ cầm binh đề cao thân phận sao? Còn có Mộ Dung Thánh Anh, biết rõ ràng ta muốn cái gì, nhưng hắn lại một mực lợi dụng Noãn Noãn, còn nhất định không chịu buông tay. Rốt cuộc là hắn có lỗi hay ta có lỗi?”

Mộ Dung Thánh Khuynh mặt đỏ lên: “Như vậy hiện tại thì sao? Nếu như người trong lòng Noãn Noãn không còn là người, mà là hoàng thượng, người sẽ giúp hoàng thượng chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Nữ nhân ta yêu

Editor: nhuandong

Beta: tiểu an nhi

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Li lập tức trống rỗng, hồi lâu sau, hắn mới cúi đầu mở miệng: “Ngày đó, vĩnh viễn sẽ không đến!”

Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài: “Hoàng huynh, người thực sự không chịu tiếp nhận sự thật này sao? Tất cả mọi người chúng ta đều biết Noãn Noãn đã thay đổi, nàng không còn là Long Noãn Noãn trước kia nữa. Người nàng yêu bây giờ là hoàng thượng, người cần gì phải tự lừa mình dối người!”

Mộ Dung Thánh Li hung hăng đâm một quyền lên cánh cửa, cửa phòng rung mạnh rồi đổ ầm xuống đất, một quyền này lướt qua mặt Mộ Dung Thánh Khuynh, còn mang theo vài tia máu: “Ngươi cầm mồm cho ta!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không lên tiếng nữa, chỉ quật cường nhìn chằm chằm hắn.

Mộ Dung Thánh Li vươn tay túm Mộ Dung Thánh Khuynh ném xuống đất, thở hổn hển. Vốn dĩ hắn muốn moi thông tin từ Thánh Khuynh, không ngờ lại bị nam nhân này kích thích đến rồi rắm.

“Nói, Mộ Dung Thánh Anh đi đâu? Có phải là đến ngoại ô cứu Noãn Noãn hay không?” Mộ Dung Thánh Li thu lại cảm xúc, lạnh lùng mở miệng.

Mộ Dung Thánh Khuynh xoay mặt không trả lời.

“Ngươi không nói, ta cũng tự có biện pháp tìm được bọn họ!” Mộ Dung Thánh Li tức giận rời đi.

“Vương gia!” Lãnh Cẩm Hàn Tiêu tiến lên đỡ Mộ Dung Thánh Khuynh dậy: “Nếu như Thánh Nguyên vương gia thực sự đụng phải hoàng thượng...”

“Yên tâm đi, hoàng thượng đã sớm không còn ở chỗ đó rồi!” Mộ Dung Thánh Khuynh sờ sờ mặt, nhìn tia máu thở dài, nhỏ giọng phân phó: “Các người trông chừng ở đây, không thể để cho người khác biết hoàng thượng xuất cung, hiểu chưa?”

Lãnh Cẩm Hàn Tiêu cùng nhau gật đầu một cái, nhìn Mộ Dung Thánh Khuynh tập tễnh rời đi.

※

Khi lấy lại được ý thức, cảm giác đầu tiên của Noãn Noãn là vô cùng đau! Cô không nhận được rên rỉ hai tiếng, hai bàn tay nhanh chóng bị nắm lại thật chặt.

“Noãn Noãn...” Âm thanh trầm thấp đè nén, dường như ẩn chứa rất nhiều tình cảm, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Gian nan mở mắt ra, Noãn Noãn thấy ngay một mặt nạ hoàng kim chói mắt ở trước mặt, trên mặt nạ là một con chim Ưng đang bay lượn vô cùng sống động.

“Anh là Kim Ưng sao? Kim Ưng râu dài rồi hả?” Noãn Noãn vươn tay, vuốt cằm nam nhân. Cằm vốn nhẵn nhụi nay đã có thêm râu, lại càng làm cho hắn thêm phong trần, khôi ngô.

Kim Ưng xoay mặt, giống như chợt nhớ ra điều gì đó, thân thể nhanh chóng lui về phía sau: “Thật xin lỗi, ta đi tắm một cái rồi trở lại!”

Noãn Noãn sững sờ, nhìn Kim Ưng chạy như bay ra cửa.

“Ha ha!” Nhỏ giọng cười khế, mặc dù động nhẹ đến đan điền, đau đến lợi hại, nhưng vẫn không che giấu nổi ý cười. Kim Ưng là người ưa sạch sẽ, hiện giờ đầu tóc rối loạn, râu ria lởm chởm, đó chính là cực hạn lớn của hắn rồi! Xem ra có vẻ như cô đã hôn mê một thời gian khá lâu.

“Ngươi tỉnh rồi?” Vân Ế bưng một chén thuốc đi vào: “Thân thể của ngươi khỏe hơn so với ta tưởng tượng nhiều, chỉ qua ba ngày đã tỉnh lại!”

“Ba ngày? Như vậy đã là lâu rồi!” Noãn Noãn cười nhạt, ngửi mùi thuốc kia: “Tất cả đều là được tốt, Vân Ế, cảm ơn anh!”

“Những lời này nên nói với lão đại của ta thì hơn, ngươi có biết lão đại ngày ngày tận tâm sai bảo Vân Vụ đi tìm thuốc tốt cho ngươi không? Ngươi nằm ba ngày, Vân Vụ cũng nằm ba ngày, đoán chừng sáu ngày nữa cũng không thể rời giường, tâm của hắn đau muốn chết rồi!” Vân Ế cười ha ha, “Lần này Vân Vụ ra cả vốn gốc rồi!”

Noãn Noãn nhìn quanh một lượt, lúc này mới ý thức được mình đang ở trong căn phòng trên núi Kim Ưng. Nghĩ tới chuyện đã từng vui vẻ sống ở đây, Noãn Noãn không nhận được hơi nhếch môi, tâm tình cũng khá hơn nhiều: “Cảm ơn các anh!”

Vân Ế đem thuốc đặt trên mặt bàn, ngồi xuống ghế: “Thật ra thì ta không xứng với lời cảm tạ này của ngươi đâu. Nếu không phải vì Vân Vụ tùy hứng, ngươi cũng sẽ không...”

Noãn Noãn cười nhạt: “Anh muốn cầu cạnh cho Vân Vụ?”

Vân Ế sững sờ, kinh ngạc vì sự nhạy cảm của Noãn Noãn.

“Từ trước đến nay tôi là người có thù báo thù, có oán báo oán, e rằng...” Noãn Noãn cười lạnh, mềm lòng đối với người khiến mình tổn thương, đó chính là đem tính mạng của mình ra đùa giỡn.

“Vân Vụ đã bị trừng phạt rồi, lão đại đã phái muội ấy đi thi hành nhiệm vụ ở Trọng Lâu. Một thời gian ngắn sẽ không thể quay về, ta chỉ mong ngươi không cần oán hận muội ấy, muội ấy... cũng là một đứa trẻ đáng thương!” Vân Ế có hơi căng thẳng nói.

“Tôi không oán hận cô ấy, nhưng cũng không có cách nào tha thứ được!” Noãn Noãn nhàn nhạt nói, “Nhưng tôi đồng ý với anh, sẽ không cần tính mạng của cô ấy. Anh cũng biết tôi am hiểu dùng độc, dù sao anh sẽ giải độc, anh cần bản không phải cần lo lắng!”

Quả nhiên, Vân Ế thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần ngươi đồng ý không muốn tính mạng muội ấy là tốt rồi, muốn dùng độc thì cứ dùng đi!”

“Anh cũng đã dự tính trước việc này rồi phải không?” Noãn Noãn cười lạnh: “Tốt, vậy chúng ta cùng chờ xem!”

Noãn Noãn nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, vậy nên dù có nảy sinh suy nghĩ ác độc thì lời nói thốt ra cũng không có một chút khí thế nào. Đang cảm thán, Kim Ưng sai bước từ bên ngoài đi vào, sợi tóc phiêu dật, tay áo tung bay, đã sớm khôi phục bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ ban đầu. Hắn bung chén thuốc lên, tự mình uống một hớp rồi đến trước giường, đỡ Noãn Noãn dậy, đưa mặt tới gần.

Noãn Noãn mở to mắt nhìn nam nhân mặt không đỏ, tim không đập đang mớm thuốc cho mình, hai đôi môi trong nháy mắt tiếp xúc với nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn đột nhiên đỏ bừng.

Thuốc được đẩy vào trong miệng, nuốt không được mà không nuốt cũng không xong, chỉ có thể lạnh lùng nhìn chăm chăm Kim Ưng, cuối cùng vẫn lựa chọn nuốt xuống.

Cái này là ăn nước miếng của nam nhân mà! Noãn Noãn nhú nhú mồm, vành tai nóng bừng bừng.

“Này, cái người này ngươi mấy ngày không đánh răng, không tắm rửa, cứ như vậy cho ta uống thuốc đấy hả?” Noãn Noãn bày ra một bộ mặt ghét bỏ.

Vân Ế bật cười, hình như quên mất vừa rồi mới nhắc đến đề tài không mấy vui vẻ.

Kim Ưng có chút xấu hổ, chợt quay đầu lại trốn mắt nhìn Vân Ế. Vân Ế vội vàng ôm quyền cầu xin tha thứ, ôm khay lặn ra ngoài.

“Này, nữ nhân, ta biến thành cái bộ dáng này là ai làm hại hử? Ngươi cho rằng ta nguyện ý không tắm không đánh răng sao? Bộ dạng tóc tai bù xù, không chỉnh tề sao? Ngươi không thấy cảm kích thì thôi lại còn ghét bỏ!” Kim Ưng không kiên nhẫn hậm hực trong lòng Noãn Noãn, chỉ sợ âm thanh của hắn không đủ lớn, lại rời miệng nói gần vào tai cô.

Noãn Noãn trốn mắt một cái: “Tôi biến thành bộ dạng này cũng là anh làm hại, rõ ràng đang tốt như vậy, tại sao lại bị bắt vào thiên lao? Nếu như không phải do vội vã đi cứu anh, sợ ý bị Dung Yên Nhi bắt được, tôi sẽ thê thảm như thế này hả?”

Kim Ưng sững sờ, có chút khó tin mở miệng hỏi: “Ngươi thực sự vì cứu ta mới tới Đô thành?”

Noãn Noãn tiếp tục đưa mắt nhìn hắn: “Anh có ý xuất hiện tại Đô thành, cố ý bại lộ thân phận của mình, chẳng lẽ không phải là muốn tôi xuất hiện hay sao?”

Kim Ưng miễn cưỡng nhượng mồm, dịu dàng đặt Noãn Noãn nằm xuống, sau đó nghiêng mình dựa vào trên giường, một tay chống đầu, một tay vuốt vuốt sợi tóc vừa mới gội sạch, nghiêng đầu cười vô cùng tà mị: “Nếu ngươi đã biết vậy, tại sao lại... Có phải đã thích ta rồi đúng không?”

“Thích cái đầu nhà anh!” Noãn Noãn không thể cử động cơ thể, chứ nếu như có thể động thì cô nhất định phải ra sức gõ đầu tên nam nhân này mới được: “Bởi vì tôi không có chỗ để đi, sau khi ra khỏi hoàng cung, Núi Kim Ưng chính là nơi đầu tiên tôi đặt chân tới, anh cũng là người bạn đầu tiên của tôi. Vân Tụ nói vì tôi nên anh mới độ sức với Mộ Dung Thánh Li. Tôi chỉ không muốn anh vì tôi hy sinh vô ích mà thôi!”

Sắc mặt Kim Ưng tối sầm, không nói gì cả.

“Anh thực sự gặp được Mộ Dung Thánh Li?” Noãn Noãn hỏi lần nữa, “Đánh không lại hắn nên mới bị hắn nhốt vào thiên lao?”

Kim Ưng vẫn không nói lời nào, tựa hồ đang trầm tư cái gì đó.

“Anh làm cách nào ra khỏi thiên lao đấy?” Noãn Noãn tiếp tục hỏi.

Kim Ưng vẫn như cũ không lên tiếng, hình như đang hết sức đè nén tâm tình.

“Này!” Noãn Noãn tức giận gọi to, nhưng lại khiến khí huyết dâng trào, cổ họng cảm thấy ngọt, ho khan kịch liệt.

Kim Ưng vươn tay vỗ vỗ ngực cô, đầu ngón tay chạm lên ngực, hai người đều giật mình sửng sốt.

Hắn chậm rãi thu tay lại, mồm rậm nhúm chặt: “Lần này ngươi bị bắt, Mộ Dung Thánh Anh không tới cứu ngươi, ngươi có hận hắn không?”

Noãn Noãn cười nhạt: “Anh ta căn bản không có khả năng sẽ đến!”

Kim Ưng sững sờ, kinh ngạc nghe giọng nói chắc chắn của Noãn Noãn: “Tại sao? Chẳng lẽ ngươi cho là hắn không đủ yêu ngươi?”

“Từ trước đến nay anh ta không hề yêu tôi, trong lòng anh ta, tôi chỉ có giá trị để lợi dụng thôi!” Noãn Noãn bình thản mở miệng:

“Mặc dù tôi không biết nội tình cụ thể, nhưng tôi cũng biết, có lẽ sự tồn tại của tôi đối với vương triều Mộ Dung là một hi vọng, cho nên anh ta mới giữ chặt tôi ba năm không buông tay! Dung Yên Nhi nói rất đúng, Mộ Dung Thánh Anh rất đáng thương, từ nhỏ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng đã từng, tôi muốn bảo hộ anh ta, nhưng hiện tại tất cả chỉ là phù vân. Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, anh ta đáng hận nhất là sống quá mệt mỏi, quá đè nén, không có cách nào thực sự buông ra! Anh nói anh ta yêu tôi, nhưng tôi không cảm thấy thế, thứ tôi cảm nhận được chỉ có lừa gạt và lừa gạt

mà thôi!”

“Ngươi hận hần...” Kim Ưng cúi đầu mở miệng.

“Không phải hận, mà là thờ ơ. Bắt đầu từ giây phút bước ra khỏi hoàng cung kia, tôi đã không còn có quan hệ gì với Mộ Dung Thánh Anh nữa. Giống như là người lạ, hoàn toàn không có một chút quan hệ nào!” Giọng nói của Noãn Noãn càng ngày càng bình tĩnh, truyền tới tai Kim Ưng lại càng ngày càng khiến hần kinh hãi.

Người lạ... Yêu hay hận, ít nhất cũng có tình cảm, nhưng là người lạ...

“Kỳ quái, tại sao hôm nay anh lại nhiều chuyện như vậy?” Sắc mặt Noãn Noãn có chút tái nhợt cười cười, “Hỏi người bệnh những chuyện như thế này à?”

Kim Ưng chợt hoàn hồn, khoe môi khẽ nhếch, khôi phục lại bộ dáng phóng đảng không kiềm chế được ban đầu: “Noãn Noãn suy nghĩ nhiều rồi. Không phải là ta đang sợ Noãn Noãn vẫn chưa dứt tình với tên hoàng đế kia sao?”

Noãn Noãn trừng hần: “Tôi còn tình cảm với anh ta hay không cũng đâu phải là chuyện của anh. Anh quản nhiều làm gì!”

Kim Ưng lưu manh cười: “Ai nói chuyện không liên quan đến ta, ta dẫn ngươi tới nơi ở của ta, an bài trong phòng của ta. Đặc biệt là ba ngày nay cùng ngươi ở chung một phòng. Cô nam quả nữ, thanh danh này cũng đã truyền ra ngoài rồi. Hiện tại người của Kim Ưng môn ai cũng biết ngươi là nữ nhân của ta. Vậy thì ngươi yêu người nào, thích người nào, làm sao có thể không liên quan đến ta chứ?”

Noãn Noãn thật muốn một cước đạp bay cái tên nam nhân không đứng đắn này đi, nhưng bắt đắc dĩ hiện tại không động được, chỉ có thể tức tối nhìn chằm chằm, sử dụng ánh mắt giết chết hần!

Kim Ưng đột nhiên cười ha ha, xem ra tâm tình vô cùng tốt.

Ngoài cửa phòng, tứ đại mỹ nam liếc nhau một cái, vui buồn lẫn lộn.

Trong đại sảnh, bốn mỹ nam ngồi thành hàng ngang, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng vẫn là Phong Tễ mở miệng trước: “Vân Vụ, nơi này có người là người ôn trọng nhất, người nói trước đi, tình huống bây giờ nên xử lý thế nào? Vẫn muốn che giấu sự thật sao?”

“Đúng vậy, lão đại đây là đang tự lừa mình dối người!” Lôi Đình tức giận vỗ bàn.

Vân Vụ nhíu nhíu mày: “Lão đại tự có chừng mực, ta tin hần nhất định sẽ tìm được biện pháp giải quyết, các ngươi không cần lo vô ích!”

Vân Ế không nói lời nào, chỉ nhắm chặt mắt lại. Ba ngày ba đêm đâu chỉ có Kim Ưng không chợp mắt.

Vân Vụ khoát khoát tay, ý bảo hai người nhỏ giọng một chút đừng đánh thức Vân Ế.

“Anh hùng không thể qua ải mỹ nhân, ta thấy cửa ải này lão đại khó qua lắm. Hần đối xử tốt với Noãn Noãn thì như thế nào, một khi thân phận thật sự bị lộ...” Phong Tễ vẫn cảm thấy hết sức lo lắng.

Lôi Đình gật đầu một cái, đột nhiên nghe Vân Vụ lớn tiếng kêu lên: “Vậy thì thật thảm, Long Noãn Noãn đã dùng hết dược liệu quý giá nhất của Kim Ưng môn, nếu như không trở thành Môn chủ phù nhân, lần này chúng ta lỗ to rồi!”

Phong Tễ cùng Lôi Đình liếc nhau một cái, vẻ mặt bắt đắc dĩ.

Xem ra hai người này đúng là ngu tầm ngu, mồm tầm mồm mà!

Noãn Noãn nhìn nam nhân nằm ở bên cạnh, hô hấp đều đều chứng tỏ hần đã ngủ say, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

Noãn Noãn thở phào một cái, người có thể vừa cười vừa ngủ thật đúng là hiếm thấy, chỉ là... nhìn mặt nạ hoàng kim trên mặt của hần, đột nhiên Noãn Noãn có một khát vọng. Cô muốn nhìn thấy khuôn mặt dưới mặt nạ của nam nhân này!

Chân khí trong cơ thể vẫn như mớ bông bong, tay chân không thể động đậy. Noãn Noãn nháy nháy mắt, không nhịn được có chút sốt ruột. Đây chính là cơ hội tốt nhất.

Trong khi Noãn Noãn nóng lòng muốn lấy mặt nạ ra, đột nhiên, một mùi hương hoa mai bay qua mũi cô. Cô sửng sốt, mùi hương quen thuộc này khiến cho cô lập tức nghĩ tới một người. Làm sao có thể, trên người của Kim Ưng làm sao có thể... Chuyển mắt qua nhìn xung quanh, rốt cuộc thấy ở trong góc phòng có một gốc cây mai đang nở rộ. Noãn Noãn thấy buồn cười, cười mình quá mức nhạy cảm, trước kia không phải đã sớm phủ nhận phỏng đoán đó ư? Bây giờ làm sao lại nghi ngờ?

Thương thế thực sự quá nặng, qua một lúc nữa, Noãn Noãn có chút không chống đỡ nổi. Hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, rốt cuộc, cũng từ từ nhắm mắt lại.

Khi tỉnh lại lần nữa, xung quanh chỉ có một màu đen, chắc đã khuya lắm rồi. Đôi tay có lực siết thật chặt lấy eo cô, khuôn mặt nam nhân tựa sát vào mặt cô. Dường như có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của hần.

Kim Ung đã bỏ mặt nạ ra? Noãn Noãn vui mừng, gian nan chuyển mắt muốn nhìn rõ hơn, nhưng ban đêm lại quá tối. Trước mắt cô là một mảng tối tăm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vậy chờ đến sáng rồi nhìn vậy! Noãn Noãn liều mạng gắng sức để mình không chìm tiếp vào giấc ngủ, nhưng cái ôm trong ngực nam nhân giống như có một loại ma lực, lại khiến cô dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Sau khi tỉnh lại, trong mũi tràn ngập mùi cháo thơm. Mấy ngày đói bụng làm Noãn Noãn nhanh chóng mở mắt, cảm thấy thân thể mình đã có một chút hơi sức, quan trọng nhất là bụng đói đang réo lên âm ỉ.

Kim Ung đứng ở bên giường, bụng một chén cháo nóng, dụ hoặc cô: “Muốn ăn không?”

Noãn Noãn gật đầu một cái, đột nhiên phát hiện tay chân đã có chút khí lực.

Kim Ung nâng cô dậy tựa vào đầu giường, đưa tay bưng bát cháo lên, múc một muỗng thổi thổi, cẩn thận kiểm tra nhiệt độ mới đưa đến bên môi Noãn Noãn.

Noãn Noãn há mồm, hương cháo thơm lừng tràn ngập trong miệng, nhai một chút, quả thực rất là thỏa mãn.

Kim Ung nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô thì khẽ cười, tiếp tục bón từng miếng từng miếng một, kiểm soát thời gian rất tốt, mỗi lần Noãn Noãn vừa nuốt xuống, hần liền đưa đến bên miệng.

Một bát cháo rất nhanh thấy đầy, Noãn Noãn hạnh phúc thở ra một hơi, tựa đầu vào giường, thưởng thức hương vị còn đọng lại.

Kim Ung nhìn cô, trong mắt tràn ngập cung chiêu.

“Cảm thấy thân thể ra sao rồi? Ngươi cũng là đại phu nên chắc là hiểu thân thể của mình hơn ai hết!” Kim Ung để chén cháo xuống hỏi.

Không sai, Noãn Noãn so với bất cứ người nào hiểu rõ thân thể mình hơn. Lần này, cô có thể sống lại thật sự là vô cùng may mắn. Nội tạng bị thương nếu như không phải được Hộ Long ngân quang che chở tâm mạch thì sợ rằng...

“Không chết được! Chỉ là...” Noãn Noãn nhìn ánh mặt trời bên ngoài đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Hôm nay là ngày mấy?”

Kim Ung đáp lời xong thì Noãn Noãn đột nhiên lớn tiếng kêu: “Thảm thảm, tôi hẹn với Long Khê hôm qua gặp mặt ở quan ngoại Đô thành, hần nhất định cho là tôi không giữ lời hứa!”

Kim Ung nhíu nhíu mày, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Long Khê? Ai là Long Khê?”

Noãn Noãn ngẩn ra, lúc này mới ý thức được mình nói lỡ miệng, chỉ có thể lúng túng cười cười.

Kim Ung thấy cô không muốn trả lời thì cũng không hỏi tiếp, chỉ lạnh nhạt nói: “Ngươi hiện tại không đi được đâu, an tâm ở chỗ này dưỡng thương đi!”

Noãn Noãn thở dài, đúng vậy, lần này mạng còn nhặt được về, xem ra là không thể đến nơi hẹn rồi, nhưng...

“Ta sẽ đợi nàng trở về!” Bên tai đột nhiên vang lên lời này cùng ánh mắt quật cường của Long Khê, không biết đứa bé kia...

“Có thể gọi Vân Ế đi vào không, tôi muốn thuốc này thêm một ít được!” Noãn Noãn nhỏ giọng yêu cầu.

Kim Ung gật đầu một cái, mở cửa đi ra ngoài. Một hồi sau Vân Ế đi vào, xem ra tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Noãn Noãn nói một phương thuốc, Vân Ế hưng phấn tròn mắt: “Thật sự là lợi hại, làm sao ngươi có thể nghĩ tới phương thuốc này? Nếu sử dụng thì thân thể của ngươi có thể hồi phục trước nửa tháng đó!”

Noãn Noãn cười cười: “Nó có ở trong sách thuốc của anh, tôi chỉ hiểu được nội dung của nó mà thôi!”

Vân Ế giơ ngón tay cái lên, thể hiện sự khâm phục, sau đó đang định đi ra ngoài thì đột nhiên Noãn Noãn gọi hần lại: “Có thể đưa Đạm Cúc ở dưới chân núi lên gặp tôi một chút không? Đã lâu không thấy, tôi rất nhớ cô ấy!”

Vân Ế gật đầu một cái, xoay người đi ra cửa.

Noãn Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhất định phải nghĩ biện pháp thông báo với Long Khê mới được, ngộ nhờ đứa bé này vẫn còn đợi...

※

Ngoại ô Đô thành, đêm khuya.

Một đồng lửa trở thành điểm sáng duy nhất trong đêm đông rét lạnh.

Long Khê lạnh lùng đứng, ngược đầu nhìn sao trên trời. Đã qua hai canh giờ ước định, nhưng vẫn không thấy Noãn Noãn xuất hiện.

Môi anh đào uất ức nâng lên, tầm mắt cô đơn rũ xuống, che dấu đôi mắt lưu ly, bóng dáng mạnh mẽ rần ròi giống như một pho tượng trong gió, cả người cô đơn khiến cho người ta đau lòng.

Phượng Phiên cùng Long Cẩm liếc nhau một cái, tiến lên nhỏ giọng nói: “Điện hạ, chúng ta trở về thôi!”

“Không!” Long Khê đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt tràn đầy quật cường: “Ta phải chờ Noãn Noãn trở lại, nhất định Noãn Noãn sẽ trở về! Các ngươi cũng không thể trở về, nếu như các ngươi trở về, phụ hoàng nhất định sẽ biết việc này. Hắn sẽ tổn thương Noãn Noãn!”

Phượng Phiên cùng Long Cẩm nhìn nhau, rốt cuộc cũng không nhịn được nhỏ giọng khuyên nhủ: “Điện hạ ngài quá ngây thơ rồi, việc thánh hoàng muốn làm, không một ai có thể ngăn cản!”

“Ý của ngài là...” Long Khê đột nhiên đứng dậy, không dám tin tròn tròn mắt.

“Long Noãn Noãn nếu không để chúng ta sử dụng, vậy cũng chỉ có thể biến mất mà thôi!” Lời nói tàn nhẫn bật ra khỏi môi hai người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tháo mặt nạ xuống

Edit: Thiên Kết

Beta: tiểu an nhi

Long Khê ngăn người ra, con mắt đỏ tươi càng trở nên quỷ dị, hán lạnh lùng nhìn chằm chằm hai vị hộ pháp, trầm giọng nói: "Nếu như các ngươi dám động vào Noãn Noãn, ta sẽ giết các ngươi đầu tiên."

Phượng Phiên cùng Long Cẩm liếc mắt nhìn nhau một cái, không nhịn được cười khổ: "Thánh hoàng đã sớm phái tứ đại Đường chủ đi trước chặn đường Long Noãn Noãn, hai người chúng ta chỉ có nhiệm vụ ở lại giữ chân Điện hạ mà thôi."

Long Khê sững sờ, giờ hắn mới hiểu được bản thân mình ngây ngốc ở đây chờ đợi cuối cùng cái hắn chờ cũng chỉ là thi thể của Noãn Noãn, hắn chợt tiến lên nắm lấy cổ áo của Phượng Phiên: "Nói cho ta biết, Noãn Noãn bây giờ đang ở đâu?"

Phượng Phiên lắc đầu: "Điện hạ, lúc này ngài đi đã không còn kịp nữa rồi."

"Nói cho ta biết." Ánh mắt Long Khê lóe lên ánh sáng dị thường đáng sợ.

Phượng Phiên trầm mặc.

Long Cẩm đứng bên cạnh Long Khê đã không còn đủ kiên nhẫn, đột nhiên mở miệng: "Long Noãn Noãn đang ở Kim Ứng môn."

Ánh mắt Phượng Phiên tràn đầy kinh ngạc khó hiểu nhìn Long Cẩm.

Long Khê nhanh chóng buông Phượng Phiên ra xoay người thi triển khinh công bay đi.

Phượng Phiên tức giận tròn mắt nhìn Long Cẩm: "Tại sao? Tại sao ngươi lại làm như vậy?"

Long Cẩm nhìn theo phương hướng Long Khê biến mất, đột nhiên khẽ cười nói: "Ngươi có cảm thấy từ xưa đến nay chúng ta bảo vệ Điện hạ đã quá cẩn thận rồi hay không? Từ nhỏ đến lớn vì Điện hạ cái gì chúng ta cũng có thể làm, nhưng chúng ta lại chưa từng nghĩ xem Điện hạ có cần hay không, có thích hay không?"

Phượng Phiên trầm giọng nói: "Vậy thì như thế nào? Điện hạ là truyền nhân duy nhất của Hộ Long điện, tương lai sẽ là Thánh hoàng, chúng ta quy phục ngài ấy, bảo vệ ngài ấy thì có gì sai? Huống chi chúng ta lại không còn ai thân thuộc, từ trước đến nay đều xem Điện hạ là người thân duy nhất, yêu thương, quan tâm chăm lo cho ngài ấy thì có gì mà không đúng?"

"Chúng ta không có gì sai nhưng chúng ta đã quên mất cảm nhận của Điện hạ, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy Điện hạ cùng Long Noãn Noãn ở chung vui vẻ tới mức nào sao? Đó mới là nụ cười thật lòng của Điện hạ."

"Vậy thì sao chứ? Không lẽ ngươi muốn cãi lại lời của Thánh hoàng, để cho Hộ Long điện rơi vào tay của nữ nhân kia?" Phượng Phiên tức giận kêu to,

lúc này hẳn mới ý thức được mình lỡ miệng.

"Phượng Phiên, lần này ta cũng đâu làm lộ ra điều gì." Long Cẩm nhỏ giọng nói: "Ta để cho Điện hạ đi tìm Long Noãn Noãn còn có một nguyên nhân khác nữa."

"Cái gì?" Phượng Phiên giọng nói gấp gáp hỏi: "Đừng đại đột mà mua dây buộc mình."

"Nam nhân chỉ khi trải qua chuyện lớn thì mới có thể trưởng thành, ta rất mong chờ biểu hiện lần này của Điện hạ." Long Cẩm từ từ mở miệng.

"Ngươi." Phượng Phiên không còn kiên nhẫn la lớn: "Ta thấy hình như ngươi bị điên rồi, điên thật rồi."

Long Cẩm nhìn về nơi xa xăm: "Hiện tại chúng ta đuổi theo vẫn còn kịp, ngươi muốn đi xem không?" Vừa dứt lời, Long Cẩm lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Phượng Phiên sững sờ, bất đắc dĩ nhún mày, cuối cùng hẳn cũng biến mất nhanh như một làn khói.

Rốt cuộc Đạm Cúc cũng lên được núi, bởi vì bị Vân Ế vác lên vai nên dù bình thường cô không sợ độ cao thì lúc này cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

"Đã mang người đến rồi đây." Vân Ế đem Đạm Cúc vớt trên mặt đất.

Bởi vì Noãn Noãn không chịu bỏ qua chuyện của Vân Tụ, nên trong lòng Vân Ế vẫn thấy có chút khó chịu.

Noãn Noãn thở dài, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ cố gắng từ trên giường ngồi dậy, nhìn Đạm Cúc ngã xuống mặt đất.

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Noãn Noãn, Đạm Cúc vội vàng từ cửa chạy vào, một tay nắm lấy tay cô: "Tỷ tỷ, người như thế nào rồi? Tên Kim Ứng kia làm tỷ bị thương sao?"

Noãn Noãn lắc lắc đầu: "Không phải, là Thái hậu Dung Yên Nhi."

Vừa nhắc đến tên Dung Yên Nhi, sắc mặt Đạm Cúc lập tức tái nhợt, toàn thân run rẩy, cô kêu lên một tiếng sợ hãi nhìn thật nhanh bốn phía.

"Em đừng sợ, bà ta không có ở đây, phải...." Noãn Noãn đột nhiên không biết nên bắt đầu từ đâu, mặc dù mới có nửa tháng ngăn ngừa nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đạm Cúc nghiêm túc nhìn cô, dường như rất muốn nghe cô nói tiếp.

"Thôi, không nói nữa, tôi gọi em đến đây là muốn em đi làm một chuyện." Noãn Noãn ra hiệu bảo Đạm Cúc lại gần nói nhỏ: "Em đi đến rừng cây bên ngoài Đô thành, giúp tôi xem một chút có phải có một hồng y nam tử đang chờ ở đó hay không? Nếu có thì em nói với anh ta, người anh ta chờ đang bị thương rồi, khi nào thương thể của người đó lành lại sẽ đi tìm anh ta. Anh ta không cần phải chờ đợi nữa."

Đạm Cúc ngăn người ra, cuối cùng cũng đồng ý: "Tỷ tỷ, ta biết rồi. Chỉ cần không bắt ta sống ở trên đỉnh núi này thì bảo ta làm cái gì cũng được."

Noãn Noãn gật đầu: "Thời gian cấp bách, em nhanh đi đi."

Đạm Cúc khẽ gật đầu, nhưng lại nghĩ tới đỉnh núi này rất cao thì sắc mặt của cô thoáng trắng bệch.

"Vân Ế." Noãn Noãn lớn tiếng gọi, Vân Ế đẩy cửa phòng đi vào.

"Có chuyện gì?" Giọng nói lạnh lùng vang lên, hẳn ta liếc qua Đạm Cúc một cái, sau đó lại quay qua nhìn Noãn Noãn.

"Làm ơn hãy chuẩn bị cho Đạm Cúc một cỗ xe ngựa, một chút lương khô rồi sau đó đưa cô ấy rời khỏi đây, được không?" Noãn Noãn nhẹ giọng yêu cầu.

Vân Ế lạnh lùng hừ một tiếng: "Những cái này phải hỏi ý kiến của Vân Vụ trước đã, ngươi cũng biết hẳn là người keo kiệt đến mức nào mà."

"Chuyện của Vân Tụ tôi sẽ nói với Kim Ứng."

Một câu nói của Noãn Noãn làm cho Vân Ế cảm thấy rất hưng phấn: "Ngươi nên nói sớm mới phải, cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ lo liệu thỏa đáng." Nói xong hẳn liền ôm Đạm Cúc đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy tim của mình càng ngày càng mềm yếu đi rồi, biết đâu Long Khê đã không còn đợi cô như lời nói nữa, vậy mà cô lại giống trống khua chiêng làm cho hẳn nhiều thứ thế này... Nhưng cô lại nghĩ tới Long Khê thường ngày giống như con nai hồn nhiên, Noãn Noãn lại cảm thấy ít ra cô làm như vậy cũng để cho bản thân mình thấy yên tâm.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Kim Ứng đẩy cửa phòng bưng một bát cháo đi vào: "Lần trước thấy ngươi rất thích ăn cháo này, cũng vừa vận hiện tại thân thể ngươi không khỏe nên chỉ được ăn mấy món nhẹ nhàng như vậy thôi."

Noãn Noãn cười khẽ: "Cảm ơn anh."

Kim Ung nhếch lông mày lên một cách không đứng đắn, khước môi khề cong: “Ngươi đối với nam nhân vẫn khách khí như thế à?”

Noãn Noãn sững sờ trừng mắt: “Cho anh một chút phẩm màu, anh đã vội đi mở phường nhuộm rồi, sao lúc nào cũng không đứng đắn vậy?”

Kim Ung cười hắc hắc: “Muốn đứng đắn thì ngươi đi tìm Mộ Dung Thánh Anh đi.”

Noãn Noãn sững sốt, ngược mắt nhìn hắn: “Ý của anh là gì?”

Kim Ung có chút chột dạ khước mắt giật giật mấy cái, nhanh chóng mở miệng: “Không phải ngươi đã từng nghi ngờ ta chính là Mộ Dung Thánh Anh hay sao? Haha.”

Kim Ung lúng túng cười gượng.

Noãn Noãn nhú nhú mày, trong lòng cô dâng lên cảm giác mất mát không hiểu vì sao, giống như cô đang bị lừa gạt.

“Đừng nói về anh ta với tôi nữa, tôi đã nói rồi, tôi với anh ta không còn bất cứ quan hệ gì hết.” Noãn Noãn nhận lấy chén cháo trên tay hắn, một mình vừa thổi vừa ăn.

Kim Ung yên lặng nhìn cô, tròn mắt đen lấy khề lóe lên một tia sáng.

Trên đỉnh núi trước mặt là vách đá sâu vạn trượng nơi Kim Ung đang yên lặng ngồi.

Trong đầu hắn lại vang vọng lời nói tuyệt tình của nữ nhân kia, hắn không nhịn được cười khổ. Hắn không nghĩ đến một ngày hắn cùng Mộ Dung Thánh Li thực sự trở mặt, chỉ có thể đưa Noãn Noãn xuất cung, dùng một thân phận khác để tiếp cận cô, nhưng cuối cùng.....

“Cuối cùng thì ngươi vẫn để ý tới thân phận thật sự của mình!” Sau lưng vang lên tiếng nói của Vân Vụ.

Kim Ung không quay đầu lại, lạnh lùng nhìn sương trắng trước mặt: “Vân Vụ, bệnh cũ của ngươi lại tái phát rồi, không nên tùy tiện nghe lời người khác nói chuyện.”

Vân Vụ cười cười ngồi xuống bên cạnh hắn: “Không phải là ta đang lo lắng cho ngươi đó sao? Có lẽ ngươi không chú ý đến sự khác thường của mình, một người luôn ưa sạch sẽ, vua của một nước vậy mà lại vì một nữ nhân mà xuống bếp. Lão đại, ta chỉ có thể nói, ngươi yêu nữ nhân kia thật thâm, nhưng hai thân phận của ngươi....”

“Vân Vụ ta không muốn nghe.” Kim Ung cắt đứt lời nói của hắn: “Việc đã đến nước này thì không thể quay đầu lại được nữa rồi, ta chỉ có thể tiến lên phía trước mà thôi.”

“Nhưng ngươi đã nghĩ tới thời điểm thân phận của mình sẽ bị bại lộ chưa?” Vân Vụ tiếp tục đả kích hắn: “Long Noãn Noãn sẽ tha thứ cho ngươi sao? Sẽ chấp nhận ngươi chứ? Đến lúc ấy ngươi đã chìm đắm quá sâu.....”

“Ta nói rồi, ta không muốn nghe nữa.” Kim Ung nổi giận xoay người nhìn Vân Vụ: “Ngươi trở về lo việc của ngươi đi, ta không cần ngươi dạy bảo, chuyện của ta ta tự biết cách giải quyết.”

Vân Vụ thờ dãi: “Thật ra thì ngươi có thể sống mà không phải một môi như thế này, chỉ cần ngươi bỏ lòng tự ái cùng quá khứ của mình qua một bên, ngươi.....”

“Vân Vụ, ngươi muốn ta ném ngươi xuống sườn núi sao?” Kim Ung đột nhiên tiến lên một bước nắm lấy cổ áo của Vân Vụ: “Một câu cuối cùng, ta không muốn nghe nữa.”

Vân Vụ nhìn nam nhân trước mặt, ánh mắt không chỉ còn một vẻ âm trầm bày mưu tính kế như trước đây nữa mà bây giờ là một mảnh mê man, không xác định được phương hướng.

Đã có lúc hắn có thể giữ thật chặt nữ nhân ấy nhưng những tổn thương đã qua cùng với cố kỵ khiến hắn không dám thật lòng phơi bày tình cảm của mình. Hắn đã làm tổn thương nữ nhân kia quá nhiều, dù cho lúc đó hắn động lòng chỉ là giả, hắn đối với cô chỉ có ý muốn lợi dụng nhưng ngay tại thời điểm cô muốn rời đi, hắn mới nhận ra không biết từ lúc nào trong lòng hắn đã có hình bóng của cô. Cảm giác ở cạnh cô thật tốt đẹp biết bao, không có thù hận, không có bi thương, không có lợi dụng.

Chỉ vì đi nhầm một bước mà hắn đã thua cả một ván cờ, hắn cho rằng mình có thể dùng một thân phận khác để đến bên cô, yêu thương cô, bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng chẳng qua cái thân phận này cũng chỉ là một vỏ bọc nguy trang, mà bản thân hắn thì lại không bao giờ có thể cười thoải mái được.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà nguy trang sống bên cạnh cô cả đời hay sao? Cả đời không thể tháo mặt nạ xuống? Để cho cô cả đời sống trong lừa dối ư?

Kim Ung chống lại ánh mắt mất mát bình thản của Vân Vụ, ảo não đẩy hắn ra.

Hắn đột nhiên cảm thấy ganh tỵ với đôi mắt bình thản kia.

Vân Vụ đứng thẳng lên, nhìn Kim Ung một lúc lâu rồi xoay người rời đi. Vân Vụ tin tưởng mấy lời này của mình dù chưa nói hết nhưng Kim Ung cũng có

thể hiểu.

Chỉ mong hấn có thể thoát ra khỏi mê trận, toàn tâm toàn ý với lựa chọn của mình.

Đêm đã khuya Kim Ứng trực tiếp đi vào phòng, hấn nhìn Noãn Noãn nằm ở trên giường, khẽ cởi áo.

“Này, người đang làm gì đấy?” Noãn Noãn ngồi dậy, động tác của cô so với lúc trước đã linh hoạt hơn.

“Người nghĩ là ta đang làm gì, dĩ nhiên là đi ngủ rồi.” Kim Ứng nói xong liền cởi áo khoác ra nằm xuống bên cạnh cô: “Đây là phòng của ta, giường của ta, dĩ nhiên là ta phải ngủ ở đây chứ.” Hấn vươn tay ra ôm lấy Noãn Noãn, kéo cô nằm xuống: “Cũng không phải là chưa từng ngủ chung với nhau, người ngại ngủ cái gì?”

Noãn Noãn bị hấn ôm cả người không thể nhúc nhích thì tức giận, gì mà cũng không phải là chưa từng ngủ chung. Ngày hôm qua là cô nể tình hấn mệt mỏi chăm sóc cô ba ngày nên mới bỏ qua. Hiện tại..... trong mũi Noãn Noãn tràn ngập mùi đàn hương trên người hấn, cô nhất thời cảm thấy vành tai nóng rực lên.

“Anh, tôi.....” Trục giác của Noãn Noãn cho thấy tư thế của bọn họ lúc này cực kỳ không thích hợp. Hấn nằm nghiêng nửa người ôm lấy cô, cô thì vùi mặt trong hõm cổ hấn, đôi môi vì vậy mà cũng chạm vào làn da lạnh lẽo của hấn.

Noãn Noãn cự quảy di chuyển mặt, lỗ mũi lại đụng trúng chiếc mặt nạ vàng của Kim Ứng, nước mắt liền ào ào tuôn ra.

“Cho chừa cái tội lộn xộn đi.” Kim Ứng hắc hắc cười trộm: “Ngoan ngoãn nằm im đi, nếu không mặt nạ của ta sẽ làm rách lỗ mũi của người đấy.”

Noãn Noãn trừng mắt nhìn hấn nhưng lại không dám cử động nữa, vì trọng thương nên căn bản là thân thể cô cũng không còn sức lực, chỉ có thể để mặc cho nam nhân này ôm lấy mình, cô thờ hờn hờn tỏ vẻ kháng nghị.

Kim Ứng cười thầm, âm thanh vang bên tai Noãn Noãn, càng làm cho cô tức giận đến chết đi sống lại.

“Cứ như vậy mà ngủ đi Noãn Noãn.” Rốt cuộc Kim Ứng cũng ngừng cười, giọng nói trầm thấp giống như đang đè nén một loại dục vọng. Hấn nhắm mắt lại, hô hấp dần dần nhẹ đi.

Noãn Noãn không hề cảm thấy buồn ngủ, trên người có chân tay của nam nhân quấn lấy, bên tai còn có tiếng thở nhẹ nhàng của hấn. Mặc dù thân thể bị thương nhưng trong lòng lại không nhịn được có chút ngứa ngáy. Mặt cô không thể dịch ra, ánh mắt cũng không thể nhìn lên khiến cho cô không nhìn rõ được khuôn mặt nam nhân này.

“Người có muốn xem không?” Giọng nói của Kim Ứng đột nhiên vang lên làm cho Noãn Noãn giật mình.

“Khụ khụ.” Noãn Noãn dựa vào cớ này làm cho bản thân hết lúng túng: “Ai nói tôi muốn nhìn, hơn nữa, anh sẽ để cho tôi xem sao?”

Kim Ứng đột nhiên ngồi dậy, lấy tay chống xuống giường, neho mắt nhìn cô: “Nếu như người thật sự muốn thì ta có thể để cho người xem.”

Noãn Noãn ngẩn người ra, tim đập thình thịch, ngây ngốc nhìn ánh mắt mê hoặc của nam nhân kế bên, ánh sáng lóe lên trong đó thật quen thuộc. Đúng là thăm rồi, Noãn Noãn cảm thấy đôi mắt này giống y hệt Mộ Dung Thánh Anh. Cô thờ mạnh nói: “Được, tôi muốn nhìn.”

Kim Ứng nâng đôi môi đỏ tía mị lên, cười cười: “Nhất định phải nhìn sao? Sẽ không hối hận chứ?”

Noãn Noãn ngẩn ra: “Có gì mà phải hối hận? Trừ khi là anh hối hận.”

Kim Ứng đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng vén tóc của Noãn Noãn gọn sang một bên, ánh mắt ôn nhu, nụ cười giống như đã từng quen biết khiến cho Noãn Noãn sửng sốt.

Mặc dù mặt nạ vàng che mất nửa khuôn mặt nhưng nụ cười dịu dàng cùng ánh mắt sùng nịnh mà chứa biết bao điều phức tạp kia, quả thực giống với Mộ Dung Thánh Anh như đúc.

“Anh...” Noãn Noãn chợt nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, nụ cười cưng chiều của nam nhân cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười giống như châm biếm: “Nếu ta đúng là người mà người nghĩ thì sao?”

Noãn Noãn hung hăng tròn mắt nhìn hấn: “Anh không phải là anh ta, tuyệt đối không phải. Nếu đúng là thế thì tôi sẽ cảm thấy mình thật ngu ngốc, cả đời này tôi sẽ không gặp lại anh nữa.”

Ánh mắt Kim Ứng chợt lóe lên tia sáng sắc bén, khóe môi căng thẳng phút chốc giãn ra theo thói quen: “Được rồi, người gỡ xuống đi, xem xem ta có phải là Mộ Dung Thánh Anh hay không?”

Noãn Noãn sửng sốt nhìn đôi mắt của hấn, từ từ đưa tay đến gần mặt nạ vàng.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào được mặt nạ thì con ngươi của nam nhân bỗng trở nên cực kì thần bí, thâm thúy, hình như trong đó ẩn chứa rất nhiều điều muốn nói, có quá nhiều bí mật.

“Được rồi, thôi đi ngủ.” Kim Ưng đột nhiên quay mặt đi, nằm xuống, vron cánh tay ôm lấy cô nằm lại tư thế giống như lúc đầu.

Noãn Noãn tức giận: “Đây là ý gì chứ? Anh gờn với tôi hả?”

Kim Ưng cười ha ha, giọng nói vang lên bên tai Noãn Noãn: “Bây giờ người mới biết sao, ai bảo người đơn thuần như vậy, dễ bị lừa như thế. Ta chính là Kim Ưng thần bí, trừ phu nhân của ta thì tuyệt đối sẽ không cho ai thấy khuôn mặt tuyệt sắc của ta hết.”

Noãn Noãn lập tức làm bộ dạng hung ác, nghiêng đầu nhìn hấn: “Gì chứ, anh nghĩ mình là Mộc Uyển Thanh sao? Người nhìn thấy mặt anh nếu không phải chết thì cũng phải lấy thân báo đáp à? Còn cái gì mà tuyệt sắc, với tôi cùng lắm cũng chỉ là đầu heo mà thôi.”

“Người đang dùng kẻ khích tướng đó sao? Mà Mộc Uyển Thanh là ai? Vì sao lại có lời thề giống với ta như vậy, hôm nào nhất định phải đi gặp hấn mới được.” Kim Ưng tiếp tục duy trì vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

“Anh không gặp được đâu.” Noãn Noãn tức giận bấu môi, xoay đầu một cái thì bị đập trúng vào mặt nạ, cô không nhìn được khẽ kêu lên một tiếng: “Một là anh gỡ mặt nạ xuống, hai là đi ra ngoài ngủ. Anh chọn một đi, tôi không muốn nửa đêm trở người lại bị cái mặt nạ này đụng chết đâu.”

“Đương nhiên là ta chọn tháo mặt nạ xuống rồi, bên ngoài lạnh như vậy ta không muốn ra đó ngủ nha. Huống chi có ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, ta mà đi ra ngoài thì mới là đồ ngu.”

“Tốt, vậy thì tháo mặt nạ xuống.” Noãn Noãn mở to mắt ra chờ đợi.

“Mặt nạ có thể tháo, chỉ là người không thể nhìn.” Kim Ưng xoay người lấy một mảnh khăn gấm: “Người che mắt lại đi, ta sợ người mê luyến khuôn mặt tuyệt sắc của ta.”

Noãn Noãn hung hăng trợn mắt nhìn hấn: “Ai thèm.” Nghĩ đến việc đụng phải cái mặt nạ đó thật thâm, cuối cùng Noãn Noãn vẫn phải thỏa hiệp.

Kim Ưng cúi người giúp cô che mắt lại, bỗng dưng hấn dừng động tác, cô đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên hấn hôn xuống môi cô.

Môi của hấn rất lạnh, cảm giác này giống như đã từng trải qua, hành động dây dưa đó làm cho Noãn Noãn ngẩn ra. Không biết vì sao tối nay cô luôn cảm thấy Kim Ưng cùng Mộ Dung Thánh Anh rất giống nhau, giống như.....

Trong lúc chìm trong sự nghi ngờ cô đã quên mất không đẩy hấn ra, để mặc cho hấn hôn. Loại cảm giác này thật sự quá quen thuộc.

Noãn Noãn đột nhiên vron tay ra ôm lấy cổ hấn, đồng thời cô cũng cảm thấy thân thể hấn cứng đờ, nụ hôn lúc này càng trở nên cuồng nhiệt.

Cảm giác quen thuộc càng lúc càng mạnh mẽ, Noãn Noãn vron cánh tay nhỏ bé lên khuôn mặt kia. Đôi mắt đã bị che lại nên các giác quan trong nháy mắt trở nên vô cùng nhạy cảm. Trong mũi cô tràn đầy mùi đàn hương nhưng nếu ngửi kỹ thì sẽ nhận thấy có mùi hoa mai thơm ngát, khuôn mặt mịn màng, đôi môi kêu gọi, sống mũi ngạo nghễ.... Nam nhân này quả thực đã tháo mặt nạ xuống.

Ngón tay Noãn Noãn hướng lên khuôn mặt hấn, ngay lập tức bộ ngực cô đã bị hấn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Thân thể cô như có một luồng điện chạy qua thoáng trở nên run rẩy, trong nháy mắt cô ưỡn cong thân thể. Đã có lúc hấn có thể giữ thật chặt nữ nhân ấy nhưng những tổn thương đã qua cùng với cổ kị khiến hấn không dám thật lòng phơi bày tình cảm của mình. Hấn đã làm tổn thương nữ nhân kia quá nhiều, dù cho lúc đó hấn động lòng chỉ là giả, hấn đối với cô chỉ có ý muốn lợi dụng nhưng ngay tại thời điểm cô muốn rời đi, hấn mới nhận ra không biết từ lúc nào trong lòng hấn đã có hình bóng của cô. Cảm giác ở cạnh cô thật tốt đẹp biết bao, không có thù hận, không có bị thương, không có lợi dụng.

Chỉ vì đi nhầm một bước mà hấn đã thua cả một ván cờ, hấn cho rằng mình có thể dùng một thân phận khác để đến bên cô, yêu thương cô, bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng chẳng qua cái thân phận này cũng chỉ là một vỏ bọc nguy trang, mà bản thân hấn thì lại không bao giờ có thể cười thoải mái được.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà nguy trang sống bên cạnh cô cả đời hay sao? Cả đời không thể tháo mặt nạ xuống? Để cho cô cả đời sống trong lừa dối ư?

Kim Ưng chống lại ánh mắt mắt bình thản của Vân Vụ, ảo não đẩy hấn ra.

Hấn đột nhiên cảm thấy ganh tỵ với đôi mắt bình thản kia.

Vân Vụ đứng thẳng lên, nhìn Kim Ưng một lúc lâu rồi xoay người rời đi. Vân Vụ tin tưởng nấy lời này của mình dù chưa nói hết nhưng Kim Ưng cũng có thể hiểu.

Chỉ mong hấn có thể thoát ra khỏi mê trận, toàn tâm toàn ý với lựa chọn của mình.

Đêm đã khuya Kim Ưng trực tiếp đi vào phòng, hấn nhìn Noãn Noãn nằm ở trên giường, khẽ cời áo.

“Này, người đang làm gì đấy?” Noãn Noãn ngồi dậy, động tác của cô so với lúc trước đã linh hoạt hơn.

“Người nghĩ là ta đang làm gì, dĩ nhiên là đi ngủ rồi.” Kim Ưng nói xong liền cời áo khoác ra nằm xuống bên cạnh cô: “Đây là phòng của ta, giường của ta, dĩ nhiên là ta phải ngủ ở đây chứ.” Hấn vron tay ra ôm lấy Noãn Noãn, kéo cô nằm xuống: “Cũng không phải là chưa từng ngủ chung với nhau, người ngại ngủng cái gì?”

Noãn Noãn bị hấn ôm cả người không thể nhúc nhích thì tức giận, gì mà cũng không phải là chưa từng ngủ chung. Ngày hôm qua là cô nể tình hấn mệt mới chăm sóc cô ba ngày nên mới bỏ qua. Hiện tại..... trong mũi Noãn Noãn tràn ngập mùi đàn hương trên người hấn, cô nhất thời cảm thấy vành tai nóng rực lên.

“Anh, tôi.....” Trục giác của Noãn Noãn cho thấy tư thế của bọn họ lúc này cực kỳ không thích hợp. Hấn nằm nghiêng nửa người ôm lấy cô, cô thì vui mặt trong hõm cổ hấn, đôi môi vì vậy mà cũng chạm vào làn da lạnh lẽo của hấn.

Noãn Noãn cựa quậy di chuyển mặt, lỗ mũi lại đụng trúng chiếc mặt nạ vàng của Kim Ưng, nước mắt liền ào ào tuôn ra.

“Cho chừa cái tội lộn xộn đi.” Kim Ưng hắc hắc cười trộm: “Ngoan ngoãn nằm im đi, nếu không mặt nạ của ta sẽ làm rách lỗ mũi của ngươi đấy.”

Noãn Noãn trừng mắt nhìn hấn nhưng lại không dám cử động nữa, vì trọng thương nên căn bản là thân thể cô cũng không còn sức lực, chỉ có thể để mặc cho nam nhân này ôm lấy mình, cô thờ hờn hờn tỏ vẻ kháng nghị.

Kim Ưng cười thầm, âm thanh vang bên tai Noãn Noãn, càng làm cho cô tức giận đến chết đi sống lại.

“Cứ như vậy mà ngủ đi Noãn Noãn.” Rốt cuộc Kim Ưng cũng ngừng cười, giọng nói trầm thấp giống như đang đè nén một loại dục vọng. Hấn nhắm mắt lại, hô hấp dần dần nhẹ đi.

Noãn Noãn không hề cảm thấy buồn ngủ, trên người có chân tay của nam nhân quấn lấy, bên tai còn có tiếng thở nhẹ nhàng của hấn. Mặc dù thân thể bị thương nhưng trong lòng lại không nhìn được có chút ngứa ngáy. Mặt cô không thể dịch ra, ánh mắt cũng không thể nhìn lên khiến cho cô không nhìn rõ được khuôn mặt nam nhân này.

“Ngươi có muốn xem không?” Giọng nói của Kim Ưng đột nhiên vang lên làm cho Noãn Noãn giật mình.

“Khụ khụ.” Noãn Noãn dựa vào cớ này làm cho bản thân hết lúng túng: “Ai nói tôi muốn nhìn, hơn nữa, anh sẽ để cho tôi xem sao?”

Kim Ưng đột nhiên ngồi dậy, lấy tay chống xuống giường, nheo mắt nhìn cô: “Nếu như ngươi thật sự muốn thì ta có thể để cho ngươi xem.”

Noãn Noãn ngẩn người ra, tim đập thình thịch, ngây ngốc nhìn ánh mắt mê hoặc của nam nhân kế bên, ánh sáng lóe lên trong đó thật quen thuộc. Đúng là thăm rồi, Noãn Noãn cảm thấy đôi mắt này giống y hệt Mộ Dung Thánh Anh. Cô thờ mạnh nói: “Được, tôi muốn nhìn.”

Kim Ưng nâng đôi môi đỏ tía mị lên, cười cười: “Nhất định phải nhìn sao? Sẽ không hối hận chứ?”

Noãn Noãn ngẩn ra: “Có gì mà phải hối hận? Trừ khi là anh hối hận.”

Kim Ưng đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng vén tóc của Noãn Noãn gọn sang một bên, ánh mắt ôn nhu, nụ cười giống như đã từng quen biết khiến cho Noãn Noãn sửng sốt.

Mặc dù mặt nạ vàng che mất nửa khuôn mặt nhưng nụ cười dịu dàng cùng ánh mắt sùng nịnh mà chứa biết bao điều phức tạp kia, quả thực giống với Mộ Dung Thánh Anh như đúc.

“Anh...” Noãn Noãn chợt nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, nụ cười cưng chiều của nam nhân cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười giống như châm biếm: “Nếu ta đúng là người mà ngươi nghĩ thì sao?”

Noãn Noãn hung hăng trợn mắt nhìn hấn: “Anh không phải là anh ta, tuyệt đối không phải. Nếu đúng là thế thì tôi sẽ cảm thấy mình thật ngu ngốc, cả đời này tôi sẽ không gặp lại anh nữa.”

Ánh mắt Kim Ưng chợt lóe lên tia sáng sắc bén, khóe môi căng thẳng phút chốc giãn ra theo thói quen: “Được rồi, ngươi gỡ xuống đi, xem xem ta có phải là Mộ Dung Thánh Anh hay không?”

Noãn Noãn sửng sốt nhìn đôi mắt của hấn, từ từ đưa tay đến gần mặt nạ vàng.

Khi đầu ngón tay cô chạm vào được mặt nạ thì con ngươi của nam nhân bỗng trở nên cực kì thần bí, thâm thúy, hình như trong đó ẩn chứa rất nhiều điều muốn nói, có quá nhiều bí mật.

“Được rồi, thôi đi ngủ.” Kim Ưng đột nhiên quay mặt đi, nằm xuống, vươn cánh tay ôm lấy cô nằm lại tư thế giống như lúc đầu.

Noãn Noãn tức giận: “Đây là ý gì chứ? Anh giỡn với tôi hả?”

Kim Ưng cười ha ha, giọng nói vang lên bên tai Noãn Noãn: “Bây giờ ngươi mới biết sao, ai bảo ngươi đơn thuần như vậy, dễ bị lừa như thế. Ta chính là Kim Ưng thần bí, trừ phu nhân của ta thì tuyệt đối sẽ không cho ai thấy khuôn mặt tuyệt sắc của ta hết.”

Noãn Noãn lập tức làm bộ dạng hung ác, nghiêng đầu nhìn hấn: “Gì chứ, anh nghĩ mình là Mộc Uyển Thanh sao? Người nhìn thấy mặt anh nếu không phải chết thì cũng phải lấy thân báo đáp à? Còn cái gì mà tuyệt sắc, với tôi cùng lắm cũng chỉ là đầu heo mà thôi.”

“Ngươi đang dùng kế khích tướng đó sao? Mà Mộc Uyển Thanh là ai? Vì sao lại có lời thề giống với ta như vậy, hôm nào nhất định phải đi gặp hấn mới được.” Kim Ưng tiếp tục duy trì vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

“Anh không gặp được đâu.” Noãn Noãn tức giận bấu môi, xoay đầu một cái thì bị đập trúng vào mặt nạ, cô không nhìn được khẽ kêu lên một tiếng: “Một là anh gỡ mặt nạ xuống, hai là đi ra ngoài ngủ. Anh chọn một đi, tôi không muốn nửa đêm trở người lại bị cái mặt nạ này đụng chết đâu.”

“Đương nhiên là ta chọn tháo mặt nạ xuống rồi, bên ngoài lạnh như vậy ta không muốn ra đó ngủ nha. Huống chi có ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, ta mà đi ra ngoài thì mới là đồ ngu.”

“Tốt, vậy thì tháo mặt nạ xuống.” Noãn Noãn mở to mắt ra chờ đợi.

“Mặt nạ có thể tháo, chỉ là người không thể nhìn.” Kim Ưng xoay người lấy một mảnh khăn gắm: “Người che mắt lại đi, ta sợ người mê luyến khuôn mặt tuyệt sắc của ta.”

Noãn Noãn hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ai thèm.” Nghĩ đến việc đụng phải cái mặt nạ đó thật thê thảm, cuối cùng Noãn Noãn vẫn phải thỏa hiệp.

Kim Ưng cúi người giúp cô che mắt lại, bỗng dưng hắn dừng động tác, cô đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên hắn hôn xuống môi cô.

Môi của hắn rất lạnh, cảm giác này giống như đã từng trải qua, hành động dây dưa đó làm cho Noãn Noãn ngẩn ra. Không biết vì sao tối nay cô luôn cảm thấy Kim Ưng cùng Mộ Dung Thánh Anh rất giống nhau, giống như.....

Trong lúc chìm trong sự nghi ngờ cô đã quên mất không đẩy hắn ra, để mặc cho hắn hôn. Loại cảm giác này thật sự quá quen thuộc.

Noãn Noãn đột nhiên vươn tay ra ôm lấy cổ hắn, đồng thời cô cũng cảm thấy thân thể hắn cứng đờ, nụ hôn lúc này càng trở nên cuồng nhiệt.

Cảm giác quen thuộc càng lúc càng mạnh mẽ, Noãn Noãn vươn cánh tay nhỏ bé lên khuôn mặt kia. Đôi mắt đã bị che lại nên các giác quan trong nháy mắt trở nên vô cùng nhạy cảm. Trong mũi cô tràn đầy mùi đàn hương nhưng nếu ngửi kỹ thì sẽ nhận thấy có mùi hoa mai thơm ngát, khuôn mặt mịn màng, đôi môi kêu gọi, sống mũi ngạo nghễ.... Nam nhân này quả thực đã tháo mặt nạ xuống.

Ngón tay Noãn Noãn hướng lên khuôn mặt hắn, ngay lập tức bộ ngực cô đã bị hắn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Thân thể cô như có một luồng điện chạy qua thoáng trở nên run rẩy, trong nháy mắt cô ưỡn cong thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Sẽ không bao giờ rời bỏ người

Edit : Thiên Kết

Beta : tiểu an nhi

Nụ hôn của Kim Ưng trong phút chốc trở nên điên cuồng, giống như đang đốt lên ngọn lửa dục vọng, thiêu đốt hết mọi thứ, dường như muốn đem Noãn Noãn nuốt sạch vào bụng.

Noãn Noãn nhanh chóng thu đôi tay đặt trên khuôn mặt nam nhân lại để bảo vệ thân thể, hơi thở của cô trở nên gấp gáp, muốn đẩy Kim Ưng ra xa.

Kim Ưng kéo tay cô lại, môi mòng dán sát bên vành tai cô nhỏ giọng nói: “Nếu không phải thân thể của người chưa khỏe hẳn, ta thật sự rất muốn người.”

Noãn Noãn sững sốt, toàn thân đỏ bừng lên như con tôm luộc, đang muốn vung một cái tát để bảo vệ sự trong sạch của mình thì mái nhà đột nhiên bị nhấc lên, rom rạ trên nóc nhà rơi xuống, làm cô bị sặc ho khan mấy cái.

Trong nháy mắt Kim Ưng ôm Noãn Noãn vào trong ngực, thân thể tuyệt mỹ xoay tròn rút ra một thanh kiếm.

Đột nhiên bốn phía xuất hiện mấy bóng đen mang theo hàn ý lạnh lẽo, nhìn chằm chằm hai người.

Ánh nến trên bàn bởi vì gió lạnh mà đột nhiên tắt ngấm, trong phòng tràn ngập một mảnh tối tăm, ánh trăng trên đỉnh đầu là nguồn sáng duy nhất còn lại hiện giờ.

Mắt Noãn Noãn bị khăn gắm che kín, mặc dù không nhìn thấy tình huống nguy hiểm trước mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm cùng sự khâm trương của Kim Ưng.

Với bản lĩnh của cô cùng Kim Ưng vậy mà lại không phát hiện được kẻ địch đang đến gần, hơn nữa lâu như thế mà hai người cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào của bọn chúng, chẳng lẽ.....

“Kim Ưng...” Noãn Noãn nhẹ nhàng lên tiếng, bốn người xung quanh đột nhiên ra tay, trong nháy mắt bốn loại binh khí "đao thương kiếm kích" sử dụng cùng một chiêu thức bén nhọn đánh về phía hai người, không chừa lại cơ hội trốn thoát nào.

Kim Ưng vùng kiếm ra ngăn cản, cánh tay còn lại ôm chặt lấy Noãn Noãn, tuy rằng thương thế của cô lúc này đã trở thành gánh nặng cho hân.

Kim Ưng vùng kiếm, đồng thời trong lúc đó Noãn Noãn cũng ném khí độc ra, nhưng có vẻ như bốn người kia đã có sự chuẩn bị, nhanh chóng chia ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đồng loạt tấn công làm hai người xoay sở không kịp.

Hướng tấn công của bốn người chủ yếu là nhằm vào Noãn Noãn, chỉ liếc qua cũng có thể đoán ra được bọn họ tới đây là vì Noãn Noãn.

Noãn Noãn xác định mình cùng Kim Ưng không phải là đối thủ của bốn người này, cô đột nhiên lạnh giọng nói với hân: “Buông tôi ra, người bọn họ muốn giết là tôi.”

Kim Ưng nhìn cô, trong ánh mắt đã không còn ý trêu đùa, không cười gượng, mà ẩn chứa trong đó là tầng tầng lớp lớp thâm thúy quen thuộc cùng điệu dáng: “Long Noãn Noãn, ta vĩnh viễn sẽ không bỏ ngươi lại.”

Noãn Noãn sững sờ, trong nội tâm chợt dâng lên cảm giác ảm áp, trước đây đã từng có một người đàn ông ở thời điểm nguy hiểm cũng nói với cô như vậy, chỉ đáng tiếc .....

Noãn Noãn dùng tay đẩy Kim Ưng ra, tự mình nhảy vào vòng công kích của bốn tên kia: “Anh đi đi, tôi sẽ không trách anh đâu.”

Kim Ưng vừa vùng kiếm ngăn cản đòn tấn công, vừa hô to: “Nữ nhân ngu ngốc này, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa sao?” Thân thể hân như gió lốc xoay tròn, nhanh như chớp kéo Noãn Noãn ra khỏi vòng vây nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng khiến cho lưng mình lộ ra sơ hở.

Khê kêu lên một tiếng, thân thể Kim Ưng chợt lao đảo, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Noãn Noãn. Hai người vội vàng chạy về phía sau, lùi đến đỉnh núi.

Bốn gã hắc y nhân đuổi sát theo sau không tha.

“Noãn Noãn, ta đếm đến ba chúng ta cùng nhau nhảy xuống dưới, rõ chưa?” Kim Ưng nhìn đầy vẻ rộng lớn sâu thẳm chìm trong đêm tối nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn cắn chặt môi, đây là nơi lần trước cô rơi xuống nhưng khi đó còn có Long Khê ở đây, còn lần này thì tất nhiên vận khí sẽ không tốt như vậy rồi.

“Ngươi đang nghĩ gì đấy?” Thấy Noãn Noãn do dự, Kim Ưng cảm thấy rất tức giận lớn tiếng kêu lên.

Noãn Noãn thở dài: “Kim Ưng, thật ra thì anh không cần thiết phải chết với tôi, hai chúng ta.....”

Sự phân chia giới hạn của cô còn chưa nói ra khỏi miệng thì bốn tên thích khách đã đuổi đến nơi, Kim Ưng liền kéo cô nhảy xuống vực.

Một quãng sáng tròn lạnh lẽo chói lóa lao theo, khiến thân thể không nhận được run rẩy từng đợt. Ngay sau đó hai người phi thân lên, nhanh chóng bám lấy một gốc cây ở bên vách đá rồi tung người nhảy một cái.

Khi hai chân chạm đất an toàn Noãn Noãn mới mở mắt ra, xung quanh cô là một màn đen tối, chỉ có ánh mắt của nam nhân đối diện ánh lên ánh sáng vàng kỳ quái.

“Kim Ưng?” Noãn Noãn nhỏ giọng gọi, cô muốn chắc chắn cả hai người đều an toàn.

“Nữ nhân, bây giờ chúng ta đều đang ở Địa Ngục.” Âm thanh lạnh lùng của Kim Ưng vang lên trong không khí: “Ta vì ngươi mà chết, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói hay muốn báo đáp cho ta sao?”

Noãn Noãn sững sờ: “Địa Ngục?”

Kim Ưng nhẹ nhàng "ừ" một tiếng: “Nếu không thì ngươi nghĩ đây là nơi nào? Phía trước chính là Hoàng Tuyền rồi, trước khi đi uống canh Mạnh Bà để quên ta thì hãy thật lòng trả lời ta một vấn đề, ngươi mà ngươi yêu có phải là Mộ Dung Thánh Anh hay không?”

Gió lạnh thổi vào vù bên tai, dưới chân là vách đá cứng rắn, sau lưng cũng vậy, tuy rằng cả người đang chìm trong bóng tối nhưng cô tin chắc đây không phải là Địa Ngục.

“Kim Ưng, đừng đùa nữa, rốt cuộc chúng ta đang ở chỗ nào?” Noãn Noãn nói xong liền vươn tay ra xung quanh quờ quạng.

Một lồng ngực vững chắc ôm chặt lấy cô, Kim Ưng hài hước mở miệng: “Trả lời câu hỏi của ta trước, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Tôi không trả lời vấn đề nhảm chán này đâu.” Noãn Noãn không nhận được trọn trắng mắt, hiện giờ bọn họ đang bị đuổi giết mà hân vẫn còn có tâm tình đùa giỡn sao?

Trước mặt đột nhiên hiện lên ánh lửa do Kim Ưng tự tay nhóm, ánh sáng lập lòe chiếu vào đôi mắt của hân.

“Bọn chúng đã đi rồi, yên tâm đi. ”Kim Ưng nhìn lên phía trên bầu trời tối đen như mực: “Chúng ta đang ở trong hang động trên vách núi Trung Bộ. ”

Kim Ưng đỡ Noãn Noãn chậm rãi đi vào trong : “Nơi này ban đầu là căn cứ của bọn khi con, bọn chúng thường lên trên núi kiếm ăn sau đó sẽ về đây ngủ. ”

Quả nhiên ở trong sơn động vẫn còn vương vài một chút quả dại, nhưng cũng có rơm rạ làm thành một cái giường đơn giản.

“Ba năm trước ta rời cung cũng nhảy từ trên kia xuống, được sư phụ cứu đến nơi này. ”Kim Ưng nhẹ giọng nói, giống như đang hồi tưởng lại quá khứ.

“Bọn người đuổi giết chúng ta là ai nhỉ ? Vô công của bọn chúng nhìn qua rất cao, còn những người khác đâu rồi? Tại sao bọn họ lại không phát hiện ra.... ?

“Bọn họ không sao. ” Kim Ưng cúi đầu mở miệng: “Lúc chàng vạng tối, Vân Ế còn thiếu một vị thuốc nên ta để cho bọn họ xuống núi hái thuốc, thuận tiện chuẩn bị vật phẩm cho ngày mai. Vốn định cùng người trải qua một đêm lãng mạn, không ngờ lại có người tới. Nhưng nhất định là chân núi bị tổn thất rất nghiêm trọng nếu không bọn họ cũng sẽ không lên được núi.

Noãn Noãn nhú mày: “Là tôi làm liên lụy đến anh, bọn họ rõ ràng là nhắm vào tôi. ”

Kim Ưng trầm mặc không nói gì nữa, thuận tay đánh thêm lửa cho hang động thêm ấm áp.

“Xem ra đêm nay chúng ta phải ở lại đây rồi, đợi trời sáng xem tình hình thế nào rồi tính tiếp” Kim Ưng thấp giọng nói, tâm tình từ từ trầm xuống, ngồi yên lặng một bên nhìn Noãn Noãn nằm trên giường rơm nghỉ ngơi. Thật lâu sau, hần mới mở miệng hỏi: “Người biết Thánh hoàng trong truyền thuyết không?”

Noãn Noãn sững sờ : “Thánh Hoàng? Thánh hoàng của Hộ Long điện?”

Kim Ưng gật đầu một cái: “Thánh hoàng của Hộ Long điện không phải là vị trí cha truyền con nối, không giống như Hoàng đế của ngũ quốc. Từ trước đến nay vô công Hộ Long điện vẫn là cao nhất, trên người còn phải có Hộ Long Kim quang thì mới có thể tiếp nhận chức vị ấy. Truyền thuyết đều nói Đế hoàng kế tiếp ở trong ngũ quốc, nhưng không phải là Hộ Long Điện hạ Long Khê. ”

Noãn Noãn chợt nhớ đến vô công của Long Khê, vô công của hần quả thật không đạt đến mức cao thâm như trong truyền thuyết, chỉ là Ngân Long thiên tử mà thôi, còn Hộ Long kim quang của hần thì thật sự cô chưa từng thấy qua, mà những điều này thì có liên quan gì tới cô? Mặc dù Long Chiêu An có kỳ vọng rất lớn đối với Noãn Noãn nhưng cũng chỉ là hy vọng cô trở thành Thánh nữ, là nữ nhân của Thánh Hoàng.

“Người có biết vì sao Mộ Dung Thánh Anh luôn bám chặt lấy người không buông không? ” Kim Ưng khẽ cười một tiếng, khóe môi hiện lên vẻ châm chọc: “Bởi vì có một vị tiên đế đã xem qua sổ mạng cho người, nói người là Hằng Long phục Hoàng chi mệnh, là người duy nhất có thể làm cho Mộ Dung vương triều hưng thịnh mà không rơi vào trong tay của Hộ Long điện. ”

Noãn Noãn ngẩn ra, rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao tên kia luôn luôn quấy rầy cô, chỉ là.....

“Tôi không có bản lĩnh như vậy đâu. ” Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ muốn sống thật vui vẻ thôi, trời cao đã cho tôi thêm một cơ hội nữa để sống, tôi nhất định sẽ quý trọng cơ hội này. ”

“Người nói cái gì ? ” Kim Ưng đột nhiên nhìn về phía cô.

“Không có gì, chỉ là đang cảm thán mà thôi. ” Noãn Noãn cười khẽ, cô tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết cô chỉ là dị hồn nhập vào xác người khác.

Kim Ưng muốn mở miệng nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Noãn Noãn thì lại tiếp tục trầm mặc.

Bây giờ còn chưa đến lúc, đợi đến khi Noãn Noãn hoàn toàn chấp nhận hần, hần sẽ nói cho cô biết tất cả sự thật.

Ánh sáng hồng chói mắt chiếu rọi cả đỉnh núi.

Bốn người sững sờ, liếc mắt nhìn nhau nhưng vẫn cung kính cúi người hành lễ : “Tham kiến Điện hạ. ”

Long Khê chậm rãi xoay người nhìn căn phòng sụp đổ, hần khẽ chớp mắt lạnh lùng, quanh thân tỏa ra một cỗ lực khổng lồ làm cho người khác nổi da gà. Hần đang tức giận, tia sáng chói mắt từ thân thể cao lớn của hần bắn ra xung quanh.

Bốn gã Đường chủ nhắm mắt cúi đầu phục tùng ở dưới đất cực kỳ đề phòng.

“Là ai? ” Hai chữ nặng nề rót cuộc cũng được thốt ra từ bạc môi khiêu gợi của nam nhân.

Bốn vị Đường chủ nhìn hần một cái, rốt cuộc một người trong đó cũng lên tiếng : “Điện hạ, chúng ta phụng mệnh của Thánh hoàng. ”

“Người đâu? ” Giọng nói của nam nhân lạnh lẽo đến cực điểm, bốn người kia không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ nhìn Long Khê lớn lên từ nhỏ, chưa từng thấy hần bày ra bộ dạng như hiện giờ.....

“ Nói mau. ” Giọng nói lạnh lẽo vang lên một lần nữa.

“ Đã nhảy xuống vực rồi. ”

Nam nhân đột nhiên trầm giọng, chậm rãi xoay người, nhìn ra phía xa, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng hỏi : “ Là nhảy từ đây xuống sao ? ”

“ Dạ, nàng ta và Kim Ưng cùng nhau nhảy xuống. Hơn nữa trên đỉnh núi này cũng chỉ có hai người bọn họ. Chúng ta chỉ giết một số người cản đường ở dưới chân núi. ” Bốn vị Đường chủ thật thà trả lời.

Long Khê giống như hoàn toàn không nghe thấy lời bọn họ nói, hần mò mịt đi về phía đỉnh núi, run rẩy đứng trên vách đá.

Noãn Noãn sẽ không chết, lần trước nàng cũng ngã từ trên này xuống, hần nhất định phải tìm được nàng.

Hần nhắm mắt lại, thân thể đón gió mà rơi xuống, sau lưng vang lên tiếng bốn vị Đường chủ kinh ngạc hô lên. ....

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Kỳ hạn hai tháng

Edit : Thiên Kết

Beta : tiểu an nhi

Hai tia chớp lập tức bay theo, một trái một phải túm lấy thân thể Long Khê đang rơi xuống vực. Sau đó lại dùng tốc độ kinh người mà bay ngược trở lên, chỉ trong chớp lát đã đứng vững vàng trên đỉnh núi.

Hồng y tung bay, ánh mắt sắc bén của Long Khê lóe lên : “ Hai vị thúc thúc, không phải là ta đi tìm cái chết, ta chỉ muốn đi tìm Noãn Noãn thôi, đừng ngăn cản ta. ”

Phượng Phiến nhỏ giọng nói : “ Điện hạ, chúng ta không thể để cho người xảy ra bất kỳ chuyện gì. ”

Long Cẩm cũng gật đầu một cái : “ Long Noãn Noãn là người mà Thánh hoàng muốn giết, quả thực Điện hạ không nên cãi lại lệnh của Thánh Hoàng. ”

Long Khê cười lạnh : “ Nếu như ta muốn cãi lệnh thì sao? Hai vị thúc thúc sẽ làm như thế nào? ”

Phượng Phiến chột ngẩn người, liếc Long Cẩm một cái, trong mắt mang theo vài phần trách cứ. Dù sao chuyện này cũng là do một tay Long Cẩm mới thành ra như vậy.

Long Cẩm có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều so với Phượng Phiến, hần cười nhạt rồi nói : “ Nếu Điện hạ còn muốn gọi chúng ta một tiếng thúc thúc thì xin Điện hạ không nên làm khó hai chúng ta. Phi Long Hội hai năm sau, Thánh Hoàng đã quyết định tổ chức sớm, chỉ còn có gần hai tháng nữa thôi, Điện hạ nên về sớm để chuẩn bị. ”

Long Khê sững sờ, lạnh lùng nói : “ Ngạo Long Quyết hai năm sau mới có thể ra đời, không có Ngạo Long Quyết thì làm sao mà cử hành được Phi Long Hội ? Hai vị thúc thúc không nên lừa gạt ta. ”

Phượng Phiến nhẹ giọng cười nói : “ Điện hạ, Thánh Hoàng là chúa tể thiên hạ nên Ngạo Long Quyết cũng phải nghe theo lệnh của Thánh Hoàng. Thánh Hoàng muốn Ngạo Long Quyết ra đời sớm một chút cũng không phải là việc gì quá khó khăn. ”

Long Khê sững sờ, dường như cảm nhận được trong đó ẩn giấu một âm mưu nào đó, chẳng lẽ phụ hoàng hần muốn. ...

“ Thánh hoàng ra lệnh cho chúng ta mang Điện hạ trở về. Điện hạ, thật xin lỗi. ” Phượng Phiến trực tiếp tiến lên, lợi dụng lúc Long Khê không chú ý mà điểm huyệt hần.

Long Cẩm không tán thành việc này lắm nên khẽ nhíu mày, nhưng lại nghĩ tới đây là do Thánh Hoàng an bài nên vẫn gật đầu. Hần cùng Phượng Phiến rời đi, bóng dáng lóe lên một cái, biến mất ở phía chân trời.

Trên đỉnh núi Kim Ưng, bốn vị đường chủ liếc mắt nhìn nhau, coi như cũng đã hoàn thành nhiệm vụ liền nhanh chóng rời đi, về gặp Thánh hoàng phục mệnh.

Ngoài Đại điện vàng son rực rỡ, Phượng Phiến không vui nhìn chằm chằm Long Cẩm : “ Điện hạ đã ba ngày không chịu ăn gì cả, nếu để cho Thánh Hoàng biết được người có ý tiết lộ tin tức cho Điện Hạ thì người biết mình sẽ phải nhận hậu quả gì rồi đấy. ”

Long Cẩm cười cười, dù bao nhiêu năm tháng qua đi cũng không hề lưu lại trên mặt hấn một dấu vết nào : “Phượng Phiến, chúng ta trở thành Hồng y đồng tử đi theo Điện hạ hành tẩu giang hồ, chẳng lẽ ngươi chưa từng cẩn thận suy xét lần nào sao?”

“Cái gì ?” Phượng Phiến không hiểu lắm.

“Mặc kệ Điện hạ có phải là Thánh Hoàng tương lai hay không, hiện tại dưới cái vỏ bọc hoa lệ ấy là gì cũng chỉ có chúng ta biết. Điện hạ được bảo hộ quá tốt, chỉ cần Thánh hoàng thống nhất ngũ quốc, đến lúc đó chúng ta làm như có thể khiến Điện hạ thuận lợi đi lên ngôi Thánh Hoàng, ngươi không phải cũng thấy Điện hạ chẳng vui vẻ chút nào sao? Ngươi nghĩ lại xem, thời điểm Điện hạ ở cùng với Long Noãn Noãn, hấn mới nở nụ cười thực sự, đó mới giống như người sống nhà.” Long Cẩm nhìn về nơi xa xăm tràn đầy cảm xúc mà cất lời.

“Long Cẩm, ngươi điên rồi sao? Ngươi dám nói ra những lời này, nếu mà Thánh Hoàng nghe được....” Sắc mặt Phượng Phiến tái nhợt, nhỏ giọng nói.

“Điện hạ luôn gọi hai người chúng ta là thúc thúc! Chúng ta lại không có con, chẳng phải vẫn xem Điện hạ là con của mình để đối đãi bảo vệ sao? Ngươi tự hỏi bản thân một chút đi, không lẽ ngươi muốn nhìn Điện hạ sống như như cái xác không hồn mãi như thế này à? Hào quang trên người hấn đều là hào quang do chúng ta áp đặt lên. Nếu như có một ngày chúng ta không ở đây nữa thì Điện hạ phải làm thế nào? Chẳng lẽ muốn hấn cả đời đều sống trong sự dối trá hay sao?”

Phượng Phiến do dự, không thể phản bác lại câu nào.

“Long Cẩm!” Đột nhiên một giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên, hai người lập tức sững sờ, vội vàng quỳ xuống đất : “Tham kiến Thánh Hoàng!”

Nam tử trung niên một thân y phục màu vàng đứng trên cầu thang bằng bạch ngọc nhìn xuống, đôi mắt như mã não thâm thúy lạnh lẽo khiến người, hấn lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ dưới đất.

Tóc bạch kim phiêu dật tinh khiết như thủy ngân, rủ xuống bên eo của hấn. Sống mũi thon dài, xương gò má cao nhìn rất hoàn mỹ, nhất là đường cong của đôi môi đẹp mê hồn càng làm cho hấn thêm hấp dẫn.

Hấn lạnh lùng nheo mắt : “Long Cẩm, bệ quan một trăm năm.”

Phượng Phiến ngăn người, quay sang nhìn về phía Long Cẩm.

Long Cẩm đáp : “Dạ, Thánh Hoàng.”

“Thánh Hoàng, Long Cẩm hấn....” Phượng Phiến không nhịn được mở miệng cầu tình, cho dù hấn biết mỗi lời Thánh Hoàng nói ra chưa bao giờ thu lại.

“Long Khê về sau phải nhờ cả vào ngươi rồi, Phượng Phiến.” Thánh Hoàng lạnh lùng xoay người đi vào Đại điện, bóng lưng vô tình này khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng.

Phượng Phiến quay đầu nhìn Long Cẩm: “Bệ quan một trăm năm, Long Cẩm đây chính là kết quả mà ngươi muốn sao?”

Long Cẩm lắc đầu một cái: “Nhưng ta không hối hận, Long Cẩm ta có thể thề rằng tất cả những suy nghĩ của ta đều là vì Điện hạ.”

“Đủ rồi, nếu để cho Thánh Hoàng nghe được nữa thì cả đời này ngươi cũng đừng mong thoát ra khỏi Long Đàm.” Phượng Phiến nhỏ giọng nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ cách.”

Long Cẩm cười nhạt một cái, xoay người chậm rãi bước đi.

Đại điện vàng son rực rỡ chìm trong sương mù trắng xóa, Phượng Phiến đứng trên Bạch Ngọc đài ngăn người.

“Cái gì? Lục thúc bị bệ quan một trăm năm? Vậy không phải là một trăm năm nữa sẽ không gặp được Lục thúc sao?” Long Khê từ Bích Ngọc giường ngồi dậy, nhỏ giọng quát.

“Điện hạ nói nhỏ một chút.” Phượng Phiến nhỏ giọng nhắc nhở: “Phượng Phiến chính là muốn nhờ Điện hạ cứu Long Cẩm.”

Long Khê chợt đứng lên: “Phụ hoàng thật là quá đáng, ta sẽ đi tìm người.”

Phượng Phiến muốn kéo hấn lại nhưng Long Khê đã xoay người đi mất dạng.

Hấn thờ dài, cũng không còn cách nào khác, thôi cứ để mặc Long Khê đi náo loạn một trận vậy. Chỉ mong Thánh Hoàng nể tình Long Cẩm từ nhỏ đã chăm sóc Long Khê mà tha cho hấn lần này.

Trong Đại điện, Thánh Hoàng lạnh lùng ngồi nhìn qua cầu thủy tinh đang phát ra ánh sáng quý dị ở trước mặt.

“Phụ hoàng.” Cửa Đại điện được mở ra, Long Khê nhanh chóng bước vào. Dường như Long Kỳ đã sớm dự đoán được việc này, cánh tay vừa nhắc cao, quả cầu thủy tinh cũng theo đó mà bay lên, lơ lửng trong đại điện, phát ra thứ ánh sáng càng kỳ quái hơn.

“Khê nhi, con có biết đây là cái gì không?” Chỉ chỉ ngón tay, trên mặt Long Kỳ mang theo nụ cười cao ngạo giống như không hề đem Long Khê để vào

trong mắt.

Long Khê cắn môi lắc lắc đầu: “Phụ hoàng, hôm nay ta đến là có chuyện muốn nói với người. ....”

“Nó chính là Phi Long Châu, có thể tiên đoán được tất cả mọi việc, vì Hộ Long tộc mà chọn ra người kế vị tiếp theo, Ngao Long Quyết chính là ở bên trong đó. ” Long Kỳ đột ngột dừng lại, hần vươn cánh tay ra chỉ xuống phía dưới : “ Chỉ vì con, ta không tiếc hao phí trăm năm công lực để nó ra đời sớm hơn hai năm. ”

Long Khê cau mày : “Phụ hoàng, ta không quan tâm đến Ngao Long Quyết. Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc người muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho Long Cẩm. ”

Khóe môi tuyệt mỹ nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo của Long Kỳ liếc về phía đứa con trai duy nhất của mình : “Chẳng lẽ trong lòng con, Phụ hoàng cũng không bằng một tên thuộc hạ hay sao? ”

“Long Cẩm là thuộc hạ của Phụ hoàng, nhưng ta chưa bao giờ xem Long Cẩm là thuộc hạ. Hần cùng với Phượng Phiên đã chăm sóc ta từ nhỏ, thời gian ở cùng với bọn họ xem ra còn nhiều hơn so với ở cùng Phụ hoàng. Bọn họ là thức thức, là người thân của ta. Ta không thể nhìn hần đến Long Đàm chịu khổ một trăm năm được. ”

“Tốt, rất tốt. Vậy giữa Long Cẩm và Long Noãn Noãn, con chọn ai ? ” Long Kỳ đột nhiên cười lạnh.

Long Khê sùng sốt : “Thì ra đây mới chính là ý đồ của Phụ hoàng. Phạt Long Cẩm không phải là mục đích chính mà chủ yếu là người muốn nghe ta nói sẽ không đi tìm Noãn Noãn nữa, có đúng vậy không ? ”

“Khê nhi, con thật thông minh, không hổ là con trai của ta. ” Long Kỳ cười khê : “Còn hai tháng nữa, ta muốn con toàn lực trợ giúp ta làm cho Long Ngao Quyết ra đời, thay đổi Long Ngao Quyết, con có đồng ý không ? ”

Long Khê nắm chặt ngón tay : “Phụ hoàng, ta thật sự không muốn làm Thánh Hoàng gì hết, ta chỉ muốn sống một cuộc sống thực sự, không phải sống trong sự giả dối được thù ghét. ”

Long Kỳ đột nhiên nổi giận, tóc không gió mà bay, áo khoác trên người cũng bắt đầu lay động. Một cánh tay chậm rãi nâng lên, hần nhẹ giọng quát khê : “Long Khê, đó chính là số mạng của con, không thể tránh thoát được đâu. ” Hần hừ lạnh một tiếng : “Bây giờ con chọn đi, giúp ta hay là để Long Cẩm ở trong Long Đàm một trăm năm ? ”

Long Khê khê cắn chặt răng : “Được, ta đồng ý. ”

Không khí đang đông lạnh một lần nữa trở về trạng thái ban đầu. Long Kỳ thỏa mãn gật gật đầu : “Khê nhi, chờ đến khi con ngồi lên vị trí Thánh Hoàng này, con sẽ biết địa vị này hấp dẫn như thế nào. ”

Long Khê xoay mặt đi, hần thà rằng bản thân mình cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phải nghĩ.

Trong phòng, Long Khê ủ rũ gục xuống mặt bàn.

Long Cẩm mở cửa phòng, bước vào quỳ xuống đất : “Long Cẩm tạ ơn Điện hạ đã cứu giúp. ”

Long Khê vội vàng đỡ Long Cẩm đứng lên : “Long Cẩm thức thức, người đang làm cái gì vậy, người cùng Phượng Phiên thức thức đã chăm sóc ta từ bé đến lớn, ở trong lòng ta hai người không khác gì người thân. Huống chi lần này bởi vì ta nên mới liên lụy tới hai người. . người căn bản không cần phải cảm ơn ta. ”

Long Cẩm chậm rãi đứng dậy : “Điện hạ, cảm ơn người đã xem Long Cẩm như người thân. ”

Long Khê khê thờ dài, lại nằm bò ra trên mặt bàn, chậm rãi nhắm mắt không nói gì nữa.

Long Cẩm liếc mắt nhìn đĩa thức ăn ở bên cạnh vẫn còn y nguyên, hần nhú mày, nín thở lặng yên nghe, xác định bốn phía không có ai mới nhỏ giọng nói : “Điện hạ, Long Cẩm biết người đang nhớ ai. Ta đã phái người đi xuống đáy vực kiểm tra rồi, không thấy thi thể. Long cô nương chưa chết đâu, xin Điện hạ cứ yên tâm. ”

Long Khê lập tức nhảy dựng lên, nắm chặt lấy cánh tay của Long Cẩm : “Thật sao? Người nói thật chứ? ”

Long Cẩm gật đầu chắc chắn : “Vô công của Kim Ưng cũng không phải là thấp, đỉnh núi Kim Ưng lại là địa bàn của hần, hần tất nhiên sẽ có biện pháp thoát thân. ”

Long Khê vừa giãn chân mày ra lại nhíu lại ngay: “Noãn Noãn ở chung với Kim Ưng? Người đàn ông đó không hề có ý tốt với Noãn Noãn. Không được, ta muốn ra ngoài. ”

Long Cẩm ngăn hần lại : “Điện hạ, trước tiên người phải nhẫn nhịn một chút, nếu để cho Thánh Hoàng biết Long cô nương vẫn chưa chết, Thánh Hoàng chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. ”

Long Khê chột dừng lại. Đúng vậy, nếu Phụ hoàng biết hần đi tìm sẽ phái người đi giết Noãn Noãn ngay lập tức.

“Hai tháng này Thánh Hoàng sẽ chuyên tâm vào việc làm cho Long Ngao Quyết ra đời. Không bằng Điện hạ hãy ở lại giúp đỡ Thánh hoàng, đến lúc Điện hạ lên làm Thánh hoàng thì Long cô nương cũng không còn uy hiếp gì đối với người nữa. Thánh hoàng tự nhiên sẽ nể mặt Điện hạ mà không làm khó Long cô nương.” Long Cẩm dừng lại một chút rồi nói : “ Mặt khác, hai tháng nữa Phi Long Hội sẽ được cử hành, lúc đó Hộ Long Đường của ngũ quốc sẽ tới tham gia, người sẽ gặp được Long cô nương thôi.”

“Liệu Noãn Noãn có đến hay không ?” Long Khê vẫn có chút nghi hoặc : “ Nếu nàng biết chuyện phụ hoàng của ta phái người đi giết nàng thì nàng còn có thể tự đem mạng của mình tới nộp sao ? ”

“Điện hạ hãy tin tưởng Long Cẩm, Long cô nương chắc chắn sẽ đến. Hơn nữa trước khi diễn ra Phi Long hội, Thánh hoàng sẽ giải quyết hết tất cả. Lúc đó Long cô nương đã không còn là kẻ địch của Thánh Hoàng nữa rồi.” Đây thực sự là lời nói thật của Long Cẩm.

Long Khê cắn cắn môi: "Bây giờ xem ra chỉ có thể hi vọng mọi chuyện được như vậy thôi. Hai tháng, hai tháng.....nhưng mà, trong hai tháng này có thể xảy ra rất nhiều chuyện, ngộ nhờ Noãn Noãn thích Kim Ứng thì sao ? ”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Edit : Thiên Kết

Beta : tiểu an nhi

Lúc Noãn Noãn thức dậy liền cảm thấy toàn thân đau nhức, trên người cô đang đắp áo lông cáo của Kim Ứng.

Noãn Noãn sững sờ, cô nhớ tới lúc hai người nhảy từ vách núi xuống tới qua, trên người chỉ có một bộ quần áo, vậy cái áo lông cáo này ở đâu ra ?

“Ngươi tỉnh rồi?” Một bóng người bay xuống, trên tay bưng một bát cháo nóng hổi. Là Kim Ứng : “Đói bụng không, nhìn xem ta mang gì đến đây này?”

“Những người đó đều bỏ đi hết rồi hả ?” Noãn Noãn chậm rãi ngồi dậy hỏi.

“Ừm.” Vừa nhắc tới những người tới qua, nét mặt Kim Ứng có hơi tối lại nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ : “ Có lẽ bọn chúng cho rằng nàng đã chết rồi.”

“Tồn thất của Kim Ứng môn thì sao ?” Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi.

Kim Ứng lắc đầu một cái rồi trầm mặc.

Noãn Noãn cắn cắn môi : “ Thật xin lỗi, tôi mang tới phiền toái cho anh rồi, nhưng mấy người đó từ đâu đến vậy? Tại sao lại muốn giết tôi? ”

Kim Ứng lại lắc đầu : “ Thủ pháp của bọn chúng rất nhanh gọn, sạch sẽ không để lại bất kỳ một dấu vết nào. Có điều trên giang hồ cũng không có nhiều người võ công cao cường như thế đâu.”

Noãn Noãn thấy Kim Ứng muốn nói lại thôi thì cô biết trong lòng hắn đã đoán được bọn chúng là ai rồi, chỉ là không muốn nói ra mà thôi. Lại nghĩ tới tới hôm qua hắn đột nhiên đề cập với cô chuyện Hộ Long điện, vậy chẳng lẽ những người kia là do Thánh Hoàng phái tới? Nhưng tại sao Thánh Hoàng lại đối xử với cô như vậy ? Lần trước cũng thế, nếu không có Long Khê thì chắc cô vẫn còn bị vây ở Hộ Long điện. Cô chỉ là một nữ nhân, đối với Hộ Long điện thì có thể có uy hiếp gì.

“Thương thế của ngươi lại nặng hơn rồi, ta đã sai Văn Ế đi chuẩn bị loại thuốc tốt nhất.” Kim Ứng chuyển đề tài, đem cháo nóng bưng tới : “ Xem ra trước hết phải điều trị vết thương của ngươi cho tốt đã. Ngươi cứ yên tâm ở tạm đây đi, ta sẽ dọn dẹp sạch sẽ, tuyệt đối sẽ để cho ngươi cảm thấy thoải mái. Lại đây nào, ăn đi.”

Noãn Noãn cảm động nhìn Kim Ứng một cái, cô muốn tự mình ăn nhưng hắn lại không cho, nhất định muốn tự tay đút cho cô ăn.

Thân thể Noãn Noãn suy yếu, chỉ có thể thuận theo hắn.

Môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt hài lòng không chút giấu giếm, hắn giống như đứa bé nhận được kẹo, từng miếng từng miếng, dịu dàng bón cho Noãn Noãn.

Ăn hết một chén cháo ấm vào bụng, cô nhẹ nhàng thở phào một hơi. Thì ra có lúc ăn cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, xem ra thân thể cô thật sự suy nhược quá rồi.

“Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ mang những đồ vật cần thiết xuống đây.” Kim Ung đỡ cô nằm xuống rồi nói.

Noãn Noãn gật gật đầu, nhìn bóng dáng nam nhân nhanh như chim ưng lao vút đi

Trong sơn động chỉ còn lại một mình Noãn Noãn, xung quanh tối đen như mực, cô thở dài, hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Kim Ung vừa lên tới đỉnh núi thì đúng lúc bắt gặp một đám người, nụ cười trên gương mặt lạnh lùng chợt trở nên cứng ngắt.

Vân Vụ, Lôi Đình, Phong Tề, Vân Ế đang xếp thành một hàng, đứng đầu là Vân Tụ. Vân Tụ toàn thân mặc quần trang trông như vừa mới đi xa về, nhìn thấy Kim Ung thì liền tiến lên lạnh lùng chất vấn.

Vân Ế ở phía sau kéo kéo áo của cô ta lại, nhưng Vân Tụ không thèm để ý, trực tiếp bước tới trước mặt Kim Ung: “Kim đại ca, dưới chân núi có rất nhiều huynh đệ đã chết, tất cả đều vì nữ nhân kia. Kim đại ca còn định che chở cho nàng ta đến khi nào nữa?”

“Vân Tụ, ngươi nên biết Long Noãn Noãn đối với lão đại quan trọng đến mức nào, mau đi đi, đừng ở đây làm loạn nữa.” Không đợi Kim Ung lên tiếng, Vân Vụ đã đi lên kéo Vân Tụ lại nhỏ giọng khiển trách.

“Nữ nhân kia thì có cái gì mà quan trọng? Chẳng lẽ chỉ vì Kim Ung ca thích nàng ta thì sẽ để cho nhiều người chết vì nàng ta như vậy sao? Mấy người ở dưới chân núi kia, thậm chí còn chẳng biết mình chết vì ai nữa ấy.” Vân Tụ nhất quyết không chịu bỏ qua.

Vân Tụ nói như vậy làm bốn người còn lại mới nhớ tới, Vân Tụ không biết thân phận thật sự của Kim Ung. Năm đó Thiên Cơ Tử chỉ nói với bốn người bọn họ mà thôi.

Bốn người liếc nhìn nhau, sau đó quay sang tìm sự giúp đỡ của Kim Ung.

Vân Tụ mặc dù là muội muội của Vân Ế nhưng cũng là nữ nhân duy nhất trong Kim Ung môn, cũng là nữ đồ đệ duy nhất mà Thiên Cơ Tử nuôi từ bé đến lớn. Không chỉ Kim Ung mà ngay cả tứ đại mỹ nam cũng đều nuông chiều cô, khiến cho tính tình của cô ngày càng trở nên kiêu căng, bướng bỉnh. Sau khi Thiên Cơ Tử đi vân du tứ hải thì trong Kim Ung môn cũng chỉ còn mỗi Kim Ung mới có thể quản thúc cô.

“Vân Tụ, chuyện ta an bài ngươi đã làm xong chưa?” Kim Ung lạnh lùng mở miệng.

Vân Tụ sững sờ cắn môi.

Cô ta vụng trộm trở về đây, do nhận được bỏ câu đưa tin của thân tín báo rằng Kim Ung đã trở lại, nên cô ta muốn trở về xin tha thứ. Không ngờ rằng Long Noãn Noãn cũng trở về theo, hơn nữa lại còn xảy ra chuyện như vậy.

“Ngươi tự tiện rồi bỏ nhiệm vụ?” Kim Ung lạnh giọng quát lên.

“Biên quan khổ như vậy ta không muốn đi.” Vân Tụ quay lại nhìn bốn người đàn ông phía sau cầu cứu.

Tứ đại mỹ nam ngẩn ra, tất cả đều nhìn trời, không người nào dám mở miệng ra cầu cạnh.

“Ca ca.” Vân Tụ kéo Vân Ế lại: “Ngươi giúp ta nói một câu đi, ta không muốn trở về ở chung với đám nam nhân xấu xí kia suốt ngày nữa đâu. Ta không muốn.”

Vân Ế gãi gãi đầu: “Vân Tụ, là ngươi đã sai trước, nếu không sao lão đại lại phạt ngươi như thế. Làm sai phải biết nhận lỗi, sai chính là sai, không sai chính là không sai. Đây là điều ta đã dạy ngươi từ nhỏ rồi mà. Ngươi còn nhớ không? Hơn nữa, những người kia không phải là nam nhân xấu xí, họ là nam nhân tốt của Kim Ung môn chúng ta. Bọn họ canh giữ bảo vệ biên quan, sao ngươi có thể coi thường bọn họ chứ? Nói đến nam nhân xấu xa thì phải là ca ca ngươi đây, lão đại, còn cả Phong Tề, Lôi Đình, với Vân Vụ nữa.....”

Vân Tụ cắn môi, nghe Vân Ế thao thao bất tuyệt một hồi, cuối cùng không chịu nổi đành phải kêu lên: “Ca ca, đây không phải là lúc ngươi dạy dỗ ta. Ta đang nhờ ngươi cầu xin giúp ta đó.”

“Người nào cầu xin cũng vô dụng.” Kim Ung lạnh lùng cắt ngang, bỏ qua bộ mặt cầu xin khẩn thiết của Vân Ế: “Ngươi muốn giết nàng là đã chạm đến giới hạn thấp nhất của ta. Nếu không nể mặt Vân Ế thì e rằng hiện giờ ngươi đã là người chết rồi.”

Sắc mặt Vân Tụ thoáng tái nhợt, cô ta lặng lẽ lui về phía sau hai bước.

Vân Ế thở dài, hẳn sớm biết sẽ là tình huống này. Lão đại đối với Vân Tụ không nhẫn nhịn được nữa mới có thể nói ra những lời ác độc như thế. Vân Ế im lặng, lần đầu tiên hẳn không có ý định lên tiếng xin xỏ gì.

Ba người còn lại liếc mắt nhìn nhau một cái, chợt thở dài rồi bước đi, thấy Vân Ế vẫn đứng im bất động bèn túm lấy hắn kéo đi luôn.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại khuôn mặt tái nhợt của Vân Tụ cùng vẻ mặt lạnh lùng của Kim Ung.

“Tại sao? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như thế? Kim đại ca, trước kia ngươi là người thương ta nhất, mặc dù ngươi không thương về nhưng vẫn luôn mua đồ chơi cho ta. Tại sao khi nữ nhân kia xuất hiện ngươi lại đối xử với ta như thế này?” Thân thể Vân Tụ mềm nhũn, vô lực ngã trên mặt đất, khóc

lóc kẻ lẻ.

Kim Ưng nhú mày : “ Đó là bởi vì trước kia ta xem ngươi như muối muối, nhưng lại không nghĩ tới ngươi lại ác độc như hiện giờ. ”

“ Phải, ta ác độc, là ta đã đẩy Long Noãn Noãn xuống vực, cũng bởi vì ta ghen tỵ. Ngươi nói ngươi coi ta như muối muối, nhưng phòng của ngươi, đồ dùng của ngươi ta chưa từng được chạm vào, vậy mà nữ nhân kia vừa tới, ngươi lại đem căn phòng nhường cho nàng ta, còn mình thì ngủ trên núi đá. Ta rất hận nữ nhân kia. Nàng ta đã lập gia đình, là tàn hoa bại liễu, dựa vào cái gì lại có được tình yêu của ngươi ? Ta không phục. ” Vân Tụ gào to, nước mắt ào ào chảy xuống.

Kim Ưng không muốn cùng cô ta dây dưa nữa : “ Ngươi đi ra biên quan đi, vĩnh viễn đừng trở về. ”

Vân Tụ gương mặt không dám tin nhìn Kim Ưng, ánh mắt từ ảm ức dần dần chuyển sang thù hận : “ Ngươi đuổi ta đi sao? Ngươi thật sự đuổi ta đi ? Nữ nhân kia làm hại nhiều huynh đệ bỏ mạng như vậy ngươi cũng không nói lời nào, còn vì nàng ta nấu thuốc, nấu cháo. Còn ta chỉ đẩy nàng ta xuống sườn núi, mà nàng ta cũng đâu có chết, vậy mà ngươi lại đuổi ta đi? ”

Kim Ưng không muốn lãng nhăng thêm bèn trực tiếp rời đi.

Gió lạnh gào thét, quần áo nữ nhân bay lên, vẻ mặt lạnh lùng : “ Long Noãn Noãn, ta sẽ không bao giờ nhường Kim đại ca cho ngươi. Không bao giờ. ”

※

Vân Ế mang thuốc chữa thương tốt nhất đến.

"Cám ơn anh!" Noãn Noãn chân thành nói: "Y thuật của anh thật rất cao, tôi khen thật lòng đó, người có thể được tôi khen không nhiều lắm đâu."

Vân Ế nhàn nhạt cười: "Y thuật cao thì sao chứ, trên đời này vẫn có một loại độc mà ta không có cách nào giải được. ”

Noãn Noãn sững sờ : "Là loại độc gì?"

"Thốn tương tư!" Vân Ế môi hồng khẽ động, nói ra một cái tên : "Nghe nói loại độc này được Thánh Hoàng dùng nước thánh của Hộ Long điện nghiên cứu chế tạo mà thành. Có thể khiến cho người ta sau khi ăn vào sẽ hôn mê bất tỉnh, bất luận trải qua bao nhiêu ngày, dung nhan cũng sẽ không già yếu biến dạng. Nghe đồn rằng Thánh Hoàng chế tạo ra nó vì một phi tử mà hắn yêu thương, phi tử đó bị bệnh nặng, không cách nào chữa trị được. Hắn sử dụng loại độc này để làm cho nàng ấy cả đời giống như đang ngủ say."

Noãn Noãn ngẩn người, nghe Vân Ế miêu tả, cô đột nhiên nhớ tới nữ tử giống như tiên nữ nằm trên hoa Mạn Châu Sa ở cung Linh Thửu kia, chẳng lẽ..... Không đúng, nếu là phi tử mà Thánh Hoàng yêu thích thì làm sao lại nằm trong hoàng cung của Mộ Dung vương triều.

"Vậy phi tử đó sau này như thế nào? Cô ấy ở Hộ Long điện sao?" Noãn Noãn mở miệng thăm dò.

Vân Ế gạt đầu một cái : "Nghe nói là ở Hộ Long điện nhưng chưa ai thấy cả!"

"Vậy làm sao anh biết đó là độc Thốn tương tư?" Noãn Noãn thân nhiên hỏi.

Vân Ế ngẩn ra, ha ha cười: "Tin đồn, là tin đồn mà thôi." Nói xong, hắn liền thu dọn bình thuốc, chuẩn bị rời đi.

"Vân Ế!" Noãn Noãn gọi hắn lại, cô biết nhất định là hắn còn giấu giếm điều gì đó. Nếu muốn biết chân tướng cô phải thẳng thắn với hắn trước mới được.

"Tôi nghĩ có lẽ tôi đã gặp qua loại độc đó rồi!" Noãn Noãn nhỏ giọng nói ra.

Vân Ế sững sờ, chợt ngừng bước quay đầu lại : "Ở đâu? Ngươi gặp ở chỗ nào?"

"Ở Hoàng cung của Mộ Dung vương triều, trong cung Linh Thửu, là nơi có rất nhiều hoa mạn châu sa. Tôi đã từng nhìn thấy một cô gái đang ngủ say giữa những đóa mạn châu sa đó. Tuy rằng không rõ lắm nhưng tôi có thể xác định là cô ấy bị trúng độc, triệu chứng rất giống với những gì anh vừa nói. ”

Vân Ế kích động : "Đúng đúng, chính là nàng, nàng..." Vân Ế đột nhiên che miệng, khuôn mặt ảo não : "Trời ạ, ta nói cái gì vậy!"

Noãn Noãn cũng không muốn bỏ qua cho hắn : "Chẳng lẽ cô gái kia chính là phi tử mà Thánh Hoàng yêu thích sao? Sao cô ấy lại ở trong hoàng cung của Mộ Dung vương triều?"

Vân Ế sững sờ, không muốn nói nhưng vẫn không nhịn được mở miệng : "Không phải, không phải vậy đâu. Người đó ta cũng biết, là một người khác cũng trúng Thốn tương tư. Còn phi tử của Thánh Hoàng thì ta chưa từng thấy qua."

"Một người khác?" Noãn Noãn càng cảm thấy khó hiểu hiểu, "Đó là ai?"

Vân Ế có chút do dự, nhưng chuyện đã tới nước này, hắn cũng chỉ có thể nói: "Đó là mẫu phi của Đường kim Hoàng thượng, Như phi!"

Mẫu thân Mộ Dung Thánh Anh? Noãn Noãn sững sờ, không dám tin mở to hai mắt.

"Thật ra thì nói cho người biết cũng không có vấn đề gì, Như phi đúng là trúng độc Thốn tương tư. Đương kim Hoàng thượng đã từng mời ta vào cung để chẩn bệnh cho bà ấy, nhưng không thể cứu được. Mãi đến hôm nay, chuyện này vẫn làm ta canh cánh trong lòng..." Vân Ế giương mắt lên : "Thật ra thì ta đem những quyển sách bí truyền về y thuật này cho người, cũng hi vọng người có thể tìm ra thuốc giải của Thốn tương tư."

Vân Ế lại nghĩ thầm trong lòng : "Người là người có thể giải cứu Mộ Dung vương triều, thì nhất định có thể cứu được Như phi!" Chỉ là đáng tiếc, hiện tại hắn không thể nói ra miệng những lời này.

Nếu người kia là Như phi, là mẫu thân của Mộ Dung Thánh Anh ..... Noãn Noãn nắm chặt ngón tay, càng thêm hiểu rõ lập trường của Mộ Dung Thánh Anh.

Mặc dù đã rời khỏi hoàng cung, không còn bất cứ quan hệ gì với hắn nữa, nhưng thời điểm đêm khuya yên tĩnh, Noãn Noãn vẫn không thể kiềm chế bản thân mà nhớ tới nụ cười phúc hắc lại ôn nhu dị thường của hắn.

Vân Ế ngồi trên đỉnh núi, trong lòng tràn đầy ảo não : "Ta nói ra như vậy, không biết Long Noãn Noãn có thể đoán ra thân phận của lão đại hay không đây? Thật là, Vân Ế ơi là Vân Ế, tại sao người lại thiếu kiên nhẫn như thế ? Tại sao lại đem chuyện của Như phi ra nói cho Long Noãn Noãn nghe ? Ngộ nhờ Long Noãn Noãn không giải được độc Thốn tương tư mà lại biết được thân phận của lão đại...."

"Vân Ế!" Đột nhiên, sau lưng vang lên giọng nói của Kim Ưng.

"A!" Vân Ế giật mình một cái, từ trên núi đá nhảy dựng lên : "Lão đại, người tới lúc nào vậy? Ta...."

"Người cùng Noãn Noãn đã nói những gì?" Kim Ưng lạnh lùng hỏi, ánh mắt u ám.

"Không....Không có gì, ta chỉ nhắc đến Thốn tương tư thôi, không phải trước đó người cũng để nàng ấy thử giải độc sao? Nhưng lúc đó Long Noãn Noãn không biết gì về loại độc đó cả, bây giờ nàng ấy đã là thánh thủ sử dụng độc. Mỗi bình thuốc tùy thân nàng ấy mang theo ta đã nhìn qua rồi, cái nào cũng là thiên hạ kỳ độc, ngay cả thần y là ta đây cũng không có khả năng giải được. Vậy nên ta chỉ muốn để nàng ấy hiểu thêm về Thốn tương tư hơn một chút, nói không chừng...."

Kim Ưng mím môi thật chặt, không nói lời nào, chỉ có điều áp suất không khí xung quanh càng ngày càng thấp.

"Lão đại, ta biết người sẽ trách ta, sợ sẽ làm bại lộ thân phận của người, nhưng ta thực sự muốn vì người mà làm điều gì đó. Thấy người bởi vì Thốn tương tư mà bị Lão Vu Bà khống chế, nhìn người chịu đựng thống khổ mỗi ngày, ta lại không thể giải độc giúp người. Lão đại, người biết ta đau đớn tới mức nào không? Ở trên đỉnh Kim Ưng này, người bị độc dày vò, ta cũng đâu được thoải mái gì. Hiện tại thì tốt rồi, độc trên người người đã được Long Noãn Noãn kiểm soát, nói không chừng nàng ấy cũng có thể giải được Thốn tương tư, người...."

"Được rồi, Vân Ế!" Kim Ưng nhàn nhạt cắt đứt lời hắn : "Đừng nói nữa, sắc trời đã tối, đi nghỉ ngơi đi!"

"Cái gì ? "Vân Ế sững sờ, đây là ý gì ? Lão đại không tức giận sao? Vậy rốt cuộc là hắn làm đúng rồi à ?

Sau khi Vân Ế rời đi, Kim Ưng ngồi thẩn thờ trên đỉnh núi, trong đầu quanh quẩn hình ảnh nhần nhục của mấy năm nay. Vân Ế nói không có sai, dù hắn muốn sống với thân phận của Kim Ưng thì cũng vẫn phải cứu được mẫu phi. Phụ hoàng đã từng nói: Long Noãn Noãn là người duy nhất có thể cứu vớt cả Mộ Dung vương triều, nàng còn là cao thủ dùng độc, nói không chừng nàng có thể giải được cả Thốn tương tư.

Đang miên man suy nghĩ chợt phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Kim Ưng xoay người lại thì một luồng hương thơm lạ lùng cuốn vào mũi hắn.

"Đây là..." Kim Ưng ngạc nhiên, cả thân thể hình như có một luồng khí kì dị cuộn trào.

"Là xuân dược "Vân Tụ cười quyến rũ, đem bình ngọc giấu trong tay áo lấy ra : "Đây chính là bảo bối mà ca ca cất giấu riêng, ta rất vất vả mới lấy được đó. "

Kim Ưng lạnh lùng nhìn Vân Tụ : "Vân Tụ, người đừng đùa quá chớn, mau đưa thuốc giải cho ta. "

"Ta chính là thuốc giải. "Vân Tụ cười nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến gần Kim Ưng. Bàn tay bạch ngọc nhỏ bé vịn vào vạt áo của mình. Cô ta chậm rãi cởi áo ngoài ra, lộ ra bộ ngực sữa trắng nõn : "Kim đại ca, lần đầu tiên ta nhìn thấy người thì đã muốn làm nương tử của người rồi. Ta sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cướp người đi. Hôm nay, ta giao bản thân ta cho người, có được hay không ? "

Vân Tụ tiến lên ôm lấy Kim Ưng bước chân đang lao đảo.

"Người.... "Bị dược không chế, Kim Ưng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Một luồng nhiệt chạy hỗn loạn trong cơ thể. Trong lòng lại kịch liệt muốn phát tiết dục vọng. Lúc nữ nhân này ôm lấy hắn thì dục vọng đó lại càng thêm mãnh liệt.

"Cút ngay. "Kim Ưng đẩy Vân Tụ ra xa : "Vân Tụ, người thật sự điên rồi. "

"Đúng, ta điên rồi, nhưng nếu có thể chiếm được người thì ta có bị điên cũng đáng giá. Kim đại ca, không phải bây giờ người đang rất khó chịu sao ? Người ôm ta một cái đi, ôm một cái sẽ không khó chịu nữa. "Vân Tụ vừa nói vừa cởi bỏ quần áo, cuối cùng toàn thân không còn một mảnh vải đứng trước mặt Kim Ưng.

Lúc này là đêm khuya, ánh trăng sáng rọi lên da thịt bóng loáng của nữ nhân, thực khiến người bình thường còn bị mê hoặc chứ chưa nói tới Kim Ưng đang bị xuân được không chế.

“Kim đại ca ôm ta một lần đi, ở ngay tại chỗ này, người ôm ta một cái đi.” Vân Tụ giang rộng hai cánh tay ra, toàn thân cứ như vậy mà phơi bày trước mắt nam nhân.

Kim Ưng nắm chặt quả đấm, từng bước từng bước lui về phía sau.

“Kim đại ca.” Dường như nhận ra ý định của Kim Ưng, Vân Tụ vội vàng chạy lên kéo hấn lại nhưng vẫn chậm một bước, chỉ có thể nhìn thân thể của hấn từ từ rơi xuống vực.

“Kim đại ca.” Vân Tụ ở trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, phía dưới là vực sâu thăm thẳm. Cô ta không hề biết vị trí son động ở dưới đó nên không dám tùy tiện đi xuống. Nhưng nghĩ tới việc mình trăm phương ngàn kế hạ được mà lại để cho Long Noãn Noãn hưởng lợi thì trong lòng cô ta lại tràn đầy oán hận. Không, không được, cô ta nhất định phải xuống dưới tìm Kim Ưng.

Vân Tụ khẽ cắn răng rút chủy thủ cắm ở trên vách núi từng bước từng bước bò xuống, đột nhiên dưới chân cô ta có một hòn đá lăn ra. Cô ta hét lên một tiếng sợ hãi, rồi rơi xuống sườn núi.

※

Noãn Noãn đang nằm nghỉ chợt phát hiện ra có ai đó tiến vào son động.

“Là ai?” Noãn Noãn ngồi bật dậy nhìn ra phía cửa động, dựa theo ánh sáng của ngọn nến mới thấy được đó là một nam nhân, ánh mắt nam nhân phát ra ánh sáng màu đỏ tươi.

“Kim Ưng? Anh bị làm sao vậy?” Noãn Noãn ngẩn ra, còn chưa kịp nói xong thì Kim Ưng đã nhào tới.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thống nhất thiên hạ

Edit : Thiên Kết

Beta : tiểu an nhi

Đôi môi hấn nóng rực áp lên mặt Noãn Noãn, bàn tay hung hăng xé rách quần áo trên người cô.

“Này, Kim Ưng, anh điên rồi sao?” Noãn Noãn la lớn, một cước đem nam nhân đá văng ra nhưng hấn ngay tức khắc lại nhào vào.

Ánh sáng mờ ảo trong son động càng khiến cho ánh mắt nam nhân thêm quý dị.

Chẳng lẽ..... Noãn Noãn bị nam nhân đè ép, cố gắng bắt lấy cánh tay của hấn, tìm tòi, ánh mắt cô bỗng dưng u ám

Cái thế giới này đúng là đã để cho mị được hoành hành quá rồi..... Còn đang mãi suy nghĩ thì Kim Ưng thở hắt ra một tiếng, ôm lấy Noãn Noãn thật chặt, đầu lưỡi hấn quấn lấy lưỡi Noãn Noãn mà dẩy đưa.

“Kim Ưng.....” Đầu lưỡi bị hấn quấn lấy nên Noãn Noãn chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ: “Anh bị trúng độc, mau tỉnh lại đi, tôi đưa cho anh thuốc giải.”

Kim Ưng dường như hoàn toàn mất đi lý trí, đôi tay ghì chặt lấy cổ tay của Noãn Noãn lên phía trên, thân thể thon dài của hấn dán lên thân thể cô.

Biến hóa của thân thể Kim Ưng kèm theo động tác điên cuồng của hấn khiến Noãn Noãn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái. Mặc dù biết Kim Ưng hành động như thế này là do bị hạ được nhưng cô lại đang tỉnh táo, đây là phản ứng thật của cô đấy.

Noãn Noãn không thể phủ nhận rằng cô cũng thích Kim Ưng, nếu không thì lúc biết Kim Ưng bị bắt vào thiên lao cô đã không vội vã chạy đi cứu hấn. Nhưng cô lại không phân biệt được loại thích này không biết là vì Kim Ưng giống Mộ Dung Thánh Anh hay là tại vì từ lúc rời khỏi hoàng cung, cô cùng với hấn sống nương tựa vào nhau; nhưng hấn với Mộ Dung Thánh Anh làm cho cô có cùng một loại cảm giác. Tất cả đều trở nên hỗn độn.

Trước ngực bỗng nhiên mát lạnh, nam nhân vội vàng ngậm lấy nụ hoa. Lúc này Noãn Noãn mới sực tỉnh. Không được, mặc kệ tình hình hiện tại như thế nào cô cũng không thể cùng với Kim Ưng xảy ra quan hệ. Kiếp trước bởi vì cô yêu một người đàn ông mà vạn kiếp bất phục, đời này, sao có thể lại sa chân vào con đường cũ.

“Kim Ưng, anh tỉnh táo một chút đi.” Noãn Noãn hét to, nam nhân ngậy người trong phút chốc, Noãn Noãn nhân cơ hội đó đá hất ra xa. Thân thể cô nhanh chóng lui về phía sau, nhấc túi thuốc bên cạnh lên.

Tay cô vươn vào trong túi, nhưng còn chưa kịp tìm thuốc giải của mị dược, nam nhân kia đã nhào ngay tới. Hắn không nói hai lời liền xé áo Noãn Noãn, một trận gió lạnh quét qua, làm cho thân thể Noãn Noãn khê co lại.

Nam nhân dùng đầu lưỡi linh hoạt dần dần mang tới khoái cảm khiến cho Noãn Noãn trầm luân. Không được, không thể như vậy được. Cô bất chợt nhớ tới điều gì đó, lập tức hướng về phía mặt nạ của hắn vô tới.

Chiều này của cô quả nhiên có tác dụng, làm cho hắn đột nhiên dừng lại nhưng lại nhanh như chớp bắt được tay của cô. Kim Ưng chậm rãi ngừng đầu lên, mơ hồ gọi một tiếng Noãn Noãn.

Thừa cơ hội này Noãn Noãn vội tìm thuốc giải, mở bình ra đổ vào miệng hắn.

Vị thuốc làm cho Kim Ưng ho khan hai tiếng, dần dần khôi phục thần trí.

Hắn chợt thở dài một cái, biết Noãn Noãn chưa xảy ra chuyện nhưng rất nhanh hắn nghĩ ra cái gì đó liền nhìn chằm chằm vết hôn trên người cô.

“Còn nhìn hả?” Noãn Noãn tức giận trừng mắt nhìn hắn, vội vàng kéo chăn đắp lên cơ thể.

Kim Ưng hơi cắn cắn môi, đột nhiên hắn tiến lên ôm lấy Noãn Noãn vào lòng.

“Này, Kim Ưng, anh không cần tiếp tục giả vờ để chiếm tiện nghi của tôi đâu. Tôi là Long Noãn Noãn, anh biết tình trạng thân thể của tôi hiện giờ mà. Anh...”

“Thật ồ ào.” Kim Ưng ấn đầu Noãn Noãn dán chặt vào lồng ngực của mình, hắn lạnh lùng nhìn nơi xa, có chút không vui cắt đứt lời nói của cô.

“Ồ ào? Anh còn chê tôi ồ ào? Anh có biết mới vừa rồi....” Noãn Noãn nổi giận, người bị xâm phạm là cô đấy, người đàn ông này, chẳng lẽ cô oán trách, khiếu nại vài tiếng cũng không có tư cách sao?

Kim Ưng khẽ cười: “Thà rằng người không có thuốc giải, thà rằng lúc này đã xảy ra mọi chuyện, có lẽ như vậy ta mới có thể đối mặt với người mà không cần rối rắm, khó xử như bây giờ.”

“Anh nói cái gì?” Noãn Noãn giận dữ: “Nói như vậy là anh có ý? Anh.....”

Kim Ưng thờ dài, buông Noãn Noãn ra, nhìn chằm chằm cô, ánh mắt hắn nhẹ nhàng, cười nói: “Có ai cố tình để mình bị trúng độc không? Sau khi trúng độc, trong một thoáng còn thanh tỉnh, ta chỉ muốn tìm ngay tới chỗ người. Chỉ có ở bên cạnh người thì dù ta có trúng độc mất đi lý trí cũng vẫn luôn có cảm giác an toàn, vậy nên ta mới dùng hết sức lực mà chạy tới đây.”

Noãn Noãn ngẩn ra, sững sờ nhìn hắn: “Anh nói vậy là có ý gì? Ý của anh là nếu anh trúng mị dược, mà tôi có thể như hiện giờ bị trọng thương không có sức kháng cự, anh làm ra chuyện xấu hổ gì với tôi cũng sẽ không cảm thấy đau lòng hay có lỗi hay sao?”

Kim Ưng đột nhiên cười hắc hắc: “Người muốn nghe ta nói thật không? Thật ra đó vẫn luôn là mong ước của ta! Muốn người trở thành nữ nhân của ta.”

“Khụ khụ.” Noãn Noãn bị sặc nước miếng ho kịch liệt một hồi, tên Kim Ưng này, da mặt cũng dày thật.

“Người là Long Noãn Noãn mà, sao lại bị hạ thành cái bộ dạng này chứ?” Kim Ưng cười cười, thân thể mệt mỏi nằm xuống nhắm mắt lại: “Thật ra loại chuyện này không phải mới xảy ra một hai lần, lần nào ta cũng lấy nội lực bức độc ra, nhưng lần này ta không chống cự nữa, giao toàn bộ bản thân mình cho người. Loại cảm giác này thật mới mẻ, rất an toàn.”

“Đây không phải là lần đầu tiên? Vậy là sao? Chẳng lẽ anh thường xuyên bị người ta hạ dược?” Noãn Noãn sững sờ, liếc nhìn dáng người thon dài của hắn: “Xem ra nữ nhân giang hồ cũng phóng khoáng quá nhỉ? Coi trọng ai mà không thuận theo thì trực tiếp hạ dược luôn.”

Kim Ưng thoáng giật mình, lúc này mới nhận ra mình nói lỡ miệng. Hắn nhàn nhạt cười, không phản bác lại, coi như đang thừa nhận.

“Vậy lần này là ai hạ dược anh? Dược này cũng khá đặc biệt, có trình độ cao, cũng may là gặp được tôi, chứ không chỉ dựa vào nội công thì không thể ép được hết độc ra đâu.”

“Ha ha.” Kim Ưng đưa mắt nhìn Noãn Noãn, nhẹ giọng cười: “Người đang tự khen mình đấy hả?”

Noãn Noãn tự đắc cười cười, một bên chân rơi xuống làm lộ ra bả vai trắng nõn.

Kim Ưng đột nhiên trầm mặc, ánh mắt khê hiện lên ánh sáng màu đỏ khác thường.

Nụ cười trên mặt Noãn Noãn cứng đờ, cô đang định kéo chăn lên thì đã thấy nam nhân kia đem cô đè xuống giường.

“Này, anh sao vậy ?” Noãn Noãn muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn giữ chặt hai tay trên đầu, mặt hắn gần trong gang tấc, hô hấp nóng bỏng mang theo mùi đàn hương cùng hoa mai làm cho nội tâm Noãn Noãn không nhịn được khẽ run lên.

“Noãn Noãn, hiện tại ta đang rất tỉnh táo, ta hiểu rõ mình đang làm cái gì, ta muốn ngươi.” Môi mỏng của Kim Ung chậm rãi chuyển động, giống như mang theo ma lực nói ra những lời làm động lòng người khác.

Noãn Noãn cười lạnh, vung tay đánh vào mặt nạ vàng của Kim Ung.

“A.” Kim Ung bị đau sợ hãi kêu lên, vội vàng che mặt, hắn không nhịn được quay đầu lại kêu to : “Này, nữ nhân, ngươi làm sao vậy ?”

Noãn Noãn lạnh lùng kéo chăn bông lên, che thật kín thân thể: “Tôi đang nhắc nhở anh đó, hiện tại tôi đâu có biết anh xấu hay đẹp, nhờ đâu lại là người quái dị thì sao ? Trong tình huống này mà muốn tôi trở thành người phụ nữ của anh á? ”

Ánh mắt Kim Ung tối sầm lại, theo thói quen vuốt qua mặt nạ vàng.

“Không bằng anh tháo nó xuống đi, nếu là kiểu người mà tôi thích thì tôi có thể xem xét.” Noãn Noãn nháy mắt trêu chọc Kim Ung.

Kim Ung cười lạnh : “Ngươi muốn nhìn mặt ta bây giờ ? Không sợ sẽ bị thất vọng sao ? ”

“Ta làm sao mà phải thất vọng ?” Noãn Noãn mạnh miệng nói.

“Được rồi, ngươi xem đi.” Kim Ung nhẹ nhàng cười, tiến lên phía trước : “Chỉ cần ngươi có dũng khí tháo nó ra.”

“Sao tôi lại không có dũng khí chứ?” Noãn Noãn cười lạnh, giơ tay lên đưa về phía mặt Kim Ung : “Lần này thì anh đừng tránh đấy nhé.”

Hắn gạt đầu một cái, lông mày thon dài khẽ nhướn, khóe môi cũng chậm rãi nhếch lên : “Lần này thật sự sẽ cho ngươi xem, ta không trốn đâu.”

Noãn Noãn đột nhiên run rẩy. Hơi thở của nam nhân giống như gió lạnh thổi quanh quần bên cô, mùi đàn hương dần dần mờ nhạt khiến cho hương hoa mai càng trở nên rõ ràng.

Noãn Noãn nhìn ánh mắt hắn, nhìn môi hắn, ngón tay chạm vào mặt nạ đột nhiên thu lại.

Kim Ung nói đúng, cô căn bản không có đủ dũng khí, cô là người nhát gan. Cô sợ ngộ nhỡ dưới tấm mặt nạ kia là gương mặt đó, ngộ nhỡ..... Cô không muốn bị lừa gạt thêm một lần nữa, nếu như ngay cả Kim Ung cũng lừa cô.....

Kim Ung chợt mở hai mắt : “Tại sao không tháo xuống ?”

“Thôi, tôi không muốn xem nữa, hôm nay quá mệt rồi.” Noãn Noãn chậm rãi nằm xuống, nghiêng người về một bên, trái tim vẫn còn đập dồn dập.

Kim Ung khẽ sờ cười. Cô không dám sao ? Lúc này hắn thà bị cô cởi bỏ mặt nạ, cho dù hắn cũng không có đủ cam đảm dùng thân phận Mộ Dung Thánh Anh để đổi mặt với cô.

Kim Ung nằm ở sau lưng Noãn Noãn, vươn cánh tay ra ôm lấy cô, im lặng.

Mặc dù Noãn Noãn thấy có chút không quen nhưng cũng không đẩy hắn ra, hai người cứ như vậy im lặng nằm nghe gió núi thét gào.

Cuối cùng Noãn Noãn cũng chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô mở mắt ra thì sắc trời đã sáng, bên cạnh không thấy Kim Ung đâu nữa, chỉ có một bộ quần áo màu tím được gấp gọn gàng.

Cô ngồi dậy, cầm quần áo lên, chậm rãi mỉm cười, chui vào chăn bông thay quần áo.

※

Trong đại sảnh, sắc mặt tứ đại mỹ nam hết sức ảm đạm, đặc biệt là Vân Ế.

Kim Ung sai bước đi vào đại sảnh, tứ đại mỹ nam liếc nhìn nhau một cái, Lôi Đình bước tới nói: “Lão đại, sáng sớm nay phát hiện ra thi thể Vân Tụ ở sườn núi, nàng ấy.....”

Kim Ung nhìn Vân Ế một cái : “Chuyện gì đã xảy ra ngươi là người biết rõ nhất.”

Vân Tụ nói là trộm được mị dược của Vân Ế, tuy rằng tính tình Vân Ế đơn thuần nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cất giữ những thứ đó, trừ khi là do hắn đặc biệt chế tạo ra.

Vân Ế sững sờ căn môi, vẫn duy trì trầm mặc.

Ba người còn lại khó hiểu nhìn về phía Kim Ưng : “ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? ”

Kim Ưng cau mày, không muốn nói thêm gì nữa, chỉ trầm giọng nói với Vân Ế : “ Cái chết của Vân Tụ chẳng liên quan gì tới ta, lúc ta rời đi nàng ta vẫn còn sống ”

Vân Ế ngược mắt nhỏ giọng nói : “ Thật xin lỗi, lão đại, ta không cố ý làm vậy. Vân Tụ thích người nhiều năm như thế, ta không đành lòng nhìn con bé ra nông nỗi này, cho nên mới. .... ”

Kim Ưng lạnh lùng cười: “ Dù là vì lý do gì thì việc người phản bội ta cũng là sự thật. ”

Vân Ế gật đầu một cái.

“ Niệm tình là huynh đệ đã nhiều năm, ta có thể không lấy mạng người, nhưng từ bây giờ trở đi, người không còn là huynh đệ của ta nữa. ” Kim Ưng nói xong lạnh lùng xoay người rời khỏi đại sảnh.

Ba người kia quay qua liếc nhau một cái, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cách đó ba mươi dặm, trong một căn lều, Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nhìn nữ nhân đang quỳ trên mặt đất : “ Lâu như vậy người mới tới báo tin tức cho ta ? ”

Đạm Cúc run rẩy ngẩng đầu lên : “ Vương gia, ta bị canh chừng rất nghiêm ngặt, căn bản không có khả năng thoát ra, cho nên. .... ”

“ Tốt lắm, ta biết rồi, người lui xuống đi. ” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng : “ Tiếp tục trở về bên cạnh Noãn Noãn, hiểu chưa ? ”

Đạm Cúc lập tức gật đầu một cái, lui ra ngoài.

Hắc Ngọc tiến lên hỏi : “ Gia, làm sao bây giờ ? Phía bên kia là địa bàn của Kim Ưng, hơn nữa còn là vùng đất nhạy cảm, nếu như đại quân tiến đến quá gần, không chừng sẽ khiến cho hai nước giao tranh. ”

Mộ Dung Thánh Li hơi cau mày : “ Người không cảm thấy có gì đó kỳ quái sao ? Phía bên kia là địa bàn của Kim Ưng, đã nhiều năm như thế mà Mộ Dung Thánh Anh vẫn không thể thu phục nổi ? ”

Hắc Ngọc sững sờ, hẳn không hiểu ý tứ của Mộ Dung Thánh Li.

“ Mộ Dung Thánh Anh không có ở trong cung, chỉ là đang bày binh bố trận mà thôi. Nhiều năm như vậy, hẳn làm bộ như không biết võ công, thậm chí ngay cả bốn vương cũng bị hấn lừa. Nếu như không phải tận mắt chứng kiến hẳn cùng Dung Yến Nhi so chiêu thì bốn vương vẫn cho rằng hẳn chỉ là một tên Hoàng đế bỏ đi, nhưng hiện tại. .... ” Mộ Dung Thanh Li chậm rãi đứng lên : “ Từ chuyện của Dung Yến Nhi suy ra, Mộ Dung Thánh Anh không phải là đồ vô dụng như bốn vương vẫn nghĩ. ”

Trong đầu hẳn chợt nhớ tới mấy lời Mộ Dung Thánh Khuynh đã từng nói, Mộ Dung Thánh Anh không hành động vì muốn duy trì tình cảm huynh đệ. Có quỷ mới tin điều này. Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng lắc đầu một cái, không muốn bị lời nói của Mộ Dung Thanh Khuynh làm ảnh hưởng.

“ Gia, phải chăng người hoài nghi Kim Ưng là thế lực của triều đình, chỉ là đang ẩn nấp dưới một vỏ bọc khác ? ”

Mộ Dung Thánh Li gật đầu một cái : “ Không sai, bốn vương nghĩ như vậy. Nếu đúng là thế thì Kim Ưng có thể là. .... ”

“ Là Hoàng thượng. ” Hắc Ngọc kêu lên.

Mộ Dung Thánh Li đột nhiên đứng lên : “ Mặc kệ như thế nào, ta nhất định phải đoạt Noãn Noãn về. ”

Hắc Ngọc muốn nói gì đó lại thôi.

“ Nói đi. ” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng lên tiếng.

“ Vương gia, chẳng lẽ Long tiểu thư đối với người quan trọng đến thế sao ? Chỉ là một nữ nhân, người bảo vệ nàng ta như vậy, nàng ta cũng đâu có để ý. Vương gia rõ ràng có thể mượn cơ hội này ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chẳng lẽ vì Long tiểu thư mà buông tha hay sao ? Còn đặt mình vào tình thế nguy hiểm, có đáng không ? ” Hắc Ngọc nói.

Mộ Dung Thánh Li trầm mặc.

Hắc Ngọc thấy vậy lập tức châm thêm dầu vào lửa: “ Tuy rằng Vương gia không phải là trưởng tử nhưng ở trong lòng các vị chư thần, luận về võ công, về năng lực đều không ai có thể sánh bằng. Nếu không phải vì mẫu phi của người qua đời sớm, Tiên hoàng lại sủng ái Như phi, thì ngôi vị hoàng đế chính là của người rồi. Khi đó Long tiểu thư là hoàng hậu của vương gia, vương gia cũng không cần vì nàng ấy mà bỏn ba nơi biên cương xa xôi. ”

Mộ Dung Thanh Li nắm chặt quả đấm

Hắc Ngọc nói không sai, trong các vị hoàng tử, người lập được nhiều chiến công nhất là hẳn, người có uy tín cao nhất cũng là hẳn, nhưng cuối cùng lại bị

Mộ Dung Thánh Anh đoạt mất ngôi vị hoàng đế. Mà đáng hận nhất chính là phụ hoàng bất hủ phải thần phục Mộ Dung Thánh Anh cả đời .....

“Vương gia, hiện tại hoàng thượng không có ở trong cung, chỉ còn thập nhất vương gia Mộ Dung Thanh Khuynh, đây chính là thời cơ tốt, chúng ta.....”

“Hắc Ngọc, im miệng.” Mộ Dung Thanh Li lạnh lùng quát: “Làm thế nào bốn vương tự biết sắp xếp.”

Hắc Ngọc quả nhiên im lặng, hẳn biết vương gia vẫn còn đang do dự, còn thiếu một chút, đó chính là.....

Hai ngày sau, Mộ Dung Thánh Li chuẩn bị tiến vào núi Thiên Tế tìm kiếm Noãn Noãn thì nhận được một phong thư mật gửi đến cho hắn. Xem thư xong, Mộ Dung Thanh Li lập tức triệu tập tam quân ở biên quan quay về kinh thành, phát động chính biến.

Đỉnh núi Kim Ưng, Lôi Đình vội vàng phát ra tín hiệu.

Trong sơn động, Kim Ưng dùng nội lực chữa thương cho Noãn Noãn để cô sớm hồi phục, làm trong nhiều canh giờ liền. Vậy nên trong một thời gian ngắn, Noãn Noãn đã khôi phục bảy tám phần.

Một tia sáng chợt lóe lên ở cửa động.

Kim Ưng biến sắc, trầm giọng nói: “Ngươi đừng cử động, ta sẽ quay lại nhanh thôi.” Nói xong hắn liền biến mất khỏi hang động.

Noãn Noãn nhú mày, cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Trên đỉnh núi, Lôi Đình cầm một phong thư gấp gấp nói: “Là thập nhất gửi thư tới, hắn nói Mộ Dung Thánh Li đã phát động chính biến, hiện tại quân đội đang hướng về phía Đô thành.”

Kim Ưng sửng sò, vội vàng nhận lấy, nhìn kỹ trước sau, nhỏ giọng nói: “Ngươi hãy chăm sóc tốt cho Noãn Noãn.”

Lôi Đình nhanh nhẹn bắt lấy cánh tay Kim Ưng: “Nơi này có Vân Ế ở lại là được rồi, ba người chúng ta sẽ đi theo ngươi.”

Kim Ưng ngẩng đầu nhìn Phong Tế, Vân Vụ cùng Vân Ế.

Vân Ế cắn môi tiến lên: “Lão đại, ta biết ngươi vẫn còn giận ta, nhưng hiện giờ tình thế khẩn cấp, ngươi phải tin tưởng ta, ta nhất định sẽ chăm sóc cho Noãn Noãn thật tốt.”

Kim Ưng lạnh lùng nhú mày gạt đầu một cái, bốn bóng dáng nhanh chóng rời khỏi đỉnh núi Kim Ưng.

Vân Ế vui đến muốn khóc, hắn đã mất đi mọi mọi duy nhất, nên thực sự không muốn mất luôn người huynh đệ này.

Đại diện vàng son rực rỡ, Long Kỳ lạnh lùng nhìn Phi Long Châu. Hắn không ngờ uy lực của Phi Long Châu lại hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn. Hắn muốn Ngao Long Quyết ra đời sớm hai năm xem ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phượng Phiến vội sai bước tiến vào, quỳ xuống nói: “Thánh Hoàng, Mộ Dung Thánh Li đã phát động chính biến.”

Long Kỳ đột nhiên dừng lại, tay áo tung bay, cười ha hả: “Thật tốt, có vẻ như ông trời cũng giúp ta. Mộ Dung lão, ngươi trăm phương ngàn kế tính toán nhiều năm như vậy, cuối cùng Mộ Dung vương triều cũng rơi vào tay bốn tôn thôi.” Hắn chợt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía Phượng Phiến: “Ngươi dẫn tứ đại đường chủ đi trước, phải khiến cho bọn chúng đầu nhau tới chết. Hơn phân nửa thiên hạ đang nằm trong tay Hộ Long điện, ngày nhất thống thiên hạ cũng sắp tới rồi.”

“Chúc mừng Thánh Hoàng.” Phượng Phiến quỳ dưới đất hô to.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Gặp lại Mộ Dung thánh anh

Edit: Thiên Kết

Sắc trời dần dần tối, Noãn Noãn đứng một mình ở bậc thềm của sơn động. Cô đã sống trong sơn động này mười ngày, mặc dù Kim Ưng và Vân Ế mỗi ngày đều tới nhưng Noãn Noãn vẫn không thể thích ứng được cuộc sống ở đây. Cô mong thân thể sớm bình phục để trở lại cuộc sống ngoài kia.

Có bóng người bay xuống, trên tay Vân Ế bung chén thuốc đi vào, ánh mắt phức tạp nhìn Noãn Noãn, hắn nhẹ nhàng để chén thuốc xuống sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Vân Ế.” Noãn Noãn gọi hần lại: “Vân Tụ như thế nào rồi? Đợi đến khi Kim Ưng trở lại ta sẽ nói với hần.”

Vân Ế dừng bước chân lại, con mắt chột tối sầm lại, hần chậm rãi xoay người lại, cổ gấp áp chế tâm tình ở trong long, bình tĩnh mở miệng: “Không cần, Vân Tụ muội ấy.....vĩnh viễn không cần người cầu xin giúp.”

Noãn Noãn sững sờ: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vân Ế lạnh lùng xoay mặt: “Muội ấy hôm qua đã rơi xuống vách núi mà chết rồi.”

Noãn Noãn kinh ngạc há to miệng, không dám tin, chạy tới trước mặt Vân Ế: “Làm sao có thể? Người đang nói đùa phải không?”

“Người cho rằng ta sẽ đem tính mạng muội muội ruột thịt ra để đùa giỡn sao?” Vân Ế lạnh lùng cười: “Trời cao thật sự rất tàn nhẫn, một thân ta đầy y thuật dù cho muội ấy có bị trúng độc hay bị thương nặng nhưng chỉ còn một hơi thở ta cũng đều có thể cứu muội ấy, nhưng lại là đêm khuya mà té xuống vách núi, lúc phát hiện thì thân thể đã không còn nhận ra được nữa rồi.”

Noãn Noãn kinh hãi nói không ra lời, không chỉ bởi vì tin Vân Tụ chết mà còn bởi vì nét mặt của Vân Ế. Trước kia Vân Ế rất hồn nhiên thiện lương, nhưng hiện tại hần hoàn toàn chìm trong bi thương, nhưng cả người lại không tỏ ra tức giận chút nào.

“Người bớt đau buồn.” Noãn Noãn chỉ có thể an ủi như thế.

Vân Ế di chuyển con mắt nhìn sang cô, trong ánh mắt có chút oán giận: “Chẳng lẽ người không phải nói một câu xin lỗi sao?”

“Ta? Tại sao?” Noãn Noãn sững sờ, cô càng thêm không hiểu.

“Muội ấy bởi vì người mà chết.” Vân Ế nhỏ giọng nói: “Muội ấy muốn có được lão đại, cho nên mới lấy mị dược của ta, nhưng lại không có nghĩ đến lão đại có nghĩ lực kiên cường như thế. Lão đại trúng mị dược của ta mà vẫn có thể chạy trốn. Vân Tụ rõ ràng là muốn đi tìm lão đại về, mới bị..... Đây cuối cùng cũng bởi vì có sự xuất hiện của người.” Vân Ế đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Noãn Noãn: “Nếu như sau này người cùng với lão đại ở chung với nhau mãi mãi ta sẽ tha thứ cho người, còn nếu như người vứt bỏ lão đại, ta Vân Ế thề, cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ cho người.”

Noãn Noãn sợ hết hồn, đây gọi là uy hiếp sao?

Nét mặt oán giận trên mặt Vân Ế dần dần bình tĩnh lại: “Thật xin lỗi, là do tôi quá kích động, nhưng vừa nghĩ tới Vân Tụ tới lão đại, ta lại không cách nào bình tĩnh lại được”

Noãn Noãn cũng không biết nói gì thêm chỉ biết yếu ớt nhìn hần.

“Lão đại đã rời khỏi đỉnh Kim Ưng, hần để cho ta nói với người một tiếng, người cứ an tâm ở chỗ này mà dưỡng thương, mỗi ngày ra sẽ đem ba bữa cùng với thuốc đến.” Vân Ế nói xong bèn chậm rãi xoay người rời đi.

“Kim Ưng đã đi rồi sao? Tại sao lại phải đi?” Noãn Noãn lên tiếng ngăn hần lại, hỏi tới.

Không có Kim Ưng Noãn Noãn nhất thời không có ý muốn ở lại đây. Chẳng lẽ muốn cô mỗi ngày đều phải đối diện với Vân Ế sao? Có lẽ trước đây cô với hần vẫn được xem là bằng hữu nhưng hiện tại thì chưa chắc. Vân Tụ đã chết, Vân Ế thật sự không sao? Lớn lên từ nhỏ ở tổ chức sát thủ, Noãn Noãn không chắc có thể tin tưởng người có thù oán với mình.

Vân Ế nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Mộ Dung Vương Triều gặp phải phản loạn, lão đại đi xem một chút rồi.”

“Phản loạn?” Vân Ế, người có thể nói rõ hơn một chút được không?” Noãn Noãn gắng hỏi.

Vân Ế ngược mắt lên, con người đột nhiên sinh ra ánh mắt kỳ quái: “Long Noãn Noãn, người nói cho ta biết, Hoàng đế Mộ Dung Vương Triều cùng lão đại người thích ai?”

Noãn Noãn sững sờ, không hiểu tại sao hần lại hỏi cái này.

“Ta nói rồi, nếu người phụ lòng lão đại, ta sẽ không bỏ qua cho người, muội muội ta dù có biến thành quỷ cũng không tha cho người. Cho nên người chính là nên an tâm ở đây tĩnh dưỡng đi, chờ lão đại trở lại.” Vân Ế lạnh lùng xoay người, đi tới cửa động tung người bay đi.

Noãn Noãn nhú mày, như vậy thì thật sự không thể không đợi được nữa rồi. Trước tiên không thể nói sự bất thường của Vân Ế, mà Mộ Dung Vương Triều xảy ra phản loạn..... Noãn Noãn không kiềm chế được lòng mình mà lo lắng cho Mộ Dung Thánh Anh. Có phải Dung Yên Nhi đã trở lại? Còn Mộ Dung Thánh Li thì sao?

Bóng đêm từ từ phủ xuống, Noãn Noãn uống bát thuốc sau đó ăn qua loa một chút thức ăn, rồi lẳng lặng chờ đợi, đợi đến đêm khuya sẽ rời đi.

Son động này theo như cô quan sát ban ngày thì ước chừng cách vách núi khoảng mười thước. Khoảng cách này nếu là lúc cô không bị thương có lẽ có thể nhảy lên được nhưng là thời điểm này lúc thân thể chưa lành hẳn, cử động lúc này cũng chưa có lực thì leo lên trên cũng không phải là đơn giản.

Cô mang theo hai thanh chủy thủ, từ cửa động dựa vào chúng làm thành bậc thang từ từ mà leo lên, mất một lúc lâu sau cô mới lên tới đỉnh núi.

Noãn Noãn lặng lẽ đi xuống núi, cô đi đường núi suốt đêm, đi cho đến khi trời sáng cô cũng chưa đi ra khỏi địa phận của ngọn núi.

Buổi sáng mùa đông nên nhiệt độ dường như rất thấp, hơi thở Noãn Noãn cũng nhanh chóng bị đông lại thành băng, đôi chân cũng hoàn toàn bị đông cứng, nhưng Noãn Noãn biết cô không thể dừng lại, chỉ sợ nếu dừng lại cô sẽ không còn hơi sức để đứng lên nữa.

Noãn Noãn kiên trì đi một buổi sáng, cuối cùng cô cũng gặp được một cái chợ nhỏ, vừa đói, vừa mệt cô cảm thấy mừng đến muốn khóc.

Cô tìm một cái khách điểm, mượn một gian phòng hảo hạng, vui vẻ tắm nước nóng, thoa thuốc lên chân tay bị tổn thương bởi giá rét, sau đó thuận tiện mua vài bộ y phục cùng một con ngựa. Sau khi làm xong Noãn Noãn lại chuẩn bị lên đường.

“Khách quan, thức ăn người gọi đã đến rồi.” Có tiếng gõ cửa phòng, giọng của tiểu nhị bên ngoài phòng truyền đến.

Noãn Noãn đi ra mở cửa, cô đã sớm đói bụng lúc này cô có thể ăn hết một con trâu.

Cửa phòng vừa mở ra, Noãn Noãn trông thấy Long Chiêu An ở phía sau lưng tiểu nhị.

“Noãn Noãn, thật sự là con... con rốt cuộc trốn ra được rồi.” Long Chiêu An vội cả kéo Noãn Noãn qua.

Noãn Noãn đối với Long Chiêu An thật ra không hề có cái gọi là tình cảm phụ tử, nhưng dù sao đây cũng là thân xác của con người ta nên cô cũng chỉ có thể cau mày.

Quả thật là nếu như không có chuyện gì thì sẽ không đến quỳ dưới chân Phật, sau khi Noãn Noãn ăn no xong thì cô cũng có thể biết được mục đích của Long Chiêu An khi tới đây.

Mộ Dung Thánh Li phát động phản loạn, trong triều chỉ có ba phần thế lực nghe theo sự chỉ huy của hắn. Hắn tuyệt đối không ngờ được rằng trong thời gian ngắn ngủi Mộ Dung Thánh Anh có thể thay đổi hết toàn bộ chân tay của hắn ở trong cung, cho nên hắn chỉ có thể bắt tay với Long Chiêu An. Mà lão hồ ly Long Chiêu An trong tình thế này thì bảo trì vị trí trung lập, hắn viện cớ vì nhớ nhung nữ nhi mà sinh bệnh nặng nhưng lý do này cũng không dung được lâu liền biến thành nhớ đến phát điên, không thấy mặt đâu nữa.

“Tìm thấy con thật là tốt.” Long Chiêu An một mực lặp lại những lời này.

Noãn Noãn cảm thấy sự tử bi trong mắt Long Chiêu An thật chói mắt vô cùng.

“Tìm ta chỉ vì một lý do không phải sao?” Noãn Noãn lạnh lùng mở miệng: “Hiện tại Mộ Dung Vương Triều đang bị chia rẽ, người Hộ Long Đường không phải lợi dụng thời cơ mà tấn công vào sao?”

Long Chiêu An không hề tỏ ra tức giận, ngược lại tỏ ra rất tán dương: “Không hổ danh là nữ nhi Long Chiêu An ta nuôi dưỡng suốt hai mươi năm qua, cùng với cha thật là hợp. Chúng ta không cần vội vã trở về, để cho hai huynh đệ chúng đấu nhau ta sống người chết, đến lúc đó chúng ta ngư ông đắc lợi. Tứ đại hộ pháp Hộ Long Điện đã phái người liên lạc với cha, chỉ cần chúng ta trợ giúp bọn họ lấy được Mộ Dung Vương Triều, cha đã giúp Hộ Long đường lập được công lao lớn có thể sẽ được đứng vào hàng ngũ Hộ Long đường đứng đầu. Hơn nữa nghe giang hồ đồn dẫn Ngao Long Quyết sẽ ra đời sớm hơn hai năm, Phi Long hội chẳng mấy chốc sẽ được tiến hành, đến lúc đó Noãn Noãn con có thể dựa vào lần lập công này để lên làm Thánh Nữ, như vậy thì Long gia chúng ta sẽ rạng rỡ tổ tông.”

Noãn Noãn chỉ cười lạnh một tiếng mà không nói thêm lời nào, thì ra đây chính là lập trường của Long Noãn Noãn, làm ngư ông, đứng nhìn con trai và con hạc đánh nhau, xem ra lúc Long Noãn Noãn vào cung làm Hoàng hậu thật tình không phải là vì tình cảm mà chỉ là một quân cờ của Long Chiêu An.

Long Chiêu An thấy Noãn Noãn không nói lời nào chỉ cười lạnh, trong lòng ông ta cũng có chút thấp thòm: “Noãn Noãn, cha biết con đã quên chuyện đã qua, hơn nữa con đối với Hoàng thượng cũng có tình cảm, nhưng hôm nay Hoàng thượng đã đem con ra làm điều kiện trao đổi, đối với con chỉ hoàn toàn là lợi dụng, cho nên con cũng không cần bận tâm những thứ này. Lại nói, cho dù con quên tất cả, con vẫn là Long Noãn Noãn, trên vai con vẫn còn trách nhiệm đang mang.”

Noãn Noãn đâu có nhớ cái trách nhiệm chó má gì đó, nhưng hiện tại cô rất rõ đây không phải là lúc nói những lời này. Mộ Dung Thánh Anh không có Long Chiêu An cùng Hộ Long đường mà chỉ dựa vào cấm vệ quân của hoàng cung thì có thể chống lại quân của Mộ Dung Thánh Li sao?

Cho tới bây giờ Noãn Noãn mới phát hiện trong lòng cô vẫn có bóng dáng Mộ Dung Thánh Anh.

“Noãn Noãn, con nói cái gì đi.” Long Chiêu An nhẹ giọng thúc giục.

Noãn Noãn cười nhẹ nhàng: “Kế sách của phụ thân rất tốt, cứ theo như đó mà làm đi. Chỉ là nữ nhi đã vào cung 3 năm, lại bị mất trí nhớ, đối với Hộ Long đường đã không còn nhớ gì nữa, không biết cha có thể kể lại cho con nghe chuyện về Hộ Long đường không?”

Long Chiêu An thấy phản ứng của Noãn Noãn như thế thì mừng đến mức cười không khép miệng lại được. Ông ta nghĩ, mặc dù Long Noãn Noãn đã mất trí nhớ nhưng vẫn là con gái của ông ta, hơn nữa hiện tại Mộ Dung Thánh Li đã tạo phản, lại là người tình trước kia của Long Noãn Noãn thì hẳn tự nhiên sẽ không dè phông Noãn Noãn.

Trong vòng một canh giờ Noãn Noãn đã hoàn toàn hiểu được lịch sử của Hộ Long đường, hơn nữa cô còn làm cho Long Chiêu An đem mình tiến cử với mấy vị đương gia.

Long Chiêu An thấy Noãn Noãn để ý chuyện của Long Hộ đường thì mừng đến mức miệng không ngậm lại được, ông ta lập tức phong Noãn Noãn làm Phó đường chủ Long Hộ đường.

Năm ngày, là khoảng thời gian Long Chiêu An cho là để Mộ Dung Thánh Anh chống cự nhưng lại không có nghĩ tới qua hết năm ngày quân đội của Mộ Dung Thánh Li cũng không thể nào đánh hạ Đô Thành.

Một hôm thời tiết ẩm áp, sau khi Noãn Noãn ăn trưa xong thì liền đi tới đình viện.

Chỗ đình viện này là Long Chiêu An mua lại, nghe nói trước kia nó thuộc về một đại gia đình, Noãn Noãn rất thích nơi này, bởi vì trong sân có một xích đu quay thật cao.

Lúc còn nhỏ, Noãn Noãn rất hâm mộ cũng bạn nhỏ được ngồi trên xích đu để chơi đùa. Lúc xích đu bay lên trời cao giống như được giải thoát khỏi cuộc sống thực tế, bay lượn trên trời cao giải thoát khỏi phiền não. Đáng tiếc lúc đó cô đang sống trong cuộc sống khắc nghiệt, căn bản không có cơ hội ngồi lên xích đu để chơi đùa.

Noãn Noãn ngồi trên xích đu, thân thể cô nghe nhàng bay lên cao, đưa qua đưa lại.

Một bóng dáng tuyết trắng từ trên tường bay xuống, giống như mây ở trên trời đáp xuống, lướt trên tuyết mà đi đến đứng trước mặt cô.

Người đàn ông ấy đứng trước mặt Noãn Noãn không xa, khoe môi dịu dàng nhếch lên, ánh mắt buồn bã cùng lạnh nhạt đều bị thu hồi, chỉ còn lại trong đó là dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Có nhớ trầm không

Edit: Thiên Kết

Noãn Noãn cảm thấy toàn thân cứng ngắc, trong đầu cô đã vô số lần tưởng tượng ra cảnh mình cùng Mộ Dung Thánh Anh gặp lại, cô cũng biết sớm muộn gì hân tã cũng sẽ tìm tới, mặc dù đã chuẩn bị xong tất cả nhưng lúc này, trong lòng trở nên kích động, khiếp sợ.

“Đã lâu không gặp.” Đôi môi mỏng của người nam nhân khen động, lời thăm hỏi êm ái được nói ra, mang theo một loại dịu dàng.

Noãn Noãn đem chân chống trên mặt đất dùng chiếc xích đu đang đong đưa. Một lúc sau cô mới lấy lại được bình tĩnh, vẻ mặt mắt tự nhiên đáp lại: “Thật sự đã lâu không gặp.”

Mộ Dung Thánh Anh bước tới, đứng bên cạnh cô, đột nhiên tay hân nắm lấy hai sợi dây của xích đu: “Đề Trầm giúp nàng.” Nói xong hân từ từ dùng sức, thân thể Noãn Noãn lại một lần nữa từ từ bay lên cao.

Noãn Noãn hơi cắn môi, thu mắt, cúi đầu xuống, thân thể cô đang phiêu lãng giữa không trung nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm.

“Không cần, ta không chơi nữa.” Noãn Noãn đứng dậy: “Không biết Hoàng thượng đại giá quang lâm có chuyện gì không?”

Mộ Dung Thánh Anh nhìn chằm chằm Noãn Noãn, đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Thừa tướng mang theo Hộ Long đường đi mất, Mộ Dung Vương Triều hôm nay tràn ngập nguy hiểm, Trầm đương nhiên là tìm Thừa tướng giúp đỡ một tay rồi.”

Noãn Noãn còn chưa có lên tiếng đã nghe thấy giọng Long Chiêu An vang lên: “Hoàng thượng, hôm đó người dùng nữ nhi của thần đánh cược, có từng nghĩ tới ngày hôm nay?”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nhìn về phía Long Chiêu An: “Thừa tướng dù cho không có sự bất hòa của Trầm cũng với Hoàng hậu thì ngay từ đầu cũng đã không muốn giúp Trầm, không phải sao?”

Long Chiêu An bị người ta lật lá bài tẩy, sắc mặt ông ta hơi khê đỏ lên, có chút thẹn quá hóa giận.

“Không phải Thừa tướng vẫn không chấp nhận cuộc hôn nhân của Trầm cùng với Hoàng hậu sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên cười khò: “Có lẽ trong lòng Thừa tướng còn có chọn lựa con rể tốt hơn?”

Sắc mặt Long Chiêu An từ đỏ chuyển qua xanh mét, ông ta không có nghĩ tới sẽ đối đầu với Mộ Dung Thánh Anh, lúc này không phải là thời điểm để nói lời ngon ngọt mà là lúc nói thẳng sự tình ra với hân.

“Hoàng thượng, xin mời ngài trở về, Hộ Long đường sẽ không trợ giúp Hoàng thượng.” Long Chiêu An lạnh lùng mở miệng, xoay người rời đi.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhìn về phía Noãn Noãn, ánh mắt ấy sao mà dịu dàng làm nội tâm Noãn Noãn như muốn hòa tan: “Hoàng hậu cũng không giúp Trầm sao?”

Noãn Noãn ngẩn người ra, cô không ngờ Mộ Dung Thánh Anh dám nói ra những lời này, đôi mắt cô này giờ đều nhìn tên Lang Hoàng đế này, đôi môi đột nhiên nhếch lên cười: “Mộ Dung Thánh Anh, rất tốt, ngươi vẫn không có gì thay đổi.”

Mộ Dung Thánh Anh nhìn cô: “Hoàng hậu nói những lời này là thật lòng sao?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Đúng, ta rất thật lòng. Ngươi như vậy mà vẫn còn muốn diễn trò.”

Con mắt sắc của Mộ Dung Thánh Anh chợt lóe lên: “Thì ra là nàng vẫn một mực cho rằng ta đang diễn trò?”

“Không phải vậy sao? Tên Hoàng đế sói đội lột cừu.” Noãn Noãn thờ dài đứng lên: “Rất đáng tiếc, ta đã không còn là Long Noãn Noãn lúc xưa nữa rồi, ngươi dùng bộ dạng này đối phó với ta không còn tác dụng gì nữa rồi.”

“Nói như vậy là trước kia từng có tác dụng sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên cười vô cùng hồn nhiên: “Hoàng hậu trước kia có động lòng vì Trầm sao?”

Noãn Noãn im lặng, người này không phải tới để mượn binh sao? Bây giờ lại hỏi cô đã từng động lòng hay chưa?

“Hoàng thượng, vẫn là mời ngài trở về.” Long Chiêu An chặn trước lời nói của Mộ Dung Thánh Anh: “Cựu thần hiện tại từ quan, Hộ Long đường là một phần của Hộ Long điện cùng với Mộ Dung Vương Triều không có quan hệ gì cả.”

Mộ Dung Thánh Anh cũng không tỏ vẻ bất ngờ chỉ nhàn nhạt quay đầu lại: “Coi như ngươi có là Thừa tướng cũng không có ý giúp Trầm không phải sao?”

Long Chiêu An nhíu nhíu mày muốn nổi giận nhưng hiện tại chiến sự vẫn chưa ngã ngũ, Đô Thành so với tướng tượng của ông ta vẫn còn chắc chắn nhiều lắm. Mộ Dung Thánh Anh tấn công liên tiếp ba ngày nên ông ta cũng không thể tùy tiện hành động, chỉ có thể duy trì vị thế trung lập của mình mà thôi.

Mộ Dung Thánh Anh lần nữa nhìn về phía Noãn Noãn, hần đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười kia dường như làm cho bầu trời cũng biến sắc: “Hoàng hậu, Trầm rất nhớ nàng.”

Lòng Noãn Noãn bỗng nhiên cứng lại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt dịu dàng tươi cười của người nam nhân này.

Nam nhân chậm rãi đi đến gần cô, mùi hương hoa mai mát lạnh xông vào mũi. Hần ta chậm rãi cúi đầu, quan sát Noãn Noãn, trong ánh mắt nhất thời không thể hiện ra chút cảm xúc: “Noãn Noãn có nhớ Trầm hay không?”

Lời nói của người nam này giống như có một loại ma lực khiến cho trong lòng Noãn Noãn sinh ra một loại tâm tình khác thường, cuối cùng cô chỉ cười lạnh: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi thích trêu chọc ta như vậy sao? Chỉ là ngươi tự cao quá rồi.”

Đôi mắt Mộ Dung Thánh Anh chợt tối sầm lại nhưng nụ cười ở khóe môi vẫn không thay đổi: “Trầm không tự đề cao bản thân, ngược lại, ở trước mặt Noãn Noãn Trầm sẽ có cảm giác bản thân mình thật hèn mọn. Có lẽ chính bởi vì hèn mọn như vậy mà Trầm không dám bước về phía trước chỉ cố gắng thận trọng bảo vệ bản thân.”

Noãn Noãn thờ dài nhẹ nhõm, cô không dám tin Mộ Dung Thánh Anh sẽ nói ra những lời này.

“Nữ nhi, con không cần nghe hần nói bấy nữa, hần...” Long Chiêu An thấy Noãn Noãn không nói gì thì trong lòng chợt trở nên gấp gáp, đột nhiên mở miệng nói.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nhíu mày, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua một tia chán ghét, hần liền tiến lên, kéo lấy tay Noãn Noãn, đột nhiên thi triển khinh công bay đi.

“Hoàng thượng, ngươi.....” Long Chiêu An muốn đuổi theo nhưng lại bị thị vệ ngăn lại.

Ra đến ngoại thành, Mộ Dung Thánh Anh nói lỏng vòng tay để cô ở trên bãi cỏ.

Noãn Noãn chợt nhớ đến ngày cô bị lừa gạt thì lạnh lùng mở miệng: “Buông ta a.”

Mộ Dung Thánh Anh không có buông ra mà đem cô áp chế ở một gốc cây liễu.

Đang là mùa đông, nên cây liễu không có lá mà chỉ là một gốc cây khô cằn.

“Nàng cũng không tin tưởng sao?” Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Thánh Anh tiến đến gần, hần ta trôi sinh mạng theo một loại cảm giác uy hiếp mà nhìn chăm chăm vào Noãn Noãn.

Noãn Noãn quay mặt đi không nhìn hần cũng không nói lời nào.

Muốn cô tin tưởng như thế nào? Bao nhiêu lần cô thử dò xét võ công của hắn nhưng hắn một chút sơ hở cũng không có lộ ra. Tim của hắn so với đáy biển còn sâu hơn, cô chính là không tin tưởng. Mà dù có nhượng bộ một bước, tin thì như thế nào? Quan hệ của bọn họ bây giờ.....

Nam nhân cúi ngón tay ra nắm lấy khuôn mặt Noãn Noãn, sau đó chợt hôn lên môi cô.

“Uhm...” Noãn Noãn bị hôn thì con giận liền bốc lên, cô lập tức cắn hắn.

“A.” Nam nhân kêu lên một tiếng sợ hãi, cứ nghĩ rằng hắn sẽ buông cô ra nhưng không ngờ hắn lại hôn môi cô thật sâu, mùi máu tươi nồng nặc ở môi làm cho người ta hít thở không thông.

Noãn Noãn tròn to hai mắt nhìn hắn nhưng người nam nhân này lại nhắm chặt con mắt, hai hàng long mi thon dài nhẹ nhàng run rẩy.

Mộ Dung Thánh Anh đang run sợ. Không biết vì sao nhưng Noãn Noãn lại sinh ra một loại cảm giác như vậy, mà cảm xúc từ nụ hôn mà người nam nhân này mang đến cho cô lại làm cho tứ chi cô run rẩy.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Thánh Anh mới buông Noãn Noãn ra, con mắt trở nên tỉnh mạch giống như đêm đông ở trên biển rộng, khóe môi hắn chậm rãi nâng lên: “Noãn Noãn, cảm ơn nàng.”

Noãn Noãn không hiểu, nhìn hắn chằm chằm.

Mộ Dung Thánh Anh đem đầu áp sát vào bả vai Noãn Noãn, chậm rãi thở: “Ta mệt mỏi quá, mệt đến mức chỉ muốn chạy trốn, nhưng chỉ gặp nàng một lúc ta lại đột nhiên có lại dũng khí. Vì giang sơn này, ta đã giữ vững vàng như thế nên không thể vì một chút khó khăn trước mắt mà buông bỏ. Như vậy ta sẽ không còn mặt mũi đi gặp Phụ hoàng nếu ta chết đi, càng không có mặt đối diện với con dân thiên hạ. Noãn Noãn, cảm ơn nàng, nhìn thấy nàng, hôn nàng, dựa vào nàng nói có thể cho ta thêm dũng khí tiếp tục vững vàng.”

Noãn Noãn cắn cắn môi, cô không biết phải mở miệng như thế nào. Cô muốn đẩy người nam nhân này ra nhưng cuối cùng lại không làm được.

Sắc trời dần dần tối xuống, thời tiết càng ngày càng lạnh nhưng Mộ Dung Thánh Anh không có ý muốn rời đi, chỉ muốn như vậy mà dựa vào Noãn Noãn.

“Mộ Dung Thánh Anh, ta hỏi ngươi, đứa bé trong bụng Lệ Phi có phải của ngươi hay không?” Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi, đây là vấn đề luôn quấy nhiễu cô không yên.

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, độ nhiên cười lạnh một tiếng rồi lắc đầu.

“Sao lại có thể như vậy? Nàng ta yêu ngươi làm sao mà phản bội ngươi được?” Noãn Noãn cũng không hiểu tại sao mình lại hét chói tai lên như thế.

“Nàng ta không phản bội, mà nàng ta bị lừa gạt.” Nụ cười của người nam nhân rất trống rỗng: “Dung Yến Nhi tuyệt đối không cho bất kỳ nữ nhân nào đụng vào ta, nếu như bà ta muốn lợi dụng Lệ Phi thì cũng không cho phép Lệ Phi đụng chạm vào ta, người kia chỉ là vật thay thế của ta mà thôi.”

Noãn Noãn thở phào nhẹ nhõm một cái, vậy còn được, ít ra Mộ Dung Thánh Anh cũng không rat ay tàn độc với con ruột của mình như thế.

“Chỉ là, nếu như đứa bé kia có là máu mủ của ta, ta cũng không cho phép nó đến với thế giới này.” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ giọng cười nói, chỉ là nụ cười kia làm cho người ta run rẩy trong lòng.

“Nếu mà nó được sinh ra thì cũng chỉ là con rối của Dung Yến Nhi, thay vì phải sống khổ sở như ta, không bằng ngay từ đầu đừng xuất hiện. Không như ta, lúc muốn rời đi cũng không có đủ can đảm, cuộc đời chỉ toàn là khổ sở, đây mới chính là tai họa.” Giọng nói của hắn nghe rất nhẹ nhàng nhưng trong đó lại ẩn chứa ý nghĩa nặng nề.

Noãn Noãn nắm chặt ngón tay, cô không biết nên an ủi nhe thế nào.

“Hoàng thượng.” Xa xa có bóng người đang đi tới, đó chính là Lãnh Cầm.

“Thập nhất Vương gia dùng bỏ câu đùa tin, Mộ Dung Thánh Li lại phát động tấn công một lần nữa, lần tấn công này của hắn thật hung mãnh, Thập nhất Vương gia sợ là sẽ chống cự không nổi.” Lãnh Cầm quỳ xuống vội vàng nói.

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh cứng đờ, chợt ôm chặt lấy Noãn Noãn, không nói bất cứ cái gì, liền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng nam nhân biến mất trong đêm tối, Noãn Noãn chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo. Tối hôm nay hình như rất lạnh.

Trở lại trang viên, Long Chiêu An vẫn chưa có ngủ mà ở trong đại sảnh lo lắng.

“Phụ thân, người chưa ngủ sao?” Noãn Noãn đứng ở cửa, nhàn nhạt mở miệng.

Long Chiêu An vội vàng từ trong đại sảnh chạy ra, nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng hỏi: “Hắn đi rồi?”

Mặc dù có thuộc hạ bẩm báo lại nhưng ông ta vẫn không thể tin tưởng được. Mộ Dung Thánh Anh không phải là đang đi cầu binh viện trợ sao? Tại sao không nói gì với hắn mà như vậy rồi đi?

Noãn Noãn gật đầu một cái, cũng có cảm giác kỳ lạ. Cô vẫn nghĩ tên lòng dạ đen tối Mộ Dung Thánh Anh sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để Long Chiêu An trợ giúp hắn nhưng hình như hắn cũng không cố gắng vào vấn đề đó.

“Mặc kệ là như thế nào, hắn đi rồi là tốt.” Long Chiêu An thu xếp ổn thỏa: “Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ khởi hành về Đô Thành, cuộc chiến này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc, đã đến thời điểm Hộ Long đường chúng ta a tay rồi.”

Noãn Noãn sững sờ: “Kết thúc? Là có ý gì chứ?”

“Cha vừa nhận được tin tức, Mộ Dung Thánh Li hiện tại đang nhận được sự trợ giúp của một thế lực bí ẩn, một khắc trước đã công phá thành công công thành.”

“Bí ẩn?” Noãn Noãn cả kinh trong lòng, chẳng lẽ là Dung Yến Nhi? Mấy hôm nay cô đều luôn có cảm giác Dung Yến Nhi chưa chết.

“Phụ thân, đêm đã khuya, người uống chén trà rồi nghỉ ngơi đi.” Noãn Noãn cười cười, tự mình đi dâng trà cho Long Chiêu An.

Một phút đồng hồ sau Long Chiêu An đã ngủ như chết, Noãn Noãn cười lạnh, cầm lấy lệnh bài trên người ông ta.

Không bao lâu sau có mấy trăm kỵ binh tinh anh từ trang viên hướng Đô Thành mà lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Vì ta trở lại

Edit: Thiên Kết

Bởi vì chiến tranh mà Đô Thành phồn hoa đã không còn nữa, khắp nơi đều nhìn thấy dân chúng lưu lạc, người giàu có thì chuyển nhà bằng xe, người nghèo thì chỉ đơn giản có bọc quần áo. Họ an ủi, dẫn nhau rời khỏi Đô Thành.

Noãn Noãn ngồi trên lưng ngựa nhìn dòng người rời đi trong bóng đêm, trong lòng cô lần đầu tiên cảm thấy thoải mái. Mặc dù cô không biết nhất thời xúc động mà làm như vậy thì có đúng hay không, nhưng lúc này nhìn từng đoàn người rời đi, một loại cảm giác tự hào cùng trách nhiệm được sinh ra làm cho cô càng kiên định với lòng mình. Coi như không phải là cô giúp đỡ Mộ Dung Thánh Anh mà là đang giúp đỡ những người này, đi tìm một nơi bắt đầu lại cuộc sống tốt hơn.

Không ngờ có một ngày cô là một sát thủ tay dính đầy máu lại có thể một lần làm người tốt.

“Tiểu thư, Đường chủ thật sự thay đổi chủ ý sao?” Thiếp Mộc Nhi nhỏ giọng hỏi.

Thiếp Mộc Nhi là thủ lĩnh của Hộ Long đường ở kinh thành, nếu như không có lệnh bài của Long Chiêu An thì hắn sẽ tuyệt đối không nghe lời của Noãn Noãn. Thiếp Mộc Nhi trong lòng mặc dù hoài nghi nhưng dưới sự thúc giục của Noãn Noãn thì vẫn nghe theo lệnh mà hành sự.

“Thúc thúc còn đang hoài nghi sao?” Noãn Noãn ngồi trên lưng ngựa, mặc một bộ quần áo bằng nhung màu tím, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại bởi gió rét mà trở nên ửng đỏ, cô miễn cưỡng quay đầu lại cười hỏi.

Thiếp Mộc Nhi lung túng cười, nhẹ giọng nói: “Không phải là hoài nghi, chỉ là hơi bất ngờ, tại sao Đường chủ lại thay đổi chủ ý nhanh như vậy?”

“Là bởi vì Hoàng thượng ra điều kiện hấp dẫn.” Noãn Noãn cười nhạt, cô lạnh lùng nhìn màn đêm phương xa: “Hoàng thượng đồng ý điều kiện của phụ thân.”

“Thật sao?” Thiếp Mộc Nhi lúc này mới yên tâm: “Xem ra Hoàng thượng đã không còn kiên trì, cũng bởi vì, Thánh Nguyên Vương gia lần này có khí thế hung mạnh, hơn nữa Hộ Long điện cũng đang ở bên ngoài dóm ngõ, những thế lực kia căn bản Hoàng thượng không thể chống lại được.”

Noãn Noãn không muốn nói thêm gì nữa, chỉ ra lệnh cho đội ngũ đốc toàn sức tiến về phía trước, tiến về Đô Thành.

Lúc này tình thế ở Đô Thành cực kỳ khẩn cấp, Mộ Dung Thánh Li cùng Mộ Dung Thánh Anh vốn có thế lực ngang hàng nhau cho nên giằng co mãi vẫn chưa ngã ngũ. Hôm nay Thánh Hoàng ở giữa chọc ngoáy vào làm cho thế cục nhanh chóng thay đổi.

Lúc này đã gần bình minh, sắc trời là một mảnh hỗn loạn, những bong tuyết trên mặt đất thỉnh thoảng bị gió thổi cuốn bay lên. Trên tường thành Đô Thành, đông đảo quân lính cùng căng tên, bên ngoài tường thành, tiếng trống trận dồn dập. Tướng quân thủ thành Mộ Dung Thánh Khuynh khuôn mặt tiêu tụy, áo giáp bạc sớm đã loang lổ những vết máu.

“Hoàng thượng.” Lôi đi lên tường thành bỗng xông vào, Mộ Dung Thánh Khuynh chậm rãi quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đang đứng về phía hắn đi tới, sau đó đứng yên bên cạnh hắn.

Bông tuyết không biết bị gió thổi lúc nào lại bay lên, trước ánh bình minh, sắc trời nhìn có vẻ cực kỳ hỗn loạn. Mộ Dung Thánh Anh cứ lẳng lặng đứng yên ở nơi này, ánh mắt lãnh lẽo nhìn xuyên qua những bông tuyết đen rơi xuống những binh sĩ ở phía dưới.

“Hoàng thượng, phải làm như thế nào đây? Binh lính đã không còn kiên trì được nữa rồi.” Thị vệ thủ thành Lỗ Trần run run giọng nói: “An toàn của Hoàng thượng là quan trọng nhất, không bằng người lui trước đi.”

“Nói xằng, nếu như Đô Thành cũng Hoàng cung thất thủ thì chúng ta cũng xong đời, Lỗ Trần ngươi không cần nói những nói cuội nữa.” Mộ Dung Thánh Khuynh lạnh giọng quát lớn.

Lỗ Trần cắn cắn môi, hắn không dám lên tiếng nữa, chỉ đưa ánh mắt cầu cứu về phía Hoàng thượng.

Từ xa có ba bóng người chạy đến đứng bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh. Bọn họ chính là Phong Tễ, Lôi Đình, Văn Vụ, vô luận như thế nào bọn họ cũng phải đảm bảo sự an toàn của Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Anh vẫn giữ im lặng, ánh mắt như mùa đông lạnh lẽo, nhưng lại không để cho người khác nhận ra hắn đang lo âu, đôi tay không kiềm chế được mà nắm lại thành quả đấm.

Mộ Dung Vương Triều thật sự sẽ bị phá hủy ở trên tay hắn sao?”

“Nhìn kia, Mộ Dung Thánh Li lại đang phát động tấn công.” Không biết là do người nào hô lên nhưng mọi người đều cả kinh. Tất cả đều đang nhìn ra nơi xa kia, quả nhiên giống như đang có những ánh lửa hướng tới bên đây mà bay tới.

“Chuẩn bị cầm cự.” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng mở miệng, đưa tay về sau nhận lấy áo giáp của thái giám mặc vào.

Cho dù hắn có phải chết hắn cũng nhất định phải bảo vệ giang sơn này.

Những đốm lửa nhỏ chợt trở nên hỗn loạn thành một mảng.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Văn Vụ nhỏ giọng nói, hắn ghé sát vào tường thành rồi chợt hô lên: “Hình như có phản loạn ở trong quân đội của Mộ Dung Thánh Li.”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, cũng tiến gần tường thành, hắn muốn xem xét rõ ràng tình thế.

Đúng lúc này có một con rồng lửa thoát ra khỏi biển lửa hỗn loạn đó hướng về phía Đô Thành mà bay tới.

“Cẩn thận, có bão.” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, từng đám binh lính nhanh chóng đề phòng, tất cả các mũi tên đều hướng về phía con rồng lửa.

Tuyết càng rơi càng lớn, những tia lửa ở con rồng càng trở nên mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

Từ xa đến, chiếc cờ Long Văn màu tím bay phát phới, lúc này mặt trời đã ló dạng ở đường chân trời, một mảng ánh sáng chiếu vào người dẫn đầu mặc áo giáp màu tím trên người.

“Kia là.....” Mộ Dung Thánh Khuynh không dám tin mà hô lên: “Là Long Noãn Noãn.”

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh khẽ run lên một cái, không dám tin bóng dáng màu tím mang đại kỳ, ánh sáng mặt trời chiếu rọi người mặc áo tím, tay của hắn dẫn nắm chặt vào tường thành, móng tay dường như đã muốn cắm vào trong tường thành.

Là nàng, Long Noãn Noãn, nàng tới, tới thật rồi.

Toàn thân hắn trở nên cứng ngắc, khoe mắt dần dần trở nên ướt át.

Hắn chưa từng nghĩ tới ngày này, là hắn không dám nghĩ, nhưng giờ phút này nó đã xảy ra.

“Hoàng huynh, là Noãn Noãn a.” Mộ Dung Thánh Khuynh chợt ôm lấy Mộ Dung Thánh Anh, lắc lắc giống như điên: “Noãn Noãn tới, Noãn Noãn tới rồi.”

Ba người Văn Vụ liếc mắt nhìn nhau, lại mơ hồ cảm thấy có một loại dự cảm xấu.

Long Noãn Noãn tới, là vì Mộ Dung Thánh Anh mà tới, vậy còn Kim Ứng? Kim Ứng thì làm sao đây?

“Hoàng thượng đó là đội Hộ Long đường ở kinh thành.” Lỗ Trần đột nhiên hô to: “Bọn họ tới giúp chúng ta sao?”

Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên tỉnh táo lại, nụ cười trên mặt hần trở nên cứng ngắt, ánh mắt nhìn qua Mộ Dung Thánh Anh: “Hoàng huynh, Noãn Noãn tới là để giúp chúng ta?”

Mộ Dung Thánh Anh nắm thật chặt bàn tay, nhìn về phía đội người ngựa dưới cửa thành.

Đúng vậy, nàng đến là để trợ giúp Mộ Dung Thánh Li sao?

“Mở cửa.” Noãn Noãn ở dưới thành ngẩng đầu lên kêu to.

Trái tim Mộ Dung Thánh Anh run lên bần bật, đang muốn giơ tay lên cho nàng qua, thì Lỗ Trần chợt quỳ gối trước mặt hần: “Hoàng thượng, xin người suy nghĩ lại, Hoàng Hậu cùng Thánh Nguyên Vương gia.....”

Lỗ Trần muốn nói tiếp nhưng lại thôi, chính xác, ba năm qua giao tình của Hoàng hậu cùng Thánh Nguyên Vương gia trong triều đình không mấy người không biết. Mấy vạn đại quân ở dưới mà cứ để cho mấy trăm người bọn họ đi qua, chính xác là làm cho người ta hoài nghi.

Mộ Dung Thánh Anh dùng cánh tay, nhìn xuống cô gái ở phía dưới.

Nàng ngồi ở trên lưng ngựa, ngẩng đầu lên nhìn hần, áo giáp trên người dưới ánh nắng phát ra ánh sáng óng ánh.

Noãn Noãn nhìn Mộ Dung Thánh Anh, cô đột nhiên cảm thấy mình có chút ngại thẹn, hần ta là Mộ Dung Thánh Anh a. Tâm tư Mộ Dung Thánh Anh kín đáo, cô cứ như vậy mà tùy tiện đến, hần sẽ tin cô sao?”

Noãn Noãn nheo nheo mắt, thò phào nhẹ nhõm, đột nhiên đôi môi lộ ra nụ cười châm chọc.

Cô thật sự điên rồi, tại sao phải hành động buồn cười như thế này?”

Noãn Noãn đang trong lúc do dự thì cửa thành đột nhiên mở ra, cô sững sờ, không dám tin, nhìn lên người nam nhân đang đứng trên tường thành.

Như vậy thật sự không giống như tác phong của Mộ Dung Thánh Anh.

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi.” Thiếp Mộc Nhi kêu lên.

Mấy trăm người bọn họ tiến vào Đô Thành.

Trên tường thành, Mộ Dung Thánh Khuynh khiếp sợ Nhìn Mộ Dung Thánh Anh đang để tay xuống, Hoàng huynh của hần, thế nhưng lại không có bất kỳ hoài nghi nào mà để cho Long Noãn Noãn vào thành, nếu như trí nhớ của cô ta đã khôi phục hoặc là nghe theo lệnh của Long Chiêu An mà đến.....

Ba người Văn Vụ càng thêm nghi ngờ liếc nhìn nhau một cái.

Mộ Dung Thánh Anh nhếch môi cười khẽ một cái, giờ phút này, hần thà nghe theo con tim mình, nếu như là Kim Ứng, hần sẽ không do dự mà tin tưởng Long Noãn Noãn.

Noãn Noãn tiến lên tường thành, trong khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh cô đột nhiên cảm thấy không có lời nào để nói.

Nói cái gì? Noãn Noãn cắn cắn môi, lại nhìn thấy người nam nhân đó đi về phía cô, ôm lấy cô vào lòng.

Noãn Noãn sững sờ để mặc cho Mộ Dung Thánh Anh ôm, giờ phút này cô cũng muốn buông xuống để phòng trong lòng mình, chỉ muốn đứng bên cạnh hần, cùng hần vượt qua cửa ải khó khăn này.

Bộ binh của Mộ Dung Thánh Li trở về, bên trong tướng tướng quân, Mộ Dung Thánh Li hung hăng nện một quả đấm lên bàn.

“Tướng quân, Long tiểu thư phản bội ngài.” Hắc Ngọc mở miệng thật nhỏ: “Long tiểu thư mang theo đội quân ở kinh thành đến vì muốn trợ giúp cho bọn hần, nhưng lại không nghĩ tới cô ta lợi dụng lòng tin của Vương gia để đột phá phòng tuyến của chúng ta đi trợ giúp Hoàng thượng.”

“Câm miệng, đi ra ngoài đi.” Mộ Dung Thánh Li giận dữ hô to, cánh tay vung lên, toàn bộ dụng cụ pha trà trên bàn đều rơi vãi đầy xuống đất.

Ánh mắt Hắc Ngọc co rút lại, hần vội vàng hành lễ rồi rời đi.

Trong tướng đại tướng quân chỉ còn tiếng thở nặng nề.

Bên kia, trong Hoàng Cung, Mộ Dung Thánh Anh bận rộn ôm Noãn Noãn, trong lòng không khỏi sững sờ.

Nàng thật sự đã tới, đây không phải là mơ, không phải là vì Kim Ứng, là vì hần mà đến.

“Người không cần suy nghĩ nhiều, ta vì dân chúng Mộ Dung Vương Triều nên mới tới.” Noãn Noãn nhìn hần một cái rồi nhỏ giọng nói, đem thuốc mê được chế xong bỏ vào bao để bên cạnh.

Mộ Dung Thánh Anh ngẩn ra, đột nhiên nhếch môi lên cười: “Noãn Noãn lúc nào đã lo lắng cho quốc gia cho dân chúng rồi hả?”

Noãn Noãn trừng mắt liếc hán một cái: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi nhất định phải châm chọc như thế sao? Chẳng lẽ ngươi không thể làm bộ cảm động một chút sao?”

Mộ Dung Thánh Anh kín đáo cười một tiếng: “Ta không phải là làm bộ cảm động, kaf đang thật sự cảm động, nhưng lại sợ loại cảm động này chỉ là nhất thời, một khắc sau có lẽ chính nàng sẽ vứt bỏ ta, lạnh lùng mà rời đi.”

Noãn Noãn cười lạnh: “Cho tới nay vẫn là ngươi lừa gạt ta, con người ngươi thật thật giả giả, không phải sao?”

“Nàng cũng phải là một mực né tránh hay sao?” Nam nhân khẽ cười: “Hai người chúng ta đều không dễ dàng đem tâm lòng chân thật của mình ra, ta bởi vì đại cục mà không thể, nàng lại vì muốn bảo vệ bản thân mà không muốn.”

Noãn Noãn trầm mặc, chỉ cười khổ. Cô cùng Mộ Dung Thánh Anh thì ra đều là người không có khả năng thương yêu vậy mà lại gặp nhau rồi dây dưa.

Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên tiến lên nắm lấy tay cô: “Chỉ là lần này, mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, nàng cũng đã đến rồi, ta sẽ không buông nàng ra nữa, sẽ không.”

Tay người nam nhân này chưa từng ấm áp, ánh mắt thâm thúy lúc này lại làm cho Noãn Noãn trở nên ảm ức. Nhưng lại không biết vì sao, trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt Kim Ưng, Kim Ưng giận dữ nhìn cô, lớn tiếng nói: “Long Noãn Noãn, nàng là nữ nhân của ta, vậy mà tại sao nàng lại đi quyến rũ nam nhân khác?”

Noãn Noãn chợt đem Mộ Dung Thánh Anh đẩy ra, cả người đều run rẩy.

Mộ Dung Thánh Anh bị đẩy ra, thì kinh ngạc không hiểu.

“Khụ khụ, Hoàng thượng xin người đừng nghĩ nhiều, ta thật sự là chỉ muốn giúp dân chúng Mộ Dung Vương Triều mà thôi. Ta đã chạy cả đêm trên đường, hiện tại có chút mệt mỏi, ta đi nghỉ trước, không có việc gì thì không nên quấy rầy ta, haha.” Noãn Noãn vội vã rời đi.

Nằm trên giường ở Phụng Vũ cung, Noãn Noãn nhìn ngắm bốn phía quen thuộc, cô lại trở về, nhưng lại không có nghĩ tới bản thân mình sẽ cam tâm tình nguyện mà trở lại, chỉ là vừa rồi cô chợt nhớ đến Kim Ưng. Cô trở lại bên Mộ Dung Thánh Anh, thế nào lại cảm thấy có lỗi với Kim Ưng?

Noãn Noãn đang vui đùa trong chăn mềm mại thì đột nhiên có tiếng hô to: “Hỗn loạn.”

Đúng như vậy a, cô đang thật sự hỗn loạn, ở bên cạnh Kim Ưng thì sẽ nghĩ tới Mộ Dung Thánh Anh, bây giờ khi trở lại bên Mộ Dung Thánh Anh thì lại nghĩ tới Kim Ưng. aaaa muốn điên thật rồi.

“Tyr~ tỷ ~ trở về ~ rồi hả?” Âm thanh cùng ngữ điệu quý dị kia vang lên làm cho Noãn Noãn nhất thời muốn nhảy dựng từ trên giường lên.

Lệ phi một thân áo trắng, tóc đen, đứng trước mặt Noãn Noãn, khuôn mặt xanh mét mang theo nụ cười làm cho người ta sợ hãi: “Tỷ ~ tỷ ~ người ~ trở ~ về ~ thật ~ tốt. ....”

Noãn Noãn hung hăng nuốt nước miếng một cái, ngồi dậy nhìn Lệ phi một cách đề phòng: “Ai cho ngươi vào đây?”

Lệ phi cười hắc hắc, nụ cười này giống như tiếng cười của oan hồn đến từ địa ngục làm cho Noãn Noãn nổi da gà khắp người: “Muội ~ muội ~ đều ~ ở ~ chỗ ~ này ~ a, kè từ khi tỷ tỷ đi muội luôn ở chỗ này chờ Hoàng thượng. Hoàng thượng mỗi ngày đều ghé đến Phụng Vũ cung, muội muội liền đứng ở sau màn chen lên nhìn hán. ....” Cô ta bỗng nhiên hét lên một tiếng: “Đúng vậy, đây cũng là phúc của tỷ tỷ ta mới có thể nhìn thấy hán.”

Noãn Noãn xoa xoa đầu, cô cảm thấy nhức đầu, cô nhất thời kích động trở lại mà quên mất trong cung này còn có Lệ phi, Diêu phi.

“Lệ phi nương nương, tại sao người lại ở chỗ này?” Mộ Dung Thánh Khuy chờ đợi sót ruột ở ngoài thì liền tiến vào, hán vừa nghe được nụ cười quý mị của Lệ phi liền không nhịn được mà la lớn.

“Thập nhất, mang nàng ta đi đi, ta thật sự rất nhức đầu.” Noãn Noãn vội vàng phát tay mooyj cái.

Lệ phi ngẩn ra, vội vàng đem thân thể lui về sau: “Ta không đi, ta không đi, ta muốn ở chỗ này đợi Hoàng thượng, ta muốn ở chỗ này đợi Hoàng thượng.”

Trên mặt Mộ Dung Thánh Khuy hiện lên vài vạch đen, hán không vui nhủ nhủ mảy, vung tay lên thì có hai thị vệ tiến tới, một người bên phải một người bên trái kéo Lệ phi rời khỏi.

“Ta phải chờ Hoàng thượng, ta phải chờ Hoàng thượng. Các ngươi đều đáng chết, đáng chết.” Lệ Phi điên cuồng la lên.

Noãn Noãn thở dài, xem ra cô trở lại chính là một sai lầm. Ông trời, rốt cuộc thì cô cũng đã suy nghĩ như thế nào mà trở về cái nhà tù này?

Mộ Dung Thánh Khuy đứng trước mặt Noãn Noãn đột nhiên mở miệng: “Noãn Noãn, cảm ơn cô.”

Noãn Noãn sững sờ, ngẩn đầu: “Cảm ơn ta? Cảm ơn ta vì cái gì?”

“Cảm ơn cô đã ở bên cạnh Hoàng huynh lúc huynh ấy khó khăn nhất.” Mộ Dung Thánh Khuynh nhẹ nhàng cười nói, ánh mắt trời trên mặt hân nhè nhàng chiếu rọi: “Chưa có lúc nào như lúc này, cảm giác của ta rất chân thật, bởi vì cô, Noãn Noãn, bởi vì cô đã xuất hiện. Cho nên, cảm ơn cô.”

Noãn Noãn dường như không hiểu ý tứ của Mộ Dung Thánh Khuynh.

“Đừng vì Lệ phi điên khùng kia mà làm ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của ngươi.” Giọng nói của Mộ Dung Thánh Khuynh rất dịu dàng: “Hôm nay là lần đầu tiên Hoàng huynh cười từ sau khi cô bỏ đi. Cho nên Noãn Noãn, xin cô hãy ở lại, mặc kệ Lệ phi kia hay bất kì kẻ nào cũng đừng phân tâm.”

Noãn Noãn thờ dãi: “Thập Nhất, đã lâu không gặp, ngươi đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi.”

Mộ Dung Thánh Khuynh cười mê hoặc: “Đó là bởi vì ta cần phải đối mặt với một số chuyện, con người luôn sẽ phải trưởng thành không phải vậy sao? Trước kia Hoàng huynh luôn luôn bảo hộ ta rất tốt, đem tất cả những khó khăn thay ta chịu đựng. Ta trưởng thành cũng chỉ mong thay Hoàng huynh chia sẻ. Có ta bên cạnh Hoàng huynh, Mộ Dung Vương Triều sẽ trường tồn.”

Noãn Noãn trầm mặc thật lâu mới nhìn Mộ Dung Thánh Khuynh, nội tâm trở nên kích động.

Một nơi khác trong sân, Phong Tễ, Vân Vụ, Lôi Đình nhìn ta, ta nhìn ngươi, tất cả đều có lời muốn nói nhưng lại không nói được lời nào.

“Hiện tại phải đối đầu với kẻ địch hung mạnh, chuyện tư tình nữ nhi trước nên tạm thời buông xuống, nhưng lại nói loại chuyện như này không phải ai cũng có khả năng kiểm soát theo ý mình. Lão đại tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết.” Vân Vụ cuối cùng cũng nhỏ giọng nói.

Phong Tễ cùng Lôi Đình liếc nhìn nhau một cái, trước mắt cũng chỉ có thể như thế. Nhưng bọn họ trước hết là phải tìm chỗ ẩn nấp cho thật kỹ, tránh để cho bại lộ thân phận của lão đại.

Noãn Noãn ngủ một giấc đến trưa, trong lòng luôn cảm thấy hoảng hốt, dường như luôn có một người ngồi ở bên giường của cô, nhìn cô, làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Rốt cuộc cô cũng mở mắt, thì nhìn thấy một đôi tròng mắt đen tĩnh mịch.

“Thì ra là ngươi.” Noãn Noãn nhàn nhạt mở miệng, nhíu nhíu mày: “Hèn chi ta ngủ không có ngon.”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi cười cười: “Nhưng cũng đã một canh giờ, nhưng ta cũng thật kiên nhẫn ngồi im lặng một canh giờ, trước giờ chưa từng có chuyện này.”

Noãn Noãn không thèm để ý đến hân chỉ vuốt ve bụng, cô vừa định nói là đói bụng thì nam nhân đã cầm lên một chén cháo bụng tới cho cô: “Nàng đã đói bụng lâu rồi, không thể ăn ngay thức ăn dầu mỡ, uống trước một chén ngân nhĩ hất en này, ta sẽ sai ngự thiện phòng làm một chút đồ ăn nhẹ mang lên.”

Noãn Noãn nhận lấy bát cháo, trong đầu không nhìn hiện lên bộ dáng cột nahr của Kim Ưng, cô vội vàng lắc lắc đầy một cái, đem hình ảnh Kim Ưng trong đầu quăng đi, cô uống một hơi hết toàn bộ bát cháo.

Ngước mặt lên thì nhìn thấy Mộ Dung Thánh Anh đang chấp tay đứng ở trước cửa sổ, bóng dáng thon gầy chắn ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ.

Noãn Noãn không muốn khuấy động tâm tư của mình, chính vì vậy đành mở miệng nói: “Tình hình ngoài thành như thế nào rồi?”

“Thật yên tĩnh, có lẽ Mộ Dung Thánh Li còn chưa kịp phản ứng lại. Chỉ là, nàng làm sao lại khiến cho quân đội kinh thành nghe theo lời nàng phân phó?” Nam nhân chậm rãi xoay người, hỏi.

“Ta trộm lệnh bài của Long Chiếu An.” Noãn Noãn há hê nhượng nhượng mảy.

“Quả nhiên.” Mộ Dung Thánh Anh gật gật đầu một cái: “Ta biết Long Chiếu An sẽ không dễ dàng như thế mà giúp đỡ ta, nhưng chỉ qua một đêm Long Chiếu An sẽ mang theo rất nhiều đội quân của kinh thành đến, đến lúc đó quân đội ở Đô Thành sẽ trở thành sức mạnh nguy hiểm nhất.”

“Yên tâm đi, ta đã dùng được với bọn họ, hiện tại tính mạng mỗi người bọn họ đều ở trong tay ta, bọn chúng không dám làm loạn.” Noãn Noãn cười hắc hắc: “Mặc dù thủ đoạn có chút hèn hạ, nhưng mà trong thời gian ngắn chỉ nghĩ ra được điều đó.”

Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng nhìn nụ cười xảo trá của cô, hân từ từ tiến lên ôm lấy cô: “Coi như trần này có thua, ta cũng sẽ cảm tạ trời cai, ít nhất, nàng cũng vì ta, vì Mộ Dung Thánh Anh trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Trở lại Linh Thứu cung

Edit: Thiên Kết

Mộ Dung Thánh Anh lẳng lẳng nhìn nụ cười xảo trá của cô, hần từ từ tiến lên ôm lấy cô: “Coi như trận này có thua, ta cũng sẽ cảm tạ trời cai, ít nhất, nàng cũng vì ta, vì Mộ Dung Thánh Anh trở lại.”

Noãn Noãn ngẩn ra, đột nhiên có chút không dám nhìn vào ánh mắt người nam nhân này, không biết là bởi vì thiếu tự tin hay còn là.....

※

Trong một sơn cốc cách Đô Thành không xa, một bóng dáng đồ sộ, vóc dáng thon gầy rơi từ trên cao xuống đất.

“Chẳng qua chỉ là Thanh Long Vũ Sĩ bình thường nhất, muốn thương thế nhanh chóng khỏi thật không biết sẽ tới lúc nào.” Một chút âm thanh yếu ớt vang lên, một hồi lâu áo choàng đồ mở rộng, lộ ra một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Hơi thở yếu ớt ngày càng gần, nữ nhân lập tức cúi người, giấu kín hơi thở của mình, trên mặt đất chỉ còn lại một xác chết.

Hai bóng người bỗng nhiên tiến gần đến thi thể, bọn họ đứng thẳng, nhìn thi thể trên nền đất một cái sau đó trao đổi với nhau một ánh mắt.

“Là Ngọc diện hồ ly Dung Yến Nhi.” Đường chủ Thanh Long nhỏ giọng nói.

Nam tử mặc áo trắng gật đầu một cái: “Thật không nghĩ tới nữ nhân này đang là họa của giang hồ.”

“Làm thế nào đây? Bắt lấy cô ta hay.....” Thanh Long nhỏ giọng nói.

“Mục tiêu lần này của chúng ta là Mộ Dung Vương Triều, bót đừng chạm vào phiền toái mới phải. Ngọc diện hồ ly làm hại giang hồ, Thánh Hoàng tự nhiên sẽ xử lý cô ta.” Bạch Hồ nhỏ giọng nói, hần ta ngược mắt nhìn ra xa một chút: “Đi nhanh đi, Huyền Vũ cùng Chu Tước đang phát tín hiệu cầu cứu, nhất định là đã gặp vấn đề gì, chúng ta không thể chậm trễ thời gian nữa.”

Thanh Long gật đầu một cái, hai người giống như hai đạo ánh sáng, nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

Dung Yến Nhi chậm rãi đi ra, khoe môi lạnh lùng nâng lên: “Từ đại đường chủ Hộ Long điện được điều động toàn bộ. Long kỳ, xem ra Mộ Dung Vương Triều tình thế sớm đã xác định. Chỉ là như vậy cũng tốt, khiến cho hoàng tử hoàng tôn Mộ Dung Vương Triều chúng chịu đựng nỗi đắng cay này, nếu không bọn chúng sẽ không biết người nào vẫn luôn bảo vệ chúng.” Đột nhiên bà ta cười lạnh: “Nếu như có thể bắt được Long Khê là tốt nhất, máu tươi của hần lại là thánh dược chữa thương tốt nhất.”

Lời nói vừa dứt, thân hình Dung Yến Nhi lóe lên rồi biến mất ở phương hướng của hai người vừa rồi.

※

Ngoài thành, trong quân trường, con mắt Mộ Dung Thánh Li lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào hai nam tử ăn mặc quái dị trước mặt, lạnh lẽo lên tiếng: “Hộ Long điện? Các người tìm nhầm người rồi, Bốn vương tuyệt đối không cùng Hộ Long điện thỏa hiệp.”

Huyền Vũ cùng Chu tước liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt ở dưới khăn đen lóe ra ánh sáng lạnh lùng: “Chẳng lẽ Vương gia không muốn ngôi vị Cửu ngũ chí tôn sao?”

“Đĩ nhiên là Bốn vương muốn, nhưng Bốn vương sẽ không hợp tác cùng với bọn người, cút.” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng đứng lên, không câu nệ nói.

Hai người kia một lần nữa lại liếc mắt nhìn nhau một cái, thấy lòng Mộ Dung Thánh Li đã quyết, không thể nói cái gì nữa, hai người bèn thu mắt cúi đầu, đưa tay nắm lấy áo choàng, nhanh chóng biến mất.

Hắc Ngọc đi theo bọn họ rất nhanh đã trở về: “Gia, hai người bọn họ võ công rất cao cường.”

Mộ Dung Thánh Li hừ lạnh một tiếng: “Hộ Long điện mơ ước chiếm đoạt các quốc gia khác đã không phải chỉ là ngày một ngày, chỉ là bọn họ coi thường Bốn vương. Bốn vương mặc dù muốn ngôi vị cửu ngũ chí tôn nhưng tuyệt đối sẽ không bán rẻ Mộ Dung Vương Triều.”

Hắc Ngọc vẫn có chút không yên lòng: “Nhưng Hộ Long điện đã nhúng tay, thuộc hạ đã quan sát võ công của hai vị đường chủ kia, thật sự sâu không lường được. Thuộc hạ lo sợ rằng Hộ Long điện thật sự muốn nhúng tay vào chuyện của Mộ Dung Vương Triều, sợ rằng.....”

Mộ Dung Thánh Li nhíu nhíu mày: “Đây là chuyện Bốn vương đang lo lắng, trong ngũ quốc thì đã có hai nước quy thuận Hộ Long điện, nay dã tâm của Thánh Hoàng cũng đã rõ ràng, thiên hạ sẽ sớm đại loạn.”

Hắc Ngọc cau mày: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Vương gia ngài.....”

Mộ Dung Thánh Li khoát khoát tay, không để cho hần nói tuיעps, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Có tin của Noãn Noãn sao?”

Hắc Ngọc vội vàng bẩm báo: “Long tiểu thư đã trở về cung, ở tại Phượng Vũ cung, mấy ngày nay đều nhốt mình trong phòng không cho phép bất kỳ kẻ nào đến gần.”

Thân thể Mộ Dung Thánh Li cứng đờ, đánh một quyền lên mặt bàn, cái bàn ngã xuống đất: “Noãn Noãn, tại sao? Chẳng lẽ nàng không quên tình xưa với hân sao?”

Hắc Ngọc cắn môi, do dự một chút: “Vương gia, thuộc hạ tra được một chuyện, không biết.....”

“Nói.” Mộ Dung Thánh Li tạm thời thu lại tâm tình của mình, lạnh lùng mở miệng.

“Mai phục ở Kim Ứng môn báo tin, hân tận mắt thấy Kim Ứng dẫn ba vị đường chủ năm ngày trước rời núi Kim Ứng, hướng Đô Thành đi tới.”

“Năm ngày trước?” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nheo mắt lại: “Năm ngày trước có thể lực bí ẩn tiến tới Đô Thành, chẳng lẽ đúng là Kim Ứng môn nhúng tay vào sao?”

Mộ Dung Thánh Li đột nhiên cười lạnh: “Bởi vì Kim Ứng chính là Mộ Dung Thánh Anh.”

Hắc Ngọc sững sờ: “Làm sao có thể? Một Hoàng đế cửa ngõ chí tôn lại là người đứng đầu một tổ chức giang hồ, làm sao có thể.....”

“Bốn vương trước đây cũng hoài nghi, đầu tiên ba đường chủ Kim Ứng môn xuất hiện ở Hoàng cung chưa đủ làm sáng tỏ vấn đề sao? Còn nữa, chỉ cần bắt được cái đuôi hồ ly Mộ Dung Thánh Anh mà thôi.” Con mắt Mộ Dung Thánh Li lạnh lẽo: “Cái con người đáng khinh bỉ này, không giữ lời hứa, dám lừa gạt Bốn vương mang Noãn Noãn rời đi, làm cho Noãn Noãn tới bây giờ cũng chưa khôi phục lại được trí nhớ, món nợ này Bốn vương nhất định sẽ tính toán thật kỹ với hân.”

※

Suy nghĩ cả đêm, Noãn Noãn vẫn quyết định rời đi, nếu vật cô mang đến là vật Mộ Dung Thánh Anh cần tìm thì cô không cần ở lại nơi này nữa.

“Nghe Thập Nhất nói nàng muốn gặp Trẫm?” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi đi vào Phượng Vũ cung, vẻ mặt rất mệt mỏi. Sáng sớm hôm nay Mộ Dung Thánh Li lại một lần nữa tấn công, mặc dù hiện tại đã lắng xuống nhưng tổn thất rất nghiêm trọng, xem ra thể lực Mộ Dung Thánh Li so với tưởng tượng của hân còn mạnh hơn nhiều.

“Đây là thuốc giải của quân đội kinh thành.” Noãn Noãn lấy ra một bình sẽ trắng đặt lên bàn, cô nhàn nhạt mở miệng: “Có nó, Thiếp Mộc Nhĩ sẽ không dám chống lại mệnh lệnh của ngươi.”

“Ý của nàng là gì?” Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại, bước nhanh đến phía trước kéo cánh tay Noãn Noãn: “Tại sao nàng lại đưa thuốc giải cho Trẫm?”

“Bởi vì ta muốn rời khỏi đây.” Giọng nói Noãn Noãn thật bình tĩnh, cô chậm rãi quan sát cung điện này: “Lúc trước khi rời đi ta chưa từng có suy nghĩ sẽ quay về, nhưng cuối cùng vẫn trở lại, chỉ là sau khi trở về mới biết, cuộc sống ở đây căn bản là không có thay đổi, không hề thích hợp với ta, cho nên ta hối hận. Ta đem thuốc giải của quân đội kinh thành để lại cho ngươi, ta rời khỏi đây.”

Mộ Dung Thánh Anh nắm chặt lấy tay cô, lạnh lùng mở miệng: “Nàng đi đâu? Nàng phản bội Long Chiêu An, Long Hộ đường sẽ không bỏ qua cho nàng.”

“Đa tạ sự quan tâm của ngươi, Long Chiêu An còn trông cậy vào ta để làm rạng danh tổ tông, ông ta sẽ không làm gì ta.” Noãn Noãn chậm rãi rút cánh tay ra, cô nhàn nhạt nói.

Con ngươi Mộ Dung Thánh Anh tối sầm lại: “Rạng danh tổ tông? Ý của nàng là nàng sẽ tham gia Phi Long hội?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Sẽ tham gia, dù sao ta cũng rảnh rồi không có việc gì làm.”

Mộ Dung Thánh Anh lập tức biến sắc, con ngươi tràn đầy sự tức giận, lần nữa hân nắm chặt lấy cánh tay cô: “Không cho phép, Trẫm không cho phép.”

“Hoàng thượng hình như ngươi đã quên mất ta hiện tại đã không còn là Hoàng hậu của ngươi. Ta với ngươi đã không còn quan hệ gì, ngươi dựa vào gì mà không cho phép?” Noãn Noãn lạnh lùng ngắt đầu, trong mắt cũng sôi trào lửa giận.

“Nàng vẫn còn giận Trẫm? Giận Trẫm cùng Thánh Li giao dịch sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên ảo não mở miệng.

Noãn Noãn chột dạ, mở to mắt: “Tại sao ta phải để ý? Ta muốn rời khỏi Hoàng cung lâu lắm rồi, cho nên ta không trách ngươi ngược lại còn cảm ơn ngươi.”

“Nàng cái này chính là nghĩ một đằng nói một nẻo.” Mộ Dung Thánh Anh si ngốc nhìn Noãn Noãn: “Nàng có đầy đủ lý do để giận Trẫm, làm Trẫm do dự nên bỏ lỡ nàng, nhưng hiện tại, cả sau này nữa, Noãn Noãn, Trẫm sẽ không buông tay nữa đâu.”

“Ngươi sẽ.” Noãn Noãn nhìn hân: “Trước đây ngươi thấy ta mới mẻ nên nắm chặt nhưng vì Mộ Dung Vương Triều ngươi sẽ buông ta ra.”

“Sẽ không.” Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết mở miệng.

“Nếu hiện tại, Mộ Dung Thánh Li lấy ta làm điều kiện hòa giải, ngươi có không đồng ý không?” Noãn Noãn cười lạnh.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh trầm xuống.

“Xem đi, cho nên ta sẽ không để cho loại chuyện như vậy xảy ra một lần nữa.” Noãn Noãn gạt tay hất ra: “Ta phải đi, ngươi không nên cản ta.”

Noãn Noãn chậm rãi đi ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ đứng tại chỗ, đột nhiên hất chậm rãi gương mặt, cười khổ một tiếng: “Noãn Noãn, nàng thật sự muốn biết sao? Vậy tại sao không ở lại để xem cho rõ ràng?”

Noãn Noãn đi ra khỏi Phụng Vũ cung, cách đó không xa một bóng dạng nhanh chóng bay qua.

Noãn Noãn sững sờ, theo trực giác hô lên một tiếng: “Người nào?” Liền nhấc chân lên đuổi theo.

Bóng người kia hình như cố tình dẫn dụ Noãn Noãn, không nhanh không chậm trước mặt cô thì triển khinh công tiến vào Linh Thụ cung thì không thấy đây nữa.

Noãn Noãn đứng ở bên ngoài Linh Thụ cung, nhìn cánh cửa cung tan hoang mà thấy buồn cười. Nơi này là Hoàng cung, là địa bàn của Mộ Dung Thánh Anh, nếu cô muốn rời đi vậy tại sao còn quan nhiều chuyện như vậy.

Cô xoay người chuẩn bị rời đi, chợt nhớ tới Vân Nhất có đề cập tới Như phi, nghe nói Như phi trúng Tắc tương tư..... “Tắc tương tư?” Noãn Noãn chậm rãi thưởng thức cái tên này: “Đã đến rồi sao không vào trông em một chút?”

Người nghiên cứu độc được đều có tính tò mò, mặc dù biết loại tò mò này có thể sẽ mang đến phiền toái.

Bên ngoài trời đất đều đóng băng vậy mà Linh Thụ cung lúc nào cũng như đầu mùa xuân, mặt đất đầy rẫy hoa Mạn Châu Sa, giống như lạc vào một thế giới khác.

Dọc theo những con đường đã từng đi, một đường hướng ra hậu viện, xa xa liền thấy hoa Mạn Châu Sa đang bao quanh lấy một nữ nhân tuyệt sắc ở trong đình.

Noãn Noãn chậm rãi tiến lên, dừng lại ở trước mặt nữ nhân này. Nhìn thật kỹ thì thấy nữ nhân này cùng Mộ Dung Thánh Anh giống nhau mấy phần.

“Người chính là Như phi? Là Mẫu hậu của Mộ Dung Thánh Anh ? ” Noãn Noãn tự nhiên mở miệng, mặc dù biết được nữ nhân này không có nghe được: “Người không muốn tính lại gặp con trai của người sao?”

Nữ nhân tuyệt sắc nằm im, giống như đang ngủ thiếp đi, không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại.

Noãn Noãn thở dài, cô bây giờ không có niềm tin quá lớn, dù sao loại độc này cũng là lần đầu tiên cô được nghe thấy, nếu như không chữa đúng không chừng thân thể Như phi cũng không giữ được mà thật sự sẽ chết đi.

“Nàng thật sự có thể cứu cô ấy?” Đột nhiên sau lưng cô vang lên giọng nói của nam nhân.

Noãn Noãn xoay người lại nhìn Hồng y tuyệt sắc nam nhân: “Long Khê? Làm sao mà ngươi lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Trọng lâu xâm phạm

Edit: Thiên Kết

Long Khê cắn chặt môi, nâng con mắt màu đỏ mê người người lên, giống như tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn, âm thanh khàn khàn nói: “Noãn Noãn làm sao lại ở đây? Người cũng biết, Long Khê rất cần Noãn Noãn?”

Noãn Noãn ngẩn ra, còn chưa kịp nói đã thấy Long Khê trực tiếp đi lên ôm lấy cô vào lòng.

Lòng ngực Long Khê thật là ấm áp.

Noãn Noãn không có đẩy Long Khê ra, là cô bội ước trước, có lỗi trước, nếu như lúc này lại đem Long Khê đẩy ra..... Noãn Noãn nhẹ nhàng cười, Long Khê sẽ khóc?

Rất dễ nhận ra Long Khê rất hài lòng với biểu hiện của Noãn Noãn, ánh mắt vụt sáng, khoe môi xinh đẹp câu lên, nhẹ nhàng mở miệng: “Noãn Noãn, thật tốt nàng không có chết.”

Noãn Noãn sững sờ, ngẩng đầu lên: “Ngươi biết chuyện ta nhảy xuống vực núi?”

Long Khê gạt đầu một cái: “Tứ đại đường chủ là do Phụ hoàng ta phái đi, đáng tiếc là ta đến muộn một bước, chẳng qua ta biết nàng sẽ không dễ dàng chết như vậy.” Hân hã hề nhường nhường mày, nhưng rất nhanh chóng lại nhủ mày, thận trọng nói: “Nhưng tại sao nàng lại chạy đến Hoàng cung? Nàng cũng đã biết, nếu như hành tung của nàng bị bại lộ, Phụ hoàng sẽ lại gây bất lợi cho nàng đấy.”

Noãn Noãn nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ hỏi: “Thánh hoàng tại sao lại muốn giết ta?”

Noãn Noãn còn chưa nói hết lời, chỉ thấy hai bóng dáng nhanh chóng xuất hiện ở cửa Linh Thử cung, bọn họ sai bước tiến vào, gấp gáp nói: “Điện hạ, ngài sao có thể tự mình rời khỏi Hộ Long điện?”

Long Khê theo trực giác kéo tay Noãn Noãn lại: “Chúng ta mau đi đi.”

Noãn Noãn sững sờ liền bị Long Khê kéo qua khỏi đình viện ẩn nấp trong căn phòng nhỏ bỏ hoang phía sau.

“Như này thì có thể trốn thoát khỏi bọn họ sao?” Noãn Noãn có chút nghi ngờ hỏi, cô có chút nghi ngờ ngoái đầu nhìn lại về mặt khăn trương của Long Khê.

“Bọn họ không dám đến gần đình đầu, nàng yên tâm.” Long Khê nhỏ giọng nói, đột nhiên hân dương như ý thức được mình cùng Noãn Noãn đang đứng rất gần nhau. Mùi hương trên người nữ nhân này truyền vào mũi hắn, hân cần mũi, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, đôi mắt không dám nhìn Noãn Noãn, khẽ nghiêng mặt sang một bên làm như đang né tránh.

Noãn Noãn không có chú ý đến sự khác thường của hắn, chỉ là nhìn xuyên qua khe cửa thấy Phương Phiền cùng Long Cẩm quả nhiên đi tới cách bọn họ 20m thì dừng lại, thái độ cung kính xen lẫn một loại cảm giác quý dị không nói nên lời. Hai người nhìn nhau rồi chậm rãi rời khỏi Linh Thử cung, ngoan ngoãn đợi ở bên ngoài.

“Bọn họ thật sự không dám đến gần, đã đi ra ngoài Linh Thử cung rồi.” Noãn Noãn thờ phào, ngoái đầu nhìn về phía sau, lúc này cô mới để ý sự khăn trương của Long Khê.

Noãn Noãn nhẹ nhàng cười một tiếng, kéo hắn ngồi xuống dựa lưng vào cửa phòng, nói: “Làm sao ngươi biết mà tới?”

Long Khê ngưng ngưng nhìn lên: “Ta ở Hộ Long điện nghe được tin tức của nàng, nhưng lại sợ Phụ hoàng gây bất lợi cho nàng, nên ta lén chạy ra ngoài.”

Thật ra thì Long Khê vẫn che giấu điểm mấu chốt nhất, Ngao Long Quyết đã đến thời khắc quan trọng, thế nhưng hắn bởi vì lo lắng cho Noãn Noãn mà trốn ra ngoài, làm cho tính toán của Long Kỳ thất bại, từ đó làm cho tình hình cũng như hướng số mạng cứ hướng theo bình thường mà tiến triển.

“Cảm ơn ngươi Long Khê, chỉ là Thánh Hoàng tại sao lại muốn giết ta?” Noãn Noãn nghi ngờ hỏi: “Ta lại chưa từng gặp qua ông ta.”

Long Khê đột nhiên nghiêng nghiêng thân thể nói: “Bởi vì nàng gạt nhĩ từ ông ta nghe lời mình.”

Noãn Noãn ngẩn người ra, trực giác lui về phía sau né tránh, lại bị một bàn tay thon dài nắm lấy: “Noãn Noãn, nàng thật sự có thể cứu người ấy sao?”

Noãn Noãn nhìn theo ngón tay Long Khê, mới phát hiện ra người hắn chỉ chính là Như phi nằm ở trong đình.

“Ta không biết, nhưng chính xác là muốn thử một lần.” Noãn Noãn lúc này mới đem tâm tư của mình đặt lên người Như phi.

“Tại sao?” Long Khê nhỏ giọng hỏi.

“Hả?” Noãn Noãn sững sờ: “Tại sao cái gì?”

“Tại sao muốn cứu người ấy? Là bởi vì Mộ Dung Thánh Anh sao?” Về mặt Long Khê có chút kỳ quái, hình như có chút mong đợi nhưng cũng có chút bài xích.

Nhưng Noãn Noãn không không rảnh mà đi phân tích về mặt của hắn, cô chỉ nhân nhậ mở miệng: “Có lẽ chính là tự thử thách bản thân, không phải nói cao thủ dù ở trên đỉnh cao nhưng vẫn luôn không thỏa mãn sao? Thật khó khăn lắm mới gặp được loại độc cực phẩm như này, ta ngứa tay nên muốn thử một lần.”

“Có thật không?” Con ngươi Long Khê sáng chói dị thường, ở trong đó ẩn chứa một tia không tin tưởng.

“Tên nhóc xấu xa này, không tin ta phải không?” Cổ lẽ là do chột dạ nên Noãn Noãn đành giơ tay lên, vuốt vuốt mái tóc bạch kim chói mắt của Long Khê.

Long Khê giờ tay lên nắm lấy cánh tay của Noãn Noãn: “Ta tin hay không không quan trọng, quan trọng là nàng có tin hay không.” Hắn bỗng nhiên dừng lại rồi lại nhỏ giọng nói: “Còn nữa đừng gọi ta là tiểu tử nữa, chỉ ở trước mặt Noãn Noãn ta mới bày ra bộ dạng này, còn ở trước mặt những người khác ta chính là Long Khê Điện hạ lấp lánh, chói mắt người khác đấy.”

Noãn Noãn sững sờ, cười ha ha, cô gần đây chỉ thấy một Long Khê như thiên thần nhưng lại quên mất bộ mặt hồ mị của hắn, chỉ là, hôm nay Long Khê có chút kỳ lạ, hình như hắn có rất nhiều ý định.

Noãn Noãn nhìn về phía hắn, lại thấy hắn đưa mắt nhìn Như phi ở bên trong đình. Noãn Noãn đột nhiên nhớ tới cái tên Tác tương tư kia là ở trong truyền thuyết, chẳng lẽ.....

“Có phải ngươi cũng hy vọng ta có chút hiểu biết về Tác tương tư độc?” Noãn Noãn nhíu mày hỏi.

“Long Khê từng sờ: “Nàng biết Tác tương tư?”

“Chỉ là nghe nói qua, nghe nói đây là thiên hạ đệ nhất độc do chính tay Phụ hoàng ngươi điều chế ra. Ngay cả danh y đệ nhất thiên hạ Văn Ế cũng không giải được, cho nên ta càng thêm tò mò.” Noãn Noãn đứng dậy, mở cửa phòng, nhìn thân thể của Như phi: “Đúng là jyf độc trong thiên hạ, thân thể Như phi ở chỗ này chịu gió táp mưa sa, nhưng lại không hề nhìn thấy chút lão hóa nào, chỉ là tại sao không đặt Như phi ở trong phòng?”

Long Khê nhỏ giọng nói: “Bởi vì sinh tồn của Như phi phụ thuộc vào rễ cây hoa Mạn Châu Sa, người ấy cần dựa vào chất dinh dưỡng của hoa Mạn Châu Sa để bảo tồn thân thể. Mà hoa Mạn Châu Sa cũng thật kỳ quái, năm đó mùng hoa Mạn Châu Sa này vậy mà có thể sống sót.”

Noãn Noãn vẫn có chút khó hiểu: “Những thân thể Như phi dù sao cũng chỉ làm máu thịt bình thường, hàng ngày đều chịu nắng gió, tuyết mưa chiếu qua.....”

“Trên đời này có cái gọi là nhân quả báo ứng.” Con ngươi Long Khê chợt trở nên sắc bén.

Noãn Noãn bị nét mặt hắn làm cho hết hồn: “Long Khê, ngươi làm sao vậy?”

Long Khê xoay người, vẻ mặt lạnh lùng: “Nếu như nàng thật sự muốn cứu người ấy ta cũng không cần nàng.” Hắn nói xong chậm rãi nhắm hai mắt lại, không nhìn cũng không hỏi Noãn Noãn thêm gì nữa. Trong lòng Noãn Noãn vô cùng nghi ngờ, mới lúc đầu cô còn cho là Long Khê hi vọng mình cứu Như phi. Nếu quả thật có thể giải Tác tương tư độc vậy không chừng Mẫu hậu Long Khê cũng có thể cứu sống. Nhưng lại nhìn vẻ mặt Long Khê lúc này rõ ràng là ẩn chứa điều gì đó không thể nói ra. Rốt cuộc Noãn Noãn không biết là nên cứu hay không nên cứu.

Long Khê ngồi xếp bằng bên cạnh cô giống như là ngủ thiếp đi, ngũ quan tuyệt mỹ giống như được điêu khắc từ đá, đẹp đến cực kỳ.

Noãn Noãn đứng ở bên cạnh hắn đang do dự thì ở xa xa truyền đến tiếng chem. Giết. Trong lòng Noãn Noãn vừa loạn, cô nhanh chân đi ra khỏi phòng, đi đến bên cạnh Như phi ngắt vài cành hoa Mạn Châu Sa rồi lại trở về gian phòng.

Giờ phút này cô phải làm gì mới không lo lắng cho Mộ Dung Thánh Anh nữa.

Long Khê mở mắt, ngắm nhìn người nữ nhân bên cạnh, đôi môi khô sở nhếch lên, trong lòng Noãn Noãn vẫn có người nam nhân kia.

※

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng tiến vào Càn Khôn điện: “Hoàng huynh, Long Khê cùng Hoàng hậu đang ở Long Thử cung.”

Người nam nhân đang nắm bản đồ quân sự tay trở nên cứng đờ lại, hắn ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ ra chút khổ sở: “Long Khê rốt cuộc cũng đến rồi.”

“Hoàng huynh không đem Hoàng hậu trở về sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên mở miệng.

“Thập Nhất, ngươi lại hành động theo cảm tính rồi. Thánh Li chuẩn bị công phá cửa thành, ngươi còn muốn quản nhiều việc như vậy sao?” Mộ Dung Thánh Anh cố gắng để cho mình trở nên tỉnh táo, hắn lạnh lùng đi ra ngoài điện: “Mở cửa thành nghênh địch.”

Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn bóng dáng quyết liệt của người nam tử, hắn bỗng nhiên tức giận, dừng bước lại: “So với Hoàng huynh ta có chút trẻ con nhưng Hoàng huynh người không cảm thấy mình quá mức lý trí sao? Cũng bởi vì chuyện tình trong lòng người quá nhiều, gánh nặng trên vai quá nặng cho nên ngươi mới có thể đánh mất Noãn Noãn a.”

Bước chân nam nhân hơi dừng lại rồi cuối cùng vẫn rời đi.

Thập Nhất nói rất đúng, hắn là đem Noãn Noãn đẩy ra xa nhưng giờ phút này những việc hắn làm đều là muốn đem Noãn Noãn trở về. Hắn không còn là con nít chỉ biết chạy theo đuổi, hơn nữa hiện tại ahwsn sắp mất nước. Hắn muốn mang đến cho thần dân mình một đất nước ổn định, khi đó mới có thể buông bỏ những gánh nặng trên vai, thanh thản làm Kim Ưng cùng Noãn Noãn tiểu ngao giang hồ.

Mặc dù biết đây là trốn tránh nhưng thân phận Mộ Dung Thánh Anh này quá bản thủ rồi, không xứng với Noãn Noãn,

Nam nhân kiên định sai bước đi.

Chiến sự kéo dài một ngày một đêm, đến tờ mờ sáng thì bão tuyết đột nhiên ngừng lại, tầng mây nặng nề phá vỡ một góc trời, ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp nơi trên mặt đất. Binh lính hai bên cũng mệt mỏi rồi nhưng căn bản vẫn còn khả năng chém giết, trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng xóa có thể nhìn thấy được vết máu đỏ tương cùn thì thể.

Quân đội thủ thành bởi vì có quân đội kinh thành tương trợ hơn nưax còn có thể lực của Kim Ứng môn nên càng đánh càng hăng. Mà quân đội của Mộ Dung Thánh Li vì đã phải chiến đấu hơn mười ngày nên đã sớm mệt mỏi. Hơn nữa thời gian càng kéo dài thì càng làm tan rã ý chí chiến đấu của binh lính.

Trên sườn núi bên ngoài thành, có bốn bóng người được phủ áo đen đang lạnh lùng quan sát trận chiến này, mỗi người đều phát ra ánh sáng chiếm đoạt tàn nhẫn.

Đến lúc bộ ngựa bắt ve rồi, chính là giờ phút này.

Đúng lúc bốn bóng áo đen chuẩn bị hành động thì phía chân trời vang lên tiếng kèn hiệu.

“Cái đó là.....” Thanh Long nhỏ giọng mở miệng, nhìn về phương nam.

“Là kèn báo hiệu ngoại tộc xâm lấn, hướng đó là của Trọng Lâu. .... Chẳng lẽ Trọng Lâu cũng muốn tới tranh giành bát cháo này?” Bạch Hổ thấp giọng nói.

Bốn người liếc nhìn nhau một cái, bọn họ đã nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này.

Hai bên đang giao chiến bỗng nhiên nghe thấy tiếng kèn thì tất cả đều dừng lại. Trời càng lúc càng sáng rõ, tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Nửa tháng trước bọn họ có người vẫn còn là huynh đệ, vẫn còn nâng cốc nói cười, vậy mà giờ phút này lại trở thành kẻ thù muốn lấy mạng nhau.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa nhìn về núi thật cao trên tường thành. Trên tường thành nam tử mặc áo giáp bạc trên tay cầm quân kỳ của Mộ Dung Vương Triều.

“Gia, không xong rồi, Trọng Lâu nhâ cơ hội đem binh bình xâm lấn biên quan, chỉ một lát đã vượt qua được con sông, xâm nhập vào đất ta.” Một tên lính cấp tốc tới bẩm báo.

Tất cả binh sĩ đều sững sờ, ánh mắt phức tạp nhìn nhau.

Mộ Dung Thánh Li lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Rút lui.”

Quân lính như thủy triều lui về sau ba mươi dặm, nguy khốn của Đô Thành coi như tạm thời được giải trừ.

Trọng Lâu nắm bắt tin tức rất nhanh, trong Hoàng cung, trong Nhựt thư phòng, tất cả đại thần đều không khỏi lo lắng, vì vậy liền tiến hành thương nghị, rất nhanh chia thành hai phái, nhưng đại đa số đều muốn Mộ Dung Thánh Anh cùng Mộ Dung Thánh Li liên kết.

“Liên kết?” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhíu nhíu mày, hẳn muốn liên thủ nhưng không phải là ở trong tình huống này, hẳn muốn làm ta rã quân đội của Mộ Dung Thánh Li trước.

“Hôm nay chúng ta đề nghị liên thủ tất nhiên sẽ ở thế hạ phong, hơn nữa Mộ Dung Thánh Li còn là loạn thần tặc tử, chúng ta há có thể bao che?” Mộ Dung Thánh Khuynh kiên quyết không đồng ý.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn Mộ Dung Thánh Khuynh một cái, hẳn tự nhiên là biết Mộ Dung Thánh Khuynh đang lo lắng về cái gì, nhưng giờ phút này liên thủ không thể nghĩ ngờ gì nữa chính là đem giang sơn chấp tay đưa cho kẻ khác.

“Tục ngữ có câu, muốn dẹp loạn ở ngoài trước tiên phải bình ổn bên trong. Nếu như Hoàng thượng không chịu lùi về sau một bước thì Mộ Dung Vương Triều thì khó có thể giữ lại được. Hoàng chi Thánh Nguyên Vương gia cũng đã đem quân lui về sau 30 dặm, cũng có thể nhìn ra thành tâm của Vương gia.” Lỗ Trần kiên quyết ủng hộ liên thủ.

Mộ Dung Thánh Khuynh cười lạnh nói: “Lão Thất cũng chưa phải người tới, Lỗ Trần tướng quân làm sao biết lão Thất muốn liên thủ? Chẳng lẽ Lỗ Trần tướng quân cùng lão Thất có quan hệ?”

Lỗ Trần lập tức đỏ mặt lên: “Thập nhất Cuwong gia ngài không nên ngậm máu phun người, ta đối với Hoàng thượng tuyệt đối trung thành, có nhật nguyệt chứng giám.”

“Tốt lắm” Mộ Dung Thánh Anh mở miệng cắt đứt sự tranh luận của hai người bọn họ: “Còn có thời gian mà tranh cãi, không bằng tập trung suy nghĩ kế hoạch ngăn địch.”

Lỗ Trần vội vàng cúi đầu nhưng trong lòng không phục.

Sau một phút đồng hồ các vị đại thần liền lui ra, Vân Vụ cùng ba vị nữ am thào xuống cái trang liên tề tự ở trong Nhựt thư phòng.

“Lấy được tin tức xác thực, Trọng Lâu đã đánh chiếm được biên quan, sản nghiệp Kim Ứng môn của chúng ta đã bị hủy trong phút chốc.” Vân Vụ vừa nói, thân thể trở nên run rẩy.

“Không ngờ Trọng Lâu lại thừa cơ hội mà tiến vào.” Mộ Dung Thánh Anh hung hăng vỗ long án: “Vân Vụ, ngươi dẫn các huynh đệ trở về, nghĩ biện pháp ngăn cản Trọng Lâu đại quân vượt qua.”

“Vùng biên quan này đều là cơ sở của chúng ta nhưng hiện tại đã bị tổn thất một cửa nên sợ rằng chưa chắc đã ngăn cản được” Vân Vụ mở miệng.

“Trẫm biết, nhưng ít nhất có thể kéo dài thời gian, ngươi yên tâm chuyên nơi này Trẫm sẽ nhanh chóng giải quyết, sớm đem binh tới trợ giúp cho các ngươi.”

Ba người Vân Vụ gật đầu một cái, thời gian hiện tại cấp bách không còn kịp khách sáo, tất cả đều lui ra cáo từ.

Bên trong Linh Thử cung, Noãn Noãn đem Mạn Châu Sa lấy ra dung dịch tiến hành phân tích.

Long Khê nhìn Noãn Noãn mệt mỏi, chợt tiến lên kéo tay cô: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Noãn Noãn sững sờ, trực giác muốn kháng cự nhưng lại bị Long Khê kéo ra khỏi gian phòng.

Trời đã sáng rồi, tiếng giết chóc cũng biết mất, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Ba bóng người bên ngoài Linh Thử cung chợt lóe lên.

“Vân Vụ?” Noãn Noãn sững sờ, chợt lên tiếng, cô tránh ra khỏi Long Khê, lập tức thi triển khinh công đuổi theo, la lớn: “Vân Vụ, Kim Ứng đang ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: chân tướng sao

Editor: nhuandong

Ba bóng người trong nháy mắt dừng lại, đội trời đạp đất đứng ở đằng kia, gió đông đột nhiên tăng gấp, cuốn lên vô số tuyết động, bay múa giữa ba người.

Noãn Noãn đuổi theo, một phát bắt được cánh tay của một người đàn ông trong đó, hỏi lại vấn đề của mình: “Vân Vụ, Kim Ứng ở đâu?”

Người nam nhân kia chậm rãi xoay người, là khuôn mặt xa lạ, mặc dù cũng coi là tuấn mỹ, nhưng so với Vân Vụ, chênh lệch khá xa.

Noãn Noãn sững sờ, không nghĩ thế nhưng lại nhận lầm người, vội vàng chuyển mắt nhìn hai người còn lại, tất cả đều là mặt mũi xa lạ.

Sao lại thế này! Noãn Noãn trong lòng càng thêm nghi ngờ, mới vừa rồi mặc dù chỉ là một cái, nhưng thực sự Noãn Noãn thấy rất rõ ràng là Vân Vụ, Lôi Đình và Phong Tề, làm sao có thể nhận lầm người chứ?

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Nam nhân kia xoay người hành lễ, về mặt cung kính. Hai người khác cũng thế.

“Các anh biết tôi?” Noãn Noãn càng thêm sững sờ.

Người kia nói: “Thuộc hạ là tướng sĩ thủ thành, đã từng gặp qua nương nương một lần, nương nương dẫn đội kinh kỳ tiến lên phía trước giúp hoàng thượng một tay, nương nương là anh hùng của vương triều Mộ Dung!”

Noãn Noãn lúng túng cười cười, có lẽ bắt đầu cô có ý tưởng muốn giúp đỡ vương triều Mộ Dung, nhưng mà ở trong ánh mắt của Mộ Dung Thánh Anh, cô lại ép buộc mình thay đổi tâm ý.

“Đừng gọi tôi là nương nương, gọi tôi là Long cô nương đi!” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, buông người nọ ra, xoay người đi, về mặt có chút cô đơn.

“Thuộc hạ cảm tạ Long cô nương nhắc tay giúp đỡ!” Âm thanh uy vũ của ba nam nhân từ phía sau truyền đến.

Noãn Noãn khoát khoát tay, trong lòng càng thêm xấu hổ, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh lại có ảnh hưởng lớn với mình như vậy, lại dễ dàng thay đổi ước nguyện ban đầu của mình.

Ba nam nhân lạnh lùng đứng, nhìn nữ tử dần dần đi xa, một người trong đó vung tay lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ, chính là Vân Vụ không sai. Hai người còn lại cũng tháo mặt nạ xuống, như có điều suy nghĩ nhìn nhau.

“May nhờ có điều chuẩn bị, nếu không thật sự bại lộ bí mật!” Phong Tễ nhỏ giọng nói.

“Nếu như chúng ta thật sự bại lộ thân phận, Long cô nương sẽ làm như thế nào?” Lôi Đình đột nhiên nhỏ giọng nói, trong ánh mắt có tia giao hoạt.

“Lôi Đình, đây không phải là chuyện chúng ta muốn làm, hiện tại đang đối đầu với kẻ địch mạnh, không thể cười giỡn!” Vân Vụ nhỏ giọng nói, nhìn sắc trời: “Chúng ta phải nhanh xuất cung phá vòng vây, nếu không sẽ tới không kịp!”

Lôi Đình phiền não thở dài một cái: “Cái tên Thánh Nguyên này, thật sự là muốn trở thành tội nhân của vương triều Mộ Dung rồi!”

Phong Tễ cùng Vân Vụ liếc nhau một cái, cùng đều thở dài, ba người nhanh chóng rời đi.

Trong doanh trướng cách cửa thành ba mươi dặm, Mộ Dung Thánh Li một thân khôi giáp đen ngời yên, trước mặt là bản đồ phân bố quân sự.

Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Vừa nghĩ tới Trọng Lâu nhân cơ hội vượt qua núi Thiên Tế, chà đạp con dân vương triều Mộ Dung, tổng nội tâm Mộ Dung Thánh Li có một loại tức giận không nói được. Đã từng, hấn tức giận rời khỏi hoàng thành ba năm, biên cương chính là ngôi nhà thứ hai của hấn, nơi có huynh đệ của hấn, có thân dân của hấn, hôm nay...

Màn che mở ra, Hắc Ngọc vội vã đi vào: “Gia, người biên quan đến!”

Mộ Dung Thánh Li vội vàng ngồi thẳng lên, chỉ thấy một bóng dáng lão đảo xuất hiện ở sau lưng Hắc Ngọc, té ở trước mặt hấn.

“Hắc Lang?” Mộ Dung Thánh Li sững sờ, tiến lên đỡ nam nhân cả người: vết máu loang lổ “Làm sao ngươi biết tới nơi này? Chẳng lẽ thành Mộc Dương thất thủ rồi sao?”

Nam nhân tên gọi Hắc Lang gật đầu một cái, cơ hồ trên mặt huyết nhục mơ hồ chậm rãi nặn ra một sự bi thương: “Lá chắn núi Thiên Tế đã rách, tam thái tử của Trọng Lâu mang người xâm chiếm thành Mộc Dương, sau khi vào thành bọn họ vô ác bất tác (không có việc xấu nào không làm), giết con dân của ta, gian dân phụ nữ, bắt hàng loạt binh lính, muốn dựng Thiên Tế trở thành nơi hiểm yếu của bọn họ, vương gia, mười một ám vệ, cũng chỉ còn một mình ta!”

Mộ Dung Thánh Li nắm chặt hai quả đấm, khuôn mặt bị phẫn.

“Gia, trước hết thuộc hạ dẫn người đi xuống chữa thương!” Hắc Ngọc nhỏ giọng nói, mang Hắc Lang đi xuống. Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng ngồi, trên tay dính đầy máu tươi của Hắc Lang, trong đầu tất cả đều là hình ảnh súc sinh Trọng Lâu tàn nhẫn sát hại thân dân. Hồi lâu, hấn chợt đứng lên, đang định ra ngoài, bên ngoài trướng có người vọt tới, lập tức quỳ gối trước mặt của hấn.

“Gia, ngài giết Hắc Ngọc đi, là Hắc Ngọc khiến gia lâm vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa này, Hắc Ngọc...” Hắc Ngọc quỳ trên mặt đất, hung hăng đánh vào miệng của mình.

“Đứng lên!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng: “Là bốn vương dục niệm quá phá, có liên quan gì tới ngươi? Lúc bốn vương xuất binh, đã nghĩ tới có một ngày như vậy, cho Mộ Dung Thánh Anh là một con cạp giấy, lại không nghĩ rằng hấn lại chính là môn chủ Kim Ưng môn. Bốn vương tính sót một bước, mới để cho chuyện phát triển tới mức như thế!”

Thật ra hấn tính sót còn có Noãn Noãn, hôm đó nếu nhưng không phải là Noãn Noãn mang đội kinh kỳ chạy tới, coi như Mộ Dung Thánh Anh có Kim Ưng môn làm lá chắn, giờ phút này cũng đã là ngồi trong tù của hấn!

“Vương gia, hiện tại có lẽ có một người có thể trợ giúp vương gia!” Hắc Ngọc quỳ trên mặt đất nhỏ giọng nói.

“Nói!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, nhưng ánh mắt rõ ràng đã lộ ra đề phòng.

“Là bốn cung!” Âm thanh yếu ớt của nữ nhân vang lên, màn che đánh giặc mở ra, một hồng ảnh nhanh chóng đi vào.

Mộ Dung Thánh Li tối sầm mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân mặt cười hồ mị trước mặt: “Là ngươi?”

“Li, đã lâu không gặp, có nhớ bốn cung không?” Dung Yên Nhi hồ mị cười nói, ngược lại nhìn Hắc Ngọc đang quỳ trên mặt đất: “Ngươi nghĩ cũng không đến phiên người thuộc hạ ngươi tin tưởng nhất phản bội ngươi đi? A, không đúng, này không gọi là phản bội, phải gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!”

Mộ Dung Thánh Li tiến lên nhắc người Hắc Ngọc lên: “Tại sao? Tại sao phản bội bốn vương?”

Hắc Ngọc quỳ trên mặt đất dập đầu: “Vương gia, Hắc Ngọc rất bất đắc dĩ, Hắc Ngọc...”

“Là bởi vì nữ nhân!” Dung Yên Nhi cười ha ha, móng tay đỏ tươi nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt như ngọc: “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan (anh hùng không qua ái mỹ nhân), huống chi hấn cũng không phải là anh hùng, một nữ nhân là có thể giải quyết hấn!”

Hắc Ngọc cúi đầu, khuôn mặt hối tiếc: “Gia, là lỗi của Hắc Ngọc, Hắc Ngọc bị ma quỷ ám ảnh, bị thái hậu khống chế, Hắc Ngọc... A!” Bỗng nhiên Hắc Ngọc ngẩng đầu, trợn to hai mắt, nhìn hấn kiếm đâm vào thân thể hấn.

Mộ Dung Thánh Li hung hăng rút kiếm ra, lạnh lùng nói: “Đây chính là kết quả ngươi phản bội bốn vương!”

Hắc Ngọc che vết thương, trên mặt đột nhiên là sự thoải mái: “Hắc Ngọc có thể chết ở trong tay vương gia, Hắc Ngọc cũng coi như nhắm mắt, vương gia,... Thật xin lỗi!”

Nhìn Hắc Ngọc ngã xuống đất, Mộ Dung Thánh Li ánh mắt quyết tuyệt mở miệng: “Bỏn vương sẽ không để cho ngươi nhắm mắt, bỏn vương thề, đời này kiếp này cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Hắc Ngọc khổ sở cười khổ, mở to mắt không còn hô hấp.

“Bốp bốp!” Dung Yên Nhi há hê vỗ tay: “Li, coi như ngươi giết hán thì sao, tội nhân của vương triều Mộ Dung vẫn là ngươi!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng xoay người, tức giận nhìn chăm chăm Dung Yên Nhi: “Ngươi đến cùng là muốn như thế nào?”

“Không hổ là Li mà bỏn cung nhìn từ nhỏ mà lớn lên, quả nhiên là thông minh!” Dung Yên Nhi ngồi xuống, cầm ly rượu của Mộ Dung Thánh Li đưa lên trước mặt, bên trong còn một nửa ly rượu, ả hơi thả đầu ra, đem rượu rót vào trong ly, tiếp, ả lại đảo một ly, mình uống trước một nửa ly, đem nửa ly còn lại cho Mộ Dung Thánh Li: “Ngươi cũng uống đi!”

Mộ Dung Thánh Li mất sắc tối sầm lại, vươn tay đem ly rượu đổ xuống đất, lạnh lùng nói: “Dung Yên Nhi, bỏn vương chắc chắn sẽ không nghe ngươi định đoạt!”

“Thật sao? Chẳng lẽ ngươi thật muốn làm tội nhân của vương triều Mộ Dung? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn vì ngươi mà vương triều Mộ Dung bị diệt vong?” Dung Yên Nhi nhõng nhẽo cười ha ha, mị nhãn thả ra ánh sáng lạnh lùng.

Mộ Dung Thánh Li cắn thật chặt môi, nhìn chòng chọc vào Dung Yên Nhi: “Đây đều là ngươi ở sau lưng giở trò, ngươi...”

“Mộ Dung Thánh Li, ngươi không cần lừa mình dối người, nếu như trong lòng của ngươi không có dục niệm, không có hạt giống, dù là bỏn vương làm gì, cũng sẽ không có kết quả của ngày hôm nay! Hôm nay ngươi dục niệm đã lớn thành đại thụ che trời, muốn nhỏ cũng đã không thể nào!” Dung Yên Nhi mất sắc run lên, ha ha cười lạnh nói.

Mộ Dung Thánh Li hồ thẹn cúi đầu, không sai, là chấp niệm của hán nhất thời gây thành tai họa như thế, đừng nói trước thật xin lỗi người đời, cho dù chết rồi, đền dưới đất, mẫu phi của hán cũng không dậy nổi!

“Này đều do phụ hoàng, nếu như không phải hán thiên vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Mộ Dung Thánh Anh, phong Noãn Noãn làm hoàng hậu, bỏn vương làm sao lại...” Mộ Dung Thánh Li còn ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Ngươi sai lầm rồi, cũng bởi vì Mộ Dung Băng Nguyệt thương ngươi, mới không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngươi!” Dung Yên Nhi ngẩng đầu lên cuowi ha ha: “Ngươi biết tại sao nhiều năm qua bỏn cung không động ngươi không? Cũng bởi vì Mộ Dung Băng Nguyệt ngăn cản, hán có thể dễ dàng tha thứ bỏn cung ở hậu cung tùy ý hồ vị, nhưng chính là không thể động vào ngươi!”

Mộ Dung Thánh Li sưng sờ, cúi đầu mở miệng: “Không thể nào, không thể nào...”

“Thật ra thì hán cũng không phải là đau lòng ngươi, bởi vì chỉ có ngươi, có khả năng là hoàng tử hoàng tôn duy nhất của vương triều Mộ Dung!” Dung Yên Nhi ha ha yêu kiều cười nói.

Mộ Dung Thánh Li càng thêm kinh hãi, không dám tin nhìn Dung Yên Nhi: “Ngươi nói cái gì?”

“Như phi không phải là do bỏn cung hạ độc, bỏn cung cũng chỉ là ứng hợp với tình hình làm nhân vật ác nhân mà thôi, kẻ chân chính hạ độc chính là phụ hoàng ngươi Mộ Dung Băng Nguyệt!” Dung Yên Nhi miễn cưỡng trêu chọc sợi tóc, khề thờ dài: “Hôm nay hưng trí thật là tốt, thế nhưng đem bí mật cất giấu nhiều năm nói ra tất cả!” ả nhõng nhẽo cười ha ha nói: “Ngươi không nghĩ tới chứ? Phi từ phụ hoàng ngươi sủng ái nhất lại phản bội hán, lén phủng cung Thánh hoàng!”

Mộ Dung Thánh Li sắc mặt xanh mét: “Không thể nào, không thể nào!”

“Như phi cũng coi như là có ân với ngươi, ngươi không tin cũng coi như xong, nhưng bỏn cung bảo đảm nói sự thật!” Dung Yên Nhi lạnh lẽo cười một tiếng: “vào mười lăm năm trước, không lâu sau khi Mộ Dung Thánh Khuynh ra đời, phụ hoàng ngươi liền phát giác Như phi cùng Thánh hoàng có gian tình, đã từng khổ sở không gượng dậy nổi, vì vậy bỏn vương liền thêm dầu vào lửa, để cho hận thấu xương đối với Mộ Dung Thánh Anh! Như Phi có chỗ dựa là Thánh hoàng, phụ hoàng ngươi hiển nhiên không dám động nàng, trên mặt nổi tin tưởng Mộ Dung Thánh Anh, nhưng âm thầm hận hận thấu xương, càng đối với Hộ Long đường cùng với Hộ Long điện hận thấu xương!”

“Hán giả bộ mượn tay bỏn cung độc hại Như phi, trong mỗi ngày hoảng sợ không chịu nổi, bệnh nặng triền thân, sau Long Chiêu An nói trong cung có bảo vật của người Long Môn, muốn an bài Long Thủy Li vào cung, bị phụ hoàng ngươi đoán được, liền mượn kế khiến Long Noãn Noãn cùng Long Thủy Li đồng thời vào trong cung, hơn nữa nói cho Mộ Dung Thánh Anh Long Noãn Noãn chính là người duy nhất có thể cứu vớt vương triều Mộ Dung, không muốn cho người của Long Môn có bất kỳ quan hệ gì với ngươi!”

“Hiện tại ngươi hiểu chưa? Ngồi trên cái ngôi vị hoàng đế này, ngươi là người có tư cách nhất, cho nên, cùng hợp tác với bỏn cung đi, bỏn cung sẽ giống như phụ hoàng của ngươi trợ giúp ngươi ngồi lên cái ngôi vị đó, thậm chí còn có thể thống nhất thiên hạ!” Dung Yên Nhi ha ha yêu kiều cười, tiến lên nắm lên bả vai của nam nhân.

Mộ Dung Thánh Li đã hoàn toàn sợ ngây người, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là giả? Mọi người trong hoàng cung, hai mươi mấy năm qua chẳng lẽ cũng sống cuộc sống trong giả tưởng hư ảo sao? Phụ hoàng hẳn cho là thiên vị lại chỉ thương yêu nhất hẳn, Mộ Dung Thánh Anh không phải là máu mủ của phụ hoàng? Quá buồn cười, đây quả thực là quá buồn cười.

“Ngươi rút ngay!” Mộ Dung Thánh Li đột nhiên đẩy Dung Yên Nhi ra, lớn tiếng quát um lên: “Ta không tin, ta không tin, yêu phụ, ngươi nói tất cả đều là giả, ta sẽ không tin tưởng, sẽ không!”

Dung Yên Nhi lạnh lùng nhìn hẳn: “Không tin phải không? Thật sự không tin phải không? Bồn cung khuyên ngươi vẫn là nên tin tưởng đi, chỉ cần ngươi tin, thì ngươi hoàn toàn có lý do lên ngôi cái ngôi vị hoàng đế kia. Mà bồn cũng cũng sẽ giúp ngươi một tay, ngươi cũng không cần phải đau khổ nữa, không cần lo lắng trở thành tội nhân của vương triều Mộ Dung nữa. Bồn cũng nói những điều này chỉ là muốn tốt cho ngươi, tại sao ngươi lại không tin?”

Mộ Dung Thánh Li bị Dung Yên Nhi làm cho á khẩu không trả lời được. Không sai, nếu như sự thật thật sự là như vậy, vậy hiện tại tất cả những việc hẳn làm đều có một lý do đường hoàng, ngôi vị hoàng đế kia chính là của hẳn, chỉ có hẳn là hoàng tử hoàng tôn của vương triều Mộ Dung, hẳn tuyệt đối không cho phép người ngoài mơ ước cái ghế đó, nhưng hẳn không thể tin được, không thể tin!

“Mộ Dung Thánh Li, ngươi không có thời gian, lời nói của Hắc Lang ngươi đã nghe được, bộ lạc Trọng Lâu đã bắt đầu tàn nhẫn chém giết đối với vương triều Mộ Dung, chẳng lẽ ngươi cứ ngồi mặc kệ sao? Cùng hợp tác với bồn cung, tất cả sẽ rất nhanh kết thúc, coi như tất cả người đời đều cho rằng ngươi là tội nhân cướp ngôi soán vị, nhưng chỉ cần ngươi đuổi Trọng Lâu ra khỏi vương triều Mộ Dung, như vậy ngươi chính là ân nhân của vương triều Mộ Dung, lịch sử sẽ ca ngợi! Đây mới chính khang trang đại lộ của ngươi!” Dung Yên Nhi tiến lên, vươn một ngón tay chậm rãi nâng cằm nam nhân lên, từng chữ câu chữ giống nhưng tây nảo, thấp giọng trần thuật.

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, nhìn cặp mắt yêu dị của nữ nhân kia, chậm rãi gật đầu một cái.

Hiện tại hẳn thực sự không thể lui được nữa!

※

Bên trong Linh Thử cung, Noãn Noãn quyết miệng có chút thất vọng đến gần nữ nhân tuyệt sắc, không nhận được tự nhủ: “Chẳng lẽ mình thực sự nhìn lầm rồi sao? Nhưng vừa rồi rõ ràng là ba người bọn hẳn, làm sao lại mất mò được!”

Long Khê ngồi ở trên đình nhấc tay lên, trên tay cầm theo một bầu rượu, lẳng lặng nhìn Noãn Noãn, cười một tiếng, lại uống một hớp.

“Long Khê, anh ở trên đây làm gì thế? Làm tôi hoàn sơ!” Noãn Noãn nghe được âm thanh, lúc này mới ngước mắt, thấy Long Khê không nhận được oán giận nói.

Long Khê không nói gì, chỉ uống từng ngụm rượu, giương mắt, kinh ngạc nhìn trên nóc đình: “Nàng ở chỗ này gió tấp mưa sa nhiều năm như vậy, không ngờ đến bây giờ mới có thể có một tòa đình che đây mưa gió!”

Noãn Noãn sững sờ, thể mới ý thức được trong miệng Long Khê cô là Như phi, suy nghĩ kỹ càng lại, cũng vậy, lần trước lúc cô thức dậy, nơi này đúng là không có đình. Có thể là sau Dung Yên Nhi rời khỏi hoàng cung, Mộ Dung Thánh Anh kiến tạo cho mẫu phi hẳn, chỉ đáng tiếc Như Phi muốn sống phải dựa vào gốc rễ của hoa mạn châu sa, không thì sẽ không ở nơi này chịu gió tấp mưa sa.

Trong mắt Noãn Noãn, nhìn dung nhan tuyệt lệ của Như phi, không nhận được nhỏ giọng nói: “Cô rất đẹp phải không? Là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà ta đã gặp!”

Long Khê nhàn nhạt liếc mắt nhìn: “Đừng hâm mộ nàng, cũng bởi vì bộ dạng dung nhan tuyệt sắc này mà nàng đã trêu chọc quá nhiều tội nghiệt!”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Đúng vậy, nếu không phải là bởi vì ghen tỵ, Dung Yên Nhi cũng sẽ không hạ độc cô, Mộ Dung Thánh Anh cũng sẽ không...”

Đột nhiên Long Khê cắn môi, từ phía trên nhảy xuống, một phát bắt được tay Noãn Noãn gấp giọng nói: “Noãn Noãn chúng ta đi thôi, đi tới một nơi không ai biết chúng ta, không cần lo nhưng chuyện nhân sự này!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: một mối

Editor: nhuandong

Noãn Noãn sững sờ, không hiểu được nguyên nhân hẳn đột nhiên muốn bỏ trốn, đang dọ dự, Long Khê lại nắm chặt tay cô, mang theo cô rời đi.

“Cái đó...” Noãn Noãn vừa muốn mở miệng, ngoài cửa một bạch ảnh chợt lóe đi vào, một tay kéo lấy Noãn Noãn vào trong lòng, dùng tư thế ôm đoạt

lấy, lạnh lùng nhìn chăm chăm Long Khê.

“Mộ Dung Thánh Anh!” Môi Long Khê khạc ra bốn chữ lạnh lẽo.

“Noãn Noãn sẽ không đi cùng ngươi, mời điện hạ vẫn nên rời đi ngay!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, tay nắm tay Noãn Noãn càng thêm chặt.

Noãn Noãn ngoái đầu lại hồ nghi nhìn chăm chăm Mộ Dung Thánh Anh, không hiểu vì sao đột nhiên hắn trở nên kiên trì như vậy. Từ khi gặp hắn, đến hôm qua rồi đi, thái độ của hắn vẫn luôn mập mờ, chân mày khóa lại, khiến người nào nhìn lên đều thấy khó xử, không biết hôm nay vì sao hắn lại hiện ngang lăm liệt đứng ở bên cạnh Noãn Noãn, uy vũ như vậy.

Long Khê mắt sắc tối sầm lại, hồng quang sâu kín ép người không mở mắt ra, Phụng Phiến và Long Cẩm hai lão này hai mươi năm qua quả thật không uổng phí công sức, khi Long Khê tức giận, cũng vẫn có uy nghiêm của Điện hạ Hộ Long điện: “Mộ Dung Thánh Anh, bản điện hạ đi, hiển nhiên sẽ mang theo Noãn Noãn đi, ngươi cho rằng một tên hoàng đế nhỏ nhoi như ngươi có thể ngăn cản bản điện hạ lại?”

Đây là từ khi Noãn Noãn lớn đến như vậy, mới nghe được một câu nói cực kỳ rung động, Mộ Dung Thánh Anh cũng coi là một hoàng đế nhỏ nhoi, vậy Noãn Noãn cô thì là cái gì?

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh: “Điện hạ muốn vương triều Mộ Dung, cũng không dễ dàng như vậy, từ thượng cổ tới nay, mặc dù Hộ Long điện là ngũ quốc đứng đầu, nhưng cũng chỉ có Hộ Long đường của vương triều Mộ Dung coi Hộ Long điện là chủ mà thôi, điện hạ có thể dụ được người khác, không dụ dỗ được trăm!”

Noãn Noãn bị Mộ Dung Thánh Anh ôm, lần đầu tiên cảm thấy lồng ngực nam nhân sao mà rộng rãi như vậy, vẻ mặt nam nhân sao mà trang nghiêm, tên hoàng đế sói đội lông cừu này, rốt cuộc làm sói đuôi dài một lần!

Sợi tóc bạch kim tung ra trong không khí, giống như thanh sắt, Long Khê dường như đã vô cùng tức giận: “Có thể có dụ dỗ được hay không, vậy thì đánh một trận phân tranh cao thấp đi!”

Noãn Noãn quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh, ngược lại cô không tin tưởng Mộ Dung Thánh Anh sẽ thực sự vì cô mà cùng Long Khê đánh một trận. Trước không nói hắn không phải là đối thủ của Long Khê, với tình huống bây giờ, ngoài thành đại quân tiến sát, tâm tư thâm trầm kia, chẳng lẽ còn có thể vì một nữ nhân như cô mà đại sự bất thành?

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi buông Noãn Noãn ra, nhỏ giọng nói: “Nàng chờ ta!”

Noãn Noãn sửng sốt, không đợi mở miệng, hai người đã chiến thành một đoàn, một hồng một bạch thật là chói mắt.

Noãn Noãn đứng ở một bên, thế nhưng quên mất kéo hai người ra, chỉ vì câu nói kia của Mộ Dung Thánh Anh mà rung động, nhéo nhéo mắt, xác định không phải là nằm mơ, thở một hơi, xông lên một phía trước, đánh thông hai người đánh khó hòa giải.

“Thì ra là Long Khê điện hạ đại danh鼎鼎 võ công chẳng qua cũng là như thế!” Mộ Dung Thánh Anh khom người, thở hổn hển, khước môi cười, lạnh lùng cười nhạo nói.

Long Khê dù không có hình dáng lên trời xuống đất như trong truyền thuyết kia, nhưng thế nào cũng là chân truyền của Thánh hoàng, tóc bạch kim bông bênh, hồng y tay áo, không giống như Mộ Dung Thánh Anh nhếch nhác, lại bởi vì những lời nói này của Mộ Dung Thánh Anh mà đỏ mặt.

Đứng, hắn là Long Khê điện hạ tương lai thừa kế hoàng vị, hắn Long Khê điện hạ ngậm Hộ Long kim quang ra đời, đừng nói là mười chiêu đem phạm phu tục tử này đánh chết ngay tại chỗ, hôm nay người này chẳng những không mất một sợi lông, còn có thể nói những lời cười nhạo hắn như vậy, chính là sự châm chọc lớn nhất!

Noãn Noãn nhanh tới trước hòa giải, kéo Long Khê lại nhỏ giọng nói: “Anh trước cứ đi thôi, hôm nay anh trộm chạy đến, Thánh hoàng nhất định sẽ phái người tới tìm, đến lúc đó phát hiện tôi vẫn còn sống tốt, như vậy...”

Đột nhiên Long Khê cười khò: “Hôm đó nàng mang theo đội kinh kỳ của Hộ Long điện, làm ra động tĩnh lớn như vậy, nàng cho rằng phụ hoàng ta không biết nàng còn sống hay sao? Sở dĩ không có ai tới lấy mạng nàng, đó cũng bởi vì phụ hoàng ta bế quan tu luyện, chưa xuất quan mà thôi!”

Noãn Noãn sửng sốt, trong lòng có chút thổn thức, như vậy càng không thể giữ Long Khê lại rồi, vì vậy nói: “Vậy anh mau trở về đi thôi, thấy anh cầu tình thánh hoàng, đã nói không có gì với tôi, đừng có giết tôi rồi!”

Đột nhiên Long Khê vẻ mặt âm trầm nhìn Noãn Noãn: “Nàng thực sự sợ chết? Dám nói ra những lời này?” Nói xong hốc mắt dần đỏ, nước mắt rung rung, nhưng không rơi xuống.

Tâm Noãn Noãn cứng lại, không đành lòng nhìn hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: “Ai không sợ chết chứ, nhất là loại bị oan uổng cùng anh không có gì, bị giết chết...”

Long Khê giận dữ nhìn cô: “Oan uổng sao? Ta thật sự muốn cùng nàng cao bay xa chạy! Nàng đã nói như vậy, không bằng ngay bây giờ chúng ta bái đường thành thân đi!”

Noãn Noãn giật mình vì sốc, không biết rõ suy nghĩ của Long Khê, chẳng lẽ là cô nói giữa hai người trong sạch, hắn nhất định làm ra chút chuyện sao?

Biết rõ ràng cùng đin liu với hần sẽ chết, cô sẽ không ngu như vậy. Lại nói, cô vốn bị người đã thương một lần, đời này, tuyệt đối không có dũng khí mạo hiểm rơi đầu trong trường yêu!”

Mộ Dung Thánh Anh kéo Noãn Noãn lại: “Điện hạ một mình trở về đi thôi, nếu như điện hạ không muốn nhìn thấy Noãn Noãn bị tổn thương thêm gì nữa!”

Lời này của Mộ Dung Thánh Anh, mặc dù nhẹ, nhưng lại hung hăng bắt được uy hiếp Long Khê, hần hiển nhiên biết, dựa vào tính khí Long Kỳ, nếu như xuất quan, biết Noãn Noãn còn sống, hơn nữa còn trợ giúp Mộ Dung Thánh Anh phá hư kế hoạch hần thu phục vương triều Mộ Dung, Noãn Noãn nhất định là phải chết! Vô công của tứ đại đường chủ, đôi mắt thiên hạ không có mấy người có thể chống cự, hần cũng không thể!

Long Khê cắn cắn môi, lần nữa nhỏ giọng hỏi: “Noãn Noãn, năng thực sự sẽ không đi theo ta?”

Noãn Noãn nhìn Long Khê, trong đầu đột nhiên hiện lên những ngày hạnh phúc cùng hần tiêu dao giang hồ. Mặc dù Long Khê là người phiền phức, nhưng khi đó quả thật hai người rất hạnh phúc. Nhưng hôm nay tất cả đã thay đổi, có Thánh hoàng ở đây, có sinh mạng bị uy hiếp, cô đã không cách nào cùng Long Khê có những ngày tháng tiêu dao giang hồ như những ngày đó nữa.

Thấy Noãn Noãn không trả lời, trong lòng Long Khê đã có đáp án, hần lạnh lùng cười cười, đột nhiên chuyển mắt nhìn về Mộ Dung Thánh Anh, giọng cảm giận nói: “Người luôn cùng ta giành, nhưng người nên nhớ, lần này ta nhất định sẽ đoạt lại những gì ta muốn!”

Một cơn gió mạnh, Long Khê rời đi, chỉ để lại hai người.

“Anh trước kia đoạt lấy vật gì của hần không?” Noãn Noãn ngoái đầu nhìn về Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Anh cũng thấy kỳ quái, lắc đầu một cái: “Ta không biết!”

Noãn Noãn thở dài, trong lòng có chút mất mát, cảm thấy vừa rồi như vậy có chút tàn khốc với Long Khê, mặc dù đây là lựa chọn duy nhất của cô.

Noãn Noãn lắc đầu một cái, không thêm nghĩ nữa, ngoái đầu lại nhìn Mộ Dung Thánh Anh một cái, lạnh nhạt nói: “Còn anh nữa, làm sao lại tới? Bây giờ không phải là thời kỳ mấu chốt sao?”

Mộ Dung Thánh Anh thấp mắt nhìn cô: “Ta không muốn lại mất năng!”

Noãn Noãn sững sờ, hồ nghi theo dõi hần: “Anh lại muốn lợi dụng tôi? MUỐN tôi đi sắc dụ Mộ Dung Thánh Li, để cho anh ta lui binh sao?”

Mộ Dung Thánh Anh cười khò: “Trí tưởng tượng của nàng thật phong phú!”

“Không phải là phong phú, mà là thực tế, Mộ Dung Thánh Anh một lòng vì nước nhà có lựa chọn như vậy tôi không có gì lạ, chỉ là rất xin lỗi, tôi không muốn giúp anh!” Noãn Noãn lạnh nhạt nói, nhìn sắc trời: “Thời gian đã không còn sớm, tôi đi thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh kéo cô lại: “Nàng đi rồi, mẫu hậu ta làm như thế nào?”

Noãn Noãn xoay người lại: “Thì ra anh vẫn luôn biết tôi ở nơi này? HỒN nữa mấy ngày nay tôi làm tất cả đều không lừa gạt được anh?”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái: “Ta vẫn nhìn nàng, cho đến khi Long Khê nói muốn nàng dẫn đi, mới không chịu được hiện thân!”

Noãn Noãn châm chọc nâng khóe môi lên: “Tôi nói nha hoàng hậu, hiện tại cửa thành sắp bị công phá, anh còn có tâm tình ở đây mà nghe lén? Chuyện này thực sự không phù hợp với tính cách của anh nha!”

Mộ Dung Thánh Anh khò sở cười một tiếng: “Ta chỉ muốn tùy hứng một lần!”

Noãn Noãn thở dài, không biết tiếp theo sẽ như thế nào.

“Độc của mẫu hậu ta, có thể giải sao?” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, mâu trung khẽ run lên, tràn ngập hi vọng.

Noãn Noãn cau mày, mặc dù trong lòng oán giận với Mộ Dung Thánh Anh, nhưng mà đối với Như phi bạch y tuyệt sắc này, trong lòng dù sao cũng hơi đồng tình. Hơn nữa tác tượng tư đứng là kỳ độc thiên hạ khó gặp, vì vậy nói thật: “Không nhất định!”

Mộ Dung Thánh Anh thu mắt, yên lặng ngắm nhìn Như phi ngủ say, vẻ mặt nghiêm túc.

Mộ Dung Thánh Anh như vậy Noãn Noãn chưa từng nhìn thấy, ấn tượng trogn đầu về hần, là bạch y môi đỏ mỏng, nụ cười dịu dàng, còn có mâu trung tính toán.

“Tôi sẽ hết sức!” Không tự chủ, Noãn Noãn mở miệng, nói xong liền hối hận, không phải là muốn rời đi sao.

Gật đầu một cái, ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh chứa chan cảm kích.

Noãn Noãn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thánh Anh, rất kỳ quái lại không có cảm giác bị người tính kế như lúc trước, Mộ Dung Thánh Anh cho người cảm giác thành thật hơn rất nhiều, từ từ tiếp cận người khác.

“Nhìn cái gì?” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu cười cười, đột nhiên cung chiều nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn lắc đầu một cái, nghĩ thầm nhất định mình điên rồi, tính tình một người dễ dàng đổi như vậy sao, chẳng lẽ Mộ Dung Thánh Anh lại đổi mặt nạ sao?

“Anh cứ cười giống như trước đi, chỉ có cười như vậy, mới xứng với mỹ dự (dự: tiếng tăm, danh dự) Lang hoàng đế của anh!” Noãn Noãn liếc hần một cái, quay đầu, liếc nhìn bầu trời.

“Lang hoàng đế?” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi nâng khóe môi lên, mắt phát sáng rạng rỡ: “Noãn Noãn cảm thấy trầm là một con sói sao?”

Noãn Noãn không nhìn hần, trực tiếp mở miệng: “Hơn nữa là một con sói đội lốt cừu!”

Mộ Dung Thánh Anh cười khê: “Thì ra Noãn Noãn vẫn nghĩ trầm như vậy, không trách được mặc kệ trầm cười như thế nào với nàng, nàng luôn không cảm kích!”

Noãn Noãn nhẹ nhàng ho một tiếng: “Đó là bởi vì anh cười là cười giả, cười có mục đích, mặc kệ cười như thế nào, là cười không phát ra từ đáy lòng!”

“Thật sập?” Mộ Dung Thánh Anh chột hiểu sờ sờ mặt: “Vay từ này về sau, trầm cười thực với Noãn Noãn thì như thế nào?”

Trong nội tâm Noãn Noãn khê động, trực tiếp đi vào phòng ở: “Anh chính là trở về đi thôi, cẩn thận vừa đi tạo cơ hội Mộ Dung Thánh Li tấn công vào hoàng cung!”

Mộ Dung Thánh Anh đứng rất xa, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Noãn Noãn, nàng không phải muốn biết ta sẽ không lấy nàng làm điều kiện trao đổi với Mộ Dung Thánh Li, nàng lưu lại sẽ biết!”

Noãn Noãn dừng bước lại.

“Có lẽ nàng không có dung khí ở lại để biết kết quả?” Âm thanh rất mềm rất ấm của nam nhân phía sau lưng.

“Tôi sẽ lưu lại!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, sau đó trực tiếp đi vào phòng đóng cửa phòng.

Không phải là muốn kết quả, chỉ là muốn giải Tác tương tư! Noãn Noãn muốn tìm lý do cho mình.

Bên ngoài Linh Thử cung, Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên đón: “Hoàng huynh, huynh...”

Mộ Dung Thánh Anh đứng lại, nhỏ giọng nói: “Thập Nhất, trầm cũng mệt mỏi, muốn giống như Kim Ứng tiêu sái một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: noãn noãn là con gái

Editor: nhuandong

Mộ Dung Thánh Khuynh bỗng nhiên dừng lại, chính xác, hần không có bất kỳ lập trường nào yêu cầu hoàng huynh làm cái gì, vương triều Mộ Dung kiên trì được tới ngày hôm nay đã là kỳ tích rồi. Vương triều Mộ Dung là quốc gia gần Hộ Long điện nhất, thực lực so với Nam Hoàn đã đầu hàng Hộ Long điện, càng như trên trời. Nếu như không phải mấy năm này Mộ Dung Thánh Anh ẩn nhẫn cùng Mộ Dung Thánh Li, nội chiến trong nước đã sớm bắt đầu, một màn này đã trình diễn ở ba năm trước.

Thấy Thánh Nghiêng không nói lời nào, Mộ Dung Thánh Anh tiến lên vỗ vỗ bả vai hần: “Đệ nghĩ đến đâu vậy, vương triều Mộ Dung trầm thề sẽ bảo vệ. Ta nói là thích Noãn Noãn, nếu như có thể có một nửa chân tâm như Kim Ứng, có lẽ lúc ấy, Noãn Noãn cũng sẽ không rời khỏi trầm!”

Mộ Dung Thánh Khuynh thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra ý của hoàng huynh là cái này, cho là hoàng huynh sẽ buông tha vương triều Mộ Dung!”

“Nơi này là nhà của trầm, nơi trầm từ nhỏ lớn lên, mặc dù quá khứ khổ sở, nhưng hiện tại gai độc đã bỏ đi, lòng trầm không có oán hận, hướng chi, mẫu hậu vẫn nằm ở đó, còn chờ chúng ra đi cứu, không phải sao? Trầm sẽ không bỏ qua, chỉ là lần này, trầm muốn dựa vào thực lực của mình, Noãn Noãn chỉ là nơi ôn nhu mà đáy lòng trầm dựa vào, không phải là vũ khí!” Mộ Dung Thánh Anh xoay người nhìn Linh Thử cung, dịu dàng cười một tiếng, nhất thời ánh sáng lung linh tràn đầy gương mặt tuấn tú của hần.

“Hoàng huynh...” Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn nam nhân, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Huynh cười như vậy, thật tốt, yên tâm, đệ cũng sẽ cùng hoàng huynh bảo vệ gia viên (quê hương, gia đình), bảo vệ người yêu!”

Mộ Dung Thánh Anh mỉm cười tiến lên, lần nữa vỗ vỗ bờ vai hắn: “Tốt lắm, huynh đệ chúng ta đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim!”

Mộ Dung Thánh Khuynh hăng hái gật đầu.

Ban đêm, sơ tinh đậm nguyệt (sơ: thưa thớt, tinh: sao, đậm: thuần chất đậm khí, nguyệt: trăng). Ánh trăng sáng tỏ, bức tường màu trắng, ngói đen phù thêm một tầng sương bạc, lại nhìn lại bên trong Linh Thử cung hàng năm đen tối, nửa bám lấy song cửa gỗ khắc hoa, thế nhưng mơ hồ lộ ra ánh nền mờ nhạt, cho hơi lạnh ban đêm tăng thêm một luồng ảm áp.

Trong đêm đó, Mộ Dung Thánh Li thì ban quyền điều động binh lính cho Hàn Ngọc ra lệnh những trấn thủ ở Nam Hoàn, vốn chỉ một cuộc chiến huynh đệ tương tàn, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nay biến thành một cuộc chiến tranh lấy danh nghĩa của các tộc.

Mà sau khi Mộ Dung Thánh Anh biết Mộ Dung Thánh Li đem quân đội trấn thủ biên quan bỏ chạy, lo lắng trùng trùng, chỉ có thể ra lệnh những quan quân cần đó xuất phát hướng biên quan. Nam Hoàn là chi nhánh của Hộ Long điện, nếu như Hộ Long điện nhân cơ hội khởi sự, vương triều Mộ Dung sẽ không thể lui được nữa.

Giữa trưa ngày thứ hai Hàn Ngọc đã tới bên ngoài Đô thành, lúc này toàn bộ quân đội của Mộ Dung Thánh Li cũng đang nghỉ ngơi ở trên Hàn Sơn bên ngoài Đô thành, từ trên cao nhìn xuống, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi đại quân đến trợ giúp.

Hàn Ngọc đến doanh trước, mặc dù Mộ Dung Thánh Li mặt không đổi sắc, nhưng trong ánh mắt lại có mơ hồ sự nóng nảy.

“Vương gia, thuộc hạ chạy suốt đêm đã tới!” Hàn Ngọc quỳ xuống đất bái kiến.

Mộ Dung Thánh Li phát tay một cái, ý bảo hắn đứng dậy: “Hàn Ngọc, bốn vương đế cho ngươi bỏ biên quan chạy tới đây, trong lòng ngươi có suy nghĩ gì?”

Hàn Ngọc sững sờ, nhỏ giọng ôm quyền: “Hàn Ngọc là ám vệ của vương gia, là tử sĩ của vương gia, vô luận vương gia làm cái gì, Hàn Ngọc tuyệt đối đều nghe theo vương gia, tuyệt đối không dám có dị tâm!”

Mộ Dung Thánh Li châm chọc nâng khóe môi: “Là bốn vương dạy dỗ các ngươi quá tốt sao? Bốn vương làm như thế, sẽ trở thành tội nhân của vương triều Mộ Dung chứ?”

Hàn Ngọc hơi do dự, hồi lâu, cúi đầu mở miệng: “Ngày hôm nay vương gia như thế này, vẫn là vì Long tiểu thư sao?”

Mộ Dung Thánh Li sững sờ, nhếch môi cười lạnh: “Hiện tại ngay cả chính mình ta cũng không biết là vì cái gì, nên tin hay không nên tin, chỉ là chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể nhắm mắt đi theo mà thôi!” Hắn chuyển mắt đến cung tiền treo trên tường, châm chọc trong mắt càng thêm rõ: “Nếu như Nam Hoàn nhân cơ hội mà vào...”

Hàn Ngọc cúi đầu mở miệng: “Vương gia đa lo lắng như vậy, tại sao lại...”

Mộ Dung Thánh Li khoát khoát tay: “Đi xuống đi!”

Hàn Ngọc thờ dài, lui ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Li ngược mắt nhìn cung tiền, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Phụ hoàng, nữ nhân kia nói là thật sao?”

※

Lúc này, tại ngự thư phòng trong hoàng cung, quần thần đã hỗn loạn/ Mộ Dung Thánh Li rút quân từ biên quan, Nam Hoàn lúc nào cũng có thể thừa lúc vắng mà tiến vào. Những quân lính coi giữ trong thành, thường ngày chỉ xử vài vụ án, bắt đạo tặc còn có thể hữu dụng, nhưng nếu chân chính chống cự đại quân Nam Hoàn thì...

“Hoàng thượng, kế hoạch trước mắt chúng ta chỉ có thể giải hòa, vương triều Mộ Dung tuyệt đối không thể rơi vào ngoại tộc!” Lễ bộ thị lang vội vàng mở miệng,

Mộ Dung Thánh Anh mặt không đổi sắc, ánh mắt sáng quắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy vị thần tử liên tục gật đầu hưởng ứng.

“Các ngươi nói gì vậy, chẳng lẽ muốn hoàng thượng thoái vị sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức đứng dậy: “Ra trận giết địch các ngươi không được, đi theo địch bán nước so với ai cũng nhanh hơn!”

Lễ bộ thị lang tức giận tiểu hô từ: “Thập Nhất vương gia, ý của ta không phải như vậy, Thánh Nguyên vương gia là hoàng tử bốn triều, bất luận người nào làm hoàng đế, giang sơn của vương triều Mộ Dung không phải là vấn đề của nhà Mộ Dung hay sao? Nhưng nếu như Nam Hoàn nhân cơ hội xâm lấn, nói không chừng giang sơn vương triều Mộ Dung sẽ đổi họ thay tên!”

Mộ Dung Thánh Anh chỉ lạnh lùng nghe, mâu trung bình tĩnh.

“Cái lão gia hòa các người!” Mộ Dung Thánh Khuynh nổi giận, tiến lên một bước bắt được lòng dạ người nọ: “Có phải ngươi âm thầm thấy chỗ lão Thất tốt, mới ở đây quạt gió thổi lửa?”

“Thập Nhất, buông hấn ra!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng.

“Hoàng huynh, người này đầu độc lòng quân, ta xem nên xử trảm!” Mộ Dung Thánh Khuynh thở phì phò mở miệng.

Mộ Dung Thánh Anh nở nụ cười nhạt: “Lý thị lang chỉ là thẳng tính mà thôi, nghĩ sao nói vậy, những người không mở miệng kia, chưa chắc trong lòng không có nghĩ như vậy!” Nói xong, hấn chậm rãi quét mắt bén nhọn qua mấy vị cự thần đang ngồi kia.

Không người nào dám đối diện với mắt sắc đang giận của hawns.

Mộ Dung Thánh Khuynh hừ lạnh một tiếng, một tay đẩy Lý Thị lang ra, cầm kiếm đứng ở trước mặt mọi người: “Vương triều mộ dung chỉ có thể có một hoàng thượng, đó chính là hoàng đế hiện tại, tất cả người nghĩ thay hoàng đế, đều là phản thần tặc tử!”

Lý Thị lang rũ mắt xuống, bắt đầu đi thờ dài.

“Thập Nhất, đệ không cần phải kích động, Lý Thị lang nói cũng đúng!” Mộ Dung Thánh Anh cười nhạt, nụ cười ôn nhuận, mắt lại sáng ngời khác thường: “Nếu như trẫm thoái vị, để Thánh Nguyên làm hoàng đế, vương triều Mộ Dung còn có thể giữ được! Đến lúc này, toàn bộ tình thế này, cũng là vì trẫm đường hổ vi hoạn (đường hổ gây họa) mà thành, trẫm nên gánh vác hậu quả này, mà không nên cố thủ (giữ) ngôi vị hoàng đế này, trở thành tội nhân của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh một phen xuất khẩu, tất cả quần thần đều trở mặt, Mộ Dung Thánh Khuynh càng không dám tin.

“Hoàng huynh, huynh nói cái gì?” Mộ Dung Thánh Khuynh tiến lên một bước, không dám tin mở miệng.

“Trẫm muốn thoái vị!” Mộ Dung Thánh Anh khẽ mỉm cười, đôi tay cầm ngọc tỷ trên bàn lên: “Nếu buông ngôi vị hoàng đế này, có thể bảo vệ vương triều Mộ Dung thái bình, ngôi hoàng đế này, trẫm có thể không làm!”

“Hoàng thượng anh minh!” Lý Thị lang dẫn đầu quỳ trên mặt đất, ngay sau đó, tất cả thần tử hơi do dự, cũng đều quỳ trên mặt đất.

“Hoàng huynh, huynh điên rồi sao? Làm sao huynh có thể...” Mộ Dung Thánh Khuynh thét lớn: “Không phải huynh nói sẽ bảo vệ vương triều Mộ Dung sao? Tại sao lại...”

“Thập Nhất, đây là một loại phương pháp để bảo vệ vương triều, sau khi thoái vị, trẫm sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Thánh Li đuổi người của Trọng Lâu ra khỏi ranh giới của chúng ta!” Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng mở miệng nói.

“Hoàng thượng anh minh!” Quần thần lần nữa hô.

“Điên rồi, tất cả các người đều điên rồi. Không thể, tuyệt đối không thể!” Mộ Dung Thánh Khuynh không dám tin lắc đầu, rốt cuộc ả nhẫn không được oa một tiếng khóc lên chạy ra ngoài.

Mộ Dung Thánh Anh nhìn bóng lưng nam nhân, khó khăn mở miệng: “Thập Nhất, thực sự vẫn còn là một đứa bé!”

※

Trước cửa Linh Thử cung, Mộ Dung Thánh Khuynh cắn môi, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc sải bước mà vào.

Bên cạnh đình, Noãn Noãn vừa hái hoa Mạn châu sa, vừa ghi chép gì đó, nghe được tiếng bước chân, trực giác xoay người.

“A?” Thấy là Mộ Dung Thánh Khuynh, Noãn Noãn sửng sốt. Cô nhớ, Mộ Dung Thánh Khuynh luôn luôn không bước vào nơi này, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng xảy ra sao?

“Hoàng hậu, mời khuyên nhủ hoàng huynh!” Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Noãn Noãn.

Noãn Noãn hoảng hốt, vội vàng nhảy ra, tiến lên đỡ Mộ Dung Thánh Khuynh dậy: “Anh đang làm cái gì vậy? Lại nói tôi không phải là hoàng hậu nữa rồi, anh...”

“Hôm nay Thánh Nghiêng lấy thân phận Thập Nhất vương gia của vương triều Mộ Dung tới van xin hoàng hậu, cứu lấy hoàng huynh, cứu lấy vương triều Mộ Dung!” Thánh Nghiêng không đứng lên, mà xoay người lại, lần nữa cúi đầu trước Noãn Noãn.

Noãn Noãn bị đại lễ của hấn làm cho không phản ứng kịp, chỉ có thể kéo cổ áo của hấn lên nhỏ giọng nói: “Anh mau đứng dậy, đứng lên!”

“Hoàng hậu không đồng ý, Thánh Nghiêng tuyệt đối không đứng dậy!” Mộ Dung Thánh Khuynh như nặng nghìn cân, định trụ thân thể, chính là không đứng lên.

Noãn Noãn thờ dài: “Tốt lắm tốt lắm, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi đều đồng ý anh... Anh cứ đứng lên trước đã!”

Mắt sắc sáng lên, Mộ Dung Thánh Khuynh vui mừng kêu lên: “Thật? Người nói phải giữ lấy lời!”

“Chắc chắn chắc chắn, anh mau đứng dậy đi, dưới gò nam nhi có hoàng kim, bị anh hù chết rồi!” Noãn Noãn vội vàng kéo hấn lên.

“Chỉ cần có thể cứu vương triều Mộ Dung, có thể cứu hoàng huynh, điểm này có tính là gì! Qua nhiều năm như vậy, đều là hoàng huynh bảo vệ ta, hiện tại ta đã trưởng thành, hiển nhiên có thể bảo vệ hoàng huynh!” Trong mắt Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên tràn đầy thần thánh.

“Đúng vậy đúng vậy, anh đã trưởng thành! Trưởng thành thì đã không làm chuyện ngây thơ như vậy rồi! Không biết là nam nhân không thể quỳ xuống trước người khác hay sao?” Noãn Noãn vừa nói vừa phui bụi đất trên người hắn.

“Là hoàng hậu người, Thánh Nghiêng cam tâm tình nguyện!” Mộ Dung Thánh Khuynh cảm kích mở miệng, sau đó lại giải thích: “Thánh Khuynh cũng chỉ quỳ dưới một hoàng hậu thôi, hoàng huynh cũng không có mấy lần đâu!”

“Đúng vậy a, tôi thực sự rất vinh hạnh a, nhưng đừng gọi tôi là hoàng hậu nữa, gọi tôi là Noãn Noãn, anh cũng không phải là không thể gọi!” Noãn Noãn thu tay lại, ý bảo Mộ Dung Thánh Khuynh vào nhà.

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, lập tức đi theo Noãn Noãn vào phòng.

Phòng ốc tan hoang ban đầu đã được dọn dẹp khá tốt, góc phòng cũng có lò sưởi, rất ấm áp. Mộ Dung Thánh Khuynh tâm tư nặng nề ngồi xuống bàn: “Noãn Noãn, nàng đồng ý, nhất định phải giúp hoàng huynh, nếu không, vương triều Mộ Dung thực sự xong rồi!”

Noãn Noãn rót một ly trà nóng cho hắn: “Anh nói chuyện gì trước đi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng: “Mộ Dung Thánh Li điều binh tướng thủ vệ biên quan Nam Hoàn trở lại, hiện tại bên quan Nam Hoàn trống không, nàng cũng biết Nam Hoàn là chi nhánh của Hộ Long điện, Hộ Long điện vẫn chăm chăm nhắm vào vương triều Mộ Dung, nói không chừng sẽ nhân cơ hội xâm lấn, còn có Trọng Lâu, ngày vương triều Mộ Dung diệt vong đã không còn xa!”

Noãn Noãn nhún nhún mày, không ngờ Mộ Dung Thánh Li thực sự lại quyết tuyệt như vậy, nếu cứ như vậy Mộ Dung Thánh Anh nhất định phải phân tán lực lượng đi biên quan, hắn vẫn có phần thắng, nhưng nếu như Nam Hoàn nhân cơ hội xâm lấn...”

“Có đại thần trong triều đứng ra, muốn hoàng huynh thoái vị cho Mộ Dung Thánh Li, trước đẹp ngoài, thế nhưng hoàng huynh lại đồng ý!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Noãn Noãn, nàng nhất định phải khuyên nhủ hoàng huynh!”

Noãn Noãn hơi cau mày, không ngờ Mộ Dung Thánh Anh lại có quyết định như vậy. So sánh mà nói, Mộ Dung Thánh Li không để ý an nguy của vương triều, chỉ vì riêng tư bản thân, chính xác thua kém quá nhiều!”

“Noãn Noãn, bây giờ có thể cứu vương triều, cứu hoàng huynh chỉ có thể là nàng!” Mộ Dung Thánh Khuynh kéo cánh tay Noãn Noãn.

Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Trước tiên anh đừng nóng vội, nhưng năng lực tôi có hạn, sợ rằng đề cho anh thất vọng rồi!”

Không nghĩ tới chuyện vương triều bị diệt, cô tất yếu phải ôm chuyện vào thân sao?

“Không, tuyệt đối sẽ không, phụ hoàng từng nói, nàng là người duy nhất có thể cứu vương triều Mộ Dung, phụ hoàng nói tuyệt đối sẽ không sai!” Mộ Dung Thánh Khuynh ánh mắt chắc chắn.

Vừa nói tới đây, Noãn Noãn lập tức hỏi ra nghi vấn đã lâu ở trong lòng: “Các anh nói duy nhất, chính là chỉ cái này sao? Phụ hoàng các anh sao lại chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ biết đoán số?”

“Phụ hoàng không coi bói, phụ hoàng nhìn hiện tượng trên trời! Phụ hoàng nói qua, Noãn Noãn nàng là người sinh ra trong ngày mặt trăng nuốt mặt trời, hơn nữa trên người có Hộ Long ngân quang, là Thiên nữ duy nhất có thể chống lại Hộ Long điện, là cứu tinh của vương triều Mộ Dung chúng ta, cho nên người mới kiên trì muốn hoàng huynh lập nàng làm hoàng hậu!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhỏ giọng nói: “Vốn đây là bí mật của vương triều Mộ Dung, chết cũng không thể tiết lộ, nhưng vì để nàng giúp hoàng huynh, ta chỉ có thể...”

Noãn Noãn thở dài: “cho nên Mộ Dung Thánh Anh mới có thể dễ dàng tha thứ cho Long Noãn Noãn lâu như vậy, coi như không nhìn thấy cô cùng nam nhân khác gặp mặt riêng tư. Hắn đối với Long Noãn Noãn, chỉ là lợi dụng!”

Nếu như là chân ái, làm sao lại bình tĩnh như vậy, nếu như là chân ái, làm sao lại dễ dàng tha thứ tất cả?

Tâm Noãn Noãn kịch liệt trầm xuống.

“Nàng nói cái gì?” Mộ Dung Thánh Khuynh kỳ quái nhìn cô.

“A! Không có gì!” Noãn Noãn nhàn nhạt cười.

Mộ Dung Thánh Khuynh hơi trầm ngâm, tựa hồ đang suy tư cái gì, hồi lâu, hắn nhỏ giọng nói: “Đối với Noãn Noãn trước kia, đích thực hoàng huynh không có bất kỳ tình cảm gì, chỉ vì cái duy nhất đó, mới lưu Noãn Noãn lại trong cung. Nhưng kể từ sau khi Noãn Noãn thay đổi, hoàng huynh thật tâm với Noãn Noãn, ta có thể bảo đảm!”

Noãn Noãn cười khê: “Anh cũng không phải là anh ta, anh có thể bảo đảm cái gì, thật khó!”

Thấy Noãn Noãn không tin, Mộ Dung Thánh Khuynh lập tức nóng nảy: “Là thật, Noãn Noãn là nữ nhân duy nhất hoàng huynh yêu, nàng không biết...”

Hắn do dự một chút, suy tính có nên nói chuyện Kim Ung ra không.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: đánh bắt ngờ

Editor: nhuandong

“Không biết cái gì?” Noãn Noãn liếc mắt nhìn hắn.

Mộ Dung Thánh Khuynh hừ hừ, trong lòng không chắc chắn. Thân phận Kim Ung này, là sinh mạng mới của Mộ Dung Thánh Anh, ngộ nhờ nói ra...

“Rốt cuộc là cái gì a!” Noãn Noãn nhìn về mặt của hắn, càng cảm thấy Mộ Dung Thánh Khuynh muốn nói ra cái gì bí mật!

“Noãn Noãn nằng tự mình đi hỏi hoàng huynh đi!” Mộ Dung Thánh Khuynh rốt cuộc mở miệng: “Nằng tự mình đi hỏi hắn!”

Noãn Noãn sửng sốt: “Tôi hỏi cái gì a, tôi không biết anh nói là phương diện nào!”

“Ai nha, trước hết cái này không nói nữa, nằng đã nói rồi, có giúp hoàng huynh không!” Mộ Dung Thánh Khuynh thật sự là không nhịn được nữa.

Noãn Noãn hơi trầm ngâm: “Tôi khuyên anh ta thì có ích lợi gì? Thế cục hiện tại sẽ không thay đổi, bất luận kẻ nào ngồi ở chỗ đó, muốn cứu vớt vương triều Mộ Dung chỉ có một biện pháp. Chỉ khi thế cục thay đổi, tôi không cần khuyên, tự nhiên Mộ Dung Thánh Anh sẽ thay đổi chủ ý!”

“Đúng vậy, Noãn Noãn đúng là người thông minh! Nhưng cũng chỉ vì thế cục không cách nào cải biến, hoàng huynh mới lựa chọn như vậy không phải sao?” Nếu hoàng huynh cũng không thể thay đổi sự thật, chúng ta thay đổi như thế nào?” Mộ Dung Thánh Khuynh cảm giác mình sắp điên rồi, thế nhưng lại lọt vào một vòng tuần hoàn ác tính (sự việc biến chuyển liên tục càng ngày càng xấu)

Noãn Noãn trầm ngâm, hiện tại quả thật chuyện rất khó giải quyết, Mộ Dung Thánh Li điều binh từ biên quan về, hoàn toàn không quan tâm nguy hiểm vương triều bị diệt vong. Xem ra chuyện nằng nghĩ muốn đột phá không dễ dàng, rốt cuộc có biện pháp gì khiến Mộ Dung Thánh Li thỏa hiệp đây?

Đột nhiên Noãn Noãn ngẩng đầu lên: “Anh nói viện binh hôm nay mới đến?”

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái; “Đúng vậy!”

“Nói không chừng ngày mai sẽ công thành ! Tối nay tỷ lệ thành công không lớn, binh lính từ xa đến sẽ mệt nhọc, tạm thời sẽ nghỉ ngơi một đêm!” Noãn Noãn tỉnh táo phân tích.

“Đúng vậy!” Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài: “Hoàng huynh muốn lúc lão Thất công thành sẽ giải hòa!”

“Vậy trước hết chúng ta đánh hắn bất ngờ, trước tiên nhiễu loạn lòng quân, nếu như vậy nói không chừng ngày mai họ sẽ không công thành, chúng ta còn thời gian nghĩ biện pháp khác!” Noãn Noãn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt vô cùng tỏa sáng.

“Làm sao đánh bất ngờ bây giờ? Chẳng lẽ Noãn Noãn nằng nghĩ muốn đánh lên?” Mộ Dung Thánh Khuynh kinh sợ kêu lên: “Chính là mười vạn đại quân a, lều trại trùng điệp hơn mười dặm, chúng ta làm sao có thể đánh lên thành công?”

“Cũng bởi vì tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên bọn họ mới buông lỏng cảnh giác. Nhớ năm đó, đừng nói là mười vạn binh sĩ mang theo đao kiếm, quân đội mấy vạn người súng thật pháo thật tôi cũng đánh lên qua, bắt giặc phải bắt vua trước, dư lại chỉ là phù vân (mây bay)...” Noãn Noãn vui mừng nói, chợt ý thức được cái gì, lúc này mới chú ý tới Mộ Dung Thánh Khuynh đã hoàn toàn ngu, cười hắc hắc một tiếng: “Mục tiêu của chúng ta không phải là binh lính, mà là thủ lĩnh viện binh tới cứu trợ ngày hôm nay. Chỉ cần giết chết thủ lĩnh, đốt lương thảo, Mộ Dung Thánh Li sẽ tâm thần đại loạn, ngày mai sẽ không thể nào công thành!”

Rốt cuộc Mộ Dung Thánh Khuynh cũng phản ứng kịp: “Nhưng như vậy quá mạo hiểm, muốn bao nhiêu người đi đánh lên?”

Noãn Noãn nhìn thời gian: “Thời gian đã không còn kịp, quá nhiều người, tôi không thể làm ra nhiều vũ khí như vậy, hai mươi người, chỉ là anh cần tìm hai trăm người tới giúp tôi làm vũ khí, tôi sẽ nói nguyên liệu anh cần tìm gấp!”

Nói là làm liền, Noãn Noãn rất nhanh viết một phần nguyên liệu mua ở bên ngoài, thuận tiện dọn đi khối đất trống trước Linh Thử cung, nắm chặt thời gian làm vũ khí.

Súng thật pháo thật là không làm được rồi, chỉ có thể làm một chút đường tẩm có thể lợi dụng, công cụ có thể tiến tới lều trại trung tâm và an toàn rút lui mà không kinh động đại quân.

Sau một canh giờ, đã là đêm khuya, mười khinh khí cầu đã hoàn thành, ở cửa thành đợi lệnh.

Mộ Dung Thánh Khuynh từ khi bắt đầu liền thoe Noãn Noãn hỏi lung tung này kia, dưới sự yêu cầu lần nữa của Noãn Noãn cuối cùng cũng ngậm miệng lại. Hắn nhìn Noãn Noãn cầm một cây tre nhìn lên bầu trời, hơn nữa còn không ngừng vẽ gì đó lên mặt đất, dùng đất kiểm tra hướng gió.

“Noãn Noãn, chuyện này...” Mộ Dung Thánh Khuynh vừa mới mở miệng, liền bị Noãn Noãn quay đầu lại cắt đứt: “Đẫn người ra khỏi thành, mang theo khinh khí cầu!”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ, không kịp phản ứng, chỉ thấy Noãn Noãn đã dẫn đầu từ trên tường thành trượt xuống cửa thành.

Hai mươi dặm ngoài thành, cách đại quân ở Hàn Sơn mười dặm.

Noãn Noãn cười trên lưng ngựa nhìn lên Hàn Sơn, địa thế hiểm trở, đúng là địa phương tốt, dễ thủ khó công. Nhưng mà bởi vì lều trại quá lớn, cho nên cũng có mấy ngàn người ngủ ở trong sơn cốc, nhưng có phải hay không hôm nay viện quân tới cũng không biết.

Noãn Noãn cẩn thận kiểm tra khinh khí cầu, núi cao như vậy, không biết có thể bay lên tới không, bất quá mắt thấy đã có gió đông, mặc kệ như thế nào, đều muốn thử một lần!

“Noãn Noãn, nàng xem, bọn họ trên đỉnh núi, chúng ta ở dưới núi, hơn nữa phạm vi rộng như vậy, căn bản chúng ta không thể tiến vào trung tâm của bọn họ!” Mộ Dung Thánh Khuynh nhìn được sáng xa xa trên núi, tức giận nói.

“Mặc kệ là như thế nào đều phải thử một lần, chúng ta chỉ có một biện pháp này!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, chuyển mắt nhìn về phía mười tám ám vệ sau lưng. Bọn họ đều là cao thủ nhất đẳng thị vệ trong quân, là người Mộ Dung Thánh Khuynh tin tưởng nhất.

“Lần này đi rất nguy hiểm, có khả năng đi không trở lại, nhưng là vì vương triều Mộ Dung, chúng ta phải làm như vậy. Các người phải nhớ kỹ, cho dù chết, cũng phải giết chết mấy tên thủ lĩnh, cũng phải tận lực làm nhiều loạn lòng quân của quân địch!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, bước lên khí cầu đầu tiên.

“Thề thần phục vương triều!” Âm vệ quý trên mặt đất lớn tiếng nói, sau đó cũng lên khí cầu.

Noãn Noãn nắm chặt dây thừng, thân là sát thủ, cô lần đầu tiên cảm thấy giết người cũng có thể kiêu ngạo như thế. Cô đốt khí cầu, dẫn đầu bay tới Hàn Sơn.

Đứng ở cái sọt phía dưới khinh khí cầu, nhìn khí cầu càng ngày càng cao, Mộ Dung Thánh Khuynh ngạc nhiên tròn to mắt, không ngờ trên thế giới còn có vũ khí thú vị như thế.

Độ cao Hàn Sơn chính là độ cao cao nhất khinh khí cầu có thể đạt tới, khi nhìn thấy đỉnh lều lớn nhất trên đỉnh núi, cách xa mặt đất mười mét, Noãn Noãn mang theo ám vệ nhảy xuống, thần không biết quỷ không hay xâm nhập vào doanh địa.

Lúc này đã là đêm khuya, người người mệt mỏi, tất cả binh lính thủ vệ đều cúi đầu nhắm mắt, không có ai chú ý tới khinh khí cầu treo trên đỉnh đầu bọn hắn.

Căn cứ vào tình báo có được trước lúc đó, sau khi xác định phương hướng lương thảo, Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo một đội người đi đốt lương thảo, Noãn Noãn mang theo một đội khác chạy về hướng lân cận doanh trường lớn nhất. Căn cứ vào tình báo, đó là doanh trường tất cả người đứng đầu dưới Mộ Dung Thánh Li.

Đêm khuya, tất cả người đứng đầu đang ngủ say, hơn nữa bọn họ nhận được lệnh ngày mai tiến vào Đô thành, mọi người đều yên giấc nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cầm chủy thủ tiến vào doanh trước, giống như u linh trong đêm tối, Long Noãn Noãn trong mắt nhiễm huyết quang, không tiếng động cắt đứt từng cái cổ họng.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập cả lều, trong lòng Noãn Noãn dâng lên một loại cảm giác hưng phấn, loại cảm giác này quá quen thuộc, giống như trở về ngày trước liếm máu đầu đao, chỉ là máu chảy này, ý nghĩa hơn nhiều so với ngày trước chỉ cần tiền bạc.

Giết chết năm người đứng đầu, lương thảo bên kia vẫn chưa bốc cháy lên, trong lòng Noãn Noãn có chút gấp, cô sai ám vệ trước ngồi khí cầu rời đi, một mình lưu lại tiếp ứng Mộ Dung Thánh Khuynh.

Vì phòng ngừa mùi máu tươi lan tràn, Noãn Noãn vừa cảnh giác, vừa kéo xong lều trại, sau đó một mình ở lại trong lều tràn ngập mùi máu tươi. Noãn Noãn giống như một con báo cảnh giác, chặt chẽ chú ý động tĩnh chung quanh. Đột nhiên, âm thanh của một người từ bên ngoài lều truyền ra.

“Vương gia!” Một người nhẹ nhàng kêu lên, hình như là vừa đến lều phía trước.

Quả nhiên Mộ Dung Thánh Li ở lều phía trước! Noãn Noãn hơi trầm ngâm, lặng lẽ leo ra khỏi lều vải, tránh qua binh lính tuần tra, núp ở sau lều, nghĩ thầm nếu như có thể nghe được một chút bí mật quân sự thì tốt!

Trong lều trại một mảnh tĩnh lặng, trong khi Noãn Noãn cho rằng không thám thính được gì, đột nhiên âm thanh Mộ Dung Thánh Li nhẹ nhàng vang lên: “Chuyện sai người điều tra như thế nào rồi?”

“Vương gia, thuộc hạ cả đêm đi Đô thành, bởi vì Đô thành đã giới nghiêm, thuộc hạ vất vả xâm nhập vào thành, đã tìm được Ngụy công công tử trong cung ra ngoài an hưởng tuổi già. Theo như hần nói, năm đó trước khi Như phi vào cung, quả thật đã không phải là tám thân xử nữ. Lúc ấy hần phụ trách giám sự chọn phi tử, chẳng qua khi đó đã thu bạc, cho Như phi vào cung mà thôi!” Người nọ nhỏ giọng nói.

Tiếng xương kéo kẹt vang lên, hình như có người nắm thật chặt quả đấm: “Còn nữa không?”

“Sau một năm Như phi vào cung, sinh ra hoàng thượng hiện tại, nhưng hình như là cũng không được sủng ái, sau lại bởi vì thân thể suy yếu làm sai chuyện, chớ nên đã từng bị hoàng thượng phạt xuất cung đi nghỉ ngơi một năm ở biệt uyển hoàng gia. Sau khi trở về từ biệt uyển, không biết vì lý do gì, lại bất ngờ lấy được sủng ái của hoàng thượng, mãi cho đến khi Như phi nương nương trúng độc không dậy nổi!”

“Người hạ độc là ai? Sự việc năm đó là sao?” Âm thanh của Mộ Dung Thánh Li càng ngày càng thấp.

“Nghe nói là Dung thái hậu, nhưng đều là lời đồn đại. Năm đó Như phi nương nương là người được cung chiêu nhất, nhưng sau khi Dung thái hậu và cung, liên cân sức ngang tài. Lời đồn đại nói Dung thái hậu tranh thủ tình cảm, âm thầm hạ độc Như phi nương nương!” Người nọ tiếp tục nói: “Từ sau khi đó, hoàng thượng liền bắt đầu sủng ái Dung thái hậu, cung chiêu so với Như phi càng cao hơn. Nghe nói lâm triều cũng không lên, chỉ dính lấy Dung thái hậu, mặc cho Dung thái hậu tất cả, cuối cùng quần thần dâng tấu, tiên hoàng đều không nghe, cho đến ngày băng hà!”

“Tất cả đều vô dụng, những chuyện này, lúc bốn vương còn nhỏ đã biết. Để cho người mạo hiểm vào Đô thành, chẳng lẽ chỉ là thám thính chút chuyện này thôi sao?” Âm thanh lạnh lẽo của Mộ Dung Thánh Li truyền tới, sau đó âm thanh tách rời xuống đất.

“Vương gia, thuộc hạ hành sự bất lực, chẳng qua là người hiểu rõ chân tướng chuyện năm đó đều đã chết, ngày hôm sau sau khi tiên hoàng băng hà Dung thái hậu liền đổi toàn bộ cung nhân...”

“Tốt lắm, bốn vương đã biết, người đi ra ngoài đi!” Nhớ, bốn vương sai người đi tra chuyện, không cho phép nói cho bất kỳ kẻ nào!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng nói.

“Thuộc hạ hiểu!” Người nọ vội vàng đáp, lui ra ngoài.

Noãn Noãn lập tức đem thân thể dính vào bên trong lều trại, đai định muốn xoay người rồi đi, đột nhiên nghe thấy Mộ Dung Thánh Li trong lều trại hô lên: “Là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: thà bị hần bắn tên

Editor: nhuandong

Noãn Noãn ngẩn ra, không kịp ản núp, một thanh hàn kiếm xuyên thấu qua lều, một lưỡi kiếm bén nhọn đâm về phía cô.

Trực giác đưa chủy thủ ra phản kích, lều theo đó mà rách, vừa lúc chống lại ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Thánh Li.

“Là nàng?” Mộ Dung Thánh Li nhỏ giọng nói, ánh sáng hàn kiếm phát ra trông được rõ ràng mặt Noãn Noãn.

Noãn Noãn nhú nhú mày, hồi hận mình không che mặt, rất rõ ràng, bây giờ không phải là thời điểm gặp Mộ Dung Thánh Li.

“Noãn Noãn, nàng tới tìm ta sao?” Mộ Dung Thánh Li lập tức đặt hàn kiếm ra sau, tiến lên ôm cổ Noãn Noãn.

Noãn Noãn chấp nhận thở dài, lúng túng cười cười.

Tiếng hai người đánh nhau kinh động binh lính tuần tra, có binh lính chạy tới bên này.

“Vào đi!” Mộ Dung Thánh Li một tay kéo lấy Noãn Noãn vào trong lều, ôm chặt cô nghe động tĩnh bên ngoài.

Noãn Noãn muốn giãy giụa, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Li không ngừng nháy mắt với Noãn Noãn, muốn cô yên lặng.

Có âm thanh thị vệ vang lên ở bên ngoài: “Gia, có chuyện gì không?”

Mộ Dung Thánh Li lớn tiếng đáp: “Không có việc gì, các người tiếp tục tuần tra!”

“Dạ!” Thị vệ nghênh tiếp, nhanh chóng rời đi.

Noãn Noãn bị nam nhân ôm vào trong ngực lo lắng cắn môi. Vừa rồi kinh động tới thị vệ tuần tra, nói không chừng bọn họ sẽ rất nhanh phát hiện ra mấy

tên tướng lĩnh đã chết kia. Không được, cô phải nhanh chóng phá vòng vây mới được!”

Xác định người đã tấn công, Mộ Dung Thánh Li mới buông Noãn Noãn ra, sắc mặt có hoài nghi cũng có vui sướng: “Thật sự là đã lâu không gặp! Lần trước rõ ràng chúng ta có cơ hội gặp mặt, nhưng không nghĩ đến nàng lại lợi dụng ta, trực tiếp xông qua trận thế của ta, đến đối diện!”

Noãn Noãn lúng túng ngược mắt cười cười, mắt không ngừng liếc đường ra, cô phải toàn thân mà lui trước khi kinh động tới Mộ Dung Thánh Li.

Mộ Dung Thánh Li chăm chú nhìn chăm chăm Noãn Noãn, thấy cô chỉ là ngoài cười nhưng trong không cười, đột nhiên cười khò một tiếng, tiến lên, giơ tay lên, đặt tay lên gò má Noãn Noãn, âm thanh trầm thấp hấp dẫn hỏi: “Noãn Noãn, chẳng lẽ lâu như vậy, nàng không thể nhớ tới ta sao? Nàng rốt cuộc quên ta đến khi nào?”

Âm thanh hàm chứa một loại thống khổ không nói lên lời của nam nhân, khiến tâm Noãn Noãn cứng lại.

“Tôi...” Noãn Noãn thu hồi ánh mắt du dương chung quang, ngược mắt lên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân: “Có lẽ đời này cũng không nhớ nổi rồi!”

Mộ Dung Thánh Li sắc mặt biến đổi, trong mắt sắc nhiều hơn một tầng thâm trầm không nói lên lời: “Vĩnh viễn không nhớ nổi? Vậy thì tốt, ta liền giúp nàng khôi phục trí nhớ!”

Không đợi Noãn Noãn kịp phản ứng, nam nhân đã một tay kéo Noãn Noãn tới gần hất, hung hăng hôn lên môi Noãn Noãn,

“Ưm!” Bởi vì động tác thô bạo của nam nhân, Noãn Noãn bị đau, tức giận tròn tròn mắt, một cước hung hăng đá lên đùi nam nhân, sau đó linh hoạt thoát ra khỏi ngực của hắn: “Mộ Dung Thánh Li, nếu như so mạnh, anh nhất định không phải là đối thủ của tôi!”

Khom lưng, nhin đau, Mộ Dung Thánh Li không nháy mắt nhìn chăm chăm Noãn Noãn, hồi lâu, môi mòng khê câu, cười khò nói: “Rất tốt, xem ra là ta tự tìm đau khổ, nếu như biết rõ có ngày hôm nay, ta quyết sẽ không trợ giúp nàng tìm hóa long diễm, giúp nàng tăng công lực!”

Noãn Noãn sững sờ, không ngờ Hòa Long diễm là Mộ Dung Thánh Li trợ giúp cô tìm được. Suy nghĩ một chút Long Noãn Noãn quả thật thiếu hẳn không ít tình, vì vậy chậm giọng nói: “Tôi nay, coi như tôi chưa từng tới!”

Mộ Dung Thánh Li tiến lên một bước ngăn cô lại: “Đã đến đây rồi, chẳng lẽ không muốn nói chút gì sao? Chẳng lẽ nàng không phải là đến nói ta lui binh sao?”

Noãn Noãn quệt quệt môi, ánh mắt châm chọc: “Tôi nói anh sẽ nghe sao? Tôi không nghĩ tới tự luyện đến mức này, lại nói anh điều động binh lực thậm chí không tiếc trở thành tội nhân vương triều Mộ Dung, chẳng lẽ chỉ bằng mấy câu nói của tôi, anh liền buông tha sao?”

Đột nhiên Mộ Dung Thánh Li tiến lên, đứng trước mặt Noãn Noãn, trầm giọng nói: “Nếu như là trước kia, Noãn Noãn, ta bảo đảm, nàng nói ta liền nghe, chỉ cần nàng cùng ta cao bay xa chạy, ngôi vị hoàng đế, ta sẽ không động lòng. Nhưng hiện tại, ta đã không thể lui được nữa, nhất là sau khi biết được thân phận của tên nghiệt chủng kia, ta tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài phá hủy giang sơn của vương triều Mộ Dung!”

Lúc đầu Noãn Noãn nghe thấy nhầm chán, lời như vậy cô đã sớm chán nghe rồi, cô ghét nhất là nam nhân lấy cớ vì nữ nhân, Ngô Tam Quế giận giữ vì hồng nhan, thật ra là vì muốn quyền thế, nữ nhân chỉ là một cái cớ mà thôi. Rõ ràng mê muội vì lợi ích, không để ý tới sống chết của thần dân, phản quốc cầu vinh, lại cứ cố gắng lưu lại mỹ danh anh hùng không qua ải mỹ nhân! Nhưng đến cuối cùng, khi nghe Mộ Dung Thánh Li luôn miệng nói nghiệt chủng, đột nhiên Noãn Noãn đánh hơi được mùi vị khác biệt.

“Nghiệt chủng? Anh nói ai là nghiệt chủng?” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, hồi tưởng lại từ vừa nghe được, trong lòng trầm xuống: “Mộ Dung Thánh Li, anh thật là buồn cười, anh không những bị mê muội vì lợi ích, không để ý sống chết của người dân, chẳng lẽ còn muốn phi bang người khác, muốn rêu rao máu mủ hoàng gia có phải hay không?”

Đột nhiên Noãn Noãn bất bình vì Mộ Dung Thánh Anh, nếu quả thật đấu, Mộ Dung Thánh Li nhất định không phải là đối thủ của Mộ Dung Thánh Anh. Nhưng Mộ Dung Thánh Anh vì giang sơn xã tắc, vì thần dân, chủ động muốn nhường lại ngôi vị hoàng đế, mà Mộ Dung Thánh Li thì sao đây? Lại trăm phương ngàn kế muốn phi bang người khác!

Trong mắt Noãn Noãn tràn ngập châm chọc cùng khinh thường làm tổn Mộ Dung Thánh Li thương, hất diên cuồng hét lên một tiếng: “Mộ Dung Thánh Anh chính là nghiệt chủng, hắn căn bản không phải là nhi tử ruột của phụ hoàng, mà là nghiệt chủng của Thánh hoàng!”

Noãn Noãn sững sờ, không nhịn được bật cười: “Mộ Dung Thánh Li, không nhìn ra anh có sức tưởng tượng như vậy, lớn lên trong triều đại này, chính là tổn thất nhân tài. Nếu như anh tới thời đại của tôi, ít nhất anh nổi tiếng hơn tác giả Quách Kinh Minh!”

Mộ Dung Thánh Li nghe không hiểu Noãn Noãn đang nói cái gì, nhưng hắn có thể hiểu về mặt của Noãn Noãn, hắn biết cô sẽ không tin tưởng. Vốn không có chứng cứ xác thực, hắn cũng không tin tưởng, nhưng vào giờ phút này, hắn lại liều mạng để cho mình tin tưởng. Bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới có thể hoàn toàn đánh bại Mộ Dung Thánh Anh!

Trong khi Mộ Dung Thánh Li muốn mở miệng trước, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng chiêng gõ báo động, âm thanh cảnh báo không ngừng truyền đến, hơn nữa lửa đỏ ngút trời.

Noãn Noãn thầm kêu không được, nhất định là Mộ Dung Thánh Khuynh đã thành công, hiện tại cô chạy đi như thế nào đây?

Mộ Dung Thánh Li vội vàng xoay người nhìn về phía bên ngoài lều, đó là phương hướng lều lương thảo. Mắt sắc tối sầm lại, đột nhiên hiểu ra cái gì, xoay người hùng hăng nhìn chằm chằm Noãn Noãn: “Xem ra bốn vương coi thường hoàng hậu rồi, xem ra không phải là hoàng hậu tới bái phỏng bốn vương!”

Noãn Noãn vừa nghe Mộ Dung Thánh Li đổi cách gọi cô, âm thầm kêu một tiếng không được. Trước mặt Mộ Dung Thánh Li tức giận cỡ nào cũng chưa bao giờ gọi cô là hoàng hậu, thuộc hạ của hắn cũng không biết!

Noãn Noãn muốn kéo ra một nụ cười chứng minh mình vô tội, nhưng đối mặt với vẻ mặt tức giận kinh người của Mộ Dung Thánh Li, làm thế nào cũng cười không ra được.

“Gia, lương thảo gặp chuyện rồi!” Bên ngoài lều có người lớn tiếng bẩm báo.

“Anh không đi cứu lương thảo sao?” Noãn Noãn hắc hắc cười ngượng.

Mộ Dung Thánh Li đứng bất động, chỉ là tức giận quanh thân càng ngày càng rùng rợn.

“Gia, không xong, Vương tướng quân bọn họ bị ám sát rồi!” Âm thanh càng thêm kinh hoàng ở bên ngoài vang lên.

Mộ Dung Thánh Li khòe mắt rõ ràng vừa động, trong nháy mắt khi hắn chuyển mắt, Noãn Noãn nhận cơ hội trở tay cắt rách lều trại, lập tức lặn ra ngoài.

Giờ phút này bên ngoài đã trở thành một đoàn, Mộ Dung Thánh Nghiêng mang theo mấy người muốn liều mạng phá vòng vây, bắt đầu dĩ binh lính càng ngày càng nhiều.

“Long Noãn Noãn!” Noãn Noãn nghe rõ ràng âm thanh lạnh lẽo Mộ Dung Thánh Li gần từng chữ từng chữ một ở sau lưng.

Khẽ cắn răng, thoáng một cái, tiến vào trong vòng vây, ít nhất tốt hơn nhiều so với đối mặt với nam nhân đang cuồng bạo khát máu này.

Kinh khí cầu treo cao ở trên đỉnh chop Hàn sơn, Noãn Noãn liếc mắt nhìn, xác định độ cao, một chiêu đánh ta binh sĩ vây quanh, kéo Mộ Dung Thánh Khuynh một cái, tung người nhảy lên kinh khí cầu.

Khí cầu phun ra ngọn lửa khiến cho tất cả binh lính sững sờ, trong lúc bọn hắn đang ngẩn ngẩn, mấy ám vệ còn sống sót cũng đã thành công nhảy lên kinh khí cầu.

“Bắn tên!” Có người hô, trong nháy mắt, đội tên xếp thành một hàng, hướng về phía này chuẩn bị bắn.

Mộ Dung Thánh Khuynh hô nhỏ một tiếng: “Làm thế nào? Ngộ nhớ bắn tên chúng ta...”

Noãn Noãn cũng cắn môi, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám người đông nghịt dưới đất, nhỏ giọng nói: “Một hồi nghe tôi, đếm đến một hai ba liền nhảy!”

Mộ Dung Thánh Khuynh gật đầu một cái, vẻ mặt thấy chết không sờn.

Mộ Dung Thánh Li ngược mắt nhìn hỏa cầu trên đỉnh đầu, con người phun ra hồng quang chói mắt.

“Chuẩn bị...” Mộ Dung Thánh Li giơ tay lên, tất cả binh lính chuyển mắt nhìn về phía hắn.

Gân xanh trên trán nổi lên, tay Mộ Dung Thánh Li nâng lên chậm chạp không hạ xuống.

“Gia, nhanh lên một chút, nếu không sẽ không kịp!” Mắt thấy hỏa cầu càng ngày càng xa, Hàn Ngọc nhỏ giọng hô.

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng cười cười, lắc đầu một cái, trực tiếp xoay người đi vào lều ở một bên.

Trông thấy năm thi thể nằm trên giường, Mộ Dung Thánh Li mắt sắc hoàn toàn lạnh lẽo, cảm giác bị một người hoàn toàn phải bội vứt bỏ, khiến hắn đau tận xương cốt. Trước đó một khắc, hắn vẫn không thể nhẫn tâm thương tổn cô, nhưng cô lại...

“Gia...” Hàn Ngọc nhỏ giọng đứng ở sau lưng hắn.

“Hàn Ngọc, sai người chôn cất thi thể bọn họ, an trí thỏa đáng người nhà của họ!” Mộ Dung Thánh Li cúi đầu mở miệng, nặng nề xoay người, từng bước từng bước đi ra khỏi lều trại.

Hàn Ngọc đột nhiên theo tới, lạnh lùng nói: “Gia, vừa rồi rõ ràng gnaif có thể... Chẳng lẽ gia vẫn còn có tình cảm với Long cô nương sao? Nàng phản bội gia như vậy...”

Mộ Dung Thánh Li không nói lời nào, chỉ từng bước từng bước nặng nề đi vào lều.

Bi thương đến chết tâm! Mộ Dung Thánh Li chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Trên kinh khí cầu, Noãn Noãn đã cùng Mộ Dung Thánh Khuynh làm xong công tác chuẩn bị nhảy xuống.

Ánh lửa phía dưới càng ngày càng xa, chân mày Noãn Noãn cũng càng ngày càng nhíu chặt.

“Noãn Noãn, lão Thất hấn...” Mộ Dung Thánh Khuynh hình như cũng hiểu rõ, chuyển mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn trong ánh lửa.

“Tôi thà bị anh ta bắn tên!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, con ngươi băng lãnh nhìn ánh lửa ngút trời thật lâu.

Thân là sát thủ, chưa bao giờ hiểu được hai chữ đau lòng, nhưng lạnh lẽo ở đáy lòng là cái gì? Noãn Noãn nắm chặt dây thừng, đột nhiên châm chọc cười một tiếng.

Mộ Dung Thánh Khuynh cũng không nói gì nữa, hai người chỉ là mặc cho khinh khí cầu bay xuống chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trảm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: ăn ta đi

Editor: nhuandong

Trên cửa thành Hoàng cung, một bóng trắng đang đứng, ánh sáng yếu ớt, áo trắng tung bay.. Khóe môi trắng bệch khó nén được kích động, hơi run rẩy, ánh sáng nhạt trong mắt ở trong đêm đen sáng ngời còn hơn cả đuốc trên tường thành.

Noãn Noãn nằng thật sự... Trong lòng ngực đột nhiên như bị một loại hạnh phúc bất chợt tới lấp đầy.

“Hoàng thượng, bọn họ trở lại!” Lãnh Cầm nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Thánh Anh cúi mắt nhìn, quả nhiên, xa xa ngoài cửa thành xuất hiện mấy điểm đen nhỏ. Mộ Dung Thánh Anh vội vàng đi xuống thành, đứng ngoài cửa thành, trong lòng khó có thể không chế được kích động chờ đợi.

“Là hoàng huynh!” Đột nhiên, Mộ Dung Thánh Khuynh khẽ hô lên một tiếng, Noãn Noãn ngẩng đầu lên, mặc dù hình bóng người phía trước có chút mờ hồ, nhưng rõ ràng chính là Mộ Dung Thánh Anh.

Noãn Noãn dừng bước lại, nhỏ giọng nói: “Thập Nhất, anh đi về trước thôi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh sững sờ: “Đây là ý gì? Nàng...”

Noãn Noãn nhìn sắc trời, trời đã sắp sáng, nơi chân trời phía xa đã có kim quang như ẩn như hiện.

“Noãn Noãn, nàng sẽ không phải là...” Nghĩ đến khả năng đó, Mộ Dung Thánh Khuynh đột nhiên khản trương: “Lão Thất bị trừng phạt là đúng tội, hấn...”

“Không phải như vậy!” Noãn Noãn cắt đứt lời của hấn: “Lòng của tôi lạnh lùng hơn so với tưởng tượng của anh nhiều, Thập Nhất, việc anh cầu xin tôi tôi đã làm, hiện tại chỉ muốn có chút không gian của mình mà thôi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh chỉ có thể gật đầu một cái, rũ thấp mắt, nhỏ giọng nói: “Vậy nàng có trở lại không?”

“Đĩ nhiên, độc Thốn Tương Tư tôi chưa có giải được nha, đây chính là loại độc có tính khiêu chiến nhất với tôi!” Noãn Noãn nhướn mày nhẹ cười một tiếng.

Mộ Dung Thánh Khuynh nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói nhẹ đi: “Vậy thì tốt, ta đi về trước phục mệnh!”

Mộ Dung Thánh Khuynh mang theo ám vệ đi xa.

Noãn Noãn mất sắc chìm xuống, xoay người hướng phủ Thừa tướng mà đi. Long Chiêu An mang người trốn ra khỏi Đô thành, chỉ để lại mấy người làm quét dọn, là điểm dừng chân tốt nhất của cô!

Thấy đại tiểu thư trở lại, nhưng bộc nhân kia thái độ vô cùng cung kính, sau khi liên tục xác nhận không cần bất kỳ việc gì, lúc này mới ngáp trở về tiếp tục ngủ.

Ngồi ở khuê phòng đã từng là của Long Noãn Noãn, Noãn Noãn vuốt chần gấm ấm mềm nhàn nhạt thở dài một hơi, yếu ớt mở miệng: “Hôm nay có lẽ là đã làm chuyện trái với tâm ý của cô, thật xin lỗi. Mặc dù không biết tâm ý chân thật của cô, nhưng chắc cô cũng không hi vọng hai người bọn họ đánh nhau chứ?”

Noãn Noãn rất nhanh lại lắc đầu: “Ai nha, đang nói cái gì vậy, hiện tại mình chính là Long Noãn Noãn, thân thể này, tất cả đều là của mình, mình muốn làm sao thì làm vậy, tại sao lại có áy náy với cô chứ? Long Noãn Noãn, chuyện gì khiến mày trở nên cảm tính như vậy! Nếu như bị sự phụ biết, nhất định

sẽ bị đuổi ra khỏi tổ chức Thiên Sứ!” Nói xong cô giống như đã hạ quyết tâm, thoải mái nằm ở trên giường, kéo chăn qua, nhắm mắt lại, vừa cảm giác đến hừng đông.

Mộ Dung Thánh Anh một mực tìm kiếm bóng dáng của ai đó, nhưng khi mọi người đã đứng trước mặt của hắn, quỳ trên mặt đất, hắn vẫn không tìm được.

“Thập Nhất, không phải nói hoàng hậu đi cùng với đệ sao?” Mộ Dung Thánh Anh tiến lên cúi đầu mở miệng

Mộ Dung Thánh Khuynh thở dài: “Hoàng huynh, chúng ta hồi cung rồi hãy nói!”

Bên trong Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Khuynh cẩn thận miêu tả lại chuyện xảy ra tối qua, tâm tình cũng từ nhẹ nhõm trở nên nặng nề: “Mặc dù không có thương lượng trước với hoàng huynh, nhưng cũng chỉ vì tốt cho huynh!”

Mộ Dung Thánh Anh một mực lắng nghe, khi nghe xong cả sự tình phát triển ở phía sau, đôi mắt xanh đen như biển rộng trời đông, ngoài mặt bình tĩnh, lại giấu giếm một cỗ cường lực.

“Thập Nhất, đệ không nên tự mình hành động!” Hồi lâu, Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, trong ánh mắt tràn ngập tức giận: “Nếu như có cái vạn nhất, Thập Nhất, đệ muốn trăm phải giao phó như thế nào với mẫu phi?”

Mộ Dung Thánh Khuynh rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh, Thập Nhất biết sai rồi, nhưng lại không hối hận. Chục năm trước, hoàng huynh vì bảo vệ quốc gia này, bảo vệ Thập Nhất, đã bỏ ra quá nhiều, Hiện tại Thập Nhất đã trưởng thành, đổi lại là Thập Nhất bảo vệ hoàng huynh!”

Mộ Dung Thánh Anh ngẩn ra, lông mi hình quạt kịch liệt run một cái: “Thập Nhất ngốc, bất luận đệ bao nhiêu tuổi, đệ vĩnh viễn là đệ đệ của trăm!”

Mộ Dung Thánh Khuynh ngược mắt, ánh mắt trong suốt: “Hoàng huynh, đừng trách Thập Nhất, được không?”

Mộ Dung Thánh Anh cũng không nói gì, chỉ cời áo khoác lông cáo trên người xuống, khoác lên Mộ Dung Thánh Khuynh chỉ mặc bộ quần áo dạ hành, còn thuận theo kéo cổ áo, chần lên hơn nửa mặt hắn: “Đi về nghỉ ngơi đi, trên người của đệ toàn bộ đều là khí lạnh!”

Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng gạt đầu, nhưng vẫn không yên lòng: “Nhưng Noãn Noãn nằng...”

“Có trăm!” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Mộ Dung Thánh Khuynh gạt đầu một cái, khoác áo lông cáo sai bước rồi đi.

Nam nhân kinh ngạc đứng ở bên trong Càn Khôn điện, nghe tiếng tách tách âm áp phát ra của lò sưởi tông góc tường.

Hiện tại Noãn Noãn ở nơi nào? Đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ bị lão Thất cảm động sao? Nam nhân im lặng rũ mắt xuống, chấp chôn bóng mờ giống như bướm bướm sắp chết, sợi dây trói buộc tâm kia mảnh như sợi tóc, nhưng lại vững sắt thép.

Hắn cũng đã từng mê mang như vậy, hai thân phận hai thía cực chạy bên cạnh Noãn Noãn, khi Noãn Noãn dẫn đội kinh kỳ ở thời điểm chỉ mảnh treo chuông, đột phá kẻ địch bao vây, xuất hiện ở trước mặt hắn, tim của hắn giống như ánh sáng đột nhiên xuất hiện ở chân trời, đột nhiên vô cùng thông suốt. Mặc kệ lấy thân phận Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ứng, hắn đều chắc chắn, phải có được nữ nhân này! Cho nên, hiện tại Noãn Noãn mê mang hắn có thể hiểu, chỉ là, hắn sẽ không để cho cô tiếp tục mê mang nữa, hắn sẽ nhanh chóng xuất kích!

※

Mở mắt, nhìn đỉnh màn hoa lệ, một hồi ngây ngô, vừa mới ngồi dậy đã thấy cửa phòng đẩy ra, Quế ma ma cầm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào, thấy Noãn Noãn, cười một nụ cười xưa nay chưa từng thấy: “Tiểu thư người đã trở lại? Tối hôm qua nô tỳ ngủ sâu giấc, không biết, sáng sớm hôm nay mới nghe nói, còn tưởng bọn họ nói càn!”

Noãn Noãn nhìn Quế ma ma, lạnh nhạt nói: “Đã lâu không gặp, bà có khỏe không?”

Quế ma ma lập tức như thụ sủng nhược kinh (được sủng mà hãi): “Tốt tốt tốt, chính là không có tiểu thư ở đây, nô tỳ cũng không có chuyện gì có thể làm, cả ngày nhàn rỗi!”

Noãn Noãn gạt đầu một cái, đứng thẳng người đứng dậy. Quế ma ma lập tức tiến lên thay y phục cho cô.

“Tôi tự mình thay!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, lâu như vậy, cô vẫn có thói quen tự mình thay quần áo.

“Người xem, ta lại quên mất!” Quế ma ma ngượng ngùng cười. có chút thất vọng: “Trước kia y phục của tiểu thư đều do nô tỳ mặc!”

Noãn Noãn nhú nhú mày, bộ dáng Quế ma ma khiến cho cô nhanh chóng liên tưởng đến Mộ Dung Thánh Li tối hôm qua, không được, cô không thể cảm tính như vậy, cô không thể nghĩ những thứ này nữa!”

“Thật xin lỗi, nô tỳ biết sai rồi!” Quế ma ma lập tức nói xin lỗi, cong thân thể.

Noãn Noãn biết bà hiểu lầm, nhưng lại không muốn giải thích, chỉ nhàn nhạt nói: “Chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi đi, tôi ăn ở trong này!”

Nguyên tưởng rằng rời khỏi hoàng cung sẽ được bình tĩnh, nhưng không nghĩ đến thấy phủ Thừa tướng, Noãn Noãn càng thêm tâm phiền ý loạn.

Sau một phút đồng hồ, đồ ăn được bung vào, rất tinh xảo, Quế ma ma muốn phục vụ, nhưng bị Noãn Noãn đuổi ra.

Một người ăn, tâm tình cũng khó được bình tĩnh.

Đột nhiên, cửa sổ chợt mở ra, một bóng người phi vào, Noãn Noãn cảnh giác ngẩng đầu, lại đối mặt với ánh mắt đầy ý cười.

“Kim Ưng?” Noãn Noãn vui mừng, cô khắp nơi tìm Kim Ưng nhưng không tìm được, không ngờ hần lại tự động xuất hiện!

“Oa, thật phong phú, ta thật đói!” Kim Ưng lập tức ngồi xuống, cắn một cái bánh bao hấp, tùy tiện nhau hai cái liền nuốt xuống.

“Anh là quý chết đói đầu thai hay sao vậy, ăn nhanh như thế!” Noãn Noãn trừng hần, nhưng vẫn lặng lẽ đẩy lồng bánh bao hấp tới trước mặt hần.

“Vội vã tới tìm nàng, cho nên không có ăn com, đói bụng cả đêm!” Kim Ưng nói xong, mở miệng một tiếng, rất nhanh thấy đầy.

“Ách!” Đột nhiên, hần khẽ kêu một tiếng, hai mắt tròn trắng, hai tay hung hăng gỡ lồng ngực.

“Đáng đời, ăn nhanh như vậy làm gì! Noãn Noãn vội vàng bung cháo cho hần, chỉ thấy hần ừng ực ừng ực đồ xuống.

“Rốt cục tôi biết tại sao anh chỉ đeo một nửa mặt nạ, chỉ che đi mắt, chỉ với chuyện ăn com, đeo cả mặt nạ, thật khó khăn để nuốt a!” Noãn Noãn nhìn hần ăn hồ đói truỵ ghẹo nói.

“Sai!” Kim Ưng không đồng ý vung tay lên phát phát trước mặt Noãn Noãn: “Là bởi vì cảm ta quá mức hấp dẫn, cho nên không thể che được (vô sỉ @@)”

Noãn Noãn sửng sò, không nhịn được bị hần chọc cho cười ha ha. Kim Ưng xuất hiện, khiến cho tâm tình cô tốt hơn rất nhiều!

“Anh đúng là quá tự luyến!” Noãn Noãn trừng hần, ngay sau đó hỏi “Ăn no chưa?”

Vuốt vãn ế bụng, Kim Ưng thoải mái nheo nheo mắt, nửa nằm trên giường: “Ừ, no rồi, thật thoải mái!”

Noãn Noãn nhướn mày: “Nếu no rồi, vậy chúng ta sẽ nói tới chính sự thôi... A!” Cô chợt hét lên một tiếng, bị nam nhân một phát kéo đến trên giường, sau đó bị đè xuống dưới.

Ngước mắt chống lại ánh mắt cười hàm chứa hài hước, hô hấp nóng bỏng thổi lướt trên mặt cô, không nhịn được trong lòng ngứa ngáy.

“Buông ra á!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, tròn mắt giận dữ nhìn hần: “Thương thế của tôi hiện tại đã tốt lắm, cẩn thận tôi không khách khí với anh!”

Kim Ưng cười cười, ánh mắt sáng loáng: “Nàng không phải muốn nói chánh sự sao? Chúng ta tách ra lâu như vậy, ta nhớ nàng lắm, đây chính là chánh sự!”

Noãn Noãn ngẩn ra, trong nội tâm mềm nhũn, cứ như vậy nhìn hần, nhưng cũng không muốn từ chối.

Kim Ưng giống như một hồi gió xuân, thổi tan toàn bộ vẻ u sầu trong cô. Hiện tại cô cũng không muốn phá hư loại cảm giác này, chỉ muốn trốn tránh, nghỉ ngơi một chút.

Môi Kim Ưng chậm rãi rơi xuống, đàn hương nhân nhật quen thuộc khiến người ta say mê.

Trong khi tay của hần sắp rơi trên ngực cô, đột nhiên Noãn Noãn mở mắt, một cước đá văng Kim Ưng ra.

Bị đá vào cửa, Kim Ưng lớn tiếng kêu lên: “Này, nữ nhân, nàng điên rồi sao? Nàng có biết hay không sức lực chân nàng có bao nhiêu không, nàng...”

Noãn Noãn giả hoạt cười cười: “Ai bảo anh có ý nghĩ không nên có?”

“Này, đây là phản ứng bình thường của nam nhân, lại nói vừa bắt đầu không phải nàng cũng không cự tuyệt sao!” Kim Ưng đầy bụng uất ực.

“Chỉ là không cự tuyệt nộ hôn của anh mà thôi, cũng không phải là không cự tuyệt anh động tay động chân!” Noãn Noãn trừng hần.

“Được rồi được rồi, từ từ đi, lần này là hôn, lần sau là được...” Kim Ưng mắt sắc xẹt qua ngực Noãn Noãn.

“Muốn ăn đòn!” Noãn Noãn như sói đói vô mồi, Kim Ưng không tránh, cứ nằm ngửa như vậy, hoan nghênh Noãn Noãn lao vào: “Đến đây đi đến đây đi, ăn ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: nam nữ anh hùng

Editor: nhuandong

Nhìn nam nhân rộng ở ngực chớ, Noãn Noãn ngượng ngừng nhào tới rồi, chỉ có thể sừng sốt.

“Thế nào? Không bỏ được hả?” Kim Ưng kéo cô qua, ôm vào trong ngực, ngửi mùi hương thơm ngát trên người cô.

Noãn Noãn muốn giãy giụa, lại bị Kim Ưng ôm chặt hơn: “Hừ, đừng động, chúng ta cứ dựa vào như vậy, không làm cái gì!”

Ý Kim Ưng như là muốn để cho cô yên tâm.

Noãn Noãn nheo mắt, ngẫm cho phép, có lẽ thực sự mệt mỏi, cũng không muốn giãy giụa vô vị nữa, dù sao vô luận cô có trốn như thế nào, lạnh nhạt với hán như thế nào, hán cũng sẽ dính lấy cô, bởi vì hán là Kim Ưng da mặt vô cùng dày.

Hoàn toàn yên tĩnh, Noãn Noãn nhắm mắt lại, nghe nhịp đập của nam nhân nhảy từng nhịp, nhẹ nhàng mở miệng: “Đã lâu như vậy, đi đâu?”

Kim Ưng không nói gì, Noãn Noãn lại nhảy cảm cảm thấy thân thể của hán cứng lại, vì vậy nhanh chóng mở mắt: “Thế nào? Đi làm chuyện người không thể thấy hả?”

Kim Ưng mỉm cười một tiếng, nhẹ nhàng điểm môi của cô: “Làm sao có thể chứ, sao nàng hỏi như vậy, là vì lo lắng cho ta?”

Noãn Noãn không để ý tới hán, chỉ nhàn nhạt nói: “Chớ mồm mép lấu linh chuyển đề tài, vương triều vừa xảy ra nội loạn người liền đi, thậm chí ngay cả tiếng chào cũng không có, có chuyện rất quan trọng cần làm như vậy sao?”

Kim Ưng ngoài cười nhưng trong không cười: “Chính xác là rất quan trọng, Ngũ hồ tứ hải dù cho là đại nhân hay là hài tử đều biết Kim Ưng ta là vị trung quân ái quốc vì lễ dân, vì thiên hạ. Đường đường là nam nhi, quốc gia gặp nạn, thất phu hữ trách(người vô học cũng có trách nhiệm), dĩ nhiên là không thể thoái thác, sao có thể vì nhi nữ tình trường! Nàng nên vui mừng, nam nhân của nàng là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa!”

Noãn Noãn nghe hán nói xong dờ khóc dờ cười, không có ai quảng cáo rùm beng về bản thân như vậy nha, chỉ là nói thật, Kim Ưng xuất hiện quả thực đã hòa hoãn tâm tình buồn bực của cô.

“Nữ nhân của ta thật không tồi, thế nhưng mang theo đội kinh kỳ phá tan trận thế ba vạn đại quân, phá trận mà vào!” Kim Ưng đứng dậy. vuốt vuốt mái tóc của cô.

Noãn Noãn mất sắc tối sầm lại, lời Kim Ưng vừa nói chạm đúng đến chỗ đau của cô, cô nhú nhú mày, ngồi dậy.

Kim Ưng nhận thấy được tâm tình cô biến hóa, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Vậy anh có nghe người ta nói hay không, sở dĩ tôi có thể dễ dàng đột phá trận thế của Mộ Dung Thánh Li, nguyên nhân tôi chính là người phụ nữ mà Mộ Dung Thánh Li yêu? Còn có tối hôm qua, giết năm tên quan quân, đốt lương thảo, có thể toàn thân mà lui, cũng bởi vì nguyên nhân này?” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, không nghe ra cảm xúc gì.

Kim Ưng nhìn cô: “Nàng cảm thấy đau lòng?”

“Không!” Noãn Noãn cất giọng nói: “Trong từ điển đời tôi không có hai từ đau lòng! Chỉ là tâm tình không tốt mà thôi!”

Kim Ưng không nói, chỉ nhẹ nhàng ôm cô, thay một thân phận khác_Mộ Dung Thánh Anh ôm cô.

※

Khi Noãn Noãn tỉnh lại đã chạng vạng tối, bên cạnh đã sớm lạnh băng, xem ra Kim Ưng đã sớm rời đi.

Ngồi ở trên giường, nhìn ánh vàng tà dương, Noãn Noãn gọi Quế ma ma đi vào, mặc trang phục chỉnh chu, quyết định vào cung.

Độc của Như phi cô đã có manh mối, không thể bỏ qua.

Lúc chạng vạng, Noãn Noãn một mình lặng lẽ từ cửa sau đi ra ngoài, đi thẳng tới hoàng cung.

Bởi vì sự cố tối qua, quân đội Mộ Dung Thánh Li quả nhiên là án binh bất động, nghe nói đã nhanh chóng sắp xếp người ở khắp nơi điều động lương thực, trong khoảng thời gian ngắn, bổ sung cấp tốc số lương thực thiếu hụt.

Cũng bởi vì sự cố này, Mộ Dung Thánh Anh đạt được cơ hội thờ đốc (tạm nghỉ), Mộ Dung Thánh Khuynh kiên trì cùng chúng đại thần, lần nữa an bài.

Noãn Noãn lên vào cửa sau hoàng cung, không làm kinh động bất kỳ kẻ nào, trực tiếp đi Linh Thửu cung.

Khi đã tới gần cửa Linh Thửu cung, Noãn Noãn phát hiện ra không khí quỷ dị, cô hơi nhú chân mày, nhón chân lên, thân thể nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Trong viện không biết khi nào đột nhiên nhiều hơn một bóng dáng, lạnh lùng đứng thẳng, hơi thở lạnh lẽo mà quỷ dị tản mát ra từ trên người nam nhân.

Bóng người chậm rãi di động, nhẹ nhàng giống như du hồn, không có chút tiếng động.

Người tới võ công rất cao! Trực giác Noãn Noãn có loại suy nghĩ này, liệu mạng đề nén hô hấp.

Bóng người giống như là đang quan sát quang cảnh trong sân, cuối cùng trực tiếp đi tới đình Như phi nằm.

Chẳng lẽ người nọ đi đến chỗ Như phi? Noãn Noãn cả kinh trong lòng, nhanh chóng nghĩ tới một khả năng. Trước kia Như phi trúng kịch độc, chính là như một người chết, không tạo bất kỳ uy hiếp cho người nào, nhưng nếu một khi tỉnh lại... Noãn Noãn kêu lên, đột nhiên ý thức được Như phi đang gặp nguy hiểm.

Đang muốn xông ra, đột nhiên trong bóng tối xuất hiện hơn mười người áo đen, đồng loạt đứng ở trước mặt người tới, một hàng hàn kiếm kiêu ngạo ánh lạnh lùng.

Thì ra Mộ Dung Thánh Anh đã sớm có đối sách vẹn toàn, phải người bảo vệ Như phi, chỉ là những người này sợ rằng khó có thể là đối thủ của người mới tới! Noãn Noãn cắn cắn môi, hiện tại xem ra cô phải giấu Như phi ở nơi khác an toàn rồi!

Không tiếng động lướt sang hướng khác, cũng đồng thời trong lúc đó, Noãn Noãn nghe được tiếng kêu rên ở sau lưng.

Từ trong túi tùy thân lấy ra một viên thuốc, nhanh chóng nhét vào trong miệng Như phi, sau đó cũng Như phi lên. Thuốc viên kia là do Noãn Noãn đặc chế, có thể giúp Như phi trong vòng ba ngày không có hoa Mạn Châu sa cung đường(cung cấp dinh dưỡng) cũng có thể giữ nguyên trạng.

Trong khi cô đang muốn thi triển khinh công, một bóng người lướt đến trước người cô, chặn lại đường đi của cô.

Trong không khí tràn ngập mùi máu, Noãn Noãn theo bản năng giữ chặt người Như phi.

Ánh mắt lạnh lẽo của nam nhân lạnh lùng lướt qua mặt cô cùng với Như phi trên người cô.

Vừa rồi mây đen che khuất ánh sáng của trăng, lúc này ánh sáng đã tỏ, Noãn Noãn thấy rõ nam nhân trước mặt.

Là Long Kỳ!

“Là ông?” Noãn Noãn theo bản năng mở miệng, không ngờ nam nhân thần thánh nhất đại lục Lam Nguyệt, lại là tiểu tặc lén xông vào trong hoàng cung.

Long Kỳ thấy rõ mặt của Noãn Noãn, ánh mắt đột nhiên trở nên tàn nhẫn khát máu, hần nhỏ giọng nói: “Buông nàng xuống!”

Noãn Noãn theo bản năng lui về phía sau, vừa lui vừa nói: “Tôi sẽ không thả bà ấy, muốn giết ông liền giết cả hai chúng tôi đi. Nhưng mà đường đường là Thánh hoàng, giết chết hai người chúng tôi, không sợ dơ bản thánh tên ngài sao? Ngài là Thánh hoàng, đối với nhiều người giống như là thần tiên, thế nhưng lại làm khó hai người phụ nữ hai tay trời gả không chặt sao?”

Long Kỳ chỉ lạnh lùng nâng lên khóe môi, màu đỏ trong mắt phỉếm lưu quang lạnh như băng: “Không có ai biết các ngươi chết ở tay bọn tôi!”

Noãn Noãn hoảng hốt, không ngờ đường đường là Thánh hoàng lại là một người hèn hạ như vậy!

“Con biết!” Đột nhiên, một âm thanh vang lên, một bóng màu đỏ thoáng qua, đứng ở trước mặt Noãn Noãn.

“Long Khê?” Noãn Noãn ngẩn ra, không ngờ là Long Khê sẽ xuất hiện.

“Làm sao con ở chỗ này?” Trên mặt Long Kỳ thoáng qua chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ lãnh tuyệt.

“Vấn đề này đã không còn quan trọng, quan trọng là, con không thể để cho người tổn thương Noãn Noãn và...” Long Khê chuyển mắt nhìn Như phi trên lưng Noãn Noãn, ánh mắt phức tạp khiến Noãn Noãn sửng sốt, ở trong đó, có oán hận cũng có ôn nhu.

“Khê nhi, tránh ra!” Long Kỳ lạnh lùng vung ống tay áo, Noãn Noãn chỉ cảm thấy một cổ kinh phong, mà Long Khê ở bên lại quỳ trên mặt đất.

Lau đi vết máu trên khóe môi, Long Khê quỳ trên mặt đất không động: “Phụ hoàng, nếu như họ phải chết, như vậy, người cũng giết cả con đi!”

Long Kỳ lạnh lùng nhìn Long Khê đang quỳ trước mặt hắn, một nụ cười lạnh mà ngoan tuyệt hiện lên khóe môi: “Con cho rằng bọn tôi không dám sao? Long Khê, đừng tưởng con là con trai của bọn tôi, liền...”

Đột nhiên Long Khê ngẩng đầu lên: “Phụ hoàng, Khê nhi chưa từng nghĩ tới, phụ hoàng làm chuyện lớn của người, đã sớm vứt bỏ thất tình lục dục, Khê

nhì tính là cái gì chứ? Khê nhi chỉ muốn khẩn cầu phụ hoàng, hi vọng phụ hoàng có thể giờ cao đánh khê!”

Một chút phần nộ nhanh chóng trôi qua Long Kỳ, hần cúi đầu mở miệng: “Con nói cái gì? Phụ hoàng khi nào từ bỏ thất tình lục dục? Long Khê, nói như con quả thực là...”

“Nếu như không phải, tại sao người lại muốn giết đi nữ nhân người yêu nhất, còn cho người một đứa con trai duy nhất?” Long Khê đột nhiên hô to.

Noãn Noãn hoàn toàn sững sốt, người Thánh hoàng yêu nhất? Chẳng lẽ là... Noãn Noãn theo bản năng ngoái đầu lại nhìn người phụ nữ trên lưng một cái, là Như phi?

“Mộ Dung Thánh Anh căn bản không phải là con trai của phụ hoàng ta, mà là nghiệt chủng của Thánh hoàng!” Lời của Mộ Dung Thánh Li đột nhiên vang dội ở bên tai, Noãn Noãn hoàn toàn ngây người.

Chẳng lẽ lời nói của Mộ Dung Thánh Li là sự thật?

Không đúng không đúng, không phải Long Khê nói hần là con trai duy nhất của Thánh hoàng hay sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

“Nữ nhân kia đáng chết, nếu như không phải con ngăn trở, Khê nhi, phụ hoàng làm sao lại giết con?” Long Kỳ hết sức ần nhẫn, lạnh lùng mở miệng.

“Nàng đã bị trừng phạt, mười mấy năm qua, như một người chết nằm đó, dầm mưa dãi nắng, nhi tử của nàng, bởi vì nàng bị quản chế, nên bị một lão vu bà đùa bỡn. Phụ hoàng, nàng đã bị trừng phạt, tại sao người còn phải...” Long Khê đã khóc không ra tiếng.

“Chẳng lẽ con không hận nàng sao? Vì một nam nhân như vậy bỏ con...” Long Kỳ cười lạnh.

“Con hận, nhưng mà hận nàng sinh ra con!” Long Khê cúi đầu mở miệng, đột nhiên tiến lên nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, cùng con trở về thôi, chỉ cần người theo con trở về, con liền đồng ý tất cả điều kiện của người!”

Long Kỳ sững sờ, chuyển mắt nhìn Long Khê: “Con đã nghĩ kỹ? Vì hai nữ nhân này đáng giá không?”

Long Khê ngoái đầu nhìn Noãn Noãn một cái, trong mắt tất cả đều là dịu dàng, sau đó nhìn Như phi một cái, đột nhiên, hần nhếch môi cười, thế nhưng lại giống như hoa quỳnh nở, đẹp đến vậy!

“Đáng giá!” Hần cúi đầu mở miệng, chậm rãi tiến lên, đứng ở trước mặt Long Kỳ: “Chúng ta trở về thôi!”

Long Kỳ ánh mắt phức tạp nhìn Noãn Noãn cùng Như phi, đột nhiên nắm lấy tay Long Khê, gào thét một tiếng, bóng dáng liền biến mất.

Noãn Noãn sững sờ đứng, thật lâu mới thả lỏng, ngoái đầu nhìn lại thì thể đầy trên đất, yếu ớt thờ phào nhẹ nhõm. Thật sự Như phi và Thánh hoàng từng có một đoạn tình? Hơn nữa quan trọng nhất là, Long Khê đồng ý chuyện gì với Long Kỳ?

Linh Thửu cung tĩnh mịch một manhe, Long Kỳ im hơi lặng tiếng giết 18 đại cao thủ trong hoàng cung, không làm kinh động tới bất kỳ kẻ nào.

Noãn Noãn cõng Như phi, ngắm quanh bốn phía, không tìm được nơi an toàn nhất, nghĩ tới nghĩ lui, cô hướng Phượng Tê cung của Dung Thái hậu. Cung điện bản thủ đầy tội ác kia kể từ khi Dung Yên Nhi rời đi sẽ không có người đi vào, phải nói là không dám đến gần, trong đám cung nữ cùng bọn thái giám, thường thường lưu truyền một chút truyền thuyết về tòa cung điện kinh khủng kia, Phượng Tê cung, đã trở thành địa phương kinh khủng hơn so với Linh Thửu cung.

Đại môn đỏ tươi, nói thật, Dung Yên Nhi vẫn luôn rất yêu thích loại màu sắc máu tanh này, một đường đi tới, có thể tùy ý thấy được rèm đỏ nhẹ bay.

Tìm một gian phòng sạch sẽ nhất, Noãn Noãn đặt Như phi ở trên giường, đắp kín chăn cho bà.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc đang ngủ say của Như phi, Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Tối nay người phải nghỉ ngơi ở nơi này cho tốt, vài chục năm ở bên ngoài, cứ khổ rồi!”

Nói xong, Noãn Noãn ngoái đầu lại nhìn bốn phía của gian phòng, đột nhiên nhận thấy đói bụng, vì vậy ra khỏi cửa, chuẩn bị đi tìm cái gì đó để ăn, thuận tiện nói cho Mộ Dung Thánh Anh một tiếng, tránh cho hần khản trương.

Nữ nhân sau lưng, ngón tay đột nhiên nhẹ nhàng động, nhưng Noãn Noãn không có chú ý tới.

※

Người vừa bước vào Càn Khôn điện, Mộ Dung Thánh Anh liền tiến lên đón, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng ôm lấy Noãn Noãn.

Noãn Noãn theo bản năng cự tuyệt, lại bị hần ôm chặt hơn.

“Tôi là tới nói cho anh biết tình hình của Như phi!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

Thân thể Mộ Dung Thánh Anh cứng đờ, buông cô ra.

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn nên giấu một đoạn về Thánh hoàng đi: “Có người muốn giết Như phi, tôi đem Như phi dời đi, ở Phụng Tê cung.”

Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt có chút tái nhợt, không biết là bởi vì Như phi bị ám sát, hay là bởi vì nghe được ba chữ Phụng Tê cung.

“Anh yên tâm, Như phi không có việc gì, tôi đã nghiên cứu chế thuốc có thể khiến bà rời khỏi rễ hoa kia ba ngày!” Noãn Noãn nhỏ giọng nói, nhìn sang bốn phía: “Anh ăn cơm chưa? Tôi rất đói, cho tôi ăn chút gì đi!”

Mộ Dung Thánh Anh vội vàng chuyển mắt, Lãnh Cầm nhanh chóng đi làm.

Không bao lâu sau, thức ăn đã bung lên, Mộ Dung Thánh Anh cũng từ từ bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn Noãn Noãn ăn thức ăn.

“Chuyện ngày hôm qua, cảm ơn nàng!” Rốt cuộc, hắc cúi đầu mở miệng.

Noãn Noãn khoát khoát tay: “Đều là nam nữ anh hùng của vương triều, khách khí cái gì!” Bất tri bất giác, cô thể nhưng lại dùng giọng của Kim Ưng.

Trong mắt Mộ Dung Thánh Anh vui vẻ, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ tiếp tục nói: “Nhưng nguy cơ vẫn chưa có hoàng toàn được giải trừ, mặc dù ta phái người đi khắp nơi hạn chế mua bán lương thực, nhưng ít nhất ba ngày, Mộ Dung Thánh Li đã có thể khôi phục nguyên khí!”

Noãn Noãn đáp một tiếng, không lên tiếng, tiếp tục chiến đấu cùng thức ăn.

“Noãn Noãn, nàng có thể giúp ta sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên nắm lấy tay Noãn Noãn, van xin hỏi.

Noãn Noãn sửng sốt, cười ha hả: “Tôi một nữ nhân...”

“Nữ tử không thua đáng mày râu!” Nam nhân kiên quyết nói.

“Luận võ công...”

“Chỉ sợ ta cũng không phải là đối thủ của nàng!” Nam nhân khẽ mỉm cười.

“Tôi là cái gì mà phải giúp anh?” Đây mới thực sự là lý do!

“Không phải là nam nữ anh hùng của vương triều sao?” Trong mắt Mộ Dung Thánh Anh tất cả đều là giao hoạt.

Noãn Noãn sửng sốt, ánh mắt của Mộ Dung Thánh Anh lại vô cùng giống Kim Ưng, cô nháy mắt mấy cái, giống như là muốn nhìn rõ ràng hơn, mở mắt lần nữa, nam nhân đã khôi phục vẻ lãnh trầm, thận trọng như trước, nơi nào có giao hoạt?

“Không nói lời nào xem như đã đồng ý! Nào, ăn nhiều một chút!” Mộ Dung Thánh Anh ân cần gấp thức ăn cho Noãn Noãn.

Noãn Noãn sửng sốt, sao lại có loại cảm giác bị lừa? Nhưng giúp Mộ Dung Thánh Anh... vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua, Noãn Noãn có chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: bóng giai nhân mặt mù

Editor: nhuandong

Mặc dù ý thức được Noãn Noãn do dự, nhưng Mộ Dung Thánh Anh lại giả vờ làm hồ đồ, xem ra, hắn muốn nhanh chóng nghĩ biện pháp lấy được tâm Noãn Noãn mới được, Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ưng, hai thân phận này vô luận là thân phận nào cũng có thể.

※

Trong doanh trường, Mộ Dung Thánh Li từng chén từng chén một uống... Nữ Nhi Hồng trăm năm thượng hạng, giống như là nước lọc, hơn nữa còn mang theo chua sót.

Doanh trường vừa động, Dung Yên Nhi lạnh lùng đứng ở trước mặt nam nhân, ánh mắt đều là châm chọc: “Bồn cung đã som nói, người som muộn cũng sẽ bị hủy trong tay nữ nhân Long Noãn Noãn kia!”

Thân thể Mộ Dung Thánh Li cứng đờ, không để ý tới ả, tiếp tục ngừng đầu uống rượu.

Dung Yên Nhi yêu kiều cười ha ha, tiến lên, vươn cánh tay trắng đến chói mắt, mập mờ vuốt râu mới mọc ra của nam nhân, cười dâm dăng dị thường: “Như thế nào? Cùng ta hợp tác đi, một mình người là không được, nếu như người đồng ý, hiện tại ngay lập tức bồn cung sẽ bắt lấy Mộ Dung Thánh

Anh, buộc hẳn phải thoái vị, đến lúc đó vương triều Mộ Dung sẽ là của ngươi!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng xoay mặt, bỏ rơi tay của nữ nhân: “Tại sao không giết hẳn?”

Dung Yên Nhi sững sờ, lập tức làm nũng: “Ngươi ta không bỏ được nha, rơi vào trong tay bốn cung, có rất nhiều thủ đoạn khiến hẳn sống không bằng chết!”

“Thật sao? Thật chỉ là không bỏ được sao? Không phải sợ Thánh hoàng sao? Nói thế nào, Mộ Dung Thánh Anh cũng là con trai của Thánh hoàng không phải sao?” Mộ Dung Thánh Li phát ra một trận cười lạnh.

Dung Yên Nhi mặt đỏ lên, như bị hẳn chọc trúng điểm yếu, nhưng vẫn nói xạo: “Long Kỳ giận tiện nhân kia, căn bản không biết Mộ Dung Thánh Anh là máu mủ của hẳn!”

“Vậy ngươi cho ta biết, Mộ Dung Thánh Anh thực sự là con riêng của Thánh hoàng sao?” Mộ Dung Thánh Li tiến lên một bước hung hăng bắt được y phục của nữ nhân.

“Ai nha, chết cũng sung sướng, Thánh Anh dịu dàng, ngươi thô lỗ, bốn cung thích như vậy đấy!” Dung Yên Nhi không trả lời, lại thừa cơ vươn tay nhỏ bé âm thầm tiến vào lồng ngực của nam nhân.

Mộ Dung Thánh Li biến sắc, không dám đẩy nữ nhân ra, chỉ có thể lui về phía sau.

Trong ánh mắt Dung Yên Nhi tất cả đều là hai lòng: “Mộ Dung Thánh Li, cõi đời này có một câu gọi là không bỏ được hải tặc không bắt được sói, ngươi không muốn bỏ ra, lại muốn lấy được giang sơn cùng nữ nhân, đó là không thể nào!”

“Được!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng ngược mắt: “Ta đồng ý với ngươi, cùng hợp tác. Buổi trưa hôm nay, ta mang binh công thành, ngươi đi hoàng cung bắt Mộ Dung Thánh Anh. Chúng ta trong ngoài liên hiệp, nhất định sẽ mã đáo thành công(chiến mã đi đến đâu là thành công đến đó)! Nhưng ta chỉ có một điều kiện, nếu như ngươi bắt được Mộ Dung Thánh Anh, liền mang hẳn trở về nơi ở của ngươi, cũng không cần xuất hiện ở vương triều Mộ Dung nữa, hiểu chưa?”

Dung Yên Nhi khẽ trầm ngâm, sau đó nhanh chóng ngược mắt: “Được, một lời đã định, ngươi muốn giang sơn của ngươi, ta muốn nam nhân của ta, nước sông không phạm nước giếng, nhưng Long Noãn Noãn thì làm như thế nào? Có cần ta giúp ngươi hay không...” Dung Yên Nhi làm động tác rắc rắc.

“Nữ nhân kia ta sẽ tự mình xử lý, không cần ngươi lo lắng!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng.

“Rất tốt rất tốt, chỉ là ngươi là đối thủ của nàng sao? Độc của nàng vô cùng lợi hại!” Dung Yên Nhi cười nhạt: “Thôi, giúp người giúp đến cùng, dù sao nha đầu người ta nhìn cũng không thoải mái, ta giúp ngươi chế phục nàng, đến lúc đó ngươi muốn như thế nào cũng tùy ngươi!”

Mộ Dung Thánh Li ngược mắt, siết chặt ngón tay, cuối cùng vẫn là gạt đầu.

※

Bên trong Phượng Tê cung, Noãn Noãn vẫn vì Như phi nghiên cứu chế tạo thuốc giả,cô phải ở trước khi thân thể Như phi xảy ra biến hóa nghiên cứu ra thuốc giải.

Hai mắt tràn ngập tơ máu, mặt mũi nâng cánh tay, Noãn Noãn tựa vào trên giường thoi hồn hèn.

“Nàng lại một đêm không ngủ?” Âm thanh Mộ Dung Thánh Anh vang lên ở sau lưng, trong đó bao hàm một chút đau lòng.

“Không có thời gian, tôi phải...” Noãn Noãn muốn đứng dậy, lại một hồi choáng váng.

Mộ Dung Thánh Anh lập tức tiến lên đỡ cô, sau đó nhanh chóng ngoái đầu lại liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn: “Nàng đến cơm cũng không ăn? Cứ không ăn không ngủ như vậy làm sao chịu được?”

Noãn Noãn phát tay một cái, ý bảo Mộ Dung Thánh Anh an tĩnh: “Đừng tranh cãi nữa, nếu không đầu của tôi càng choáng váng!”

Mộ Dung Thánh Anh đau lòng cau mày, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Mau đem thuốc này cho mẫu hậu ngươi uống, đây là thuốc điều chế hoàn mỹ nhất, nếu như vẫn không được...” Noãn Noãn đem một viên thuốc đặt vào trong tay Mộ Dung Thánh Anh.

Mộ Dung Thánh Anh nhận lấy, hơi dừng lại, an trí tốt cho Noãn Noãn, đỡ thân thể Như phi dậy, hòa tan viên thuốc vào trong nước, cho bà uống.

Noãn Noãn liếc mắt nhìn, ngồi ở trước bàn, gặm một cái bánh màn thầu. Thấy ánh mắt nóng ruột của Mộ Dung Thánh Anh, vì vậy khó khăn lên tiếng an ủi: “Không nhanh như vậy đâu, ít nhất một canh giờ nữa mới có hiệu quả!”

Lúc này Mộ Dung Thánh Anh mới đặt Như phi nằm xuống, xoay người ngồi vào bên cạnh Noãn Noãn, mắt sắc xanh thăm nhìn chăm chăm cô. Hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Cám ơn!”

Noãn Noãn uống một hớp cháo đã lạnh, đang muốn mở miệng, lại bị Mộ Dung Thánh Anh đoạt mất, trực tiếp xoay người đi ra ngoài nhờ giọng phân phó hạ nhân. Một hồi, thức ăn nóng hổi đã được bung lên.

“Tốt lắm, một bữa cơm nóng là cảm ơn tôi được rồi!” Noãn Noãn nói xong, lập tức uống một hớp cháo nóng, đột nhiên, cô cau mày, khom người khác ra “Cháo này có độc!”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nhanh chóng đứng dậy, nhờ giọng nói: “Làm sao có thể, cháo này là ta tự mình nhìn người chế biến, không biết...” Lời của hắn vẫn chưa nói hết, mắt sắc liền tối sầm lại, khom người lại, đôi môi cũng biến thành màu tím.

“Không phải trong cháo có độc, mà là trong chén có độc. Đây chính là Tuyết Hương Ngưng Lộ vô sắc vô vị bổn cung nghiên cứu chế tạo nhiều năm, người bình thường không thể nhìn ra! Long Noãn Noãn, người thật đúng là có nhãn lực tốt!” Cửa phòng vừa mở Dung Yên Nhi yêu kiều đi vào, phía sau ả, Lãnh Cẩm và Hàn Tiêu đã sớm nằm ở trên đất.

Noãn Noãn không nói lời nào, một mặt áp chế độc tính, một mặt tìm hai viên thuốc, cùng Mộ Dung Thánh Anh hai người nuốt xuống.

“Lãnh Hương hoàn của người có thể giải mọi loại độc, nhưng lại không thể giải Tuyết Hương Ngưng Lộ của ta. Long Noãn Noãn, người dùng uống phí tâm cơ rồi!” Dung Yên Nhi yêu kiều cười ha ha, ở trước mặt hai người khoanh đai ngồi xuống.

“Độc của bà có lợi hại hơn nữa, chỉ cần một thời gian, tôi nhất định sẽ giải ra!” Noãn Noãn lạnh lùng nói, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

“Đáng tiếc, người không có cơ hội như vậy!” Dung Yên Nhi yêu kiều cười ha ha: “Thánh Anh, người nghe, âm thanh gì vậy? Là tiếng kèn a, là âm thanh Mộ Dung Thánh Li công thành, đến lúc đó hoàng cung hỗn loạn, bổn cung sẽ mang hai người xuất cung, sợ rằng cả đời này cũng sẽ không có cơ hội trở lại!”

Mộ Dung Thánh Anh mắt sắc tối sầm lại, muốn đứng dậy chống cự, nhưng lại bị một cước của Dung Yên Nhi đè ở trên đất. Nữ nhân cười lạnh nói: “Thánh Anh, người không phải gấp, bổn cung sẽ không làm thương tổn Long Noãn Noãn, chỉ muốn nàng nhìn xem, năm đó bổn cung đùa bốn người như thế nào. Khi nữ nhân này nhìn thấy dáng vẻ hồ mị của người ở phía dưới bổn cung, không biết có còn thích người hay không?”

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh trắng bệch, những lời này của Dung Yên Nhi hung hăng chọc trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng hắn, cho dù chết, hắn cũng không nguyện ý để Noãn Noãn thấy hình ảnh như vậy.

“Lão vu bà, bà làm như vậy thật không có tí sáng tạo! Những lời này tôi nghe không phải một lần hai lần rồi, còn những chiêu khác không?” Noãn Noãn tức giận kêu to.

“Chiêu thì không mới, có tác dụng là được!” Dung Yên Nhi ngồi xổm người xuống, bàn tay trắng nõn cời cổ áo của Mộ Dung Thánh Anh ra, bừa bãi đùa bốn hai khóa hồng trước ngực hắn: “Ta biết rõ người thà chết cũng không chịu ta giày xéo, nhưng lần này giống như lần trước, nếu như người dám chết, bổn cung liền giết Long Noãn Noãn!”

Dung Yên Nhi vung ống tay áo, hung hãn quán lấy cổ Noãn Noãn.

Sắc mặt Noãn Noãn đỏ lên, cơ hồ không thở nổi.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh nhanh chóng đỏ như máu, màu sắc quen thuộc khiến Noãn Noãn giật mình sững sờ.

“Buông thả ra!” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo chuyển thành buồn bã khác cốt: “Nếu không thả sẽ chết ở trước mặt người!”

Dung Yên Nhi sững sờ, kinh dị nhìn Mộ Dung Thánh Anh: “Xem ra bổn cung đánh giá thấp ảnh hưởng của Long Noãn Noãn đối với người. Cũng đúng, loại người như người ngay cả tâm cũng không có, làm sao lại có thể yêu người?”

Mộ Dung Thánh Anh yếu ớt cười một tiếng: “Trăm có lòng!” Hắn chuyển mắt nhìn về phía Noãn Noãn: “Chỉ vì yêu nàng, mới không thể dùng phương thức khuất nhục này đòi lấy tính mạng của nàng. Coi như nàng còn sống, cả đời này, nàng cũng sẽ sống trong cơn ác mộng khuất nhục. Trăm yêu nàng, cho nên chỉ muốn mang vui vẻ đến cho nàng.”

Noãn Noãn đột nhiên lộ vẻ vui mừng (nước mắt vui mừng), lần đầu tiên cảm thấy thì ra sinh mạng là ý nghĩa như vậy.

“Noãn Noãn, nàng chết, ta cùng nàng!” Mộ Dung Thánh Anh không hề xưng mình là trăm năm: “Cả đời này, lên trời xuống đất, bích lạc hoàng tuyền (lạc xuống suối vàng), ta đều theo đuổi nàng, kẻ cả nàng ghét bỏ, ta cũng nhất định theo nàng!”

Noãn Noãn không trả lời, Dung Yên Nhi nổi giận trước tiên, một cái tát vung lên trên mặt Mộ Dung Thánh Anh: “Tiện nam nhân!”

Noãn Noãn hận nghiêng răng nghiêng lợi, la lớn: “Bà mới là iteenj nữ nhân! Cho tới bây giờ chưa có gặp qua loại nữ nhân biến thái táng tận lương tâm như bà! Bà buông hắn ra! Nếu không Long Noãn Noãn tôi có thành quỷ cũng không tha cho bà!”

Dung Yên Nhi phát tay một cái hung hăng đánh vào trên mặt Long Noãn Noãn: “Long Noãn Noãn, người bị nam nhân này mua cũng không biết, người cho rằng hắn nói những lời này là vì tốt cho người sao? Hắn không muốn dùng thân thể trao đổi mạng của người mà thôi! Hắn qua lại biến ảo thân phận lừa người, công không phải là nói dối người? Mộ Dung Minh Nguyệt vì trả thù Như phi, là lời nói dối! Người thực sự cho là người là chúa cứu thế?”

Ngươi thực sự cho là ngươi là cứu tinh của vương triều Mộ Dung? Ha ha, thực sự quá buồn cười!”

“Biến đổi thân phận?”

“Lời nói dối?”

Gần như là đồng thời, Noãn Noãn cùng Mộ Dung Thánh Anh đều nghi vấn mở miệng.

Hai người đối hỏi, trong mắt sắc đều không nhìn ra được tâm tình.

“Ha ha ha, không sai, chính là như vậy, bốn cung vui mừng nhất chính là nhìn về mặt của hai người như vậy!” Dung Yên Nhi há hê cười to, đầu tiên là xoay người nói với Noãn Noãn: “Ngươi không phải biết chứ, Kim Ung chính là hắc! Hắc vì đề cho ngươi cứu vớt vương triều Mộ Dung, lừa gạt tâm ngươi!” Á lại chuyển mắt hướng về phía Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt tái xanh trên đất mở miệng: “Ngươi cũng không có nghĩ đến chứ? Ngươi căn bản không phải là con trai ruột của phụ hoàng ngươi, hắc chỉ nói cho ngươi biết, Long Noãn Noãn là cứu tinh duy nhất của vương triều Mộ Dung, chỉ là không muốn Mộ Dung Thánh Li bị Hộ Long đường lợi dụng mà thôi. Phụ hoàng ngươi đã sớm nhìn ra Hộ Long đường nhắm vào vương triều Mộ Dung!”

Trong phòng trừ tiếng cười há hê của Dung Yên Nhi, chỉ có tiếng kèn bên ngoài, tiếng cười đắc ý cuồng vọng của nữ nhân hòa với âm thanh kèn thổi như đòi mạng, ở trong không gian hai người nhìn nhau từ từ biến thành vô lực.

“Thật sự là như vậy phải không?” Hai người đồng thời lên tiếng, tất cả đều là ánh mắt không dám tin.

Mộ Dung Thánh Anh chính là Kim Ung? Noãn Noãn chầm chọc nâng lên khóe môi, cô đã sớm nghĩ tới, bọn họ có rất nhiều chỗ tương tự, chỉ là cô không muốn tin tưởng mà thôi!

Bên ngoài cửa cung tiếng bước chân hỗn loạn, Dung Yên Nhi ngưng cười một tiếng: “Rất tốt, đã đến lúc!” Nói xong, ả khom người muốn xóc Mộ Dung Thánh Anh trên đất lên.

Một bóng dáng trắng như tuyết lao tới, nhanh như tia chớp, cũng trong lúc này, thân thể Dung Yên Nhi như lá khô, chợt đổ xuống đất.

Cùng lúc đó, thân thể của Mộ Dung Thánh Anh bị đưa đến sau lưng người đó.

Noãn Noãn sững sờ kinh hãi nhìn nữ nhân trước mặt, bà là Như phi, tuyệt mỹ tiên tử mang trên mặt vẻ hận thù thấu xương, bàn tay như ngọc phỉếm máu đỏ.

Dung Yên Nhi nhếch nhếch nửa ngồi dậy, không dám tin nhìn nữ nhân tuyệt mỹ trước mặt: “Như Nhi?”

“Dung Yên Nhi, ngươi xưng gọi tên bốn cung sao?” Như phi mắt sắc lạnh rét, đầu ngón tay như ngọc có xu thế hóa thành Kinh Lôi, tung một chương hướng Dung Yên Nhi.

Thân thể Dung Yên Nhi lập tức như gió bay lên, nhưng lại quá trễ, giống như ở trước mặt của Như phi, ả hoàn toàn mất đi năng lực phản kích, thân thể đụng vào vách tường, vách tường sụp đổ.

bóng dáng trắng như tuyết mau lẹ bay tới, lạnh lùng nắm chặt, Dung Yên Nhi nằm ở dưới đất như bị ghim chặt cổ, thân thể chậm rãi bay lên không.

“Dung Như Nhi, ta dầu gì cũng là tỷ tỷ của ngươi, ngươi...” Dung Yên Nhi sắc mặt đỏ tím, tay chân vô lực giùng giàng trên không.

Như phi sau khi nghi hai chữ tỷ tỷ, vẻ mặt trở nên cực kỳ tức giận, ngón tay tuyết trắng như ngọc, ở trên không bèn nhọn mà có lực từ từ siết chặt.

Đầu Dung Yên Nhi rốt cuộc vô lực gục trong không trung, màu đỏ của y phục theo gió lay động, cực kỳ kinh khủng.

Dung Yên Nhi cứ như thế mà chết đi? Noãn Noãn sững sờ đứng lên, hoàn toàn chưa ở trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần.

Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra như là cảnh trong mộng, vô cùng không chân thật!

Ngón tay trắng như tuyết của nữ nhân chậm rãi mở ra, thân thể Dung Yên Nhi giống như khăn lau, lập tức rơi xuống đất.

Thời gian giống như đọng lại, Noãn Noãn chống đỡ thân thể, thở dài nhẹ nhõm.

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh tràn ngập trong suốt, cúi đầu hô lên hai chữ: “Mẫu hậu...”

Bóng dáng trắng như tuyết chậm rãi xoay người, ánh mắt hồng hồng rơi trên mặt Mộ Dung Thánh Anh, sau đó nhanh chóng xẹt qua, dừng lại trên người Noãn Noãn, cánh môi khinh động: “Thánh Anh liền giao cho ngươi!”

“Mẫu hậu!” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng hô.

“Bốn cung đi thay con thu phục giang sơn!” Chín chữ lạnh nhạt lạnh nhạt từ miệng khạc ra kèm theo hơi thở mùi đàn hương, bóng dáng trắng như tuyết mơ hồ không thấy.

Thi thể Dung Yên Nhi, vách tường sụp đổ, còn có đôi nam nữ tràn đầy tâm tư nhìn nhau.

Noãn Noãn phủ ngực, giọng điệu thờ nhẹ ra: “Làm như lời tôi nói, tôi giúp anh giải độc!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, ngồi thẳng người.

Nửa canh giờ trôi qua, tiếng kèn lệnh từ từ biến mất, thế giới hoàn toàn yên tĩnh.

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi mở mắt, trước mặt đã không có một bóng dáng, sắc mặt hắn biến đổi, lập tức đứng lên tìm kiếm, bắt đầu đi bóng dáng giải nhân mờ mịt, đã mất đi nơi tìm!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Đêm không trăng, khe suối tĩnh lặng, chỉ thấy hai đạo hàn quang lóe lên, mũi nhọn lãnh lệ như đao bắn ra ở mắt Dung Như Nhi.

Người nọ tới gần, chỉ thấy mái tóc dài màu bạc còn chói mắt hơn ánh trăng, tròn mắt đỏ yêu dị hơn cả máu, lạnh lạnh tà mị, cao quý ưu nhã, giống như hoa Bỉ Ngạn trên Mạn Châu Sa, chính là nam nhân tôn quý nhất trên đời này – Thánh hoàng, cùng với bà hai người nhìn nhau.

Dung Như Nhi thâm sâu dừng lại nhìn nam nhân, trong mắt chớp động ánh sáng xa lạ, chợt, một nụ cười nhàn nhạt trên ra trên khóe môi, hoa mắt như ánh sáng lưu niên (năm tháng), lại mang theo một sự khổ sở không nói lên lời.

Bốn mắt nhìn nhau, những ký ức xa xôi kia như dòng nước chảy ồ ạt, có ngọt ngào, có khổ sở, đã trải qua lắng đọng, chỉ còn lại cười khổ.

“Đã lâu không gặp, không ngờ ngươi một chút cũng không đổi!” Như Phi yếu ớt mở miệng, ông tay áo trắng chậm rãi thu hồi, bàn tay như ngọc lẳng lẳng nắm một chiếc chìa khóa hình dáng khuyên tai ngọc, ở trong ánh sáng lạnh lẽo của ánh trăng phát ra một tia sáng xanh.

Trong nháy mắt thấy chìa khóa khuyên tai ngọc, mắt Long Kỳ sáng lên, màu đỏ yêu dị cực kỳ chói mắt: “Không trách được như thế nào cũng không tìm được, thì ra là ở trong tay ngươi!”

Như Phi yếu ớt cười một tiếng: “Khi rời khỏi ngươi, ta đã tính đến sẽ có ngày hôm nay, hiển nhiên muốn lưu lại một đường lui cho mình!”

Nam nhân đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt nổi lên một tầng màu đỏ yêu dã, như muốn áp chế tức giận cùng hoài nghi gần như không cách nào che giấu, mờ hồ lại trở thành âm trầm quý quyết: “Nhưng ngươi ngàn tính vạn tính, lại không tính được ngã phải vào trong tay người tỷ tỷ ngươi yêu thương nhất!”

Về mặt của Như Phi bình tĩnh thường: “Ngươi chỉ nói đúng phân nửa, nếu như không có Thốn Tương tư của ta, ngươi và Dung Yên Nhi sẽ không thành công!”

Nam nhân đột nhiên nổi giận: “Là ngươi phản bội ta trước, kết quả thì như thế nào? Người nam nhân kia, không phải là vẫn không tin tưởng ngươi hay sao? Ngươi bỏ Khê Nhi, nhất quyết trở lại bên cạnh người nam nhân kia, chẳng những hắn không bảo vệ ngươi, ngược lại lại giúp ta một tay!”

Như Phi yếu ớt cười một tiếng, đôi mắt tuyệt mỹ chậm rãi nheo lại, đáy mắt gọn sóng trong suốt: “Mình Nguyệt chưa từng cô phụ ta, ngươi giả trang hân, mặc kệ giống như thế nào, đều không phải là hân!”

“Ngươi...” Long Kỳ kinh hãi: “Ngươi biết?”

“Yêu một người, làm sao thật giả lại không phân ra? Sợ ngươi tổn thương hắn, cho nên mới giả vờ cho ngươi chu toàn. Ta hiểu rõ ngươi muốn cho ta hận hắn cả đời, lại càng không tiếc khiến Dung Yên Nhi dâm loạn cung đình, khiến cho người đời cho là Minh Nguyệt là hôn quân hủ đế (hủ: thối nát), nhưng ngươi cuối cùng không nghĩ tới, cho tới khi chết, hắn cũng đem ngôi vị hoàng đế để lại cho Thánh Anh, bảo vệ giang sơn Mộ Dung!” Nữ nhân nói càng ngày càng bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện xưa của người khác, con ngươi ngọc bích không tỳ vết, ẩn giấu tia sang, tĩnh mịch như hồ nước, lạnh nhìn phương xa.

Lửa giận trong đôi mắt Long Kỳ như thiêu đốt, yêu dị giống như thuốc phiện, cuồng phong dâng trào: “Vậy thì như thế nào, hiện tại, vương triều Mộ Dung đã ở trong túi bọn tôi, tâm huyết của Mộ Dung Minh Nguyệt vẫn sẽ bị thay đổi!”

“Ngươi sai lầm rồi, vương triều Mộ Dung sẽ vĩnh viễn đứng vững, cả đời này, ngươi đừng mơ tưởng được nói!” Như Phi yếu ớt mở miệng, dung nhan cười rạng rỡ một tiếng, hô hấp không thông, nhẹ nhàng không mưa.

“Như Nhi, ngươi cho rằng ta còn là Long Kỳ hai mươi năm trước sao?” Long Kỳ ngừng đầu cười ha ha, phía sau hắn, suối thiêng đột nhiên dâng lên, sóng lớn xô bờ.

“Bất luận đến khi nào, võ công của ngươi đều là do ta dạy dỗ. Hai mươi năm trước, ta đã nhìn thấu ngươi. . . ngươi cho rằng ta sẽ dốc túi truyền cho sao?” Nữ nhân nhẹ nhàng liên tục bước, đôi tay thoáng một cái, khuyen tai ngọc trong tay trong nháy mắt cùng người hợp làm một thể, ánh sáng màu xanh từ trong cơ thể nữ nhân nhẹ nhàng lộ ra.

“Ngạo Long Quyết?” Long Kỳ kinh hô một tiếng, không ngờ hắn tìm kiếm đã lâu, không quản mười hai năm tìm kiếm Ngạo Long Quyết, nhưng không hề có ở trong thiên cung của Thánh Hoàng, thì ra là vẫn luôn ở trên người Dung Như Nhi!

“Không ngại tới sao? Ngươi càng không nghĩ tới là, thật ra thì Thánh Hoàng các thế hệ chỉ là con rối, Thánh Hoàng chân chính là một nữ tử. Bởi vì võ công trong Ngạo Long Quyết thuần âm, nam tử không cách nào tu luyện tới cực hạn, đây chính là nguyên nhân ngươi vẫn không thể thành tiên!” Như Phi ánh mắt lạnh nhạt chậm rãi quét qua nam nhân: “Hiện tại, ngươi còn có tự tin vương triều Mộ Dung là của ngươi sao?”

Long Kỳ mất sắc co rút lại, kinh hãi nhìn ánh sáng màu xanh tràn đầy trong cơ thể nữ nhân hồi lâu, đột nhiên như tia chớp biến mất bóng dáng.

Như Phi đột nhiên tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ánh sáng xanh trong cơ thể trong nháy mắt biến mất, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Long Kỳ, quả nhiên ngươi nhất như chuột, như vậy, ngươi vĩnh viễn không phải là đối thủ của ta!” Như Phi nói xong, khóe môi chậm rãi tràn ra máu đen.

※

Bên trong căn khôn điện, Như Phi chậm rãi bước vào.

Mộ Dung Thánh Anh ngược mắt, nhìn nữ nhân, khóe môi mấp máy, một câu cũng không nói lên lời.

Nữ nhân ngưng cười giống như trăng, rốt cuộc chậm rãi vươn hai tay ra.

Nam nhân ngẩn ra, cuối cùng vẫn giống như hải tử, đầu cúi vào trong cái ôm của nữ tử.

Bàn tay nhỏ nhắn như ngọc nhẹ nhàng vỗ bả vai nam nhân, trên mặt tràn đầy từ ái.

Sau một khắc, hai người cũng bình tĩnh lại, Mộ Dung Thánh Anh cũng không kịp chờ đợi muốn hỏi vấn đề mình muốn hỏi nhất: “Mẫu hậu, thực sự con là...”

Như Phi nhẹ nhàng che lại một cửa hân, âm áp cười nói: “Mẫu hậu có thể đảm bảo con là hoàng tử hoàng tôn của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh a kêu một tiếng, càng thêm kinh ngạc: “Vậy lão vu bà...”

“À đang gạt con, chính xác mà nói, ả vẫn cho là con là nhi tử của Long Kỳ, cho nên mới hành hạ con như vậy. ả hận Long Kỳ, cũng hận mẫu hậu, năm đó Long Kỳ ép ả đến đường cùng, còn mẫu hậu đoạt ngôi vị của ả, Hộ Long điện vốn nên thuộc về ả!” Như Phi chậm rãi giương mắt: “Phụ hoàng ngươi chưa từng hại mẫu hậu, đều là do Long Kỳ giả trang hân mà thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh cả kinh không nói thành lời, càng cảm thấy tâm loạn như ma

“Đang lo lắng cho Noãn Noãn sao?” Như phi nhìn hân cười nhạt: “Con thật lòng yêu nàng sao?”

Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết gật đầu một cái: “Noãn Noãn là nữ nhân duy nhất mà con muốn có được, chỉ là...”

Vừa nghĩ tới Noãn Noãn ở trong hoàn cảnh đó biết rõ chân tướng, Mộ Dung Thánh Anh liền cảm thấy hoảng hốt. Nàng nhất định sẽ không tha thứ cho hân!

“Hai người các con thật là những đứa bé đáng thương, rõ ràng yêu nhau, nhưng hai người đều có khúc mắc, không ai dám tiến lên phía trước một bước!” Như phi yếu ớt thở dài.

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ không dám tin nói: “Mẫu hậu người nói cái gì?”

“Đi theo ta!” Như phi chậm rãi đứng dậy, tuyết trắng uốn lượn, hướng Phượng Tê cung

Mở cửa phòng ra, thấy bên trong ngổn ngang chất đống những vật dụng không rõ, Mộ Dung Thánh Anh càng thêm nghi ngờ. Những vật này giống như cung nỏ, nhưng lại không giống, đầu tiên giống như đã được đặc chế, đen nhánh, phát ra ánh sáng lạnh.

“Những thứ này đều là do Noãn Noãn ở nơi này không ngủ không nghỉ trong ba đêm gấp gấp chế tạo ra, nàng đoán Mộ Dung Thánh Li sẽ động thủ vào ba ngày sau, cho nên một mặt không ngừng thí nghiệm phương thuốc, một mặt làm vũ khí!” Như Phi nhẹ nhàng thở dài: “Nhưng khổ cho đứa nhỏ này rồi, cho rằng ta không nghe được, cho nên vừa làm vừa nói cho ta nghe chuyện xưa của nàng. Mặc dù không biết đó là một thế giới như thế nào, nhưng nhất định rất thần kỳ!”

Mộ Dung Thánh Anh tiến lên, tay chậm rãi lướt qua những cung nỏ kia.

“Có chúng, còn có mẫu hậu giúp con, con nhất định có thể đánh bại được Mộ Dung Thánh Li!” Như Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Thánh Li: “Vô luận tương lai Noãn Noãn có bất kỳ quyết định gì, tối thiểu, con không thể để cho nàng thất vọng. Trong lòng nàng, con mới là hoàng đế tốt của vương triều Mộ Dung!”

Mộ Dung Thánh Anh kiên định gật đầu một cái.

Ngày hôm sau, quân đội của Mộ Dung Thánh Anh bắt đầu phản kích, phá vòng vây, Trọng Lâu ở biên cảnh cũng có một lực lượng thần bí tập kích, nhanh chóng lui về quốc gia của mình, không dám xâm chiếm nữa.

Nửa tháng sau, quân đội của Mộ Dung Thánh Li bị đánh bại, từ Đô thành một đường thối lui đến biên cảnh Trọng Lâu, mười mấy vạn người, chết thì chết, bị thương thì bị thương, phần lớn là đầu hàng.

Một tháng sau, đã là mùa xuân, cũng bởi vì đại chiến vừa mới kết thúc, vương triều Mộ Dung bao phủ một không khí vui mừng tốt lành, mọi người vừa dọn dẹp gia viên bị tàn phá, vừa vui mừng đón xuân, hi vọng sang năm sẽ càng ngày càng tốt.

Trong trấn nhỏ cách Đô thành khoảng hai nghìn dặm, vừa mới trải qua một trận tuyết, rất nhiều đứa bé ở bên ngoài đánh gậy trượt tuyết, đốt pháo, xách đèn lồng, chơi rất vui vẻ.

Một thân khoác áo lông cáo màu trắng, Noãn Noãn hà hơi lên đôi bàn tay nhìn những đứa bé vui cười, trên mặt không khỏi toát ra nét hâm mộ. Thật ra thì bọn nhỏ vùng sướng rất đơn giản, một thân quần áo mới, một chút đồ ăn ngon, ít pháo, đã khiến cho bọn chúng ở cái tuổi này có cảm giác tốt vô cùng.

“Long cô nương, mau vào đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo, lão thái bà nấu sủi cảo, đã được bắc nồi ra rồi!” Âm thanh sang sảng của một nam nhân trung niên vang lên, ngay sau đó có một hải tử hơn 50 tuổi vén màn che đi ra, trên mặt mang ý cười, đứng ở trước mặt Noãn Noãn.

“Được, Lưu đại ca!” Noãn Noãn hà hơi khí nóng, quay lại gọi mấy đứa bé: “Đại Hổ Nhị Hổ, ăn sủi cảo a!”

Hai đứa bé được nhắc đến hưng phấn đáp một tiếng, vội vàng chạy hướng Noãn Noãn, giơ đèn lồng trong tay, say mê cuồng nhiệt kêu: “Tỷ tỷ tỷ tỷ, đèn lồng của chúng ta đẹp nhất, pháo hoa Ultra-man* của tỷ tỷ thật là uy phong.”

Ultra-man: ở đây là 奥特曼: áo đặc mạn phiên âm của Ultra-man: siêu nhân điện phong.

Lão Lưu nhìn đèn lồng trong tay đứa nhỏ, lập tức nói cảm tạ: “Long cô nương, người thật là phí tâm, chẳng những cho chúng ta chỗ ở, trả lại cho bọn nhỏ, thật không biết làm thế nào để cảm tạ người!”

Noãn Noãn nhẹ giọng cười cười: “Tôi mới nên cảm tạ mọi người, là mọi người cho tôi lần đầu tiên cảm nhận được không khí mừng năm mới!”

Lão Lưu không hiểu nhìn Noãn Noãn, Noãn Noãn lại một tay lôi kéo, kéo họ vào ăn sủi cảo.

“Lão già, mau vào nha!” Màn che mở ra, một phụ nhân hiền lành phúc hậu gọi lão Lưu.

“Đã biết!” Lão Lưu vội vàng vào nhà. Cuộc chiến tranh này, hai đứa con trai của hắn đều đã chết trên chiến trường, chỉ để lại hai tôn tử. Đang khi bọn họ đang cùng đường, trời cao đã đưa tới một tiên nữ là Long cô nương.

Không bao lâu, trong gian nhà nhỏ đơn sơ truyền ra mùi thơm của sủi cảo, càng truyền ra tiếng cười của hai đứa bé.

Cách đó không xa, một bong bóng màu bạc lẳng lặng đứng nhìn, trên mặt của hắn đeo một mặt nạ hùng ưng màu vàng, bên cạnh hắn, còn có một nam tử áo đen anh khí bừng bừng.

“Hoàng huynh, thật sự không đi vào sao?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội vàng mở miệng hỏi: “Chúng ta tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được Noãn Noãn, huynh...”

“Nàng sống rất tốt, có lẽ không muốn gặp ta!” Nam nhân yếu ớt mở miệng, xoa người, hướng nơi xa mà đi.

Bước sang năm mới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Mộ Dung Thánh Khuynh đuổi theo: “Hoàng huynh, làm sao huynh lại không có tự tin như vậy? Chẳng lẽ huynh đã thay đổi ước nguyện ban đầu đối với Noãn Noãn rồi sao?”

Nhìn trời cao, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi lắc đầu một cái: “Không. Ước nguyện ban đầu của ta vẫn không thay đổi, bất luận là Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ưng, đều mơ ước nàng ở bên cạnh. Nhưng hiện tại không phải là lúc đó, để xem, mặc dù sắc trời bây giờ rất tốt, nhưng một màn âm u nơi xa kia sẽ tới rất nhanh, nếu như ta đoán không lầm, chẳng mấy chốc sẽ thay đổi!”

“Ý tứ của hoàng huynh là Hộ Long điện vẫn chưa từ bỏ ý định đối với vương triều Mộ Dung?” Mộ Dung Thánh Khuynh kinh sợ kêu lên.

“Vương triều Mộ Dung Long Kỳ vẫn muốn, hiện tại vẫn vậy, hắn sẽ không chết tâm, đừng quên phía cử hành đại hội Ngao Long Quyết!” Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi thở dài một cái: “Hiện tại Noãn Noãn có yên bình, ta tạm thời không thể cấp được, ta không muốn lại liên lụy Noãn Noãn!”

“Nhưng hoàng huynh người quên rồi sao? Long Noãn Noãn là cứu tinh của vương triều Mộ Dung chúng ta, chỉ nàng mới có thể cứu vương triều Mộ Dung thôi! Lần trước cũng thế, nếu nhưng không có nàng nghiên chế (nghiên cứu, chế tạo) vũ khí, làm sao có thể đánh bại lão Thất?” Mộ Dung Thánh Khuynh vội la lên.

“Chẳng lẽ đệ còn muốn ta lợi dụng Noãn Noãn nữa sao?” Mộ Dung Thánh Anh đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng hỏi.

Mộ Dung Thánh Khuynh ngăn ra: “Nhưng vậy làm sao lại là lợi dụng, chuyện này...”

“Ồ trong mắt Noãn Noãn, đây chính là lợi dụng. Ta không muốn để cho nàng hiểu lầm! Chúng ta là hoàng tử hoàng tôn của vương triều Mộ Dung, cứu vớt vương triều Mộ Dung chúng ta, không hề liên quan đến Noãn Noãn. Thánh Nghiêng, nếu nhưng đệ thật vì ta và Noãn Noãn, vậy hãy theo ta, thế bảo vệ vương triều Mộ Dung, chờ một ngày chân chính sau cơn mưa kia, ta sẽ quay trở về mang Noãn Noãn rời đi, chân trời góc biển, tiêu dao khắp nơi!”

Mộ Dung Thánh Khuynh không nói, hình như bây giờ mới chính thức hiểu hoàng huynh của hắn nghĩ cái gì, hồi lâu sau, hắn cúi đầu mở miệng: “Hoàng huynh, huynh thật yêu thâm nàng!”

Mộ Dung Thánh Anh ngăn ra, một tay chậm chậm lấy mặt nạ Kim Ưng xuống, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, sau đó, bờ môi đẹp khê cong lên hai bên, nở ra một đóa hoa rực rỡ nhất trên thế giới, chói mắt nhất, nhưng lại có chút buồn bã, có chút ngây thơ: “Đến lúc đó, ta sẽ giống như vậy, tháo mặt nạ xuống ở trước mặt nàng, đây mới là hình ảnh ta muốn nghĩ!”

Mộ Dung Thánh Khuynh vươn tay, khẽ đập nhẹ trên bả vai của hắn: “Hoàng huynh, ta giúp huynh!”

Nụ cười trên mặt nam nhân càng rực rỡ hơn.

※

Đình Ly Sơn, bên trong Hộ Long điện nguy nga tráng lệ huy hoàng, Long Kỳ một chương hung hăng vỗ lên ghế ngồi, đá kim cương hơn nghìn năm lập tức trở thành bột.

“Thánh Hoàng...” Phượng Phiến và Long Cẩm đều khiếp sợ nhìn Long Kỳ. Bọn họ đi theo Long Kỳ lâu như vậy, chưa từng gặp qua hấn tức giận như vậy.

“Long Khê đâu?” Long Kỳ trầm giọng hỏi, trong con ngươi đỏ rực khó nén được tức giận trầm trọng.

Phượng Phiến vội vàng đáp: “Điện hạ sau khi trở về một mực bế quan tu luyện Phi Long châu, chưa từng xuất quan!”

“Để cho hấn ra ngoài, chỉ bằng công phu mèo quào kia của hấn, cũng muốn bức ra Ngao Long Quyết sao?” Long Kỳ vừa nghe, càng thêm tức giận, lạnh lùng đứng dậy, giọng hay tay lên thật cao, ông tay áo vàng chói rũ xuống hai bên người hấn: “Không ngờ Long Kỳ ta thông minh một đời hồ đồ nhất thời, lại bị nữ nhân kia lừa!”

Phượng Phiến và Long Cẩm liếc nhau một cái, không biết Thánh Hoàng có ý gì, nhưng vẫn nhanh chóng đi xin Long Khê xuất quan.

Một thân hồng y uốn lượn mà đến, Long Khê dường như gầy đi rất nhiều, nhưng là càng gầy, ngũ quan càng cân xứng hơn, càng phong cách hơn, so với phong cách tuyệt mỹ tà mị trước kia, lại tăng thêm một phần thông minh.

Long Kỳ chậm rãi rũ tay xuống, đem tức giận từ từ áp chế xuống, lạnh lùng nhìn Long Khê

“Tham kiến phụ hoàng!” Long Khê quỳ xuống đầy hành lễ.

“Đứng lên đi!” Long Kỳ lạnh lùng nói, đột nhiên cười quỷ quái: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết hay nữ nhân kia thế nào sao?”

Long Khê chậm rãi ngẩng đầu, mắt sắc bình tĩnh nhìn Long Kỳ: “Phụ hoàng nếu như muốn nói cho Khê nhi, tự nhiên sẽ nói, nếu như không muốn nói, dù Khê nhi muốn biết, phụ hoàng cũng sẽ không nói!”

Long Kỳ chợt nâng lên hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Long Khê. Một bên, Phượng Phiến cùng Long Cẩm đều giật mình một cái, tất cả đều sử dụng ánh mắt nói cho Long Khê, hiện tại Thánh Hoàng đang giận dữ, bất luận kẻ nào chọc giận hấn, sợ rằng...

“Rất tốt, bản lãnh ngộ nghịch của con thật không nhỏ, nhưng bản lãnh khác không học được, hiện tại, cũng chỉ có cấp bậc Bạch Long Đế Hoàng, nếu

như không phải Phụng Phiến và Long Cẩm, con...” Long Kỳ tức giận nói không ra lời. Người trong thiên hạ này đều cho rằng Long Khê điện hạ ngầm Hộ Long kìm quang ra đời, nhưng không biết đây tất cả đều là Long Kỳ lừa gạt với người. Hắn vợ vết vô số thánh được trong thiên hạ, đem hết toàn lực bồi dưỡng Long Khê, chẳng qua cũng chỉ đạt tới cấp bậc Bạch Long Đế Hoàng, muốn đến Kim Long thiên tử, nhất định phải lấy được Ngạo Long Quyết. Cho tới nay, hẳn cho là Ngạo Long Quyết được giấu ở trong Phi Long châu, nhưng không có nghĩ đến, thì ra vẫn luôn bị Dung Như Nhi mang ở trên người!

Long Khê cười khò: “Phụ hoàng, Khê nhi chưa từng có cầu xin phụ hoàng nguy trang Khê nhi như thế, ngược lại, ở trong những ánh mắt sung bái của những người không biết kia, Khê nhi có thể cảm thấy không đất dung thân. Bởi vì bản thân Khê nhi tồn tại là một lời nói dối!”

“Điện hạ, ngài đừng nói nữa... Thánh Hoàng sẽ tức giận đấy!” Long Cẩm nhanh chóng quỳ gối bên người Long Khê, hung hăng kéo hắn một cái, sau đó vội vàng cầu xin tha thứ: “Thánh Hoàng, điện hạ hẳn còn nhỏ, không hiểu được thương yêu của Thánh Hoàng đối với hắn. Xin Thánh Hoàng bớt giận, thuộc hạ nhất định sẽ hết lòng dạy điện hạ...”

“Câm miệng!” Long Kỳ lạnh giọng quát: “Hai người các ngươi dạy hắn hai mươi năm còn chưa đủ sao? Hiện tại Hộ Long điện đến thời khắc sống chết, hắn cũng có thể học cách lớn lên rồi!”

Lời vừa nói ra này, Long Khê không hiểu, Phụng Phiến và Long Cẩm càng không hiểu, tất cả đều ngược mắt nhìn Long Kỳ.

“Các ngươi không cần biết, điều duy nhất cần phải làm, chính là chiêu cáo thiên hạ, trước khi Ngạo Long Quyết xuất thế, hiệu lệnh Hộ Long đường trong thiên hạ 15 tháng giêng tới nơi này tham gia Phi Long hội!” Long Kỳ lạnh lùng mở miệng: “Đến lúc đó, bốn tôn ở trên đại hội lập Long Khê là người nối nghiệp trong tương lai, Phụng Phiến, Long Cẩm, các ngươi nhớ, đến lúc đó, những người không phục bốn tôn, giết hết không tha!”

Phụng Phiến cùng Long Cẩm liếc nhau một cái, mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể quỳ trên đất lĩnh mệnh.

Long Khê cắn chặt môi không nói, Ngạo Long Quyết vẫn còn ở trong Phi Long châu, đến lúc đó không có Ngạo Long Quyết, làm thế nào để mở Phi Long hội? Rốt cuộc phụ hoàng hắn muốn làm gì?

Bên ngoài đại điện, Long Khê gọi Phụng Phiến cùng Long Cẩm lại, đem nghi vấn nói thẳng ra: “Hai vị thúc thúc, rõ ràng Ngạo Long Quyết chưa xuất hiện, tại sao phụ hoàng gấp gáp mở Phi Long Hội như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Phụng Phiến và Long Cẩm đều lắc đầu, chỉ là thở dài nói: “Điện hạ, người cứ nghe Thánh Hoàng đi, lần này Thánh Hoàng đi đến vương triều Mộ Dung, sau khi trở về tính tình liền đại biến, điện hạ vẫn nên coi chừng thì tốt hơn!”

“Vương triều Mộ Dung?” Long Khê trầm mặc, chẳng lẽ xảy ra chuyện hắn không biết?

Một khi Hộ Long điện phát ra thư mời Phi Long hội, người trong thiên hạ cũng biết Ngạo Long Quyết gặp chuyện không may, rồi rít tiến về phía Hộ Long điện. Cùng lúc đó, trên giang hồ rối rít đồn đại, Đế Hoàng kế nhiệm tiếp theo, là được tuyên ra giữa Long Khê và Kim Ung, còn có người đồn đại, thật ra thì Thánh Hoàng kế nhiệm, Ngạo Long Quyết đã chọn lựa, là một nữ nhân, trong khoảng thời gian ngắn, giang hồ rung chuyển, quốc gia bất an.

※

Trong Tổ Tâm cung của vương triều Mộ Dung, Như phi ngồi ngay ngắn ở trước bàn, một cây kim một kim một sợi chỉ khâu áo bông.

“Mẫu hậu, người lại đang bận rộn, hài nhi có y phục, mặc hay không mặc đều không xong!” Mộ Dung Thánh Anh sai bước đi vào, trên mặt gượng cười.

“Tìm được Noãn Noãn rồi sao?” Ngậm chỉ ở trong miệng, cắn đứt Như phi nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thánh Anh dừng lại, gật đầu một cái.

“Vậy làm sao lại không mang nàng trở lại? Nàng không tha thứ cho con sao?” Như phi không hiểu hỏi.

“Không phải, hài nhi chỉ đứng ở xa xa nhìn, cũng không tiến lên!” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, mắt sắc chán nản.

“Tại sao?” Như phi càng thêm không hiểu.

“Thiên hạ này chưa định, lão Thất vẫn còn ở biên cảnh nhìn vào, hôm nay lại nhận thêm tin tức, Hộ Long điện phát thư mời thiên hạ, Phi Long hội được cử hành vào 15 tháng giêng, đến lúc đó không tránh được một phen chém giết, vương triều Mộ Dung tràn ngập nguy cơ, hài nhi...”

Như phi nhẹ giọng cười nói: “Thì ra là con sợ Noãn Noãn hiểu lầm, cho là con đang lợi dụng nàng đúng không?”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái: “Hài nhi sẽ bảo vệ vương triều Mộ Dung, chờ mọi chuyện đều đã định, hài nhi tự nhiên sẽ đi đón Noãn Noãn về!”

Như phi gật đầu một cái: “Cũng khó tránh khỏi con sẽ có ý nghĩ như vậy, thôi, mẫu hậu tùy con, chỉ là Phi Long hội này, con không nên đi, Long Kỳ đang phô trương thanh thế, không biết lại đang có chủ ý gì!”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Không, hài nhi phải đi, Phi Long hội là đại hội của người trong thiên hạ, Long Kỳ là Thánh Hoàng đã trăm năm, nếu Ngạo Long Quyết xuất thế, tìm Thánh Hoàng kế nhiệm, hài nhi đương nhiên phải đi. Nếu hài nhi làm Thánh Hoàng, chẳng những vương triều Mộ Dung có thể bình yên vô sự, ngay cả thiên hạ cũng sẽ thái bình!”

Như phi cười lạnh: “Hài nhi, con nghĩ quá đơn giản rồi, Long Kỳ tuyệt đối sẽ không chấp tay đem ngôi vị Thánh Hoàng tặng cho người khác, hần làm như vậy, là muốn diệt trừ người có thể uy hiếp đến chỗ ngồi của hần, có thể để cho hần sớm một chút thống nhất thiên hạ thôi!”

Mộ Dung Thánh Anh hồ nghi nói: “Người trong thiên hạ nhiều như vậy, chỉ bằng một mình hần làm sao có thể diệt trừ? Lại nói thánh vật Ngạo Long Quyết của Hộ Long Điện cũng không có thể chi phối, hần làm sao có thể...”

“Hài nhi, ta nói đến mức như vậy, ta hiểu rõ không thuyết phục được con, cũng được cũng được, mấy chục năm này một phen nghiệp chướng, cuối cùng cũng phải giải quyết, ngươi cứ an tâm đi đi!” Như phi thờ dài, không khuyên Mộ Dung Thánh Anh nữa, giữ áo, vui mừng nói: “Con tới thử cái áo này một chút xem, xem có thích hợp không! Đã nhiều năm như vậy, mẫu hậu không thể vì con làm cái gì, dù là một bộ y phục cũng không có...”

“Mẫu hậu, người nói cái gì đó, hài nhi lúc nào thì trách người chứ!” Mộ Dung Thánh Anh cao hứng hưng phấn mặc quần áo, vui mừng nói: “Mẫu hậu người xem, lớn nhỏ đều thích hợp, đường may cũng tinh tế, tay nghề của mẫu hậu không hề kém với may cắt trong cung!”

Như phi hòa ái cười cười: “Con thích là tốt rồi, cũng coi như không phí tâm ý của mẫu hậu!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, lập tức giống như một đứa bé nói: “Mẫu hậu, hài nhi phải đi cho Thánh Nghiêng nhìn, khẳng định hần đồ ký muốn chết!”

Nhìn bóng lưng hưng phấn của nam nhân, Như phi yếu ớt thờ dài, vươn bàn tay trắng nõn ra, khẽ vuốt ngực, nhỏ giọng thờ dài nói: “Ngạo Long Quyết a Ngạo Long Quyết, độc đã vào lục phủ ngũ tạng ta, đã không thể khống chế được ngươi, đến lúc phải tìm chủ nhân mới cho ngươi rồi. Mặc dù hai mươi năm trước không thích ứng ngươi, nhưng đây cũng là vận bất đắc dĩ, ngươi cũng không nên trách ta!”

Như phi nói xong, yếu ớt ngược mắt, nhìn bên trong Tô Tâm cung, ngây ngẩn thật lâu.

Tháng giêng, khi Noãn Noãn ngược mắt, thể nhưng phát hiện mình bất tri bất giác mình đã tới núi Tế Thiên, nhìn đỉnh núi cao vút trong mây, Noãn Noãn nhíu mày, đang muốn xoay người rời đi, chỉ thấy từ ven đường lao ra một bóng người, thấy Noãn Noãn, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Nhanh đi bẩm báo đại đương gia, Long cô nương trở lại!”

Noãn Noãn sững sờ, không nghĩ tại sao tên lâu la này lại nhận ra mình, chỉ thấy khe núi nơi xa lập tức lao ra bốn người, chính là Vân Vụ Phong Tễ Lôi Đình, lẽ mà lẽ mẹ ở phía sau, nửa thúc giục nửa đến gần, chính là Vân Ế. Bốn người xếp thành một hàng, lục y như ẩn như hiện, từ y thần bí, bạch y thanh cao, mặc y cao quý, thời gian tốt đẹp đã qua lập tức ủa về trong đầu.

“Noãn Noãn, nàng đã trở lại!” Vân Vụ dẫn đầu xông lên nắm lấy tay Noãn Noãn, giống như chỉ sợ Noãn Noãn chạy mất, tiện tay đỡ tay nải trên người Noãn Noãn, ném cho Phong Tễ, lúc này mới có dáng vẻ yên tâm, buông Noãn Noãn ra.

Noãn Noãn cười một tiếng, quả nhiên là Vân Vụ keo kiệt logic, cô sẽ vì tay nải mà lưu lại sao? Nhưng... Noãn Noãn cười cười, lần đầu tiên, cô cũng muốn keo kiệt một lần.

“Cái người nữ nhân này, có biết chúng ta ở chỗ này đợi nàng bao lâu rồi không? Thời tiết lạnh như vậy...” Lôi Đình tính khí vẫn hòa bạo như cũ, nhưng rất nhanh bị Vân Vụ kéo ra.

“Đã đến như vậy, tại sao còn muốn làm bộ rời khỏi, chứ giả bộ, vào đi thôi!” Cặp mắt Phong Tễ sáng ngời, lập tức có thể thấy rõ ý định Noãn Noãn.

“Ta còn có một quyển sách thuốc bí mật không truyền, nàng có muốn nhìn hay không?” Vân Ế buồn bực cả ngày, rốt cuộc hi hà hi hục mở miệng, vừa mở liền không ngừng được: “Có phải nàng không muốn nhìn không, không muốn nhìn, ta không thể không cho ngươi nhìn, kiên cường bắt khuất dây dưa cũng không ngon, lại nói đây chính là gia truyền chỉ bảo của Vân gia chúng ta, chỉ có thể để cho nương tử ta nhìn. A a a, nói như vậy, không thể để cho nàng xem, thôi thôi, coi như ta chưa nói gì!”

Noãn Noãn cười một tiếng, ngoái đầu lại nhìn ba vị một cái, ba vị này lập tức có vẻ mặt táo bón, nháy mắt về phía Noãn Noãn: “Nàng chấp nhận đi chấp nhận đi, lão đại đi, quản khí gió gì hần chứ, hần lại khỏi phục cảm rằm ban đầu!”

Ba người nói xong, hình như đột nhiên ý thức được cái gì, liếc mắt nhìn nhau, lại lo lắng nhìn Noãn Noãn một cái.

Noãn Noãn cười cười, tiến lên một bước, lập tức khiến Vân Ế ngậm miệng lại: “Sách đang ở đâu? Mau đem tới, không phải bảo vật gia truyền sao? Vậy tôi lại ngu hay sao mà không nhìn chứ!”

Vân Ế che ngực, chính là không chịu lấy ra, hay người nắm kéo, từ từ đi vào trong núi.

Sau lưng, ba người liếc nhìn nhau, Vân Vụ mở miệng trước tiên: “Xem ra Noãn Noãn muốn lão đại của chúng ta rồi, không phải như vậy sẽ không tới nơi này!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đáng tiếc lão đại không ở nơi này!” Lôi Đình thờ dài.

“Ngươi ngu hết biết, lão đại ở chỗ này, Noãn Noãn sẽ không tới, chúng ta có thể gọi lão đại torwr về!” Phong Tễ hả hê chen lời.

“Ý kiến hay!” Ba người hô to, chia nhau ra đi hành động.

Chương 86: Không có dũng khí

Hoàn cảnh quen thuộc, không khí quen thuộc, tất cả đều quen thuộc, nhưng không có người quen thuộc kia! Noãn Noãn khoác áo choàng lông cáo, chậm rãi đi tới đỉnh núi Kim Ưng, nhìn bốn phía, không kim nén được cảm than.

Đi dọc theo đỉnh núi, đứng lên tảng đá trước kia, đột nhiên phát hiện son động phía dưới. Hiện tại thương thế trên người cô đã hoàn toàn khỏi, có đầy đủ năng lực đi xem một cái, vì vậy hưng phấn tinh thần thi triển khinh công, hướng vách núi.

Son động ẩn nấp ở bên trong, cửa động cũng không có nơi đặt chân, chỉ có thể tính toán cự ly, đến lúc đó dựa đà, mới có thể đi vào, cũng không dễ dàng.

Noãn Noãn tiến vào, ở cửa động phát hiện một khối đá kê nhô ra, miễn cưỡng có thể làm điểm dừng chân, xem ra giống như là dấu vết Kim Ưng thường ra vào lưu lại.

Đốt cây đuốc trong son động, nhìn đêm giường trên đất, tông đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Kim Ưng vừa gọi lão bà vừa vì cô trải giường chiếu, nội tâm tràn đầy phiền muộn.

Mộ Dung Thánh Anh chính là Kim Ưng, cô nên sớm nghĩ tới, hai người kia có nhiều điểm giống nhau, chỉ là cô không thể tin được mà thôi.

Mộ Dung Thánh Anh lợi dụng cô, cho nên cô thả không tin Kim Ưng cũng lợi dụng cô, nhưng đến cuối cùng... Lạnh lẽo xoay người, Noãn Noãn nhanh chóng thu liễm lại tâm tình của mình, cô tuyệt đối không cho phép mình như vậy, chẳng lẽ nam nhân thua thiệt còn ăn chưa đủ sao? Hiện tại cô hoàn toàn tự do, đây không phải là điều cô luôn luôn muốn có được hay sao? Nhưng tại sao lại nhận lấy mệnh mang như thế này?

Thi triển khinh công đi lên đỉnh núi, Noãn Noãn không chào hỏi bất kỳ kẻ nào, chỉ để lại một phong thư trong son động, sau đó một mình rời đi.

Cô muốn có khoảng cách với Kim Ưng, Mộ Dung Thánh Anh, phải xa người đàn ông này, lần nữa bắt đầu.

Ra khỏi núi Thiên Tế, là ngược phương hướng Đô thành, Noãn Noãn làm việc nghĩa không chùn bước lựa chọn phương hướng ngược lại.

“Không muốn nghe một chút chuyện xưa của ta sao?” Sau lưng vang lên một giọng nói của nữ nhân, Noãn Noãn nghi ngờ ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy nữ tử tuyệt sắc một thân tuyết trắng đứng ngạo nghễ trong gió, cặp mắt nghiêng nước nghiêng thành tràn đầy ý cười: “Ta đợi nàng ở nơi này hai ngày, quả nhiên nàng tới, đã đến như vậy rồi, vậy đã nói rõ chúng ta hữu duyên. Hôm nay gió lạnh lớn, không bằng nghỉ chân một chút, nghe một chút chuyện xưa không?”

“Như phi nương nương...” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, không ngờ ở nơi này lại nhìn thấy bà, không nhận được đảo mắt nhìn xung quanh.

“Yên tâm, hẳn không có!” Nụ cười trên khóe môi Như phi càng sâu hơn.

Sắc mặt Noãn Noãn đột nhiên đỏ lên, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tôi không có tìm người, chỉ tò mò sang người một mình xuất cung thôi!”

Như phi ha ha cười khê: “Trước khi vào cung, ta đều một mình đi lại trên giang hồ, vào cung rồi, ngược lại trở nên yếu ớt hơn nhiều!” Cô nói xong, sắc mặt khẽ biến hơi tránh bệch, không nhận được lấy tay đặt lên ngực.

Noãn Noãn sững sờ, lập tức ý thức được cái gì, nhanh chóng phi từ trên than ngựa xuống, tiến lên một bước bắt được cánh tay của bà, mạch tượng lung tung làm cho cô sững sờ: “Làm sao lại...”

“Mạch tượng tại sao lại quái dị như vậy? Đó là do Thốn Tương Tư đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, không thể cứu được? Như phi nhẹ nhàng cười cười.

“Không thể nào, độc của người không phải đã được giải rồi hay sao? Làm sao sẽ...” Noãn Noãn không tin, nếu như không được giải, tại sao Như phi lại có thể tỉnh lại!

“Thốn Tương Tư có hai tầng độc tính, một tầng khiến người không thể nói, không thể động, chỉ có thể dựa vào cây hoa Mạn Châu Sa để duy trì sinh mạng, tầng thứ hai sau khi giải được tầng thứ nhất, nó sẽ làm cho võ công của người bị ngưng lại, nếu như mạnh mẽ vận công, tất nhiên sẽ độc xâm phế phủ. Vì bức lui Long Kỳ, ta khởi động Ngạo Long Quyết trong cơ thể, cho nên...” Như phi nhẹ nhàng cười cười: “Năm đó, ta rất hài lòng về nghiên cứu cứu của mình, cho là độc được thiên hạ độc nhả, nhưng không nghĩ tới, ta cũng lần đầu tiên nhận được nỗi khổ của người!”

“Thốn Tương Tư này là do người nghiên chế?” Noãn Noãn lần nữa sững sờ kinh hãi.

Như phi gạt đầu một cái: “Vẫn là câu nói kia, muốn nghe chuyện xưa sao? Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, vì chuyện xưa rất dài!”

Noãn Noãn gật đầu một cái, nâng đỡ lấy Như phi, từng bước từng bước hướng thị trấn gần nhất.

Trong tử điểm sạch sẽ nhất thành, Như phi đứng ở cửa sổ, nhìn mai nở rộ trong gió lạnh, không kìm nén được nói đến những chuyện xưa cũ.

“Thiên hạ có năm quốc gia, Mộ Dung, Trọng Lô, Đại Yến, Sĩ Mị và Nam Hoàn, ngàn năm trước thật ta chỉ là một quốc gia, gọi là Trung Quốc. Quốc quân Trung Quốc, tương truyền là Hộ Long đại tướng quân trên trời bị giáng chức hạ phàm, Trung Quốc sau trăm năm bị chia thành năm nước, từ đó, năm nước không ngừng tranh đấu, muốn thống nhất thiên hạ. Sau đó quốc quân của năm nước trong cùng một lúc có một giấc mơ, nằm mơ thấy Hộ Long đại tướng quân cỡi Kim Long hạ phàm. Từ đó, Kim Long thiên tử liền trở thành một đại danh từ thống nhất của thiên tử năm nước. Cũng trong lúc đó, Hộ Long điện nổi lên, lúc ấy Thánh Hoàng của Hộ Long điện có một loại võ công tuyệt thế, gọi là Ngạo Long Quyết. Khi ra tay, Kim Long biến ảo, vì vậy người của năm nước rồi rít quỳ xuống cúng bái, cho là Hộ Long điện chính là người chính nghĩa Hộ Long tướng quân nhờ và duy trì năm nước.

“Hộ Long điện tự tồn tại, đúng là giải quyết rất nhiều phân tranh của năm nước, hẳn tồn tại phụ thuộc vào năm nước. Nhưng Thánh Hoàng nhậm chức không can tâm làm người chính nghĩa nữa, mà muốn thống nhất thiên hạ, vì vậy từ hai trăm năm trước, liền khấn trương thiết lập Hộ Long đường, đặt người của Hộ Long điện trà trộn vào năm nước. Chỉ là quốc quân của năm nước rất nhanh cảm thấy được, cho nên khắp nơi chèn ép Hộ Long đường. Thánh Hoàng nhậm chức đã tâm bưng bưng không thực hiện được, liền cười hặc về tây!”

“Thế nhưng những chuyện đó có quan hệ gì với Như phi nương nương?” Noãn Noãn không kiềm chế được hỏi.

“Bởi vì người đời đều bị Thánh Hoàng đương nhiệm lừa, dưới gầm trời này, căn bản cũng không phải là người Hộ Long đại tướng quân báo mộng nói đến. Thánh Hoàng đời thứ nhất chính là một vu nữ tới từ Tây Vực, nàng tinh thông độc thuật, ở trong một đêm, phái người tới năm nước đồng thời hạ độc năm quốc quân, để cho bọn họ sinh ra ảo giác, cho là mình nằm mơ, rùm beng thông báo chính mình là sứ giả của Hộ Long đại tướng quân, không cần tốn nhiều sức, liền lấy được địa vị tôn quý nhất trên đời này. Chỉ vì người vu nữ này sợ người vạch trần thân phận của nàng, cho nên nàng cho người giả trang Thánh Hoàng, cũng chính là từ khi thay mặt, tung tin đồn người tiếp nhận Thánh Hoàng do Ngạo Long Quyết chọn, cho nên người trong thiên hạ năm nước liều mạng tu luyện võ công Ngạo Long Quyết, cố gắng muốn trở thành Kim Long thiên tử, trở thành Thánh Hoàng, trở thành người cao quý nhất trên đời này! Nhưng là bọn hán không biết, thật ra thì những người tiếp nhận ngôi vị Thánh Hoàng đều do một nữ nhân tương thông với linh hồn của vu nữ, ví dụ như ta!”

“Như phi nương nương?” Noãn Noãn kinh sợ.

“Không sai, ta chính là Thánh Hoàng, Ngạo Long Quyết đang ở trong cơ thể ta, nhưng ta cũng giống như những Thánh Hoàng trước, tìm một nam nhân che giấu, đó chính là Long Kỳ!” Như phi yếu ớt thờ dài một cái: “Võ công của Long Kỳ là do ta dạy, nguyên tưởng rằng ta sẽ cùng hán đầu bạc răng long, nhưng sau đó, ta phát hiện ra Long Kỳ và thân tỷ tỷ của ta Ngọc Diện hồ ly Dung Yên Nhi quan hệ mập mờ, vì vậy trong cơn tức giận rời nhà trốn đi. Cũng chính lúc đó, ta gặp được Mộ Dung Minh Nguyệt, vốn định true chộc hán một chút thôi, nhưng không nghĩ đến mê muội hán, vì hán, thậm chí bỏ qua thân phận của Thánh Hoàng, cam nguyện vào cung làm một phi tần!” Dung Như Nhi nói tới chỗ này, như nghĩ tới thời gian tươi đẹp đã từng trải qua, ánh mắt nhất thời trở nên dịu dàng.

“Nhưng Long Kỳ không bỏ qua dễ dàng cho ta như vậy, hán thừa dịp ta và Minh Nguyệt có mâu thuẫn, bắt Minh Nguyệt đi, giả trang là hán cùng với Dung Yên Nhi, hạ Thốn Tương Tư với ta, hơn nữa dung Thánh Anh uy hiếp ta!” Dung Như Nhi thở dài: “Ta thật sự không phải là một mẫu thân tốt, nếu như năm đó ta có thể độc ác hơn với Long Kỳ, cũng sẽ không hại Thánh Anh nhiều năm như vậy!”

Noãn Noãn nhỏ giọng nói: “Vậy người là mẫu thân của Long Khê và Thánh Anh? Long Khê và Thánh Anh là...”

“Là huynh đệ cùng mẹ khác cha!” Dung Như Nhi bắt đầu dĩ cười khổ nói.

Noãn Noãn há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Hiện tại độc đã vào phế phủ của ta, đã nhận báo ứng!” Như phi yếu ớt cười nói: “Chỉ là Long Kỳ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hán đã tâm bưng bưng, hán lại càng hận vương triều Mộ Dung hơn, cho nên, hán sẽ không bỏ qua Thánh Anh! Ngày mười năm tháng giêng này, hán phát thiệp mời Phi Long hội, muốn mời Hộ Long đường và quốc quân năm nước tham gia Phi Long hội, sợ rằng có lòng bất chính!”

Noãn Noãn ôm lấy hai cánh tay, tiếp tục nghe.

“Thánh Anh tuyệt đối không phải là đối thủ Long Kỳ, mà thời gian của ta không còn nhiều. Thật ra thì Minh Nguyệt nói người là cứu tinh của vương triều Mộ Dung là có căn cứ, người chính là người có số mệnh Hằng Long Hồ Phục hai mươi năm trước ta muốn tìm, cũng chính là người có thể khống chế Ngạo Long Quyết!” Như phi ngược mắt nhìn Noãn Noãn.

Noãn Noãn cười khổ: “Cho nên Mộ Dung Thánh Anh mới có thể nắm chặt tôi không chịu thả?”

Như phi sùng sờ: “Người hiểu lắm!”

“Tôi không hiểu lắm, người ngàn dặm xa xôi ở trong núi chờ tôi hai ngày, không phải là nói tôi là người duy nhất có thể giúp vương triều Mộ Dung, muốn truyền Ngạo Long Quyết cho tôi?” Noãn Noãn hỏi ngược lại.

Như phi dừng lại: “Đúng, nhưng là...”

“Tôi sẽ không tiếp nhận!” Noãn Noãn cười lạnh: “Hiện tại tôi vất vả lắm mới được tự do, có thể có cuộc sống của mình, tại sao lại muốn tôi dây dưa trong đó? Ai làm Thánh Hoàng, người nào là chủ thiên hạ, tôi đều không quan tâm, tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống của tôi!”

Như phi tràn đầy kinh ngạc: “Chẳng lẽ người không muốn giúp Thánh Anh sao?”

“Tôi là cái gì mà phải giúp anh ta?” Noãn Noãn hừ lạnh một tiếng: “Anh ta lợi dụng tôi trước, sau đó lại tiếp tục lợi dụng tôi, làm chuyện sai lại giống như con rùa đen rứt cổ, ngay cả mặt mũi cũng không lộ, rất rõ ràng hiện tại nguy cơ của vương triều Mộ Dung tạm thời giả trừ, anh ta không muốn nhìn tôi nữa, tôi còn cần gì mặt dày mày dạn dán vào để cho anh ta lợi dụng?”

Noãn Noãn giận dữ đứng dậy: “Cảm ơn người Như phi nương nương, chuyện xưa của người rất đặc sắc, tôi nghe xong rồi, muốn đi, người cũng không cần tiễn!”

Noãn Noãn nói xong, trực tiếp muốn rời khỏi.

“Hắn không phải là không muốn nhìn người nữa, mà là không dám gặp người!” Như phi đột nhiên đứng dậy gấp giọng nói: “Nếu như Dung Yên Nhi không phơi bày thân phận của hắn, có lẽ hiện tại hắn đã sớm đeo mặt nạ, giả trong Kim Ưng mặt dày mày dạn nương nhờ bên cạnh người rồi. Nhưng hiện tại, thân phận Kim Ưng của hắn đã trở thành một luồng gió, một đám mây, cũng không có chút ý nghĩa gì. Lại xuất hiện trước mặt người, chỉ còn sự nhục cười! Thánh Anh hắn bởi vì chuyện tình Dung Yên Nhi, rất tự ti, nhất là ở trước mặt nữ nhân hắn yêu, càng thêm tự ti! Hiện tại, sắp tới Phi Long hội sắp tới, vương triều Mộ Dung tràn ngập nguy cơ, hắn không dám tới tìm người, sợ người sẽ hiểu lầm hắn, cho là hắn vẫn lợi dụng người! Thật ra thì người không biết, những địa phương người đã từng đi qua, hắn cũng yên lặng đi qua, bất luận là người ở nhà nông cùng bọn nhỏ bắn pháo, ăn sủi cảo, hay là đi tới đỉnh núi Kim Ưng, hắn đều biết, thậm chí hiện tại, có lẽ hắn cũng đang núp ở một ngõ ngách nào đó, âm thầm nhìn chăm chú chúng ta. Nhưng mà khi tất cả mọi chuyện chưa hoàn toàn kết thúc, hắn không có dũng khí ra ngoài gặp người!”

Noãn Noãn dừng bước lại, nhẹ nhàng cười lạnh, nhưng vẫn nhắc chân rời đi.

Mộ Dung Thánh Anh không có dung khí, cô càng không có dung khí. Có lẽ, cả hai người đều thiếu dung khí, đoạn tình này, cuối cùng cũng sẽ theo gió mà trời trôi!

Như phi kinh ngạc nhìn bóng lưng nữ tử đi xa, đột nhiên nhiệt hóa công tâm, bà lão đảo, chậm rãi ngồi xuống, chau mày.

Bà tuyệt đối không nghĩ tới Noãn Noãn sẽ cự tuyệt, nàng rõ ràng yêu Thánh Anh như vậy, tại sao lại lùi bước? Không có Long Noãn Noãn, vương triều Mộ Dung sẽ làm như thế nào?

Trước cửa xuất hiện một bóng dáng trắng như tuyết của nam tử, hắn nhìn Như phi cực khổ, đột nhiên tiến lên: “Mẫu hậu, thân thể của người như thế, tại sao không nói cho hài nhi?”

Như phi ngược mắt cười khê: “Quả nhiên con cái gì cũng đều nghe được, nếu nghe được, tại sao không xuất hiện?”

Mộ Dung Thánh Anh cười khổ: “Mẫu hậu không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Mẫu hậu nên hiểu tâm tình hài nhi! Huống chi đây chính là chuyện tình của vương triều Mộ Dung chúng ta, chúng ta không cần liên lụy Noãn Noãn!”

“Không phải liên lụy nàng, nàng ra đời đã nhất định phải gánh vác trách nhiệm này, tại sao có thể phát tay mặc kệ?” Như phi càng nói càng kích động.

“Người nói như vậy, Noãn Noãn sẽ càng không quản, trong lòng của nàng ấy không có trách nhiệm. Nếu như có, nàng cũng sẽ không giúp ta, mang theo đội kinh kỳ của Long Chiêu An trốn đi! Nàng là một người thẳng thắn, cũng là một người nhất gan, cho nên con không thể để cho nàng thất vọng, không thể cho nàng hạnh phúc như trước, con không thể đi tìm nàng! Mẫu hậu, chuyện của chúng ta chúng ta tự giải quyết, dù là lần này không chạy khỏi, cũng là ý trời!”

Như phi vờn tay ra, dịu dàng vuốt vãn ế nam nhân: “Con làm sao không phải? Là mẫu hậu hại con!”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Mẫu hậu đừng nói. . . Người đói bụng không, con đi gọi giúp người chút thức ăn, ăn xong chúng ta trở về!”

Nam nhân sai bước rời đi, bóng lưng mặc dù hiu quạnh nhưng cũng là kiên cường.

※

Ngày mười lăm tháng giêng, Phi Long hội đứng thwoif gian cử hành ở Hộ Long điện. Một ngày kia, ở chân núi Hộ Long Điện, khắp nơi đều có thể thấy người luyện võ đi bộ lên núi, vui mừng bùng bùng. DÙ sao Ngạo Long Quyết năm mươi năm mới xuất hiện, con người khi còn sống nhiều nhất cũng thấy được hai lần, mặc dù không có cơ hội lên ngôi chỗ ngồi tôn quý nhất, nhưng cũng có thể chiêm ngưỡng tôn dung của Thánh Hoàng, cũng là một loại quang vinh.

Sau núi Hộ Long điện, Long Kỳ trong tay nắm Phi Long châu phát ra dị quang, trên mặt vẻ tình thế bất buộ

“Thánh Hoàng, đã an bài tốt hết cả, thiên hạ địa võng, không thuận theo người, một cũng không đi được!” Tứ đại đường chủ cũng nhau báo lại.

“Được, rất tốt! Các người đi xuống đi, Phượng Phiến và Long Cẩm lưu lại!” Long Kỳ lạnh lùng nói.

“Dạ!” Bốn người lui ra, chỉ còn lại Phượng Phiến và Long Cẩm.

“Thánh Hoàng có gì phân phó?” Phượng Phiến và Long Cẩm cùng nhau mở miệng.

“Nếu như Như Nhi còn sống, các người thần phục nàng hay thần phục bổn tôn?” Long Kỳ lạnh lùng xoay người, âm dương quái khí hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chúng ta bỏ trốn đi

Phượng Phiến và Long Cẩm liếc nhau một cái, vẻ mặt sững sờ kinh hãi: “Thánh Hoàng có ý tứ là...”

“Bổn tôn nói rất rõ ràng, chẳng lẽ muốn bổn tôn lặp lại lần thứ hai sao?” Long Kỳ chấp hai tay ra sau lưng, ngấm mây mù lượn quanh Ly Sơn: “Vừa rồi các người cũng đã nghe thấy, bổn tôn ở nơi này bày thiên la địa võng, chính vì đảm bảo ngôi vị Thánh Hoàng ở trong tay bổn tôn!”

Phượng Phiến và Long Cẩm mắt sắc run lên, tự nhiên ý tứ của Long Kỳ, lập tức song song quỳ xuống đất nói: “Thuộc hạ thề thần phục Thánh Hoàng!”

“Thật sao?” Long Kỳ cười lạnh: “Vậy thì tốt, bổn tôn cũng làm sáng tỏ cho các người biết, Dung Như Nhi không chết, năm đó nàng phản bội bổn tôn, tái giá là Như phi của Mộ Dung Minh Nguyệt, hiện tại Ngạo Long Quyết ở trong tay của nàng, sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của bổn tôn!”

Phượng Phiến và Long Cẩm sững sờ kinh hãi không khép được miệng, hồi lâu, bọn họ mới phản ứng được, vô ý thức lặp lại lời nói của Long Kỳ: “Phu nhân phản bội Thánh Hoàng?”

“Bổn tôn biết, phu nhân có công ơn nuôi dưỡng đối với các người, võ công cũng là do nàng dạy, nhưng danh hiệu tả hữu hộ pháp nổi danh như sấm của Phượng Phiến và Long Cẩm là bổn tôn cho các người. Mấy chục năm qua, bổn tôn đối xử với các người không tệ, danh lợi tiền bạc, các người muốn bổn tôn đều cho các người, hiện giờ các người đã quyết định thần phục bổn tôn, bổn tôn cũng sẽ cam đoan, sau Phi Long hội, các người sẽ lấy được nhiều hơn so với tưởng tượng của các người nhiều!” Long Kỳ âm hiểm cười.

Phượng Phiến và Long Cẩm liếc nhau một cái, đều nhỏ giọng nói một tiếng: “Vâng, Thánh Hoàng!”

“Đứng lên đi Việc của các người, hôm nay có rất nhiều khách, bọn họ cần phải đối xử thật tốt!” Long Kỳ ngẩng đầu cười ha ha, hai tay chấp lưng hả hê rời đi!

Long Cẩm nhìn Phượng Phiến một cái, chậm rãi đứng dậy, mày rậm khóa chặt.

“Không ngờ phu nhân người còn sống!” Phượng Phiến yếu ớt mở miệng.

Long Cẩm cũng thở dài: “Ngày đó phu nhân rời đi, ta cùng người xuống núi ba năm tìm kiếm đều không có kết quả, sau đó Thánh Hoàng nói phu nhân đã đi về cõi tiên, ta và người đều tin là thật, dung hết tâm lực chăm sóc điện hạ, để báo đáp ân dưỡng dục cùng ân truyền thụ võ công của phu nhân, nhưng không có nghĩ đến ngày hôm nay lại trở thành kẻ địch của phu nhân!”

Phượng Phiến chuyển mắt nhìn Long Cẩm: “Trong lòng người có phải hay không còn ôm hận Thánh Hoàng cảm đoán người bẽ quan?”

Long Cẩm sững sờ: “Người nói cái gì? Người có ý tứ gì?”

Phượng Phiến cười lạnh: “Không phải sao? Lần trước nếu như không phải là điện hạ cầu cạnh, có khi hiện tại người vẫn còn đóng cửa suy nghĩ. Không phải bây giờ vừa đúng lúc tỏ rõ cõi lòng với phu nhân hay sao?”

“Phượng Phiến, người điên rồi? Đến tốt cùng phu nhân muốn làm cái gì, chúng ta cũng không biết, huống chi hôm nay là ngày điện hạ thừa kế ngôi vị Thánh Hoàng, điện hạ là cho hai chúng ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, vừa làm mẹ vừa làm cha, người cho là ta muốn phản bội điện hạ hay sao?” Long Cẩm lạnh lùng mở miệng.

“Thật sao? Nếu như chỉ là tranh đấu giữa phu nhân và Thánh Hoàng thì sao?” Phượng Phiến cười lạnh.

Phượng Phiến tiến lên, nhẹ nhàng vươn tay vỗ bả vai Long Cẩm: “Ta với người đều có suy nghĩ giống nhau, Long Cẩm!”

Long Cẩm ngẩn ra, cười khổ: “Thật sao?”

“Ta thừa nhận về vấn đề của điện hạ có khác với người, nhưng mà ta lại có tâm tình giống người, phu nhân, điện hạ, là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta, ai cũng không quan trọng bằng hai người bọn họ. Nhưng nếu nhất định phải chọn một trong hai người, Long Cẩm, ta hi vọng người cùng đứng ở bên điện hạ với ta, bởi vì là lập trường ban đầu của chúng ta, cũng là chức trách của hộ pháp Hộ Long điện của chúng ta!” Lời của Phượng Phiến đầy đủ trọng điểm.

Long Cẩm hơi trầm ngâm, gật đầu một cái: “Yên tâm!”

Sau một phút đồng hồ, từ sau vách núi đi ra một bóng dáng màu đỏ, chỉ thấy mái tóc dài màu bạc của hắn tung bay trong gió, trông mắt màu đỏ yêu dị

trần đầy mệnh mang.

※

Ly Sơn trăm ngàn năm qua đều được phong là thánh địa, nghe nói nhiều Thánh Hoàng đảm nhiệm không phải là chết, mà là thành tiên. Hơn nữa trên núi cả rầm sương trắng lượn lờ, càng tăng thêm tính thần bí. Lần này đại hội Phi Long cử hành ở Ly Sơn, cửa núi mở rộng, phàm là những người được nhận thiệp mời, rồi rít tiến đến, làm Ly Sơn cũng thêm nhiều phần tiên khí.

Đang trong khi mọi người vội vàng thi triển khinh công hướng đỉnh núi, một nam tử bạch y tuấn tú nằm ở khối đá sạch ven đường dần đến những ánh mắt xem thường của những người trong giang hồ, nghỉ ngơi ở thời điểm này, cũng không cần nghĩ, chính là loại người hèn mọn võ công thấp kém.

Nam tử ăn mặc vô cùng tùy ý, một thân trường bào màu trắng, mặt mũi tuấn tú, vài sợi tóc rối nhẹ rũ xuống trên cái trán tròn bóng trắng nõn, hai hàng lông mày ton dài, ở dưới ánh mặt trời, lông mi màu vàng dày rậm thon dài, theo hồ hấp rung động nhẹ nhẹ, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng còn mềm mại hơn so với nữ tử, cổ áo rộng mở, xương quai xanh tinh xảo, da thịt bạch ngọc như ẩn như hiện, giống mỹ nhân đang ngủ, ánh mặt trời liễm diễm, nhẹ nhàng chảy xuôi quanh mình hắn.

Giống như là đã nghỉ ngơi đủ, nam tử áo trắng từ từ mở hai mắt đẹp mê người, hoàn toàn bỏ rơi những ánh mắt xem thường, thần thái tự đắc, vừa lấy ra hồ lô uống nước, vừa khoan thai tự đắc gặm bánh bao hấp, môi mỏng mềm mại khẽ động, mùi thơm nồng nặc không ngừng bay, đưa đến những ánh mắt đang vội vàng lên núi, muốn nhìn trộm dung mạo thần tiên của Hộ Long dừng sĩ trên Ly Sơn lắm lắm.

“Vị công tử này, có thể hay không cùng nhau nghỉ ngơi?” Giọng nói như hoàng oanh thanh thúy vang lên, nam tử nghiêng cổ ngược mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt một cô gái áo gấm màu vàng nhạt, bộ dáng lạnh lợi đáng yêu, ngược lại có mấy phần anh khí hiên ngang.

Long Noãn Noãn hóa trang thành bạch y công tử neho mắt, không ngờ lại có thể đụng phải cô gái thú vị như vậy, những cô gái vào núi, tất cả đều hướng về một vị trí, đó chính là Thánh nữ Hộ Long, nói không chừng sau này còn có thể trở thành phu nhân của Long Khê điện hạ. Không nhìn thấy cô gái này dè dặt làm bộ, dù là lên núi không thể ngồi kiệu, nhưng cũng sẽ có khăn che mặt, lớn như vậy lại lộ mặt cho người ta tùy tiện nhìn, lại quấy rầy chen lời với nam tử, thế gian này ít có.

“Tiểu thư, bệnh cũ của người lại tái phát, lần này chúng ta tới là có chuyện nghiêm chỉnh!” Không đợi Noãn Noãn mở miệng, liền có một tiểu nha đầu chưa dứt sữa chui ra từ sau lưng cô gái áo vàng, tuổi không lớn lắm, bản lĩnh dạy dỗ người không nhỏ, nghiêm mặt, liếc mắt quan sát Noãn Noãn, lời kéo cô gái áo vàng kia đi.

Noãn Noãn cười lạnh, đang muốn quay đầu, lại thấy cô gái áo vàng kia hung hăng nói câu gì đó, tiểu nha đầu kia mắt hững hờ, ngoảnh nhìn bên này, sau đó miễn cưỡng đi theo cô gái trở lại.

“Thật xin lỗi, nha đầu không hiểu chuyện!” Cô gái mặc áo vàng kia nhẹ giọng cười nói, âm thanh ngược lại dễ nghe: “Ta tên là Hoàng Oanh, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

“Hoàng Oanh? Danh tự này cũng rất xứng với cô!” Noãn Noãn cười cười, lại thấy khuôn mặt nhỏ của Hoàng Oanh đỏ lên, lúc này mới nhớ tới người cô đại hàm súc, lúc này phải gọi là Hoàng tiểu thư. Cũng đúng, lần đầu tiên giả trang nam nhân thì cô gái đó tiến gần, xem như là ra ngoài thật không sai.

“Tôi tên là Giang Sơn!” Tùy tiện tìm một cái tên, Noãn Noãn đứng dậy: “Ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, tiểu thư tùy tiện đi!” Nói xong, liền nhường lại khối đá sạch sẽ bằng phẳng kia.

“Nếu công tử nghỉ ngơi đủ rồi, vậy chúng ta liền cùng nhau lên núi đi!” Hoàng Oanh kéo một ống tay Noãn Noãn, trong nháy mắt chạy như điên, tiểu nha hoàn cùng đám thị vệ phía sau phải đuổi theo.

“Giúp ta thoát khỏi bọn họ!” Hoàng Oanh nhỏ giọng nói.

Noãn Noãn sửng sốt, cô lần này tới là có mục đích, cũng không muốn trêu chọc phiền toái gì, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Hoàng Oanh nói: “Ta thực sự không muốn gả cho Long Khê điện hạ gì gì đó, xin giúp ta một chút!”

Trong nội tâm Noãn Noãn khẽ động, liền âm thầm dùng sức lôi kéo Hoàng Oanh chạy lên núi, vừa nhỏ giọng nói: “Hoàng tiểu thư có tự tin được chọn làm Hộ Long Thánh Nữ như vậy sao?”

Hoàng Oanh thở dài: “Đây là giao dịch giữa cha ta và Thánh Hoàng, nếu võ công ta không đủ thì như thế nào?”

Noãn Noãn sửng sốt, ngoái đầu nhìn lại mắt thấy tiểu nha đầu sắp đuổi kịp, lập tức ôm lấy Hoàng Oanh, thi triển khinh công đi mất.

Hoàng Oanh bị Noãn Noãn ôm trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tay nhỏ bé bám thật chặt cổ Noãn Noãn.

Bỏ lại đám người phía sau, lúc này Noãn Noãn mới buông Hoàng Oanh xuống, nhìn một chút lộ trình, đuổi chạy một phen, thế nhưng không sai biệt lắm sắp lên đến đỉnh núi, vì vậy cất giọng nói: “Tốt lắm, bọn họ tạm thời sẽ không lên kịp, chỉ là đường lên Ly Sơn chỉ có một con đường, cô muốn trốn cũng không dễ dàng!”

Hoàng Oanh đột nhiên một phát bắt được tay Noãn Noãn: “Chúng ta bỏ trốn đi! Chỉ cần ta tuyên bố người là phu quân của ta, như vậy cha ta cũng sẽ không buộc ta gả cho Long Khê điện hạ!”

Noãn Noãn sững sờ, ngay sau đó cười khò: “Cô chỉ biết một cái tên của tôi, liền dám bỏ trốn cùng tôi? Cô không sợ tôi là một tên lường gạt sao?”

Hoàng Oanh hừ lạnh: “Long Khê điện hạ mới là tên lường gạt lớn nhất cùng trời dưới đất này, cái gì mà ngậm kim quang ra đời, cái gì mà Kim Long thiên tử, nếu quả thật là người thừa kế Thánh Hoàng, làm sao Thánh Hoàng lại liên hiệp với cha ta?”

Noãn Noãn cười khò, quả thật bản thân Long Khê bao phủ quá nhiều hào quang, nhưng nói là một tên lường gạt...

“Ít nhất ta thấy được bộ dạng của ngươi là gì, mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng mà mẹ ta cũng bởi vì gặp mặt một lần gả cho cha ta, ta tin tưởng vừa thấy đã yêu!” Hoàng Oanh sôi nổi lôi kéo Noãn Noãn không thả!

Vốn định giấu kín tin tức, tra ra là ai liên hiệp với Thánh Hoàng, lúc này mới mang theo Hoàng Oanh chạy trốn, lại không ngờ bị người hiểu lầm, hơn nữa còn muốn bỏ trốn, Noãn Noãn càng nghĩ càng sợ, cuối cùng chỉ có thể hung hăng thu hồi tay của mình nói: “Tiểu thư hiểu lầm, tôi đã có người thương, không thể bỏ trốn với cô, cô chính là...” Lời còn chưa nói hết, thừa dịp Hoàng Oanh hết sức khiếp sợ, lập tức chuẩn mất.

“Này! Giang Sơn, ngươi!” Sau lưng vang lên tiếng kêu lớn của Hoàng Oanh.

Lau đi mồ hôi lạnh, lên đỉnh núi, xen lẫn trong một đám dừng sĩ Hộ Long đường của nước Trọng Lâu, Noãn Noãn âm thầm quan sát tình thế. Bằng vào trí nhớ của mình, nhanh chóng tìm được lối vào hậu đường, lách mình đi vào.

Vốn định phải tìm Long Khê, nhưng không nghĩ đến lại lạc đường, đi tới đi lui, lại tới một thác nước, xa xa liền tổng thấy một bóng dáng đỏ rực đứng trước suối, bóng lưng vô hạn cô đơn.

“Long Khê?” Noãn Noãn vui mừng la lên một tiếng, đang muốn chạy qua, chỉ thấy một bóng dáng như tuyết trắng từ trên thác nước nhẹ nhàng rơi xuống, đứng bên cạnh Long Khê.

“Như phi?” Noãn Noãn nhận ra nữ tử áo trắng kia, lập tức dừng bước chân lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngạo Long Quyết xuất thế

Thác nước chảy xiết, một đỏ một trắng đứng ở trước một màn trắng xóa, bốn mắt nhìn nhau.

“Con hận ta?” Như phi yếu ớt mở miệng, ánh mắt đều là bất đắc dĩ.

“Không hận, bởi vì mẫu thân của ta sớm đã chết!” Long Khê lạnh lùng mở miệng, trong mắt sắc đều là lãnh tuyệt.

“Ta hiểu rõ còn thường tới nhìn ta, mặc dù ta không thể động, nhưng cũng có thể cảm thấy con đến!” Như phi thở dài, như không muốn so đo với hắn.

“Ngươi sai lầm rồi, ta không phải đi xem ngươi, mà là đi tìm nhược điểm của Mộ Dung Thánh Anh, càng muốn xem một chút, mẫu hậu ta bởi vì một nam nhân như thế nào, một đứa bé như thế ào, từ bỏ ta?” Ánh mắt của Long Khê lạnh hơn, khuôn mặt băng bạch kia, cùng màu đỏ tươi tạo thành tương phản kịch liệt.

“Khê nhi!” Như phi khẽ sờ nhẹ hô thành tiếng.

“Cái tên này, ngươi căn bản không xứng để gọi, cái nơi này, cũng không phải của ngươi!” Long Khê lãnh tuyệt xoay người.

Nơi xa Noãn Noãn hơi động lòng, nhanh chóng ẩn núp.

Mặc dù tiếng nước chảy âm âm, cô không nghe rõ đối thoại của hai người, nhưng lại có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của hai người, hiện tại không phải là thời điểm cô xuất hiện.

Như phi tiến lên kéo Long Khê lại: “Khê nhi, đừng trách ta, bỏ con là ta không đúng, nhưng mẫu hậu có nỗi khổ tâm, ta không thể để cho phụ hoàng con lấy được Ngạo Long Quyết!”

Long Khê nhìn cánh tay của nữ nhân, ánh mắt lạnh lẽo khiến Như phi do dự, chậm rãi buông cánh tay của hắn ra.

“Tại sao người lớn các mỗi người đều lấy cớ như vậy, danh lợi, võ công, thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng hơn cả đứa con ruột thịt của mình cũng không để ý? Ta không muốn nghe ngươi nói, giống như ta đã nói, ta không có mẫu thân, vào hai mươi năm trước, vừa sinh ra đã không có! Dung phu nhân, nếu như người có thiệp mồi, xin mời đến tiền đình, nếu như không có thiệp mồi vậy thì thứ cho Hộ Long điện chiêu đãi không chu toàn!” Long

Khê lạnh lùng mở miệng, xoay người rời đi.

“Khê nhi!” Như phi đột nhiên vọt tới trước mặt Long Khê ngăn hãm lại: “Ta hiểu rõ những lời này đối với con mà nói quá tàn nhẫn, nhưng mà hôm nay ta với phụ hoàng con nhất định có một trận đại chiến, con...”

“Phụ hoàng là người thân duy nhất của ta, người nào muốn tổn thương hãm, vậy chính là kẻ thù của Long Khê ta!” Lạnh lùng mở miệng khạc ra lời nói lạnh lẽo, Long Khê một tay đẩy Như phi ra, xoay người rời đi.

Đứng ở trên núi đá, Như phi mặt xám như tro tàn.

Nhìn phương hướng Long Khê biến mất, Noãn Noãn nhú nhú mày, đang muốn đuổi theo, lại thấy đột nhiên thân thể Như phi co rút, tuột xuống núi đá.

Vừa nghĩ tới bệnh tình của Như phi, Noãn Noãn chỉ có thể nhảy mấy nhát qua, đỡ Như phi dậy.

“Là nguoi? Quả nhiên nguoi đến rồi!” Như phi thấy rõ ràng mặt Noãn Noãn, yếu ớt cười một tiếng: “Để cho nguoi thấy một màn như vậy, thật là xấu hổ!”

Noãn Noãn không nói lời nào, chỉ là thay bà chần mạch.

“Không cần phí tâm, đừng quên, ta cũng biết độc thuật, hơn nữa còn ở trên nguoi, độc này nguoi giải không được!” Như phi muốn tránh thoát.

“Vì sao mạch tượng lại lý quái như vậy?” Noãn Noãn không thả bà: “Lần trước...”

“Nguoi biết một loại gọi là hoa anh túc không? Rất đẹp, rất mê người, nó có thể khiến người quên đi đau đớn, ta dùng nó làm thuốc dẫn để luyện ra một loại dược vật, có thể ở trong một thời gian bộc phát công lực của người dung!” Như phi yếu ớt cười cười: “Nguoi không giúp vương triều Mộ Dung, ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!”

Noãn Noãn sưng sò: “Bà lại dung biện pháp này, bà cũng biết...”

“Ta biết rõ, ta cái gì cũng biết, hôm nay tới cũng chưa từng nghĩ đến trở về. Ta sẽ không để cho Long Kỳ thực hiện được, dù là đồng quy vụ tận với hãm, thiên hạ này cũng phải trở lại trật tự ban đầu!”

Như phi chậm rãi đứng dậy, đẩy Noãn Noãn ra: “Ta đi thôi!”

Noãn Noãn kinh ngạc, chỉ có thể nhìn Như phi rời đi.

※

Mặt trời lên tới đỉnh, Phi Long hội cuối cùng cũng cử hành. Trong Hộ Long điện, một thân vàng óng ánh, tóc bạch kim mắt màu đỏ Long Kỳ xuất hiện, tất cả Hộ Long Vũ Sĩ đều cung kính quỳ trên mặt đất.

“Tham kiến Thánh Hoàng!” Âm thanh cung kính của mọi người tống nháy mắt vang dội vang lên.

Nhìn Vũ Sĩ quỳ rạp dưới đất, trong mắt Long Kỳ phát ra ánh sáng nhạt, đây là vinh dự vô thượng cao nhất, bất luận kẻ nào, không phân biệt nam nữ, trên địa vị cao như vậy cũng sẽ bị lạc mình, muốn nhiều hơn nữa, hãm ccaasn bản không có lỗi, sai là nữ nhân phản bội của hãm!

“Bình thân!” Đôi tay nhẹ gió lên, ống tay áo mở rộng, tượng trưng cho quyền thế tối cao Kim Long đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

“Tạ Thánh Hoàng!” Mọi người đứng dậy, theo thứ tự đứng ngay ngắn, người người ánh mắt cung kính.

Bên người Long Kỳ, Long Khê giống như một con rối mất đi linh hồn, lạnh lùng nhìn mọi người trong điện.

“Ngạo Long Quyết tái thế tìm kiếm Thánh Hoàng mới, nói ngày mai có đại biến, cần tân nhậm Thánh Hoàng dẫn dắt mọi người! Gần đây vương triều Mộ Dung xảy ra nội loạn, dân chúng lầm than, có lẽ cũng là nguyên nhân Ngạo Long Quyết tái thế sớm!” Tiếng nói của Long Kỳ uy nghiêm vang lên, mọi người đều rủa tai lắng nghe.

“Phi Long hội năm mươi năm một lần, không riêng gì tuyển chọn người thừa kế Thánh Hoàng, quan trọng nhất là, chọn ra Hộ Long Thánh nữ, hiệp trợ Thánh Hoàng cùng nhau lãnh đạo Hộ Long điện. Hôm nay nhân tài Hộ Long đường của các quốc gia tụ tập dưới một nhà, chính là cơ hội vô cùng tốt, hiện tại liền mời ra Phi Long châu!” Long Kỳ vừa nói xong, chỉ thấy Phụng Phiến và Long Cẩm hai vị hộ pháp đem hộp gấm mạ vàng mang lên.

Cơ hồ tất cả ánh mắt mọi người đều bị hộp gấm kia hấp dẫn. Nếu như đoán không lầm, Ngạo Long Quyết đang ở bên trong Phi Long châu, kỳ cảnh trong đời khó nhìn có thể nhìn thấy sắp xuất hiện.

“Chậm đã!” Đột nhiên, một âm thanh hùng hồn của nam tử vang lên, tất cả mọi người đều sưng sò nhìn sang.

“Là ai gây ồn ào?” Thanh Long trong Tứ đại đường chủ hô to một tiếng, tất cả đệ tử của Hộ Long điện đều bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Là tại hạ, Tư Mã Ý đường chủ của Hộ Long đường Trọng Lâu!” Một nam tử hơn năm mươi tuổi bước ra, ánh mắt khác hãm: “Tại hạ không phải gây ồn

ào, mà là chất vấn! Mấy ngày trước tại hạ từng nhận được tin tức, nói rằng Ngạo Long Quyết vốn không phải ở bên trong Phi Long châu, mà là đang ở trong giang hồ, không biết Thánh Hoàng có thể giải thích một chút không!”

Lời này của Tư Mã Ý vừa ra, toàn trường xôn xao, lập tức đã có người bàn luận xôn xao. Thật ra thì lời đồn đãi kia bọn cũng đã nghe đến, nhưng đều cười trừ, Hộ Long điện là nơi như thế nào? Địa vị siêu nhiên này bọn họ không dám hoài nghi, lại không ngờ Tư Mã Ý lại ở đây lớn mật đưa ra!

“Nói vậy!” Phương Phiên quát to một tiếng, chỉ một ánh sáng bén nhọn đâm thẳng hướng Tư Mã Ý.

“Ai...” Đột nhiên, có người kêu nhỏ một tiếng, nhẹ nhàng đứng ra, đánh tan kiếm chiêu của Phương Phiên: “Tà Hộ Pháp sao lại gấp gáp như vậy? Nếu như Tư Mã tiên sinh nói không sai, Thánh Hoàng bệ hạ chứng thực là tốt rồi, cần gì đã thương người!”

Phương Phiên lạnh lùng nhìn mặt nạ hoàng kim trên mặt nam tử, đột nhiên lạnh lùng nói: “Kim Ung? Người cũng không phải là Hộ Long Vu Sĩ, tại sao người lại tới nơi này?”

Kim Ung cười lạnh, giọng cao thiệp mời mạ vàng trong tay: “Ai nói ta không phải là Hộ Long Vu Sĩ? Ta chẳng những là Hộ Long Vu Sĩ, hơn nữa còn là người hoàng tộc năm nước!” Kim Ung nói xong, lập tức lấy mặt nạ hoàng kim trên mặt xuống.

Mọi người sững sờ, rất nhiều người nghe qua danh tiếng của Kim Ung môn, không ngờ hôm nay lại thấy được diện mạo thật của Kim Ung. Trong đó có mấy người đã gặp qua Mộ Dung Thánh Anh, càng thêm kinh ngạc thành tiếng. Ai cũng không ngờ Đế Hoàng thường ngày yếu đuối lại là môn chủ Kim Ung môn danh chấn giang hồ!

Người khác kinh ngạc, Long Kỳ cũng vô cùng lạnh nhạt, chính xác mà nói, là tỉnh táo, một đôi mắt khát máu tràn đầy châm chọc: “Phương Phiên, hần thật sự là Hộ Long Vu Sĩ, người lui ra đi!”

Một câu nói nhẹ nhàng, dị thường hóa giải nguy cơ giương cung bạt kiếm.

“Thánh Hoàng, hiện tại ngài còn chưa giải đáp nghi ngờ của chúng ta, rốt cuộc Ngạo Long Quyết có ở bên trong Phi Long châu hay không?” Tư Mã Ý kêu lớn.

Long Kỳ nheo mắt, thật sự không nghĩ ra tại sao Tư Mã Ý của Trọng Lâu lại cùng một chỗ với Mộ Dung Thánh Anh, nhưng chuyện hôm nay, hần đã sớm tính toán, Dung Như Nhi tuyệt đối sẽ không bang quan đứng nhìn, chính là Ngạo Long Quyết chân chính đã xuất thế trước đó, giải quyết xong những phiền hà này, hần mới mạo hiểm cử hành đại hội này.

“Nếu như các người muốn biết, đợi lấy Phi Long châu ra, chẳng phải sẽ biết sao? Tư Mã Ý, người cũng quá nóng lòng!” Long Kỳ cười lạnh.

Tư Mã Ý bị trách móc, sắc mặt lúng túng một hồi, hần lớn tiếng kêu: “Phi Long châu, Ngạo Long Quyết, chúng ta cũng chưa từng thấy, làm sao biết thật giả? Kính xin Thánh Hoàng bệ hạ nói rõ trước một cái!”

Mọi người giờ mới hiểu được, thì ra mục đích của Tư Mã Ý chính là ở chỗ này, nhưng mà cũng muốn như vậy. Người ở chỗ này, ai cũng chưa từng thấy qua Phi Long châu, chứ đừng nói đến Ngạo Long Quyết, Thánh Hoàng muốn lừa gạt là chuyện quá đơn giản.

“Lão hủ đã gặp qua Ngạo Long Quyết!” Đột nhiên, một tiếng nói già nua vang lên, tất cả mọi người đều nhìn lại, ở tổng một góc, một lão nhân ngồi ngay thẳng, trên trăm tuổi, râu màu trắng, mái tóc cũng màu trắng.

Lão nhân mặc dù chỗ ngồi tầm thường, nhưng toàn bộ người tông điện, chỉ có Thánh Hoàng và hần là đang ngồi, vì vậy mọi người không nhận được rời rít suy đoán thân phận của hần.

“Là Thánh Lão Ngọc Hành Tử!” Không biết là người nào hô một tiếng, tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngọc Hành Tử? Tà Hộ Pháp Thánh Hoàng đời trước trong truyền thuyết, truyền thuyết sau khi Thánh Hoàng thành tiên, Ngọc Hành Tử này cũng thăng thiên theo, không ngờ một trăm năm sau, lại vẫn còn ở nhân gian!

“Không sai, là lão hủ!” Ngọc Hành Tử sờ sờ râu ria trắng bóng: “Lần này Thánh Hoàng đặc biệt xin lão hủ đến chủ trì đại hội này. Lão hủ đã là người sắp xuống mồ, vốn không muốn dính vào, nhưng niệm ân điển tiên Thánh Hoàng, cho nên muốn đến xem thử, không ngờ gặp phải chuyện hôm nay!”

Ngọc Hành Tử ngừng lại một chút, sâu xa nói: “Ngạo Long Quyết là bảo bối thượng cổ, là vũ khí năm đó Phi Long tướng quân phục ma sử dụng, hấp thụ tinh hoa trời đất, rất có linh tính. Nó có thể chính xác tìm ra Hộ Long đại tướng quân chuyển thế, cũng chính là Kim Long Thiên Tử, càng có thể báo trước lãnh dữ năm mươi năm Hộ Long điện tương lai! Ngạo Long Quyết tái thế, toàn thân kim quang, ở giữa bạch quang, hiển nhiên sẽ kéo dài tương lai, mọi người không cần nóng lòng, nhìn tự nhiên sẽ hiểu!”

Ngọc Hành Tử vừa nói như vậy, mọi người liền gật đầu một cái, rồi rít nhìn về phía hộp gấm kia, chăm chú nhìn.

“Cám ơn Thánh Lão!” Long Kỳ ôm quyền cười một tiếng, vung tay lên, hộp gấm kia mở ra, một vệt kim quang khiến đại điện giống như thiên đường.

Mọi người không nhận được thôn thức một tiếng, sau đó nín thở chờ đợi.

Dần dần, đạo kim quang kia càng ngày càng sáng, chiếu vào mắt người không mở được ra.

“Tái thế, tái thế!” Không biết người ngao kêu một câu, mọi người rói rít quý xuống, chỉ còn một mình Mộ Dung Thánh Anh đứng ngao nghe.

Kim quang lượn lờ ở bên trong, từ từ hiện ra một bóng người, tóc bạch kim thân hồng y, chính là Long Khê điện hạ không thể nghi ngờ.

Mọi người thôn thức một tiếng, kỳ thật kết quả như thế mọi người đã sớm ngờ tới.

“Đó là...” Đột nhiên, không biết người nào hô lên một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn lại, ở giữa kim quang từ từ xuất hiện một nữ nhân, một thân tử y, tuyệt sắc thiên hạ, chỉ thấy nàng kéo chặt tay Long Khê, trên trán tràn đầy nụ cười mê người.

Cảnh tượng này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều ngây dại, không hiểu nhìn về phía Thánh Hoàng!

Long Kỳ đứng đây, không dám tin một màn trước mắt, đây không phải là ảo ảnh hấn dùng chân khí tạm ra, là Ngao Long Quyết thật. Ngao Long Quyết thật sự tái thế, nhưng, tại sao Ngao Long Quyết lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Đại kết cục

“Chính xác là Ngao Long Quyết! Thánh Hoàng, thuộc hạ Ngọc Hành Từ lại nhìn thấy Ngao Long Quyết lần nữa, đây là vinh dự cỡ nào đây!” Không đợi mọi người kịp phản ứng, Ngọc Hành Từ đã giơ tay lên trời hô to.

Lúc này mọi người mới phản ứng được, vẻ mặt mê mang chuyển sang sung bái, tôn sùng. Tất cả mọi người ở đây cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy quang ảnh kia chọt lóe giữa không trung, một nam tử áo trắng đeo mặt nạ hoàng kim xuất hiện, chính là Kim Ứng.

Tiếng kinh ngạc lần nữa vang lên, trong quang ảnh một nam một nữ cũng biến mất trong nháy mắt.

Mộ Dung Thánh Anh xuyên thấu qua quang ảnh, lạnh lùng nhìn về phía Long Khê, trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn tán loạn.

Trong Ngao Long Quyết tại sao lại xuất hiện hình ảnh ba người Long Noãn Noãn, Kim Ứng, Long Khê? Đây rốt cuộc là gì? Trong khoảng thời gian ngắn, sóng ngầm giữa hai người bắt đầu khởi động, ý định trong đó chỉ có hai người hiểu.

Mọi người càng thêm một mảng mê mang, tất cả đều nhìn về phía Thánh Hoàng, chờ đợi giải thích.

Long Kỳ đã sớm trấn tĩnh lại, hấn lạnh lùng nhìn một vòng, khí thế không giận tự uy nghiêm lập tức áp bức toàn trường: “Mọi người cũng đã nhìn thấy, Ngao Long Quyết đã lựa chọn Thánh Hoàng chân chính thừa kế, đó chính là Long Khê điện hạ, về phần Hộ Long Thánh nữ, dĩ nhiên là nữ tử áo tím kia!”

Tiếng nói của Long Kỳ vừa dứt, Tư Mã Ý lập tức không hiểu nói: “Thánh Hoàng, vậy Kim Ứng thì sao? Sao Kim Ứng lại ở trong Ngao Long Quyết

Lời của Tư Mã Ý vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh. Hiện tại có hai người Ngao Long Quyết báo trước, một là Long Khê điện hạ, một chính là Kim Ứng.

Long Kỳ lạnh lùng nhú nhú mày, ở trong lòng hấn, Tư Mã Ý bị liệt vào người đáng chết đầu tiên.

“Mọi người bình tĩnh chớ nóng, Ngao Long Quyết tái thế xuất hiện ba người, đây là lần đầu tiên lão hủ nghe được. Các thế hệ trước cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nhưng muốn biết ai là Thánh Hoàng chân chính rất đơn giản, ngàn năm trước Hộ Long Điện đã có di huấn, Kim Long thiên tử, phải có Hộ Long Kim quang, chính là Thánh Hoàng!” Âm thanh trung khí mười phần của Ngọc Hành Từ lần nữa nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người sững sờ, sau đó chính là phụ họa, Long Khê điện hạ từ lúc ra đời đã ngâm kim quang, hiển nhiên chính là người thừa kế Thánh Hoàng.

Long Kỳ không vui trợn mắt nhìn Ngọc Hành Từ, hấn trăm phương ngàn kế tìm hấn đến, là muốn hấn cùng nhau giấu giếm thiên hạ, thế nhưng Ngọc Hành Từ này già nên hồ đồ rồi... làm sao lại cố tình nhắc tới Hộ Long kim quang đây? Đừng nói là Long Khê, dù là Long Kỳ hấn, cũng không có Hộ Long Kim quang.

“Đã như vậy, mời hai vị thể hiện bản lĩnh đi, đầu tiên cũng làm cho người biết một chút về mình, thứ hai cũng tốt cho cvj chánh chủ Thánh Hoàng!” Tư Mã Ý lần nữa lớn tiếng kêu to.

Mộ Dung Thánh Anh cười lạnh, liếc Long Khê một cái, gật đầu, coi như là đồng ý.

Long Khê sắc mặt không chút thay đổi, nhưng Phượng Phiến và Long Cẩm đều lộ ra sợ hãi, tất cả đều dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Long Kỳ.

Bàn tay hung hăng nắm chặt đầu rồng, Long Kỳ hết sức duy trì tôn nghiêm.

“Ta sẽ không so với hần, ngôi vị Thánh Hoàng này hần nguyện ý muốn, liền cầm đi đi!” Đột nhiên, Long Khê nhàn nhạt đứng dậy, miễn cưỡng câu môi, tóc trắng dài rủ xuống hai bên mặt hần, làm nổi bật con ngươi màu đỏ yêu dị tuyệt đẹp, nhìn thế nào cũng là phong thái vô hạn, dung hoa tuyệt thế, lộ ra một loại câu hồn phách: “Ta chỉ muốn Noãn Noãn!”

Mọi người kinh ngạc với lời vừa vang lên, có chút không biết Noãn Noãn là người nào, tất cả đều mờ mờ, nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều biết, Noãn Noãn chính là nữ tử áo tím trong quang ảnh.

“Khê nhi!” Tiếng gọi lạnh lẽo nặng nề bật ra khỏi môi mỏng như lưỡi kiếm của Long Kỳ: “Con ở đây nói những cuộc gì đó?”

Long Khê chậm rãi xoay người, hông y uốn lượn, khoe miệng nhàn nhạt nâng lên: “Phụ hoàng, chẳng lẽ người muốn chính ta bêu xấu trước mặt người trong thiên hạ sao?”

Long Kỳ đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Long Khê cười yêu dị.

Tại sao, tại sao? Tại sao con lại chọn làm như vậy? Không tiếng động chỉ trích và nghi vấn lóe ra trong mắt đỏ tức giận của nam nhân.

Long Khê không đáp, chỉ giống như nhìn kịch hay, nhìn đám người ngu muội kia xôn xao, nhỏ giọng nghị luận.

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng liếc mắt, hần tuyệt đối không nghĩ tới Long Khê sẽ làm như thế, lại nhẹ nhàng bỏ qua ngôi vị Thánh Hoàng, tại sao?

“Điện hạ, người sao vậy? Người là chủ nhân của Hộ Long điện, là Thánh Hoàng tương lai, tại sao lại nói ra những lời thất lễ như vậy?” Phượng Phiến tiến lên nhỏ giọng hỏi, bàn tay nắm chặt cánh tay Long Khê. Long Cẩm chỉ đứng cạnh một bên, thờ dài thật sâu. Ngày này vẫn phải tới, ngày hần sợ nhất rốt cuộc đã tới, nhưng tới thời điểm chân chính, hần không sợ, mà là giải thoát. Không có người nào nguyện ý cả đời sống ở trong cuộc sống mà toàn là đối trá.

Long Khê ngược mắt nhìn về phía Phượng Phiến: “Ngũ thúc, người thật sự yêu thương Khê nhi sao?”

Phượng Phiến ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết và nghiêm nghị của nam tử, lại làm cho hần nhất thời buông hai cánh tay. Dưỡng dục điện hạ hai mươi năm, hần chưa bao giờ từng thấy nét mặt điện hạ kiên quyết như vậy, lần đầu tiên, hần cảm giác được điện hạ trưởng thành, chân chính trưởng thành!

Long Khê chậm rãi xoay người, từ trên đài cao, từng bước từng bước đi về phía Mộ Dung Thánh Anh. Cuối cùng, hần đứng ở trước mặt Mộ Dung Thánh Anh, mị hoặc cười một tiếng: “Ta không tranh với ngươi, ngươi muốn ngươi có thể cầm đi!”

Mộ Dung Thánh Anh lẳng lặng nhìn Long Khê, hồi lâu mới cúi đầu mở miệng: “Tại sao?”

Long Khê um ám cười một tiếng: “Ngươi không biết phải không? Ngươi không biết thật sao? Cùng là con, tại sao ngươi có thể hoàn toàn lấy được tình yêu của người, mà ta, người lại coi như ta không tồn tại?”

Mộ Dung Thánh Anh mắt sắc tối sầm lại, khiếp sợ nhìn Long Khê.

“Hai mươi năm qua, ta không có mẫu thân, ta chỉ có hai vị thúc thục thừa thừa nhận nuôi ta, ta coi bọn họ như phụ thân mà tôn kính. Buồn cười nhất chính là, hai mươi năm qua, ta một mực sống trong dối trá, vì lời nói dối này...” Long Khê tuần mĩ vừa động, um ám lạnh lẽo cười: “Ta quá mệt mỏi rồi, không muốn tranh với ngươi nữa, càng không muốn giành cùng ngươi, chỉ hi vọng ngươi có toàn bộ, chia cho ta một chút xiu, ta chỉ muốn Noãn Noãn, chỉ cần Noãn Noãn!”

Mộ Dung Thánh Anh đã không có cách nào để nói, mắt đen tĩnh mịch, lẳng lặng nhìn Long Khê.

Hần là ca ca của hần, là ca ca cùng mẹ khác cha, nhưng mà đối với hần, thế nhưng hần lại không có một tia tình cảm, chỉ có giờ khắc này.

“Ta sẽ không giao Noãn Noãn cho ngươi!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, biết rõ như vậy rất tàn nhẫn, nhưng hần vẫn từng câu từng chữ nói ra: “Ngôi vị Thánh Hoàng vốn chính là của ngươi, chỉ cần ngươi nài, ta có thể không tranh, nhưng Noãn Noãn ta sẽ không giao cho ngươi!”

Long Khê ngẩn ra, chân mày nhíu chặt, hồi lâu, hần cười nhẹ thành tiếng: “Mộ Dung Thánh Anh, tại sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy? Ngươi đã có thể cả, tại sao lại không thể phân cho ta chút xiu?”

Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết mở miệng: “Đó là không thể, Noãn Noãn đối với ngươi mà nói, là một nhân vật đặc biệt, nhưng mà với ta, cảm giác không phải?”

Long Khê cười khổ một tiếng, màu đỏ trong mắt đột nhiên bùng cháy lửa giận, hần lạnh lùng nói: “Mộ Dung Thánh Anh, đã như vậy, vậy chúng ta liền dùng bằng bản lĩnh của mình đi!”

Mộ Dung Thánh Anh trong lòng cứng lại, nhưng vẫn cười tàn nhẫn: “Ngươi sớm nên như vậy!” Nói xong, trực tiếp lui về sau một bước, lạnh lùng giằng co với Long Khê.

Hai người nói gì, người võ công thấp kém không nghe rõ ràng lắm, nhưng Long Kỳ thì nghe rõ ràng, hần mặt mũi dữ tợn, đã không để ý tới có giữ được tôn nghiêm hay không.

Hắn đã sớm biết, Long Noãn Noãn này là họa thủy, không thể lưu lại, quả nhiên hôm nay đã ứng nghiệm.

Mộ Dung Thánh Anh cùng Long Khê bày ra tư thế, mọi người liền hưng phấn một hồi, mặc kệ ai thắng ai thua, Hộ Long kim quang cũng không phải ai cũng có thể nhìn thấy, vì vậy mọi người đều chà sát tay, chờ đợi thời khắc ngàn năm có một này.

Hai người lạnh lùng giằng co, hồi lâu vẫn không có động tĩnh. Người khác không hiểu, tuy nhiên chỉ có hai người trong cuộc mới rõ ràng. Bọn họ cũng không có Hộ Long kim quang, hiển nhiên không ai a tay trước.

Vừa bắt đầu tất cả mọi người vẫn còn hoảng sợ bình ổn, theo thời gian từng giây phút trôi qua, từ từ có chút không nhịn được, rồi rít châu đầu ghé tai, trong lòng tràn đầy suy đoán.

“Tại sao còn chưa bắt đầu?”

“Đúng vậy. rốt cuộc là sao?”

“Này, chờ chết người rồi, xin hai người nhanh chóng bắt đầu đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vẫn chờ báỉ kiến Thánh Hoàng bệ hạ!”

Vừa bắt đầu bàn luận xôn xao, âm thầm suy đoán, cuối cùng mọi người càng lúc càng lớn mật, bọn họ rói rít lớn tiếng kêu, thúc giục hai người nhanh chóng bắt đầu.

Hai người tiếp tục duy trì, vẫn đứng vững bất động, giống như ngủ thiếp đi, căn bản không để ý tới tiếng kêu la phía dưới.

Phượng Phiến và Long Cẩm liếc nhau một cái, sau đó song song nhìn về phía Long Kỳ. Long Kỳ ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên hấn ý bảo Phượng Phiến và Long Cẩm động thủ.

Nếu Mộ Dung Thánh Anh không ra tay, hắn sẽ bức bách hắn ra tay!

Phượng Phiến và Long Cẩm nhận được mệnh lệnh, đột nhiên song song nhảy lên, xuất ra sức lực mãnh nhất, trong nháy mắt đánh về phía Mộ Dung Thánh Anh.

Kinh phong thổi lẩn sát khí nồng nặc mà đến, Mộ Dung Thánh Anh không chống trả, chỉ có một con đường chết! Nếu như chống trả, Hộ Long kim quang có hay không vừa nhìn liền hiểu.

Cơ hồ trong nháy mắt mọi người đều hiểu ý đồ của Long Kỳ, mặc dù trong lòng có chút khinh thường, nhưng vẫn có thể xem biện pháp tốt để giải quyết được mặt giằng co hiện tại!

Tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Dung Thánh Anh, nhìn hắn âm thầm vận công ngăn cản. Phượng Phiến và Long Cẩm chưa kịp đến gần Mộ Dung Thánh Anh, có một bóng người nhanh hơn, chỉ thấy một tia sáng tím, người đã ở giữa đòn thế công bén nhọn của hai người, thẳng tắp đón nhận chương phong của hai vị hộ pháp xuất ra, cơ hồ là đồng thời, tất cả mọi người thấy được kim quang, hình dáng rồng biến ảo, gương nanh múa vuốt, bao phủ hai vị hộ pháp ở bên trong.

Là Hộ Long kim quang! Cơ hồ tất cả mọi người đều cùng một lúc kinh hô lên thành tiếng, vốn Long Kỳ và Ngọc Hành Từ đang ngồi cũng trong nháy mắt đứng lên.

Hiện trường phát ra tiếng nổ thật to, hai vị hộ pháp Phượng Phiến Long Cẩm như là khô bay ngược lại, té lăn trên đất, đồng thời một búng máu trong miệng đồng thời phun ra.

Kim quang biến ảo, Kim Long cực nhanh, đồng thời, bóng người mờ ảo kia đứng lại, cánh hao mai bay đầy trời, tuyết bay lướt nhẹ, mỗi một hình ảnh đều mang theo tinh hoa, khuôn mặt tuyệt sắc, càng giống ở trong phút chốc ngưng lại trong vũ trụ thay đổi liên tục. Trong trời đất trừ tuyết, hoa, cũng với nữ tử đắm chìm trong hoa rơi, tất cả đều không còn tồn tại nữa...

Hồi lâu, đám người phát ra một tiếng thốn thức. Lại là một nữ nhân, một nữ nhân tuyệt mỹ trong thiên hạ, càng giống một nữ nhân bọn họ đã từng thấy.

“Là nữ tử áo tím trong Ngạo Long Quyết kia!” Trong yên lặng, rốt cuộc có người đánh vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người đột nhiên phản ứng kịp, trong mắt đều là không dám tin, Hộ Long kim quang chân long thiên tử tại sao lại là nữ nhân? Những người hộ tống tiểu thư nhà mình đến chọn Hộ Long Thánh Nữ, càng không dám tin, có mấy cô gái mơ ước huyền ảo, cũng không nhịn được đau lòng khóc thành tiếng.

Hiện trường hỗn loạn tung bừng.

Long Kỳ lạnh lùng nhìn nữ tử, từng bước từng bước tới gần: “Tại sao lại là ngươi? Dung Như Nhi đâu?”

Rất nhiều người không biết Dung Như Nhi là ai, nhưng tất cả mọi người trong Hộ Long điện đều biến sắc, đặc biệt là Ngọc Hành Từ, ánh mắt càng run lên, lạnh lùng quét qua khuôn mặt Noãn Noãn.

“Bà sẽ không tới, chuyện nơi này đều do ta định đoạt!” Nhân nhật mở miệng, không nhìn nét mặt khiếp sợ của Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê, Noãn Noãn trực tiếp đứng ở trước mặt hai người, dùng tư thế bảo vệ tuyệt đối.

Mọi người lần nữa không hiểu nhìn biến cố bất thành linh này.

“Chỉ bằng người? Kết thúc?” Nụ cười tức giận tàn nhẫn bật ra từ khóe môi Long Kỳ, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử, “Long Noãn Noãn, người quá không tự lượng sức!”

Lời Long Kỳ vừa ra khỏi miệng, mọi người liền hiểu được, thì ra nữ tử là chính là nữ tử ở trong miệng Long Khê điện hạ. Vì nữ tử như thế này buông tha tôn vị Thánh Hoàng, nhưng hôm nay...

“Thánh Hoàng bệ hạ, tôi có thể gánh nổi hay không, không phải ông rõ ràng hơn tôi hay sao?” Noãn Noãn nhẹ nhàng cười một tiếng, duỗi cánh tay ra một cái, bàn tay mở ra, một vết kim quang chậm rãi ngưng tụ, dần dần, Ngạo Long Quyết trong Phi Long châu từ từ bất an thức tỉnh. Từ đại đường chủ thủ hộ muốn ra tay ngăn cản, nhưng cũng đã không còn kịp, Ngạo Long Quyết trực tiếp bay vào trong lòng bàn tay Noãn Noãn, sau đó an tĩnh lại, giống như tìm lại được nhà.

Long Kỳ sắc mặt đại biến, hẳn không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Long Noãn Noãn chẳng những từ Từ Long tướng quân phi thăng tới Kim Long thiên tử, người mang Hộ Long kim quang, Ngạo Long Quyết lại nghe theo sai bảo của nàng, cái này có nghĩa là...

“Tham kiến Thánh Hoàng bệ hạ!” Ngọc Hành Tử, dẫn đầu run rẩy quỳ xuống, phun ra câu nói trong lòng của mọi người.

Long Noãn Noãn chậm rãi xoay người, kim quang bao phủ, nữ tử có một cỗ khí thế thiên hạ. Không hẹn mà ngừng, mọi người tự giác hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

“Đều dừng lại, các người những người mê muội kia, bốn tôn mới là Thánh Hoàng!” Long Kỳ đột nhiên hô to, chợt xoay người lạnh lùng nhìn về phía Ngọc Hành Tử: “Ngọc Hành Tử, người điên rồi á? Bốn tôn là Thánh Hoàng, người lung tung hô cái gì vậy?”

Ngọc Hành Tử bất động quỳ trên mặt, chỉ lúi lúi giương mắt: “Thánh Hoàng là do Ngạo Long Quyết định đoạt, hiện tại Ngạo Long Quyết đã không còn ở trên tay Long công tử, Long công tử vẫn tự xưng là Thánh Hoàng?”

Long Kỳ tức giận cực điểm, môi mím chậm rãi khắc ra bốn chữ: “Ngọc Hành Tử, người...”

Đang lúc này, Long Noãn Noãn hô to một tiếng: “Các người còn không nhanh chon bái kiến Thánh Hoàng?”

Hô to một tiếng, nói vô cùng uy nghi, thức tỉnh mọi người đang sững sờ, vì vậy ở trong giữa Hộ Long kim quang và Ngạo Long Quyết, các Hộ Long đường của năm quốc gia rồi rít quỳ xuống: “Tham kiến tôn nhậm Thánh Hoàng, Thánh Hoàng uy danh, thọ cùng với trời!”

Đứng ở trên đài cao, lạnh lùng quan sát mọi người quỳ trên mặt đất, Noãn Noãn đột nhiên hiểu ra tại sao mọi người lại hướng tới quyền thế như vậy, từ cổ chí kim, bao nhiêu người tranh đoạt ngôi vị Thánh Hoàng, vùi thân vào đó? Mà cảm giác sai khiến thiên hạ cũng phải người nào cũng có thể có được!

Nhân nhật giơ tay lên, coi như đón nhận quỳ lạy của mọi người, ngoài đầu nhìn lại, bình tĩnh chống lại ánh mắt phức tạp của Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê: “Sao các anh không quỳ?”

Ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đồng thời run lên, trở mắt nhìn về phía nữ tử đang cười với bọn họ: “Chúng ta... cũng phải quỳ?”

Noãn Noãn nhướng nhướng mày, đột nhiên cười khê, nụ cười kia động lòng người vô cùng: “Chẳng lẽ các anh không phục sao?” Nói xong, cô tiến lên, nhẹ nhàng kéo lấy cổ áo Long Khê, gắt giọng: “Anh mới vừa nói có thể vì tôi mà buông tha ngôi vị Thánh Hoàng, chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý?”

Long Khê sững sờ, si ngốc nhìn nụ cười yêu kiều trên mặt Noãn Noãn, đang định muốn mở miệng, rồi lại thấy cô chuyển đến trước mắt Mộ Dung Thánh Anh, dịu dàng nói: “Vừa rồi anh cũng nói như vậy đúng không!”

Hai người liếc nhau một cái, ánh mắt phức tạp, nhưng lại trảm miệng một lời hỏi ra một vấn đề: “Noãn Noãn, nàng là...”

“Rốt cuộc các anh có thừa nhận tôi là Thánh Hoàng hay không?” Noãn Noãn không để ý tới bọn họ, chỉ nhân nhật hỏi, trong mắt chứa đựng mị quang.

Mặc dù biết chuyện có kỳ quái, nhưng việc đã đến nước này, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đều gật đầu một cái.

Noãn Noãn nhẹ nhàng cười một tiếng, đang định muốn tuyên bố gì đó, chỉ thấy Long Kỳ mặt sắc tối sầm lại, một đạo ánh sáng ngân quang nhanh chóng bay đến.

Noãn Noãn nhân nhật cười nhẹ, đứng bất động, đang trong nháy mắt Long Kỳ sẽ đánh đến, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê cả hai đều ra sức nhảy một cái, như muốn ngăn cách trước người Noãn Noãn.

Chỉ là tất cả bọn họ đều chậm một bước, một bóng trắng bay tới, trong hki tất cả mọi người đều không thấy rõ chuyện gì sắp xảy ra, hai người từ trên đài cao nhanh chóng lặn xuống, lập tức lặn xuống khe suối Hàng Long.

Truyền thuyết khe suối Hàng Long là địa ngục của dừng sĩ Hộ Long, tất cả những dừng sĩ Hộ Long rơi xuống khe suối Hàng Long, bất luận võ công cao cường như thế nào, đều chỉ có một con đường chết.

Sắc mặt Noãn Noãn đại biến, bóng người kia... Như phi! Như phi, tại sao muốn làm như vậy?

“Mẫu hậu!” Gần như đồng thời, Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê đều chạy về khe suối Hàng Long, nhưng lại bị Noãn Noãn kéo lại.

“Các anh hãy nghe tôi nói!” Ngăn ở trước hai người, Noãn Noãn giang hai cánh tay, ngăn cản bọn họ.

Hai đôi mắt cũng phiếm hồng quang, hai người đều lạnh lùng nhìn về phía Noãn Noãn: “Đây chính là kết quả nàng muốn thật sao? Quyền thế đối với nàng quan trọng như vậy sao? Tại sao nàng lại...”

Bất luận kẻ nào cũng có thể làm Thánh Hoàng, duy chỉ có Noãn Noãn là không thể. Hai người bọn họ đều chuẩn bị buông tha tất cả, chuyện này qua đi liền cùng Noãn Noãn tiêu dao giang hồ, đầu bạc răng long, tại sao Noãn Noãn lại...

Noãn Noãn chậm rãi quét qua hai người, có lẽ chỉ có lúc này, Mộ Dung Thánh Anh và Lận Khiêm mới giống như hai huynh đệ! Trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt khẩn cầu của Như phi, Noãn Noãn chậm rãi xoay mặt lại, lạnh lùng nói: “Tôi đã đồng ý với mẫu hậu các anh chăm sóc các anh, cho nên, tôi sẽ không để cho các anh nhảy xuống đây!”

“Chăm sóc chúng ta?” Hai người cùng lúc cười lạnh thành tiếng.

Noãn Noãn nhàn nhạt xoay người lại: “Các anh không biết chứ? Tôi đã kết bái tỷ muội với Như phi, nói cách khác tôi chính là di các anh, hiểu chưa?”

Lời này vừa nói ra, không riêng Mộ Dung Thánh Anh và Long Khê hai người sùng sốt, tất cả mọi người ở chỗ này cũng đều sùng sốt. Người yêu biến thành di? Đây là tình trạng gì?

“Di?” Gần như là đồng thời, hai người cúi đầu phun ra hai chữ buồn cười này.

Noãn Noãn mắt sắc tối sầm lại: “Khe suối Hàng Long, tôi sẽ phái người đi xuống dưới tìm kiếm, hai người các anh thì yên ổn mà đợi cho tôi! Phụng Thiên Long Cẩm, bây giờ hai người các ngươi thần phục rồi, dẫn hai người bọn họ đi!”

Khóe môi hai người Phụng Thiên Long Cẩm còn mang theo máu tươi, không nhàn nhàn về người phát hiệu lệnh cho bọn họ.

“Sao? Cần Thánh Hoàng ta di chuyển làm sao?” Noãn Noãn xoay người cười lạnh, giọng thật cao Ngạo Long Quyết trong tay lên.

Phụng Thiên và Long Cẩm liếc nhau một cái, gian nan tiến lên nhỏ giọng nói: “Xin hai vị điện hạ...”

“Ta không phải là điện hạ của các ngươi, ta là hoàng đế vương triều Mộ Dung!” Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng mở miệng, không muốn giống như Long Khê được gọi là điện hạ.

“Điện hạ Hộ Long điện chỉ có một mình Long Khê, các ngươi...” Long Khê cũng đồng thời mở miệng.

“Tốt lắm, không lên tranh cãi, nhanh chóng đi xuống đi!” Âm thanh lạnh lẽo uy nghiêm của Noãn Noãn vang lên, Phụng Thiên và Long Cẩm nhanh chóng mỗi người dắt một vị đi xuống.

Long Khê và Mộ Dung Thánh Anh ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt đều là uất ức và không hiểu, nhiều hơn còn lại là nghi ngờ.

Mất nhìn phía trước, không nhìn bọn họ, Noãn Noãn mặc cho hai người bọn họ bị người dẫn đi, chỉ có như vậy, về sau cô mới có thể kết thúc được mọi chuyện.

Việc tiếp nhận công việc của Hộ Long điện thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng, điều này cũng làm phiền Như phi, nếu không phải là bà...

Trong phòng, Noãn Noãn mệt mỏi dựa vào trên giường, trong đầu không nhận được thoáng qua một màn ở Phi Long hội.

“Ngươi biết một loại gọi là hoa anh túc không? Rất đẹp, rất mê người, nó có thể khiến người quên đi đau đớn, ta dùng nó làm thuốc dẫn để luyện ra một loại dược vật, có thể ở trong một thời gian bộc phát công lực của người dùng!” Như phi yếu ớt cười cười: “Ngươi không giúp vương triều Mộ Dung, ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!”

Noãn Noãn kinh ngạc, trơ mắt nhìn Như phi rời đi.

“Long Noãn Noãn!” Đột nhiên, Như phi dừng bước lại, chậm rãi xoay người: “Chúng ta làm một cái giao dịch thì như thế nào?”

Noãn Noãn ngược mắt: “Giao dịch?”

“Ngươi đã không chịu giúp vương triều Mộ Dung, vậy ta với ngươi làm một giao dịch, ngươi đã không thương hai người đàn ông này, ta giúp ngươi! Sau khi chuyện thành công, ngươi có quyền thế cao thượng, địa vị vô thượng, một đời không xài hết tiền bạc, lại có thể thoát khỏi hai người đàn ông này, như thế nào?”

Trong lòng Noãn Noãn cứng lại, thoát khỏi? Đúng vậy, cô vẫn không phải coi Mộ Dung Thánh Anh là gánh nặng hay sao? Không phải thấy Long Khê đáng ghét sao? Nếu quả thật có thể thoát khỏi hai người bọn họ... Nhưng tại sao, tại sao trong lòng lại có chút đau?

Như phi mắt sắc chợt lóe: “Có phải ngươi không muốn?”

Noãn Noãn giương mắt: “Ai nói tôi không muốn? Bà nói đi!”

Như phi chậm rãi thông thả bước lại: “Ta nói rồi, ngươi là chủ nhân mới của Ngao Long Quyết, thân thể của ta hiện tại không thể khống chế được nó, như vậy thì cho ngươi nắm nó trong tay, cứ như vậy, Long Kỳ muốn dùng Ngao Long Quyết giả mạo đây Long Khê lên ngôi vị Thánh Hoàng là không thể nào.

Noãn Noãn khẽ do dự: “Long Khê cũng là con của bà, tại sao bà...”

Như phi cười khỏ: “Ta làm sao không biết Long Khê là con trai của ta, ân oán của và với Long Kỳ, hiển nhiên lan đến gần Khê nhi. Ta không để Khê nhi làm Thánh Hoàng, cũng không muốn tổn thương Long Khê, ngược lại, ta chỉ không muốn thấy huynh đệ bọn họ trở mặt thành thù!”

“Long Khê ngồi lên ngôi vị Thánh Hoàng, người ở sau màn thao túng là Long Kỳ. Hẳn hận Mộ Dung Minh Nguyệt, hận vương triều Mộ Dung, cho nên, sinh linh đồ thắng là không thể tránh được. Đến lúc đó Khê nhi cũng chỉ là một quân cờ, quân cờ, chém, giết tranh đoạt, chẳng lẽ ngươi nguyện ý thấy ngày đó sao?”

Noãn Noãn trầm mặc, Như phi nói đúng, nếu như Long Khê trở thành người thừa kế Thánh Hoàng, thế cục hiện tại sẽ càng ngày càng xấu, đến lúc đó...

“Ta truyền bí quyết Ngao Long Quyết cho ngươi, ngươi làm Thánh Hoàng!” Thấy vẻ mặt mềm hóa của Noãn Noãn, Như phi kiên định nói.

“À?” Noãn Noãn ngẩn ra, bị quyết định của Như phi làm cho sợ hết hồn: “Ý bà nói là...”

“Không sai, ngươi làm Thánh Hoàng, thiên hạ do ngươi nắm trong tay, Khê Nhi và Thánh Anh tuyệt đối sẽ không giành với ngươi!” Như phi kiên định mở miệng: “Ngươi là lựa chọn tốt nhất!”

Noãn Noãn cắn cắn môi, không thể xác định, Thánh Hoàng dễ làm như vậy sao? Nhưng đó là thiên hạ chí tôn, lại nói... Trong lòng cô tại sao phải mâu thuẫn như vậy? Có cái gì không dứt bỏ được sao?

“Ngươi đang do dự? Là lòng của ngươi đang dao động sao? Thật ra thì ngươi đã yêu một trong hai người đó, đúng không?” Như phi đột nhiên tiến lên, từng câu từng chữ khiến Noãn Noãn kinh hãi.

Noãn Noãn cau mày, theo bản năng muốn bảo vệ mình: “Nực cười, tôi làm sao lại thích bọn họ, không thích!”

“Thích mới là cảm giác ban đầu, chỉ sợ ngươi đối với bọn họ, không đơn giản chỉ là như vậy chứ?” Như phi từng bước từng bước từng bước ép sát.

Noãn Noãn đột nhiên giương mắt: “Tôi nói rồi, tôi sẽ không thích bọn họ, bất luận một trong hai người bọn họ, tôi đều không thích, trong mắt tôi chỉ có địa vị, chỉ có tiền!”

“Rất tốt!” Như phi ần ần cười một tiếng: “Đã như vậy, ngươi còn do dự cái gì? Ta đảm bảo chỉ cần ngươi có thể khống chế Ngao Long Quyết, tu luyện tới Kim Long thiên tử, có Hộ Long kim quang, ngươi không phí chút công sức lấy được ngôi vị Thánh Hoàng!”

Noãn Noãn thở phào một hơi, xác thực, ném đi tình cảm riêng tư, là kết cục tốt nhất đối với cô. Mặc kệ nam nhân hay nữ nhân, quyền thế đều mê người, tiền bạc đều là vạn năng.

“Ngươi vẫn còn do dự?” Ánh mắt Như phi như đuốc: “Đã như vậy, tại sao ngươi không thể nghe tâm tư của chính mình, chẳng lẽ yêu một người, khó khăn như vậy sao?”

Noãn Noãn bỗng nhiên ngừng đầu, không sai, rất khó khăn, trong lòng cô vết thương vẫn còn, trời cao sẽ không thương xót cô lần nữa, cho cô sinh mạng thứ ba, điều cô có thể làm đó chính là bảo vệ mình cho tốt!

“Tôi đồng ý với bà!” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng.

Như phi gạt đầu một cái, như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng thì thất vọng.

Xem ra là mặc kệ là Long Khê hay là Thánh Anh, muốn có được lòng của nữ nhân, đều cần phải đi một con đường rất dài.

Như phi dẫn Noãn Noãn tới một mật thất không người, nhìn ngắm tường đồng vách sắt chung quanh, tâm Noãn Noãn có chút hốt hoảng.

“Bà có tự tin với tôi như vậy sao, nếu như tôi không phải...” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng, hiện tại cô rất mâu thuẫn, một mặt cô hy vọng là cái số mệnh Hàng Long phục hồ gì đó, một mặt lại hận cái số mệnh này, ít nhất, không có cái thân phận đặc thù này, cô cũng có thể thấy được rõ trái tim của Mộ Dung Thánh Anh.

“Đó không phải là chuyện ngươi cần lo lắng, ngươi chỉ cần nghe theo ta, cẩn thận, dùng khí đan điền chiến ứng với Ngao Long Quyết, như vậy,, bản thân

mình sẽ theo Ngạo Long Quyết. ở trong thời gian ngắn nhất tấn thẳng đến Kim Long thiên tử!| Như phi lạnh lùng mở miệng, bình thần ngồi xuống một chỗ bằng phẳng, chậm rãi hít vào thở ra.

Noãn Noãn nắm chặt quả đấm, cuối cùng y theo lời Như phi mà làm.

Sau một phút đồng hồ, Noãn Noãn chậm rãi mở mắt ra, đối diện không thấy bóng dáng Như phi, chỉ để lại một phần thư: “Ta sẽ giúp ngươi tiêu diệt tất cả chưong ngại, việc ngươi cần làm, chính là giúp ta chăm sóc hai đứa con trai! Dung Như Nhi!”

Noãn Noãn trở mắt ngồi thật lâu, cho đến khi nghe được âm thanh lúc này mới đứng dậy. Hiện tại, cô đã không còn có đường lui, mặc kệ đường này có phải thật lòng cô hay không, cô đều phải đi tiếp!”

Chậm rãi mở mắt, Noãn Noãn chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, giống như lời của Như phi, mặc dù quá khứ hai mươi năm, nhưng là trong Hộ Long điện còn có rất nhiều người cảm động và nhớ ân tình của Như phi, hơn nữa Long Kỳ thất thế, cơ hồ tất cả mọi người đều chọn một con đường thích hợp để đi.

“Thánh hoàng bệ hạ, Long Khê điện hạ muốn gặp người!” Tri Họa cung kính đi vào, nhỏ giọng nói.

Bởi vì lúc trước có chút quen biết Tri Họa và Thỉnh Cầm, Noãn Noãn theo bản năng chọn hai người các cô hầu hạ, nhìn thấy người quen, dù sao cũng hơn là nhìn người xa lạ.

Long Khê... Noãn Noãn cười khổ, cô biết Long Khê sẽ đến, nhưng không nghĩ hẳn đến nhanh như vậy, không hề để cho cô chút thời gian thở dốc.

Nhớ tới ngày trước Long Khê lệ thuộc vào cô, hiện tại cô... Ngoái đầu nhìn gian phòng sang trọng này, không phải là gian phòng bị hấn mời đến làm khách, gian phòng này hoa lệ nói rõ cô mới là chủ nhân của Hộ Long Điện/

Đã tuyệt tình như vậy, vậy thì cứ tiếp tục tuyệt tình đi, cũng cắt đứt được niệm tưởng của Long Khê! Chú ý đã quyết, Noãn Noãn ngược mắt nhẹ giọng nói: “Cho anh ta vào đi! Còn nữa, điện hạ các ngươi thích uống cái gì, ăn cái gì, các ngươi cẩn thận hơn tôi, đi chuẩn bị một chút!”

Tri Họa nhanh chóng đáp, rồi đi ra ngoài.

Long Khê đi vào, si ngốc nhìn Noãn Noãn, đột nhiên, hấn phi thân về phía Noãn Noãn, ôm Noãn Noãn vào trong ngực, găm cắn lung tung, phát tiết: “Noãn Noãn, cái người Noãn Noãn này, di cái gì chứ? Tại sao phải cố tình đối với ta như vậy? Tại sao?” Hàm răng hấn dính vào cổ Noãn Noãn, đột nhiên khê hô một tiếng: “Nếu như nàng là di ta, ta liền cắn chết nàng!”

Noãn Noãn nhất thời không kịp phản ứng, vừa rồi còn đang suy tư, suy nghĩ rất nhiều về việc gặp mặt Long Khê, có oán giận, có tức giận, lại không ngờ lại là nhiệt tình như vậy...

Noãn Noãn dờ khóc dờ cười: “Khê nhi biến thành Vampire rồi sao? Tại sao lại đối với di như vậy?”

Long Khê đột nhiên buông cô ra, lạnh lùng nhìn cô: “Nàng lặp lại một lần nữa?”

Noãn Noãn chuyển mắt, cùng với đôi mắt đỏ hồng yêu dị đối mắt nhìn nhau, những vẫn không có dũng khí phun ra nửa chữ.

Long Khê thờ dài, lần nữa ôm Noãn Noãn vào trong ngực, như trẻ con, dán lên xương quai xanh của cô, tinh tế ngửi mùi thơm trên cơ thể cô: “Mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều tha thứ cho nàng, nhưng đừng mơ đẩy ta ra, biết không?”

Trong lời nói có nửa là uy hiếp nửa là làm nũng, khiến Noãn Noãn không cách nào ngăn cản.

Chỉ ngồi như vậy, hai người dựa sát vào nhau, đến khi hô hấp của nam nhân càng ngày càng đều đều, càng ngày càng nặng nề.

Tri Họa và Thỉnh Cầm bưng rượu và thức ăn vào, Noãn Noãn khoát khoát ra, ý bảo bọn họ lui ra, vốn định ăn một bữa cơm thật ngon với Long Khê, nói một chút, cũng không nghĩ tới lại biến thành bộ dạng tình cảm này.

Muốn đẩy Long Khê đứng lên, lại bị hấn nắm thật chặt, thờ dài, chỉ có thể buông tha.

Nằm ở trên giường, cảm thụ hô hấp ấm áp của nam nhân trên cổ, trong mắt Noãn Noãn tràn đầy mê mang, không biết đi đường nào.

Mở cửa sổ ra, lạnh lùng nhìn thấy tất cả, Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi xoay người. Sau lưng, một lão nhân cười híp mắt nhìn hấn.

“Đồ đệ tham kiến sư phụ!” Mộ Dung Thánh Anh quý xuống đất hành lễ.

Lão nhân kia lập tức tiến lên, nâng hấn dậy: “Điện hạ, hôm nay đã khôi phục thân phận thật sự, không cần hành lễ với thuộc hạ!”

“Thánh Anh đương nhiên nên tạ ơn sư phụ, nếu như không phải sư phụ giả mạo Ngọc Hành Từ, lừa gạt Long Kỳ tin tưởng, chuyện làm sao có thể thuận lợi như vậy?” Mộ Dung Thánh Anh nhỏ giọng nói, ánh mắt thẳng thắn.

Lão nhân này chính là Ngọc Hành Từ, nhưng thân phận thực sự của hấn là Thiên Cơ Tử, sư phụ của Kim Ứng.

Thiên Cơ Từ vuốt râu cười ha ha: “Long Kỳ tính mọi chuyện, lại không ngờ ta với Ngọc Hành Từ chính là huynh đệ sinh đôi, ngay cả cha mẹ ruột cũng không phân được, hấn làm sao có thể phân biệt được chứ!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái: “Sư phụ từ hai mươi năm trước đã chuẩn bị chuyện này, cực khổ!”

Thiên Cơ Từ thở dài một tiếng: “Thid ra là người đều biết! Không sai, từ hai mươi năm trước sau khi Thánh Hoàng chân chính mất tích, ta liền tìm kiếm tung tích của Thánh Hoàng tông giang hồ, nhưng ta chỉ là một hộ pháp, không đầu lại được với Dung Yên Nhi và Long Kỳ, chỉ có thể...”

Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười cười: “Ta hiểu sư phụ đã tận lực, mặc kệ như thế nào, vẫn tạ ơn sư phụ, là sư phụ cho ta một thân phận khác!”

Thiên Cơ Từ ngẩng đầu, ngắm nhìn mặt Mộ Dung Thánh Anh: “Chẳng lẽ người không bỏ được sao? Người...” Hấn đột nhiên chuyển mắt nhìn gian phòng của Long Noãn Noãn, như đã hiểu rõ cái gì đó: “Có lẽ đây chính là nghiệt duyên, thuộc hạ già rồi, nhìn không thấu được thế gian, thuộc hạ cáo từ!”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi gật đầu một cái, về mặt bình tĩnh nhìn Thiên Cơ Từ đi xa.

Noãn Noãn biết mình đang đợi gì đó, rõ ràng trong lòng có chờ đợi, nhưng lại chỉ có thể chờ như vậy.

“Thánh Hoàng bệ hạ, Long Khê điện hạ đến!” Tri Họa bẩm báo.

Noãn Noãn thở dài, đã ba ngày rồi, mỗi ngày Long Khê đều tới quán cô, nhưng chờ mãi người kia vẫn không xuất hiện, có lẽ, hấn mới là người chân chính oán hận cô chứ?

“Noãn Noãn chúng ta xuống núi thôi, chúng ta đi tìm một nơi có cuộc sống vui vẻ tiêu dao, nằng chán ghét, chúng ta có thể đi lại trên giang hồ, làm một chút chuyện kiếm khách can thiệp chuyện bất bình, không phải rất tốt hay sao?” Long Khê theo thói quen vuốt vãn ế mặt Noãn Noãn, hấp dẫn mở miệng.

“Long Khê, tôi nói rồi, tôi là di của anh!” Noãn Noãn chột đầy Long Khê ra, cô nỗ lực lâu như vậy, chính là muốn loại trừ ý nghĩ này của Long Khê, nhưng tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa!

Long Khê hung hăng nhìn chằm chằm Noãn Noãn, ánh mắt oán độc: “Nàng nhất định muốn tổn thương ta như vậy sao?”

Lời nói mềm nhũn, về mặt uất ức, giống như Noãn Noãn chính là một tay đao phủ vậy.

Lời nói tuyệt tình của Noãn Noãn bị chặn ở trong cổ họng, đối mặt với Long Khê xinh đẹp như vậy, đối mặt với ánh mắt ngây thơ như vậy, những lời đó thật sự là không thể nói ra.

Long Khê muốn đến gần Noãn Noãn lần nữa, nhưng Noãn Noãn lại tránh về phía sau.

Lông mi chớp chớp, như sắp khóc, ngay tổng khi đó, liền nghe thấy âm thanh bẩm báo của Long Cẩm ở bên ngoài: “Thánh Hoàng bệ hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Noãn Noãn lập tức từ trong phòng đi ra, cổ ý nói lớn: “Đến!” sau đó xin lỗi chuyển mắt với Long Khê: “Anh cũng thấy đấy, tôi rất vội, chuyện xuống núi, anh bảo Phụng Phiến đi cùng anh đi!”

Long Khê nhìn bóng lưng đi xa, mặt tràn đầy cô đơn, hấn làm sao không biết Noãn Noãn đang tránh hấn, nhưng đó là điều hấn muốn, cũng là điều duy nhất hiện tại muốn có được, tuyệt đối không thể buông tha!

Phía sau núi, Noãn Noãn ngồi trên tảng đá cạnh dòng suối cuối cùng cũng có thể thở dốc một hơi. Dưới chân suối không có đóng băng, chảy ào ào, có bên cạnh suối cũng đã xanh, mùa đông sắp đi, mùa xuân sắp đến rồi!

Sau lưng tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

Noãn Noãn thở dài: “Long Khê, tôi nói rồi... tôi sẽ không cùng anh xuống núi, anh...” Lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy sát khí rõ ràng, thân thể chuyển một cái, hai chân đá về phía sau, một cước đá bay trường kiếm trên tay của người phía sau, một cước khác hung hăng đá vào trên bụng người đó.

Một bóng dáng màu vàng bay nhanh về phía sau, sau đó hung hăng rơi xuống núi đá, một ngụm máu tươi được phun ra bởi môi của một cô gái.

“Hoàng Oanh?” Noãn Noãn sững sờ, không hiểu nhìn cô gái bị thương cuộn thành một đoàn, chính là Hoàng Oanh trước đó muốn bỏ trốn cùng cô.

Lấy tay che bụng, gian nan nâng thân thể lên, trong ánh mắt đều là oán hận: “Không được gọi tên ta, cái đồ lường gạt!”

Noãn Noãn thở dài, tiến lên, nắm chặt cánh tay của cô, không để ý cô gãy giữa, sau khi chấn mạch, lại nhét vào miệng cô một viên thuốc: “Tốt lắm, đừng làm rộn, tôi biết là không nên lừa cô, nhưng mà tôi cũng không làm cái gì nha. Đây là thuốc chữa thương, ăn là tốt rồi, nhớ, về sau không cần đánh lén tôi nữa!”

Noãn Noãn ngồi xuống bên cạnh cô: “Thật ra thì tôi cũng không có bạn là nữ giới, nếu như cô nguyện ý, chúng ta làm bằng hữu đi, hiện tại trong lòng

tôi thật sự rất phiền!”

Hoàng Oanh cắn chặt môi, sắc mặt tái đi, hung hăng nhìn chằm chằm Noãn Noãn, đột nhiên, cô chợt giơ tay lên, cánh tay lấy ra một chủy thủ, không đâm về hướng Noãn Noãn mà là đâm về phía mình.

“Cô làm gì đấy?” Noãn Noãn ngẩn ra, theo bản năng ra tay cản cô, lại nghe được bên tai kêu to một tiếng: “Noãn Noãn, nguy hiểm!” Đang trong lúc này, cô mới nhìn thấy bên khoe miệng Hoàng Oanh đột nhiên nâng lên một độ cong quỷ dị, ánh mắt ác độc, sau đó tay nắm chuôi đao khẽ động, hô to một tiếng cư nhiên trong đoàn đao lại rút ra đoàn đao, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai đâm về phía thân thể Noãn Noãn gần như dán sát vào cô.

Bóng trắng chợt lóe, một tay ôm lấy Noãn Noãn ở trong ngực, đồng thời một cước hung hăng đá vào ngực Hoàng Oanh.

Phụt một tiếng, Hoàng Oanh lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, chỉ là lần này cô không có may mắn như lần trước, trực tiếp đi đời nhà ma.

Trong bụng cầm đoàn đao, Noãn Noãn đau co rút cơ thể, nhìn nam nhân ôm cô.

“Là anh?” Cúi đầu phun ra hai chữ, Noãn Noãn cười khê một tiếng: “Rốt cuộc anh đã tới!”

Mộ Dung Thánh Anh ôm thật chặt Noãn Noãn, tâm hung hăng co lại, la lớn: “Không cần nói, tôi...” Hắn nhìn đoàn đao trên thân thể cô, một cổ lạnh lẽo thấu xương từ dưới đáy lòng dâng lên, hắn đang sợ. Đúng vậy, đang sợ, chưa từng có bao giờ sợ như vậy, sợ Noãn Noãn trong ngực sẽ dần lạnh đi.

Một tay ôm Noãn Noãn lên, Mộ Dung Thánh Anh kiên quyết mở miệng: “Chúng ta xuống núi, Vân Ế đang ở dưới chân núi, ta dẫn ngươi xuống núi!”

Noãn Noãn choáng váng, đã không có bất kỳ hơi sức đáp lại, cô chỉ cảm thấy lồng ngực nam nhân rất ấm áp, liền muốn ngủ đi.

“Long Noãn Noãn, nằng nghe đây, không thể ngủ biết không? Chúng ta sẽ rất nhanh tìm thấy Vân Ế, nằng phải chống đỡ cho ta, cái người nữ nhân nghiệt ngã này, không phải làm Thánh Hoàng rồi sao? Không phải là người có địa vị thiên hạ tôn sung nhất đó sao? Tại sao lại bị một tiểu nữ tử gây thương tích? Cái người đàn ông này!” Mộ Dung Thánh Anh lớn tiếng mắng, ánh mắt lại ướt át. Chưa từng có hương qua mùi vị khóc, thì ra nước mắt lại mặn như vậy, tâm lại đau như thế!

Gió núi thật mát, cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, ngọn gió kia thổi trên mặt, giống như dao găm, thân thể vừa đau vừa nặng, hết sức cố gắng giữ tinh táo, nghe xem rốt cuộc Mộ Dung Thánh Anh kêu cái gì, nhưng âm thanh kia lại càng ngày càng xa xôi.

Trời đất rộng lớn, mây trắng che khuất, Noãn Noãn gian nan mở mắt, trước mặt là một màu trắng chói mắt, hai thân thể dây dưa, thờ dốc kịch liệt, mà đập trên người bọn họ chính là tiền, cô xách tù sắt rỗng tuếch ngã lệch ở một bên.

“Chúng ta đã có đủ tiền, thân ái, chúng ta đi sao?” Trong hỗn độn, cô rõ ràng nghe được tiếng nói của người đàn ông kia, đã từng, người đàn ông kia, cũng đã hỏi cô như vậy.

Cô gái đang dây dưa với hắn không trả lời, vang lên chính là tiếng rên thống khổ của người đàn ông kia.

Màu trắng bị màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ, Noãn Noãn đột nhiên thấy buồn cười, một loại phát tiết mà cười.

Người đàn ông ở trên đất co rúc thành một đoàn, tội ác kia trên thân thể đều là máu tươi, giống như đã từng, lúc hắn giết Noãn Noãn.

“Đời sau tiếp tục làm đàn ông, ngàn vạn lần không được tin tưởng nữ nhân!” Cô kia lạnh lùng quay mặt sang, rõ ràng là người quen Noãn Noãn. Đó là đại sư tỷ của cô, là người lớn lên từ nhỏ với cô, cô biết tất cả kế hoạch chạy trốn của cô, còn từng vì cô bày mưu tính kế, nhưng bây giờ...

“Vi... tại sao?” Người đàn ông không cam lòng vươn cánh tay, như muốn nắm giữ mắt cá chân của cô gái, lại bị cô hung hăng đá văng.

“Bởi vì anh giết Noãn Noãn!” Đại sư tỷ cười tàn nhẫn: “Tôi chỉ muốn anh rời khỏi cô ấy, cũng không muốn anh giết cô. Tôi đến gần anh, cũng chỉ là để cho cô ấy thấy rõ diện mạo thật của anh mà thôi, nhưng anh lại giết cô ấy!”

“Cô vì anh mà phản bội tổ chức, căn bản không có khả năng rời khỏi Trung Quốc, tôi chỉ muốn ngăn cản mà thôi, lại không ngờ...” Đột nhiên đại sư tỷ mất sắc rét lạnh: “Cho nên nói anh đáng chết, cũng chỉ có anh chết, mới có thể làm cho Noãn Noãn yên nghỉ!”

Người đàn ông nằm trên mặt đất, trong ánh mắt tràn ngập không tin, hồi lâu mới gian nan lên tiếng: “Cô... Thật không có yêu tôi?”

“Không có! Không hề một chút nào!” Đại sư tỷ tàn nhẫn đập tay của hắn: “Người trong tổ chức Thiên Sứ, đều là cô nhi từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, tình yêu rất xa xỉ với chúng tôi, anh vốn nên quý trọng, đáng tiếc, anh lại không thông qua khảo nghiệm!”

Đại sư tỷ... chậm rãi nhếch môi, bên tai Noãn Noãn đột nhiên vang lên lời nói của nữ nhân.

“Noãn Noãn, yêu một người thật sự sẽ giao ra tất cả sao?”

“Noãn Noãn, nếu như tôi và cô đồng thời yêu một người đàn ông thì làm như thế nào?”

“Noãn Noãn, cô phải hạnh phúc!”

Đại sư tỷ yêu người đàn ông kia, chẳng qua là vì cô, đại sư tỷ mới có thể...

Oán hận dưới đáy lòng trong nháy mắt trở lại bình thường. Noãn Noãn cảm thấy thân thể cô thoải mái hơn, cô lại hoài niệm, đối với người đàn ông kia, đối với đại sư tỷ, có lẽ, cô nên sớm cảm thấy được, sẽ thành toàn cho đại sư tỷ cùng người đàn ông kia, nhưng... Người đàn ông kia vốn cũng không nên thuộc về cô, nhiệm vụ lần đó, sư phụ muốn phái đại sư tỷ đi, là coo đoạt lấy nhiệm vụ đó. Nếu như ban đầu sư tỷ gặp người đàn ông kia...

Trên bụng, một đôi tay dán chặt vào Noãn Noãn, giãy giụa mở mắt, trông thấy khuôn mặt xa lạ giống như đã từng quen biết.

Này râu lõm chòm, này quầng mắt thâm đen, này tiểu tụy sắc mặt... Tay nhỏ bé chậm rãi vuốt khuôn mặt người đàn ông, Noãn Noãn đột nhiên nhếch môi cười, thật tốt, cô lại trở về rồi. Thời điểm chứng kiến người đàn ông kia, cô vẫn sợ hãi không về được, nguyên tưởng rằng không có quyền luyện gì với thế giới này, thật ra thứ để lưu luyện còn rất nhiều.

Ngón tay nhẹ nhàng lau lông mi dày của người đàn ông, lông mi của hắn run lên, như sắp tỉnh lại, Noãn Noãn vội càng nhắm mắt lại.

Mộ Dung Thánh Anh ngẩng đầu lên, chợt ý thức được cái gì, nhanh chóng giơ tay lên dò xét hô hấp của Noãn Noãn, khi cảm nhận được hơi thở phảng phất qua ngón tay, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một nụ cười nhạt: “Noãn Noãn, nàng còn muốn ngủ sao? Đã bảy ngày rồi, rốt cuộc nàng muốn ngủ đến khi nào đây?”

Noãn Noãn ngẩn ra, bảy ngày rồi hả? Cảm giác chỉ trong nháy mắt mà thôi, làm sao đã bảy ngày rồi cơ chứ? Đang muốn mở mắt, lại nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, có người đi vào.

“Vân Ế, làm sao nàng vẫn còn bất tỉnh? Không phải người nói đã không còn nguy hiểm tới tính mạng rồi sao?” Mộ Dung Thánh Anh vội vàng vang lên.

Vân Ế hơi trầm ngâm, giống như đang suy nghĩ: “Chính xác là không có nguy hiểm nữa, mặc dù vết thương sâu, nhưng không chạm đến chỗ yếu. Hơn nữa trong bảy ngày nay hô hấp đều đặn, nên rất nhanh có thể tỉnh lại mới đúng, tại sao...”

Mộ Dung Thánh Anh một phát bắt được Vân Ế: “Chẳng lẽ đến cả người cũng không biết sao? Vân Ế, người không phải được xưng là thần y sao?”

Vân Ế thờ dãi, lần nữa nghiêm túc bắt mạch Noãn Noãn, sâu xa nói: “Ta là thần y, không phải thần tiên! Lão đại, nếu như Noãn Noãn vĩnh viễn không thể tỉnh lại...”

“Sẽ không! Sẽ không!” Mộ Dung Thánh Anh khẩn trương một tay ôm Noãn Noãn vào trong ngực: “Không phải người nói không có tương tử nào nguy hại hay sao? Tại sao lại như vậy?”

“Lão đại quên rồi sao? Rất lâu trước đó, lúc ở trong lãnh cung, Long Noãn Noãn đã nên chết, độc của Dung Yên Nhi, chỉ có Như phi có thể giải, nhưng nàng lại kỳ tích còn sống, chẳng lẽ lão đại chưa có hoài nghi sao?”

“Ý của người là gì?” Mộ Dung Thánh Anh tiến lên túm lấy Vân Ế: “Chẳng lẽ Noãn Noãn nàng...”

“Còn nhớ Thốn tương tư chứ? Có lẽ Noãn Noãn sẽ biến thành bộ dáng của Như phi trước kia!” Vân Ế thờ dãi, thân thể cũng chuyển sang Noãn Noãn.

Trên giường, Noãn Noãn nhú nhú mảy, tên Vân Ế này khi nào y thuật lại kém như vậy? Đang muốn mở mắt, lại cảm giác được cánh tay bị Vân Ế ngăn lại, giống như cảnh báo cô cái gì đó.

Chẳng lẽ Vân Ế đã biết cô tỉnh? Còn đang nghi hoặc, Vân Ế liền bị Mộ Dung Thánh Anh kéo ra, thân thể của cô cũng bị người đàn ông này ôm trong ngực.

“Người nói láo, Vân Ế, người đang gạt ta!”

Bị Mộ Dung Thánh Anh ôm thật chặt, Noãn Noãn cảm thấy rõ ràng thân thể của hắn cứng ngắt.

Vân Ế thờ dãi: “Ta hiểu rõ người có thể không tin, nhưng Noãn Noãn tồn tại bản thân đã là quý dị, không phải sao?”

Bị Mộ Dung Thánh Anh ôm vào ngực, nếu như không phải Vân Ế đã bảo cô trước đó, Noãn Noãn thật muốn nhảy dựng lên hung hăng mắng Vân Ế một trận, cái gì mà gọi là quý dị tồn tại, nói cô như quý ư?

“Là quý dị, làm người khó có thể tin, từ ban đầu Long Noãn Noãn ích kỷ cao ngạo lại trở thành Long Noãn Noãn ta mê, quá nhiều điều không thể giải thích, nhưng ta lại cảm kích nàng quý dị, nàng khó có thể tin. Có lẽ vừa bắt đầu, là ta lợi dụng nàng, nhưng từ từ, nàng mở lòng của ta ra, ta chưa từng cảm kích phụ hoàng, cũng chưa từng quý trọng ngôi vị hoàng đế này, nhưng Noãn Noãn tồn tại, để cho ta cảm thấy, làm hoàng đế thật tốt. Tồi thiểu, ta là hoàng đế, nàng là hoàng hậu, ta là trượng phu danh chính ngôn thuận của nàng. Mặc dù trong lòng nàng có thể không có ta, nhưng vì cái danh phận này, nàng vẫn phải ở bên cạnh ta!” Mộ Dung Thánh Anh lần nữa ôm chặt Noãn Noãn: “Cho nên, dù là quý dị tồn tại cũng tốt, khó tin cũng tốt, Vân Ế, xin người lại cho ta thấy kỳ tích!”

Vân Ế thờ dãi: “Có lẽ Noãn Noãn cũng không muốn tỉnh lại, người quên? Trước kia không phải người vẫn muốn trốn tránh nàng không phải sao? Nếu như bây giờ Noãn Noãn vì cứu vớt vương triều Mộ Dung mà đến, hiện tại vương triều Mộ Dung đã an định, nhiệm vụ của nàng cũng đã hoàn thành, cho nên nói không chừng!”

Vân Ế tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Người liền bớt đau buồn đi!”

“Ngươi khốn kiếp!” Noãn Noãn nhanh chóng cảm thấy thân thể của mình đột nhiên bị người buông ra, yếu ớt mờ mắt, chỉ thấy Mộ Dung Thánh Anh một phen kéo cổ áo Vân Ế, đẩy ngã hắn trên mặt đất: “Không cho ngươi nói lời không may, chỉ cần Noãn Noãn còn sống, nhất định có thể tỉnh lại, ngươi là tên lang băm!”

Vân Ế uất ức xẹp miệng bị người đè xuống đất, len lén nhìn về phía Noãn Noãn.

Noãn Noãn nhìn về phía hắn nghịch ngợm nháy mắt, sau đó nhắm mắt lại.

Hiện tại cô chơi chưa đủ, không nghĩ nhanh như thế tỉnh lại. Có lẽ chỉ khi cô hôn mê, mới thấy tâm chân chính của Mộ Dung Thánh Anh!”

Vân Ế thấy Noãn Noãn còn không chịu tỉnh, uất ức nhủ nhủ mày, vị hợp tác hai người này, hắn hy sinh quá lớn, bị người đánh không nói, lại còn phá hư danh tiếng hắn quan tâm nhất. Thật ra hai người này cũng kỳ cục như vậy, tại còn yêu nhau, tất cả mọi người đều biết là yêu, nhưng lại không phải là người có thể chủ động. Ngay từ đầu, Kim Ung có Vân Tụ, Noãn Noãn có Thánh Nguyên vương gia, thậm chí có Long Khê, nếu như hai người cũng không không thể lên phía trước, vậy thì nhìn về phía sau. Nhưng mà không thể lên trước cũng không thể về phía sau, cố chấp bất động tại chỗ, khổ còn không phải là những người xung quanh là bọn họ hay sao? Kim Ung ngày ngày lấy hắn mà phát tiết, Noãn Noãn cũng nản lòng, nản chí, hiện tại rốt cuộc hắn cũng nghĩ ra cao chiêu, sao giải nhân lại ngại cảm động không đủ, không chịu phối hợp!

“Lão đại, xin người bớt giận, thật ra thì khiến Noãn Noãn tỉnh lại, còn có một biện pháp!” Vân Ế vội vàng nháy mắt mở miệng lấy lòng.

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhìn hắn, tâm tình không kiên nhẫn nói: “Còn không mau nói?”

“Ta nghe trước đó Noãn Noãn từng đề cập tới, loại trạng thái này ở quê hương nàng gọi là người sống đời thực vật, có rất nhiều phương pháp thành công gọi tỉnh, ví dụ, chỉ cần nói chuyện nhiều với nàng, ca hát, làm những chuyện nàng thích nhất, chuyện kích thích nàng nhất, nàng nhất định sẽ tỉnh lại!”

Mộ Dung Thánh Anh nhíu nhíu mày, nghi ngờ nói: “Ngươi nói thật?”

Vân Ế lập tức ghé sát lỗ tai của hắn, nói nhỏ cái gì đó, ánh mắt Mộ Dung Thánh Anh chợt bùng sáng, không dám tin nhìn Vân Ế: “Biện pháp như vậy thật sự có thể khiến Noãn Noãn tỉnh dậy?”

Vân Ế vỗ vỗ lồng ngực cam đoan: “Đây là một chiêu cuối cùng, người cứ thoải mái đi, nàng không tỉnh lại, ta... ta cả đời làm trâu làm ngựa cho người!”

Mộ Dung Thánh Anh lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Ta muốn ngươi làm trâu ngựa làm gì! Chỉ cần Noãn Noãn có thể tỉnh lại...” Mặc dù biện pháp này có chút hèn hạ, có chút hạ lưu, có chút...

Nằm ở trên giường, Noãn Noãn nhắm mắt chăm chú nghe, cũng không nghe rõ phương pháp xử lý của vân ế, đang còn nghi hoặc, chỉ nghe thấy Vân Ế lớn tiếng nói: “Cho nên, lão đại, ngươi nhất định phải nói những lời tâm huyết, dùng thật lòng của mình gọi Noãn Noãn tỉnh, biết không?”

Noãn Noãn âm thầm gật đầu một cái, hiện tại cô đang hưởng thụ, mới không cần nhanh tỉnh như vậy!

Tâm tư của Mộ Dung Thánh Anh dồn hết vào phương pháp Vân Ế dạy cứu người, căn bản cũng không chú ý tới Vân Ế. Quay đầu lại nhìn Noãn Noãn đang mê man, một tay ôm lấy Noãn Noãn, nhỏ giọng nói: “Noãn Noãn, đã như vậy, ta dẫn nàng đi, chúng ta sống lại cuộc sống chúng ta đã sống trước đây một lần, nếu như có chút ký ức đẹp lưu giữ nàng lại, để cho nàng tỉnh lại. Cầu xin nàng, ngàn vạn lần không được do dự!”

Noãn Noãn bị hắn bế lên, ra khỏi phòng, phía ngoài Vân Ế đã sớm chuẩn bị xong xe ngựa, trên xe ngựa ước chừng đã có đủ lương khô và thức ăn trong hai ngày.

Lãnh Cẩm và Hàn Tiêu đánh xe, Mộ Dung Thánh Anh và Noãn Noãn ngồi ở trong xe ngựa, xe ngựa hướng Đô thành mà đi.

Nửa ngày sau, xe tiến vào hoàng cung, nằm trên giường ở Phượng Vũ cung, ngừng hương nhang quen thuộc từ bốn phía, trong đầu Noãn Noãn không ngừng nhớ lại những hình ảnh trước kia, bên tai là tiếng nói người đàn ông trầm trầm ấm áp: “Noãn Noãn, đây là tâm cung của nàng, nàng nhớ không? Trầm đã nói qua, nàng có thể xuất cung nhưng phải lưu lại lần đầu tiên của nàng. Khi đó trầm đơn thuần cho là lưu lại lần đầu tiên của nàng, là có thể lưu nàng lại, có phải rất nực cười không? Nhưng đối mặt khiến trầm càng ngày càng lưu luyến, càng ngày càng mê mẩn nàng, trầm chỉ có thể làm như vậy!”

Mộ Dung Thánh Anh chậm rãi tựa đầu trước ngực cô: “Ta hiểu rõ nàng nhất định không thích nơi này, đã từng, nàng tìm mọi cách muốn trốn thoát, những trầm vẫn muốn dẫn nàng tới, bởi vì chỗ này mới làm nơi trầm chân thật tồn tại!”

Noãn Noãn cảm thụ được tồn tại của hắn, thờ dãi, thật ra thì cô rất muốn nosic ho hắn biết, lần thứ hai cô trở lại nơi này, cô đã không bài xích nơi này rồi.

Sau đó, Mộ Dung Thánh Anh lại ôm Noãn Noãn đi qua tất cả những nơi nàng đã từng đi qua ở hoàng cung này, mặc dù không thể mở mắt không thể nhìn thấy, nhưng có thể nghe thấy hắn cẩn thận miêu tả, giống như trở lại ngày trước.

Chưa bao giờ biết, cô muốn thoát khỏi hoàng cung, thậm chí địa phương cô có nhiều cảm giác tốt đẹp như vậy. Nghe thấy hương mai lạnh lùng, liền muốn giống nó mọc thành mai viên, nghe được tiếng nước chảy, liền nghĩ đến hồ Bích Ba, có đến vài lần, nghe Mộ Dung Thánh Anh tự lẩm bẩm, Noãn Noãn cũng muốn mở mắt.

Cuối cùng, Mộ Dung Thánh Anh lại lập tức ôm Noãn Noãn lên xe, lần này, mục tiêu của bọn họ là đỉnh núi Kim Ung.

Khi ngồi trên núi đá trên đỉnh núi Kim Ưng, nghe gió lạnh kêu khóc, nước sông chảy xiết, Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng: “Noãn Noãn, nàng nghe chưa? Nơi này ban đêm đẹp như vậy, còn nhớ rõ lần đầu tiên nàng tham gia đốt lửa trại đó không? Đó là ngày vui vẻ nhất trong hai mươi năm qua của ta, vứt bỏ vỏ bọc Đế vương và sự khuất nhục, chân chân thật thật lấy thân phận Kim Ưng đến gần nàng. Nhưng ở trong cuộc sống kia, ta vừa hy vọng nàng yêu Kim Ưng, vừa hy vọng nàng không thể quên Mộ Dung Thánh Anh, có phải rất mâu thuẫn không? Có phải rất nực cười không? Kim Ưng mặc dù là một thân phận khác của ta, nhưng cuối cùng vẫn không phải là ta, Mộ Dung Thánh Anh, mặc dù không có dũng khí lấy thân phận thật đứng ở trước mặt nàng, nhưng trong nội tâm lại khát vọng nàng yêu! Có phải rất nực cười không?”

“Mỗi khi nàng nói ta giống một người, ta sẽ kinh hãi, nhưng theo thời gian trôi qua, nàng nói ta không giống hẳn, ta lại hoảng hốt. Ta hiểu rõ hình tượng Kim Ưng đã là một cảm nhận khác trong cuộc sống của nàng rồi, khác biệt với Mộ Dung Thánh Anh, hơn nữa càng ngày càng khác, đến lúc đó nàng sẽ lựa chọn như thế nào? Thật ra thì không cần nàng nói, ta cũng biết rõ, không có một người sẽ thích Mộ Dung Thánh Anh phúc hắc, nàng cũng nói hẳn là hoàng đế sói đội lột cừu không phải sao? So với Kim Ưng tiêu sái, Mộ Dung Thánh Anh tồn tại giống như là gong xiềng nặng nề, không ai muốn đến gần!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trầm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đại kết cục 2

“Khi đó ta cũng rất mâu thuẫn, biết rõ nàng sẽ lựa chọn như vậy, nhưng ta lại hi vọng nàng không phải như vậy!” Mộ Dung Thánh Anh nói xong, âm thanh đột nhiên run rẩy: “Còn nhớ rõ khi nàng mang theo đội kinh kỳ tới Đồ thành không? Ta cho là nằm mơ, là một giấc mộng không thật, bị Thánh Ly vây khốn đã lâu, xuất hiện ảo giác, làm sao nàng biết mà giúp ta? Đã từng, người kia chờ còn không kịp muốn thoát khỏi ta, làm sao lại trở lại giúp ta? Nhưng nàng vẫn chân thật trở lại, sẽ không hiểu tâm tình của ta khi đó, cho dù chết, ta cũng không có tiếc nuối nữa. Bởi vì, nàng trở lại vì ta, vì Mộ Dung Thánh Anh mà trở lại!”

“Cũng chính từ lúc đó trở đi, ta không dây dưa vấn đề nàng thích Kim Ưng hay là Mộ Dung Thánh Anh nữa, ta chỉ biết, nàng đối với ta mà nói, là một sự tồn tại không thể dứt bỏ. Mặc kệ là Mộ Dung Thánh Anh hay là Kim Ưng, chỉ cần đi cùng nàng, ta đã hài lòng! Trước kia nghe người ta nói, yêu một người có thể bỏ qua mình, ta vẫn không tin, nhưng bây giờ ta tin tưởng rồi, yêu nàng, không cần thiết so đo thân phận của mình, mặc kệ là Thánh Anh hay là Kim Ưng, ta đều cảm kích trời cao, để cho ta ở bên cạnh chăm sóc nàng!”

“Vô số lần, ta muốn tháo mặt nạ của mình xuống, ta muốn tìm một cơ hội tốt nhất nói cho nàng biết, giảm thương tổn và lừa gạt đối với nàng xuống mức nhỏ nhất, nhưng không nghĩ tới, thời khắc kia lại tới gấp rút như vậy. Khi Dung Yên Nhi lấy mặt nạ của ta xuống, làm lộ toàn bộ khuôn mặt ta trước mặt nàng, ta đã sợ không dám mở mắt, sờ nhìn thấy ánh mắt tức giận của nàng, sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nàng, sợ nhìn thấy bóng dáng kiên quyết rời đi của nàng. Nàng vẫn đi, nhưng ta không có dũng khí đuổi theo, không đơn thuần vì vương triều Mộ Dung cần ta, mà ta sợ hơn nữa là nàng tin tưởng mấy lời kia của Dung Yên Nhi, ta ở bên cạnh nàng, cũng không phải muốn lợi dụng nàng!”

“Mấy ngày một mình nàng đi lại trên giang hồ kia, ta hiểu rõ nàng sẽ trở lại nơi này, nhưng ta không có dũng khí đuổi theo. Ta chỉ muốn làm một người nam nhân, một nam nhân đỉnh thiên lập địa, khi tất cả đã kết thúc, khi tất cả đã được dẹp yên, ta sẽ lấy một thân phận nam nhân yêu nàng tới bên cạnh nàng, van xin sự tha thứ của nàng. Nhưng ta không nghĩ tới, nàng lại đồng ý mẫu hậu, đón nhận Ngao Long Quyết!”

Tâm Noãn Noãn căng thẳng, rốt cuộc hẳn đã nói đến trọng điểm, hẳn chịu tha thứ cho nàng sao?

“Khi nàng giống như tiên tử xuất hiện ở Phi Long hội, khi nàng đón lấy một chương kia của Phượng Phiến và Long Cẩm, ta liền hiểu nỗi khổ tâm của nàng và mẫu hậu. Long Khê và ta, đều là con của mẫu hậu, cho nên để nàng ngồi lên ngôi vị Thánh Hoàng, là biện pháp giải quyết tốt nhất. Huống chi, Ngao Long Quyết chỉ tiếp thu nàng, đây cũng là sự thật!”

“Sau đại hội, mỗi ngày ta đều bồi hồi ở ngoài cửa sổ phòng nàng, nhìn Long Khê làm nũng với nàng, ăn vạ với nàng, ta cũng muốn như vậy, nhưng ta lại không thể. Không phải là không có dũng khí, mà là muốn đứng ở lập trường của nàng vì nàng suy nghĩ một lần! Ta hiểu rõ nàng không nhẫn tâm tổn thương Long Khê, cho nên đang lẳng lặng chờ đợi cơ hội, dẫn nàng rời khỏi Hộ Long điện, khi ta ý thức được thời khắc cơ hội đã đến, lại phát hiện Hoàng Oanh đã đâm nàng bị thương!”

Tôi đây Noãn Noãn mới hiểu được khi tại sao Hoàng Oanh ám sát nàng, Mộ Dung Thánh Anh lại đứng lúc ở bên cạnh.

“Khi chuỗi kiếm đâm vào bụng nàng, ta mới biết, cơ hội chó má gì, tự ái chó má gì, thật ra tất cả những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là ta muốn nàng còn sống, còn sống ở bên cạnh ta!” Mộ Dung Thánh Anh dùng lực lớn lắc lắc Noãn Noãn: “Noãn Noãn, nàng tỉnh tỉnh, lần này, chỉ cần nàng tỉnh, dù nàng ghét bỏ ta, đuổi ta đi, ta cũng sẽ ý lại nàng!”

Noãn Noãn bị hấn lay động thất điên bát đảo, nhưng trong lòng cảm động vô cùng. Một chuyển trở về hiện đại, giúp cô hiểu nên quý trọng người trước mắt, muốn hạnh phúc. Thật ra thì trong lòng đã bắt đầu tiếp nhận Mộ Dung Thánh Anh, chỉ là tỉnh lại sau khi nghe trộm nhiều chuyện trong lòng của hắn, có thể hay không...

Mộ Dung Thánh Anh nhìn Noãn Noãn tiếp tục mê man ngủ thì nhủ chặt mày, hẳn nói nhiều như vậy, miệng cũng dính lại rồi, tại sao còn không hữu hiệu? Chẳng lẽ thật sự phải giống như Văn Ế nói, dùng biện pháp cuối cùng kia sao?

“Noãn Noãn, ta sẽ khiến nàng tỉnh lại!” Đột nhiên Mộ Dung Thánh Anh mở miệng, giống như là đã hạ quyết tâm, chợt ôm Noãn Noãn về phía vách đá, đang trong khi Noãn Noãn muốn mở mắt, Mộ Dung Thánh Anh tung người nhảy xuống.

Tiếng kinh hô còn chưa nhảy ra ngoài, thân thể đã cấp tốc xoay tròn, trước mặt là một vùng tăm tối.

Là son động! trong nội tâm Noãn Noãn khẽ động, đang muốn mở miệng, lại cảm thấy trước mặt là ánh sáng, cô vội vàng nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng đặt Noãn Noãn ở trên giường êm, Mộ Dung Thánh Anh si ngốc nhìn, cánh tay chậm rãi vuron ra.

Khi Noãn Noãn vẫn còn nghi ngờ hẳn muốn làm cái gì, trước ngực chợt lạnh, trong lòng cô cả kinh, lúc này cô chỉ còn áo ngực nằm ở trước mặt Mộ Dung Thánh Anh.

“Noãn Noãn, tha thứ cho ta, mặc dù biết làm như vậy rất hèn hạ, nhưng chỉ cần có thể khiến nàng tỉnh lại...” Mộ Dung Thánh Anh lẩm bẩm nói xong, tiếp tục cời thất lưng của cô, rất nhanh, trên người cô chỉ còn quần lót và áo lót.

Trong lòng Noãn Noãn hận không thể tả, hiện tại cuối cùng cô đã biết chiêu cuối cùng của Vân Ế là gì rồi, giả bộ hkoong được nữa, a hét to một tiếng, một phen kéo lấy váy trong tay hẳn, thô lỗ nói: “Này, anh muốn cường gian à?”

Mộ Dung Thánh Anh đang đắm chìm trong bi thống bị cô đột nhiên ngồi dậy làm cho sợ hết hồn, ba giây sau, đột nhiên ôm Noãn Noãn vào trong ngực: “Nàng đã tỉnh? Nàng thật sự đã tỉnh rồi? Noãn Noãn a Noãn Noãn!”

Noãn Noãn chợt dạ cười cười, bị từng câu kêu Noãn Noãn uất ức của hẳn, vô cùng miễn cưỡng đẩy hẳn ra: Không tỉnh sẽ bị anh cưỡng, còn có thể không tỉnh sao?”

Mộ Dung Thánh Anh lúng túng cười cười, đột nhiên, hẳn dừng lại, nghi ngờ nhìn Noãn Noãn: “Nàng đã sớm tỉnh?”

Noãn Noãn sững sờ, chi chi ngô ngô, không nhận được phát giận nói: “Làm gì có, trong khi anh cời y phục thì tôi tỉnh lại, ách, vì lạnh, quá lạnh rồi!”

Mộ Dung Thánh Anh liếc xéo cô, đột nhiên cười lạnh: “Đúng vậy a, xem lần đầu tiên cời y phục của nữ nhân, thật sự là quá lỗ mãng rồi, nên trước...” Hẳn nói xong, chợt đánh về phía Noãn Noãn, đè cô dưới thân thể mình, bàn tay nắm lấy khóa tròn của cô, môi cũng mạnh mẽ chặn lại, hôn đến trời đất mù mịt, mới xấu xa mở miệng: “Bây giờ còn lạnh không? Có phải cả người nóng lên rồi không? Kích tình mệnh môn không?”

Noãn Noãn đỏ mặt, muốn đẩy hẳn ra, lại bị hẳn ép chặt hơn: “Này, Mộ Dung Thánh Anh, anh mau tránh ra, tôi...”

Mộ Dung Thánh Anh không để ý tới cô, mà trực tiếp chôn đầu xuống ngực cô, mồm sói nói: “Ta mau tránh nàng sẽ lạnh!”

Noãn Noãn bị hẳn hôn xuân tâm nhận nhạo, then thùng nói: “Anh là đang trả thù? Sớm biết tôi đã không tỉnh lại rồi!”

Động tác của Mộ Dung Thánh Anh dừng lại, đột nhiên ngược mắt nhìn chằm chằm cô: “Không cho nàng nói như vậy, Long Noãn Noãn, nàng nghe, mặc kệ nàng đùa giỡn ta hay như thế nào, ta cảm tạ nàng, cảm tạ trời cao, để cho nàng tỉnh lại!”

Noãn Noãn ngăn ra: “Mới vừa rồi không phải anh đang buồn tôi lừa gạt anh?”

Mộ Dung Thánh Anh sáng chói cười một tiếng: “Xác thực, ta buồn nàng, nhìn ta lo âu như vậy, đau lòng như vậy, vô dụng như vậy, làm sao nàng vẫn có thể giả bộ ngủ đây? Hơn nữa nàng biết mấy ngày nay ta khổ cực như thế nào không? Com không thể ăn, đêm không thể say giấc, sợ nàng vĩnh viễn không thể tỉnh lại! Nhưng nàng lại còn đùa bốn ta!”

Bị Mộ Dung Thánh Anh chỉ trích, Noãn Noãn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cô ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không phải cố ý, chỉ là muốn...”

“Muốn nghe chân tâm của ta nói ra đúng không?” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng gạt đầu chạm mũi cô: “Đã như vậy, vậy thì chờ chúng ta hoan ái xong nha!”

Noãn Noãn ngăn ra, lập tức sừng mặt lên dạy dỗ hẳn: “Cái tên đại sắc phu này!”

Mộ Dung Thánh Anh mặc kệ cô, trực tiếp vuron tay mò về phía quần lót cô: “Nàng để cho ta cực khổ lâu như vậy, cuối cùng cũng nên để cho ta một chút ngon ngọt đi, Noãn Noãn, nàng tiếp tục ngủ mê man có được hay không?”

Noãn Noãn 囧, đột nhiên mở to mắt: “Mộ Dung Thánh Anh, anh mau buông tôi ra!”

“Sẽ không!” Mộ Dung Thánh Anh dựa vào người cô: “Ta muốn có một chút an ủi không được sao?”

“Không phải cái đó!” Noãn Noãn đỏ mặt, ngượng ngừng mở miệng: “Tôi muốn đi tiểu, tôi nhịn đã lâu rồi!”

Mộ Dung Thánh Anh sững sờ, nhất thời cười lên ha hả, trêu mếu vò rối tóc Noãn Noãn: “Nàng cũng thật biết phá hư không khí!”

“Là thật á!” Noãn Noãn không kìm được kẹp chân lại, động tác đột nhiên đó lại càng khiến Mộ Dung Thánh Anh khó nhịn kích tình.

“Cho nàng đi tiểu có thể, nhưng nàng phải làm thê tử của ta, thê tử chân chính!” Mộ Dung Thánh Anh nhân cơ hội ra điều kiện.

Noãn Noãn sửng sốt: “Này, anh là đang mượn tiểu bức hôn sao?”

Mộ Dung Thánh Anh tiêu sái buông tay: “Tùy nàng nghĩ ra sao, thuận tiện nói cho nàng biết một tiếng, lúc nàng hôn mê, ta là người đổi được lau người cho nàng, thân thể của nàng ta đã nhìn mấy lần rồi! Nàng còn muốn gả cho người khác sao?”

Noãn Noãn a kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ thấy hần thân nhiên ngồi dậy: “Nương tử, mời nàng liền đi!”

Noãn Noãn liếc mắt trừng hần một cái, nhỏ giọng nói: “Anh đi ra ngoài!”

Son động này tuy lớn, nhưng cuối cùng cũng không có ngăn cách, nếu như Mộ Dung Thánh Anh ở chỗ này...

“Không cần phiền toái như vậy, ta xoay qua chỗ khác không nhìn là được!” Mộ Dung Thánh Anh nhẹ nhàng cười cười: “Ta biết rõ trên móng nàng có một nốt ruồi đỏ!”

“A!” Noãn Noãn kêu lên một tiếng sợ hãi, thật muốn điên rồi, bang quang không nhịn được nữa, nhưng người đàn ông trước mắt vẫn ở đây không ngừng nói để cô hồng mắt.

“Được được được, ta sẽ ra ngoài, tiểu nương tử của ta nín đến hồng, ta sẽ đau lòng!” Mộ Dung Thánh Anh hoàn toàn chuyển giọng của Kim Ưng, hai tay chống sau đầu, nhàn nhả đi ra khỏi son động, sau đó nhanh chóng biến mất không thấy!

Sau khi xác định hần đã đi, lúc này Noãn Noãn mới yên tâm phát tiết.

Sau một phút đồng hồ, đang trong khi Noãn Noãn chờ không nhịn được nữa, cửa son động thêm một bóng người, đồng thời có một mùi thơm đập vào mũi.

“Biết nương tử đói bụng, đặc biệt nướng một con gà cho nàng ăn, nương tử!” Mộ Dung Thánh Anh chạy tới, hưng phấn mở miệng.

Noãn Noãn nghe hương vị kia, bụng lập tức lăm lăm vang lên, trong ngày này, cô chỉ ăn một chút cháo loãng Mộ Dung Thánh Anh đút cho, đã sớm tiêu hóa hết rồi, hiện tại trong bụng rỗng tuếch, đã sớm đói bụng lắm rồi!

Không để ý tới dụng cụ, lập tức xé rách đùi gà, hung hăng cắn một cái, nhét từ từ trong miệng, Noãn Noãn hưởng thụ hạnh phúc.

Mộ Dung Thánh Anh trêu mến nhìn cô, từ trên thân lấy ra túi nước, ở thời điểm thích hợp đưa cho cô, dịu dàng dị thường.

Một bụng đùi gà, Noãn Noãn hài lòng xoa xoa bụng, lại vươn tay nhỏ bé về phía cánh gà, vừa ăn vừa mơ hồ hỏi: “Anh không ăn sao?”

Mộ Dung Thánh Anh lắc đầu một cái: “Ta muốn nhìn nàng ăn, sợ đây là mộng, sợ tỉnh, muốn nhìn nàng nhiều một chút!”

Noãn Noãn không nhịn được liếc hần một cái: “Được rồi, chớ kích thích, đây không phải là mộng, tôi cũng đã trở lại!” Nói xong, đem đùi gà còn dư xé cho hần: “Nhanh ăn đi, anh ôm tôi đi tới đi lui cũng mệt mỏi!”

Mộ Dung Thánh Anh không nhận, đột nhiên ngừng đầu: “Cuối cùng khi nào thì nàng tỉnh lại?”

Noãn Noãn ngẩn ra, thể mới ý thức được mình lỡ miệng, hắc hắc cười gượng hai tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Mộ Dung Thánh Anh nhất quyết không ta, chuyển tới trước mặt cô hỏi tới: “Nàng nói thật đi? Nàng lên đỉnh núi Kim Ưng mới tỉnh?”

Noãn Noãn nhìn cười, lắc đầu một cái.

Mộ Dung Thánh Anh sắc mặt tối sầm lại, nhịp tim nhảy lên: “Là ở trong hoàng cung?”

Noãn Noãn nheo mắt, tiếp tục lắc đầu một cái.

Sắc mặt Mộ Dung Thánh Anh trắng bệch: “Sẽ không phải là...”

“Thật ra thì trước khi Vân Ế đến tôi đã tỉnh, nhưng...” Noãn Noãn vươn tay, kéo tay của hần: “Nhưng chỉ muốn biết chân tâm của anh mà thôi!”

Bộ mặt Mộ Dung Thánh Anh ㄟ: “Đúng vậy, hiện tại nàng biết rồi, biết triệt để, nàng... Nàng phải phụ trách với ta!”

“Cái gì?” Phụ trách? Phụ trách cái gì chứ?

“Cả đời này, ta cũng sẽ không mở rộng nội tâm với nữ nhân thứ hai, chỉ có nàng Noãn Noãn. Cho nên, không thể vứt bỏ ta, để cho ta ở bên cạnh chăm sóc nàng có được không?” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, ôm chặt lấy Noãn Noãn: “Từ hôm nay trở đi, mặc kệ nàng đuổi ta hay là muốn giết ta, ta đều sẽ không rời khỏi nàng, ta cũng mặc kệ nàng thích Long Khê hay Thánh Li, hay là người nào khác, mặc kệ nàng thích ai, sẽ luôn ở bên cạnh nàng!”

Mắt Noãn Noãn đột nhiên ướt át, nguyên tưởng rằng cô và Mộ Dung Thánh Anh đều là hai người không có dũng khí, sẽ dậm chân tại chỗ, lại không ngờ người đàn ông này lại dũng cảm hơn cô, chủ động bước về phía trước một bước.

“Mộ Dung Thánh Anh, chàng nghe, ta không thích Long Khê, đối với Long Khê, ta chỉ có tình cảm tỷ tỷ đối với đệ đệ. Cũng không thích Mộ Dung Thánh Li, mặc dù Long Noãn Noãn trước kia có thể thích hắn, nhưng bây giờ là một Long Noãn Noãn hoàn toàn mới, Long Noãn Noãn bây giờ, chỉ thích một mình chàng!” (đến lúc rồi, mình đối xưng hô của Noãn Noãn nha!)

Mộ Dung Thánh Anh không dám tin nhìn Noãn Noãn: “Nàng nói là thật?”

Noãn Noãn gật đầu một cái: “Mặc dù ta không có dũng khí thừa nhận, nhưng ở dưới đáy lòng ta vẫn luôn là chàng. Đã từng Mộ Dung Thánh Anh và Kim Ưng khiến ta lẩn lộn, nhưng hiện tại họ là một người, cho nên ta xác định lòng của ta, mặc dù có lẽ không có dũng khí kiên trì, nhưng mà ta lại muốn hạnh phúc. Cho nên, Mộ Dung Thánh Anh, xin nắm chặt tay của ta, không cần buông tar a. Dù ta đánh chàng mắng chàng, thích người khác, cũng không cần buông ra! Nếu như chàng có thể làm được, nhưng vậy...” Noãn Noãn dừng lại khẽ mỉm cười: “Vậy ta đồng ý gả cho chàng!”

Mộ Dung Thánh Anh vui mừng nhìn Noãn Noãn, đột nhiên ôm Noãn Noãn xoay tròn: “Long Noãn Noãn, nàng nghe, coi như nàng có đánh ta mắng ta, nói cho ta biết nàng thích người khác, ta cũng không rời khỏi nàng, ta vẫn sẽ nắm chặt tay nàng, đi thẳng về phía trước!”

Noãn Noãn đã lệ rơi đầy mặt, lần nữa tiếp nhận một người đàn ông, lần nữa bắt đầu một phần tình cảm. Cô không biết tương lai có kết quả như thế nào, nhưng cô vẫn hi vọng mình hạnh phúc, như vậy mới không uổng công đại sư tỷ hy sinh. Nếu có cơ hội trở lại hiện đại, cô nhất định sẽ nói với đại sư tỷ, không cần đau lòng nữa, cô đã không còn oán hận, sẽ dũng cảm yêu, dũng cảm đi về phía trước, mặc dù có lẽ sẽ chần chừ, nhưng ít nhất là đã lên đường.

Chôn đầu ở trong ngực nam nhân, hạnh phúc mỉm cười, cảm thụ giờ khắc hạnh phúc này.

※

Giờ phút này, ở Thiên Tế sơn cách không xa Trọng Lâu, Mộ Dung Thánh Li dẫn đám người Hàn Ngọc, muốn giã giũa cuối cùng.

Trọng Lâu là một quốc gia dân chúng có dũng khí, phần lớn nam nhân tính tình nóng nảy hung tàn, nữ nhân cũng hào phóng lớn mật, nhất là đối với tình yêu, chưa bao giờ giống như vương triều Mộ Dung nhần nhần nhỏ nhỏ như vậy.

Mộ Dung Thánh Li mang theo đám người Hàn Ngọc đi tới, mặc dù đằng đằng sát khí, ánh mắt lạnh ám, nhưng vẻ bề ngoài anh tuấn vẫn làm khuynh tâm rất nhiều nữ tử, công khai vứt mị nhãn không tính, càng có những động tác trêu đùa lớn mật, nhưng đều bị đám người Hàn Ngọc lấy kiếm ra hù dọa chạy mất.

Ở trong một khách sạn, đoàn người Mộ Dung Thánh Li tiến vào dẫn tới ồn ào không nhỏ, khách sạn vốn buôn bán lạnh tanh trong nháy mắt ngồi đầy người, hơn nữa đều là những đại cô nương chưa lấy chồng, những người đã gả làm vợ người khác, chỉ có thể nuốt hận bên ngoài, ngó dáo dác.

Hàn Ngọc phiền não nhíu nhíu mày, dọc theo đường đi vẫn không nói được một chữ với Mộ Dung Thánh Li, lời muốn nói như nghẹn ở trong cổ họng, cuối cùng vẫn không nói ra.

“Đại ca, nữ nhân Trọng Lâu chưa từng thấy nam nhân như thế nào sao? Tại sao...” Một tiểu đệ cuối cùng chống cự không được ánh mắt chòng chọc của những nữ nhân kia, thấp giọng oán trách.

Hàn Ngọc lạnh lùng nhìn hắn một cái, không nói gì.

Mộ Dung Thánh Li chậm rãi ly xuống, mắt sắc âm u: “Hôm nay sẽ phải vào triều, không nên trêu chọc rắc rối, mau ăn đi!”

Hàn Ngọc lập tức đáp, cùng với các huynh đệ khác ăn uống thả cửa.

Lúc này ở lầu hai của khách sạn, một công tử văn nhã tay cầm quạt giấy không vui nhìn tình cảnh phía dưới, không nhìn được hung hăng vỗ thư đồng chỉ một mực ăn bên cạnh: “Ta nói Tiểu Hà, bản công chúa giả nam trang cũng tuấn tú bức người, tại sao những nữ nhân kia không phản ứng chút nào, lại đối với một...”

Phốc

Công tử kia lúc này mới cẩn thận dò xét Mộ Dung Thánh Anh, chỉ thấy mặc dù thật sắc hấn long đong một mối, tóc tai xốc xếch, trên cằm cũng có chút râu, nhìn qua có vài phần nghèo túng, nhưng cái loại nghèo túng cùng ánh mắt tức giận, hòa lẫn cuồng dã quanh thân, khiến lòng của nữ nhân sinh ra hai loại mâu thuẫn, một là muốn chinh phục nam nhân cuồng dã này, một loại khác lại muốn trấn an nam nhân bị thương này cho tốt.

Công tử văn nhã này nhìn, ánh mắt từ trách móc nặng nề dần biến thành thương thức. Không thể phủ nhận, phong cách của nam tử này quả thật khơi dậy tiềm thức chinh phục vốn có của nữ nhân Trọng Lâu.

Tiểu Hà ghé đầu nhìn xuống, viên thịt được kẹp trên đôi đũa bị rơi xuống trên mặt đất, miệng mở rộng ra, nước miếng cũng chảy ra. Hồi lâu, mới khó khăn mở miệng: “Thấy nam nhân kia, hiện tại mới phát giác công chúa giả nam nhân thật sự thất bại!”

Công tử văn nhã xoay người lại, lần nữa hung hăng gõ đầu Tiểu Hà, đột nhiên cười hắc hắc: “Tiểu Hà, bản công chúa tuyển hán làm phò mã thì như thế

nào?”

Tiểu Hà sợ hết hồn, rồi mới từ trong si mê phục hồi tinh thần lại: “Oh my God, công chúa, người là ái nữ hoàng thượng sủng ái nhất Phụng Hoàng công chúa, tại sao có thể ở bên ngoài tự mình tuyển nam nhân, nếu như bị hoàng thượng biết...”

Tịch mỵ nhân của phụ hoàng, Ngu mỵ nhân, còn có Mai phi, không phải là tìm được ở bên ngoài sao? Bản công chúa tự mình tuyển phò mã thì thế nào!” Phụng Hoàng bốc đồng nói, đứng dậy, lại thấy đoàn người Mộ Dung Thánh Li chuẩn bị rời đi.

“Nha nha nha, bọn họ muốn đi, cần bọn họ như thế nào đây?” Phụng Hoàng kêu nhỏ.

“Công chúa đừng vội nha... chúng ta...” Tiểu Hà nói thầm ở bên tai cô vài tiếng, lúc này Phụng Hoàng mới hài lòng nháy nháy mắt, phạch một tiếng tiêu sái mở cây quạt ra, hợp với tình hình phát phát hai cái: “Kể hay kể hay, Tiểu Hà ngươi không then là lão luyện!”

Tiểu Hà ngẩn ra, xấu hổ nói: “Công chúa, người nói cái gì đó!”

“Đừng tưởng rằng bản công chúa không biết chuyện tình của ngươi với ngũ hộ vệ, bản công chúa chỉ thương ngươi, mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi!” Phụng Hoàng hả hê như rồng mây: “Cứ dựa theo mưu kế của ngươi mà làm, còn không mau đi hỏi thăm?”

“Dạ dạ!” Tiểu Hà vội vàng chạy xuống lầu.

Trước quầy tửu lâu, Tiểu Hà hả hê tung lên tung xuống một túi bạc, hấp dẫn ánh mắt của tiểu nhị lát nhìn phía trước lát sau nhìn xuống dưới, rất là vất vả.

“Tiểu ca, ngươi muốn hỏi gì cứ nói thẳng, đừng như vậy...” Tiểu nhị nói xong, lập tức bắt được cái túi, nhưng Tiểu Hà lại không buông tay, khiến tiểu nhị phải ngẩng đầu nhìn.

“Vậy ngươi phải trả lời cho tốt, trả lời tốt, bạc này sẽ là của ngươi, trả lời không được, ta liền phái người phá hủy điểm này của ngươi!” Tiểu Hà ân uy đều thi, nhìn Phụng Hoàng gật đầu liên tục. Không hổ là lớn lên từ trong cung, học được những thủ đoạn trị người của các phi tử kia, thật đúng là lão đạo!

“Đúng vậy đúng vậy, nếu như tiểu nhân biết, nhất định biết gì nói đó!” Tiểu nhị lập tức mở miệng lấy lòng.

“Được, ta hỏi ngươi, đám người vừa rồi làm gì?” Tiểu Hà thỏa mãn mà gật đầu hỏi.

Tiểu nhị sững sờ, lập tức hiểu ý gì, cười mập mờ: “Ta hiết ngay nhất định sẽ có người hỏi thăm mà, đám người kia dễ nhìn như vậy, ta nói với ngươi nha, vừa rồi ta ở bên cạnh nghe được rất rõ ràng, bảo là muốn vào triều, nhất định là quan lại quyền quý nào đó, cũng có lẽ là ngoại tộc, tóm lại lai lịch không tầm thường!”

Tiểu Hà gật đầu một cái, rất hài lòng câu trả lời chắc chắn của tiểu nhị, tiện tay ném bạc cho hắn, lập tức lên lầu bấm báo.

Đêm khuya yên tĩnh, đoàn người Mộ Dung Thánh Li nghỉ đêm ở một khách điểm sang trọng. Vì che giấu tai mắt người, Mộ Dung Thánh Li đặc biệt đội một cái mũ rộng vành, lúc này mới bỏ rơi được một ít nữ nhân hoa si Trọng Lâu.

Trong phòng, Hàn Ngọc lo lắng trùng trùng: “Gia, tại sao lão thất phu Quách Tử đột nhiên thay đổi chủ ý, không giúp chúng ta cơ chứ? Chẳng lẽ trong triều có biến?”

Mộ Dung Thánh Li lấy mũ xuống, lãnh trầm mở miệng: “Cuộc chiến lần trước, hỏa tiễn lựu đạn của Mộ Dung Thánh Anh lợi hại như vậy, lão hoàng đế của Trọng Lâu sợ hãi. Hơn nữa Tư Mã Ý đường chủ Hộ Long đường của Trọng Lâu liên thủ với Kim Ung, muốn hợp tác với Trọng Lâu, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy!”

Hàn Ngọc đột nhiên nắm quyền hung hăng đánh lên trên bàn vuông: “Thật là phiền lòng, lần trước mắt thấy chúng ta sắp thành công, không ngờ võ công của Như phi lại cao cường đến vậy, hơn nữa Long tiểu thư...” Hàn lập tức ngậm miệng, biết mình nói sai, vội vàng trầm tằm mắt xuống.

Mộ Dung Thánh Li mặt sắc tối sầm lại, đột nhiên cười lạnh: “Nàng không phải là Noãn Noãn, nàng là một nữ nhân khác!”

“Thật ra thì ta sớm đã biết nàng không phải Noãn Noãn, nhưng mỗi lần trông thấy gương mặt đó, vẫn thủy chung không thể buông, trong lòng vẫn cảm thấy may mắn, có lẽ Noãn Noãn sẽ trở về, có lẽ sẽ có một ngày, tỉnh dậy, đứng trước mặt ta là Long Noãn Noãn tình đầu ý hợp với ta, mà không phải là nữ nhân dùng mũi kiếm đâm vào tâm ta!” Mộ Dung Thánh Li yếu ớt mở miệng, trên cả khuôn mặt đều là nét tang thương: “Chính tín niệm như vậy mới khiến ta duy trì đến bây giờ, hiện tại nàng đã là Thánh Hoàng tôn quý nhất thiên hạ, dù Trọng Lâu liên hiệp với chúng ta, chúng ta cũng không nắm chắc được phần thắng!”

Hàn Ngọc ngăn người, không hiểu nhìn về Mộ Dung Thánh Li: “Vậy gia vẫn còn vì cái gì...”

“Bởi vì không cam lòng!” Mộ Dung Thánh Li nặng nề phun ra năm chữ: “Cho dù biết rõ kết quả, cho dù biết rõ số mạng, nhưng ta không cam lòng! Nếu như ta quyết định sớm một ngày, hạ quyết tâm đối với nữ nhân kia, các huynh đệ cũng sẽ không chết thảm, chúng ta cũng sẽ không thảm bại, các ngươi cũng không cần giống như chó nhà có tang trốn thoát khỏi vương triều Mộ Dung! Cho nên, ta muốn phản đầu lần cuối, muốn dùng nữ nhân kia tế bái huynh đệ của ta!”

Đột nhiên Hàn Ngọc quỳ gối xuống trước mặt Mộ Dung Thánh Li: “Gia, các huynh đệ đi theo gia, đã sớm giao sinh mạng cho gia, các huynh đệ trên trời

có linh, sẽ không trách gia đâu!”

Mộ Dung Thánh Li đứng lên, kéo hẳn một cái: “Bọn họ sẽ không trách ta, nhưng ta sẽ tự trách mình, dù tương lai chết rồi, ta cũng sẽ không nhắm mắt. Nữ nhân kia không phải Noãn Noãn, nếu không phải, vậy ta không cần thiết mềm lòng với nàng, cho nên Hàn Ngọc, ta sẽ vì các huynh đệ báo thù!”

Sau một phút đồng hồ, Hàn Ngọc tâm sự nặng nề ra khỏi phòng, yếu ớt thờ dài.

Thì ra là gia nhìn thấu đáo hơn tất cả, bọn họ đã vô lực phản kích, chỉ là gia không thể bỏ qua cho mình, không thể bỏ qua áy náy đối với các huynh đệ!

Đêm hôm khuya khoắt, ánh trăng sáng tỏ, trên nóc khách điểm xuất hiện hai bóng dáng lén, hai bóng dáng này trắng kiệu nhanh nhẹn, rất nhanh tìm thấy mục tiêu, một người trong đó nhấc một mảnh ngói lên, nhìn vào trong, gật đầu với một người khác.

Từ trong ngực lấy ra một ống trúc to bằng ngón tay, nhấc khăn đen trên mặt ra, dùng sức thổi hơi vào bên trong, một bóng đen khác lưu loát đặt mảnh ngói vào chỗ cũ.

Đúng cách như cũ, liên tiếp thổi ba gian phòng, hai người nhàn nhã ngồi ở trên nóc phòng nhìn sao trên trời.

Sau một phút đồng hồ, xác định không có bất kỳ động tĩnh gì, một bóng đen nhỏ giọng mở miệng: “Công chúa, đã đến lúc rồi, bảo đảm nam nhân kia ngủ như một con lợn chết!”

Một bóng đen khác gật đầu một cái, hạ hê giao ống trúc cho nàng ta: “Xem ra bản lãnh chúng ta thường ngày nghe lén trong hoàng cung cũng có chút công dụng rồi!”

Bóng đen cười hạ hê, hai người từ trên nóc phòng nhảy xuống, một người trong đó nghênh ngang đẩy cửa phòng ra.

Căn phòng đơn giản, nam nhân nằm hôn mê bất tỉnh trong phòng chính là Mộ Dung Thánh Li, bóng đen kia kéo khăn đen xuống, lập tức lộ ra khuôn mặt phù dung, chính là công chúa Phụng Hoàng.

Đóng cửa phòng, sải bước về phía nam nhân, như nắm chắc nam nhân sẽ không tỉnh, Phụng Hoàng một phen uốn éo qua khuôn mặt nam nhân, nụ cười hạ hê cứng lại ở trên mặt.

Một đôi mắt chính trực của nam nhân nhìn thẳng vào nàng, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn chạy, lại bị nam nhân từ phía sau kéo lấy tóc, hung hăng kéo trở lại.

“Muốn chạy?” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, một phen siết cổ nữ nhân: “Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?”

Đúng là hồ lạc bình dương khi khuyển khi mã, hần đường đường là Thánh Nguyên vương gia, thậm chí tiểu nha đầu tay trái gà không chặt cũng mơ ước động thủ!

“Ta không muốn giết ngươi, thật đó!” Phụng Hoàng lập tức làm bộ đáng thương ngoài đầu lại, nhìn chăm chăm ánh mắt đen to của nam nhân: “Ta chỉ là chi là...”

Mộ Dung Thánh Li không muốn nghe giải thích của nàng, một tay đẩy nàng ngã xuống đất, đang muốn rút kiếm, chợt cảm thấy gì đó khác thường: “Ngươi...”

“Ha ha ha!” Phụng Hoàng hai tay chống nạnh cười hải lòng: “Ngươi cũng không thể tưởng, nếu chỉ như vậy, Phụng Hoàng công chúa ta làm sao có thể hành tẩu giang hồ nhiều năm không ngã ở Trọng Lâu này như vậy? Mặc dù võ công của ta không cao, nhưng cả người đều là độc, nhất là cổ, độc càng thêm lợi hại, ngươi muốn mạng của bản công chúa, cũng không nhìn xem năng lực của mình!”

Mộ Dung Thánh Li không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Phụng Hoàng cười hạ hê, càng thêm khiếp sợ nghe đối phương xưng. Phụng Hoàng công chúa? Chẳng lẽ nàng là tiểu nữ nhi hoàng đế Trọng Lâu yêu thích nhất Phụng Hoàng?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ngươi cũng không cần uất ức, độc toàn thân ta đều là độc đặc ý nhất do sư phụ suốt đời chế tác, dù là thiên hạ đệ nhất thần y Vân Ế cũng đừng mơ tưởng giải được. Cho nên, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta đi, ngươi là nam nhân đầu tiên ta coi trọng khi hành tẩu nhiều năm như vậy!” Phụng Hoàng nói xong, liền nhào tới, lập tức đè Mộ Dung Thánh Li xuống giường, vui vẻ cởi quần áo của hắn.

Mộ Dung Thánh Li cả người không thể động đậy, trong mắt đều là không dám tin, nghĩ một chút hần Thánh Nguyên vương gia uy phong lẫm liệt hai mươi năm, chưa từng chịu khuất nhục như thế, lại bị một nữ nhân cười trên người...

“Ngươi tránh ra, cái người dám oa đảng phụ!” Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn Phụng Hoàng giống như trông thấy Dung Yên Nhi.

“Ngươi nói cái gì? Dâm oa đảng phụ?” Phụng Hoàng dừng lại động tác trên tay, hung hăng đặt mông lên bụng hắn, thương yêu nam nhân nhíu mày: “Cái này gọi là tình yêu, ngươi có hiểu hay không? Ta nhìn trúng ngươi, muốn ngươi làm phò mã của bản công chúa, ngươi lại dám dùng từ ngữ dơ bẩn như vậy hình dung bản công chúa!”

Mộ Dung Thánh Li lạnh lùng cãi lại: “Ngươi yêu ta? Thật nực cười, ta chưa từng thấy qua ngươi... ngươi lúc nào yêu ta? Huống chi, dù ngươi yêu ta, nhưng ta không yêu ngươi... Ngươi cường cầu như vậy, có khác gì với dâm oa đảng phụ kia?”

Phượng Hoàng cười hắc hắc: “Ta đây đáng yêu, ngươi sẽ yêu mến ta, một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ giống ta, vừa gặp đã thương đối với ta!”

Mộ Dung Thánh Li mặt đỏ lên, không ngờ gặp loại nữ nhân này. Đột nhiên, hắn giống như nghĩ tới điều gì, thân thể cứng đờ. Đã từng hắn quần thật chặt lấy Long Noãn Noãn, cũng có gì khác với nữ nhân vô si này? Hắn đã từng đắm chìm trong luyến ái với Noãn Noãn, lại cường cầu Noãn Noãn hiện tại yêu mình, chuyện này... Không không, không giống nhau, là Long Noãn Noãn hiện tại cường chiếm thân thể Noãn Noãn, không giống nhau!

“Ngươi...” Đang mâu thuẫn, đột nhiên cảm thấy trên người chột lạnh, ngược mắt, thấy đai lưng đã ở trong tay nữ nhân, sau đó bay xuống mặt đất, mà áo bào đã hoàn toàn bị cởi ra, lộ ra lồng ngực tinh trắng.

“Không cần âm ỷ... Qua tối nay ta sẽ dẫn ngươi hồi cung. Chỉ cần ngươi có biểu hiện tốt, ta nhất định sẽ làm cho phụ hoàng ban thưởng ngươi làm phò mã của ta!” Phượng Hoàng cười hi hi, tay nhỏ bé vươn ra vuốt ve lồng ngực tinh trần, sau đó leo lên găm cắn.

“Ngươi rút ngay, rút ngay, có nghe thấy không, ngươi...” Nhưng cho dù Mộ Dung Thánh Li kêu gào như thế nào, từ đầu tới đuôi nữ nhân vẫn có gương mặt hưởng thụ.

“A!” Trong đêm đen truyền ra tiếng nam nhân kêu gào một hồi, thật là thê thảm!

※

“A!” Noãn Noãn chột ngồi dậy, mồ hôi đầm đìa.

“Sao vậy?” bên cạnh Mộ Dung Thánh Anh vươn một tay ra, ôm chặt lấy cô: “Gặp ác mộng?”

Noãn Noãn gật đầu một cái, nhìn vòng bốn phía, tối đen như mực, bọn họ vẫn còn ở trong sơn động.

“Mơ thấy cái gì?” Mộ Dung Thánh Anh tiếp tục ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt tóc cô thấp giọng hỏi.

“Mơ thấy Mộ Dung Thánh Li!” Noãn Noãn cúi đầu mở miệng: “Mơ thấy đôi mắt oán giận kia, giống như một đêm kia ta giết năm huynh đệ của hắn, đốt lương thảo, nhìn ánh mắt hắn nhìn ta, thật sự rất đáng sợ!”

“Thật xin lỗi!” Mộ Dung Thánh Anh cúi đầu mở miệng, môi cẩn thận hôn lỗ tai cô: “Đều là vì ta nằng nặc có thể... Sau này sẽ không như vậy nữa, về sau tới lượt ta bảo vệ nàng!”

Noãn Noãn vừa cười, vừa tránh né hắn: “Chàng đừng nhân cơ hội, chiếm tiện nghi của ta, đều nói không cần, chàng...”

Nam nhân cũng không để ý cô, ở trong sơn động đợi mấy ngày nay, hắn có thể không chế đã là cực hạn. Hôm nay mỹ nữ trong ngực, làm sao có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?

Tinh tế hôn lên đôi môi của nữ nhân trong đêm tối, bởi vì mắt không nhìn thấy, cho nên cảm giác của cơ thể cực kỳ nhạy cảm.

“Thánh Anh, không cần...” Noãn Noãn thấp giọng cự tuyệt. Mặc dù muốn hạnh phúc, nhưng ám ảnh kiếp trước còn bao phủ, chính là lúc cô đang hoan lạc với người đàn ông đó, tháo xuống sự phòng bị cuối cùng lại bị giết chết, cô... Nghĩ tới trong nháy mắt con dao găm đâm thủng trái tim, cô liền không ngừng phát run.

“Noãn Noãn...” Nam nhân cúi đầu gọi tên cô, lưỡi linh hoạt dây dưa, một đôi tay dao động trên người của cô.

Rõ ràng là đêm đông, Noãn Noãn lại cảm giác toàn thân nóng lên, dục vọng ở trong lòng như muốn phá kén bay ra, có thể không? Thật có thể không?

Khi khóa tròn bị nam nhân nắm toàn bộ trong tay, Noãn Noãn không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ, thân thể cũng tự giác đón lấy nam nhân.

Giống như có được khích lệ, động tác của nam nhân cực kỳ dịu dàng. Trong đêm rét lạnh, hai thân thể dây dưa thật chặt, trong tiếng đã thú thỉnh thoảng kêu lên đạt đến đỉnh điểm.

Tại thời điểm này, Noãn Noãn theo bản năng sờ trái tim mình. Cô cảm thấy trái tim gia tăng nhịp đập, đồng thời cũng ôm chặt lấy nam nhân!

Cô sẽ không để cho màn kia tái diễn, tuyệt đối sẽ không!

Nằm ở trong ngực nam nhân, Noãn Noãn cúi đầu mở miệng: “Mộ Dung Thánh Anh, nếu như khi nào đó chàng muốn rời khỏi ta, xin mời cứ đi, ta sẽ không cưỡng cầu, nhưng không muốn rời khỏi, xin nhất định phải nắm chặt ta!”

Nam nhân lần nữa tinh tế hôn lên cổ cô: “Đứa ngốc, đời này kiếp này ta sẽ không rời khỏi nàng. Nếu như có kiếp sau kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ dây dưa!”

Đột nhiên Noãn Noãn cười hạnh phúc, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hiện tại cô hạnh phúc!

Nửa năm sau, Đô thành của vương triều Mộ Dung.

Vui mừng hơn hờ, cả Đô thành bao phủ bởi không khí tung bừng, trên cửa thành treo tơ lụa đỏ thắm, đèn lồng đỏ lớn, thậm chí còn vui hơn cả mừng

năm mới.

Dưới cửa thành, dân chúng đều ngó đảo đảo, giống như đang chờ đợi cái gì đó, trên mặt mỗi người đều là vui sướng, so với những ngày tháng âm u kia, quả thực là khác biệt trời vực.

“Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm!” Chỉ nghe một tiếng hô to, dân chúng rối rít nhường đường quỳ xuống đất, thỉnh thoảng có người lớn mật, len lén nhìn xung quanh.

Một tòa xe ngựa hao lệ tiến gần, xung quanh xe ngựa đều có trọng binh hộ giá, đánh xe chính là hai mỹ thiếu niên tướng mạo tuấn mỹ, là Lãnh Cẩm và Hân Tiêu. Đương kim Thập Nhất vương gia Mộ Dung Thánh Khuynh ngồi ngay ngắn trên đầu đại mã, trên trán đã som bỏ đi sự ngây thơ, uy phong lẫm liệt.

“Nghe nói lần này hoàng thượng và hoàng hậu tự mình xuất cung cải trang vi hành giúp dân khó khăn, giết tám đại tham quan, quả thực là hả hê lòng người!” Có người nhỏ giọng nghị luận.

“Đúng vậy, ta có thân thích ở huyện kia, nghe nói ngày tham quan kia bị chặt đầu có đi xem, thật là tấp nập người, tất cả mọi người gọi thẳng hô thống khổ!”

“Kể từ sau khi hoàng hậu trở về, vương triều Mộ Dung chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện tốt. Mặc kệ mọi người an hưởng thái bình, nghe nói Tuy Dương một đời lúa nước cũng đã tới mùa thu hoạch rồi. Ban đầu chỉ có một loại lúa, mà bây giờ là ba quý, đất đai cũng vậy, thu hoạch gấp ba so với quá khứ!”

“Vậy coi là gì, tuyệt nhất chính là ruộng nước đó, dù là khô hạn quanh năm cũng có thể bảo vệ mùa thu hoạch, hoàng hậu nương nương tự mình thiết kế!”

“Còn có thuyền câu của chúng ta, hiện tại đã gần mô tơ, một ngày có thể bằng mười ngày cá, ngư dân chúng ta càng ngày càng tốt hơn rồi!”

“Tuyệt nhất chính là chế độ tiền tệ, hoàng hậu nương nương phát hành nhân dân tệ dùng tốt hơn rất nhiều so với bạc trong quá khứ, có dư thừa có thể bỏ vào trong ngân hàng, cũng có thể đầu tư mua cổ phiếu!”

Mọi người rối rít nghị luận, một người trong đó nói: “Nghĩ tới như vậy Hoàng hậu nương nương đã làm cho chúng ta rất nhiều chuyện!”

“Đúng vậy, vương triều Mộ Dung ta có hoàng hậu nương nương như thế, là trời cao che chở!”

“Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!” Không biết người nào dẫn đầu hô to, mọi người rối rít hành lễ, trăm miệng một lời: “Hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!”

Xe ngựa chậm rãi tới gần, Noãn Noãn ngồi trên xe phát tay ý bảo dân chúng đang quỳ dưới đất đứng dậy. Trước kia làm sát thủ nhiều năm như vậy, chưa từng nghĩ tới hôm nay có thể nhận loại kính yêu này, không biết sự phụ ở hiện đại biết, có thể hay không ngắt vì tức!”

“Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương!” Dân chúng hô lên, rung động, dần dần đuổi theo xe chạy.

Mộ Dung Thánh Anh yếu ớt cười một tiếng: “Thấy Noãn Noãn còn được hoan nghênh hơn so với trẫm a!”

Noãn Noãn liếc hần một cái, gất giọng: “Làm sao? Không phục à?”

Nam nhân cười khê: “Làm sao dám, lão bà đại nhân! Vương triều có thể trong vòng nửa năm phồn vinh như thế, là công lao của lão bà đại nhân!”

Noãn Noãn trách cứ hần: “Không phải nói ở bên ngoài không được kêu lão bà đại nhân sao? Đề cho người khác nghe thấy chuyện cười!”

Mộ Dung Thánh Anh ôm cô, ngửi mùi hương trên cổ cô, trêu ghẹo nói: “Trẫm thích gọi, như vậy mới bắt được tâm của lão bà!”

Noãn Noãn cũng không giãy giụa, chỉ lẳng lặng nghe trái tim đang nhảy của nam nhân. Chưa bao giờ nghĩ đến Mộ Dung Thánh Anh lại cưng chiều cô như thế, cảm giác không xác định của cô cũng từng ngày từng ngày tiêu trừ, đây coi như là nửa phúc đi!

※

Hộ Long điện nguy nga rực rỡ.

“Tham kiến Thánh Hoàng, Thánh Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Hộ Long đường năm nước quỳ xuống đất, rối rít hành lễ với Long Khê.

“Đứng lên đi, ta nói, không có đại sự gì cũng không cần bái lễ, bái lễ này sớm muộn gì cũng được miễn, bản hiệp sĩ còn có chuyện quan trọng phải làm!” Một thân cẩm bào màu đỏ, tóc bạch kim buộc cao, tram tinh dẫn nguyệt, vô cùng huênh hoang, nhưng vẻ mặt lại cổ tình là sự chán ghét.

Đường chủ Hộ Long đường năm nước liếc nhau một cái, yếu ớt thở dài, lắc đầu một cái, chính mình lui ra.

“Điện hạ, hiện tại người đã là Thánh Hoàng...” Phụng Phiến mau tới trước, muốn ngăn Long Khê chạy ra, không nhin được một phen thao thao bất tuyệt: “Như vậy mất đi lễ nghi không phụ lòng...”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa, ta muốn tới vương triều Mộ Dung, Noãn Noãn gả cho tiểu tử kia như thế nào, ta muốn đi theo dõi hắn. Nếu như hắn đối với Noãn Noãn có một chút không được, ta liền mang Noãn Noãn đi tiêu dao giang hồ, như vậy khiến tiểu tử kia cả đời ở trong cung, không được thoải mái!” Long Khê khoát khoát tay, kim quang biến mất, trực tiếp đi!

“Long Cẩm Long Cẩm, ngươi nói đi, tại sao có thể mặc cho điện hạ hồ đồ như thế?” Phụng Tiên lập tức kéo Long Cẩm không nhận được oán trách: “Hộ Long điện càng ngày càng phân tán, cứ như thế...”

“Phụng Tiên, chỉ cần điện hạ thích là tốt rồi, thay vì mạnh mẽ ép điện hạ ở nơi người không thích, còn không bằng buông điện hạ đi. Giang hồ rộng lớn, nói không chừng điện hạ có thể tìm được người ngưỡng mộ, đến lúc đó vấn đề liền được giải!” Long Cẩm khẽ cười một tiếng, xem thường nói.

“Người ngưỡng mộ? Hắn cả ngày vây quanh Long tiểu thư...” Phụng Tiên thở dài: “Ta xem..!”

Long Cẩm cũng yếu ớt thở dài: “Cứ để điện hạ đi đi, đừng quên, khe suối Hằng Long còn có hai vị chủ tử làm người đau đầu!”

Phụng Tiên sững sờ: “Chẳng lẽ hai vị chủ tử còn...”

Long Cẩm gật đầu: “Hai người có lẽ đời trước là oan gia, dù chỉ còn một hơi, cũng sẽ tranh đấu!”

Phụng Tiên phiến phiến nhìn bầu trời xanh thẳm. Trên đỉnh núi, hai bóng dáng thanh tú cùng tồn tại.

Trong hai năm, năm quốc cường thịnh, không có chiến tranh, không có thiên tai, chân chính theo lời Hộ Long tướng quân thái bình thịnh thế. Một đêm kia, hoàng đế nằm nước lân nửa cùng mơ, mơ thấy Tường Long giáng thế, ngày hôm sau, vương triều Mộ Dung cả nước vui mừng, vị công chúa đầu tiên ra đời.

Đô thành vương triều Mộ Dung, một đám lưu manh vây giữa một nữ tử bán mình chôn cha, lời nói không sạch sẽ.

Thủ lĩnh lưu manh trên miệng đòi tiền nghi còn chưa đã nghiền, vươn tay muốn sờ gương mặt nữ tử kia, đang hả hê, một cái bánh bao hấp nổ hoa trên mặt.

“Oái, thật là nóng, là ai là ai? Lăn ra đây cho đại gia!” Thủ lĩnh lưu manh lớn tiếng kêu, lúc này mới phát hiện ra một nam tử hồng y tuyệt sắc đang nhàn nhả ngồi ở trên nóc nhà đối diện, trên tay một lồng bánh bao hấp, đang ăn ngon lành.

“Ngươi...ngươi là... Thánh Hoàng?” Thủ lĩnh lưu manh vừa thấy, thân thể rụt về phía sau, vừa lui vừa hô: “Nhìn cái gì, còn không đi mau, muốn chết à!”

Mọi người như làn khói bay đi, nam tử ngồi trên nóc nhà thấy vậy liền tiếp than thở. Nếu biết thế liền đổi y phục rồi, dung mạo xinh đẹp như Noãn Noãn, nhuộm tóc, màu sắc xinh đẹp hơn trước, màu tím như thế nào, vừa quý khí vừa thần bí!

Trong hoàng cung, Noãn Noãn nhìn nửa lồng bánh bao hấp ăn còn dư không nhận được thấy buồn cười: “Long Khê, anh khi nào keo kiệt như vậy, lễ vật mừng lễ đầy tháng khuê nữ của tôi lại là một nửa lồng bánh bao hấp, anh là sư phụ của Vân Vụ hay sao?”

Long Khê không vui liếc đứa nhỏ trong tay lột một cái: “Ta chuẩn bị hai phần quà tặng, một món lễ lớn, một nhỏ là lồng bánh bao. Nếu như đứa nhỏ này đáng đáp giống Noãn Noãn, đại lễ phục vụ, nhưng cố tình đáng đáp giống người nào đó, ừ, sớm biết như vậy nên đưa vì cá hấp!”

Noãn Noãn không nhận được cười một tiếng, đúng vậy, đều nói con gái giống mẹ, nhưng khuê nữ sinh ra lại giống bộ dáng của Mộ Dung Thánh Anh, chỉ là phiên bản thu nhỏ mà thôi!

Đứa bé trong tay lột bàn tay quơ múa, đột nhiên bắt được ngọc cổ của Long Khê. Cũng không biết hơi sức từ đâu, ôm chặt trong tay không thả. Long Khê giống như đứa bé giành cùng nhóc, lại bị nhóc nhân cơ hội dùng cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn hôn một cái.

Mọi người vừa thấy, không nhận được cười ầm lên, rói rít nói: “Xem ra tiểu công chúa thích điện hạ!”

Long Khê đỏ bừng cả mặt, u oán bĩu môi, nếu như là phiên bản thu nhỏ của Noãn Noãn, hôn cũng sẽ hôn, nhưng là hiện tại...

“Mộ Dung Thánh Anh, ta muốn quyết đấu với ngươi, ta thắng, Noãn Noãn và đứa bé là của ta!” Hàn kiếm rút ra, Long Khê hô to bỏ về phía Mộ Dung Thánh Anh đang cười trộm một bên.

“Được, ta thắng ngươi phải cung kính gọi một tiếng hoàng tâu!” Mộ Dung Thánh Anh rút kiếm ra, hăng hái nghênh đón.

Noãn Noãn đặt đứa bé vào trong tay bà vú, lớn tiếng hô: “Bắt đầu bắt đầu, Thánh Hoàng Hộ Long điện với Kim Ưng môn chủ Kim Ưng môn, mọi người nhanh chóng đặt cược, cơ hội ngàn năm có được, qua trận này sẽ không còn trận sau!”

Tứ đại mỹ nam liếc nhau một cái, cùng nhau phun về phía Noãn Noãn: “Mỗi lần ngươi đều nói như thế, mỗi lần đều là ngang tay, ngươi cầm cái, ăn sạch của chúng ta, lần này mới không ngu như vậy đâu, chúng ta đặt ngang tay!”

Bốn đỉnh kim nguyên bảo cùng nhét vào trước mặt Noãn Noãn.

“Tốt lắm tốt lắm, thu!” Vội vàng kéo kim nguyên bảo vào trong người, Noãn Noãn kêu to với Mộ Dung Thánh Anh: “Cha đứa nhỏ, tùy tiện ứng phó thôi, về nhà ăn cơm!”

Bên này Mộ Dung Thánh Anh nghe thấy, lập tức thu chiêu, nhảy ra khỏi vòng chiến: “Tiểu tử, lão bà ta đã dẹp bạc xong, ta nhận thua, đưa bé của ta về tay ngươi, ôm đi đi, tránh việc trở ngại thế giới hai người chúng ta!”

Long Khê một bên tức giận run cầm cập: “Mộ Dung Thánh Anh, ngươi ăn vạ!”

“Chính là đồ thừa thế nào? Ai cho ngươi cả ngày đi theo mộng vợ chồng chúng ta? Ai, nếu như ngươi không phải là đệ đệ của ta, tương lai ta sẽ cùng Noãn Noãn chế tạo một Noãn Noãn cho ngươi, nhưng ngươi là đệ đệ của ta... Không bằng ngươi đi về hỏi mẫu thân và phụ hoàng ngươi, hai người vừa thấy mặt như thấy kẻ thù, làm sao lại sinh ra ngươi? Nói không chừng là làm!” Mộ Dung Thánh Anh trêu ghẹo nói, Long Khê tức giận run cầm cập.

“Hoàng thượng, sứ thần bốn nước đã đến rồi, đang chờ ở ngoài điện chúng mừng hoàng thượng!” Tổng quản thái giám vội vàng đi tới bẩm báo.

“Lão bà, ta đi vào triều thu quà tặng!” Mộ Dung Thánh Anh ngửa đầu kêu, bỏ lại Long Khê ngăn người nghênh ngang rời đi.

Trên đại điện, các quốc gia đều mang theo chia bảo đến chúc mừng, chỉ có công chúa Trọng Lâu mang tới một phong thư.

Xem xong thư, Mộ Dung Thánh Anh cảm kích cười cười: “Công chúa, đây là quà tặng tốt nhất trăm và hoàng hậu nhận được, trở về chuyển cáo phò mã, cũng chúc hân hạnh phúc!”

Phượng Hoàng công chúa yêu kiều cười gật đầu một cái: “Vậy thì hi vọng Trọng Lâu chúng ta và vương triều Mộ Dung tiêu tan hiểm khích lúc trước, vĩnh hưởng thái bình!”

Mộ Dung Thánh Anh gật đầu một cái, không nhịn được nhìn lại thư trong tay. Mộ Dung Thánh Li sống rất tốt, rất hạnh phúc, có lẽ, mộng hoàng đế hân không đạt thành, có thể đạt được ở Trọng Lâu!

[HẾT TRUYỆN]

Bạn đang đọc truyện *Độc Hậu Ở Trên, Trẫm Ở Dưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.